GEORGE R. R.
MARTIN

KRALLARIN ÇARPIŞMASI

Epsilon

Kralların Çarpışması

Buz ve Ateşin Şarkısı 2

George R. R. Martin

İngilizce aslından çeviren: Sibel Alaş

Epsilon Yayınevi

Kralların Çarpışması

Orijinal Adı: A Clash of Kings
Yazarı: George R. R. Martin
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Sibel Alaş
Editör: Yasin Özdemir
Düzelti: Hayri Murat Tuna
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kısım I: 1. Baskı, Ekim 2011 / 2. Baskı, Kasım 2011
Kısım II: 1. Baskı, Kasım 2011

E-kitap: 1. Sürüm, Haziran 2014
Kısım I'in Kasım 2011 tarihli 2. baskısı ve Kısım II'nin Kasım 2011 tarihli 1. baskısı esas alınıp birleştirilerek hazırlanmıştır.

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1999 George R. R. Martin

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0 212) 482 99 10
Fax: (0 212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0 212) 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Giriş

Kuyruklu yıldız, Ejderha Kayası'nın dik uçurumları üstündeki pembe mor gökyüzünde kanayan kırmızı bir kesik gibi şafağa serilmişti.

Üstat, odasının rüzgârlı balkonundaydı. Kuzgunlar uzun yolculuklarının sonunda buraya gelirdi. Üstadın iki yanında yükselen, cehennem tazısı ve ejderha şeklindeki dört metrelik gargoyleler, kuzgun pislikleriyle kaplıydı. Bunlar kadim kalenin duvarlarına tünemiş, kara kara düşünen binlerce yaratık heykelinden sadece ikisiydi. Üstat, Ejderha Kayası'na ilk geldiğinde rahatsız olduğu taştan oyulmuş bu grotesk ordunun varlığına yıllar geçtikçe alışmıştı. Onların eski dostlar olduğunu düşünüyordu şimdi. Üçü birlikte, içlerinde kötü bir önseziyle gökyüzüne bakıyordu.

Üstat kehanetlere inanmazdı. Buna rağmen... Cressen bu yaşına kadar bu kadar parlak bir kuyruklu yıldız görmemişti. Bu renkte olana da rastlamamıştı. Kan, alev ve günbatımı gibi, korkunç bir renk. Gargoylelerin, böylesini görüp görmediklerini merak etti. Onlar üstattan çok daha uzun zamandır buradaydı ve o göçüp gittikten sonra da nice vakitler burada olacaklardı. Taştan diller bir konuşabilseydi...

Ne büyük aptallık. Mazgallara yaslandı. Parmaklarının altındaki siyah taşlar pürüzlüydü. Aşağıdaki deniz kudurmuştu. *Yaratık heykelleriyle, gökyüzündeki alametlerle konuşuyorum. Ben işi bitmiş yaşlı bir adamım. Tekrar sersem bir çocuğa dönüşüyorum.* Tüm ömrü boyunca zorlukla elde ettiği bilgeliği, sağlığı ve gücüyle birlikte uçup gidiyor muydu? O, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitilmiş, zincir sahibi olmuş bir üstattı. Kafasını cahil bir çiftçi gibi hurafelerle doldurursa neye dönüşürdü?

Ama yine de... Ama yine de... Kuyruklu yıldız artık gündüzleri de parlıyordu. Kalenin arkasındaki Ejderhadağı'nın sıcak menfezlerinden solgun gri buharlar yükseliyordu. Ve dün sabah, beyaz bir kuzgun, beklediği haberi Hisar'dan getirmişti. Yaz mevsiminin bittiğini haber veren mektubun geleceğini uzun zamandır biliyordu ama bilmek korkuyu azaltmıyordu. Bunların hepsi alametti.

İnkâr edilemeyecek kadar fazlaydılar. *Bütün bunlar ne anlama geliyor?* diye çığlık atmak istedi.

“Üstat Cressen, ziyaretçilerimiz var,” dedi Pylos. Cressen’in vakur tefekkürünü bölmek istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşmuştu ama üstadın kafasını dolduran saçmalıkları bilseydi bağırırdı. “Prenses, beyaz kuzgunu görmek istiyor.” Kızın lord babası artık kral olduğu için Pylos ona *prenses* diyordu. Büyük tuz denizinin ortasında tüten yalçın kayalıkların kralıydı ama kraldı işte. “Soytarısı da onun birlikte.”

Yaşlı adam, ejder heykeline tutunarak alacakaranlığa sırtını döndü. “Beni koltuğuma götür ve onları içeri gönder.”

Pylos, adamın kolundan tutarak içeri girmesine yardım etti. Cressen gençken hızlı adımlarla yürürdü şimdi ise sekseninci isim gününe çok az kala, bacakları kırılgan ve dengesizdi. İki yıl önce düşerek kalça kemiğini kırmıştı ve tam olarak iyileşememişti. Geçen yıl hastalandığında, Lord Stannis’in adayı kapatmasından birkaç gün önce, Hisar’dan göndermişlerdi Pylos’u... işlerde yardımcı olması için demişlerdi ama Cressen gerçeği biliyordu. Pylos, yaşlı adam öldükten sonra görevi devralmak için yollanmıştı. Üstat bunu sorun etmemişti. Yerine birinin geçmesi gerekiyordu ve istediğinden daha erken olacaktı bu...

Genç adam onu kitaplarla ve kâğıtlarla dolu masanın koltuğuna oturttu. “Kızı içeri al. Bir leydiyi bekletmek büyük kabalıktır.” Acele etme kabiliyetini yitirmiş bir adamın acelesini ifade eder güçsüz bir hareketle elini salladı. Cildi buruş buruş ve lekeliydi. Derisi öyle incelmişti ki alttaki damarlarının ve kemiklerinin şeklini görebiliyordu. Bir zamanlar sağlam ve becerikli olan elleri şimdi nasıl da titriyordu...

Pylos geri döndüğünde kız yanındaydı. Her zamanki gibi utangaç görünen kızın arkasından, ayaklarını sürüyerek, sekerek tuhaf bir şekilde yürüyen soytarısı geliyordu. Soytarının kafasında, üstüne geyik boynuzları bağlanmış ve çanlar asılmış, teneke kovadan bozma bir miğfer vardı. Her atılan adımda çanların her biri farklı seslerle çalıyordu. *Çın çın, ding dong, kling kling.*

“Bu kadar erken bir saatte bizi görmeye gelen kimdir Pylos?” diye sordu Cressen.

“Ben ve Yamalı geldik üstat.” Riyasız mavi gözler Cressen’e bakıyordu. Ne

yazık ki güzel bir yüzü yoktu. Lord babasının köşeli ve çıkıntılı çenesini, annesinin şanssız kulaklarını almıştı. Henüz beşikteyken geçirdiği gri hastalık sebebiyle yüzünde şekil bozuklukları da vardı. Yüzünün bir yarısı yanağından boynuna kadar ölü ve hareketsizdi. Gri ve siyah lekelerle dolu taşlaşmış cildi pul pul ve çatlaktı. "Pylos beyaz kuzgunu görebileceğimizi söyledi."

"Gerçekten de görebilirsiniz," diye karşılık verdi Cressen. Hayatı boyunca yeterince reddedilmiş bu kıza hiçbir zaman hayır diyemezdi. Kızın adı Shireen'di. Bir sonraki isim gününde on yaşında olacaktı. Üstat Cressen'in gördüğü en hüzünlü çocuktu. *Onun hüznü benim utancımdır,* diye düşündü yaşlı adam. *Kifayetsizliğimin bir başka eseri.* "Üstat Pylos, bana bir iyilik yapın ve beyaz kuzgunu Leydi Shireen için kuşluktan getirin."

"Benim için zevktir." Pylos nazik bir gençti. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı ama altmış yaşında bir adamın ağırbaşlılığına sahipti. Keşke içinde biraz neşe, biraz *hayat* olsaydı; burada ihtiyaç duyulan şey buydu. Kasvetli yerlere, ağırbaşlılık değil ışık lazımdı. Sırtında dağın dumanlı gölgesi, ıslak bir sonsuzluğun ortasında tuz ve fırtınayla sarılmış yalnız bir kale olan Ejderha Kayası'nın kasvetinden şüphe edilemezdi. Bir üstat gönderildiği yere gitmek zorundaydı. Cressen de on iki yıl kadar önce lorduyla birlikte buraya gelmişti. Hizmet etti, iyi hizmet etti ama Ejderha Kayası'nı asla sevemedi, yuvası gibi hissedemedi. Son zamanlarda, kırmızı kadının rahatsız edici suretini gördüğü huzursuz rüyalardan, nerede olduğunu bilemeden uyanıyordu.

Soytarı, kuşluğun dik mermer merdivenlerini tırmanan Pylos'u seyretmek için kel ve yamalı kafasını çevirdi. Baş hareketiyle birbirine çarpan çanlar çınladı. "Deniz altında yaşayan kuşların tüy yerine pulları var," dedi. *Çın çın.* "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Yamalı, bir soytarı için bile acınacak haldeydi. Belki bir zamanlar alaylı sözleriyle kahkaha fırtınaları koparabiliyordu ama deniz bu gücü ondan almıştı. Kıvrak zekâsının yarısı ve hafızasının tamamı onu terk etmişti. Vücudu ham ve aşırı şişmandı. Seğirmeleri ve titremeleri vardı. Çoğu zaman anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Ona gülen tek insan bu küçük kızdı artık. Yaşaması ya da ölmesi de sadece bu küçük kızın umrundaydı.

Çirkin bir küçük kız, zavallı bir soytarı ve bir üstat, üç kişilerdi... *İşte*

insanları gülmekten ağlatacak bir hikâye. “Gel benimle otur çocuğum.” Cressen kızı baş işaretiyle yanına çağırdı. “Çok erken bir saatte geldin. Daha şafak vakti. Yatağında olmalıydın.”

“Kötü rüyalar gördüm,” dedi Shireen. “Ejderhalarla ilgili. Beni yemeye geliyorlardı.”

Üstat Cressen bildi bileli küçük kız kâbuslarla lanetlenmişti. “Bu konuyu daha önce konuşmuştuk,” dedi yumuşak bir sesle. “Ejderhalar canlanamaz. Artık sadece taştan oyulmuşları var çocuğum. Çok eski zamanlarda adalarımız büyük Özgür Valyria Bölgesi’nin en batı noktasıydı. Bu kaleyi de Valyrialılar yaptı. Onlar, taşa bizim bilmediğimiz yöntemlerle şekil verirlerdi. Bir kaleyi savunabilmek için iki duvarın birleştiği her noktada bir kule olmak zorundadır. Valyrialılar, kalelerinin korkutucu görünmesi için bu kuleleri ejderha şeklinde yaptılar. Yine aynı sebeple kale duvarlarının mazgallarını sade yapmak yerine gargoylelerle donattılar.” Kızın küçük pembe elini, kendi lekeli ve kırılgan ellerinin arasına alıp nazikçe sıktı. “Korkulacak hiçbir şey yok.”

Shireen ikna olmamıştı. “Ya gökyüzündeki şey? Dalla ve Matrice, kuyunun yanında konuşuyordu. Kırmızı kadın, anneme bunun ejderhanın soluğu olduğunu söylemiş. Dalla duymuş. Eğer ejderhalar soluk alabiliyorsa, bu onların canlandığı anlamına gelmez mi?”

Kırmızı kadın, diye düşündü Üstat Cressen öfkeyle. *Deliliğiyle annenin aklını doldurduğu yetmiyormuş gibi kızın rüyalarını da zehirlemek zorunda mıydı?* Dalla’yla ciddi bir konuşma yapıp bu saçmalıkları yaymaması konusunda onu uyaracaktı. “Gökyüzündeki şey bir kuyruklu yıldız tatlı kızım. Cennette kaybolmuş, kuyruğu olan bir yıldız. Çok yakında gidecek. Biz de ömrümüz boyunca onu bir daha göremeyeceğiz. İzle ve gör.”

Shireen cesaret ifade eden bir baş hareketiyle onayladı. “Annem, beyaz kuzgunun yazın bittiği anlamına geldiğini söyledi.”

“Bu doğru leydim. Beyaz kuzgunlar sadece Hisar’dan havalanır.” Cressen’in eli boynundaki zincire gitti. Her halkası farklı bir metalden dökülmüş, her metalin farklı bir ilmin ustalığını simgelediği üstat zincirine. Gençliğinde çok daha rahat ve gururla taşıdığı zincir, boynuna ağır ve soğuk geliyordu artık. “Diğer kuzgunlardan daha iri ve daha zeki olurlar. Sadece çok önemli mesajları

taşımak için eğitilirler. Bize gönderilen kuzgun, Yüce Meclis'in toplandığını, diyarın dört bir yanındaki üstatların gözlemlerini ve bulgularını anlatan raporları değerlendirdiğini ve Muazzam Yaz'ın bittiğini duyurduğunu haber veren bir mektup getirdi. Bu yaz; on yıl, iki ay ve on altı gün sürdü. Bilinen en uzun yaz mevsimiydi."

"Artık hava soğuyacak mı?" Shireen yaz çocuğuydu. Gerçek soğukla ilgili bir fikri yoktu.

"Zaman içinde," diye cevap verdi Cressen. "Eğer tanrılar merhametli olursa, bize ılık bir sonbahar ve bereketli hasatlar verirler. Böylece kış için hazırlık yapabiliriz." Halk arasında, uzun bir yazın daha uzun bir kış getirdiği söylenirdi ama küçük kızı bu hikâyelerle korkutmanın gereği yoktu.

Yamalı, çanlarını çınlattı. "Denizin altında *her zaman* yaz mevsimi olur," dedi şarkı söyler gibi. "Denizkızları saçlarına istiridye kabukları takar, gümüş yosunlardan elbiseler yapar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

"Ben de gümüş yosunlardan bir elbisem olsun isterdim," diyerek kıkırdadı Shireen.

"Denizin altında kar yukarı doğru düşer," dedi soytarı. "Ve kemik kadar kuru yağmurlar yağar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

"Gerçekten kar yağacak mı?" diye sordu küçük kız.

"Yağacak," dedi Cressen. *Umarım yıllar sonra yağar ve umarım kısa sürer.* "Ah, Pylos da kuşu getirdi işte."

Shireen mutluluk dolu bir çığlık attı. Cressen bile kuşun son derece etkileyici göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Kar gibi beyaz, bir şahinden daha iri, parlak siyah gözlü kuş sıradan bir albino değil, Hisar'da yetiştirilen safkan bir beyaz kuzgundu. "Buraya gel," dedi kuzguna. Kuş, kanatlarını açıp havalandı, güçlü bir kanat çırpma sesiyle odanın diğer ucuna uçtu ve Cressen'in masasına kondu.

"Kahvaltınızı getireyim," dedi Pylos. Cressen başıyla onayladı. "Bu hanım. Leydi Shireen," dedi üstat, kuzguna. Kuzgun, selamlıyormuş gibi beyaz başını yukarı aşağı hareket ettirdi. *"Leydi,"* diye öttü. *"Leydi."*

Küçük kızın ağzı şaşkınlıkla açıldı. *"Konuşuyor!"*

"Birkaç kelime. Söylediğim gibi, çok zeki hayvanlardır."

“Zeki kuş, zeki adam, çok çok zeki soytarı,” dedi Yamalı, çınlayarak. “Ah, çok çok çok zeki soytarı.” Şarkı söylemeye başladı. *“Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.”* Bir ayağından diğerine, sonra tekrar öbürüne zıplayarak devam etti. *“Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum.”* Her kelimede başını sallıyordu, geyik boynuzuna asılmış çanlarından sesler çıkıyordu.

Beyaz kuzgun bir çığlık atarak havalandı ve kuşluk merdivenlerinin demir korkuluklarına uçtu. Shireen utanmış gibi görünüyordu. “Sürekli bu şarkıyı söylüyor. Ona susmasını söylüyorum ama dinlemiyor. Bu şarkı beni korkutuyor. Onu siz susturun.”

Peki bunu nasıl yapacağım? diye düşündü yaşlı adam. *Bir zamanlar onu sonsuza kadar susturabilirdim ama şimdi...*

Yamalı, kaleye geldiğinde daha çocuktu. Sevgiyle hatırlanan Lord Steffon, onu Dar Deniz’in öteki tarafındaki Volantis’te bulmuştu. Kral –o günlerde henüz delirmemiş olan eski kral II. Aerys Targaryen– evlenebileceği bir kız kardeşi olmayan Prens Rhaegar’a uygun bir eş adayı bulmak üzere Lord Steffon’ı Volantis’e yollamıştı. Lord, görevinden eli boş dönmeden on beş gün önce, “Muhteşem bir soytarı bulduk,” diye yazmıştı Cressen’e. “Daha çocuk ama maymun gibi kıvrak ve bir düzine saray nedimi kadar zeki. Aynı zamanda jonglör, bilmececi, sihirbaz ve tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor. Özgürlüğünün bedelini ödedik ve onu beraberimizde eve getirmeyi umuyoruz. Robert’ın ona bayılacağına şüphe yok ve belki de zaman içinde Stannis’e biraz gülümsemeyi bile öğretebilir.”

O mektubu hatırlamak Cressen’i hüzünlendirdi. Değil Yamalı, kimse Stannis’e gülmeyi öğretememişti. Fırtına birdenbire kopmuştu ve Gemikıran Koyu adının hakkını verdiğini kanıtlamıştı. Lordun çift direkli kadırgası *Gururlu Rüzgâr* kaleden görülebilen bir noktada parçalanmıştı. Lordun iki oğlu, babalarının gemisinin kayalara çarpışını ve ardından sular tarafından yutuluşunu siperlerden izlemişti. Yüz kürekçi ve denizci, Lord Steffon Baratheon ve leydi karısıyla birlikte boğulmuştu. Dalgalar şişmiş cesetleri kazadan günler sonra bile Fırtına Burnu kıyısına taşımaya devam etmişti.

Soytarı üçüncü günde kıyıya vurmuştu. Üstat Cressen, ölülerin kimliklerini

belirlemek için diğer adamlarla birlikte kıyıya inmişti. Onu bulduklarında çırılçıplaktı. Cildi bembeyaz kesilmiş, buruşmuş ve ıslak kumlarla kaplanmıştı. Cressen onun da ölü olduğunu düşünmüştü ama Jommy kolundan tutup sürüklemeye başladığında çocuk öksürüp su kusmuş ve doğrulmuştu. Jommy ölene dek, Yamalı'nın teninin buz gibi ve yapış yapış olduğuna dair yemin edip durmuştu.

Soytarının denizde kayıp olarak geçirdiği iki günü kimse açıklayamamıştı. Balıkçılar, denizkızlarının ona su altında solumayı öğrettiğini ve bunun karşılığında da onun tohumlarını aldıklarını anlatmaktan hoşlanıyordu. Yamalı hiçbir şey söylememişti. Lord Steffon'ın mektubunda bahsettiği sivri dilli zeki çocuk, Fırtına Burnu'na varamamıştı. O gün kıyıda buldukları kişi bambaşka biriydi. Vücudu ve zihni kırılmıştı, konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Buna rağmen yüzüne bakınca kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Özgür Şehir Volantis'te, kölelerin ve hizmetkârların yüzüne dövme yapmak gibi bir âdet vardı. Çocuğun boynundan kafa derisine kadar olan kısmı; kare kare, alaca bulaca, kırmızı yeşil dövmelerle kaplıydı.

O yıllarda kale kumandanı olan ihtiyar Sör Harbert, "Bir enkaz, delirmiş ve acı çekiyor. Bu halde ne kendine ne başkasına faydası var. Çocuğu haşhaş sütü dolu bir kupayla sonsuz bir uykuya yatırırsanız ona en büyük iyiliği yapmış olursunuz," demişti. Cressen bunu reddetmişti ve sonunda çocuğu hayatta tutarak zafer kazanmıştı. Ama bunca yıl sonra bile, Yamalı'nın bu zaferden haberi olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

Soytarı başını sallayarak, çanlarından sesler çıkararak şarkı söylemeye devam ediyordu. *"Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."*

"Lordum," diye bağırdı beyaz kuzgun. *"Lordum, lordum, lordum."*

"Bir soytarı aklına geleni söyler," dedi Cressen huzursuz prensese. "Onun söylediği şeyleri ciddiye almamalısın. Yarın bambaşka bir şarkı hatırlar ve bunu unutur." *Tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor,* diye yazmıştı Lord Steffon...

Pylos kapıda göründü. "Üstat, affedersiniz."

"Yulaf lapasını unutmuşsun," dedi Cressen neşeli bir sesle. Bu hiç de Pylos'a göre değildi.

“Üstat, Sör Davos dün gece dönmüş, mutfakta konuşurlarken duydum. Bir an önce öğrenmek istersiniz diye düşündüm.”

“Davos... dün gece mi dedin? Şimdi nerede?”

“Kralla birlikte. Bütün geceyi beraber geçirmişler.”

Bir zamanlar, Lord Stannis saat gecenin kaçı olursa olsun üstadı uyandırır, ondan akıl almak için yanında olmasını isterdi. “Bana haber verilmeliydi,” diyerek şikâyet etti Cressen. “Uyandırılmalıydım.” Elini, Shireen’in elinden çekti. “Beni affet leydim, babanla görüşmek zorundayım. Pylos, bana kolunu ver. Kalede çok fazla merdiven var. Sırf benimle alay etmek için her gece birkaç tane daha ekliyorlar sanki.”

Shireen ve Yamalı, iki üstadın arkasında ilerledi ama küçük kız bir süre sonra yaşlı Cressen’in ağır adımlarından sıkılıp koşmaya başladı. Soytarı delice sesler çıkaran çanlarıyla birlikte ona yetişmeye çalışıyordu.

Deniz Ejderi Kulesi’ne tırmanırken kalelerin güçsüz insanlar için uygun yerler olmadığını düşündü Cressen. Lord Stannis, Taş Davul’un tepesindeki Boyalı Masa Odası’nda olmalıydı. Taş Davul, Ejderha Kayası’nın merkez iç kalesiydi. Fırtınalar sırasında inleyen eski duvarları yüzünden bu adı almıştı. Oraya varmak için kemerli yolları yürümek, gargoyleler tarafından korunan orta ve iç duvarlar boyunca ilerlemek, siyah demir kapılardan geçmek ve Cressen’in düşünmek istemediği kadar fazla basamak tırmanmak zorundalardı. Genç adamlar basamakları ikişer ikişer çıkabilirdi ama kırık kalçalı yaşlı bir adam için her adım eziyet demekti. Ama Lord Stannis üstada gelmeyi düşünmemişti, o halde üstat bu işkenceyi göze alacaktı. En azından yanında Pylos vardı. Bunun için şükrediyordu.

Kemerli yolda yürürken dış avluyu, siper duvarlarını ve duvarların arkasındaki balıkçı kasabasını rahatça gören bir sıra yüksek okçu penceresinin önünden geçtiler. Avludaki okçular, “Tak, çek, bırak,” komutlarıyla atış talimi yapıyordu. Oklar salındığında çıkan ses havalanan bir kuş sürüsünün sesini andırıyordu. Nöbetçiler siper duvarlarının üstünde gidip geliyor, gargoylelerin arasından dışarıda kamp kurmuş orduyu izliyorlardı. Hava, yemek ateşlerinin dumanıyla puslanmıştı. Lordlarının sancağı altında kahvaltı edecek tam üç bin adam için yemek hazırlanıyordu. Gelişigüzel yayılmış kampın ilerisindeki liman,

demir atmış gemilerle doluydu. Son altı ayda Ejderha Kayası'na yaklaşan hiçbir geminin yola devam etmesine izin verilmemişti. Lord Stannis'in üç güverteli, üç yüz kürekli savaş kadırgası *Hiddet* bile, iri gövdeli karakların ve gökelerin ortasında neredeyse küçük görünüyordu.

Taş Davul'un kapısında bekleyen nöbetçiler, görür görmez tanıdıkları bir kişi olan üstadın içeri girmesine izin verdi. "Sen burada bekle," dedi Cressen, Pylos'a. "Onunla yalnız görüşmem daha iyi olur."

"Merdiven çok uzun üstat."

Cressen gülümsedi. "Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Bu basamaklara o kadar fazla bastım ki her birinin adını biliyorum."

Tırmanışın yarısında kararından pişmanlık duymaya başladı. Soluklanmak ve kalça ağrısının biraz olsun geçmesini beklemek için durduğunda taş zemine sürtünen çizmelerin sesini duydu ve aşağı inen Sör Davos'u gördü.

Davos göze çarpmayan bir adamdı. Aşağı tabakadan geldiği, yüzünün sıradan hatlarında yazılıydı. Uzun zamandır kullanıldığı belli olan, tuz lekeleriyle kaplı, güneşten solmuş yeşil pelerini zayıf omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kahverengi saçlarına ve gözlerine uygun, kahverengi bir takım giymişti. Boynunda ince bir kayışın ucuna takılmış küçük deri bir kese vardı. Kısa sakallarına griler düşmeye başlamıştı. Sakat sol eline deri bir eldiven takmıştı. Cressen'i gördüğünde durdu.

"Sör Davos, ne zaman döndünüz?" diye sordu Cressen.

"Sabah karanlığında. En sevdiğim vakitlerdir." Hiç kimsenin karanlıkta Davos Kısael kadar iyi gemi yüzdüremeyeceği söylenirdi. Lord Stannis tarafından şövalye ilan edilmeden önce Yedi Krallık'taki en ünlü ve en gizemli kaçakçıydı.

"Ve?"

Adam başını iki yana salladı. "Aynen sizin uyardığınız gibi. Onun için ayaklanmayacaklar üstat. Onu sevmiyorlar."

Hayır, diye düşündü Cressen. *Sevmiyorlar ve asla sevmeyecekler. Güçlü, kifayetli, adil... evet, ziyadesiyle akıllı... ama bunlar yeterli değil, hiçbir zaman olmadı.* "Hepsiyle konuştun mu?"

"Hepsi? Hayır. Sadece benimle görüşmeyi kabul edenlerle. Asil kanlılar

benden de hoşlanmıyor. Ben onlar için her zaman Soğan Şövalyesi olacağım.” Küt parmaklarını kıvırarak sol elini yumruk haline getirdi. Stannis, başparmağı hariç bütün parmaklarını son eklem yerlerinden budamıştı. “Gulian Swann ve yaşlı Penrose’la yemek yedim. Tarthlar da bir gece yarısı buluşmasını kabul ettiler. Diğerleri... Beric Dondarrion kayıp, öldüğü düşünülüyor. Lord Caron, Renly’nin yanında. Turuncu Bryce, Gökkuşağı Muhafızları’na katılmış.”

“Gökkuşağı Muhafızları?”

“Renly kendisi için yeni bir Kral Muhafızları grubu oluşturmuş,” diye açıkladı bir zamanların kaçakçısı. “Ama bu yedi şövalye beyazlar giyinmiyor. Her birinin kendine ait bir rengi var. Loras Tyrell muhafızların kumandanı olmuş.”

Bu tam da Renly Baratheon’ı cezbedecek bir fikirdi... İhtişamlarını gözler önüne serecek şatafatlı kostümler içinde yeni ve görkemli bir şövalye grubu. Renly küçük bir çocukken bile parlak renkleri, iyi kumaşları severdi. Oyunları da elbette. “Bana bak!” diye bağırırdı, Fırtına Burnu’nun koridorlarında gülerek koşarken. “Bana bak, ben ejderhayım,” ya da, “Bana bak, ben sihirbazım, ben yağmur tanrısıyım.”

O zamanların simsiyah saçlı cesur çocuğu, şimdi yirmi bir yaşında yetişkin bir adamdı ama hâlâ oyun oynamayı seviyordu. *Bana bak, ben kralım,* diye düşündü Cressen üzüntüyle, *Ah Renly, güzel çocuğum, sen ne yaptığını biliyor musun? Bilseydin de umrunda olur muydu? Onu benden başka umursayan kimse yok mu?* “Lordlar red cevaplarını nasıl açıkladılar?”

“Bazıları nazikçe, bazıları sözünü esirgemeden konuştu. Bazıları bahaneler sıraladı. Kimi söz verdi, kimi de yalan söyledi.” Davos omuz silkti. “Sonuçta kelimelerin önemi yok.”

“Ona umutlandırıcı bir haber vermedin mi?”

“Yalan olurdu. Ben bunu yapamam. Ona sadece gerçekleri söyledim.”

Üstat Cressen, Davos’un şövalye ilan edildiği günü hatırladı. Fırtına Burnu kuşatmasından sonraydı. Lord Stannis ve beraberindeki küçük ordu, Lord Tyrell ve Lord Redwyne’ın büyük ordularına karşı bir yıla yakın direnmiş, kaleyi vermemişti. Deniz, Redwyne’ın emrindeki, Arbor’ın şarap renkli sancağını dalgalandıran kadırgalarla doluydu. Kalenin içindeki atlar çoktan kesilip

yenmişti. Kediler ve köpekler bitmişti. Sıra otlar ve farelerdeydi. Sonunda, kara bulutların yıldızları sakladığı yeni ay gecesi geldi. Davos, karanlığı bir pelerin gibi giyinerek Redwyne kordonunu ve Gemikıran Koyu'nu geçmeyi göze aldı. Siyah gövdeli, siyah yelkenli, siyah kürekli küçük gemisi soğan ve tuzlu balık doluydu. Yeterli sayılmazdı ama kale içindeki orduyu Lord Eddard Stark gelip kuşatmayı kırana kadar hayatta tutmaya yetmişti.

Lord Stannis, Davos'un Gazap Burnu'nda seçkin bir arazi, küçük bir kale ve şövalyelik unvanıyla ödüllendirileceğini ama yıllarca kaçakçılık yapmanın cezası olarak da sol elinin parmaklarının kesileceğini söyledi. Davos bu teklifi kabul etti ama cezayı infaz edenin Stannis olmasını istedi; daha aşağı biri tarafından cezalandırılmayı kabul etmiyordu. Lord Stannis, temiz ve pürüzsüz kesikler olması için bir kasap satırı kullandı. Daha sonraki zamanlarda Davos yeni evinin adını, deniz serveti anlamında Seaworth koydu. Gri zemin üzerinde siyah bir gemiyi sancağı olarak seçti. Geminin yelkenlerinde soğanlar vardı. Bir zamanların kaçakçısı, parmaklarını kesen Lord Stannis'in ona iyilik yaptığını söylüyordu. Törpüleyip temiz tutmak zorunda olduğu dört tırnaktan kurtulmuştu.

Böyle bir adamın yersiz umutlar vermeyeceğini, sert gerçekleri yumuşatmaya çalışmayacağını düşündü Cressen. "Gerçek, Lord Stannis gibi bir adam için bile yutulması zor bir lokma olabilir Sör Davos. Bütün gücüyle Kral Toprakları'na dönmeyi, düşmanlarını bozguna uğratıp hakkı olanı almayı düşünüyor. Ama şimdi..."

"Eğer bu yetersiz orduyla Kral Toprakları'na giderse alacağı tek şey ölüm olur. Ona da anlatabildiğim kadar anlattım ama gururunu bilirsiniz." Davos sol elini kaldırdı, "Bu adam mantıklı düşünmeye başladığında benim parmaklarım yeniden çıkmış olacak," dedi.

Yaşlı adam içini çekti. "Siz elinizden geleni yaptınız. Şimdi ben kendi sesimi sizinkine eklemeliyim." Bitkin bir halde tırmanışına devam etti.

Lord Stannis Baratheon'ın sığınağı, kara taşlı çıplak duvarlarında pusulanın dört yönüne bakan dar ve uzun pencereler olan, çok geniş, yuvarlak bir odaydı. Tam ortada, odaya adını veren büyük masa duruyordu. Masa, Fetih'ten önce Aegon Targaryen'ın emriyle devasa bir ahşap bloktan oyulmuştu. Boyalı Masa'nın uzunluğu on altı metreyi geçiyordu. Eni en geniş yerinde altı metreyi

buluyordu ve en dar yeri bir metre kadardı. Aegon'ın ahşap ustaları, masayı Batıdiyar şeklinde oymuştu. Bütün yarımadalar ve koylar oyulduktan sonra masanın kenarlarında tek bir düz nokta bile kalmamıştı. Üç yüzyıldır kullanılmaktan kararmış yüzeyine, Aegon zamanındaki Yedi Krallık çizilmişti; nehirler ve dağlar, kaleler ve şehirler, göller ve ormanlar.

Odadaki tek sandalye, masanın, Ejderha Kayası'nın Batıdiyar kıyısında kapladığı alanı tasvir eden tarafına özenle yerleştirilmiş ve geniş masayı iyice görebilmek için yükseltilmişti. Sandalyede oturan adamın üstünde dar bir deri yelek ve kahverengi kaba yünden dokunmuş pantolon vardı. Üstat Cressen içeri girdiğinde adam kafasını kaldırdı. "Seni çağırsam da çağırmasam da geleceğini biliyordum ihtiyar," dedi. Sesinde sıcaklık yoktu, çok ender olurdu.

Ejderha Kayası Lordu ve Yedi Krallık'ın Demir Taht'ının gerçek veliahtı Stannis Baratheon, geniş omuzlu, kaslı bir adamdı. Yüzü, çelik kadar sertleşene dek güneşte bırakılmış deriler gibi katıydı, insanlar Stannis'ten bahsederken sık sık sert sözcüğünü kullanırdı. Stannis gerçekten sertti. Daha otuz beş yaşına gelmemiş olmasına rağmen kafasında küçük bir tutam siyah saç kalmıştı. Saçları kulaklarının arkasında bir tacın gölgesi gibi kıvrılıyordu. Ağabeyi merhum Kral Robert son yıllarında sakal bırakmıştı. Üstat Cressen kralın o halini hiç görmemişti ama görenler, sakalının kalın, uzun ve vahşi olduğunu söylemişlerdi. Stannis bu duruma cevap verir gibi kendi sakalını ince ve kısa tıraş ettirmişti. Sakalı, köşeli çenesinin ve kemikli yanaklarının üstüne düşmüş mavi siyah bir gölge gibi görünüyordu. Karanlık denizler kadar koyu mavi gözleri, kalın kaşlarının altındaki iki açık yara gibiydi. Ağzı, soytarıların en neşelisine bile umutsuzluk verirdi; öfke, keder ve en sert emir sözleri için yaratılmıştı. Solgun ince dudakları ve perçinlenmiş çene kasları ona nasıl gülümsendiğini unutturmuştu, nasıl gülündüğünü hiçbir zaman öğrenmemişti zaten. Üstat Cressen, gece sessizliği çöktüğünde lordun diş gıcırdatmalarını yarım kale uzaktan duyar gibi olurdu bazen.

"Bir zamanlar beni uyandırırdınız," dedi yaşlı adam.

"Bir zamanlar gençtin. Şimdiyse yaşlı ve hastasın. Uykuya ihtiyacın var." Stannis yumuşak kelimelerle konuşmayı beceremezdi. Ağzından çıkanlar tam olarak aklından geçenlerdi ve bu tavrı kaldıramayacak olanlar kelimeleriyle

ezilebilirdi. “Davos’un anlattıklarını er ya da geç öğrenecektin nasıl olsa. Hep öğrenirsin, öyle değil mi?”

“Öğrenmezsem size bir faydam dokunmaz,” dedi Cressen. “Merdivenlerde Davos’la karşılaştık.”

“Sana her şeyi anlattı sanırım. O adamın parmaklarıyla birlikte dilini de kısaltmalıydım.”

“İşe yaramaz bir elçi olurdu.”

“Halihazırda işe yaramaz bir elçi zaten. Fırtına lordları benim için ayaklanmayacaklarmış. Görünüşe göre benden hoşlanmıyorlar ve davamın haklılığı umurlarında değil. Korkak olanlar kale duvarlarının arkasına saklanıp rüzgârın hangi yöne doğru eseceğine bakacak, kimin kazanacağını anlamaya çalışacak. Cesur olanlar çoktan Renly’nin yanında yer aldı. *Renly!*” Ağzındaki zehri tükürür gibi söylemişti kardeşinin ismini.

“Kardeşiniz son on üç yıldır Fırtına Burnu Lordu. Bu adamlar onun sancak beyleri...”

“Onun,” diyerek araya girdi Stannis. “Kanunlara göre benim olmalıydı. Ben Ejderha Kayası’nı istemedim. Bu kaleyi aldım çünkü Robert bana buradaki düşmanlarının kökünü kazımamı emretmişti. Ona bir donanma inşa ettim, onun işini yaptım. Ağabeyine karşı sorumluluk hisseden bir kardeş olarak görevimi yerine getirdim. Renly’nin de aynı şeyi benim için yapması gerekir. Peki, Robert bana nasıl teşekkür etti? Beni Ejderha Kayası Lordu ilan ederek. Ama Fırtına Burnu’nu ve bütün gelirini Renly’ye verdi. Fırtına Burnu, üç yüzyıldır Baratheon Hanedanı’na ait, yasalar gereği, ağabeyim Demir Taht’a oturduğunda, bana geçmeliydi.”

Bu, çok derinden hissedilen eski bir kindi ve hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Stannis’in en zayıf noktasıydı. Ejderha Kayası çok eski ve sağlam bir kale olmasına rağmen buraya bağlılık yemini etmiş lordlar küçük hanedanların mensuplarıydı ve yönettikleri kayalık adalarda çok az insan yaşıyordu. Stannis ihtiyaç duyduğu büyük orduyu toparlayamıyordu. Myr ve Lys’ten paralı askerler getirtmişti ama kalede kamp kurmuş olan ordu Lannister Hanedanı’nın gücünü dağıtmak için yeterli değildi.

“Robert size karşı bir haksızlık yaptı,” dedi Cressen. Kelimelerini dikkatle

seçmeye çalışıyordu. “Fakat bazı mantıklı sebepleri de vardı. Ejderha Kayası asırlarca Targaryen Hanedanı’na aitti. Bu kaleyi ancak güçlü bir adam yönetebilirdi ve Renly o zamanlar çocuktu.”

“Renly hâlâ çocuk,” dedi Stannis, sesi boş odada çınladı. “Tacı başımdan kapmayı planlayan bir hırsız çocuk. Renly tahtı hak etmek için ne yaptı bugüne kadar? Konsey masasında oturup Serçeparmak’la şakalaştı. Göz alıcı zırhlarıyla turnuvalara katıldı ve kendinden iyi şövalyeler tarafından atından düşürüldü. Kral olması gerektiğini düşünen kardeşim Renly’nin hikâyesi budur. Sorarım sana, tanrılar neden bu kardeşlerle cezalandırdı beni?”

“Tanrılar adına cevaplar veremem.”

“Son zamanlarda hiç cevap vermiyormuşsun gibi geliyor bana. Renly’nin üstadı kim? Belki onu çağırtmalıyım, belki ondan akıl istemeliyim. Kardeşim tacımı çalmaya karar verdiğinde üstadı ona ne söylemiştir sence? Meslektaşın, hain kanı taşıyan sevgili kardeşime ne akıl vermiştir?”

“Lord Renly’nin birine akıl danışması beni şaşırtırdı Majesteleri.” Lord Steffon’ın üç erkek evladının en küçüğü Renly, mantığından ziyade içgüdüleriyle hareket eden, cesur fakat pervasız bir genç adam olmuştu. Bu açıdan ağabeyi Robert’a benziyordu ve diğer ağabeyi Stannis’le taban tabana zıttı.

“*Majesteleri,*” diye tekrar etti Stannis acıyla. “Benimle alay ediyorsun. Ben nerenin kralıyım? Ejderha Kayası ve Dar Deniz’deki üç beş kayalık; işte benim krallığım.” Yüksek sandalyesinden aşağı inip masanın önünde dikildi. Gölgesi, Karasu Nehri’nin ağzına ve şimdi Kral Toprakları olan boyalı ormanın üstüne düştü. Hükmetmek istediği diyar önündeydi, tam elinin altında ama bir dünya kadar uzak. “Bu akşam sancak beylerimle birlikte yemek yiyeceğim. Velaryon, Bar Emmon, Celtigar ve diğerleri. Dürüst olmak gerekirse işe yaramaz bir grup ama kardeşim Renly’nin bana bıraktığı bunlar. Şu Lysli korsan Salladhor Saan, ona olan borçlarımın çetelesini tuttuğu defterle birlikte gelecek. Lord Sunglass, Yedi’nin emirleriyle ilgili dindar homurtular çıkarırken, Myrli Morosh beni dalgalara ve güz fırtınalarına karşı uyaracak. Celtigar fırtına lordlarından hangilerinin bize katılacağını öğrenmek isteyecek. Velaryon bir an önce harekete geçmeyeceksek adamlarını alıp kalesine dönmekle tehdit edecek. Bu adamlara

ne cevap vereceğim ben? Ben ne yapmalıyım?”

“Lordum, sizin gerçek düşmanınız Lannisterlar,” diye yanıtladı Üstat Cressen. “Eğer kardeşiniz ve siz onlara karşı bir olursanız...”

“Renly’yle birlikte hareket etmeyeceğim.” Stannis’in sesindeki kararlılık itiraz kabul etmeyeceğini anlatıyordu. “Kendi kendini kral ilan etmişken bunu yapmayacağım.”

“Renly’yle birlikte değil o halde,” diyerek teslim oldu üstat. Lord inatçı ve gururluydu. Onu verdiği karardan döndürmenin bir yolu yoktu. “Diğerleri de işinize yarayabilir. Eddard Stark’ın oğlu Kuzey Kralı ilan edildi. Arkasında bütün Kuzey’in, Kışyarı’nın ve Nehirova’nın gücü var.”

“Yeşil bir oğlan,” dedi Stannis. “Kendini kral sanan biri daha. Parçalanmış bir diyarı kabul mü etmeliyim?”

“Yarım bir krallık, hiç olmayan bir krallıktan iyidir,” dedi Cressen. “Babasının intikamını almak için uğraşan delikanlıya yardım ederseniz...”

“Eddard Stark’ın intikamını neden alayım? Adam benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ah, *Robert* onu severdi. Bir kardeş gibi severdi hem de, bunu kim bilir kaç kez duydum? Onun kardeşi Eddard Stark değildi, *bendim* ama bana olan tavırlarından hiç anlaşılmazdı kardeş olduğumuz. Fırtına Burnu’nu onun için savundum. Mace Tyrell ve Paxter Redwyne duvarlarımızın dibinde ziyafet sofraları kurarken adamlarım açlıktan öldü. Peki, Robert bana teşekkür etti mi? Hayır. Kuşatmayı kırdığı için Stark’a teşekkür etti. Biz ot ve fare yiyorduk. Robert’ın tek emriyle koca bir donanma kurdum. Ejderha Kayası’nı onun adına aldım. Elimi sıkıp, *‘İyi iş çıkardın kardeşim, ben sensiz ne yapardım,’* dedi mi? Hayır. Willem Darry’nin, bebeği ve Viserys’i alıp kaçmasına izin vermekle suçladı beni, sanki durdurabilirmişim gibi. On beş yıl boyunca onun konseyinde oturup Jon Arryn’ın diyarı yönetmesine yardım ettim, ağabeyim sarhoş olmakla, fahişelerle yatmakla meşguldü. Jon öldüğünde sevgili ağabeyim beni El ilan etti mi? Hayır. Dörtnala at koşturup arkadaşı Ned Stark’a gitti ve bu makamı ona teklif etti. Bu karar ikisi için de iyi olmadı. Gördük.”

“Bütün bunlar oldu lordum,” dedi Cressen nazikçe. “Size karşı büyük hatalar yapıldı ama mazi, tozdan ibaret artık. Starklar’la birleşirseniz geleceği kazanabilirsiniz. Birlikte hareket edebileceğiniz başkaları da var. Leydi Arryn

mesela. Kocasını kraliçe öldürdüyse intikam almak isteyecektir. Bir oğlu var, Jon'un vârisi. Kızınızı onunla nişanlarsanız..."

"Çocuk güçsüz ve hasta," diyerek itiraz etti Stannis. "Babası bile oğlunun zavallılığını görebiliyordu. Çocuğunu himayeme alarak Ejderha Kayası'na getirmemi teklif etmişti. Burada hizmet etmek, çocuğa iyi gelebilirdi ama lanet olası Lannister kadını, biz daha gerekli ayarlamaları yapamadan Lord Arryn'ı zehirletti. Leydi Arryn, çocuğu Kartal Yuvası'nda saklıyor şimdi. Oğlundan asla ayrılmaz, emin olabilirsiniz."

"Öyleyse Shireen'i Kartal Yuvası'na göndermelisiniz," diye ısrar etti üstat. "Ejderha Kayası bir çocuk için son derece kasvetli bir yer. Soytarısı da onunla birlikte gider. Böylece etrafında tanıdık bir yüz de olur."

"Tanıdık ve iğrenç." Stannis düşünceli bir halde kaşlarını çattı. "Belki... denemeye değer..."

"Yedi Krallık'ın gerçek kralı, işgalcilerden ve dul kadınlardan yardım mı dilenecek?" diye sordu bıçak gibi keskin bir kadın sesi.

Üstat Cressen döndü ve başıyla selam verdi. "Leydim," dedi. Kadının gelişini duymadığı için kendine kızmıştı.

Lord Stannis sert bir tonla, "Ben dilenmem. Bunu unutmasan iyi olur kadın," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim lordum." Leydi Selyse kocası kadar uzundu. Bedeni ve yüzü inceydi. Kemerli bir burnu ve göze çarpan kulakları vardı. Dudağının üstündeki hafif bıyık gölgesi dikkat çekiyordu. Her gün lanetler okuyarak yolmasına rağmen tüylerden kurtulamıyordu. Gözleri solgun, dili haşin, sesi kamçı gibiydi. Şimdi kamçısını şaklatıyordu. "Leydi Arryn sana sadakat göstermeye mecbur. Starklar, Renly ve diğerleri de. Sen onların gerçek kralısın. Yasaların ve tanrının zaten sana verdiği hak için onlardan yardım istemek, onlarla pazarlık etmek hiç uygun olmaz."

Tanrı demişti leydi, *tanrılar* değil. Kırmızı kadın ele geçirdiği leydinin kalbini ve ruhunu Yedi Krallık'ın eski ve yeni tanrılarından döndürüp Işık Tanrısı dedikleri yeni bir ilaha tapmasını sağlamıştı.

"Tanrın adaletini kendine saklasın," diye karşılık verdi Lord Stannis. Karısının ateşle bağlandığı yeni inancı kabul etmiyordu. "Benim kılıca ihtiyacım

var, duaya değil. Bir yerlere bir ordu sakladın da benim mi haberim yok?” Sesinde en ufak bir sevgi kırıntısı yoktu. Stannis kadınların yanında huzursuz olurdu, kendi karısının yanında bile. Robert’ın konsey masasında oturmak için Kral Toprakları’na gittiğinde Selyse’yi kızlarıyla birlikte Ejderha Kayası’nda bırakırdı. Çok az mektup yazardı ve ziyaretleri mektuplarından da az olurdu. Evlilik yatağındaki kocalık görevini senede bir ya da iki kez yerine getirirdi ve bu görevden en ufak bir keyif almazdı. Bir zamanlar özlemle istediği erkek çocuğa hiç sahip olamamıştı.

“Erkek kardeşlerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin orduları var,” dedi leydi. “Florent Hanedanı, sancağını güçlendirecektir.”

“Florent Hanedanı en fazla iki bin kılıç çıkarabilir,” diye karşılık verdi Stannis. Yedi Krallık’taki bütün hanedanların mevcut güçlerini ezbere bildiği söylenirdi. “Kardeşlerine ve amcalarına gerekenden fazla güveniyorsun leydim. Florent toprakları, Yüksek Bahçe’ye çok yakın. Lord amcan, Mace Tyrell’in gazabını göze alamaz.”

“Bir yol daha var,” dedi Leydi Selyse masaya yaklaşırken. “Şu pencerelerden dışarı bakın lordum. Beklediğiniz işaret gökyüzünde yanıyor. Kırmızı. Ateş kırmızısı. Gerçek tanrının, alevsi kalbinin kırmızısı. Bu *onun* sancağı... ve senin! Bir ejderhanın sıcak nefesi gibi nasıl da yayılmış cennete. Sen Ejderha Kayası Lordu’sun. Kuyruklu yıldız artık senin vaktinin geldiğine işaret ediyor Majesteleri. Bu apaçık ortada. Bu kayalık adadan yelken açmak zorundasın, tıpkı bir zamanlar Fatih Aegon’ın yaptığı gibi. Sadece yemin et ve Işık Tanrısı’nın gücünü kucakla.”

“Işık Tanrısı önüme kaç kılıç koyacak?” diye sordu Stannis ısrarla.

“Kaç kılıca ihtiyacın varsa,” diye yanıtladı karısı. “En başta Fırtına Burnu’nun ve Yüksek Bahçe’nin kılıçlarını, lordlarını ve sancak beylerini.”

“Davos çok farklı şeyler söylüyor,” dedi Stannis. “Bahsettiğin kılıçlar Renly’ye bağlılık yemini etti. Onlar alımlı kardeşim Renly’yi seviyorlar, tıpkı bir vakitler Robert’ı sevdikleri gibi... Zaten beni hiç sevmediler.”

“Evet, doğru,” dedi leydi. “Ama ya Renly ölürse...”

Stannis iyice kısılmış gözleriyle karısına baktı, sonunda sessizliği bozan Cressen oldu. “Bunun sözü bile edilemez. Majesteleri, Renly ne tür aptallıklar

yapmış olursa olsun...”

“*Aptallık mı?* Ben onun yaptıklarına ihanet derim.” Stannis karısına döndü. “Kardeşim genç ve güçlü, büyük bir ordusu var ve gökkuşağı şövalyeleri tarafından korunuyor.”

“Melisandre alevlere baktı ve Renly’nin ölümünü gördü.”

Cressen dehşete düşmüştü. “Kardeş katli... lordum, bu *şeytanlık*, düşüncesi bile korkunç... lütfen beni dinleyin.”

Leydi Selyse hesaplı bakışlarla Cressen’i süzdü. “Kocama vereceğiniz akıl nedir üstat? Yarım bir krallık için Starklar’a yalvarmasını ve kızımızı, Lysa Arryn’a satmasını mı söyleyeceksiniz?”

“Senin fikirlerini dinledim Cressen,” dedi Lord Stannis. “Şimdi de leydinin fikirlerini duyacağım. Çekilebilirsin.”

Üstat Cressen selam vererek döndü. Kapıya doğru ağır ağır yürürken sırtında Leydi Selyse’nin gözlerini hissedebiliyordu. Merdivenin son basamağına indiğinde zar zor ayakta durabiliyordu. “Bana yardım et,” dedi Pylos’a.

Odasına döndüğünde genç üstadı yolladı ve gargoylelerle birlikte denizi izlemek için tekrar balkonuna çıktı. Salladhor Saan’ın savaş gemilerinden biri kalenin yanından geçiyordu. Kürekler suya girip çıkarken geminin şeritli gövdesi gri yeşil suları yarıyordu. Üstat, adanın arkasında kaybolana kadar gemiyi izledi. *Benim korkularım da böyle kolayca kaybolacak mı?* Bunlara şahit olmak için mi bu kadar uzun yaşamıştı?

Bir üstat, zincirini boynuna taktığında sahip olabileceği çocuklardan vazgeçmiş olurdu ama Cressen kendisini bir baba gibi hissetmişti sık sık. Robert, Stannis, Renly... Hırçın deniz Lord Steffon’ı aldıktan sonra onun üç oğlunu büyütmüştü. Bir kardeşin diğerini öldürmesini seyretmek zorunda kalacak kadar hastalıklı bir iş mi yapmıştı? Buna izin veremezdi. Buna izin *vermeyecekti.*

Her şeyin kalbinde kadın vardı. Leydi Selyse değil, *diğeri.* Kırmızı kadın. Hizmetçiler adını söylemeye korktukları için ona bu lakabı takmışlardı. “Ben onun adını söyleyeceğim,” dedi cehennem tazısı heykeline. “Melisandre.” Asshai’den gelen büyücü, gölge bağcısı Melisandre. Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı R’hllor’un rahibesi Melisandre. Deliliği, Ejderha Kayası’nın dışına taşmaması gereken Melisandre.

Sabah güneşinin parlaklığından sonra salonu gözüne loş ve kasvetli göründü. Yaşlı adam titreyen elleriyle bir mum yakarak kuşluğa çıkan merdivenlerin arkasındaki çalışma odasına gitti. Merhemleri, iksirleri ve ilaçları duvardaki raflara özenle dizilmişti. En alt raftaki seramik kavanozların arkasında, koyu mavi camdan yapılmış, serçe parmağından daha büyük olmayan bir şişe buldu. Salladığında şıngırdadı. Cressen camın üzerindeki toz tabakasını silip şişeyi masasına götürdü. Sandalyesine yığılır gibi oturup tıpayı çıkardı ve şişenin içindekileri masaya boşalttı. Birer tohum büyüklüğündeki on iki kristal, masadaki parşömenin üstüne saçıldı. Mum ışığında mücevher gibi parıldayan kristallerin rengi o kadar göz alıcı bir mordu ki Cressen daha önce bu rengin böyle bir tonunu hiç görmediğini düşündü.

Boynundaki üstat zinciri çok ağır geliyordu. Serçe parmağının ucuyla kristallerden birine dokundu. *Yaşamın ve ölümün gücünü barındırmak için çok ufak.* Dünyanın öte ucunda, sadece Yeşim Denizi'ndeki adalarda yetişen özel bir bitkiden yapılmıştı. İyice yaşlanmış yapraklar limonla ıslatılır, Yaz Adaları'nda yetişen ender bulunur baharatların katıldığı şekerli suya yatırılırdı. Yapraklar özünü suya bıraktıktan sonra çıkarılır, karışıma kül eklenerek suyun yoğunlaşması sağlanır ve kristalize olana kadar beklenirdi. Yapımı zordu ve çok uzun zaman alırdı. Gerekli malzemeler ender bulunurdu ve çok pahalıydı. Nasıl yapıldığını Lys'teki simyacılar ve Braavos'taki Yüzsüz Adamlar bilirdi... bir de üstatlar... ama Hisar'ın duvarları dışında bundan bahsedilmezdi. Bir üstadın gümüş halkayı şifa sanatını öğrendiği zaman taktığını bütün dünya bilirdi ama iyileştirmeyi bilen bir adamın öldürmeyi de bildiğini herkes unuturdu.

Cressen, Asshai'de yaprağa ne isim verdiklerini, Lysli zehircilerin kristallere hangi ismi taktığını hatırlamıyordu. Hisar'da bu kristallere kısaca boğucu denirdi. Bir kadeh şarabın içinde çözülür, içen adamın boğaz kaslarını en güçlü ellerden daha beter sıkar, soluk borusunu kapatırdı. Kurbanın yüzü, ölüm büyüten kristal tohumlar gibi morarırdı ama boğaza takılan bir lokma ekmek yüzünden de ölebilirdi insan.

Bu akşam Lord Stannis sancak beylerine bir ziyafet verecekti. Karısı da orada olacaktı... ve kırmızı kadın da. Asshai'den gelen Melisandre.

Dinlenmeliyim, dedi Cressen kendine. *Bütün gücümü toplamalıyım. Ellerim*

titrememeli ve cesaretim kaybolmamalı. Yapacağım şey korkunç ama gerçeklenmeli. Eğer tanrılar varsa, şüphesiz ki affedeceklerdir. Son zamanlarda iyi uyumuyordu. Kısa bir şekerleme bile akşamki görevi için kendine gelmesine yeterdi. Bitkin halde yatağına gitti. Kuyruklu yıldızın, kâbuslarının ortasında göz kamaştıracak kadar canlı parıldayan kırmızı ve ateşli ışığını gözlerini kapattığında bile görebiliyordu. *Belki de o benim kuyruklu yıldızımdır,* diye düşündü sonunda uykuya yenik düşerken. *Kan alameti, cinayet kehaneti... evet...*

Uyandığında hava tamamen kararmıştı. Odası simsiyahtı ve vücudundaki bütün eklemler ağrıyordu. Başı zonklayarak kalktı. Bastonunu ararken güçlükle ayakta duruyordu. *Geç kaldım,* diye düşündü. *Beni çağırmadılar.* Halbuki her ziyafete çağrılır, tuzun yakınında, Stannis'in yanında otururdu. Lordun yüzü gözlerinin önüne geldi, şimdiki hali değil, güneş ağabeyinin üstünde parlarken soğuk gölgelerde saklanan çocuk hali... Yaptığı her şeyi Robert ondan önce ve daha iyi yapmış olurdu. Zavallı çocuk... Cressen, *onun* iyiliği için acele etmeliydi.

Kristalleri bıraktığı yerde, parşömenin üzerinde buldu ve aldı. Lys'teki zehircilerin taktığı kapaklı yüzüklerden birine sahip değildi ama üstat cübbesinin geniş kollarının içinde irili ufaklı sayısız cep vardı. Boğucu tohumları ceplerden birine sakladı, odasının kapısını açtı ve, "Pylos," diye seslendi. Cevap alamayınca sesini yükseltti, "Pylos, neredesin? Yardıma ihtiyacım var." Hâlâ yanıt gelmiyordu. Bu tuhaftı. Odası sadece birkaç basamak aşağıda olan genç adam, Cressen'i rahatlıkla duyabilirdi.

Cressen sonunda hizmetçilere seslenmek zorunda kaldı. "Acele edin," diye bağırdı. "Çok fazla uyumuşum. Yemek yiyor olmalılar... ve içiyorlar. Uyandırılmalıydım." Üstat Pylos'a ne olmuştu? Bir türlü anlam veremiyordu.

Yine o uzun yolu geçmek zorundaydı. Deniz kokusuyla keskinleşmiş rüzgâr, yüksek okçu pencerelerinde fısıldıyordu. Duvarlarda ve kampta meşale alevleri titriyordu. Yüzlerce yemek ateşi gördü. Bir yıldız tarlası yeryüzüne düşmüş gibiydi. Kuyruklu yıldız gökyüzünde kırmızı ve kötü niyetli ışıklar saçıyordu. Üstat, *böyle şeylerden korkmayacak kadar yaşlı ve bilgeyim,* dedi kendine.

Büyük Salon'un kapıları taştan bir ejderhanın ağzına yerleştirilmişti. Hizmetçilere kapıda kalmalarını söyledi. İçeri yalnız girmeliydi, aciz ve güçsüz

görünmek istemiyordu. Bastonuna iyice yaslanarak son birkaç basamağı çıktı ve ejderhanın dişinde durdu. İki nöbetçinin çift kanatlı ağır kırmızı kapıyı açmasıyla dışarı doğru bir ses ve ışık fırtınası geldi. Cressen ejderhanın boğazına indi.

Çatal bıçak şıngırtılarının, masalardan yükselen insan mırıltılarının arasından Yamalı'nın şarkısını duydu. *"...dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."* Sabah söylediği aynı korkunç şarkıyı söylüyordu yine. *"Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum."* Aşağıdaki masalar, kopardıkları kara ekmek parçalarını balık buğulamanın suyuna banan şövalyelerle, okçularla, paralı asker kumandanlarıyla doluydu. Başkalarının verdiği ziyafetlerin aksine, bu masalardan kahkahalar, ölçüsüz bağrışmalar yükselmiyordu. Lord Stannis bu tarz aşırılıklara asla müsaade etmezdi.

Cressen, kralın lordlarla birlikte oturduğu yüksek masaya doğru ilerledi. Büyük adımlarla Yamalı'nın etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Çanlarını çınlatarak dans eden soytarı, üstadın yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Soytarı bir ayağından diğerine zıplarken dengesini kaybedip yaşlı adamın üstüne doğru yalpaladı. Cressen'in bastonu elinden fırladı. Soytarı ve üstat, kolları ve bacakları birbirlerine dolanmış halde yere yuvarlandılar. Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Hallerinin komik olduğu aşikârdı. Soytarının lekeli yüzü, altında duran üstadın yüzüne yapışmış gibiydi. Geyik boynuzlu, çanlı, kovadan bozma miğferi kafasından fırlamıştı. "Deniz altında *yukarı* doğru düşersin," dedi. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh." Kıkırdayarak yana doğru yuvarlandı, ayağa kalktı ve dans etti.

Üstat belli belirsiz gülümseyip elinden geldiğince doğrulmaya çalıştı. Kalçası o kadar kötü ağrıyordu ki bir an için bu bölgedeki kemiklerinin tekrar kırıldığından korktu. Güçlü kolların bedenine sarıldığını hissetti, biri onu ayağa kaldırıyordu. Kendisine yardım eden şövalyeyi görebilmek için arkasına dönerken, "Teşekkür ederim sör," dedi.

"Üstat," diye karşılık verdi Leydi Melisandre. Sesi, Yeşim Denizi'nin şarkılarıyla tatlandırılmış gibiydi. "Daha dikkatli olmalısınız." Her zamanki gibi tepeden tırnağa kırmızılar içindeydi. Ateş kadar parlak ince ipekten dikilmiş uzun ve bol elbisenin kollarındaki ve göğsündeki kesiklerin altından, daha koyu,

kan kırmızısı astar görünüyordu. Boynuna taktığı tek yakutlu kırmızı altın kolye bütün üstat zincirlerinden daha sıkıydı. Saçları, sıradan kızıl saçlar gibi turuncuya ya da çilek rengine çalmıyordu. Koyu kırmızı bakır rengi saçları meşalelerin alevinde yanıyordu. Gözleri bile kırmızıydı... ama pürüzsüz teni bembeyazdı, lekesizdi, mum kadar solgundu. Ceylan gibiydi. Zarif, şövalyelerin çoğundan daha uzun, iri göğüslü, ince belliydi. Yüzü kalp şeklindeydi. Kadının gözleriyle bir kez buluşan erkek gözleri kolay kolay başka tarafa bakamazdı, bir üstadın gözleri bile. Hemen herkes onun güzel olduğunu söylüyordu. Güzel değildi, kırmızıydı, korkunçtu ve kırmızıydı.

"Ben... teşekkür ederim leydim."

"Sizin yaşınızda bir adam dikkatli adımlar atmalı," dedi Melisandre nezaketle. "Gece karanlık ve dehşet dolu."

Üstat bu cümleyi biliyordu. Yeni inancın dualarından birinde geçiyordu. *Benim için anlamsız. Benim kendi inancım var.* "Sadece çocuklar karanlıktan korkar," dedi kadına. Cümlesini bitirir bitirmez Yamalı şarkı söylemeye başladı, *"Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum."*

"İşte size bir muamma," dedi Melisandre. "Akıllı bir soytarı ve aptal bir üstat." Eğilip Yamalı'nın yere düşen miğferini aldı ve Cressen'in başına taktı. Üstadın kulaklarına inen teneke kovanın üstündeki çanlar hafifçe çınladı. "Üstatlık zincirinize yakışacak bir taç oldu," dedi. Salondaki herkes gülüyordu.

Cressen dişlerini sıktı, öfkesini geçiştirmeye çabalıyordu. Kadın, onun zayıf ve zavallı olduğunu düşünüyordu ama gece sona ermeden bunun tam tersi olduğunu öğrenecekti. Yaşlı olabilirdi ama hâlâ Hisar'ın üstatlarından biriydi. "Bana taç değil gerçekler gerek," dedi kırmızı kadına. Soytarının miğferini başından çıkardı.

"Bu dünyada Eski Şehir'de öğretilmeyen gerçekler de var." Melisandre ipek elbisesini uçuşturarak döndü. Kral Stannis ve kraliçeyle birlikte oturduğu yüksek masaya doğru yürümeye başladı. Cressen miğferi Yamalı'ya verdi ve masaya gitti.

Ona ait olan sandalyede Pylos oturuyordu.

Yaşlı adam durdu ve baktı. "Üstat Pylos," dedi sonunda, "Beni uyandırmadınız."

“Majesteleri sizi rahatsız etmememi emretti.” Genç adam utanacak kadar terbiyeliydi en azından. “Majesteleri size ihtiyaç olmadığını söylemişti.”

Cressen sessizce bekleyen şövalyelere, kumandanlara ve lordlara baktı. Yaşlı ve sevimsiz Lord Celtigar fildişi renkli, yengeç desenli bir tunik giymişti. Yakışıklı Lord Velaryon deniz yeşili ipeklileri tercih etmişti. Boynuna, sarı saçlarının rengine uyan denizatı şeklinde altın bir kolye takmıştı. On dört yaşında, şişmanca bir delikanlı olan Lord Bar Emmon mor kadifelere bürünmüştü. Sör Axell Florent, kızıl renkli tilki kürkünün içinde bile sıradan görünüyordu. Sofu Lord Sunglass’ın boynu, bilekleri ve parmakları ay taşlarıyla süslenmişti. Lysli kaptan Salladhor Saan kızıl satenler, altın zincirler ve mücevherler içinde güneş ışığı gibi parıldıyordu. Yalnızca Sör Davos sade giyinmişti. Üzerinde basit kahverengi bir takım ve yeşil yünden dokunmuş bir gömlek vardı. Ve yalnızca Sör Davos hüzün dolu gözleriyle üstadın gözlerine bakabilmişti.

“İşime yaramayacak kadar hastasın ve kafan karışık yaşlı adam.” Lord Stannis’in sesiydi ama bu konuşan, o olamazdı. “Bundan böyle danışmanım Pylos olacak. Sen artık kuşluğa tırmanamadığın için kuzgunlarla o ilgileniyordu zaten. Bana hizmet etmeye çalışırken kendini öldürmeni istemem.”

Üstat Cressen gözlerini kırpıştırdı. *Stannis, lordum, benim zavallı çocuğum, hiç sahip olmadığım oğlum, bunu yapmamalısın. Sana nasıl değer verdiğimi, senin için yaşadığımı, her şeye rağmen sevdiğimi bilmiyor musun? Evet, seni sevdim. Robert’ı, Renly’yi sevdiğimden daha fazla. Çünkü sen sevilmeyendin, bana en çok ihtiyaç duyan sendin.* Ama Cressen sadece, “Nasıl emrederseniz lordum... fakat karnım aç. Masanızda oturamaz mıyım?” dedi. *Senin yanında, benim yerim orası.*

Sör Davos ayağa kalktı, “Majesteleri, Üstat Cressen benim yanımda otursa onur duyarım.”

“Nasıl isterseniz.” Lord Stannis hemen sağ yanındaki en itibarlı sandalyede oturan Melisandre’ye döndü. Leydi Selyse sol yanındaydı, yüzünde mücevherleri kadar parlak, sinsi bir gülümseme vardı.

Sör Davos’un oturduğu yere bakınca çok uzak, diye düşündü Cressen. Lordların yarısı yüksek masayla Davos’un arasındaydı. *Boğucuyu kadının*

kadehine atmak için çok daha yakınında olmalıyım, nasıl yapacağım?

Üstat, şövalyenin masasına doğru ağır ağır ilerlerken Yamalı salonda zıplayarak dolaşıyordu. “Biz burada balık yiyoruz,” dedi soytarı gülerek. “Denizin altında balıklar bizi yiyor. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Üstat masaya otururken Sör Davos yaşlı adama yer açmak için kenara kaydı. “Bu gece hepimiz rengârenk giyinmeliydik çünkü olanlar soytarı işi,” dedi. Sesi endişe doluydu. “Kırmızı kadının alevleri bir zafer haberi vermiş. Stannis harekete geçmeyi planlıyor. Ordunun yetersizliği umrunda bile değil. Bu kadın işini bitirdiğinde hepimiz Yamalı’nın gördüğü şeyleri göreceğiz korkarım. Denizin dibindeki şeyleri.”

Cressen ısınmak istiyormuş gibi ellerini cübbesinin kollarına soktu. Parmakları sert kristal tohumlara değdi. “Lord Stannis,” dedi.

Stannis, kırmızı kadınla konuşmaya ara verip başını çevirdi ama cevap veren Leydi Selyse oldu. “*Kral* Stannis. Kafanız çok karışık üstat.”

“O yaşlı bir adam, aklı gidip geliyor,” dedi Stannis kaba bir şekilde. “Ne var Cressen? Ne diyeceksin?”

“Yelken açmaya karar vermişsiniz. Bu durumda Starklar’la ve Leydi Arryn’la uzlaşmanız çok önemli...”

“Hiç kimseyle, hiçbir uzlaşma yapmıyorum,” diye karşılık verdi Stannis Baratheon.

“Işık karanlıkla uzlaşamaz,” diye ekledi Leydi Selyse, kocasının elini tuttu.

Stannis başıyla onayladı. “Starklar bana ait olan krallığın yarısını çalmaya çalışıyor. Lannisterlar, Demir Taht’a el koydu ve benim kendi kanım, kardeşim Renly yasalar önünde bana ait olan kılıçları ve kaleleri aldı. Hepsi işgalci. Hepsi düşmanım.”

Onu kaybettim, diye düşündü Cressen çaresizlik içinde. Bir yolunu bulup Melisandre’ye yaklaşabilseydi... kadehine uzanmak zorundaydı. “Siz Robert’ın gerçek veliahtısınız. Yedi Krallık’ın, Rhoynarlar’ın, Andallar’ın, İlk İnsanlar’ın gerçek kralısınız. Buna rağmen, müttefikleriniz olmadan zafer umamazsınız.”

“Müttefiki var,” dedi Leydi Selyse. “R’hllor, Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelerin ve Alevlerin İlahı.”

“Tanrılar pek güvenilir müttefikler değildir ve bahsettiğiniz tanrının burada

bir gücü yok," diye diretti Cressen.

"Gücü olmadığını mı düşünüyorsunuz?" Melisandre başını çevirdiğinde yakut kolyesi ışığı yakaladı ve bir an için kuyruklu yıldız kadar parlak göründü. "Bu kadar aptalca konuşacaksanız tacınızı tekrar takmanız gerekir üstat."

"Evet," diyerek onayladı Leydi Selyse. "Yamalı'nın miğferi sana çok yakışıyor yaşlı adam. Onu kafana tak. Emrediyorum."

"Denizin altında kimse miğfer giymez," dedi Yamalı. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Lord Stannis'in gözleri ağır kaşlarıyla gölgelenmişti, çok öfkeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi dişlerini sıkıyordu. "Soytarı," diye seslendi. "Leydi emretti, Cressen'e miğferini ver."

Hayır, diye düşündü yaşlı üstat, *bu sen değilsin. Bu senin yapacağın iş değil. Sen her zaman adildin. Her zaman serttin ama asla zulmetmedin, asla. Sen alay nedir bilmedin, kahkahaları ne kadar bildiysen...*

Yamalı dans ederek, çanlarını çınlatarak geldi. *Çın çın, ding dong, kling kling.* Soytarı boynuzlu kovayı başına geçirirken yaşlı adam sessizce durdu. Üstadın başı kovanın ağırlığıyla eğildi. Çanlar çınladı. "Belki bizim için şarkı da söylemeli," dedi Leydi Selyse.

"Haddini aşma kadın," diye karşılık verdi Lord Stannis. "O yaşlı bir adam ve bana iyi hizmetleri var."

Ve sana son bir kez daha hizmet edeceğim sevgili lordum, benim zavallı, yalnız çocuğum, diye düşündü Cressen ve aniden çözümü gördü. Sör Davos'un yarı dolu şarap kadehi tam önünde duruyordu.

Kol cebindeki sert kristal parçasını alıp başparmağının ve işaret parmağının arasında sıkıca tuttu ve kadehe uzandı. *Yumuşak, becerikli hareketler, şimdi tökezlememeliyim,* dua etti ve tanrılar bu defa yardım etti. Göz açıp kapayıncaya kadar parmaklarının arası boşalmıştı. Elleri yıllardır böyle sağlam, böyle becerikli olmamıştı. Davos'tan başka kimsenin görmediğinden emindi. "Belki de gerçekten aptallık ediyorum Leydi Melisandre. Benimle bir kadeh şarap paylaşır mısınız? Tanrınızın, Işık Tanrısı'nın şerefine bir kadeh?"

Kırmızı kadın yaşlı adamı inceledi. "Nasıl isterseniz."

Üstat herkesin kendisini izlediğinin farkındaydı. Masadan kalktı, yürümeye

başlayacakken Davos kolunu tutup, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Yapılması gereken şeyi,” diye cevap verdi Üstat Cressen. “Diyarın huzuru ve lordumun iyiliği için yapılması gereken şeyi.” Davos’un kolundan kurtuldu. Bir damla şarap yere döküldü.

Kırmızı kadın yüksek masanın başında yaşlı adamı karşıladı. Bütün gözler ikisinin üzerindeydi ama Cressen sadece kadını görüyordu. Kırmızı ipek, kırmızı gözler, kırmızı yakut. Elini Cressen’in elinin üstüne koyarken kadının kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Teni sıcaktı, alev almış gibiydi. “Şarabı dökmek için geç kalmış sayılmazsınız üstat,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı yaşlı adam pürüzlü sesiyle. “Hayır.”

“Nasıl isterseniz.” Asshaili Melisandre kadehi aldı ve başına dikti. Cressen’e uzattığı kadehin içinde sadece bir yudum şarap kalmıştı. “Şimdi de siz için üstat.”

Cressen’in elleri titriyordu ama kendini güçlü olmaya zorladı. Bir Hisar üstadı korkmamalıydı. Şarabın ekşi tadı diline yayıldı. Boşalan kadeh elinden düşüp paramparça oldu. “Tanrımın burada da gücü *var* lordum,” dedi kadın. “Ve ateş temizler.” Boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldıyordu.

Cressen konuşmaya çalıştı ama kelimeler nefes borusunda tıkanıp kalmıştı. Soluk almak için çabaladıkça öksürüğü tiz bir ıslığa dönüştü. Çelik parmaklar boğazını sıkıyordu. Dizlerinin üstüne düşerken kırmızı kadını, güçlerini, sihrini, tanrısını inkâr edercesine kafasını sallıyordu. Başındaki miğfere asılmış ziller *aptal, aptal, aptal* diye çınlıyordu şimdi. Acıma dolu bakışlarıyla yaşlı adamı izleyen kadının kıpkırmızı gözlerinde mum alevleri dans ediyordu.

Arya

Kışyarı’nda ona “Arya Atsurat” derlerdi ve bundan daha kötüsünün olamayacağını düşünürdü. Ama bu, kimsesiz oğlan Lommy Yeşilel ona “Yumurtakafa” adını takmadan önceydi.

Dokunduğunda, kafasını bir yumurta gibi *hissediyordu* gerçekten. Yoren tarafından sokak arasına sürüklendiğinde, adamın onu öldüreceğini sanmıştı ama ekşi kokan yaşlı adam, Arya’yı sadece sıkı sıkı tutmuş, kızın karmakarışık olmuş uzun saçlarını hançeriyle kesmişti. Rüzgârın, kir içindeki kahverengi saç yumaklarını babasının öldürüldüğü tapınağın merdivenlerine uçuruşunu hatırlıyordu. “Şehirden çocuk ve yetişkin adamlar götürüyorum,” demişti Yoren keskin hançerini kafa derisine götürürken. “Şimdi hiç kıpırdama *oğlum.*” Yaşlı adam işini bitirdiğinde, Arya’nın kafasında yeni çıkmış sakallar gibi sert bir çalılık kalmıştı.

Daha sonra, Kral Toprakları’ndan Kışyarı’na kadar olan uzun yol boyunca, adının Öksüz Arry olacağını söylemişti adam ona. “Şehir kapısından çıkmak sorun değil ama yol bambaşka bir mesele. Berbat yoldaşlarla uzun bir yolculuk yapacaksın. Sur’a tam otuz kişi götürüyorum. Bazısı çocuk, bazısı yetişkin. Onların Sur’daki piç ağabeyine benzediğini düşünme sakın.” Adam, onu sertçe sarsarak devam etmişti konuşmaya. “Lord Eddard bana zindanlardaki adamları verdi, orada küçük lordlar bulamadım. Bu adamların yarısı, af ya da üç beş gümüş karşılığında bir an bile duraksamadan seni kraliçeye satar. Diğer yarısı da aynı şeyi yapar ama önce sana tecavüz eder. Çişin geldiğinde ormana git ve tek başına işe. İşemek en zoru olacak, bu yüzden ihtiyacın olandan fazla su içme.”

Kral Toprakları’ndan ayrılmak adamın dediği gibi kolay olmuştu. Lannister muhafızları kapıya gelen herkesi durduruyordu ama Yoren muhafızlardan birine adıyla seslenince kapılar hemen açılmıştı. Kimse Arya’ya dikkat etmemişti. Onlar, Kral Eli’nin soylu kızını arıyorlardı, saçları kısacık kırpılmış sıska bir erkek çocuğunu değil. Arya dönüp arkasına bakmamıştı. Nehrin yükselmesini ve bütün şehri yutmasını dilemişti. Bit Çukuru’nu, Kızıl Kale’yi, Yüce Sept’i, *her*

şeyi ve *herkesi*. Özellikle Prens Joffrey'yi ve annesini. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordu, mümkün olsaydı bile Sansa da şehirle birlikte boğulacaktı. Bunu hatırladığında sadece Kışyarı için dua etmeye karar vermişti.

Yoren işemek konusunda yanılmıştı, yolculuğun en zor tarafı bu değildi. Arya için en büyük zorluk Lommy Yeşilel ve Al Turta'ydı. İkisi de kimsesiz oğlanlardı. Yoren, çocuklardan bazılarını bir öğün yemek ve çıplak ayaklarına geçirecekleri ayakkabılar karşılığında sokaklardan toplamıştı, diğerleri zindanlardan alınmıştı. "Nöbet'in iyi adamlara ihtiyacı var ama sizinle idare etmek zorundayım," demişti çocuklara.

Zindanlardan toparladığı yetişkin adamların çoğu hırsız, kaçak avcı ve tecavüzcüydü. Kara hücrelerden çıkardığı üç adam en beterleriydi. Yoren bile onlardan korkuyor olmalıydı çünkü adamları ayakları ve kolları zincirlenmiş halde arabalardan birinin en arkasında tutuyordu. Onların Sur'a varana kadar orada kalacaklarına dair yemin etmişti. Birinin burnu yoktu, yüzünün ortasında, burnunun kesildiği yerde koca bir delik vardı. Yüzünde iltihaplı gözenekler olan sivri dişli, iğrenç, kel ve şişman adamın gözleri insan gözüne bile benzemiyordu.

Yoren, Kral Toprakları'ndan beş araba çıkartmıştı. Arabalar Sur için gerekli malzemelerle doluydu: Deri ve kumaş topları, dökme demir külçeleri, kitaplar, kâğıtlar, mürekkep, bir balya ekşi yaprak, kavanozlarca yağ, ilaç ve baharat dolu sandıklar. Arabaları yük atları çekiyordu ve Yoren çocuklar için iki süvari atıyla bir düzine eşek satın almıştı. Arya gerçek bir atın sırtında yolculuk etmeyi tercih ederdi ama eşeğe binmek arabalara tıkılmaktan iyiydi.

Büyükler onunla ilgilenmiyordu ama çocuklar konusunda o kadar şanslı sayılmazdı. Aralarındaki en küçük çocuktan iki yaş küçüktü, daha ufak tefek ve zayıf olduğu da ortadaydı. Lommy ve Turta, Arya'nın sessizliğini kızın korkak, aptal ya da sağır olmasına yormuştu. "Yumurtakafa'nın kılıcına bakın hele," dedi Lommy bir sabah, buğday tarlalarının ve meyve bahçelerinin olduğu bir araziden geçiyorlardı. Lommy, hırsızlık yaparken yakalanmadan önce bir boyacının çırağıydı, kolları yeşil beneklerle kaplıydı. Kahkahası, sürdüğü eşeğin anırmasına benziyordu. "Yumurtakafa gibi bir lağım faresi bu kılıcı nereden bulmuş olabilir?"

Arya öfkeyle dudaklarını ısırdı. Arabaların önünde at süren Yoren'in sırtını

görebiliyordu ama ağlayarak adamın yanına gidip yardım dilenmemeye kararlıydı.

“Belki de küçük bir yaverdir,” dedi Turta. Ölmüş olan annesi fırıncıydı. Çocuk sabahtan akşama kadar bir el arabasını iterek sokaklarda dolaşır, “Turtalarım var, al turtalar, turta,” diye bağırırdı. “Sen aptal bir lordun minik yaveri olmalısın.”

“Bir yaver olamaz, şuna baksana. Bence o gerçek bir kılıç bile değil. Tenekeden yapıldığına bahse girerim.”

Arya, çocukların İğne’yle dalga geçmesinden nefret etmişti. Eşeğini aniden durdurup onlara bakmak için arkasını döndü. “Bu kılıç kale çeliğinden dövüldü sizi aptallar. Çenenizi kapatsanız iyi olacak.”

Çocuklar ıslık çalmaya başladılar. “Bu kılıcı nereden aldın Yumurtasurat?” diye sordu Turta ısrarla.

“Yumurtakafa,” diye düzeltti Lommy. “Nereden alacak, çalmıştır.”

“Çalmadım!” diye bağırdı Arya. İğne’yi ona Jon Kar hediye etmişti. Ona Yumurtakafa demelerine katlanabiliyordu ama hırsızlıkla suçlanmaya tahammülü yoktu.

“Eğer çaldıysa kılıcı ondan alabiliriz,” dedi Turta. “Sonuçta onun malı sayılmaz. Böyle bir silah çok işime yarar.”

“Hadi al, bakalım becerebilecek misin?” diye meydan okudu Lommy.

Turta eşeğini tekmeleyerek Arya’nın yanına gitti. “Hey, Yumurtakafa, kılıcı bana ver.” Saçları saman rengindeydi, şişman suratı güneşten yanmıştı, soyuluyordu. “Kullanmayı bilmiyorsun nasıl olsa.”

Çok iyi biliyorum, diyebilirdi Arya. *Bu kılıçla tıpkı senin gibi şişman bir çocuğu öldürdüm. Kılıcı tam göbeğine sapladım ve öldü. Eğer beni rahat bırakmazsan seni de öldürürüm.* Ama bunları söylemeye cesaret edemedi. Yoren’in ahırdaki ölü çocuktan haberi yoktu, öğrenirse ne yapacağını kestiremiyordu Arya. Zindanlardan gelen adamların arasında katiller olduğundan emindi, arabaya zincirlenmiş üç adamın cinayet işlediğine hiç şüphe yoktu ama kraliçe onları aramıyordu, yani aynı şey sayılmazdı.

“Şu aptala bak,” diye anırdı Lommy Yeşilel. “Neredeyse ağlayacak. Ağlamak mı istiyorsun Yumurtakafa?”

Önceki gece rüyasında babasını görmüş, ağlamıştı. Uyandığında gözleri kan çanağına dönmüştü ama kuruydu. Hayatı buna bağlı olsa bile tek damla gözyaşı dökemezdi artık.

“Ağlamayacak, altına işeyecek,” dedi Turta.

“Onu rahat bırakın.” Grubun arkasında yolculuk eden gür siyah saçlı delikanlı konuşmuştu. Lommy, delikanlının sürekli parlattığı ama asla giymediği boynuzlu miğfer yüzünden ona Boğa adını takmıştı. Boğa’yla dalga geçmeye cesaret edemiyordu. Çocuk diğerlerinden büyüktü ve yaşına göre iriydi. Geniş omuzları, güçlü görünen kolları vardı.

“Kılıcını Turta’ya versen iyi edersin Arry,” dedi Lommy. “İstediği şeyi mutlaka alır. Bir çocuğu tekmeleyerek öldürdü, sana da aynısını yapabilir.”

“Evet, onu yere devirdim ve öldürene kadar hayalarını tekmeledim,” diye böbürlendi Turta. “Onu paramparça ettim. Hayaları patladı, aleti de kapkara kesildi. Kılıcı bana ver.”

Arya tahta talim kılıcını belinden çekti. “Bunu alabilirsin,” dedi. Kavga etmek istemiyordu.

“Bu sadece bir sopa.” Arya’ya iyice yaklaştı ve İğne’ye uzanmaya çalıştı.

Arya tahta kılıcını oğlanın bindiği eşeğin sağrısına indirdi. Hayvan anırarak zıplayınca Turta yere düştü. Arya eşeğini çocuğun yanına sürdü ve İğne’nin ucunu ayağa kalkmaya çalışan oğlanın karnına dayadı. Ani bir hareketle kılıcın küt yanını yüzüne savurdu. Çocuğun burnundan acı bir kırılma sesi çıktı, burun deliklerinden kan boşalıyordu. Turta inlemeye başladığında Arya ağzı açık halde olanları izleyen Lommy’ye döndü. “Sen de bu kılıcı mı istiyordun?” diye bağırdı. Hayır, istemiyordu. Boyalı elleriyle yüzünü kapadı ve ciyaklamaya başladı.

Boğa bağırdı, “Arkanda!” Arya döndü. Turta dizlerinin üstüne kalkmıştı ve elinde kocaman bir kaya parçası vardı. Çocuğun taşı fırlatmasına izin verdi, taş tam kafasına çarpacakken eşeğinin üstüne eğildi ve hızla Turta’nın yanına uçtu. Çocuk elini kaldırdı. Arya tahta kılıcıyla oğlanın eline vurdu, ardından yüzüne, dizlerine. Turta, Arya’nın üstüne atılmak için hareketlendi ama o hemen kenara çekilerek kılıcını çocuğun başına indirdi. Oğlan tekrar yere düştü. Yüzü kan ve toprağa bulanmıştı. Arya su dansçısı pozisyonunu aldı ve bekledi. Çocuk

yeterince yakına geldiğinde kılıcıyla bacaklarının arasına bir hamle yaptı. O kadar sert vurmuştu ki tahta kılıcın keskin kenarları olsa oğlanın kalçalarını parçalardı.

Yoren, Arya'yı çocuğun üstünden aldı. Pantolonu ıslanmış olan Turta leş gibi kokuyordu. Arya üst üste darbeler indirirken çığlıklar atıyordu. Arya'nın elinden kılıcı kapıp, *"Yeter,"* diye kükredi kara kardeş. "Bu aptalı öldürmek mi istiyorsun?" Lommy ve diğerleri bağırmaya başladı. Yoren onlara döndü. "Çenenizi kapatın yoksa ben kapatırım. Sizi arabaların arkasına bağlarım ve Sur'a kadar sürüklerim." Tükürdü. "Seni daha da beter ederim Arry. Benimle geleceksin, *hadi.*"

Herkes Arya'ya bakıyordu. Arabanın arkasına zincirlenmiş üç adam bile. Şişman olan sivri dişlerini birbirine vurup tısladı ama Arya onu görmezden geldi.

Yoren küfürler edip lanetler okuyarak Arya'yı yol kenarındaki ormanın içine sürükledi. "Bende kuş kadar beyin olsaydı seni Kral Toprakları'nda bırakırdım. Beni duyuyor musun *oğlum?*" Bu kelimeleri havlar gibi söylüyordu hep, Arya'nın duyacağından emin olmak ister gibi küçük bir ısırık ekliyordu. "Kemerini çöz, pantolonunu aşağı indir. Seni kimse göremez, dediğimi yap." Arya suratını asarak adamın dediğini yaptı. "Şu meşe ağacına git, yüzünü ağaca dön. Evet, işte böyle." Arya kollarını ağacın gövdesine doladı ve yüzünü sert kabuğa bastırdı. "Şimdi çığlık at," dedi Yoren. "Kuvvetli bir çığlık at."

Atmayacağım, diye düşündü Arya inatla, ama Yoren'in sopası çıplak bacaklarına indiğinde ağzından bir feryat yükseldi. "Bunun acıttığını mı düşünüyorsun?" dedi Yoren. "Bir de şunun tadına bak." Sopa ıslık çalarak bacaklarına indi. Arya düşmemek için ağaca sıkı sıkı sarılırken tekrar çığlık attı. "Bir tane daha." Arya kendini kastı, dudaklarını ısırdı, sopanın ıslığını duydu. Darbenin şiddetiyle sarsıldı, tekrar inledi. *Ağlamayacağım,* diye söz verdi kendine. *Ben bir Stark'ım. Benim armamda ulu kurt var. Ulu kurtlar ağlamaz.* Sol bacağından aşağı kan aktığını hissediyordu. Poposu ve baldırları acıyla yanıyordu. "Dikkatini çekmeyi başarabilmişimdir belki," dedi Yoren. "Bir dahaki sefere kardeşlerine saldırmadan önce, onlara yaptığının mislinin başına geleceğini hatırla. Beni anlıyor musun? Pantolonunu yukarı çek."

Onlar benim kardeşlerim değil, diye düşündü Arya pantolonunu çekmek için eğilirken ama aklından geçeni söylememesi gerektiğini biliyordu.

Yoren ona bakıyordu. “Canın yandı mı?”

Syrio Forel’den öğrendiği gibi, *durgun su kadar sakin,* dedi kendine. “Biraz.”

Yoren tükürdü. “Şu Turta denen oğlanın canı seninkinden fazla yanıyor. Babanı o öldürmedi kızım. Lommy de öldürmedi, o sadece hırsız. Bu çocuklara vurmak babanı geri getirmeyecek.”

“Biliyorum,” diye mırıldandı Arya.

“Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim o zaman. Arabaları yüklemiştim, her şey hazırdı. Tam yola çıkıyordum ki bir adam geldi. Bana bir çocuk, bir kese altın ve bir mektup verdi, kimden olduğu önemli değil. Lord Eddard’ın siyahları giyeceğini söyledi, bekle dedi, onu da götüreceksin. O meydanda ne işim vardı sanıyorsun? Ama bir şeyler yanlış gitti.”

“Joffrey,” diyerek içini çekti Arya. *“Biri onu öldürmeli.”*

“Biri onu öldürecek ama ben değil. Sen de değil.”

Yoren, Arya’dan aldığı tahta kılıcı geri verdi. “Arabada ekşi yapraklar var,” dedi yola geri dönerlerken. “Onlardan çiğne, ağrını azaltır.”

Yaprağın tadı tuhaftı ve Arya’nın tükürüğünü kırmızıya boyamıştı ama ağrısını biraz hafifletmişti. O gün yola yürüyerek devam etti. Ve ertesi gün ve sonraki gün de. Çürükleri yüzünden eşeğe binemiyordu. Turta’nın durumu daha beterdi. Yoren, arabalardan birindeki fıçıların yerini değiştirip çocuk için bir yer hazırlamak zorunda kalmıştı. Turta, şalgam çuvallarının arasında yatıyor, araba sallandıkça inliyordu. Lommy yaralı değildi ama Arya’dan mümkün olduğunca uzak duruyordu. “Sen ne zaman ona baksan tir tir titriyor,” demişti Boğa. Arya cevap vermemişti. Kimseyle konuşmamak daha güvenliydi.

O gece, yere serdiği incecik battaniyesinin üstüne yatıp gökyüzündeki kuyruklu yıldızı izledi. Yıldız hem çok güzel hem de çok korkunçtu. Boğa, yıldıza “Kızıl Kılıç” diyordu. Yeni dökülmüş, hâlâ kıpkırmızı olan sıcak çeliğe benzediğini düşünüyordu. Kafasını eğip gözlerini kısarak baktığında kılıcı Arya da görebilmişti ama onun gördüğü yeni bir kılıç değildi, Buz’du, babasının büyükkılıcıydı. Kat kat Valyria çeliğinden dövülmüştü ve kırmızılığı Lord

Eddard'ın kanıydı. Kral Adaleti Sör İlyn Payne lordun kafasını kestiğinde kanı kılıca bulaşmıştı. Yoren, o gün meydanda Arya'nın gözlerini kapatmıştı. Arya babasının kafasının kesildiğini görmemişti ama Sör Payne işini bitirdiğinde Buz tıpkı bu kuyruklu yıldız gibi görünüyor olmalıydı.

Sonunda uykuya daldı ve rüyasında evini gördü. Kral Yolu, Kışyarı'ndan sonra Sur'a gidiyordu. Yoren onu Kışyarı'nda bırakıp yola devam edecekti. Arya annesini, Robb'u, Bran'ı, Rickon'u görmek için can atıyordu ama en çok Jon Kar'ı özlemişti. Keşke Kışyarı'ndan *önce* Sur'a varmanın bir yolu olsaydı. Jon onun saçlarını dağıtır, "Küçük kardeşim," derdi. Aynı anda, "Seni özledim," derlerdi birbirlerine. Tıpkı eskiden her şeyi aynı anda söyledikleri gibi. Bunu çok istiyordu Arya. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Sansa

Kral Joffrey’nin isim günü parlak ve rüzgârlı bir şafakla başladı. Devasa kuyruklu yıldız dağınık bulutların arasında ışıldıyordu. Sansa kuledeki odasının penceresinden yıldızı izlerken Sör Arys Oakheart geldi. Sansa’yı turnuva alanına götürecekti. “Sizce yıldız ne anlama geliyor?” diye sordu Sansa adama.

“Nişanlınıza zafer vadediyor,” diye cevapladı Sör Arys. “Majesteleri’nin isim gününde alev alev yanıyor. Sanki tanrılar gökyüzünde onun sancağını açmışlar. Halk ona, Kral Joffrey’nin Yıldızı ismini vermiş.”

Sansa, Joffrey’ye anlatılan hikâyenin bu olduğundan emindi ama gerçekliğinden şüpheliydi. “Hizmetçilerin yıldıza Ejderha Kuyruğu dediğini duydum.”

“Kral Joffrey bir zamanlar Ejderha Aegon’ın oturduğu tahtta oturuyor,” dedi Sör Arys. “O, ejderhanın veliahtı. Lannister Hanedanı’nın rengi tıpkı bu yıldızın rengi gibi kırmızı. Bu da bir alamet. Kuyruklu yıldız, Joffrey’nin tahta çıkışını müjdelemek için gönderildi, bundan eminim. Düşmanlarını yeneceği anlamına geliyor.”

Bu doğru mu? diye düşündü Sansa. *Tanrılar bu kadar zalim olabilir mi?* Annesi Catelyn ve ağabeyi Robb da Joffrey’nin düşmanıydı artık. Babası kralın emriyle öldürülmüştü. Annesi ve ağabeyi de mi öldürülecekti? Kuyruklu yıldız kırmızıydı. Joffrey bir Lannister olduğu kadar bir Baratheon’dı aynı zamanda ve Baratheonlar’ın arması altın sarısı zemin üzerinde siyah erkek geyikti. Tanrıların Joffrey için altın bir yıldız göndermeleri gerekmez miydi?

Sansa panjurları kapattı ve hızla pencereden uzaklaştı. “Bugün çok güzel görünüyorsunuz leydim,” dedi Sör Arys.

“Teşekkür ederim sör.” Joffrey’yle birlikte turnuvaya gitmek zorunda kalacağını bildiği için o sabah yüzüne ve kıyafetlerine çok özen göstermişti. Uçuk mor ipekten dikilmiş bir elbise giymiş, Joffrey’nin hediye ettiği ay taşlarıyla süslenmiş saç filesini takmıştı. Elbisenin uzun kolları, kollarındaki morlukları saklıyordu. Morluklar da Joffrey’nin hediyesiydi. Robb’un Kuzey

Kralı ilan edildiğini öğrendiğinde Joffrey öfkeden çılgına dönmüş ve Sansa'yı dövmesi için Sör Boros'u göndermişti.

"Gidelim mi?" dedi Sör Arys. Kolunu Sansa'ya uzattı, birlikte odadan çıktılar. Kral Muhafızları'ndan biri mutlaka peşinde oluyordu. Sansa, Sör Arys'i diğerlerine tercih ediyordu. Sör Boros aşırı öfkeli bir adamdı, Sör Meryn buz gibiydi, Sör Mandon'ın ölü gözleri Sansa'yı huzursuz ediyordu ve Sör Preston ona aptal bir çocukmuş gibi davranıyordu. Sör Arys nazik bir adamdı, Sansa'ya saygı gösteriyordu. Hatta bir keresinde, Joffrey şövalyeye Sansa'ya vurmasını emretmiş ama adam emre karşı çıkmıştı. Sonunda *vurmuştu* ama Sör Boros ya da Sör Meryn kadar sert değildi. Diğer şövalyeler hiç sorgulamadan Joffrey'nin emirlerini yerine getiriyordu... Tazı hariç. Joff, nişanlısını cezalandırmak için Tazı'ya emir vermiyordu. Bu iş için diğer beş şövalyeyi kullanıyordu.

Sör Arys'in açık kahverengi saçları, fena sayılmayacak bir yüzü vardı. Beyaz ipek pelerininin omzuna iğnelenmiş yaprak şekilli altın broşu ve tuniğinin göğsüne altın iplikle işlenmiş meşe ağacı armasıyla bugün gayet etkileyici görünüyordu. "Bugün kim kazanacak sizce?" diye sordu Sansa şövalyenin kolunda basamakları inerken.

"Ben," diye cevap verdi Sör Arys gülümseyerek. "Ama korkarım ki bugünkü zafer çok haz verici olmayacak. Alan küçük ve az katılımcı var. Hürsüvariler ve yaverlerle birlikte en fazla iki sıra mızrak dövüşü alanına girecek. Yeşil oğlanları atlarından düşürmek çok onurlu bir zafer sayılmaz."

Son turnuvanın çok farklı olduğunu hatırladı Sansa. Kral Robert turnuvayı Lord Eddard onuruna düzenlemişti. Efsanevi şövalyeler turnuvada yarışmak için diyarın dört bir yanından gelmiş, bütün şehir oyunları izlemek için alana akın etmişti. Sansa o günkü ihtişamı hatırlıyordu: Nehir boyunca sıralanmış, kapılarına şövalyelerin kalkanları asılmış görkemli çadırlar, rüzgârla dans eden ipek flamalar, parlak çelik zırhların ve altın kaplı mahmuzların üstüne vuran güneş. Gündüzler toynak sesleriyle ve davulların gümbürtüsüyle inlemiş, geceler ziyafetlerle ve şarkılarla canlanmıştı. Hayatının en büyülü günleriydi ama şimdi başka bir çağa ait hatıralara dönüşmüşlerdi. Robert Baratheon da, Sansa'nın babası da ölmüştü. Hainlik suçlamasıyla Yüce Baelor Septi'nin merdivenlerinde başı kesilmişti. Diyarda üç kral vardı artık. Üç Dişli Mızrak'ta kıran kırana bir

savaş yaşanıyordu. Şehir huzursuz insanlarla doluydu. Joffrey için düzenlenen turnuvanın Kızıl Kale'nin kalın duvarları arasında yapılması şaşkınlık verici değildi.

"Kraliçe de turnuvayı izleyecek mi?" Sansa kraliçenin yanında kendini güvende hissediyordu çünkü kadın Joffrey'yi dizginliyordu.

"Maalesef izlemeyecek leydim. Konsey acil bir meseleyi görüşmek üzere toplanıyor." Şövalye iyice alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Lord Tywin ordusunu Harrenhal'a götürüyor. Halbuki kraliçe şehre gelmesini ve ordusunu Lannister gücüne katmasını emretmişti. Majesteleri bu yüzden çok öfkeli." Kırmızı pelerinli, aslan miğferli bir sıra Lannister muhafızı yanlarından geçerken Sör Arys sustu. Şövalye dedikodu yapmaya bayılıyordu ama etrafta onu duyacak kimse olmadığı zamanlarda...

Marangozlar dış avluda yüksek bir galeri ve mızrak dövüşü meydanı inşa etmişti. Alan gerçekten küçüktü ve turnuvayı izlemeye gelen zayıf kalabalık sıraların ancak yarısını dolduruyordu, İzleyici grubu; altın pelerinli Şehir Muhafızları'ndan, Lannister Hanedanı'nın lordları ve leydilerinden oluşuyordu ama sayıları çok azdı. Lannisterlar'ın çoğu konseydeydi. Gri suratlı Lord Gyles Rosby, pembe bir ipek mendilin kenarına öksürüyordu. Leydi Tanda kızları tarafından kıskaca alınmıştı; sıkıcı Lollys ve yılan dilli Falyse. Gidecek başka yeri olmayan siyahi sürgün prens Jalabhar Xho izleyiciler arasındaydı. Dadısının kucağına verilmiş olan Leydi Ermesande de galerideydi. Dedikodulara göre bebek en kısa zamanda kraliçenin kuzenlerinden biriyle evlendirilecekti, böylece leydinin arazileri Lannisterlar'ın olacaktı.

Kral, kızıl renkli ve gölgeli kameriyedeki koltukta oturuyordu. Bir bacağını koltuğun ahşap kolunun üstüne atmıştı. Prenses Myrcella ve Prens Tommen kralın yanındaydı. Sandor Clegane kraliyet locasının arkasında, ayaktaydı, parmaklarını kılıç kemerine geçirmişti. Kral Muhafızları'na has beyaz pelerini geniş omuzlarından aşağı sarkıyordu. Yakasına mücevherli bir broş takmıştı. Kaba yünden yapılmış kahverengi takımının ve deri yeleğinin üstündeki kar beyazı kumaş tuhaf bir görüntü oluşturuyordu. Tazı, Sansa'yı gördüğünde, "Leydi Sansa," diyerek gelişini duyurdu. Sesi, ağaç kesen bir testerenin çıkardığı gürültüye benziyordu. Yüzündeki ve boğazındaki yanık izleri yüzünden

konuşurken ağzı seğiriyordu.

Prenses Myrcella, Sansa'nın adını duyduğunda utangaç bir gülümsemeyle selam verdi ama Prens Tommen heyecanla ayağa zıpladı. "Sansa, duydun mu? Bugün turnuvada ata bineceğim. Annem izin verdi." Tommen sekiz yaşındaydı. Sansa onu görünce kardeşi Bran'ı hatırlıyordu. Aynı yaştaydılar. Bran, Kışyarı'ndaydı, sakattı ama güvendeydi.

Sansa tekrar onunla birlikte olabilmek için her şeyden vazgeçerdi. "Düşmanın için endişelenmeye başladım bile," dedi Prens Tommen'a.

"Düşmanı samanla doldurulmuş bir korkuluk olacak," dedi Joff ayağa kalkarken. Kral, üstüne kükreyen bir aslan kakılmış altın kaplamalı bir göğüs zırhı giymişti. Her an savaş girdabına çekilmeyi bekliyormuş gibi görünüyordu. Bugün on üç yaşına girmişti, yaşına göre uzundu. Yemyeşil gözleri, Lannisterlar'a özgü altın rengi saçları vardı.

"Majesteleri," dedi Sansa reverans yaparak.

Sör Arys eğilerek selam verdi, "İzninizi rica ediyorum Majesteleri, turnuva için hazırlanmam gerek," dedi.

Joffrey küçük bir el hareketiyle adamı gönderdi ve Sansa'yı tepeden tırnağa inceledi. "Sana verdiğim ay taşlarını takman beni mutlu etti."

Demek kral bugün centilmeni oynamaya karar vermişti. "Zarif hediyeniz ve nazik sözleriniz için teşekkür ederim. İsim gününüzün muhteşem geçmesi için dua ediyorum Majesteleri."

"Otur," dedi Joffrey yanındaki boş koltuğu işaret ederek. "Duydun mu? Yalvaran Kral ölmüş."

"Kim?" Sansa bir an Robb'dan bahsettiğini düşündü.

"Viserys. Deli Kral Aerys'in son oğlu. Ben doğmadan önce Özgür Şehirler'e kaçmış, kendine kral diyormuş. Annemin anlattığına göre sonunda Dothrak efendisi onu taçlandırmış. Hem de erimiş altınla." Güldü. "Çok komik, sence de öyle değil mi? Targaryenlar'ın arması ejderhadır. Ağabeyin Robb'un bir ulu kurt tarafından öldürülmesi kadar komik. Belki onu ele geçirdikten sonra kurtlara yem ederim. Sana söylemiş miydim? Onu teke tek bir dövüşe çağırmayı düşünüyorum."

"Bunu görmeyi çok isterim Majesteleri." *Tahmin edebileceğinden çok.* Sansa

sakin ve nazik bir ton kullanarak konuşmuştu, Joffrey gözlerini kısmış kendisiyle alay edilip edilmediğini anlamaya çalışıyordu. “Bugünkü müsabakalara katılacak mısınız?” diye sordu Sansa, çabucak.

Kral kaşlarını çattı. “Annem, kendi adıma düzenlenen bir turnuvada yarışmamın uygun olmayacağını söyledi. Katılsaydım şampiyon ben olurdum. Öyle değil mi Tazı?”

Tazı’nın ağzı seğirdi. “Bu gruba karşı mı? Neden olmasın?”

Babasının adına düzenlenen turnuvada Tazı’nın şampiyon olduğunu hatırladı Sansa. “Bugün yarışacak mısınız lordum?” diye sordu adama.

Clegane’in sesi aşağılama doluydu. “Zırhımı giymeme bile değmez. Bu sivrisinek turnuvası.”

Kral kahkaha attı. “Köpeğim çok gürültülü havlıyor. Turnuvada dövüşmesini emretmeliyim sanırım. Hem de ölümüne.” Joffrey, şövalyeleri ölümüne dövüştürmekten büyük zevk alıyordu.

“Bir şövalyeden olurdunuz,” diye karşılık verdi Tazı. Şövalye yemini etmemişti. Şövalye olan ağabeyinden de nefret ediyordu.

Borazanların sesi duyuldu. Kral koltuğuna yaslandı ve Sansa’nın elini tuttu. Bir zamanlar bu hareketiyle kalbini titretebildiği leydisinin merhamet yalvarışlarına babasının kesik kafasıyla cevap vermişti. Joffrey’nin dokunuşu midesini bulandırıyordu artık ama hissettiklerini belli etmemesi gerektiğini biliyordu. Hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti.

“Kral Muhafızları’ndan Sör Meryn Trant,” diye duyurdu çığırtkan. Sör Meryn avlunun batısından alana giriş yaptı. Altın işlemeli beyaz bir kalkan taşıyordu. Gri yeleli süt beyazı bir atın sırtındaydı. Arkasında uçuşan pelerini bir kar tarlası gibi görünüyordu, elinde dört metrelik bir mızrak vardı.

“Arbor’ın Redwyne Hanedanı’ndan Sör Hobber,” diye bağırdı çığırtkan. Sör Hobber alana avlunun doğusundan girdi. Sırtına bordo mavi örtü serilmiş siyah bir aygır sürüyordu. Mızrağı aynı renk şeritlerle süslenmişti. Hanedanının arması olan üzüm salkımı kalkanına oyulmuştu. Redwyne ikizleri, tıpkı Sansa gibi kraliçenin gönülsüz misafirleriydi. Bu turnuvada yarışmalarının kimin fikri olduğunu merak etti Sansa. İkizlerin fikri olmadığına şüphe yoktu.

Cümbüş başının işaretiyle müsabıklar mızraklarını kaldırdılar ve atlarını

mahmuzladılar. Galeride oturan muhafız, leydi ve lordlardan tezahürat sesleri yükseldi. Şövalyeler, ahşap ve çelik sesleri çıkararak alanın ortasında buluştu. Beyaz mızrak ve şeritli mızrak çarpıştı ve birbirlerine değdikleri anda her ikisi de parçalanarak kıymıklara ayrıldı. Hobber Redwyne darbenin etkisiyle geri savruldu ama atının üstünde kalmayı başardı. Alanın başına dönmek için atlarını çeviren şövalyeler parçalanmış mızraklarını attılar ve yaverlerinin getirdiği yeni mızrakları aldılar. Sör Hobber'in ikizi Sör Horas kardeşini cesaretlendirmek için bağırıyordu.

Sör Meryn ikinci geçişte mızrağını Sör Hobber'in göğsüne isabet ettirdi. Hobber dengesini tamamen kaybetti ve gürültüyle yere yıkıldı. İkizi Horas küfrederek alana koştu ve kardeşini kenara çekti.

"Kötü bir mücadele," dedi Kral Joffrey.

"Kızıl Gözcü'nün Taş Miğfer'inden Sör Balon Swann," diye bağırdı çığırtkan. Sör Balon'ın büyük miğferinin alnında beyaz kanatlar vardı. Kalkanına, birbirine sarılmış siyah ve beyaz kuğular oyulmuştu. *"Harrenhal Lordu Janos'un varisi, Slynt Hanedanı'ndan Morros."*

"Şu beceriksiz serseme bak," diyerek güldü Joff. Bütün avlunun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu. Morros çok yeni ve deneyimsiz bir yaverdi. Mızrağını ve kalkanını aynı anda tutmakta zorlanıyordu. Mızrak şövalyelerin silahıydı. Sansa, Slyntler'in aşağı tabakadan geldiğini biliyordu. Lord Janos, Joffrey tarafından Harrenhal lordluğuna ve konsey üyeliğine yükseltmeden önce Şehir Muhafızları'nın kumandanıydı, asillerden değildi.

Umarım düşer ve rezil olur, diye düşündü Sansa. *Umarım Sör Balon onu öldürür.* Joffrey, Sansa'nın babasının öldürülmesini emrettiğinde, Lord Eddard'ın kesik kafasını saçlarından tutarak yerden alan, kralın ve meydandaki herkesin görebilmesi için yukarı kaldıran Janos Slynt'in ta kendisiydi. Sansa hıçkırarak, çığlıklar atarak olanları izlemişti.

Morros altın işli siyah zırhının üstüne altın-siyah damalı bir pelerin giymişti. Kalkanına, babasının yeni hanedanı için seçtiği kanlı mızrak oyulmuştu. Morros atını mahmuzladı ama elindeki kalkanla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Sör Balon'ın mızrağı kalkandaki armanın ortasına girdi, Morros mızrağını düşürdü, dengesini kaybetmemek için çabaladı ama başaramadı.

Atından düşerken tek ayağı üzengiye takıldı, hayvan huysuzlanarak alanın başına doğru koşmaya başlayınca Morros kafası yere çarpa çarpa sürüklendi. Joffrey bağırarak çocukla alay ediyordu. Sansa şaşkındı, tanrılar dileğini duymuş olmalıydı. Morros'u sonunda atından kurtardıklarında oğlan kanlar içindeydi ama yaşıyordu. "Tommen, senin için yanlış bir düşman seçmişiz," dedi kral, erkek kardeşine. "Samandan yapılmış şövalyeler bile bu ahmaktan daha iyi dövüşür."

Sıra Sör Horas Redwyne'a gelmişti. İkizinden daha iyi bir çıkış yaptı. Mavi-beyaz çizgili zemin üzerindeki gümüş grifinlerle süslenmiş atıyla dövüşen ve kendisinden çok daha büyük olan rakibinin hakkından geldi. Yaşlı şövalye göz kamaştırıyordu ama kötü bir savaşçıydı. Joffrey dudaklarını büktü. "Bu çok zayıf bir gösteri."

"Sizi uyarmıştım," dedi Tazı. "Sivrisinekler."

Kral iyice sıkılmıştı. Bu durum Sansa'yı huzursuz ediyordu. Başını öne eğip sessizce oturmaya karar verdi. Joffrey Baratheon sıkıldığında en basit bir söz bile öfkesinin kabarmasına yeterli olabilirdi.

"Lord Baelish'in emrindeki Hürsüvari Lothor Brune," diye duyurdu çığırtkan. *"Hollard Hanedanı'nından Sör Dontos, nam-ı diğer Kırmızı."*

Ufak tefek hürsüvari, üstü çentiklerle dolu kalkanıyla avlunun batısından alana girdi ama rakibi ortalıkta görünmüyordu. Bir süre sonra üzerine kızıl ve kırmızı ipekliler serilmiş kestane rengi bir aygır piste çıktı ama Sör Dontos hayvanın sırtında değildi. Sonunda, adam küfürler yağdırarak avluya geldi. Üzerinde göğüs plakası ve miğferinden başka hiçbir şey yoktu. Teni solgundu, sıskaydı. Atının peşinde koştururken erkeklik organı bacaklarının arasında sallanıyordu. İzleyiciler bağırmaya, hakaretler yağdırmaya başladı. Sör Dontos nihayet atın dizginlerini yakaladı, hayvanın üstüne çıkmaya çalıştı ama öyle sarhoştu ki çıplak ayağını üzengiye geçiremiyordu.

Kalabalıktan kahkahalar yükseliyordu, herkes gülüyordu... kral hariç. Joffrey, Sansa'ya baktı. Gözlerinde Sansa'nın çok iyi tanıdığı o bakış vardı. Yüce Baelor Septi'nin merdivenlerinde Lord Eddard Stark için ölüm emri verdiği andaki o bakış. Sör Dontos sonunda vazgeçti, atın dizginini bıraktı, toprak zemine oturdu. "Kaybettim," diye bağırdı. "Bana şarap getirin."

Kral ayağa kalktı. “Kilerden bir fıçı şarap getirin,” dedi. “Fıçının içinde boğulduğunu görmek istiyorum.”

Sansa’nın soluğu kesildi. “*Hayır,* yapamazsın,” dedi kendi sesi.

Joffrey başını çevirdi, “Ne dedin?”

Sansa konuştuğuna inanamıyordu. Çıldırmış mıydı? Konsey üyelerinin yarısının önünde krala *hayır* demek? Niyeti bir şey söylemek değildi, sadece... Sör Dontos sarhoştu, aptaldı, işe yaramazdı ama kimseye zarar vermemişti.

“Bana yapamayacağımı mı söyledin? Doğru mu duydum?”

“Lütfen,” dedi Sansa. “Ben sadece... kötü şans getirir... Majesteleri, isim gününüzde birini öldürtmek kötü şans getirir.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Joffrey. “Onu bu kadar önemsiyorsan seni de onunla birlikte boğdurtayım.”

“Onu hiç önemsemiyorum Majesteleri,” diye kekeledi Sansa umutsuzca. “İsterseniz boğdurun, isterseniz kafasını kestirin ama... bunu yarın yapın. İsim gününüzde değil... size kötü şans getirmesini istemem. Berbat bir şans. Bütün şarkılarda söylenir.”

Joffrey kaşlarını çattı. Sansa’nın yalan söylediğini biliyordu, yüzünden belliydi. Bunun için kanını akıtacaktı.

“Kız doğru söylüyor,” dedi Tazı. “Bir adam isim gününde ne ekerse bütün yıl boyunca onu biçer.” Sesi dümdüzdü. Kralın ona inanıp inanmaması umrunda değilmiş gibi konuşmuştu. Söylediği gerçek olabilir miydi? Sansa bilmiyordu. Cezadan kurtulabilmek için bir hikâye uydurmuştu.

Joffrey memnuniyetsiz bir ifadeyle koltuğuna oturdu, parmağını Sör Dontos’a doğrulttu, “Götürün şunu. Yarın sabah öldürülecek. Aptal adam.”

“Evet, aptal,” dedi Sansa. “Sizse bunu görebilecek kadar zekisiniz. Bir şövalye değil soytarı olmalıymış. Ona rengârenk giysiler giydirip palyaçoluk yaptırmalısınız. Kolay bir ölümün merhametini hak etmiyor bence.”

Kral, Sansa’nın yüzünü inceledi. “Annemin söylediği kadar aptal değilsin galiba.” Sesini yükseltti. “Leydimi duydun mu Dontos? Bugünden itibaren benim yeni soytarımsın. Ay Oğlan’la birlikte yatacak ve soytarı kıyafetleri giyeceksin.”

Ölüm korkusuyla ayılmış olan Dontos dizlerinin üstüne kalktı. “Teşekkür

ederim Majesteleri. Size de teşekkür ederim leydim.”

Lannister muhafızları şövalyeyi bir bohça gibi sürükleyip götürürken cümbüş başı, kameriyeye yaklaştı. “Majesteleri, Brune için yeni bir rakip mi çağırayım, yoksa diğer müsabakaya mı geçelim?”

“Hiçbiri. Bunlar sivrisinek, şövalye değil. İsim günüm olmasaydı hepsini öldürtürdüm. Turnuva bitti. Şunları gözümün önünden alın.”

Cümbüş başı eğilerek selam verdi. Prens Tommen onun kadar itaatkâr değildi, “Ben de yarışacaktım.”

“Bugün değil.”

“Ama ata binmek istiyorum.”

“Ne istediğin umrumda değil.”

“Annem ata binebileceğimi söyledi.”

“Annesi söylemiş,” diye alay etti Joffrey. “Çocuk gibi davranma.”

“Biz çocuğuz,” diye itiraz etti Myrcella. “Çocuk gibi davranmamız *gerekir.*”

Tazı güldü, “İşte şimdi sizi alt etti Majesteleri.”

Joffrey yenilmişti. “Pekâlâ. Küçük kardeşim bile bu şövalyelerden beter olamaz. Usta, korkuluğu getirin. Tommen sivrisinek olmak istiyor.”

Tommen bir sevinç çığlığı attı ve küçük tombul bacaklarıyla koşarak hazırlanmaya gitti. “İyi şanslar,” diye seslendi Sansa çocuğun arkasından.

Prens Tommen’ın midillisi eyerlenirken, korkuluk alanın sonuna yerleştirildi. Tommen’ın rakibi; çocuk boyutlarında, içi samanla doldurulmuş deri bir savaşçıydı. Bir direğin üstüne oturtulmuştu, kendi etrafında dönebiliyordu. Bir elinde kalkan, diğer elinde sahte bir mızrak vardı. Biri saman şövalyenin kafasına boynuzlu bir miğfer takmıştı. Joffrey’nin babası Robert Baratheon da boynuzlu bir miğfer giyerdi. Ve amcası Renly de... Renly kendini kral ilan etmiş ve vatan hainliğiyle suçlanmıştı.

İki yaver, prense gümüş kızıl renkli gösterişli zırhını giydirdi. Miğferinin tepesinde kızıl tüyler uçuşuyordu. Baratheonlar’ın taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın aslanı kalkanının üstünde birlikte oynuyorlardı. Yaverler prensin ata binmesine yardım etti. Kızıl Kale’nin silah ustası Sör Aron Santagar, Tommen’a yaprak şekilli, gümüş kaplamalı, sekiz yaşlarında bir çocuğun eline göre yapılmış bir uzunkılıç uzattı.

Tommen kılıcı havaya kaldırdı. “Casterly Kayası!” diye bağırarak midillisini mahmuzladı ve meydanın diğer ucunda bekleyen korkuluğa doğru koşturdu. Leydi Tanda ve Lord Gyles’in başlattığı coşkulu tezahürata Sansa da katıldı. Kral sessizce izliyordu.

Tommen, midillisini seri bir tırısa kaldırdı, kılıcını kafasının üstünde heyecanla salladı ve saman şövalyenin kalkanına güçlü bir darbe indirdi. Direğin üstündeki korkuluk dönmeye başladı. Elindeki sahte mızrak prensin ensesine sertçe çarptı. Tommen dengesini kaybederek eyerinden kaydı, yepyeni kalkanıyla birlikte yere düştü. Kılıcı elinden uçup gitmişti. Midillisi avlu boyunca koşmaya başladı. Seyircilerden alay dolu sesler yükseliyordu ama en şiddetli kahkahalar Kral Joffrey’den geliyordu.

“Ah!” diye bağırdı Prenses Myrcella. Kameriyeden çıktı ve kardeşine doğru koşmaya başladı.

Sansa tuhaf ve temkinsiz bir cesaretle, “Siz de onunla gitmelisiniz,” dedi krala. “Küçük kardeşiniz yaralanmış olabilir.”

Joffrey omuz silkti, “Yaralanmışsa ne olur?”

“Ona yardım etmeli ve ne kadar iyi dövüştüğünü söylemelisiniz.” Sansa kendi konuşmasına engel olamıyordu.

“Dengesini kaybedip atından düştü. İyi dövüşmedi.”

“Bakın,” diye araya girdi Tazı. “Bu çocukta cesaret var. Tekrar deneyecek.”

Yaverler tekrar atına binmesi için prense yardım ediyordu. *Keşke Joffrey yerine Tommen büyük kardeş olsaydı,* diye düşündü Sansa. *Onunla evlenmekten çekinmezdim.*

Kapı kulübesinden gelen sesler herkesi şaşırttı. Büyük kale kapısını yukarı kaldıran ağır zincirlerin sesi duyuldu. “Kapının açılmasını kim söyledi?” diye bağırdı Joffrey. Şehrin karışıklığı yüzünden kale kapısı günlerdir kapalıydı.

Bir grup süvari, at ve çelik sesleriyle beraber yivli kapının altından geçerek avluya girdi. Tek eli kılıcının kabzasında olan Clegane kralın yanına geldi. Beklenmedik ziyaretçiler yaralı, bitkin ve toz içindeydi ama sancaklarında Lannisterlar’ın aslanı vardı. Bazıları kırmızı pelerinli, zırhlı Lannister savaşçılarıydı ama grubun yarısından fazlası, parlak çelik kılıçlar ve lime lime kıyafetler kuşanmış olan hürsüvarilerden ve paralı askerlerden oluşuyordu... bir

de diğerleri vardı. Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden fırlamış gibi görünen canavari yabaniler. Tuhaf hayvan postları ve deriler giymişlerdi. Uzun saçları, vahşi sakalları vardı. Bazılarının kafalarında, kollarında kanlı sargılar sarılıydı. Bazısının bir gözü, kulağı ya da parmağı eksikti.

Tam ortalarında, kızıl savaş atının sırtındaki tuhaf yüksek eyerinin üstünde ileri geri sallanan, insanların İblis diye andığı, kraliçenin cüce kardeşi Tyrion Lannister duruyordu. İçe doğru çökmüş şekilsiz suratını gizlemek için sakal bırakmıştı ama saçları ve sakalları birbirine dolaşmış sert teller gibi karmakarışıktı. Siyah beyaz çizgili bir gölgekedisi postu omuzlarından aşağı sarkıyordu. Dizginler sol elindeydi, sağ kolunun tamamı ipek sargılarla kaplıydı. Bütün bunlar dışında Sansa'nın Kışyarı'ndan hatırladığı kadar ucube görünüyordu adam. İblis atından indi.

Prens Tommen midillisini mahmuzladı ve dörtnala avlunun diğer ucuna doğru koşturdu, sevinç çığlıkları atıyordu. Deve benzeyen, yüzü sakallarının arkasında tamamen kaybolmuş vahşi bir adam çocuğu tek eliyle eyerinden kaldırdı ve yere, dayısının yanına bıraktı. Avlu Tommen'ın kahkahalarıyla çınlıyordu, Tyrion gülümseyerek çocuğun sırtına vurdu. İkisinin aynı boyda olduğunu görmek Sansa'yı şaşırtmıştı. Myrcella da koşarak kardeşinin arkasından gitti. Cüce, kızı belinden tutup kaldırdı ve havada döndürdü.

Küçük adam, prensesi yere bıraktığında hafifçe alnından öptü ve hâlâ kameriyede olan Joffrey'ye doğru paytak adımlarıyla yürümeye başladı. İblis'in adamlarından ikisi, çok yakınından takip ederek arkasından yürüyordu. Adamlardan biri kedi gibi hareket eden siyah saçlı, siyah gözlü bir paralı askerdi. Diğeri, gözünün olması gereken yerde boş bir çukur bulunan genç bir yabaniydi. Tommen ve Myrcella da onların peşine takıldı. Cüce, Joffrey'nin önünde diz çöktü. "Majesteleri."

"Sen," dedi Joffrey.

"Ben," diye onayladı İblis. "Dayın ve büyüğün olarak daha saygılı bir karşılama beklerdim doğrusu."

"Senin öldüğünü söylemişlerdi," dedi Tazı.

Küçük adam, gözlerini Tazı'ya çevirdi. Gözlerinden biri yeşil, diğeri siyahtı ve ikisi de buz gibi bakıyordu. "Kralla konuşuyordum, itiyle değil."

“Ölmediğin için çok mutluyum,” dedi Prenses Myrcella.

“Bu konuda hemfikiriz küçüğüm,” diye karşılık verdi Tyrion, Sansa’ya döndü. “Leydim, kayıplarınız için üzgünüm. Tanrılar çok zalim.”

Sansa verecek bir cevap bulamıyordu. Bu adam onun kayıpları için nasıl üzgün olabilirdi ki? Onunla alay mı ediyordu? Zalim olan tanrılar değildi, Joffrey idi.

“Senin kaybın için de üzgünüm Joffrey,” dedi cüce.

“Ne kaybı?”

“Soylu baban olabilir mi mesela? Siyah sakallı, iri ve cesur bir adamdı, biraz uğraşırsan onu hatırlayabileceğinden eminim. Senden önceki kraldı.”

“Ah, o mu? Evet, çok hüzünlü bir hikâye. Bir domuz tarafından öldürüldü.”

“Anlatılan hikâye bu, öyle değil mi Majesteleri?”

Joffrey yüzünü astı. Sansa bir şey söylemek zorunda olduğunu hissediyordu. Rahibe Mordane her zaman ne derdi? *Nezaket bir leydinin kalkanıdır.* Sansa zırhını kuşandı ve konuştu, “Annem sizi esir aldığı için üzgünüm lordum.”

“Bunun için çok sayıda insan üzgün,” diyerek karşılık verdi Tyrion. “Ve işim bittiğinde bazıları çok daha fazla üzgün olabilir... ama duyarlılığınız için teşekkür ederim. Joffrey, anneni nerede bulabilirim?”

“Konseyimle birlikte,” diye yanıtladı kral. “Ağabeyin Jaime mücadeleleri kaybediyor.” Olanlar *onun* suçuymuş gibi kızgın gözlerle Sansa’ya baktı. “Starklar’a esir düşmüş. Nehirova’yı kaybettik ve bunlar yetmiyormuş gibi, Sansa’nın aptal ağabeyi kendini kral ilan etmiş.”

Cüce alay dolu bir ifadeyle gülümsedi. “Bugünlerde pek çok aptal kendisini kral ilan ediyor.”

Joff bu sözlerden ne anlam çıkaracağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Alayı sezmişti. “Neyse, yaşadığın için mutluyum dayıcığım. Bana isim günü hediyesi getirdin mi?”

“Getirdim. Zekâmı.”

“Robb Stark’ın kafasını getirmeni tercih ederdim,” dedi Joffrey, Sansa’ya bakarak. “Tommen, Myrcella, gelin.”

Sandor Clegane kralı takip etmeden önce bir an oyalandı. “Senin yerinde olsam dilime sahip çıkardım küçük adam,” dedi ve sahibinin peşine takıldı.

Sansa, cüce ve canavarlarıyla yalnız kalmıştı. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. “Kolunuzdan yaralanmışsınız,” deyiverdi sonunda.

“Yeşil Çatal’daki mücadele sırasında sizin kuzeyli savaşçılarınızdan biri koluma gürzle vurdu. Atımdan düşmem sayesinde kurtuldum elinden.” Sansa’nın yüzünü inceleyen cücenin alaycı gülümsemesi şefkatli bir ifadeyle yer değiştirdi. “Sizi bu kadar hüzünlü kılan babanız için tuttuğunuz yas mı?”

“Benim babam vatan hainiydi,” dedi Sansa bir çırpıda. “Annem ve erkek kardeşim de vatan haini.” Bu cümleleri söylemek Sansa’nın çabucak öğrendiği bir refleksti. “Ben sevgili Joffrey’ye sadığım.”

“Buna şüphe yok. Kurtlarla çevrili bir ceylan kadar sadık.”

“Aslanlar,” diye fısıldadı Sansa bilinçsizce. Endişeyle etrafına bakındı. Onu duyacak kimse yoktu.

Lannister uzanıp Sansa’nın elini tuttu, hafifçe sıktı. “Ben sadece küçük bir aslanım ve yemin ederim ki size saldırmayacağım.” Reverans yaptı. “Şimdi izninizi istiyorum. Kraliçe ve konseyle görülecek acil bir işim var.”

Sansa, tuhaf adımlarla yürüyen Tyrion’ı izledi. *Joffrey’den çok daha nazik konuşuyor,* diye düşündü, *ama kraliçe de benimle nazik bir şekilde konuşuyordu. Bu adam bir Lannister. Joffrey’nin dayısı. Dostum değil.* Sansa, Joffrey’yi bütün kalbiyle sevmişti bir zamanlar. Ve kraliçeye tapmış, güvenmişti. Sevgisine ve güvenine babasının başıyla cevap vermişlerdi. Sansa bir kez daha aynı hatayı yapmayacaktı.

Tyrion

Sör Mandon Moore, Kral Muhafızları'nın kar beyazı kıyafetleri içinde kefene sarılmış bir ölü gibi görünüyordu. "Majesteleri'nin emri var. Konseyi toplantı esnasında rahatsız edemezsiniz."

"Çok küçük bir rahatsızlık vereceğim sör." Tyrion cebinden bir parça parşömen çıkardı. "Babamdan bir mektup getirdim, bildiğiniz üzere kendisi Kral Eli'dir. Mektupta mührü var."

Söylediklerini ilk seferinde anlamayan bir aptalla konuşuyormuş gibi, "Majesteleri rahatsız edilmek istemiyor," dedi Sör Mandon kelimeleri ağır ağır söyleyerek.

Jaime, Kral Muhafızları'ndaki en tehlikeli şövalyenin –kendisinden sonra– Sör Moore olduğunu söylemişti bir keresinde. Çünkü adamın bir sonraki adımının ne olacağını yüzünden anlamak imkânsızdı. Tyrion küçük bir ipucu bulmak isterdi doğrusu. İş kılıçlara davranmaya varırsa, Bronn ve Timett şövalyenin hakkından kolaylıkla gelirdi ama işe Joffrey'nin muhafızlarından birini katlederek başlamak iyiye alamet olmazdı. Şövalye tarafından kapıdan çevrilmeyi kabul ederse de otoritesini kaybederdi. Gülümsedi. "Sör Mandon, henüz eşlikçilerimle tanışmadınız. Bu, Timett oğlu Timett. Kendisi Yanık Adamlar'ın Kırmızı El'idir. Ve bu da Bronn. Lord Arryn'ın muhafız başı Sör Vardis Egen'i hatırlar mısınız?"

"Evet, kendisini tanırım," dedi şövalye. Gri gözleri ifadesiz ve ölüydü.

"Tanırdınız," diye düzeltti Bronn ince bir gülümsemeyle. Sör Mandon, Bronn'un söylediklerini duymuş gibi yapmaya bile tenezzül etmedi.

"Öyle olsun," diye mırıldandı Tyrion. "Sör, ablamı mutlaka görüp babamın mektubunu kendisine vermeliyim. Nezaket gösterip bize kapıyı açar mısınız lütfen?"

Beyaz şövalye yanıt vermedi. Tyrion salona zorla girmeye karar vermişken şövalye kenara çekildi. "Siz girebilirsiniz, yanınızdakiler burada kalacak."

Küçük bir zafer, diye düşündü Tyrion, *ama yeterince tatlı.* İlk sınavından

geçmişti. Tyrion Lannister kendisini neredeyse uzun biri gibi hissederek kapıyı omzuyla itip konsey salonuna girdi. Küçük konseyin beş üyesi şaşkındı. “Sen,” dedi Cersei Lannister, sesinde hem şaşkınlık hem aşağılama vardı.

“Joffrey’nin nezaket derslerini kimden aldığını anlamaya başlıyorum.” Tyrion durakladı, giriş kapısının iki yanında duran Valyria sfenkslerine hayranlıkla baktı. Kendine güveni tammış gibi görünmek istiyordu çünkü Cersei zayıflığın kokusunu hemen alırdı.

Cersei en ufak bir sevgi kırıntısı barındırmayan yeşil gözleriyle Tyrion’ı inceledi. “Burada ne işin var?”

“Lord babamızdan bir mektup getirdim.” Ağır adımlarla masaya gitti ve sıkıca yuvarlanmış parşömeni bıraktı.

Hadım Varys mektubu aldı ve pudralı elleriyle döndürdü. “Lord Tywin zarif bir adam. Mühür mumunun altın rengine bayıldım.” Hadım mührü yakından inceledi. “Bu mühür kesinlikle gerçek.”

“Elbette gerçek,” dedi Cersei parşömeni Varys’in elinden alırken. Mührü kırdı ve parşömeni açtı.

Tyrion mektubu okuyan ablasını izledi. Cersei kendisi için kral koltuğunu seçmişti. Demek ki Joffrey, tıpkı Robert gibi konsey toplantılarına katılma zahmetini göstermiyordu. Tyrion, Kral Eli koltuğuna oturdu. Böylesinin uygun olacağını düşünmüştü.

“Bu saçmalık,” dedi kraliçe sonunda. “Babam, kendisine ait makamda oturması için Tyrion’ı göndermiş. Kendisi aramıza katılana kadar Tyrion’ı Kral Eli olarak kabul etmemizi istiyor.”

Yüce Üstat Pycelle uzun beyaz sakallarını sıvazladı ve ağır ağır başını salladı. “O halde Lord Tyrion’a hoş geldiniz demekle yükümlüyüz.”

“Öyle,” diye onayladı Janos Slynt. Gıdısı sarkmış, kelleşmeye başlamış adam kurbağaya benziyordu. Epey yukarı zıplamayı becermiş bir kurbağaya. “Size gerçekten ihtiyacımız var lordum. Şehir asilerle doldu, gökyüzünde bir alamet var, sokaklarda her gün yeni bir ayaklanma...”

“Peki bu kimin suçu Lord Janos?” diye sordu Cersei sert bir ses tonuyla. “Şehirdeki düzeni sağlamakla yükümlü olan sizsiniz. Sen de öyle Tyrion. Savaş meydanlarında daha çok işimize yararsın.”

Tyrion güldü. “Hayır, savaş meydanlarındaki işim bitti. Koltukta oturmayı at sırtında oturmaya tercih ederim. Elimde savaş baltası yerine şarap kadehi olması daha iyi. O davul seslerine, parlak zırhlara, sürekli kişneyip hareket eden atlara ne demeli? Davullar fena halde başımı ağrıtıyor. Zırhıma vuran güneş, beni hasat şenliklerinde kesilen hindiler gibi kızartıyor. Atlar her yere pisliyor. Şikâyet ettiğimi sanmayın sakın, Arryn Vadisi’nde gördüğüm konukseverliğin yanında davullar, at pisliği ve sivrisinekler, cennet gibi kalır.”

Serçeparmak güldü. “İyi söylediniz Lannister. Siz de benim gibi kanaatkâr bir adamsınız.”

Ejderha kemiğinden sapı, Valyria çeliğinden dövülmüş bıçağı olan hançeri hatırlayan Tyrion gülümsedi. *Çok yakında bununla ilgili bir konuşma yapacağız Serçeparmak,* diye düşündü. Lord Petyr’ın bu konuyu da eğlendirici bulup bulmayacağını merak ediyordu. “Size hizmet etmeme izin verin, küçük de olsa yardımım dokunacaktır.”

Cersei mektubu tekrar okudu. “Yanında kaç adam var?”

“Birkaç yüz. Çoğu kendi adamlarım. Babam bu işin bir parçası olmaya çok gönüllü değil. Adam savaşın ortasında.”

“Renly ordusuyla şehre gelirse ya da Stannis, Ejderha Kayası’ndan yelken açmaya karar verirse birkaç yüz adam ne işe yarar? Ben babamdan bir ordu istiyorum, babam bana bir cüce gönderiyor. Kral Eli’ni *kral* atar ve konsey atamayı onaylar. Joffrey, El olarak lord babamızı seçti.”

“Ve Lord babamız da beni seçti.”

“Bunu yapmaya yetkisi yok. Joffrey’nin onayı olmadan mümkün değil.”

“Bu konuyu onunla görüşmek istersen Lord Tywin ordusuyla birlikte Harrenhal’da,” dedi Tyrion nazik bir şekilde. “Lordlarım, lütfen bizi biraz yalnız bırakın, ablamla özel olarak konuşmak istiyorum.”

Varys ayağa kalktı. Yüzünde her zamanki yapmacık gülümsemesi vardı. “Ablanızın tatlı sesine kim bilir nasıl hasret kalmışsınızdır. Lordlarım, iki kardeşi baş başa bırakmalıyız. Diyarın dertleri biraz bekleyebilir.”

Janos Slynt tereddüt etti. Üstat Pycelle oyalandı ama sonunda ikisi de kalktı. Serçeparmak bekledi. “Sizin için Maegor Hisarı’nda bir oda hazırlatayım mı?”

“Teşekkürler Lord Petyr ama Eddard Stark’ın El Kulesi’ndeki eski odasına

yerleşmeyi düşünüyorum.”

Serçeparmak güldü. “Siz benden daha cesur bir adamsınız Tyrion. Orada kalan son iki El’e neler olduğunu *biliyorsunuz,* değil mi?”

“İki mi? Beni korkutmaya çalışıyorsanız dört demeliydiniz.”

“Dört?” Serçeparmak tek kaşını yukarı kaldırdı. “Lord Arryn’dan önceki El’lerin de korkunç sonları mı olmuştu? Bu meselelere önem veremeyecek kadar küçüktüm o zamanlar.”

“Aerys Targaryen’ın son El’i, Kral Toprakları’nın işgali sırasında öldürüldü. El Kulesi’ne yerleşmeye vakti oldu mu emin değilim gerçi. Zira sadece on beş gün görevinde kalabildi. Ondan önceki El yanarak can verdi. Onlardan da önceki iki El sürgünde beş parasız ölmüştü. Kral Toprakları’ndan adını ve servetini kaybetmeden tek parça halinde ayrılabilen yegâne El lord babamdır.”

“Büyüleyici,” dedi Serçeparmak. “Zindanlara yerleşmek için daha fazla sebebim oldu.”

Belki gerçekten yerleşirsin, diye düşündü Tyrion ama düşündüğünü söylemek yerine, “Cesaret ve aptallık kardeştir, derler. El Kulesi’ndeki lanet her neyse, gözünden kaçacak kadar minik bir adam olduğumu düşünüyorum,” dedi.

Janos Slynt güldü. Serçeparmak gülümsedi. Yüce Üstat reverans yaparak iki adamla birlikte salondan ayrıldı.

“Babam seni sıkıcı tarih dersleri vermen için yollamamıştır umarım,” dedi Cersei yalnız kaldıklarında.

“Ablamın tatlı sesine nasıl da hasret kalmışım,” diyerek içini çekti Tyrion.

“Şu hadımın dilini kızgın bir makasla kesmeyi nasıl da istiyorum,” diye karşılık verdi Cersei. “Babam aklını mı kaçırdı? Yoksa bu mektubu zorla mı yazdırdın ona?” Artan bir rahatsızlıkla mektubu tekrar okudu. “Beni neden seninle meşgul ediyor? Bizzat onun gelmesini istemiştim.” Mektubu avcunun içinde buruşturdu. “Ben Joffrey’nin vekiliyim. Babama bir kral *emri* verdim!”

“Ve seni ciddiye almadı,” dedi Tyrion. “Çok büyük bir ordusu var. İstediğini yapabilir. Seni ciddiye almayan ilk insan da değil. Yanılıyor muyum?”

Cersei dişlerini sıktı. Tyrion, ablasının öfkeden kızardığını görebiliyordu. “Bu mektubun sahte olduğunu söyleyip seni zindana atmalarını emredebilirim. *Bunu* herkesin ciddiye alacağından emin olabilirsin.”

Tyrion ince bir buz tabakasının üstünde yürüdüğünün farkındaydı. Tek yanlış adım boğulmasına sebep olurdu. “Evet, alırlar ama seni ciddiye alması gereken asıl adam, büyük bir orduya sahip olan babamızdır. Bunu unutma. Hem, beni neden zindana attırmak isteyesin ki? Ben sana yardım etmek için buradayım sevgili ablacığım.”

“*Senin* yardımına ihtiyacım yok. Ben babamın gelmesini emrettim.”

“Evet,” dedi Tyrion sessizce. “Ve Jaime’yi istedin.”

Cersei duygularını belli etmemeye çalışıyordu ama Tyrion onunla birlikte büyümüştü. Ablasının yüzünü en sevdiği kitaplardan biriymiş gibi okuyabiliyordu. Şimdi okuduğu şey öfkeydi ve korkuydu ve umutsuzluktu. “Jaime...”

“...senin olduğu kadar benim de kardeşim,” diyerek tamamladı Tyrion. “Bana destek ol. Jaime’yi sağ salim eve getireceğiz, söz veriyorum.”

“Nasıl?” diye sordu Cersei. “Robb Stark ve Leydi Catelyn, Lord Eddard’ın başını kestiğimizi unutmayacak.”

“Doğru,” dedi Tyrion. “Buna rağmen, kızları hâlâ senin elinde. Büyük olanı Joffrey’yle birlikte avluda gördüm.”

“Sansa,” dedi kraliçe. “Küçük olanı da elimde tuttuğumu söylemek isterdim ama yalan olur. Robert’ın öldüğü gün kızı alması için Sör Meryn Trant’i yolladım ama kılıç öğretmeni araya girdi ve kız kaçtı. O günden beri hiç görülmedi. Büyük ihtimalle ölmüştür. O gün çok fazla insan öldü.”

Tyrion iki Stark kızının da elinde olmasını tercih ederdi ama biri de işine yarardı. “Bana konseydeki dostlarımızdan bahset.”

Cersei kapıya baktı. “Neden?”

“Babamız onlardan hoşlanmıyor. Onu son gördüğümde, kafalarının siperlere çok yakışacağını düşünüyordu. Eddard Stark’ın kafasının yanında iyi görünürlermiş.” Masaya eğildi. “Sadakatlerinden emin misin? Onlara güveniyor musun?”

“Kimseye güvenmiyorum,” diye terslendi Cersei. “Ama onlara ihtiyacım var. Babam bize karşı oyun oynadıklarına mı inanıyor?”

“Şüpheleniyor demek daha doğru olur.”

“Neden? Ne biliyor?”

Tyrion omuz silkti. “Senin oğlunun hüküm sürdüğü şu kısa zaman içinde çok fazla saçmalık, şarlatanlık ve felaket yaşandığını düşünüyor. Bu durum, birilerinin Joffrey’ye kötü fikirler verdiğinin kanıtı.”

Cersei inceleyen gözlerle Tyrion’a baktı. “Joffrey’nin akıl hocalarına ihtiyacı yok. Her zaman güçlü bir iradesi oldu ve artık kral. Kendisine söyleneni değil, istediğini yapması gerektiğine inanıyor.”

“Taçlar, takıldıkları başlara tuhaf şeyler yapıyor,” dedi Tyrion. “Şu Eddard Stark meselesi... Joffrey’nin işi mi?”

Kraliçe yüzünü buruşturdu. “Stark’ı affetmesini söylemiştik. Böylece adam siyahları kuşanıp sonsuza kadar yolumuzdan çekilecekti ve oğluyla pazarlık etme şansımız olacaktı ama Joffrey seyirciler için daha heyecanlı bir gösteri istedi. Ne yapabilirdim? Bütün şehrin önünde Lord Stark’ın kafasının kesilmesini emretti. Sör İlyn ve Janos Slynt benim tek kelimeme ihtiyaç duymadan adamın kafasını uçurdu!” Yumruğunu sıktı. “Yüce Rahip, gerçek amacımız hakkında ona yalan söyleyerek saygısızlık ettiğimizi, Baelor Septi’ni kanla kirlettiğimizi söylüyor.”

“Haksız değil,” dedi Tyrion. “Şu *Lord* Slynt denen adam, bu işin bir parçası yani, öyle mi? Harrenhal’u ona vermek, konsey üyeliğine terfi ettirmek kimin dâhiyane fikriydi?”

“Düzenlemeleri Serçeparmak yaptı. Slynt’in altın pelerinlilerine ihtiyacımız vardı. Eddard Stark, Renly’yle birlikte bir komplo hazırlıyordu ve Stannis’e taht vadeden bir mektup yazmıştı. Her şeyi kaybedebilirdik. Kıyısından döndük. Sansa bana gelip babasının planlarını anlatmasaydı...”

Tyrion şaşırmıştı. “Gerçekten mi? Kendi kızı?” Sansa iyi yürekli, zarif, sevgi dolu bir kız gibi görünüyordu.

“Kız aşk sarhoşuydu. Joffrey için her şeyi yapmaya hazırdı. Joffrey kızın babasının başını kestirip yaptığı şeye merhamet deyince aşk son buldu elbette.”

“Majesteleri insanların kalbini kazanmak için sıra dışı yöntemler kullanıyor,” dedi Tyrion çarpık bir gülümsemeyle. “Sör Barristan Selmy’yi Kral Muhafızları’ndan çıkarmak da Joffrey’nin fikri miydi?”

Cersei içini çekti. “Joffrey, Robert’ın ölümünden sorumlu tutabileceği birini arıyordu. Varys, Sör Barristan’ı önerdi. Neden olmasın? Bu sayede Kral

Muhafızları'nın kumandanı Jaime oldu. Joff da köpeğinin önüne küçük bir kemik attı. Sandor Clegane'e çok düşkün. Selmy'ye arazi ve bir kale teklif ettik, yaşlı bir aptalın hak ettiğinden çok daha fazlaydı bence."

"O yaşlı aptalın, Çamur Kapısı'nda kendisini yakalamak isteyen iki altın pelerinliyi biçtiğini duydum."

Cersei çok huzursuz görünüyordu. "Janos daha fazla muhafız göndermeliydi. Arzu ettiğim kadar ehil bir adam değil."

"Sör Barristan, Robert Baratheon'ın Kral Muhafızları'nın kumandanıydı," diye hatırlattı Tyrion. "Aerys Targaryen'ın yedi şövalyesinden sağ kalmayı beceren bir o, bir de Jaime var. İnsanlar Sör Barristan'ı, Ayna Kalkanlı Serwyn'e ya da Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'a duyduğu saygıyla anıyor. Cesur Barristan'ı Robb Stark'la ya da Stannis Baratheon'la yan yana at sürerken gördüklerinde ne düşünecekler?"

Cersei gözlerini kaçırdı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Babam düşündü," dedi Tyrion. "Beni *bu yüzden* gönderdi işte. Bu saçmalıklara bir son vermem ve oğlunu hizaya getirmem için."

"Joff sana karşı da itaatkâr olmayacak. Beni bile dinlemiyor."

"Olacak."

"Neden olsun?"

"Senin onu asla incitmeyeceğini biliyor."

Cersei gözlerini kıstı. "Oğluma zarar vermene müsaade edeceğimi düşünüyorsan havale geçiriyorsun demektir."

Tyrion içini çekti. Ablası asıl görmesi gereken şeyi yine atlamıştı. "Joffrey benim yanımda en az senin yanında olduğu kadar güvende olacak," dedi. "Ama tehdit altında olduğunu *hissettiği* sürece itaatkâr davranacak." Kraliçenin elini tuttu. "Sen benim ablamsın. Kabul etsen de etmesen de bana ihtiyacın var. O çirkin demir koltukta oturmaya devam etmek istiyorsa, oğlunun da bana ihtiyacı var."

Cersei, Tyrion'ın ona dokunmaya cesaret etmesinden dolayı şaşkındı. "Sen her zaman çok bilmişin tekiydin."

"Olmaya çalışıyorum," dedi Tyrion sırıtarak.

"Denemeye değer... sakın yanılma Tyrion. Onaylarsam Kral Eli olursun ama

gerçekte *benim* El'im olacaksın. Bütün niyetini ve planlarını benimle paylaşacaksın. Benim onayım olmadan *hiçbir şey* yapmayacaksın. Anlıyor musun?"

"Ah, anlıyorum."

"Kabul ediyor musun?"

"Elbette," diye yalan söyledi Tyrion. "Seninim ablacığım." *Olmam gerektiği sürece.* "Pekâlâ, artık ortak bir amacımız olduğuna göre aramızda hiç sır kalmamalı. Joffrey, Eddard Stark'ın başını kestirdi. Varys, Sör Barristan'dan kurtuldu. Serçeparmak, Janos Slynt'i başımıza sardı. Peki, Jon Arryn'ı kim öldürdü?"

Cersei elini salladı. "Nereden bileyim?"

"Kartal Yuvası'ndaki yaslı dul, kocasını benim öldürdüğümü düşünüyor," dedi Tyrion. "Bu çılgın fikre nasıl kapılmış olabilir?"

"Gerçekten bilmiyorum. Aptal Eddard Stark da beni aynı şeyle suçladı. Lord Arryn'ın benimle ilgili şüpheleri olduğunu ima etti. Benim..."

"Sevgili Jaime'le yattığını mı düşünüyordu?"

Cersei tokat attı.

"Babamız kadar kör olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Tyrion yanağını ovuşturarak. "Kime yalan söylediğin benim umrumda değil. Ama bacaklarını bir kardeşine açarken diğerine kapaman haksızlık."

Cersei tokat attı.

"Nazik ol Cersei. Sadece şaka yapıyorum. Dürüst olmam gerekirse senden daha zarif bir fahişeyi tercih ederim. Jaime'nin sende kendi görüntüsünden başka ne gördüğünü hiçbir zaman anlayamadım."

Cersei tokat attı.

Tyrion'ın yanakları kızarmıştı ve yanıyordu, buna rağmen gülümsedi. "Bunu yapmaya devam edersen sinirlenebilirim."

"Sinirlenmen neden umrumda olsun?"

"Bazı yeni dostlarım var," dedi Tyrion. "Onları hiç sevmeyeceğinden eminim. Robert'ı nasıl öldürdün?"

"O kendini öldürdü. Ben sadece yardım ettim. Yaver Lancel, Robert domuzun peşine düştüğünde ona güçlü bir şarap ikram etti. En sevdiği ekşi

şaraptı ama alışık olduğundan üç kat daha sertti. Leş kokulu ahmak, şaraba bayıldı. İstediği anda içmeyi bırakabilirdi ama hayır, bir matarayı dibine kadar tükettikten sonra yenisini istedi. İşin geri kalanını da domuz halletti. Cenaze ziyafetine katılmalıydın Tyrion. Daha önce böyle lezzetli domuz yememişsindir. Aşçılar hayvanı mantar ve elmayla kızarttı. Tadı zafer gibiydi."

"Sen bir dul olmak için yaratılmışsın sevgili ablacığım." Tyrion, büyük sersem Robert Baratheon'ı severdi, belki de ablasının adama karşı duyduğu tiksinti yüzünden. "Neyse, beni tokatlama işin bittiyse gitmeliyim." Kısa bacaklarını tuhaf bir şekilde çevirip sandalyeden indi.

Cersei kaşlarını çattı. "Sana gitmen için izin vermedim. Jaime'yi nasıl kurtarmayı planlıyorsun? Bilmek istiyorum."

"Bir planım olduğunda söylerim. Fikirler meyve gibidir, olgunlaşmaları için zaman geçmesi gerekir. Biraz caddelerde dolaşıp şehrin nabzını tutmayı düşünüyorum." Elini kapıdaki sfenksin kafasına koydu. "Son bir isteğim var. Sansa Stark'a zarar gelmemesini sağla. Kızların *ikisini* birden kaybetmenin bize bir faydası olmaz."

Tyrion, kapının dışında bekleyen Sör Mandon'ı başıyla selamladı ve kubbeli koridorda yürümeye başladı. Bronn yanına geldi ama Timett ortalarda görünmüyordu. "Kırmızı El'imiz nerede?" diye sordu.

"Keşfe çıktı. Onun türü koridorlarda beklemek için yaratılmamış."

"Umarım önemli birilerini öldürmez." Tyrion'ın Ay Dağları'ndan topladığı klan üyeleri, kendi bildikleri şekilde sadık adamlardı ama aynı zamanda gururlu ve kavgacıydılar. Kendilerine yapılan gerçek ya da hayal ürünü hakaretlere çelikle karşılık vermeye meyilliydiler. "Onu bulmaya çalış. Hazır gitmişken bütün adamların doyurulmalarını ve yerlerine yerleştirilmelerini sağla. El Kule'sinin arkasındaki barakalarda kalmalarını istiyorum. Yalnız kâhyaya söyle, Taş Kargalar'ı, Ay Kardeşleri'nin yakınına yerleştirmesin ve Yanık Adamlar için sadece onlara ait bir bölüm hazırlasın."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Kırık Örs'e döneceğim."

Bronn sırıttı. "Korumaya ihtiyacın var mı? Şehrin çok tehlikeli olduğu söyleniyor."

“Lannister muhafızlarının kumandanını çağıracağım. Cersei’den daha az Lannister olmadığımı hatırlaması gerek. Casterly Kayası için yemin etti, Joffrey ya da ablam için değil.”

Tyrion bir saat sonra, bir düzine kırmızı pelerinli Lannister muhafızıyla çevrilmiş halde Kızıl Kale’den ayrıldı. Yivli kapının altından geçerken duvarın tepesindeki kazıklara geçirilmiş başları gördü. Katran ve çürüme yüzünden kapkara kesilmişlerdi, tanınmayacak haldeydiler. “Kumandan Vylarr,” diye seslendi. “Yarın sabah bu kafaların indirilmesini istiyorum. Temizlemeleri için sessiz rahibelere verin.” Başların ait olduğu bedenleri bulmak cehennem kadar zorlu bir iş olacaktı ama yapılması gerekiyordu. Bazı şeyler savaşın ortasında bile usulüne uygun yapılmalıydı.

Vylarr tereddütlü görünüyordu. “Majesteleri üç boş kazık dolana kadar kafaların duvarda kalmasını emretti,” dedi.

“Kaba bir tahminde bulunayım,” diye karşılık verdi Tyrion. “Biri Robb Stark için, diğerleri de Lord Renly ve Lord Stannis için. Doğru muyum?”

“Evet lordum.”

“Yeğenim bugün on üç yaşına girdi Vylarr. Bunu unutmamaya çalış. Kafalar yarın sabah indirilmiş olacak. Aksi takdirde boş kazıklardan birinin beklenmedik bir kiracısı olabilir. Anlatabiliyor muyum, Kumandan?”

“Bizzat ilgileneceğim lordum.”

“Güzel.” Atını mahmuzlayarak tırısa kaldırdı ve muhafızları arkasında bıraktı.

Cersei’ye şehrin nabzını tutmaya gideceğini söylemişti, bu tamamen yalan sayılmazdı. Tyrion Lannister gördüklerinden memnun olmamıştı. Kral Toprakları’nın caddeleri her daim gürültülü, kalabalık ve hareketliydi ama bu sefer caddeler tehlike kokuyordu. Tyrion’ın daha önceki ziyaretlerinden hatırlamadığı bir tehlike kokusu. Dokumacılar Caddesi’ndeki bir çöplüğün kenarında, üstüne sokak köpekleri çullanmış bir ceset yatıyordu ama bu durum kimsenin umrunda değildi. Altın pelerinli, siyah örgü zırhlı, demir sopalı Şehir Muhafızları ikili gruplar halinde caddelerde dolaşıyor ve görüntüye şahit oluyorlardı.

Dükkânlar yiyecek satan çiftçilerle değil, lime lime kıyafetler içindeki

adamlarla doluydu. Ne fiyat verildiğini hiç umursamadan evlerinden getirdikleri eşyaları satmaya çalışıyorlardı. Rastladığı üç beş yiyecek tezgâhındaki ürünler, geçen yıl olduklarından üç kat daha pahalıydı. Bir seyyar mangalcı şişe geçirdiği fareleri kızartıyordu. *"Taze fareler,"* diye bağırıyordu. *"Taze farelerim var."* Taze farelerin yaşlı ve çürümüş farelere tercih edilmesi normaldi ama asıl korkutucu olan kasapların sattığı şeylerle kıyaslanınca farelerin daha iştah açıcı görünmesiydi. Un Caddesi'ndeki her dükkânın kapısında bir nöbetçi vardı. Böyle karışık zamanlarda fırıncılar bile ekmekten çok daha düşük bir fiyata paralı asker kiralayabilirdi.

"Şehirde yiyecek sıkıntısı mı var?" diye sordu Vylarr'a.

"Biraz," diye yanıt verdi adam. "Nehir topraklarındaki savaş ve Lord Renly'nin Yüksek Bahçe'de ayaklanması yüzünden güney ve batı yolları kapatıldı."

"Peki sevgili ablam bu konuda ne yaptı?"

"Kral huzurunu yeniden sağlayabilmek adına adımlar atıyor," dedi Vylarr. "Lord Slynt, Şehir Muhafızları'nın sayısını üç katına çıkardı. Kraliçe de savunmamızı güçlendirmek için bin adam tahsis etti. Taş ustaları şehir duvarlarını güçlendiriyor. Marangozlar yüzlerce mancınık inşa ediyor. Yay ustaları ok üretiyor, demirciler kılıç döküyor ve Simyacılar Loncası on bin kavanoz çılgınateş hazırlıyor."

Tyrion eyerinin üstünde huzursuzca hareket etti. Cersei'nin boş durmamasına memnun olmuştu ama çılgınateş tehlikeli bir sıvıydı. On bin kavanoz çılgınateş Kral Toprakları'nı kızgın küle çevirmeye yeterdi. "Ablam bu kadar şeyin bedelini ödeyecek altını nereden buldu?" Kral Robert'ın hazineyi bomboş ve borç içinde bıraktığı herkesin malumuydu. Simyacıların diğerkâmlıkla alakası yoktu.

"Lord Serçeparmak ödeme yapmanın bir yolunu mutlaka buluyor lordum. Şehre girişi vergiye bağladı."

"Evet, bu işe yarayabilir," dedi Tyrion. *Zekice. Zekice ve zalimce.* Savaşın sürdüğü bölgelerdeki on binlerce insan, Kral Toprakları'ndaki sözde güvenlik için şehre akın ediyordu. Tyrion, Kral Yolu'nda annelere, çocuklara ve aç gözleriyle atına ve arabasına bakan babalara rastlamıştı. Şehir kapılarına

vardıklarında, savaşla aralarına şehrin kalın duvarlarını koyabilmek için her ücreti ödeyeceklerdi... ama çılgınateşten haberdar olsalardı bir kez daha düşünürlerdi.

Kırık Örs isimli han o duvarların görüş alanında, Tyrion'ın bu sabah şehre girdiği Tanrı Kapısı'nın yakınındaydı. Atını avluya soktu, bir delikanlı yanına koşup inmesine yardım etti. "Adamlarınla birlikte Kızıl Kale'ye dönebilirsin. Geceyi burada geçireceğim," dedi kumandana.

Kumandan huzursuzlandı. "Burada güvende olacak mısınız lordum?"

"Bu sabah handan ayrıldığımda ortalık Kara Kulaklar'dan geçilmiyordu. Yanında Cheyk kızı Chella olmayan adam asla tam anlamıyla güvende sayılmaz." Tyrion paytak adımlarıyla hanın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Söylediklerinin ne manaya geldiğini çözmeye çalışan kumandanı avluda bıraktı.

Hanın ortak salonuna girdiğinde neşe dolu sesler tarafından karşılandı. Chella'nın kalın kahkahasını, Shae'in şarkı gibi gülüşünü duydu. Kız şöminenin yanındaki yuvarlak masada oturmuş şarabını yudumluyordu. Yanında, Kara Kulaklar'dan üç haydut ve sırtı Tyrion'a dönük şişman bir adam vardı. Tyrion haydutları muhafız olarak kızın yanında bırakmıştı, şişman adamın han kâhyası olduğu tahmin ediyordu ki... Shae, Tyrion'ı gördü, seslendi ve yabancı ayağa kalkıp arkasına döndü. "Lordum, sizi gördüğüme çok sevindim," dedi aşırı bir coşkuyla. Pudralı yüzünde tam bir hadım gülümsemesi vardı.

Tyrion tökezledi. "Lord Varys, sizi burada görmeyi ummuyordum." *Ötekiler alsın seni. Kızı nasıl bu kadar çabuk buldun?*

"Rahatsızlık verdiysem özür dilerim lordum," dedi Varys. "Genç leydiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum."

"Genç leydi," diye tekrar etti Shae. Kelimelerin tadını çıkarıyor gibiydi. "Kısmen doğruyu söylediniz lordum. Gencim."

On sekiz, diye düşündü Tyrion. *On sekiz yaşında, bir fahişe ama son derece zeki ve çarşafların arasında bir kedi kadar becerikli. Kapkara iri gözleri, kapkara yumuşak saçları... tatlı, yumuşak, aç ağzı... o benim! Lanet olası hadım.*
"Rahatsızlık veren ben oldum sanırım Lord Varys," dedi Tyrion, kendini nazik olmaya zorlayarak. "İçeri girdiğimde neşeli kahkahalarınızı duydum."

"Lordum Varys, Chella'nın kulaklarına iltifat ediyordu. Böyle muhteşem bir

zincir yapabilmek için çok fazla adam öldürmüş olması gerektiğini söylüyordu," diye açıkladı Shae. Tyrion, kızın Varys'e *lordum* derken kullandığı tondan rahatsız olmuştu; yatak oyunları oynarlarken Tyrion'a da aynı ses tonuyla lordum diyordu. "Chella ona dedi ki sadece bir korkak zaten yenilmiş bir adamı öldürür."

"Cesur kişi yenik düşmanını sağ bırakır ve kaybettiği kulağını geri alması, utancından kurtulması için bir şans verir," diye açıkladı Chella. Ufak tefek esmer kadının boynunda kurutulmuş tam kırk altı insan kulağından yapılmış bir kolye vardı. Tyrion bir keresinde kulakları saymıştı. "Düşmanlarından korkmadığını ancak bu şekilde kanıtlarsın," diye ekledi Chella.

Shae, "Lordum Varys, eğer Kara Kulaklar'dan olsaydım tek kulaklı adamların kâbusunu görmekten uyku bile uyuyamazdım," diyerek güldü.

"Benim asla karşılaşmayacağım bir problem. Ben korkak bir adamım, bu yüzden düşmanlarımı öldürüyorum," diye karşılık verdi Tyrion.

Varys kıkırdadı. "Bizimle birlikte bir kadeh şarap içer misiniz lordum?"

"Bir kadeh şarap alırım," dedi Tyrion, Shae'in yanına oturdu. Kız ve Chella neler döndüğünün farkında değildi ama Tyrion anlamıştı. Hadım, *Genç leydiyle tanışmak için sabırsızlanıyordum,* derken, *Bu kızı saklamaya çalıştın, ben nerede olduğunu buldum, kim ve ne olduğunu öğrendim, işte buradayım,* demek istemişti aslında. Tyrion kendisine ihanet edenin kim olduğunu merak ediyordu. Kâhya, ahırda çalışan çocuk, kapıdaki nöbetçi... ya da kendi adamlarından biri?

"Şehre Tanrı Kapısı'ndan girmeyi seviyorum," dedi Varys, Shae'in kadehine şarap doldururken. "Nöbetçi kulübesinin duvarındaki oymalar eşsizdir. Çok etkileyici, sizce de öyle değil mi? Yivli kapının altından geçenleri izliyormuş gibi görünürler."

"Dikkat etmedim lordum," diye karşılık verdi Shae. "Sizi memnun edecekse yarın bakarım."

Zahmet etme tatlım, diye düşündü Tyrion şarap kadehini elinde çevirirken. *Oymalar zerre kadar umrunda değil. Bizi izlediğini anlatmaya çalışıyor. Kapıdan geçtiğimiz andan itibaren şehirde olduğumuzu bildiğini söylüyor.*

"Dikkatli olmalısın çocuğum," diye uyardı Varys. "Kral Toprakları son zamanlarda hiç güvenli değil. Bu caddeleri avcumun içi gibi bilirim ama bugün

buraya gelirken ben bile korktum. Yalnız ve silahsızdım. Bunlar karanlık vakitler ve her yer kanun tanımaz adamlarla dolu. Ah, maalesef. Bu canavarların soğuk çelikleri ve çelikten soğuk kalpleri var.” *Ben yalnız ve silahsız gelmiş olabilirim ama diğerleri ellerinde kılıçlarla gelecek*, diyordu.

Shae sadece güldü. “Bana zarar vermeye kalkışan adamın kulakları eksilir çünkü Chella onu haklar.”

Varys, dünyanın en komik hikâyesini duymuş gibi bir kahkaha attı ama Tyrion’a çevirdiği gözlerinde neşeden eser yoktu. “Genç leydiniz son derece tatlı bir hanım. Sizin yerinizde olsam ona çok iyi bakardım.”

“Benim niyetim de bu. Ona zarar vermeye kalkışanı... Bir Kara Kulak olamayacak kadar kısayım ve cesaretle ilgili bir iddiam da yok.” *Duyuyor musun hadım? Senin konuştuğun dili biliyorum. Kıza zarar verenin başını keserim.*

“Sizi yalnız bırakayım,” dedi Varys, ayağa kalktı. “Ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin ediyorum. Sadece hoş geldiniz demek istemiştim lordum. Gelişinizin beni çok mutlu ettiğini bilmenizi isterim. Konseyin size acil ihtiyacı var. Kuyruklu yıldızı gördünüz mü?”

“Kısayım, kör değil,” dedi Tyrion. Kral Yolu’nda gökyüzünün yarısını kaplıyormuş gibi görünüyordu yıldız. Ay ışığını bile gölgede bırakıyordu.

“Sokaktaki halk, yıldıza Kızıl Ulak diyor,” dedi Varys. “Yeni bir kraldan önce haberci olarak gökyüzüne gelir, yanacak ateşlere ve dökülecek kanlara karşı onu uyarırmış.” Hadım pudralı ellerini birbirine sürttü. “Gitmeden önce size bir bilmece bırakabilir miyim Lord Tyrion?” Sorusunun cevabını beklemedi. “Bir odanın içinde üç güçlü adam oturuyor; bir kral, bir rahip ve bir altın zengini. Ortalarında alt tabakadan gelen, pek de zeki olmayan bir paralı asker duruyor. Büyük adamların her biri, paralı askere diğer ikisini öldürmesini emrediyor. ‘Öldür,’ diyor kral, ‘Ben senin gerçek hükümdarınım.’ ‘Öldür,’ diyor rahip, ‘Ben tanrılar adına konuşuyorum.’ ‘Öldür,’ diyor zengin adam, ‘Bütün altınlarım senin olacak.’ Bana söyleyin lordum; kim ölür, kim sağ kalır?” Hadım derin bir reverans yaparak arkasını döndü ve ortak salonun kapısına doğru yürüdü.

Varys salondan çıktığında Chella anırır gibi bir ses çıkardı, Shae yüzünü buruşturdu. “Zengin olan sağ kalır, öyle değil mi?”

Tyrion düşünceli bir halde şarabını yudumladı. “Belki, belki de değil. Bu paralı askerin kim olduğuna bağlı.” Kadehini masaya bıraktı. “Hadi, yukarı çıkalım.”

Shae merdivenin son basamağında Tyrion’ı beklemek zorunda kaldı. Kızın bacakları uzun ve güçlüydü ama Tyrion’ın bacakları kısa, şekilsiz ve ağrılıydı. “Beni özledin mi?” diye sordu kız, Tyrion son basamağa çıktığında. Uzanıp elini tuttu.

“Umutsuzca,” diye itiraf etti Tyrion. Shae’in boyu bir yetmişin altındaydı ve Tyrion buna rağmen kıza bakmak için kafasını kaldırmak zorundaydı... ama bu umrunda değildi ancak kafasını kaldırarak görebildiği kız çok güzeldi.

“Kızıl Kale’de kaldığın her gün beni umutsuzca özleyeceksin,” dedi Shae odalarının kapısından içeri girerlerken. “El Kulesi’ndeki yalnız ve soğuk yatağında yatarken beni özleyeceksin.”

“Çok doğru,” diye karşılık verdi Tyrion. Elinde olsa kızı Kızıl Kale’ye götürürdü ama Lord Tywin bunu kesinlikle yasaklamıştı. *Fahişeyi saraya götürmeyeceksin,* diye emretmişti. Shae’i şehre getirmek yeterince büyük bir başkaldırı sayılırdı. Sahip olduğu bütün güç babasından geliyordu, kız bunu anlamak zorundaydı. “Çok uzakta olmayacaksın,” diye söz verdi. “Muhafızlarla ve hizmetçilerle dolu bir evin olacak. Müsait olduğum her an yanına geleceğim.”

Shae odanın kapısı kapattı. Odanın dar penceresi, Visenya Tepesi’ni taçlandıran Yüce Baleor Septi’ni görüyordu ama Tyrion bambaşka bir manzaranın tadını çıkarıyordu. Shae eğildi, elbisesinin eteklerini tuttu, kollarını başının üstüne kaldırıp elbiseyi yere attı, iç çamaşırlarına itibar etmiyordu. Tyrion’ın önünde durdu, “Asla huzurlu olmayacaksın,” dedi. Çırılçıplak, pembe ve cezbediciydi.

“Yatağa her girişinde beni düşüneceksin. Sertleşeceksin ama yanında seni rahatlatacak kimse olmayacak. Uyuyamayacaksın, tabi kendi işini...” Tyrion’ın çok sevdiği o fettan tavırla gülümsedi. “Oraya bu yüzden mi *El Kulesi* diyorlar lordum?”

“Sessiz ol ve beni öp,” dedi Tyrion.

Kızın dudaklarındaki şarap tadını alıyordu. Becerikli parmakları kemerine doğru uzanırken diri göğüsleri Tyrion’ın bedenine yaslanıyordu. “Aslan,” diye

fısıldadı kız, Tyrion üstünü çıkarmak için öpüşmeye ara verdiğinde. “Tatlı lordum, Lannister devi.” Tyrion, yatağa ittiği kızın içine girdi. Kız, Yüce Baelor’u mezarından kaldıracak kadar yüksek bir çığlık attı ve tırnaklarını Tyrion’ın sırtına geçirdi. Tyrion bundan daha tatlı bir can acısı bilmiyordu.

Aptal, dedi kendine işleri bittiğinde, içe göçmüş yatağın tam ortasında çarşaflara dolanmış halde yatarlarken. *Sen asla ders almayacak mısın cüce? O bir fahişe. Aletini değil, altınlarını seviyor. Tysha’yı hatırlamıyor musun?* Parmağını kızın göğüs ucunda gezdirdi. Dokunur dokunmaz sertleşmişti. Kızın göğüslerinde az önceki sevişmeden kalan ısırık izleri duruyordu.

“Peki şimdi ne olacak lordum? Artık Kral Eli’sin, ne yapacaksın?”

“Cersei’nin asla tahmin edemeyeceği bir şey,” diye mırıldandı Tyrion yüzünü kızın boynuna gömerken. “Ben... adalet sağlayacağım.”

Bran

Bran, pencere sekisinin sert mermerini kuş tüyü yatağına ve yastıklarına tercih ediyordu. Yataktayken duvarlar üstüne geliyor, tavan bütün ağırlığıyla başına inecekmiş gibi görünüyordu. Yataktayken Kışyarı zindana, odası hücreye dönüşüyordu. Pencere kenarında hayat vardı, dünya hâlâ onu çağırıyordu.

Yürüyemiyordu, tırmanamıyordu, avlanamıyordu, bir zamanlar yaptığı gibi eline tahta kılıcını alıp dövüşemiyordu ama hâlâ *bakabiliyordu.* Akşam çöktüğünde, kulelerdeki elmas şekilli camların ardında yanan mumların ve şöminelerin ışığıyla parıldamaya başlayan Kışyarı pencerelerini izlemeyi, yıldızlara şarkı söyleyen ulu kurtları dinlemeyi seviyordu.

Son zamanlarda ulu kurtlar sık sık rüyalarına giriyordu. *Benimle konuluyorlar, kardeş kardeşe,* diye düşünüyordu kurtların ulumasını duyduğunda. Onların dilini anlıyordu... tam olarak değil ama neredeyse... sanki bir zamanlar bildiği, sonradan unuttuğu bir dilde konuşuyorlarmış gibi. Walderlar onlardan korkuyor olabilirlerdi ama Starklar'ın damarlarında kurt kanı dolaşıyordu. Yaşlı Dadı söylemişti. "Bazı insanlarda diğerlerinden fazla vardır," demişti.

Yaz'ın uluması uzun ve kederliydi, özlem ve yas doluydu. Tüylüköpek'in uluması vahşiydi. Sesleri avlularda ve duvarlarda yankılanıyor, kalabalık bir kurt sürüsü Kışyarı'nı ele geçirmiş gibi kaleyi çınlatıyordu. Oysa sadece iki ulu kurt vardı... bir zamanlar altı taneydiler. *Onlar da kardeşlerini özlüyorlar mıdır?* diye düşündü Bran. *Boz Rüzgâr'ı, Nymeria'yı, Leydi'yi, Hayalet'i çağırıyorlar mıdır? Onların eve dönmesini, yeniden bir arada olmayı istiyorlar mıdır?*

Bran, kurtların son zamanlarda niye bu kadar fazla uluduğunu sorduğunda, "Bir kurdun aklından ne geçtiğini kim bilebilir ki?" demişti Sör Rodrik Cassel. Annesi Leydi Catelyn, yokluğunda kaleyi yönetme işini Sör Rodrik'e devretmiş, şövalyeyi Kale Kumandanı ilan etmişti. Adamın böyle sohbetlere ayıracak çok az vakti vardı artık.

"Özgürlük istedikleri için uluyorlar," demişti Farlen. Kışyarı'nın barınak

başıydı, tıpkı tazıları gibi o da ulu kurtları sevmiyordu. “Duvarlar arasında yaşamak istemiyorlar, onları suçlayabilir miyiz? Vahşi yaratıklar vahşi doğaya aittir.”

“Avlanmak istiyorlar,” demişti aşçı Gage kuyruk yağı küplerini büyük güveç tenceresine atarken. “Kurtlar insanlardan çok daha iyi koku alır. Av kokusu alıyorlar.”

Üstat Luwin bu fikirlere katılmamıştı. “Kurtlar genellikle ay çıktığında ulur. Kuyruklu yıldız için uluyorlar. Ne kadar parlak olduğunu görüyor musun Bran? Büyük ihtimalle onu ay zannediyorlar.”

“Kurtlar senin üstattan daha akıllı,” demişti yabanıl kadın. “Gri adamın unuttuğu gerçekleri onlar hatırlıyor.” Cümleleri söylerkenki tavrı Bran’ı ürpertmişti. Kuyruklu yıldızın ne anlama geldiğini sormuştu kadına. “Ateş ve kan,” demişti kadın. “Daha iyi şeyler değil evlat.”

Kütüphane yangınından kurtarabildikleri parşömenleri düzenlerken, yıldızın ne anlama geldiğini Rahip Chayle’a da sormuştu. “Mevsimleri kesen kılıç,” diye yanıtlamıştı Rahip Chayle ve çok kısa bir zaman sonra Eski Şehir’den beyaz bir kuzgun gelmiş, yaz mevsiminin bittiğini haber veren bir mektup getirmişti. Yani, Rahip Chayle haklıydı.

Yaşlı Dadı farklı düşünüyordu ve o herkesten daha uzun zamandır hayattaydı. “Ejderhalar,” demişti. Gözleri kör denebilecek kadar kötü durumdaydı, kuyruklu yıldızı görmemişti ama onu *koklayabildiğini* iddia ediyordu. “Ejderhalar geliyor evlat,” diye ısrar etmişti.

Hodor, sadece, “Hodor,” demişti. Bildiği tek kelime buydu.

Ve ulu kurtlar ulumaya devam etti. Nöbetçiler küfürler savurdu. Barınaktaki köpekler öfkeyle havladı. Ahırlardaki atlar bölmelerini tekmeledi. Walderlar tir tir titredi. Üstat Luwin bile uykusuzluktan şikâyet etti. Sadece Bran şikâyetçi değildi. Tüylüköpek, Küçük Walder’ı ısırınca, Sör Rodrik ulu kurtların tanrı korusundan çıkarılmamalarını emretmişti ama Kışyarı’nın duvarları seslerle tuhaf oyunlar oynuyordu. Bazen, uluma sesleri Bran’ın penceresinin altından, avludan geliyormuş gibi duyuluyordu. Bazen de kurtların gezici nöbetçiler gibi siperlerin üstünde yürüdüğüne yemin edebilirdi Bran. Keşke onları görebilseydi.

Nöbetçi Salonu’nun ve Çan Kulesi’nin üstünde asılı duran kuyruklu yıldızı

görebiliyordu. Daha uzakta, siyah siluetli gargoyleleri mor şafağa doğru uzanan alçak ve yuvarlak İlk Kule'yi de görüyordu. Bran bir zamanlar bu yapıların içindeki ve dışındaki bütün taşları avcunun içi gibi bilirdi. Herhangi bir çocuğun yolda yürüdüğü kolaylıkla hepsine tırmanmıştı. Çatılar onun gizli sığınaklarıydı. Yıkık kulenin tepesine yuvalanmış kargalar en iyi arkadaşlarıydı.

Ve sonra düştü.

Bran hatırlamıyordu ama herkes düştüğünü söylüyordu. Doğru olmalıydı. Ölümden dönmüştü. Düştüğü yere, yani İlk Kule'nin çatısından dışarı uzanan gargoylelere baktığında midesi tuhaf bir hisle düğümleniyordu. Artık tırmanamıyordu, yürüyemiyordu bile. Kılıç da sallayamıyordu. Bir şövalye olmaya dair kurduğu hayaller kafasının içinde çürüyordu.

Yaz, Bran'ın düştüğü gün ve kemikleri parçalanmış halde bilinçsizce yatağında yattığı bütün günler boyunca ulumuştu. Robb uzaklara gitmeden önce anlatmıştı bunu. Yaz, Bran için yas tutmuştu ve Tüylüköpek'le Boz Rüzgâr onun ağıtlarına eşlik etmişti. Babasının ölüm haberini taşıyan kanlı kuzgunun geldiği gece de ulumuştu kurtlar. O gece Rickon'la birlikte Üstat Luwin'in yuvarlak salonundaydılar, ormanın çocuklarından bahsediyorlardı. Kurtlar uluyarak Üstat Luwin'i pencereye çağırmıştı.

Peki şimdi kimin yasını tutuyorlar? diye düşündü kederle. Artık Kuzey Kralı olan ağabeyi Robb bir düşman tarafından katledilmiş olabilir miydi? Piç kardeşi Jon Kar, Sur'dan mı düşmüştü? Annesi ya da kız kardeşlerinden biri mi ölmüştü? Ya da üstadın, rahibin, Yaşlı Dadı'nın düşündüğü gibi bunun başka bir sebebi mi vardı?

Bu şarkıların ne anlama geldiğini bilmeliyim. Rüyalarında dağlara tırmanabiliyordu, bütün kulelerden daha yüksek buzlu dağlara. Zirveye çıkıyor, dolunayın tam altında duruyordu. Eskiden olduğu gibi bütün dünya ayaklarının altına seriliyordu.

"Uuuuu," diye bağırdı çekinerek. Ellerini ağzının iki yanına götürdü, başını kuyruklu yıldıza doğru kaldırdı, *"Uuuuuuuuuuu, huuuuuuuuuu,"* diye ulumaya başladı. Kulağa aptalca geliyordu. Bir çocuğun tiz, güçsüz ve sığ çığlıydı bu, bir kurdun uluması değil. Buna rağmen Yaz cevap verdi ve Tüylüköpek ona katıldı. Bran tekrar uludu. Sürüden geri kalanlar birlikte şarkı söylüyordu.

Sesi kapıya bir nöbetçi gelmesine sebep oldu. Burnunda kocaman bir yağ bezesi olan Samankafa, penceresinde uluyan Bran'ı görünce, "İyi misiniz prensim?" diye sordu.

Ona prens demeleri kendisini garip hissetmesine sebep oluyordu ama sonuçta o Robb'un veliahtıydı ve Robb, Kuzey Kralı ilan edilmişti. Kafasını çevirip nöbetçiye doğru ulumaya başladı, *"Uuuuuuuu, huuuuuu."*

Nöbetçi odadan çıktı, geri döndüğünde yanında Üstat Luwin vardı. "Evlat, bu canavarlar senin yardımın olmadan da yeterince gürültü yapıyorlar." Bran'ın yanına gelip elini alnına koydu. "Geç oldu, hemen uyumalısın."

"Kurtlarla konuşuyorum," dedi Bran, yaşlı adamın elini iterek.

"Samankafa'ya seni yatağına götürmesini mi emretmeliyim?"

"Yatağıma kendim gidebilirim." Mikken duvarlara demir barlar takmıştı, Bran kendini kollarıyla kaldırarak odanın içinde hareket edebiliyordu. Zor işti, çok ağır hareket ediyordu ve kol kasları yanıyordu ama kucakta taşınmaktan nefret ediyordu. "İstemezsem uyumak zorunda değilim."

"Bütün insanlar uyumak zorundadır Bran. Prensler bile."

"Uyuduğum zaman bir kurda dönüşüyorum. Kurtlar rüya görür mü?"

"Her yaratık rüya görür ama insanların gördüğü gibi değil."

"Ölüler rüya görür mü?" diye sordu babasını düşünerek. Bir taş ustası, Kışyarı'nın altındaki mahzen mezarda babasının granitten bir benzerini yapıyordu.

"Bazılar evet, bazıları hayır," diye cevap verdi üstat.

"Ağaçlar rüya görür mü?"

"Ağaçlar? Hayır."

"Görürler," dedi Bran kendinden emin bir tavırla. "Onlar ağaç rüyaları görür. Bazen rüyamda bir ağaç görüyorum. Tanrı korusundaki büvet ağacına benziyor. Bana sesleniyor. Kurtlu rüyalar daha güzel. Kokular alıyorum, hatta bazen kanın tadını hissedebiliyorum."

Üstat Luwin boynuna sarılmış üstat zincirine dokundu. "Diğer çocuklarla daha fazla zaman geçirseydin..."

"Çocuklardan nefret ediyorum," dedi Bran, Walderlar'ı kastederek. "Size onları göndermenizi söylemiştim."

Üstat Luwin'in yüz ifadesi sertleşti. "Freyler leydi annenin himayesinde. Onun emriyle buraya getirildiler. Onları göndermek senin haddin değil ve tavrın da hoş değil. Onları gönderirsek nereye gidecekler?"

"Evlerine. Onların yüzünden Yaz'ı göremiyorum."

"Küçük Walder Frey kendi arzusuyla saldırıya uğramadı," dedi üstat. "Ben de isteyerek ısırılmamıştım."

"Bunları yapan Tüylüköpek'ti." Rickon'un siyah ulu kurdu o kadar vahşiydi ki bazen Bran bile ondan korkuyordu. "Yaz, kimseyi ısırmadı."

"Yaz, tam da bu odanın ortasında bir adamın boğazını parçaladı, unuttun mu? İşin doğrusu, ağabeylerinin kar yığını içinde bulduğu küçük yavrular büyüdüler ve tehlikeli canavarlara dönüştüler. Frey oğlanları onlardan korkacak kadar akıllı."

"Aslında Walderlar'ı tanrı korusuna kapatmalıyız. Orada istedikleri kadar geçit lordu oyunu oynarlar. Yaz da benim yanıma döner. Eğer ben prenssem neden lafımı dinlemiyorsunuz? Dansçı'ya binmek istiyorum ama Göbekli kapıdan çıkmama izin vermiyor."

"Doğru olanı yapıyor. Kurt Ormanı tehlikelerle dolu. Son gezide olanlardan sonra bunu sen de biliyorsun. Bir hain tarafından esir alınıp Lannisterlar'a satılmak mı istiyorsun?"

"Yaz, beni korur," diye inat etti Bran. "Bir prensin yelken açmasına, ormanda domuz avına çıkmasına, mızrak müsabakası yapmasına izin verilmeli."

"Bran, çocuğum, neden kendine işkence ediyorsun? Belki bir gün bunların hepsini yaparsın. Daha sekiz yaşındasın."

"Bir kurt olmayı isterdim. O zaman ormanda yaşardım, istediğim zaman uyurdum ve Arya'yla Sansa'yı bulurdum. Onların kokusunu alırdım ve gidip onları kurtarırdım. Tıpkı Boz Rüzgâr gibi Robb'un yanında savaşa katılırdım. Kral Katili'nin boğazını dişlerimle parçalardım. O zaman savaş biterdi, herkes Kışyarı'na geri dönerdi. Eğer bir kurt olsaydım..." Uludu. *"Uuuuuuuuu."*

Luwin sesini yükseltti. "Gerçek bir prens..."

"UUUUUUUUU," Bran daha yüksek sesle ulumaya başladı. *"HUUUUUUU."*

Üstat teslim oldu. "Nasıl istersen çocuğum." Yarı bezgin, yarı üzgün bir

ifadeyle odadan çıktı.

Bran yalnız kaldığında ulumak bütün cazibesini yitirdi. Bir süre sonra sustu. Ben onları iyi karşılamıştım, dedi kendi kendine pişmanlık içinde. *Ben Kışyarı lorduydum, gerçek bir lord, öyle davranmadığımı söyleyemez.* Walderlar, İkizler'den Kışyarı'na geldiğinde onları ilk istemeyen Rickon olmuştu aslında. Dört yaşındaki çocuk çığlıklar atmış, bu yabancıları değil, annesini, babasını ve Robb'u istediğini söylemişti. Rickon'u sakinleştirip Freyler'i uygun şekilde karşılayan Bran olmuştu. Onlar için sofra kurdurmuş, onları şöminenin karşısında konuk etmişti. Üstat Luwin bile iyi iş çıkardığını söylemişti.

Ama bunlar oyundan önceydi.

Oyun bir kütük, bir çomak ve suyla oynanıyordu. İçinde epey bağrışma da vardı. Walderlar suyun en önemli şey olduğunu söylemişlerdi. Kütük yerine kalas parçası hatta taş bile kullanabilirdin ve çomak yerine ince bir dal parçası dahi olurdu. Bağırmak zorunda da değildin ama su olmazsa oyun da yoktu. Üstat Luwin ve Sör Rodrik, Kurt Ormanı'ndaki derelere gitmelerine izin vermedikleri için çocuklar tanrı korusundaki bulutlu gölcükte oynamaya karar verdiler. Walderlar, yer altından çıkan sıcak ve köpüklü suları ilk defa görüyorlardı ama ikisi de oyunun bu suda daha eğlenceli olacağından emindi.

Her iki çocuğun adı da Walder Frey'di. Büyük Walder, İkizler'de daha pek çok Walder olduğunu söylemişti. Hepsi büyükbabaları Lord Walder Frey'in adını almışlardı. Rickon bunu duyduğunda, "Kışyarı'nda herkesin *kendi* ismi vardır," demişti mağrur bir tavırla.

Oyun basitti. Kütük suyun içine koyuluyordu. Oyunculardan biri elinde sopasıyla kütüğün üstüne çıkıp geçit lordu oluyordu. Diğer oyuncu suyu geçmek istediğinde, "Ben geçit lorduyum, gelen kimdir?" diye soruyordu. Diğer oyuncu kim olduğunu ve geçidi kullanmasına neden izin verilmesi gerektiğini açıklayan bir konuşma yapıyordu. Lord, konuşma yapanın yemin etmesini emredip sorular sorabilirdi. Diğer oyuncu doğru cevap vermek zorunda değildi. "Belki," demek şartıyla yeminlerin bağlayıcılığı yoktu. Yani oyunun hilesi, geçit lorduna fark ettirmeden "belki" demekti. Daha sonra lordla dövüşüp yeni geçit lordu olabilirdi. "Belki," demediyse oyun dışında kalırdı. Lord arzu ettiği anda dövüşmeye karar verebilirdi ve çomak kullanmasına izin verilen tek oyuncu

oydu.

Oyun birbirlerini iteklemekten, birbirlerine vurmaktan ve, “Belki,” dendi mi denmedi mi diye tartışmaktan ibaret gibi görünüyordu. Küçük Walder sık sık lord oluyordu.

Kırmızı suratlı, göbekli oğlan daha uzun ve tıknaz olmasına rağmen Küçük Walder’dı. Büyük Walder’ın sert hatlı bir yüzü vardı, zayıftı ve diğer Walder’dan on beş santim kadar kısaydı. “Benden elli gün büyük,” diye açıklamıştı Küçük Walder. “Eskiden benden uzundu ama ben daha hızlı büyüdüm.”

“Kardeş değiliz, kuzeniz,” diye eklemişti Büyük Walder. “Ben Jammos’un oğlu Walder’ım. Babam, Lord Frey’in dördüncü karısından doğan oğlu. Küçük Walder ise Merrett’in oğludur. Büyükannesi, Lord Frey’in üçüncü karısı Crakehall. Benim yaşım daha büyük ama taht sırasında o benden daha önde.”

“Sadece elli iki gün büyüksün,” diye itiraz etmişti Küçük Walder. “Ve ikimiz de İkizler’i yönetemeyeceğiz aptal.”

“Ben yöneteceğim,” diye karşılık vermişti Büyük Walder. “Bizden başka Walderlar da var. Sör Stevron’un torunu Kara Walder veraset sırasında dördüncü. Sör Emmon’ın oğlu Kırmızı Walder var. Piç Walder var ama o vâris değil. Onun soyadı Nehir, Frey değil. Bir de Walda isimli kızlar var.”

“Ve Tyr. Tyr’i hep unutuyorsun.”

“Ama onun adı Wal*tyr,* Walder değil. Sırada çok arkamızdan geliyor, önemsiz. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım hem.”

Sör Rodrik, Jon Kar’ın eski odasını kuzenlere vermişti. Jon Kar, Gece Nöbetçileri’ne katılmıştı ve asla geri dönmeyecekti. Bran bundan nefret ediyordu. Freyler, Jon’un yerini almaya çalışıyordu sanki.

Walderlar aşçının yanında çalışan Şalgam ve Joseth’in kızları Bandy ve Shyra’yla geçit lordu oyunu oynarken Bran özlem dolu gözleriyle onları izlemişti. Walderlar, Bran’ın hakem olmasını ve oyuncuların, “Belki,” deyip demediğine karar vermesini istemişti ama oyun başladıktan kısa bir süre sonra Bran tamamen unutulmuştu.

Bağrışmaları ve su seslerini duyan diğer çocuklar da gelmişti: Barınaktaki kız Pella, Cayn’in oğlu Calon, Lord Eddard’la birlikte Kral Toprakları’nda can veren Şişman Tommy’nin oğlu Tomtom. Bir süre sonra hepsi sırılsıklam olmuş,

çamur içinde kalmıştı. Pella tepeden tırnağa kahverengi olmuştu. Kızın saçları yosunla kaplanmıştı. Kahkaha atmaktan nefes alamıyordu. Bran, lanet kuzgunun geldiği geceden beri böyle kahkahalar duymamıştı. *Eğer bacaklarımı kullanabiliyor olsaydım hepsini yenerdim,* diye düşünmüştü hüzünle. *Benden başka kimse geçit lordu olamazdı.*

Sonunda koşarak Rickon gelmişti, yanında Tüylüköpek vardı. Çomak için mücadele eden Şalgam'la Küçük Walder'ı izledi. Şalgam dengesini kaybedip gürültüyle suya gömülünce, "Ben! Şimdi de ben! Ben de oynamak istiyorum," diye bağırdı. Küçük Walder kabul etti. Tüylüköpek, Rickon'un arkasından gidince, "Hayır, kurtlar oynayamaz. Sen Bran'ın yanında kal," dedi Rickon, kurda. Ve kurt, Bran'ın yanında kaldı...

...Küçük Walder elindeki çomakla Rickon'un karnına vurana kadar. Siyah kurt bir anda yerinden fırlayıp kütüğe doğru atıldı. Su kana bulanmıştı, Walderlar çığlık atıyordu. Rickon kahkahalara boğulmuştu. Hodor bağırmaya başladı. "Hodor! Hodor! Hodor!"

Bu olaydan sonra, Rickon garip bir şekilde Walderlar'dan *hoşlandığına* karar verdi. Geçit lordu oyununu bir daha oynamadılar ama başka oyunlar da vardı; canavarlar ve kızlar, şatoma gel, kedi ve fare. Walderlar, Rickon'la birlikte mutfaktan kek çalıyor, duvarlar boyunca koşuyor, barınaktaki hayvanlara kemik atıyor ve Sör Rodrik'in gözetiminde kılıç talimi yapıyordu. Rickon onları mahzen mezara bile götürmüştü. Bran bunu duyduğunda, "Buna hakkın yok," diye bağırmıştı küçük kardeşine. "Orası bizim yerimiz. *Starklar*'ın yeri!" Ama Rickon umursamamıştı.

Odasının kapısı açıldı. Üstat Luwin'in elinde yeşil bir kavanoz vardı, Osha ve Samankafa da yaşlı adamın yanındaydı. "Sana bir uyku ilacı yaptım Bran."

Osha, Bran'ı kemikli kollarının altından tutup kaldırdı. Bir kadın için çok uzundu ve çelik gibi güçlüydü.

"Bu ilaç sayesinde rüyasız bir uyku uyuyacaksın," dedi Üstat Luwin kavanozun kapağını açarken. "Tatlı ve düşsüz bir uyku."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bran. İnanmak istiyordu.

"Evet. İç."

Bran içti. Yoğun ve tortulu bir şuruptu ama içinde bal vardı, kolay

yutuluyordu.

“Sabaha kendini çok daha iyi hissedeceksin.” Luwin, Bran’a gülümsedi ve odadan çıktı.

Osha oyalandı. “Yine kurt rüyaları mı evlat?”

Bran başıyla onayladı.

“Bu kadar fazla direnmemelisin evlat. Yürek ağacıyla konuştuğunu gördüm. Belki tanrılar sana cevap veriyordur.”

“Tanrılar?” diye mırıldandı Bran. Gözleri kapanmaya başlamıştı bile. Osha’nın yüzü bulanıklaştı. *Tatlı, düşsüz bir uyku,* diye düşündü.

Ama üstüne karanlık örtüldüğünde yine tanrı korusundaydı. Yeşil gri muhafız ağaçlarının, zaman kadar yaşlı meşelerin arasında sessizce ilerliyordu. *Yürüyorum,* diye düşündü mutluluk içinde. Bir yanı bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu ama yürüyebilmenin düşü bile yatak odasındaki tavan, kapı ve duvarlardan ibaret olan gerçekten daha güzeldi.

Ağaçların altı karanlıktı ama kuyruklu yıldız yolunu aydınlatıyordu. Bran sağlam adımlar atıyordu, dört *sağlam* bacağıyla hareket ediyordu, güçlü ve hızlıydı. Ayaklarının altında yumuşakça çıtırdayan kuru yaprakları, kalın kökleri, sert taşları ve humuslu toprağın derin katmanlarını hissedebiliyordu. Güzel bir histi.

Keskin ve sarhoş edici kokular kafasını doldurmuştu: Sıcak havuzlardan yükselen çamurlu yosun, toprakta çürüyen yapraklar, meşelerdeki sincaplar. Sincapların kokusu, ağzındaki kan tadını ve dişlerinin arasında parçalanan kemiklerin sesini hatırlattı. Ağzı salya doldu. Karnını doyuralı yarım gün bile olmamıştı ama ölü et yemenin keyifli bir yanı yoktu. Ağaçların tepesinde, yaprakların arasında güvenle gevezelik eden sincapların sesini duyabiliyordu. Bran ve kardeşinin olduğu toprağa inmeyecek kadar akıllılardı.

Kardeşinin kokusunu da alıyordu: Tanıdık, topraksı, güçlü ve tüyleri kadar kara bir esans. Kardeşi öfke içinde duvarlar boyunca koşuyordu. Bıkmadan, yorulmadan, gece gündüz, çemberler çizerek arıyordu... bir av, bir çıkış yolu, annesini, kardeşlerini, sürüsünü... arıyor, arıyordu ama bir türlü bulamıyordu.

Ağaçların arkasında duvarlar yükseliyordu, insan eliyle üst üste dizilmiş ölü kayalar bu canlı korununun üstüne eğiliyordu. Gri lekelerle ve yosunlarla kaplı

ama bir kurdun zıplayıp aşamayacağı kadar yüksek ve kalın duvarlara açılmış bütün delikler, onu ve kardeşini ormana hapseden demir ve ahşap çubuklarla kapatılmıştı. Kardeşi her deliğin önünde duruyor, öfkeyle dişlerini gösteriyordu ama yollar hep kapalı kalıyordu.

İlk gece aynı şeyleri o da yapmıştı ve bunların işe yaramadığını öğrenmişti. Hırlamak yolları açmıyordu. Duvarlar diplerinde koşmakla geri gitmiyordu. Bacağını kaldırıp bir ağacı işaretlemek insanları uzakta tutmuyordu. Dünya üzerlerine kapanmıştı. Ama duvarlarla çevrili ormanın ötesinde hâlâ o gri, devasa mağara duruyordu. Hatırladı: *Kışyarı.* Aniden sesi duydu. İnsan elinden çıkmış gökyüzü kadar yüksek tepelerin arkasındaki gerçek dünya onu çağırıyordu. Ya cevap verecekti ya da ölecekti, biliyordu.

Arya

Şafaktan akşam karanlığına kadar yolculuk ediyorlardı. Ormanlardan, meyve bahçelerinden, özenle sürülmüş tarlalardan, küçük köylerden, kalabalık pazar kasabalarından, hisarlardan geçiyorlardı. Karanlık çöktüğünde kamp kuruyor ve kuyruklu yıldızın ışığında karınlarını doyuruyorlardı. Arya, ağaçların arasında parıldayan diğer kamp ateşlerini görebiliyordu. Kral Yolu her geçen gün biraz daha kalabalıklaşıyordu ve her akşam daha fazla kamp kuruluyordu.

Yol gece gündüz insanlarla doluydu; yaşlılar ve çocuklar, önemli adamlar ve sıradan insanlar, çıplak ayaklı kızlar ve henüz süt emen bebekleriyle kadınlar. Bazıları at arabalarında, bazıları öküzlerin çektiği üstü açık çiftlik arabalarının arkasında yolculuk ediyordu. Bazılarının bineği vardı: Yük atı, midilli, katır, eşek, yürüyebilen herhangi bir şey. Arya, bir demir ustasının içi aletlerle dolu el arabasını ittiğini görmüştü, arabanın içinde örs bile vardı. Bir süre sonra başka bir adamın başka bir el arabasını ittiğine şahit olmuştu ancak bu defa arabanın içinde battaniyelere sarılı iki bebek yatıyordu. Çoğu, sırtlarında eşyaları, yüzlerinde yorgun ve umutsuz bir ifadeyle yayan yolculuk ediyordu. Güneye doğru yürüyorlardı. Şehre, Kral Toprakları'na doğru. Onca insanın içinde Yoren ve kafilesi dışında kuzeye giden kimse yoktu.

Yolcuların çoğu silahlıydı. Arya hançerler, bıçaklar, oraklar, baltalar, üç beş kişinin elinde de kılıçlar görmüştü. Bazıları, ağaç kütüklerinden yapılmış tokmaklar ya da dallardan budanmış yumrulu sopalar taşıyordu. Yoren'in arabalarını gördüklerinde hemen silahlarına davranıyor, tehdit dolu bakışlarla kafileyi süzüyorlardı ama sonunda sessizce iki yana açılıp geçmelerine izin veriyorlardı. Otuz kişilik bir kafile arabalarında ne olduğu önemsenmeyecek kadar kalabalık sayılırdı.

Gözlerinle bak, dedi Syrio. *Kulaklarınla duy.*

Bir gün, deli bir kadın yolun kenarında durup kafileye bağırmıştı. "Aptallar! Hepinizi öldürecekler, ahmaklar!" Kadın korkuluk gibi zayıftı. Gözleri çökmüştü, ayakları kan içindeydi.

Ertesi sabah gösterişli bir tüccar, Yoren'in yanına gidip bütün arabaları ve arabaların içindekileri dörtte bir fiyatına satın almayı teklif etmişti. "Savaştayız, isterlerse her şeyine el koyabilirler. Mallarını bana satman çok daha akıllıca olur dostum." Yoren kafasını çevirip tükürmüştü.

Arya yoldaki ilk mezarı o gün görmüştü, yolun kenarında, küçük bir çocuğun üstünü örten küçük bir toprak yığını. Yumuşak toprağa bir kristal parçası saplanmıştı. Lommy kristali almak istediğinde Boğa çocuğa engel olmuş, ölülere saygısızlık etmemesini söylemişti. Birkaç fersah sonra Praed başka mezarlar göstermişti. Mezar görmedikleri tek gün geçmiyordu artık.

Arya bir gece, sebebini bilmediği bir korkuyla aniden uyanmıştı. Kızıl Kılıç gökyüzünü binlerce yıldızla paylaşıyordu. Yoren'in horlamasını, kamp ateşinin çıtırtılarını, hatta eşeklerin boğuk sesli kıpırdanmalarını duyabiliyordu ama gece tuhaf bir sessizliğe gömülmüş gibi geliyordu ona. Dünya nefesini tutmuştu sanki. O garip sessizlik Arya'yı ürpertmişti. Elini İğne'nin kabzasına koyarak tekrar uyumuştu.

Sabah olduğunda ve Praed uyanmadığında, Arya sessizliğin sebebini anlamıştı. Duyamadığı ses Praed'in öksürüğüydü. Onlar da bir mezar kazarak paralı asker Praed'i uyanamadığı yere gömdüler. Yoren, adamı toprakla örtmeden önce üstündeki değerli eşyaları aldı. Bir adam paralı askerin çizmelerine talip oldu, bir diğeri hançerine. Miğferi ve örgü zırhı paylaşıldı. Yoren, adamın uzunkılıcını Boğa'ya verdi. "Kolların güçlü. Belki bunu kullanmayı öğrenebilirsin," dedi. Tarber isimli bir çocuk Praed'in mezarına bir avuç meşe palamudu attı. Belki toprakta bir meşe ağacı büyür, mezarın yerini gösterirdi.

O akşam bir kasabada, duvarları sarmaşıklarla kaplı bir handa mola verdiler. Yoren kesesindeki sikkeleri saydı ve birer kap sıcak yemek için yeterli paraları olduğuna karar verdi. "Handa kalamayız, dışarıda kamp kuracağız ama kullanabileceğiniz bir hamam var. Sıcak suya ve sabuna ihtiyacı olan gidebilir."

Arya, artık Yoren kadar kadar kötü kokuyor olmasına rağmen hamama gitmeye cesaret edemezdi. Kıyafetlerinin içinde yaşayan bazı yaratıklar Bit Çukuru'ndan buraya kadar onunla birlikte gelmişti, onları boğmak doğru olmazdı. Tarber, Turta ve Boğa, yıkanmak isteyen adamların oluşturduğu sıraya

girdiler. Diğerleri hanın ortak salonuna gitti. Yoren at arabasının arkasına zincirlediği üç adama bile maşrapalarla bira gönderdi.

Sonunda herkes domuz turtası ve kızarmış elmayla karnını doyurdu. Hanın kâhyası hepsine birer kupa ısmarladı. “Kardeşlerimden biri yıllar önce siyahları kuşandı,” dedi adam. “Sör Malcolm’a ait mutfakta çalışırdı, akıllı bir delikanlıydı ama bir gün efendisinin masasından karabiber aşırırken yakalandı. Tadını seviyordu, hepsi bu. Sadece bir çimdik karabiber. Sör Malcolm sert adamdır. Sur’da karabiber var mı?” Yoren kafasını iki yana salladı. “Yazık. Lync biberi sever.”

Arya bira kupasından ufak bir yudum aldı. Babası ziyafetler sırasında biraz bira içmelerine izin verirdi. Sansa yüzünü buruşturup şarabın çok daha lezzetli olduğunu söylerdi ama Arya biranın tadından yeterince hoşlanıyordu. Elindeki kupa, babasını ve Sansa’yı düşünmesine sebep olmuştu.

Han, güneye giden insanlarla doluydu. Yoren tam tersi istikamete doğru yolculuk ettiklerini söylediğinde salondaki kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. “Çok zaman geçmeden geri döneceksiniz,” dedi kâhya. “Kuzeye gitmek zor. Arazilerin yarısı yandı. İnsanlar karanlıkta gizlice yola çıkıp kaçmaya çalışıyor. Kaçamayanlar duvarların arkasında esir.”

“Bizim için fark etmez,” dedi Yoren inatla. “Tully ya da Lannister, Nöbet taraf tutmaz.”

Lord Tully benim büyükbabam, diye düşündü Arya. Onun için fark ediyordu ama dudağını ısırıp sessizce dinledi.

“Sadece Tullyler ve Lannisterlar değil,” dedi kâhya. “Ay Dağları’ndan inen vahşi adamlar da var. Taraf tutmadığını bir de onlara anlatmaya çalış istersen. Starklar da işin içinde. Genç Stark, merhum El’in oğlu...”

Arya başını uzatarak konuşulanları daha iyi duymaya çalıştı. Kâhya, Robb’dan mı bahsediyordu?

“Oğlan bir ulu kurtla birlikte savaşıyormuş,” dedi sarı saçlı bir adam.

“Aptalca dedikodular,” dedi Yoren.

“Bana söyleyen adam kendi gözleriyle görmüş. At büyüklüğünde bir ulu kurt olduğuna dair yemin etti.”

“Yemin etmek söylediklerini gerçek yapmaz Hod,” diye karşılık verdi kâhya.

“Mesela sen, bana olan borcunu ödeyeceğine dair yemin edip duruyorsun ama daha tek sikke bile vermedin.” Ortak salondan kahkaha sesleri yükseldi, sarı saçlı adamın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Kurtlar bu yıl çok kötüydü,” dedi yeşil pelerini yolculuk lekeleriyle kaplı, soluk benizli başka bir adam. “Tanrı Gözü civarındaki kurt sürüleri daha önce hiç olmadıkları kadar korkusuzca saldırdılar. Koyunları, köpekleri, inekleri parçaladılar. İnsanların yaşadığı yerlere yaklaşmaktan da çekinmiyorlar. Gece vakti ormanlarda dolaşmak hayatınıza mal olabilir.”

“Ah, bütün bunlar masal. Hiçbiri gerçek değil.”

“Ben aynı şeyleri kuzenimden duydum ve kuzenim yalancı biri değildir,” dedi yaşlı bir kadın. “Çok büyük bir sürü görmüş. En az yüz kurt varmış. İnsan katilleri. Sürünün lideri bir dişiymiş. Yedinci cehennemden gelen bir sürtük.”

Bir dişi kurt. Arya düşünceli bir halde elindeki bira kupasını çeviriyordu. Tanrı Gözü, Üç Dişli Mızrak’a yakın mıydı? Keşke bir haritası olsaydı. Nymeria’yı Üç Dişli Mızrak’ta bırakmıştı. Onu terk etmek istememişti ama Jory başka seçeneklerinin olmadığını söylemişti. Eğer kurt onlarla birlikte kalırsa Joffrey’yi ısırdığı için öldürülecekti. Joffrey ısırılmayı hak etmişti ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Nymeria’yı uzaklaştırmak için bağırmak, taş atmak zorunda kalmışlardı. Ulu kurt Arya’nın attığı taşlar gövdesine isabet edene kadar onları takip etmekten vazgeçmemişti. *Şimdi görse beni tanımaz,* diye düşündü Arya. *Tanısa da benden nefret ediyordur.*

Yeşil pelerinli adam, “O cehennem sürtüğünün köyün içine kadar girdiğini duydum,” diyerek lafa karıştı. “O gün pazar kurulmuş. Kalabalıkmış. Ulu kurt hiç çekinmeden insanların arasına girip annesinin kucağındaki bir bebeği kapmış. Lord Mooton bu hikâyeyi duyunca kurdu avlamak için yemin etmiş. Oğullarını da alıp av tazılarıyla birlikte kurdun izini sürmüş. Sürtüğün yuvasını bulmuşlar ama canlarını zor kurtarmışlar. Tazılardan biri bile sağ kalmamış.”

“Bu aptalca bir hikâye,” diye parladı Arya. Kendine hâkim olamamıştı. “Kurtlar bebek yemezler.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun ki delikanlı?” diye sordu yeşil pelerinli adam.

Arya verecek bir cevap düşünemeden Yoren konuştu. “Bira oğlanı çarptı, hepsi bu.”

“Hayır çarpmadı. Kurtlar bebek *yemezler...*”

“Dışarı çık *delikanlı...* ve büyükler konuşurken çeneni kapalı tutmayı öğrenene kadar orada kal,” diye bağırdı Yoren. Arya’yı ahırlara açılan yan kapıya doğru sertçe itti. “Git dedim. Seyis atlarımıza su vermiş mi kontrol et.”

Arya öfkeyle dışarı çıktı. *“Yemezler,”* diye mırıldandı. Tekme attığı taş yuvarlandı, arabalardan birinin altında sıkışarak durdu.

“Delikanlı,” diye seslendi biri. Arkadaşça bir sesti. “Güzel delikanlı.”

Zincirlenmiş adamlardan biri konuşuyordu. Arya elini İğne’nin kabzasına götürerek temkinli adımlarla arabaya yaklaştı.

Adam elindeki boş bira maşrapasını havaya kaldırdı. “Bu adama biraz daha bira iyi gelecek. Bu kadar ağır zincirler insanı susatıyor.” Zincire vurulmuş üç adamdan en genç olanıydı. Güçlü ve yakışıklı görünüyordu. Her zaman gülümsüyordu. Yolculuk sırasında iyice kirlenip matlaşmış saçlarının yarısı kırmızı, yarısı beyazdı. “Bu adamın banyo yapmaya da ihtiyacı var,” diye ekledi Arya’nın ona baktığını görünce. “Senin gibi bir delikanlının da arkadaşa ihtiyacı var.”

“Benim arkadaşlarım var,” dedi Arya.

“Ben göremiyorum,” dedi burnu olmayan diğer esir. İri ve kısa bir adamdı, kocaman elleri vardı. Başı, kolları, göğsü ve hatta sırtı kapkara kıllarla kaplıydı. Adam, Yaz Adaları’ndan gelen bir kitapta gördüğü maymun resmini hatırlatıyordu Arya’ya. Yüzünün ortasındaki delik adama uzun süre bakmayı güçleştiriyordu.

Kel kafalı esir ağzını açıp devasa beyaz bir kertenkele gibi tısladı. Arya irkilerek geri çekilince adam ağzını iyice açtı, bir ağaç köküne benzeyen dilini dışarı çıkarıp sallamaya başladı. “Kes şunu,” diye bağırdı Arya.

“Hücre arkadaşlarını seçme özgürlüğün olmuyor,” dedi yakışıklı olan. Konuşma tarzındaki bir şeyler Syrio’yu hatırlatıyordu. “Bu iki beyefendi nezaket nedir bilmiyor. Bu adam onlar adına özür diliyor. Sana Arry diyorlar, öyle değil mi?”

“Yumurtakafa diyorlar,” diye karşılık verdi burunsuz esir. “Yumurtakafa Yumurtasurat Sopalıoğlan. Dikkatli ol Lorathlı. Sana kılıcıyla saldırabilir.”

“Bu adam yol arkadaşlarından utanıyor Arry,” dedi yakışıklı esir. “Bu adam,

Özgür Şehir Lorath'tan gelen Jaqen H'ghar. Bu adamın kötü huylu yol arkadaşlarının adı Rorge –maşrapasını burunsuz adama doğru kaldırdı– ve Isırgan." Isırgan iğne gibi sarı dişlerini göstererek tekrar *tıs*ladı. "Bir adamın adı olmalı, öyle değil mi? Isırgan konuşamıyor, yazamıyor ama dişleri çok keskin. Bu yüzden herkes ona Isırgan diyor ve o da gülümsüyor. Seni korkuttu mu?"

Arya arabadan uzaklaştı. "Hayır." *Bana zarar veremezler,* dedi kendine. *Zincirlerle bağlılar.*

Yakışıklı adam maşrapasının içini gösterdi. "Bu adamın ıslanmaya ihtiyacı var."

Burunsuz Rorge küfrederek boş bira maşrapasını Arya'ya fırlattı. Ellerine takılı demir halkalar yüzünden sakarca hareket ediyordu. Buna rağmen Arya kenara çekilmeseydi maşrapa tam kafasına isabet edecekti. "Bize bira getir sivilceli. *Hemen!*"

"Kes sesini!" Böyle bir durumda Syrio'nun ne yapacağını düşündü Arya. Tahta talim kılıcını çekti.

"Yakına gel," dedi Rorge. "Gel de o kılıcı kıç deliğine sokup seni kanlı kanlı becereyim."

Korku kılıçtan derin keser. Arya cesaretini toplayıp arabaya yaklaştı. Her adım bir öncekinden zordu. *Dişi kurt kadar gözü kara, durgun su kadar sakin.* Syrio'nun sözleri kafasında çınlıyordu, o asla korkmazdı. Arabanın tekerleğine dokunacak kadar yaklaşmıştı ki Isırgan zincirlerini şıngırdatarak ayağa kalktı ve Arya'ya doğru atıldı. Zincirler adamın ellerini Arya'nın suratından on santim geride durdurdu. Isırgan tısladı.

Arya adama vurdu. Küçük gözlerinin tam ortasına sert bir darbe.

Isırgan çığlık atarak geriledi. Kendini toparlayınca bütün gücünü zincirlere yükleyerek tekrar öne atıldı. Arabanın zeminine sabitlenen demir halkalara geçirilmiş zincirler iyice gerildi. Arya kuru ahşaptan çıkan çatırdama sesini duyabiliyordu. Isırgan'ın kollarındaki damarlar iyice kabarmıştı, kocaman elleri Arya'yı yakalamak için uzanıyordu. Zincirler bir kez daha engel oldu ve adam sonunda sırtüstü yere devrildi. Yanaklarındaki akıntılı yaralardan kan süzülüyordu.

"Bu delikanlıda akıldan çok cesaret var," dedi Jaqen H'ghar.

Arya geri geri yürüyerek arabadan uzaklaştı. Omzuna bir el dokunduğunu hissedince kılıcına davranarak hızla arkasına döndü ama gelen Boğa'ydı.

"Ne yapıyorsun?"

Boğa, kendini savunmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Yoren bu üçünün yanına yaklaşmamamızı söylemişti."

"Beni korkutmuyorlar," diye karşılık verdi Arya.

"Öyleyse sen aptalsın. *Beni* korkutuyorlar." Boğa elini kılıcının kabzasına götürdü. Rorge gülmeye başladı. "Şunların yanından uzaklaşalım."

Arya ayağıyla toprağı eşeledi ama Boğa'nın onu hanın kapısına doğru sürüklemesine izin verdi. Rorge'un kahkahaları ve Isırgan'ın tıslamaları arkalarından geldi. "Dövüşmek ister misin?" diye sordu Boğa'ya. Bir şeylere vurmak istiyordu.

Boğa şaşkınlık içinde Arya'ya bakıyordu. Hâlâ ıslak olan siyah saçları masmavi gözlerinin üstüne düşmüştü. "Canını yakarım."

"Yakamazsın."

"Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyorsun."

"Ne kadar hızlı olduğumu bilmiyorsun."

"Bunu sen istedin Arry," dedi Boğa. Bir zamanlar Praed'e ait olan uzunkılıcı çekti. "Ucuz çelikten yapılmış ama gerçek bir kılıç."

Arya, İğne'yi kınından çıkardı. "Bu pahalı bir çelikten yapıldı. Yani seninkinden daha gerçek."

Boğa kafasını salladı. "Seni kesersem ağlamayacağına söz ver."

"Eğer sen de söz verirsen." Döndü ve su dansçısı duruşuna geçti. Boğa kıpırdamamıştı. Arya'nın arkasındaki bir şeye bakıyordu. "Sorun ne?" diye sordu Arya.

"Altın pelerinliler," dedi Boğa tedirgin bir ifadeyle.

Olamaz, diye düşündü Arya ama dönüp arkasına baktığında Şehir Muhafızları'ndan altı altın pelerinlinin Kral Yolu'nda olduğunu gördü. Biri yüksek rütbeliydi; dört altın diskle süslenmiş siyah emaylı bir göğüs zırhı giyiyordu. Hanın kapısında durdular. *Gözlerinle bak.* Syrio'nun sesi fısıltıya dönüşmüştü. Gözleri, eyerlerin altındaki beyaz köpükleri gördü, demek ki hayvanlar uzun zaman mola vermeden koşmuşlardı. *Durgun su kadar sakin* bir

şekilde kolunu tuttuğu Boğa'yı sık bir çalılığın arkasına götürdü.

"Neler oluyor? diye sordu Boğa. "Ne yapıyorsun, bırak beni."

"Gölge kadar sessiz," diye fısıldadı Boğa'yı yere çekerken. Yoren'in adamlarından bazıları hâlâ hamamın önünde sıra bekliyordu. "Hey siz," diye bağırdı altın pelerinlilerden biri. "Nöbet'e katılmak için şehirden ayrılanlar sizler misiniz?"

"Olabiliriz," diye yanıt verdi temkinli bir ses.

"Size katılmayı tercih ederiz," dedi yaşlı Reysen. "Sur çok *soğuk* diye duyduk."

Yüksek rütbeli muhafız atından indi. "Aranızdaki bir delikanlıyı götürmek üzere emir aldım..."

Yoren handan çıktı, eli siyah sakalındaydı. "Kimmiş o delikanlı?" diye sordu.

Diğer altın pelerinliler de atlarından indi. "Neden saklanıyoruz?" diye sordu Boğa fısıltıyla.

"Beni istiyorlar," dedi Arya. Boğa'nın kulakları sabun kokuyordu. "Sessiz ol."

"Kraliçe delikanlıyı istiyor yaşlı adam. Sen burnunu sokma," dedi yüksek rütbeli muhafız. Kemerinden mühürlü bir belge çıkardı. "İşte, Majesteleri'nin emri."

Boğa, çalılığın arkasında merakla başını sallıyordu. "Kraliçe *seni* neden istesin ki Arry?"

Arya çocuğun koluna vurdu. "Sessiz ol!"

Yoren emir belgesinin üstündeki mühre dokundu. "Güzelmiş," dedi. "Gel gör ki oğlan artık Gece Nöbetçileri'ne ait. Şehirdeyken ne yaptığının önemi yok."

"Kraliçe senin fikirlerini umursamaz yaşlı adam, ben de umursamam," dedi muhafız. "Oğlanı götüreceğiz."

Arya kaçmayı düşündü ama sürdüğü eşek muhafızların atlarından hızlı koşamazdı. Kaçmaktan yorulmuştu üstelik. Sör Meryn onu almaya geldiğinde kaçmıştı, babası öldürüldüğünde tekrar kaçmıştı. Gerçek bir su dansçısı olsaydı, İğne'yi çekip muhafızların önüne dikilir, hepsini öldürür ve bir daha kimseden kaçmak zorunda kalmazdı.

"Kimseyi götüremeyeceksiniz," dedi Yoren kararlı bir tavırla. "Bu işler için

kanunlar var.”

Altın pelerinli kılıcını çekti. “İşte sana kanun.”

Yoren çeliğe baktı. “Bu kanun değil, sadece kılıç. Bende de bir tane var.”

Muhafız gülümsedi. “Aptal olma yaşlı adam. Yanımda beş adam var.”

Yoren tükürdü. “Benim yanımda otuz adam var.”

Altın pelerinli güldü. “Bu sefiller mi?” diye sordu kırık burunlu başka bir muhafız. Kılıcını çekti, “İlk kim?” diye bağırdı.

Tarber saman balyasına saplanmış bir tırmığı aldı ve, “Ben,” diye karşılık verdi.

“Hayır ben,” dedi Kesik Jack. İri taş ustası üstünden hiç çıkarmadığı iş önlüğünün cebindeki çekici aldı.

“Ben,” diye bağırdı Kurz elindeki keskin deri yüzme bıçağıyla.

“Ben de,” dedi Koss yayını iyice gererek.

“Hepimiz,” dedi Reysen. Sürekli taşıdığı uzun ve sert kalas parçasını havaya kaldırdı.

Dobber çırılçıplak halde hamamdan çıktı. Bohça haline getirdiği kıyafetlerini kucağında taşıyordu. Dışarıda olup bitenleri görünce hançeri dışındaki bütün eşyalarını yere atıp, “Kavga mı var?” diye sordu.

“Öyle görünüyor,” dedi Turta. Yerden iri bir kaya parçası aldı. Arya gördüklerine inanamıyordu. Turta’dan *nefret ediyordu!* Oğlan kendini Arya için tehlikeye mi atıyordu?

Kırık burunlu muhafız olanları hâlâ eğlenceli buluyormuş gibi görünüyordu. “Kızlar, temiz bir dayak yemek istemiyorsanız taşlarınızı ve sopalarınızı kaldırın. Bir kılıcın hangi ucundan tutulacağını bile bilmiyorsunuz.”

“Ben *biliyorum!*” diye bağırdı Arya bu insanların da Syrio gibi onu korumaya çalışırken ölmesine izin vermeyecekti. Vermeyecekti! Çalılığın arkasından çıktı. Elinde İğne vardı, dansçı duruşuna geçti.

Kırık burunlu muhafız kahkaha attı. Yüksek rütbeli adam, Arya’yı süzdü. “Kılıcını kınına sok küçük kız. Kimse sana zarar vermek istemiyor.”

“Ben *kız* değilim,” diye bağırdı Arya öfkeyle. Bu adamların derdi neydi? O kadar yolu onu bulmak için gelmişlerdi. Şimdi tam karşılarında duruyordu ama adamlar sadece gülümsüyordu.

“Biz *onu* almaya geldik.” Muhafız kısakılıcının ucuyla Arya’nın arkasından çalılıktan çıkan Boğa’yı gösterdi.

Ama gözlerini bir an için bile olsa Yoren’den ayırmakla hata etmişti. Kara kardeşin kılıcı göz açıp kapayıncaya kadar yüksek rütbelinin boğazına dayanmıştı. “Kimseyi almayacaksın. Boğazının kesilmesini istiyorsan başka. Hâlâ ikna olmadıysan, şu hanın salonunda on beş kardeşim daha var. Senin yerinde olsaydım, boğazıma dayalı bıçaktan kurtulur, popomun yanaklarını şişman atımın sırtına koyar, dörtnala şehre doğru giderdim.” Tükürdü ve kılıcını biraz daha bastırdı. “Şimdi!”

Yüksek rütbelinin yumruğu çözüldü, kılıcı yere düştü.

“Bu bizde kalacak,” dedi Yoren. “Sur’da iyi kılıçlar lazım.”

“Dediğin gibi olsun. Ama sadece şimdilik.” Altın pelerinliler kılıçlarını kaldırıp atlarına bindi. “Sur’a çok hızlı gitseniz iyi olur yaşlı adam. Geri döndüğümde piç oğlanın başıyla birlikte seninkini de keseceğim.”

“Bunlardan daha iyi adamlarla gel,” dedi Yoren. Kılıcının küt tarafıyla muhafızın atının sağrısına vurdu. Hayvan koşmaya başladı. Diğer muhafızlar da yüksek rütbelinin arkasından gitti.

Muhafızlar gözden kaybolunca Turta sevinç çığlıkları atmaya başladı ama Yoren hiç olmadığı kadar kızgın görünüyordu. “Aptal! Bizimle işi bitti mi sanıyorsun? Bir dahaki sefere sakince yanıma gelip mühürlü bir belge uzatmayacak. Hamamdakileri dışarı çıkar. Hemen yola koyulmalıyız. Bütün gece at sürersek aramızı biraz açabiliriz belki.” Yüksek rütbelinin kılıcını yerden aldı. “Bunu kim ister?”

“Ben!” diye bağırdı Turta.

“Arry’nin üstünde denemeye kalkma,” dedi Yoren. Kılıcı çocuğa uzatıp Arya’ya doğru yürüdü ama Boğa’yla konuştu. “Kraliçe seni istiyor evlat.”

Arya’nın aklı karışmıştı. “Kraliçe neden *onu* istesin?”

Boğa kaşlarını çatarak Arya’ya baktı. “Seni neden istesin? Lağım faresinden başka bir şey değilsin!”

“Sen de piçin tekinden başka bir şey değilsin!” Bir piç taklidi yapıyor da olabilirdi. “Gerçek adın ne senin?”

“Gendry,” dedi oğlan kendi adının ne olduğundan emin değilmiş gibi.

“Herhangi biri sizi neden ister bilmiyorum,” dedi Yoren. “Sebebi ne olursa olsun sizi götüremezler. Atları alın. Altın pelerinli gördüğünüz anda, peşinizde ejderha kuyruğu varmış gibi Sur’a doğru koşturun. Onların geri kalanımızla derdi yok.”

“Sen hariç,” dedi Arya. “Muhafız senin kafanı da keseceğini söyledi.”

“O mesele,” dedi Yoren. “Kafamı omuzlarımın üstünden alabilirse, onun olsun.”

Jon

“Sam,” diye seslendi Jon yumuşak bir sesle.

Hava; kâğıt, toz ve mazi kokuyordu. Deri ciltli kitaplarla ve parşömenlerin saklandığı sepetlerle tıka basa dolu olan ahşap raflar tavana kadar uzanıyordu. Kitap yığınlarının arkasına gizlenmiş bir lambadan sarı, soluk bir ışık sızıyordu. Jon elindeki meşaleyi söndürdü. Çok eski ve kuru kâğıtlara ateşle yaklaşma riskini göze alamazdı. Işığı takip ederek ahşap kaplı tavanın altındaki dar koridorlarda ilerledi. Giydiği siyahlar onu gölgelerin arasındaki bir gölgeye dönüştürüyordu. Uzun suratlı, siyah saçlı, gri gözlü bir gölgeye. Köstebek derisinden yapılmış siyah eldivenler takmıştı. Sağ elinde bir eldiven vardı çünkü eli yanmıştı. Sol elinde bir eldiven vardı çünkü sadece tek eline eldiven taktığında kendisini aptal gibi hissediyordu.

Samwell Tarly, taş duvara oyulmuş gömme odadaki çalışma masasında oturuyordu. Sarı ışık duvara asılmış lambadan geliyordu. Jon’un ayak seslerini duyunca başını kaldırdı.

“Bütün gece burada mıydın?”

“Burada mıydım?” Sam şaşkın görünüyordu.

“Kahvaltıya gelmedin, yatağın da bozulmamış.” Rast, Sam’in kaçmış olabileceğini bile söylemişti ama Jon buna asla inanmazdı. Kaçmak bir çeşit cesaret gerektirirdi ve Sam cesur bir delikanlı sayılmazdı.

“Sabah mı oldu? Buradayken anlamak mümkün değil.”

“Sam, sen tatlı bir ahmaksın,” dedi Jon. “Sert ve soğuk zeminde yattığımız gecelerde o yatağı çok özleyeceksin.”

Sam esnedi. “Üstat Aemon bazı haritalar bulmam için yollamıştı. Lord Kumandan’a lazımmış. Zaman mefhumunu... Jon, *kitaplara* bak. Daha önce böyle kitaplar gördün mü? *Binlercesi* var!”

Jon etrafa bakındı. “Kışyarı’nın kütüphanesinde yüzlercesi var. Haritaları bulabildin mi?”

“Ah, evet.” Sosis kalınlığındaki tombul parmağıyla masanın üstünü kaplayan

kitapları, parşömenleri gösterdi. “En az bir düzine.” Kıvrılmış bir parşömeni açtı. “Boyalar solmuş ama haritacının işaretlediği yabanıl köylerini görebilirsin. Bir kitap daha var... nereye kayboldu bu? Az önce okuyordum.” Birkaç parşömeni kenara itince altta kalan deri ciltli, tozlu kitap ortaya çıktı. “İşte *bu*,” dedi saygı dolu bir ses tonuyla. “Bu kitap. Gölge Kule’den Donuk Kıyı’daki Issız Bölge’ye kadar yapılan bir keşfin kaydı. Redwyne isimli bir korucu tarafından yazılmış. Tarihler düşülmemiş ama Kuzey Kralı Dorren Stark’tan bahsediliyor. Yani Fetih’ten önce yazılmış olmalı. Jon, *devlerle* savaşmışlar! Hatta Redwyne ormanın çocuklarıyla pazarlık etmiş, her şey burada yazılı.” Olağanüstü bir özenle kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. “Haritalar da çizmiş, bak...”

“Belki sen de kendi keşif gezini kaleme almalısın Sam.”

Jon cesaret verici bir tonla konuşmak istemişti ama buna rağmen yanlış şeyler söylemişti. Yarın sabah çıkacakları yolculuk Sam’in hatırlamak istediği son şey bile değildi. Parşömenleri rastgele karıştırmaya başladı. “Başka haritalar da var. İyice incelemek için yeterli vaktim olsaydı... her şey karmakarışık. Ben hepsini düzenleyebilirim, yapabileceğimi biliyorum ama zaman alır... doğrusunu söylemek gerekirse *yıllar* sürer.”

“Mormont’un, haritaları daha erken isteyeceğinden eminim.” Jon sepetten bir rulo aldı, üzerindeki toz tabakasına üfledi. Ruloyu açarken kâğıt tomarının bir köşesi pul pul döküldü. Kaşlarını çatarak, “Baksana bu ufalanıyor,” dedi.

“Biraz nazik ol.” Sam masanın arkasından dolanıp Jon’un yanına geldi. Yaralı bir hayvanı tutuyormuş gibi kâğıtları dikkatle elinden aldı. “Eskiden önemli kitapların nüshaları çıkarılırdı. İhtiyaç duyulduğu zaman kullanmak için. En eski olanların en az elli nüshası yazılmıştır.”

“Bunun nüshasını çıkarmakla uğraşma bence. Yirmi üç kasa tuzlu balık, on sekiz kavanoz balık yağı, bir varil tuz...”

“Envanter listesi,” dedi Sam. “Belki de bir satış faturası.”

“Altı yüzyıl önce kaç kasa tuzlu balık yendiğini kim umursar ki?” diye sordu Jon.

“Ben umursarım,” diyerek yanıt verdi Sam. Kâğıt tomarını özenle dürüp sepete geri koydu. “Bu çeşit kayıt defterlerinden çok fazla şey öğrenebilirsin. O zamanlar Nöbet’te kaç adam olduğunu anlayabilirsin mesela. Nasıl yaşadıklarını,

ne yediklerini...”

“Yemek yiyorlardı,” dedi Jon. “Ve tıpkı bizim gibi yaşıyorlardı.”

“Çok şaşırabilirsin Jon. Bu kütüphane bir hazine sayılır.”

“Eğer sen öyle diyorsan doğrudur,” dedi Jon ama şüpheliydi. Hazinede altın, gümüş ve değerli taşlar olurdu. Toz, örümcekler ve çürüyen deri ciltler değil.

“Öyle diyorum,” diye parladı şişman çocuk. Jon’dan büyüktü. Kanunların gözünde yetişkin bir erkek sayılıyordu ama onu çocuktan başka bir şey olarak düşünmek imkânsızdı. “Büvet ağaçlarına oyulmuş yüzlerin resimlerini buldum. Ormanın çocuklarının konuştuğu dille ilgili bir kitap da var. Bu kütüphanedeki kitaplardan bazıları Hisar’da bile yoktur. Eski Valyria parşömenleri, binlerce yıl önceki üstatlar tarafından tutulmuş mevsim kayıtları...”

“Kitaplar geri döndüğümüzde de burada olacaklar, bir yere gittikleri yok.”

“*Eğer* geri dönersek...”

“Yaşlı Ayı yanına tam iki yüz deneyimli adam alıyor, adamların dörtte üçü korucu. Qhorin Yarımel de Gölge Kule’den yüz adam getiriyor. Lord babanın Boynuz Tepe’deki kalesinde kalıyormuşsun gibi güvende olacaksın.”

Samwell Tarly hafifçe gülümsemeyi başarabildi. “Babamın kalesinde de hiçbir zaman güvende değildim.”

Tanrılar zalim şakalar yapıyor, diye düşündü Jon. Büyük keşif gezisine çıkmak için can atan Pyp, Kurbağa ve daha pek çok kardeş Kara Kale’de kalıyordu ama korkaklığını itiraf etmiş, iğrenç şekilde şişman, çekingen, ata binmekten aciz, kılıç kullanamayan Samwell Tarly, Tekinsiz Orman’la yüzleşmek zorundaydı. Yaşlı Ayı yanına iki kafes kuzgun alıyordu, böylece Kara Kale’ye yolculuklarıyla ilgili haberler gönderebilecekti. Üstat Aemon kördü ve bu zorlu yolculuğa dayanamayacak kadar yaşlıydı, bu yüzden onun yerini kâhyası almalıydı. “Kuzgunlarla ancak sen ilgilenebilirsin Sam. Üstelik Grenn’e mukayyet olabilmek için yardımına ihtiyacım var.”

Sam’in çenesi titredi. “Kuzgunlarla sen de ilgilenebilirsin. Grenn de ilgilenebilir, *herhangi* biri bu işi yapabilir,” dedi çaresiz, zayıf bir sesle. “Size ne yapmanız gerektiğini öğretirim. Sen de okuma yazma biliyorsun, Lord Mormont’un mesajlarını yazabilirsin.”

“Ben Yaşlı Ayı’nın kâhyasıyım. Aynı zamanda yaveri de olmak zorundayım.

Atıyla ilgileneceğim, çadırını kuracağım; kuzgunlarla uğraşacak vaktim olmayacak. Sam, sen yemin ettin. Gece Nöbetçileri'nin yeminli kardeşisin artık."

"Gece Nöbetçileri'nin yeminli bir kardeşi bu kadar korkmamalı."

"Hepimiz korkuyoruz. Korkmamak için aptal olmak gerek." Geçen iki yıl içinde keşfe çıkan pek çok korucu kaybolmuştu. Hatta Jon'un amcası Benjen Stark bile geri dönemeyenler arasındaydı. Amcasının iki adamını ormanda ölü bulmuşlardı ama Kale'ye getirdikleri cesetler gecenin karanlığında canlanmıştı. O geceyi hatırlayınca yanık parmakları kasıldı. Masmavi yanan gözleri ve kapkara kesilmiş soğuk elleriyle ayağa kalkan ölü Othor, Jon'un rüyalarına giriyordu hâlâ ama bunu Sam'e hatırlatmak yapılacak en yanlış şey olacaktı. "Korkmak utanılacak bir şey değil. Babam hep bunu söylerdi. Önemli olan korkuyla nasıl baş ettiğimizdir. Hadi, sana yardım edeyim de haritaları toparlayalım."

Sam başıyla isteksizce onayladı. Kitaplıkların oluşturduğu koridorlar o kadar dardı ki kütüphaneden tek sıra halinde çıkmak zorunda kaldılar. Mahzenin kapısı, kardeşlerin solucan yolu dediği, Kara Kale'nin iç kalelerini ve kulelerini birbirine bağlayan rüzgârlı tünellerden birine çıkıyordu. Solucan yolları yaz mevsimi süresince nadiren kullanılırdı ama kış bambaşka bir meseleydi. Kar kalınlığı neredeyse on beş metreyi bulup kuzeyden esen buz rüzgârları uluyarak geldiğinde bu tüneller Kara Kale'yi bir arada tutardı.

Çok *yakında*, diye düşündü Jon merdivenleri tırmanırken. Üstat Aemon'a yaz mevsiminin bittiği haberini getiren ulağı görmüştü. Hisar'dan gönderilen kuzgun, Hayalet kadar beyaz ve sessizdi. Jon çok küçük bir çocukken kış görmüştü ama herkes o kışın çok kısa sürdüğünü ve çok hafif geçtiğini söylerdi. Bu kış farklı olacaktı. Bunu iliklerinde hissediyordu.

Sonunda dışarı çıktıklarında Sam dik basamaklar yüzünden nefese nefese kalmıştı. Sert ve ani bir rüzgâr Jon'un pelerinini havalandırdı. Hayalet, tahıl ambarının önünde yatmış uyuyordu. Jon'un ayak seslerini duyar duymaz uyandı, beyaz kuyruğunu dikip yanına koştu.

Sam kafasını kaldırıp Sur'a baktı. İki yüz metreden yüksek buzlu bir dağ gibi gökyüzüne çıkıyordu. Jon, Sur'un canlı olduğunu düşünürdü bazen, sanki

kendisine ait ruh halleri vardı. Sur'un üstündeki buz tabakasının rengi ışıkla sürekli değişirdi. Bazen donmuş nehirler gibi mavi, bazen eski karlar gibi kirli beyaz, güneş bulutların arkasına saklandığında aşınmış taşlar gibi gri. Sur göz alabildiğince doğuya ve batıya uzanırdı. O kadar büyüktü ki kaleler ve uzun kuleler Sur'un yanında görünmez olurdu. Sur dünyanın sonuydu.

Ve biz Sur'un ötesine gidiyoruz.

Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ama bulutların arkasındaki kızıl ışık hâlâ görülüyordu. Kara kardeşler kuyruklu yıldıza (yarı şakayla) Mormont'un Meşalesi diyordu. Yaşlı adamın Tekinsiz Orman'daki yolunu aydınlatmak için tanrılar tarafından gönderilmiş olmalıydı.

"Kuyruklu yıldız iyice parlaklaştı, artık gündüzleri bile görülebiliyor," dedi Sam gözlerini elindeki kitapla gölgeleyerek.

"Kuyruklu yıldızı boşver. Yaşlı Ayı haritaları istiyor."

Hayalet koşarak önlerine geçti. Kale bu sabah terk edilmiş gibi görünüyordu. Korucuların çoğu hazine kazısı yapmak ve devrilene kadar içmek için Köstebek Kasabası'na gitmişti. Grenn de gidenler arasındaydı. Pyp, Kurbağa ve Halder, delikanlının ilk keşif gezisi onuruna ona ilk kadınını ısmarlayacaktı. Jon ve Sam'in de onlarla gelmelerini istemişlerdi ama Sam fahişelerden Tekinsiz Orman'dan korktuğu kadar korkuyordu ve Jon'un da bu işlere bulaşmaya niyeti yoktu. "Siz ne isterseniz yapın," demişti Kurbağa'ya. "Ben yeminime sadık kalacağım."

Septin yanından geçerken şarkı söyleyen sesler duydular. Koruculardan bazıları büyük mücadeleden önce fahişelerle birlikte olmak istemişti, bazıları da tanrılarla. Jon hangi adamların kendilerini daha iyi hissedeceklerini merak ediyordu. Tıpkı geneleve gitmediği gibi septe de gitmemişti. Onun tanrıları, kemik beyazı dallarını gökyüzüne doğru uzatan büvet ağaçlarının yaşadığı vahşi ormanlardaydı. *Yedi'nin gücü Sur'un ötesine geçmiyor,* diye düşündü. *Ama benim tanrılarım orada olacak.*

Sör Endrew Tarth cephaneliğin önünde acemilere talim yaptırıyordu. Acemiler dün gece, Yedi Krallık'ta dolaşıp Nöbet için adam arayan Conwy tarafından getirilmişti. Yeni grup; bastonuna dayanmış gri sakallı bir adam, kardeş gibi görünen iki sarışın oğlan, saten kıyafetleri lekelenmiş genç bir züppe,

yere yamuk basan bir sefil ve kendisini şövalye zanneden bir ahmaktan oluşuyordu. Sör Endrew sözde savaşçıya ne kadar çok yanıldığını göstermekle meşguldü. Sör Alliser'den çok daha yumuşak bir silah ustasıydı ama onun dersleri de morluklarla bitiyordu. Sam Tarly her kılıç darbesiyle irkiliyordu. Jon dövüşü yakından izliyordu.

"Sence işe yararlar mı Kar?" diye sordu cephaneliğin kapısında duran Donal Noye. Önlüğünü çıplak göğsünün üstüne geçirmişti, kesik kolunun kökü ortadaydı. Varil gibi geniş göğsü, kocaman göbeği, yassı burnu ve büyük çenesiyle göze hitap ettiği söylenemezdi ama iyi bir dost olduğunu kanıtlamıştı.

"Hepsi yaz kokuyor," dedi Jon, Sör Endrew rakibini yere devirirken. "Conwy bunları nereden bulmuş?"

"Bir lordun Martı Kasabası'nın yakınlarındaki zindanından," diye cevap verdi demir ustası. "Bir haydut, bir berber, bir dilenci, iki öksüz ve bir erkek fahişe. Diyarı bu adamlarla koruyacağız."

"Öğrenecekler," dedi Jon gülümseyerek. "Biz öğrendik."

Noye, Jon'u yakınına çekti. "Kardeşinden gelen haberleri duydun mu?"

"Dün gece." Conwy ve beraberindekiler kuzeye gelirken pek çok havadis de getirmişlerdi ve ortak salonda bu haberlerden başka bir şey konuşulmamıştı. Jon ne hissetmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Robb bir kral mı olmuştu? Birlikte oyunlar oynadığı, dövüştüğü, ilk şarabını paylaştığı kardeşi? *Ama bir annenin sütünü değil. Ben bir derenin kenarında diz çöküp avuçlarımla erimiş kar sularını içmeye çalışırken, Robb altın kadehinden yaz şarabı yudumlayacak.* "İyi bir kral olacak," dedi bütün sadakatiyle.

"Olacak mı gerçekten?" diye sordu demir ustası samimiyetle. "Umarım dediğin gibi olur evlat. Bir zamanlar Robert'ın da iyi bir kral olacağını düşünmüştüm ben."

"Robert'ın savaş baltasını senin dövdüğün söylenir," dedi Jon duyduklarını hatırlayarak.

"Evet. Onun adamıydım. Kolumu kaybedene kadar Fırtına Burnu'nun demircisi ve silah ustasıydım. Lord Steffon'a hizmet ettim, deniz onu almadan önce. Üç oğlunu da ilk isim günlerinden beri tanırım. Sana şunu söyleyebilirim evlat, Robert o tacı taktıktan sonra çok değişti. Bazı adamlar kılıçlara benzer,

dövüşmek için yapılmışlardır. Duvara asılıp bırakılırlarsa paslanırlar.”

“Ya kardeşleri?”

Demir ustası bir an düşündü. “Robert gerçek çelikti. Stannis saf demire benzer. Kara, sert ve güçlüdür ama bükülmeden önce kırılır. Renly bakırdır. Parlak, bakması hoş ama satmaya kalksan para etmez.”

Peki Robb hangi metal? Jon bu soruyu soramadı. Noye, Baratheonlar’ın adamıydı. Büyük ihtimalle Joffrey’nin gerçek kral, Robb’un vatan haini olduğunu düşünüyordu. Kara kardeşler arasında bu konuları derinlemesine konuşmayı engelleyen sessiz bir anlaşma vardı. Sur’a, Yedi Krallık’ın dört bir yanından adamlar gelirdi ve ne kadar yemin edilirse edilsin eski sadakatler, eski bağlılıklar kolay unutulur şeyler değildi. Bunu Jon’dan daha iyi bilen biri olamazdı. Sam’in babası, Yüksek Bahçe’ye bağlılık yemini etmiş bir hanedanının lorduydu. Yüksek Bahçe Lordu Tyrell, Renly’nin krallığını destekliyordu. Bazı konuları konuşmamak daha iyiydi. Gece Nöbetçileri taraf tutmuyordu. “Lord Mormont bizi bekliyor,” dedi Jon.

“Seni daha fazla tutmayayım. Yaşlı Ayı’yı bekletme,” dedi Noye. Jon’un omzuna vurarak gülümsedi. “Yarın sabah tanrılar sizinle olsun. Amcanı bul ve geri getir Kar, tamam mı?”

“Getireceğiz,” diye söz verdi Jon.

Lord Kumandan Mormont, odalarını harabeye çeviren yangından sonra Kral Kulesi’ne taşınmıştı. Hayalet’i kulenin kapısındaki nöbetçilerin yanında bıraktılar. “Yine merdivenler,” diye sızlandı Sam basamakları tırmanmaya başladıklarında. “Merdivenlerden nefret ediyorum.”

“Ormanda hiç merdiven olmayacak,” dedi Jon.

Lordun çalışma odasına girdiklerinde yaşlı adamın kuzgunu, *“Kar!”* diye ciyakladı. Mormont kuşun konuşmasını bölerek, “Haritaları bulman çok uzun sürdü,” dedi Sam’e. Kahvaltısından geri kalanları masanın diğer ucuna itip haritalar için yer açtı. “Şuraya bırak, daha sonra bakacağım.”

Küçük ağzını ve daha küçük çenesini sakalının arkasında saklayan korucu Thoren Smallwood, Jon ve Sam’e soğuk bir bakış attı. Sör Alliser Thorne’un yandaşıydı, ikisinden de hoşlanmıyordu. “Lord Kumandan’ın yeri Kara Kale’dir,” dedi odaya girenleri hiç umursamadan. “Bana kalırsa...”

Kuzgun kanatlarını çırpıp havalandı. *“Bana, bana, bana.”*

“Bir gün Lord Kumandan olursan canının istediğini yaparsın,” dedi Mormont. “Görüyorsun ki daha ölmedim. Bildiğim kadarıyla kardeşler tarafından yeni kumandan da ilan edilmedin.”

“Ben artık baş korucuyum. Benjen Stark kayıp ve Sör Jaremy öldürüldü,” dedi Smallwood inatla. “Keşif kumandanı ben olmalıyım.”

Mormont dinlemiyordu. “Önce Sör Waymar’ı, ardından Ben Stark’ı gönderdim. Şimdi de seni yollayıp ne zaman haber çıkar diye bekleyemem. Umudu kesip seni kayıp ilan edene kadar burada öylece oturamam.” Parmağını korucuya doğru uzattı. “Ayrıca, öldüğünden emin olana kadar Ben Stark baş korucudur. Eğer öldüyse, onun yerine gelecek adamı ben seçerim, sen değil. Daha fazla vaktimi harcama. Sabahın ilk ışığıyla yola çıkacağız, unuttun mu?”

Smallwood ayaklarını birbirine vurdu. “Emredersiniz kumandanım.” Kapıdan çıkarken, sanki her şeyin suçlusu oymuş gibi, öfke dolu gözlerle Jon’a baktı.

“Baş korucuymuş!” dedi Mormont, Sam’e bakarak. “Seni bile ondan daha önce baş korucu ilan ederim. Gelip yüzüme karşı keşfe çıkamayacak kadar yaşlı olduğumu söylüyor. Küstahlığa bak! Sana çok yaşlı gibi görünüyor muyum evlat?” Mormont’un karaciğer lekeleriyle dolu başından kaçan bütün saçlar, gri kümeler halinde çenesinde ve göğsünde toplanmış gibiydi. “*Narin* mi görünüyorum?”

Sam ağzını açtı ama zayıf bir inleme sesinden başka bir şey çıkmadı. Yaşlı Ayı ödünü koparıyordu. “Hayır. Hayır lordum,” diye lafa karıştı Jon. “Siz şey kadar güçlü görünüyorsunuz. Şey...”

“Beni kandırmaya çalışma Jon. Kanmam, biliyorsun. Şu haritalara bir bakalım.” Mormont hızlıca haritaları karıştırdı. “Bütün bulabildiğin bunlar mı?”

“Lll-orr-dum... Ben...” diye kekelemeye başladı Sam. “Ddda-ha fazla... vardı aa-ma... dd-üzensiz...”

“Bunlar çok eski,” diye şikâyet etti Mormont.

“Köyler ve kasabalar değişmiş olabilir ama nehirler, tepeler hâlâ aynıdır,” dedi Jon.

“Haklı olabilirsin,” diyerek onayladı Mormont. “Tarly, götüreceğimiz

kuzgunları seçtin mi?”

“Üss-tatt Aa-emon akk-şşam üü-stü ssee-çecek.”

“En iyi kuzgunları istiyorum. En zeki ve en güçlü olanları.”

“Güçlü,” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. *“Güçlü, güçlü, güçlü.”*

“Olur da ormanda katledilirsek, gelecek nesillerin nerede ve nasıl öldüğümüzü bilmelerini istiyorum.”

Katliam lafı zaten kekeleyen Sam’i tamamen sözsüz bıraktı. Mormont öne doğru eğildi. “Tarly, ben daha senin yarı yaşında bir çocukken, ağzım açık durursam bir gelinciğin iniyle karıştırıp boğazıma ineceğini söylerdi annem. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa ağzını kapat da gelincikler girmesin.” Terslenerek elini salladı. “Hadi git. Böyle saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Aemon seni bekliyordur.”

Sam yutkundu. Geri geri yürüyerek odadan çıkmaya çalışırken yerdeki halıya takılıp tökezledi.

“Bu oğlanın aptallığı da gövdesi kadar büyük mü?” diye sordu Lord Kumandan, Sam dışarı çıktığında. *“Aptal,”* diye öttü kuzgun. Yaşlı adam Jon’un cevap vermesi için beklemedi. “Lord babası, Kral Renly’nin konseyinde yüksek bir mevkiye getirilmiş. Sam’i elçi olarak yollamayı düşünüyordum ama... yollamasam daha iyi. Renly, kekeme ve şişman bir oğlanı dikkate almaz. Sör Arnell’i göndereceğim. Özgüveni var ve annesi Fossoweyler’den biri.”

“Kral Renly’den ne isteyeceksiniz lordum?”

“Diğerlerinden isteyeceklerimin aynısı. Adam, at, kılıç, zırh, tahıl, peynir, şarap, yün, çivi... Gece Nöbetçileri kibirli değildir. Bize verileni alırız.” Parmaklarını masaya vurdu. “Eğer rüzgâr iyi olursa Sör Alliser çok yakında Kral Toprakları’na varmış olur. Şu Joffrey denen çocuğun onu dinleyip dinlemeyeceğinden emin değilim gerçi. Lannister Hanedanı hiçbir zaman Nöbet’in dostu olmadı.”

“Sör Alliser onlara yaratığın kesik elini gösterecek.”

“Renly’ye gönderebileceğimiz bir el daha olsaydı keşke.”

“Dywen, Sur’un ötesinde her şeyi bulabileceğimizi söylüyor.”

“Ah, Dywen. Son orman keşfinden döndüğünde beş metre boyunda bir ayı gördüğünü de söylemişti,” diyerek güldü Mormont. “Kız kardeşimin bir ayıya

âşık olduğunu söylemişlerdi. *Bu* masala bile beş metrelik ayılardan önce inanırım. Gerçi, ölülerin canlandığı bir dünyada yaşadığımızı düşünürsek... ah, bir adam sadece gördüklerine inanmalı. Ölülerin yürüdüğünü gördüm ama dev ayıları görmedim." İnceleyen gözlerle uzun uzun Jon'a baktı. "Ellerden bahsediyorduk, senin elin nasıl?"

"Daha iyi." Jon köstebek derisi eldivenini çıkarıp elini gösterdi. Kolu, parmak uçlarından dirseğine kadar yanık izleriyle kaplıydı. Derisi hâlâ gergin ve hassastı ama iyileşiyordu. "Çok kaşınıyor. Üstat Aemon kaşıntının iyi olduğunu söyledi. Yanıma almam için bir merhem hazırladı."

"Uzunpençe'yi kullanabilecek misin?"

"Kesinlikle." Jon, Aemon'ın öğrettiği gibi açıp kapatarak parmaklarını esnetti. "Elimin eskisi kadar hareketli olabilmesi için parmaklarımı sürekli çalıştırmalıymışım."

"Aemon kör olabilir ama işinin ehlidir. Yirmi yıl daha yaşaması için tanrılara dua ediyorum. İsteseydi kral olabilirdi. Bunu biliyor muydun?"

Jon şaşırmıştı. "Babasının kral olduğunu söylemişti ama... onun küçük erkek çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi. Büyükbabası Dorne'u diyara katan İkinci Daeron Targaryen'dı. Yaptığı anlaşmanın şartları gereğince bir Dorne prensesiyle evlendi. Prenses ona dört erkek evlat verdi. En küçükleri Aemon'ın babası Maekar'dı. Aemon onun üçüncü oğluydu. Sana hatırlatırım. Bütün bunlar benim doğumumdan çok daha önce oldu. Smallwood beni sanki bunları görmüş kadar yaşlıymışım gibi göstermeye çalışıyor."

"Aemon'a Ejderha Şövalyesi'nin adı verilmiş."

"Evet öyle. Bazıları, Kral Daeron'ın gerçek babasının Değersiz Aegon değil, Prens Aemon olduğunu söyler. Bu doğru bile olsa. Bizim Aemon'da Ejderha Şövalyesi'nin savaşçı doğası yok. Üstat, yavaş bir kılıcı ama çok hızlı bir zekâsı olduğunu söylemekten hoşlanır. Dedesi onu paketleyip Hisar'a yollamış. Dokuz ya da on yaşındayken sanırım... Taht sırasında da dokuz ya da onuncuydu."

Üstat Aemon yüz yaşını geçmişti. Kırılgan, güçsüz, yaşlılıktan ufalmış kör adamın bir zamanlar küçük bir çocuk olduğunu hayal etmek zordu.

Mormont devam etti. "İlk veliaht olan en büyük amcası bir turnuva

kazasında can verdiğinde Aemon kitaplarıyla meşguldü. İlk veliaht arkasında iki erkek evlat bıraktı ama çok zaman geçmeden oğlanların ikisi de Büyük Bahar Salgını'nda öldüler. Aynı salgın Kral Dareon'ı da aldı. Böylece taht, kralın ikinci oğlu Aerys'e geçti."

"Deli Kral Aerys mi?" Jon'un kafası karışmıştı. Aerys, Robert'tan önceki kraldı, yakın zamandan bahsediyorlardı.

"Hayır. Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral Aerys'ten bahsediyorum. Robert'ın tahttan indirdiği II. Aerys'ti."

"Kaç yıl önceydi?"

"Seksen yıla yakın," dedi Yaşlı Ayı. "Ve hayır, ben hâlâ doğmamıştım ama Aemon'ın üstat zincirinde bir düzineye yakın halka vardı. Aerys gelenekler gereği kendi kız kardeşiyle evlendi ve on küsur yıl tahtta kaldı. Bizim Aemon üstat yeminini etti ve bir lordun hizmetine girmek için Hisar'dan ayrıldı. Amcası, sebebi bulunamayan bir hastalık yüzünden aniden ölünce, Kral Dareon'ın dördüncü oğlu, yani Aemon'ın babası Maekar tahta geçti. Yeni kral bütün oğullarını yanına çağırdı, hepsinin konseyde görev almasını istiyordu ama Üstat Aemon teklifi reddetti. Yasalar gereği Yüce Üstat'a ait olması gereken mevkide oturmanın bir çeşit işgal sayılacağını söyledi ve en büyük ağabeyi Dareon'ın kalesinde göreve başladı. Dareon da öldü, bir fahişeden kaptığı frengi yüzünden galiba. Arkasında bıraktığı tek vâris yarım akıllı bir kız evlattı. Sıradaki veliaht Aerion'dı."

"Canavar Aerion mı?" Jon bu adı biliyordu. Ejderha Olduğunu Zanneden Prens, Yaşlı Dadı'nın en dehşet verici hikâyelerinden biriydi. Jon'un küçük kardeşi Bran bu hikâyeye bayılırdı.

"Evet. Ama o kendisine Parlakalev Aerion denmesini tercih ediyordu. Dostlarıyla birlikte olduğu bir gece, ejderhaya dönüşeceğini söyleyerek bir kavanoz çılgınateş içti ama tanrılar merhametliydi, onu bir cesede dönüştürdüler. Henüz bir yıl bile geçmeden Kral Maekar bir ayaklanma sırasında öldürüldü."

Jon'un tarih bilgisi kötü sayılmazdı, kendi üstadı onu yeterince eğitmişti. "Büyük Konsey yılıydı," dedi. "Lordlar, Prens Aerion'ın küçük oğlunu ve Prens Daeron'ın kızını yok sayarak tacı Aegon'a vermişlerdi."

"Evet ve hayır. Önce, tacı gizlice Aemon'a teklif ettiler. Aemon reddetti.

Tanrıların onu hükmetmek için değil, hizmet etmek için yarattığını söyledi. Bir yemin etmişti ve yeminini bozmayacaktı. Yüce Rahip onu azat edeceğini söylemesine rağmen Aemon kararından dönmedi. Aklı başında hiçbir adam, Aerion'ın kanlı tahtında oturmak istemedi. Daeron'ın kızı, erkek olmamasının yanı sıra eksik akıllıydı. Böylece tacı Aemon'ın en küçük kardeşi Aegon'a vermekten başka seçenekleri kalmadı. Ona Benzersiz Aegon adını taktılar. Dördüncü erkek evlattan olma dördüncü erkek evlattı. Üstat Aemon, kardeşinin yönetimine karşı olanlar tarafından kullanılmak isteneceğini biliyordu, bu yüzden Sur'a geldi. Erkek kardeşi, yeğeni, yeğeninin oğlu sırayla tahta oturup, sırayla ölürlerken o burada kaldı. Ve Jaime Lannister, Ejderha Kralları'nın sonunu getirdi."

"Kral," dedi kuzgun. Uçup Mormont'un omzuna kondu. Tekrar, *"Kral,"* diye bağırdı kafasını ileri geri oynatırken.

"Bu kelimeyi seviyor," dedi Jon gülümseyerek.

"Söylemesi kolay bir kelime, sevmesi de kolay."

"Bence sizin taç giymeniz gerektiğini düşünüyor lordum."

"Diyarda halihazırda üç kral var ve ikisinden hiç hoşlanmıyorum." Mormont parmağıyla kuzgunun boynunu okşadı ama bakışlarını Jon Kar'ın üstünden ayırmadı.

Jon kendini garip hissediyordu. "Lordum, bana Üstat Aemon'ın hikâyesini neden anlattınız?"

"Bir sebep olmak zorunda mı?" diye sordu Mormont kaşlarını çatarak. "Kardeşin Robb, Kuzey Kralı ilan edildi. Üstat Aemon'la ortak bir yanınız var. İkinizin erkek kardeşi de kral."

"İkimiz de aynı yemini ettik, ortak noktamız bu."

Yaşlı Ayı yüksek sesle güldü. Kuzgun havalanıp odanın diğer ucuna uçtu. "Bozulduğuna şahit olduğum her yemin için bir adam verselerdi Sur asla savunmasız kalmazdı."

"Robb'un Kışyarı Lordu olacağını hep biliyordum."

Mormont ıslık çaldı, kuzgun geri dönüp tekrar adamın omzuna kondu. "Lord olmak başka, kral olmak başka." Cebinden bir avuç mısır çıkarıp kuzguna uzattı. "Sen siyah zırhının içinde yaşayıp aynı zırhın içinde ölürken, Robb'u ipeklere,

satenlere, kadifelere saracaklar. O bir prensesle evlenip baba olacak ama sen asla evlenmeyeceksin, asla çocuk sahibi olmayacaksın. Robb hükmederken sen hizmet edeceksin. Ona *Majesteleri* diyecekler, sana kara karga. Ozanlar onun adına şarkılar yazacaklar ama senin bütün kahramanlıkların unutulacak. Bana bütün bunlardan hiç rahatsız olmadığını söyle Jon... ve ben de sana yalancı olduğunu söyleyeyim. Gerçeği biliyorum."

Jon bir yay kadar gergin halde ayağa kalktı. "Bunlar beni rahatsız ediyor olsa bile ne değişir? Ben bir piçim."

"Bir piç olarak ne *yapacaksın* peki?"

"Rahatsız olacağım," dedi Jon. "Ve yeminime sadık kalacağım."

Catelyn

Robb’un tacı, dökümhaneden yeni çıkmıştı ve oğlunun başı tacın ağırlığıyla eziliyormuş gibi geliyordu Catelyn Stark’a.

Kış Kralları’nın tarihi taçları üç asır önce kaybolmuştu. Torrhen Stark, Fatih Aegon’ın önünde diz çöküp bağlılık yemini ettiğinde taçları da vermişti. Aegon’ın o taçları ne yaptığını ancak tanrılar bilebilirdi. Lord Hoster’ın demir ustası iyi iş çıkarmıştı. Robb’un başındaki taç, Stark krallarının hikâyelerde anlatılan eski taçlarına benziyordu. Üstüne İlk İnsanlar’ın harfleri kakılmış, kılıç şeklindeki siyah demirden dokuz dikenle çevrelenmiş, bronzdan dövülmüş açık bir çember. Tacın üstünde altın, gümüş ya da değerli taşlardan süslemeler yoktu. Bronz ve demir, kış mevsimin metalleriydi, soğukla baş edecek kadar karanlık ve sert...

Nehirova’nın Büyük Salon’unda esirlerinin huzura çıkarılmasını bekliyorlardı. Catelyn oğlunu seyrediyordu. Robb kafasındaki tacı geri itti. Çember, kızıl gür saçlarının üstünde durdu. Birkaç dakika sonra tekrar öne çekti, daha sonra biraz çevirdi. Başındaki taçla rahat etmenin bir yolunu arıyor gibiydi. *Taç rahat taşınacak bir şey değil,* diye düşündü Catelyn oğlunu izlerken. *Hele taşıyan on beş yaşında bir çocuksa.*

Muhafızlar esiri getirdiğinde Robb kılıcını istedi. Olyvar Frey kılıcı uzattı. Robb çeliği kınından çıkararak kucağına yatırdı. “Majesteleri, getirilmesini emrettiğiniz adam karşınızda,” dedi, Tullyler’in muhafız başı Sör Robin Ryger.

“Kralın önünde diz çök Lannister!” diye bağırdı Theon Greyjoy. Sör Robin diz çökmesi için esiri itti.

Adamın bir aslan gibi görünmediğini düşündü Catelyn. Sör Cleos Frey, Lord Tywin Lannister’ın kardeşi olan Leydi Genna’nın oğluydu ama dillere destan Lannister güzelliğinden hiç sebeplenmemişti. Lannisterlar’ın sarı saçlarını, yeşil gözlerini değil, Yaşlı Lord Walder’ın ikinci oğlu Sör Emmon Frey’in fırça gibi kahverengi saçlarını, zayıf çenesini ve kemikli yüzünü almıştı. Sürekli kırpıştırdığı gözleri solgun ve suluydu. Belki adamın gözleri ışıktan rahatsız

olmuştu. Nehirova zindanları karanlıktı ve son günlerde oldukça kalabalıktı.

“Ayağa kalkın Sör Cleos.” Robb’un sesi babasının sesi kadar keskin çıkmamıştı ama on beş yaşında bir delikanlıya aitmiş gibi de duyulmuyordu. Savaş onu erken büyütmüştü. Sabah ışığı, kucağındaki çeliğin keskin kenarında parıldıyordu.

Ama Sör Cleos Frey’i ürküten, kılıç değil canavardı. Robb ulu kurdun adını Boz Rüzgâr koymuştu. İri hayvanın tüyleri duman grisiydi ve gözleri erimiş altın gibi görünüyordu. Ulu kurt ağır adımlarla adama yaklaşıp koklamaya başladığında salondaki herkes korkunun kokusunu aldı. Sör Cleos Frey, Fısıltılı Orman’da, düzinelerce adamın Boz Rüzgâr tarafından parçalandığı mücadelede esir düşmüştü.

Şövalye irkildi ve bütün salonu kahkahaya boğan bir beceriksizlikle geriledi. “Teşekkür ederim lordum.”

“*Majesteleri* diyeceksin,” diye kükredi Lord Umber. Robb’un kuzeyli sancak beylerinin en gürültücü olanıydı... ve aynı zamanda en korkusuz, en sadık adamı olduğu konusunda da ısrarlıydı. Robb’u kral ilan eden ilk lord oydu ve yeni hükümdarının onuruna en ufak bir leke sürülmesine izin vermiyordu.

“Majesteleri,” diye düzeltti Sör Cleos aceleyle. “Özür dilerim.” *Cesur bir adam değil,* diye düşündü Catelyn. Lannister olduğundan fazla Frey’di doğrusu. Adamın kuzeni olan Kral Katili çok daha farklı davranırdı. Sör Jaime Lannister’ın kusursuz dişlerinin arasından saygılı tek kelime bile çıkmamıştı.

“Sizi, Kral Toprakları’ndaki kuzeniniz Cersei Lannister’a mesajımı götürmeniz için hücrenizden çıkardım. En iyi otuz adamımla birlikte barış sancağı altında yolculuk edeceksiniz.”

Sör Cleos gözle görünür şekilde rahatlamıştı. “Majesteleri’nin mesajını kraliçeye götürmekten onur duyarım.”

“Şunu iyi anlayın,” dedi Robb. “Size özgürlüğünüzü iade etmiyorum. Büyükbabanız Lord Walder bana bağlılık yemini etti ve Frey Hanedanı’nın desteğini verdi. Kuzenlerinizin ve amcalarınızın çoğu Fısıltılı Orman’da benimle birlikte savaştı ama siz aslanlı sancağın altında dövüşmeyi tercih ettiniz. Bu durum sizi bir Lannister yapar. Diz çökecek, şövalyelik onurunuz üstüne yemin edeceksiniz. Bunu yaptıktan sonra mesajımı götürecek ve kraliçenin cevabıyla

birlikte buraya döneceksiniz. Esaretiniz devam edecek.”

Sör Cleos hiç düşünmeden cevap verdi. “Yeminim sizindir.”

“Bu salondaki herkes yemin ettiğini duydu,” diye uyardı Catelyn’in erkek kardeşi Sör Edmure Tully. Ölmek üzere olan babalarının yerine Nehirova ve Güney Lordları adına konuşuyordu. “Geri dönmediğiniz takdirde bütün diyarda bir yeminbozan olarak kabul edileceksiniz.”

“Yeminimi bozmayacağım,” dedi Sör Cleos gergin bir ifadeyle. “Mesaj nedir?”

“Bir barış teklifi.” Robb uzunkılıcını eline alarak ayağa kalktı. Boz Rüzgâr yanına geldi. Salona sessizlik çöktü. “Vekil Kraliçe’ye söyleyin, eğer şartlarımı kabul ederse bu kılıcı kınına sokacağım ve aramızdaki savaşı bitireceğim.”

Catelyn, salonun arka tarafında bekleyen Lord Karstark’ın bir grup muhafızı iterek dışarı çıktığını gördü. Salonda başka hareket yoktu. Robb olaya dikkat etmemişti. “Olyvar, mektubu getir,” diye emretti. Yaver kralın kılıcını alıp rulo haline getirilmiş parşömeni uzattı.

Robb parşömeni açtı. “İlk olarak kraliçe, kız kardeşlerimi serbest bırakacak ve Kral Toprakları’ndan Beyaz Liman’a kadar güven içinde getirilmelerini sağlayacak. Sansa’nın Joffrey Baratheon’la olan nişanı bozulacak. Kız kardeşlerimin sağ salim Kışyarı’na vardıkları haberini aldığımda, kraliçenin yaver kuzenleri Willem Lannister ve Tion Frey’i serbest bırakacağım. Onları Casterly Kayası’na ya da kraliçenin arzu ettiği herhangi bir yere zarar görmemiş bir halde teslim edeceğim.”

Catelyn Stark salondaki her bakışın, her çatık kaşın, her gergin ağzın, her suratın arkasındaki düşünceleri okuyabilmek isterdi.

“İkinci olarak Lord babamın kemikleri bana iade edilecek. Böylece arzu ettiği gibi Kışyarı’nda, kız kardeşi ve ağabeyiyle birlikte sonsuz uykusuna yatacak. Kral Toprakları’ndaki görevleri sırasında ölen Stark muhafızlarının kemikleri de iade edilecek.”

Kanlı canlı adamlar güneye gitmişti ve kuzeye sadece soğuk kemikleri geri dönecekti. *Ned bunların olacağını biliyordu,* diye düşündü Catelyn. *Onun yeri Kışyarı’ydı ama onu dinledim mi? Hayır. Gidip Kral El’i olması için ısrar ettim. Hanedanımızın, çocuklarımızın iyiliği için... bunlar benim suçum, başka*

kimsenin değil...

“Üçüncü olarak lord babamın kılıcı Buz bir an önce bana teslim edilecek. Burada, Nehirova’da.”

Sör Edmure Tully başparmaklarını kılıç kemerine geçirmiş halde ayağa kalktı, yüzü taş kadar ifadesizdi.

“Dördüncü olarak kraliçe, babası Lord Tywin’e Üç Dişli Mızrak’ın Yeşil Çatalı’ndaki mücadele sırasında esir alınan şövalyelerimizi ve lordlarımızı serbest bırakmasını emredecek. Bu emir yerine getirildiğinde ben de Fısıltılı Orman’da ve Kamplar Savaşı’nda esir aldığım adamları salacağım. Jaime Lannister hariç. Kral Katili, babasının iyi davranışlarını garanti altına almak üzere tutsağım olarak kalacak.”

Catelyn ne anlama geldiğini merak ederek Theon Greyjoy’un sinsi gülümsemesini inceledi. Bu genç adamın yüzünde sanki sadece kendisine malum olan bir sır biliyormuş gibi bir ifade vardı sürekli. Catelyn bu ifadeden hoşlanmıyordu.

“Son olarak Kral Joffrey ve Vekil Kraliçe, kuzey üstünde bir hâkimiyetleri olmadığını kabul edecekler. Bundan böyle onların diyarının bir parçası değiliz. Eskiden olduğu gibi özgür ve bağımsız bir krallığız. Boğaz’a kadar uzanan bütün Stark arazileri, Üç Dişli Mızrak ve kollarının suladığı bütün topraklar, batıda Altın Diş, doğuda Ay Dağları’na kadar her yer bizim hâkimiyetimiz altındadır.”

“KUZEY KRALI!” diye kükredi İri Jon Umber. Dev yumruğunu havaya kaldırmıştı. *“Stark! Stark! Kuzey Kralı!”*

Robb parşömeni dürdü. “Üstat Vyman bundan böyle bizim hâkimiyetimizde olan bölgenin sınırlarını gösteren bir harita çizdi. Bir nüshası kraliçeye götürülmek üzere size verilecek. Lord Tywin acilen bu sınırların dışına çekilecek ve yağmaları, ateşe vermeleri, akınları durduracak. Vekil Kraliçe ya da oğlu topraklarımızın gelirinden yararlanmayacak, vergi almayacak, halkımın hizmetini talep etmeyecek. Lordlarım ve şövalyelerim Lannister ve Baratheon Hanedanları için ettikleri yeminlerden, bu hanedanlara olan borçlarından ve zorunluluklarından azat edilecek. Bunlara ek olarak, Lannister Hanedanı karşılıklı olarak uygun bulunan on soyluyu esir olarak bize teslim edecek. Barışı korumak adına esir tutacağımız soylular itibarlarına uygun şekilde onur

konuklarımız olarak muamele görecekler. Anlaşmanın şartlarına sadık kalındığı takdirde, her yıl iki soylu esir serbest bırakılacak ve ailelerine sağ salim dönmeleri sağlanacak.” Robb, parşömeni şövalyenin ayaklarının dibine attı. “Şartlar burada yazılı. Kabul ederse ona barış veririm.” Islık çaldı. Boz Rüzgâr hırlayarak öne atıldı. “Etmezse, benden alacağı tek şey yeni bir Fısıltılı Orman olur.”

İri Jon bir kez daha, *“Stark!”* diye gürledi ve bu defa diğer sesler de ona katıldı. *“Stark! Stark! Stark! Kuzey Kralı.”* Ulu kurt başını arkaya atıp ulumaya başladı.

Sör Cleos’un yüzü kesik süt rengine dönmüştü. “Mesajınız kraliçeye ulaşacak Majesteleri.”

“Güzel,” dedi Robb. “Sör Robin, şövalyeye iyi bir yemek ve doğru düzgün kıyafetler verin. Sabah ilk ışıkla birlikte yola çıkacak.”

“Emredersiniz Majesteleri,” dedi Sör Robin Ryger.

“Buradaki işimiz bitti.” Robb, Boz Rüzgâr’la birlikte salondan ayrılmak için hareketlendiğinde bütün lordlar ve şövalyeler diz çöktü. Olyvar Frey kapıyı açmak için koştu. Catelyn erkek kardeşiyle birlikte Robb’un peşinden gitti.

“İyi iş çıkardın,” dedi oğluna salonun arka kapısından dışarı çıktıklarında. “Ama kurdunla yaptığın şu küçük gösteri bir kraldan çok, bir çocuğa yakışırdı.”

Robb, Boz Rüzgâr’ın boynunu okşadı. “Adamın yüzündeki ifadeyi gördün mü anne?” diye sordu gülümseyerek.

“Ben, Lord Karstark’ın salonu terk ettiğini gördüm.”

“Ben de.” Robb tacını iki eliyle birden çıkararak Olyvar Frey’e uzattı. “Şu çemberi odama götür.”

“Derhal Majesteleri.”

“Lord Karstark gibi hisseden daha pek çok adam olduğuna bahse girerim,” dedi Sör Edmure. “Lord Tywin’in adamları babamın topraklarına veba gibi yayılmışken barıştan nasıl bahsedebiliriz? Arazilerimizi yağmalıyor, halkımızı katlediyorlar. Tekrar söylüyorum, Harranhal’a yürümeliyiz.”

“Yeterince kuvvetimiz yok,” diye karşılık verdi Robb mutsuz bir sesle.

“Burada oturarak kuvvetlenecek miyiz?” diye ısrar etti Edmure. “Ordumuz her geçen gün küçülüyor.”

“Peki bu kimin hatası?” diye çıkıştı Catelyn erkek kardeşine. Robb’un taç giymesinin hemen ardından, nehir lordlarının kendi topraklarını savunmak için Nehirova’dan ayrılmaları gerektiği konusunda ısrar eden Edmure Tully’ydi. İlk gidenler Sör Marq Piper ve Lord Karyl Vance olmuştu. Onları Lord Jonos Bracken takip etmişti. Ve bu sabah, mücadeleler sırasında mucizevi bir şekilde hiç yara almayan Lord Jason Mallister, Denizgözcüsü’ndeki makamına geri dönmeye niyetli olduğunu açıklamıştı.

“Lordlarımın arazileri yakılıyor, insanları kılıçtan geçiriliyor. Burada hiçbir şey yapmadan oturmalarını isteyemezsiniz,” dedi Sör Edmure. “Lord Karstark’ın durumu farklı. O bir kuzeyli. Onun aramızdan ayrılması hainlik olur.”

“Ben onunla konuşurum,” dedi Robb. “Fısıltılı Orman’da iki oğlunu birden kaybetti. Çocuklarının katilleriyle barış yapmak istemediği için onu suçlayamayız... babamın katilleriyle...”

“Daha fazla kan dökmek ne babanı ne de Lord Rickard’ın oğullarını geri getirir,” dedi Catelyn. “Bir teklif yapmak zorundaydık. Gerçi daha akıllı bir adam daha tatlı şartlar koyardı.”

“Şartların bundan daha tatlısı beni kustururdu,” diye karşılık verdi Robb. İyice uzayan sakalları saçlarından daha kızıldı. Sakalları sayesinde daha cesur, daha vahşi, daha büyük göründüğünü düşünüyordu ama sakallı ya da sakalsız on beş yaşında bir çocuktu hâlâ. Catelyn, oğlunun da Lord Karstark gibi intikam peşinde olduğunu biliyordu. Onu bu zayıf barış teklifi için bile ikna etmek kolay olmamıştı.

“Cersei Lannister, Arya ve Sansa’yı birkaç önemsiz kuzen karşılığında geri vermez. Sen de gayet iyi biliyorsun ki kraliçe de kendi kardeşini istiyor.” Catelyn bütün bunları yüzlerce kez anlatmıştı ama bir kralı ikna etmek bir evlada söz geçirmekten zordu.

“Kral Katili’ni istesem de serbest bırakamam. Lordlarım bunu asla onaylamaz.”

“Lordların seni kral yaptı.”

“Ve kolayca *vazgeçebilirler.*”

“Eğer Arya ve Sansa’nın sağ salim eve gelmesinin bedeli tacınsa seve seve ödemelisin. Lordlarının yarısı Lannister’ı hücresinde öldürmek istiyor. Jaime

senin tutsağınken ölürse insanlar...”

“...hak ettiğini söylerler.”

“Kız kardeşlerin ne olacak?” diye sordu Catelyn sertçe. “Onlar da mı ölmeyi hak ediyor? Sana söylüyorum, eğer Jaime Lannister’a bir zarar gelirse, Cersei kanın karşılığını kanla verir.”

“Lannister’a zarar gelmeyecek,” dedi Robb. “İznim olmadan kimse yanına gitmiyor. Yiyeceği, suyu ve temiz bir yatağı var. Hak ettiğinden çok daha rahat yaşıyor. Arya ve Sansa için bile olsa onu serbest bırakmayacağım.”

Kendi oğlu ona *tepeden* bakıyordu, Catelyn anlamıştı. *Onu bu kadar çabuk büyüten savaş mı? diye merak etti. Yoksa kafasına taktıkları taç mı?* “Jaime Lannister’ın tekrar savaş alanına dönmesinden mi korkuyorsun? Gerçek bu mu yoksa?”

Boz Rüzgâr, Robb’un öfkesini hissetmiş gibi hırlamaya başladı. Edmure Tully elini ablasının omzuna koydu. “Cat, yapma. Çocuk haksız değil.”

“Bana çocuk deme,” diye bağırdı Robb dayısına dönerek. Öfkesini bir kez daha, bütün amacı onu desteklemek olan zavallı Edmure’dan çıkarıyordu. “Ben artık yetişkin bir adamım ve sizin *kralınızım* sör. Hayır, Jaime Lannister’dan korkmuyorum. Onu bir kez yendim, gerekirse tekrar yenerim.” Gözlerine düşen bir tutam kızıl saçı geri itti ve kafasını salladı. “Kral Katili’ni babamla takas edebilirdim ama...”

“...ama kız kardeşlerinle edemezsin?” dedi Catelyn. Sesi buz gibiydi. “Kızlar senin için yeterince önemli değil, öyle mi?”

Robb cevap vermedi ama gözleri hüzün doluydu. Mavi gözler, Tully gözleri, ona Catelyn’in verdiği gözler. Oğlunu yaralamıştı ama Robb da tıpkı babası gibi bunu belli etmeyecek kadar gururluydu.

Zalimce davrandım, dedi kendine. *Tanrılar, bana neler oluyor? Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Bunu biliyorum, bunu görüyorum ama yine de... Ned’i kaybettim, kızlarımı da kaybetmeye dayanamam.*

“Kız kardeşlerim için her şeyi yapacağım,” dedi Robb. “Kraliçenin biraz aklı varsa şartlarımı kabul eder. Aksi takdirde beni reddettiği gün için pişman olur.” Robb’un yüz ifadesi bu konuda daha fazla konuşmayacağını belli ediyordu. “Anne, İkizler’e gitmemekte kararlı mısın? Orada savaştan uzakta olursun ve

savaştan sonra evleneceğim kızı seçersin.”

Gitmemi istiyor, diye düşündü Catelyn üzüntüyle. *Krallar anneleriyle birlikte dolaşmaz ve ben ona sadece duymak istemediği şeyleri söylüyorum.* “Lord Walder’ın hangi kızıyla evleneceğine kendin karar verecek kadar büyüksün, annenin yardımına ihtiyacın yok Robb.”

“O halde Theon’la birlikte git. Yarın sabah yola çıkıyor. Bir grup tutsağın Denizgözcüsü’ne götürülmesi için Mallisterlar’a yardım edecek ve daha sonra Demir Adaları’na yelken açacak. Sen de bir gemi kiralayıp Kışyarı’na dönebilirsin. Bran ve Rickon’un sana ihtiyacı var.”

Ama senin yok. Söylemeye çalıştığın bu mu? “Babamın çok az vakti kaldı. O hayatta olduğu sürece Nehirova’da, onun yanında kalacağım.”

“Kralın olarak gitmeni emredebilirim.”

Catelyn oğlunun söylediği şeyi duymazdan geldi. “Tekrar ediyorum, senin yerinde olsam Pyke’a başkasını yollar Theon’u yakınımda tutardım.”

“Balon Greyjoy’la kendi oğlundan daha iyi pazarlık edebilecek biri var mı?”

“Jason Mallister,” dedi Catelyn. “Tytos Blackwood, Stevron Frey, herhangi biri... ama Theon değil.”

Robb kurdunun başını okşuyor, annesiyle göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. “Theon bizim için cesurca savaştı. Bran’ı ormandaki yabanıllardan nasıl kurtardığını anlatmıştım sana. Lannisterlar anlaşmayı kabul etmezse Lord Greyjoy’un donanmasına ihtiyacım olacak.”

“Oğlunu esir olarak yanında tutarsan donanması zaten senin olur.”

“Hayatının yarısını esir olarak geçirdi.”

“Ve bunun bir sebebi var,” dedi Catelyn. “Balon Greyjoy güvenilir bir adam değildir. Sadece tek mevsim için bile olsa bir zamanlar o da taç taktı, hatırlatırım. Tekrar takmaya heveslenebilir.”

Robb ayağa kalktı. “Bu yüzden ona kin beslemem. Ben Kuzey Kralı’yım. Eğer istiyorsa o da Demir Adaları’nın kralı olsun. Lannisterlar’ı yenmeme yardım etsin, tacı kendi ellerimle vereyim ona.”

“Robb...”

“Theon’u gönderiyorum. İyi günler anne. Boz Rüzgâr, gel.” Robb hızlı adımlarla uzaklaştı, ulu kurt yanında yürüyordu.

Catelyn oğlunun gidişini izledi. Oğlunun ve yeni kralının. Tuhaf bir histi. Moat Cailin'de, *Komuta et,* demişti oğluna ve oğlu komuta ediyordu. "Babamı ziyaret edeceğim," dedi aniden. "Edmure benimle gel."

"Sör Desmond'ın eğittiği okçuları görmem gerek. Babamı daha sonra ziyaret ederim."

Eğer hâlâ yaşıyor olursa, diye düşündü Catelyn ama bir şey söylemedi.

Babasının ölüm döşeğinde yattığı merkez iç kaleye gitmenin en kısa yolu kızıl ağaçlar, meşeler ve kır çiçekleriyle dolu tanrı korusundan geçmekti. Ağaçların dallarındaki yapraklar beyaz kuzgunun on beş gün önce Hisar'dan getirdiği habere direniyormuş gibiydi. Yüce Meclis sonbaharın geldiğini duyurmuştu ama tanrılar bu haberi yapraklara ve rüzgâra vermeyi unutmuştu sanki. Catelyn bu nedenle şükran doluydu. Sonbahar ürkütücü bir mevsimdi, arkasından gelecek olan kış çok daha beterdi. En bilge adamlar bile bunun son hasatları olup olmadığını bilemezdi.

Nehirova Lordu Hoster Tully, Tökeztaş ve Kızıl Çatal'ın birleştiği noktaya bakan odasında ölüm döşeğindeydi. Catelyn odaya girdiğinde babası uyuyordu. Saçları ve sakalları kuş tüyü yatak kadar beyazdı. Bir zamanlar dev gibi olan bedeni içine giren ölüm yüzünden küçülmüş, kırılganlaşmıştı.

Lordun erkek kardeşi Karabalık, yatağın başucunda bekliyordu. Üstünde hâlâ örgü zırhı ve yolculuk sırasında leş gibi olmuş pelerini vardı. Çizmeleri tozlanmış, tabanları kuru çamurla kaplanmıştı. "Robb döndüğünü biliyor mu amca?" diye sordu Catelyn. Sör Brynden Tully, Robb'un gözü, kulağıydı. Keşif süvarilerinin kumandanıydı.

"Hayır. Kralın toplantıda olduğunu duyunca doğrudan buraya geldim. Majesteleri getirdiğim haberleri yalnızken duymak isteyecektir." Karabalık uzun boylu, yapılı, zinde bir adamdı. Kusursuzca tıraş edilmiş yüzü rüzgârdan yanmıştı. "O nasıl?" diye sordu. Catelyn, amcasının Robb'dan bahsetmediğini biliyordu.

"Hemen hemen aynı. Üstat ağrıları için haşhaş sütü ve rüya şarabı veriyor. Sürekli uyuyor ve çok az yemek yiyor. Her geçen gün biraz daha güçsüzleşiyor."

"Konuşabiliyor mu?"

"Evet... ama söylediklerinden bir anlam çıkarmak zor. Pişmanlıklarından

bahsediyor, yarım kalan işlerinden, uzun zaman önce ölmüş insanlardan. Bazen hangi mevsimde olduğumuzu hatırlamıyor, benim bile kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor. Geçen gün beni annemin adıyla çağırdı."

"Hâlâ özlüyor onu," dedi Sör Brynden. "Annene çok benziyorsun. Elmacık kemiklerin, çenen..."

"Sen annemi benden iyi hatırlıyorsun. Uzun zaman oldu." Yatağın kenarına oturdu ve babasının alnına düşen bir tutam beyaz saçı eliyle yukarı taradı.

"Yola her çıktığımda, dönüşümde onu sağ bulup bulmayacağımı merak ediyorum." Bütün anlaşmazlıklarına rağmen Lord Tully ve bir zamanlar reddettiği kardeşi arasında güçlü bağlar vardı.

"En azından barıştınız."

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Sonunda Catelyn başını kaldırdı. "Robb'un duyması gereken haberler getirdiğini söylemiştin."

Lord Hoster sesten rahatsız olmuş gibi inleyerek yan tarafına döndü.

Brynden ayağa kalktı. "Dışarı çıksak daha iyi olur. Onu uyandırmayalım."

Bir gemi pruvasını andıran üçgen balkona çıktılar. Sör Brynden kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. "Artık gündüz vakti de görünüyor. Adamlarım ona Kızıl Ulak diyor... peki haber ne?"

Catelyn gözlerini kaldırdı, mavi gökyüzündeki soluk kızıl patikaya baktı, tanrının yüzündeki derin bir kesik gibi görünüyordu. "İri Jon, eski tanrıların Ned'in intikamını almak için kırmızı sancak açtığını söyledi Robb'a. Edmure bir zafer alameti olduğunu düşünüyor, yıldızı uzun kuyruklu bir balığa benzetiyor: Tully renkleri, mavi üstüne kırmızı." İçini çekti. "Keşke ben de onlar kadar inançlı olabilseydim. Kırmızı aynı zamanda Lannisterlar'ın rengi."

"Bu onların kırmızısı değil. Bizim kırmızımız da değil. Nehrin çamurlu kırmızısına benziyor. Çocuğum, yukarıda gördüğümüz şey kan."

"Onların kanı mı? Yoksa bizimki mi?"

"Sadece tek tarafın kanadığı bir savaş görüldü mü bugüne kadar?" Brynden başını iki yana salladı. "Tanrı Gözü civarındaki bütün nehir toprakları kanla sulanıyor ve her yer alevler içinde. Savaş, güneyde Karasu'ya, kuzeyde Üç Dişli Mızrak'ın karşısına, neredeyse İkizler'e kadar yayıldı. Marq Piper ve Karyl Vance bazı küçük zaferler kazandı. Şu güneyli Lord Beric Dondarrion

adamlarıyla birlikte Lord Tywin'in keşif süvarilerini taciz edip ormana çekiliyor. Söylentiye göre Sör Burton Crakehall, Dondarrion'ın kafasını keseceğine dair yemin edip yola çıkmış ama bütün adamlarıyla birlikte Lord Beric'in tuzağına düşmüş. Bir adam bile sağ kalmamış."

"Ned'in Kral Toprakları'na götürdüğü muhafızlardan bazıları Lord Beric'in yanında," dedi Catelyn. "Tanrılar onları korusun."

"Eğer anlatılanlar doğruysa Dondarrion ve yanındaki kırmızı rahip, kendilerini gayet iyi saklayacak kadar zekiler. Ama babanın sancak beyleriyle ilgili hüzünlü hikâyeler var. Robb onların buradan ayrılmasına izin vermemeliydi. Sadece kendilerine ait olanı korumaya çalışırken darmadağın oldular. Bu aptallık Cat. Büyük aptallık. Jonos Bracken kendi kalesinin harabelerindeki bir çatışma sırasında yaralanmış ve yeğeni Hendry katledilmiş. Blackwood, Lannisterlar'ı topraklarından çıkarmış ama bütün ineklerini, domuzlarını ve her bir tahıl tanesini almışlar, geriye Kuzgunağaç Kalesi'nden ve kavrulmuş bir çölden başka savunacak bir şey kalmamış. Darryler'in adamları lordlarının kalesini geri almışlar ama daha on beş gün geçmeden Gregor Clegane tepelerine binmiş ve lord dâhil bütün kale garnizonunu kılıçtan geçirmiş."

Duydukları Catelyn'i dehşete düşürmüştü. "Darry daha çocuktu."

"Evet. Ve hanedanının son erkeğiydi. Oğlanı iyi bir fidye için sağ tutabilirlerdi ama Gregor gibi kudurmuş bir köpek için altının ne kıymeti olur? O canavarın kesik kafası diyara verilebilecek en güzel hediye."

Catelyn, Sör Gregor'un insan kılığına bürünmüş bir şeytan olduğunu biliyordu, buna rağmen... "Bana kesik kafalardan bahsetme. Cersei, Ned'in başını kargalara ve sineklere yem olsun diye Kızıl Kale'nin duvarına astırdı." Ned'in sonsuza kadar gittiğine inanmak hâlâ çok zordu. Bazı geceler karanlıkta uyanıyor, Ned'i bulmayı umarak yatağın diğer yanına bakıyordu. "Clegane, Lord Tywin'in pençesinden başka bir şey değil," dedi. Tywin Lannister –Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Kraliçe Cersei ve Kral Katili Sör Jaime Lannister'ın babası, Joffrey Baratheon'ın büyükbabası– Catelyn'in gözünde gerçek tehlikeydi.

"Haklı sayılırsın," dedi Sör Brynden. "Ve Tywin Lannister aptal bir adam değil. Harrenhal'un güvenli duvarlarının ardında oturuyor. Bizim

topraklarımızdan topladıklarıyla ordusunu besliyor. Almaya tenezzül etmediği her şeyi yakıyor. Ortalığa saldığı tek köpek Gregor değil. Sör Amory Lorch ve Qohor'dan gelen paralı askerler de arazilerde. Bu adamların yakıp yıktığı yerleri gördüm. Bütün köyleri ateşe vermişler, tecavüz ettikleri kadınları doğramışlar, çocukları kılıçtan geçirip aç kurtlara ve vahşi köpeklere bırakmışlar... bütün bunlar bir ölünün bile midesini bulandırır."

"Edmure bunları duyduğunda öfkeden deliye dönecek."

"Lord Tywin de bunu istiyor zaten. Bu yaptıklarının bir amacı var. Bizi kışkırtarak savaşın içine çekmek istiyor Cat."

"Robb ona istediğini vermeye meyilli," dedi Catelyn. "Burada hiçbir şey yapmadan otururken bir kedi kadar huzursuz. Edmure, İri Jon ve diğerleri, onu harekete geçmesi için sıkıştıracak." Robb, Fısıltılı Orman'da yendiği Jaime Lannister'ın başsız kalan ordusunu Nehirova surlarının önündeki Kamplar Savaşı'nda imha ederek iki önemli zafer kazanmıştı. Bazı lordlar Robb'un yeni Fatih Aegon olduğunu söylüyordu.

Brynden Karabalık tek kaşını yukarı kaldırdı. "Daha büyük aptallık. Savaşın ilk kuralı düşmanına *asla* istediğini vermemektir Cat. Lord Tywin kendi seçtiği arazide savaşmak istiyor. Bütün amacı bizi Harrenhal'a çekmek."

"Harrenhal." Üç Dişli Mızrak'taki her çocuk, adalardan gelen demiradamların nehir topraklarını yönettiği ve Yedi Krallık'ın gerçekten yedi ayrı krallık olduğu zamanlarda Kral Kara Harren tarafından üç asır önce Tanrı Gözü'nün kıyısında inşa ettirilmiş devasa kale Harrenhal'la ilgili hikâyeler dinleyerek büyürdü. Harren, Batıdiyar'ın en büyük kalesinin inşa edilmesini emretmişti. Kale kırk yılda tamamlanmıştı. Harren'ın orduları komşularını yağmalayarak taş, ahşap, altın ve işçi sağlarken muazzam yapı, gölün kıyısında yükselmeye devam etmişti. Kızaklara zincirlenmiş binlerce adam taş ocaklarından yük çekerken ölmüştü. Bir o kadar duvar ustası kalenin olağanüstü yükseklikteki beş kulesini inşa ederken can vermişti. İşçiler kış mevsimlerinde donmuş, yaz mevsimlerinde yanmıştı. Üç bin yaşındaki büvet ağaçları yay ve sal yapımında kullanılmak için kesilmişti. Harren kendi rüyasını gerçekleştirmek için nehir topraklarını sefalete sürüklemişti. Harrenhal'un yapımının tamamlandığı ve Kral Harren'ın yeni evine taşındığı gün, Fatih Aegon, Kral

Toprakları'na çıkmıştı.

Catelyn, Yaşlı Dadı'nın çocuklara anlattığı hikâyeyi hatırlıyordu. *Kral Harren, kalın duvarların ve yüksek kulelerin ejderhalara karşı işe yaramayacağını acı bir şekilde öğrendi,* diye bitiyordu masal. *Çünkü ejderhalar uçabilir.* Harren ve bütün soyu, kaleyi yutan alev girdabında kül olmuştu. Harrenhal o günden beri kendisini ele geçiren her hanedana kötü şans getirmişti. En güçlü kale olabilirdi ama karanlıktı ve lanetlenmişti.

"Robb'un o lanetli yerde savaşmasına izin veremem," dedi Catelyn. "Bir şeyler yapmalıyız amca."

"Ve bir an önce yapmalıyız," diye ekledi Brynden. "Sana en kötü haberi henüz anlatmadım çocuğum. Batıya gönderdiğim adamlar Casterly Kayası'nda yeni bir ordu kurulduğunu öğrendiler."

Bir Lannister ordusu daha. Bu düşünce Catelyn'i hasta hissettirmişti. "Hemen Robb'a söylemeliyiz. Ordunun kumandanı kimmiş?"

"Sör Stafford Lannister olacağı söyleniyor," diye cevap verdi Sör Brynden. Dönüp nehirlere baktı, rüzgâr pelerinini savuruyordu.

"O da yeğenlerden biri mi?" Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı kalabalık ve doğurgandı.

"Kuzenlerden biri," diye düzeltti Sör Brynden. "Lord Tywin'in merhum karısının kardeşi. Yaşlı bir adam ve çok zeki de sayılmaz ama gayet sağlam ve akıllı bir oğlu var. Sör Daven."

"Dua edelim de orduyu araziye çıkaran oğul değil baba olsun."

"Onlarla karşılaşmamıza biraz daha zaman var. Yeni ordu paralı askerlerden, hürsüvarilerden, Lannis Limanı'ndan getirilen yeşil oğlanlardan oluşuyor. Sör Stafford ordunun tam anlamıyla hazır olduğuna inanmadan mücadele riskine girmez... bu hatayı yapmaz. Lord Tywin de Kral Katili'ne benzemez, acele etmeyecektir. Harrenhal'un duvarlarının ardından çıkmadan önce, sabırla yeni ordunun hazır olmasını bekleyecektir. Ancak..."

"Evet?"

"Başka bir tehdidi ortadan kaldırmak için Harrenhal'dan çıkmaya mecbur kalırsa yeni orduyu bekleyemez."

Sör Brynden düşünceli gözlerle Catelyn'e baktı. "Lord Renly."

“*Kral* Renly.” Catelyn, Renly’nin kendine layık gördüğü sıfata uygun bir şekilde ondan yardım isteyebilirdi.

“Olabilir,” dedi Karabalık yüzündeki tehlikeli gülümsemeyle. “Ama karşılığında mutlaka bir şey isteyecektir.”

“Her kralın istediği şeyi isteyecek,” dedi Catelyn. “Biat.”

Tyrion

Janos Slynt bir kasabın oğluydu ve et kesen bir adam gibi gülüyordu. “Biraz daha şarap?” dedi Tyrion.

“Hayır diyemem,” dedi Lord Janos kadehini uzatırken. Bir varil gibi yaratılmıştı ve yaratılışına uygun olarak içiyordu. “Harika bir kırmızı. Arbor şarabı mı?”

“Dorne,” dedi Tyrion. Eliyle küçük bir hareket yaptı ve hizmetçi kadehleri şarapla doldurdu. Küçük Salon’da Lord Janos Slynt’le baş başalardı. Tek mumun aydınlattığı masada oturuyorlardı. “Güzel keşif. Genelde Dorne şarapları bu kadar zengin olmaz.”

“Zengin,” dedi kurbağaya benzeyen adam. Bir dikişte kadehinin yarısını içti. Janos Slynt küçük ve zarif yudumlar alabilecek bir adam değildi. Tyrion adamın bu özelliğini zihnine not etti. “Evet, zengin. Aradığım kelime *tam* olarak buydu. Sizin kelimelerle aranız çok iyi Lord Tyrion. Ayrıca sizinle konuşmak da çok eğlenceli.”

“Böyle düşünmenize sevindim... ama ben sizin gibi bir lord değilim. Bana sadece *Tyrion* demeniz yeter de artar bile.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Janos. Kadehi tekrar kafasına dikti. Çenesinden süzülen şarap siyah saten takımının yakasına damlıyordu. Takımının üstüne altın renkli kısa bir pelerin giymişti, pelerinin yakası minyatür bir mızrakla tutturulmuştu, mızrağın ucu koyu kırmızıydı. Ve adam iyice sarhoş olmuştu.

Tyrion ağzını eliyle kapatıp nazikçe geğirdi. Lord Janos’un aksine ölçülü içmişti ama midesi tamamen dolmuştu. El Kulesi’ne taşındıktan sonra yaptığı ilk iş, şehirdeki en iyi aşçı kadını bulup hizmetine almak olmuştu. Bu akşam yemeğinde öküz kuyruğu çorbası, sote edilmiş yaz sebzeleri, yengeç turtası, baharatlı balkabağı ve tereyağında kızartılmış bıldırcın yemişlerdi. Her yemek kendine yakışan şarapla birlikte servis edilmişti. Lord Janos daha önce bu kadar iyi bir yemek yemediğini itiraf etti.

“Harrenhal’a yerleştiğinizde çok daha iyilerini yiyeceğinize şüphe yok,” dedi

Tyrion.

“İşte bu doğru. Belki sizin aşçınızı hizmetime almalıyım. Ne dersiniz?”

“Bundan çok daha küçük şeyler uğruna savaş çıktığını söyleyebilirim,” diye karşılık verdi Tyrion. Yüksek sesle güldüler. “Harrenhal’u kabul etmekle ne kadar cesur bir adam olduğunuzu kanıtladınız. Orası çok kasvetli bir kale ve çok büyük... bakımı çok pahalı. Lanetli olduğu da söylenir.”

“Üst üste koyulmuş taşlardan mı korkacağım?” dedi Janos Slynt. “Cesur olduğumu söylüyorsunuz. Yükselmek için cesur olmak gerekir. Ben yükseldim. Bence siz de cesur bir adamsınız Tyrion. Kısa olabilirsiniz ama cesursunuz.”

“Çok zarifsiniz. Biraz daha şarap?”

“Hayır. Hayır. Aslında... neden olmasın? Cesur bir adam midesini iyice doldurmalı.”

“İşte bu doğru,” dedi Tyrion. Adamın kadehini ağzına kadar doldurdu. “Sizin yerinize Şehir Muhafızları Kumandanı olmasını önerdiğiniz isimlere baktım.”

“İyi adamlar. Önerdiğim altı isimden herhangi biri olabilir ama ben Allar Deem’i tercih ederdim. Sağ kolumdur. Sadıktır. Onu seçerseniz pişman olmazsınız. Kralımız da isterse elbette.”

“Elbette.” Tyrion küçük bir yudum şarap aldı. “Ben, Sör Jacelyn Bywatcr’ı düşünüyordum. Üç yıldır Çamur Kapısı’nın kumandanı. Balon Greyjoy İsyanı sırasında kahramanca hizmet etmiş ve bu yüzden Kral Robert tarafından şövalye ilan edilmişti. Listenizde onun ismini göremedim.”

“Bywater. Evet, cesur bir şövalye olduğuna şüphe yok ama... aynı zamanda dik kafalı. Tuhaf bir köpek. Diğer adamlar ondan hoşlanmıyor. Üstelik sakat. Tek elini Pyke’ta kaybetmiş. Ona şövalyeliği kazandıran da bu zaten. Bana sorarsanız kötü ticaret. Bir el karşılığında sör unvanı almak.” Güldü. “Sör Jacelyn kendini olduğundan büyük göstermeye meraklı ve gururuna çok düşkün. Onu olduğu yerde bırakmanız daha iyi olur Tyrion. Bana güvenin. Allar Deem bu iş için en doğru adam.”

“Deem’in şehir halkı tarafından pek sevilmediğini duydum.”

“Ondan korkuyorlar. Bu iyi.”

“Hakkında anlatılan hikâye neydi? Durun hatırlayayım. Bir genelevde sorun mu çıkarmış? Öyle bir şey.”

“Bu onun hatası değildi lor... Tyrion. Hayır. O kadını öldürmek istememişti. Tamamen kadının suçu. Deem, ona kenara çekilmesini ve görevini yapmasına izin vermesini söylemişti.”

“Yine de... bir anne ve çocuğundan bahsediyoruz. Bir annenin bebeğini korumaya çalışacağını tahmin etmeliydi.” Tyrion gülümsedi. “Şu peynirden biraz alın. Şaraba çok yakışıyor. Söyleyin bana, o hüzünlü görev için neden Deem’i seçmiştiniz?”

“İyi bir kumandan adamlarını tanır. Her adamın kendine has özellikleri vardır. Bir bebeğin işini bitirmek herkesin harcı değildir. Bebek, değersiz bir fahişenin eniği de olsa herkes yapamaz.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Tyrion. Adamın değersiz bir fahişe dediğini duymak Shae’i, yıllar öncesinde kalan Tysha’yı ve bunca zamandır hem altınlarını hem tohumlarını alan diğer bütün kadınları düşünmesine sebep olmuştu.

Janos konuşmaya devam ediyordu. “Deem, zorlu görevleri yerine getirebilecek zorlu bir adamdır. Kendisine emredilen her şeyi yapar ve tek kelime etmez.” Bir dilim peynir aldı. “Gerçekten iyiymiş. Keskin bir tadı var. Bana keskin bir bıçak, biraz da keskin peynir versinler yeter. Mutlu bir adam olurum.”

Tyrion omuzlarını silkti. “Bence tadını çıkarın. Daha sonra bu çeşit keyifler için zaman bulamayacaksınız. Nehir toprakları yanıyor. Yüksek Bahçe’de yeni bir kral var, Renly. Oralarda iyi peynire rastlamak biraz zor olacak. Sizi şu fahişenin doğurduğu piçin üstüne salan kimdi peki?”

Lord Janos temkinli bakışlarla Tyrion’ı süzdükten sonra güldü. “Siz çok uyanık bir adamsınız Tyrion. Beni tuzağa düşürebileceğinizi düşünüyorsunuz, öyle değil mi? Ağzımdan laf alabilmek için şarap ve peynirden çok daha fazlası lazım. Bana görev verildiğinde soru sormam, görevimi yerine getirdikten sonra da tek kelime etmem. Bu özelliğimle gurur duyarım.”

“Tıpkı Deem gibi.”

“Aynen öyle. Ben Harrenhal’a gidince onu kumandan yapın. Pişman olmazsınız.”

Tyrion bir parça peynir aldı. Tadı gerçekten keskindi ve şarapla

küflendirilmişti; iyi tercih. “Kral kimi seçerse seçsin sizin yerinizi doldurmakta zorlanır, buna eminim. Lord Mormont da aynı sorunu yaşıyor.”

Lord Janos kafası karışmış gibi görünüyordu. “Ben onun bir kadın olduğunu sanıyordum. Ayılarla yattığı söylenen leydi. Ondan mı bahsediyorsunuz?”

“Hayır, onun ağabeyinden bahsediyorum. Jeor Mormont, Gece Nöbetçileri Kumandanı. Sur’a gittiğimde kendisiyle uzun uzun konuşmuştuk. Yerine geçecek iyi bir adam bulamamaktan şikâyetçiydi. Son yıllarda Sur’a iyi adamlar gönderilmiyor.” Tyrion sırıttı. “Eğer sizin gibi bir adamı olsaydı geceleri rahat uyurdu. Ya da şu sizin Allar Deem gibi.”

Lord Janos kahkaha attı. “Hiç ihtimal yok!”

“Belli olmaz,” dedi Tyrion. “Hayat insana tuhaf oyunlar oynuyor. Mesela Eddard Stark; hayatının Baleor Septi’nin merdivenlerinde son bulacağı aklına gelir miydi?”

“Bu çok az insanın aklına gelirdi,” diyerek kıkırdadı Janos.

Tyrion da güldü. “Orada olup görmek isterdim. Varys bile şaşırmış, öyle söylüyorlar.”

Lord Janos gülmekten katılmıştı. “Örümcek,” dedi. “Her şeyi herkesten önce o bilir, derler ama *bunu* bilemedi işte.”

“Nasıl bilebilirdi ki?” dedi Tyrion. “Stark’ın affedilmesi, siyahları kuşanıp Sur’a gönderilmesi için ablamı ikna eden kendisiydi.”

“Yani?” Janos Slynt gözlerini belli belirsiz kırpıştırarak Tyrion’a baktı.

“Ablam Cersei,” diye tekrar etti Tyrion, karşısındaki aptalın kimden bahsettiğini tam olarak kavraması için bir ton daha koyu bir sesle. “Vekil Kraliçe.”

“Evet,” dedi Janos. “Ama emri bizzat kral verdi lordum.”

“Kral on üç yaşında,” diye hatırlattı Tyrion.

“Yaşı ne olursa olsun bizim kralımız o ve onun sözü geçer,” dedi Janos. Kaşlarını çattı, çenesi titriyordu. “Yedi Krallık Lordu.”

“Krallardan biri,” dedi Tyrion alaycı bir gülümsemeyle. “Mızrağınıza bakabilir miyim?”

“Mızrağım mı?”

“Pelerininizdeki mızraktan bahsediyorum.”

Lord Janos kafası karışık bir halde broşu çıkarıp Tyrion'a uzattı.

"Lannis Limanı'nda çok daha iyi iş çıkarabilecek altın ustalarımız var," dedi Tyrion. "Mızrağın ucundaki kan rengi birkaç ton açık olmalıydı. Söyleyin lordum, mızrağı adamın sırtına saplayan siz miydiniz? Yoksa siz sadece emir mi verdiniz?"

"Emir verdim ve bugün olsa aynı şeyi yine yapardım. Lord Stark bir vatan hainiydi." Slynt'in kafasının kel kısmı pancar gibi kızarmıştı, altın renkli pelerini omuzlarından kayıp yere düştü. "Beni satın almaya çalıştı."

"Ama siz kendinizi halihazırda başka birine satmıştınız."

Slynt şarap kadehini yere fırlattı. "Siz sarhoşsunuz. Burada oturup onuruma hakaret etmenize izin vereceğimi sanıyorsanız..."

"Hangi onurdan bahsediyorsunuz? Tamam, Sör Jacelyn'den daha iyi bir tüccar olduğunuzu kabul ediyorum. Bir adamın sırtına saplanmış bir mızrak karşılığında lord unvanı ve koca bir kale aldınız. Üstelik mızrağı saplayan siz bile değildiniz." Elindeki broşu Janos Slynt'e attı. Broş adamın göğsüne çarpıp yere düştü, lord ayağa kalktı.

"Sesinin tonundan hiç hoşlanmadım lor... *İblis.* Ben Harrenhal Lordu ve konsey üyesiyim. Sen kim oluyorsun da benimle bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Tyrion başını yana eğerek adama baktı. "Benim kim olduğumu gayet iyi biliyorsun Janos. Kaç oğlun var?"

"Benim oğullarımdan sana ne cüce?"

"Cüce?" Tyrion öfkelenmişti. "İblis iyiydi. Orada durmalıydın. Ben Lannister Hanedanı'ndan Tyrion'ım. Kuş kadar beynin varsa diz çöker, benimle konuştuğun için şükredersin, babamla konuşuyor da olabilirdin. *Şimdi söyle, kaç oğlun var?*"

Tyrion, adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Üü-ç oğlum var lordum. Ve bir kızım. Lordum, lütfen..."

"Yalvarmana gerek yok," dedi Tyrion. Sandalyesinden aşağı kaydı. "Çocuklarına zarar gelmeyecek, söz veriyorum. Küçük oğlanlar yaver olarak himayeye gönderilecek. Eğer sadık bir şekilde hizmet verirlerse bir gün şövalye bile olabilirler. Lannister Hanedanı iyi hizmetkârlarını her zaman ödüllenmiştir. En büyük oğlun, Lord Slynt unvanını ve hanedan armanı devralacak." Yerdeki

minyatür mızrağı tekmeleyip salonun diğer ucuna fırlattı. “Kendisine arazi tahsis edeceğiz, böylece bir kale inşa ettirebilir. Harrenhal kadar olmayacak elbette ama ona yeter, kızına uygun bir eş bulmak da onun işi olacak.”

Janos Slynt’in yüzü kırmızıdan beyaza döndü. “Ben... bana ne yapmayı?..”

“Sana ne yapacağımı mı sormaya çalışıyorsun?” Tyrion cevap vermeden önce biraz oyalanıp adamın titremesini seyretti. “*Yaz Rüyası* isimli ticaret gemisi sabah erkenden yelken açacak. Geminin kaptanı Martı Kasabası’nda, Üç Kız Kardeş’te, Skagos Adası’nda ve Kıyıdaki Doğugözcüsü’nde demir atacaklarını söyledi. Lord Kumandan Mormont’u gördüğünde selamlarımı ilet. Gece Nöbetçileri’nin ihtiyaçlarını unutmadığımı söyle. Size uzun bir hayat ve başarılı nöbetler dilerim lordum.”

Janos Slynt başına gelecekleri tam anlamıyla kavradığında yüzü tekrar kızardı. Çenesini dışarı çıkararak, “Göreceğiz İblis. *Cüce.* Belki de o gemiye sen binersin. Buna ne diyeceksin? Belki de Sur’a sen gidersin.” Sinirli bir kahkaha attı. “Sen ve tehditlerin. Pekâlâ, göreceğiz. Ben kralın arkadaşıyım, bunun farkında mısın? Bakalım Joffrey bu konuda ne diyecek? Serçeparmak’la kraliçeye de soralım. Ah evet. Janos Slynt’in önemli dostları var. Yarın sabah yelken açanın kim olacağını göreceğiz. Gerçekten göreceğiz.”

Slynt, bir muhafız olmanın getirdiği alışkanlıkla topuğunun üstünde dönerek Küçük Salon’un kapısına doğru yürümeye başladı. Ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyordu. Kapıya çıkan merdivenleri tırmandı, sertçe kapıyı açtı... ve uzun boylu, geniş çeneli, siyah göğüs zırhlı, altın pelerinli bir adamla yüz yüze geldi. Adamın yakasında demirden yapılmış bir el rozeti vardı. “Janos,” dedi adam. Gözleri kalın kaşlarının altında parlıyordu, saçları hafiften kırlaşmıştı. Adamın arkasında duran altı altın pelerinli ağır adımlarla Küçük Salon’a girdi. Janos Slynt geriledi.

“Lord Slynt,” diye seslendi Tyrion. “Sör Jacelyn Bywater’ı tanıyorsunuz sanırım. Kendisi Şehir Muhafızları’nın yeni kumandanıdır.”

“Size eşlik etmek için bekleyen bir muhafız grubu var lordum,” dedi Jacelyn. “Liman ıssız ve karanlık. Son zamanlarda caddeler de güvenli değil. Muhafızlar!”

Altın pelerinliler bir zamanlar kumandanları olan adamı almak için harekete

geçti. Tyrion, Sör Jacelyn'i yanına çağırdı ve dürülmüş bir parşömen uzattı. "Uzun bir yolculuk olacak. Lord Janos'un yalnız kalmasını istemem. Bu altı adamın da onunla birlikte *Yaz Rüyası*'na bindiğinden emin olun."

Bywater listedeki isimleri okuyunca gülümsedi. "Emredersiniz."

Tyrion sesini alçalttı. "Şu Deem denen adam. Kaptana söyleyin, eğer bu adam kazayla denize düşecek olursa kimse gemi mürettebatını sorumlu tutmaz."

"Kuzey sularının çok fırtınalı olduğunu duymuştum lordum." Sör Jacelyn reverans yaparak selam verdi ve Slynt'in yerdeki altın pelerinine basarak kapıya doğru yürüdü.

Tyrion tek başına masaya oturdu, kaliteli Dorne şarabından geri kalanı içmeye başladı. Hizmetçiler girip çıkıyor, masadaki tabakları kaldırıyordu. Onlara şaraba dokunmamalarını emretti. Hizmetçilerin işi bittiğinde salonun kapısında Varys göründü. Parfümüne uygun leylak rengi bir elbise giymişti. "Çok tatlı bir şekilde hallettiniz lordum."

"Öyleyse neden ağzımda acı bir tat var?" Parmaklarını şakaklarına koydu. "Allar Deem'i denize atmalarını söyledim. Aynı şeyi sana yapmak için can atıyorum."

"Sonuç sizi hayal kırıklığına uğratabilir," dedi Varys. "Fırtınalar gelir gider, dalgalar vurur, büyük balık küçük balığı yutar ve ben kürek çekmeye devam ederim. Lord Slynt'in bayıldığı şarabın tadına bakabilir miyim?"

Tyrion kaşlarını çattı, eliyle şarap sürahisini gösterdi.

Varys kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Ah! Yaz kadar tatlı." Bir yudum daha içti. "Dilimin üstünde şarkı söyleyen üzümlerin sesini duyabiliyorum."

"Bu gürültü nereden geliyor diye merak ediyordum. Üzümlere susmalarını söyle. Kafam çatlamak üzere. Emri veren ablamdı. Çok sadık Janos Slynt'in söyleyemediği şey buydu. Altın pelerinlileri o geneleve *Cersei* yolladı."

Varys'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. Bunu en başından beri biliyor olmalıydı.

"Bu kısmı anlatmayı unutmuşsunuz," dedi Tyrion suçlayıcı bir ses tonuyla.

"Sizin tatlı ablanız," dedi Varys abartılı bir üzüntüyle. Dokunsalar ağlayacak gibi görünüyordu. "Söylemesi kolay bir şey değildi lordum. Ne tepki vereceğinizden de emin değildim. Beni bağışlayabilir misiniz?"

“Hayır,” diye çıkıştı Tyrion. “Tanrılar seni kahretsin. Tanrılar *onu* da kahretsin.” Cersei’ye dokunamazdı, bunu biliyordu. Çok istediği halde yapmazdı. Henüz değil. Yoksa çoktan yapmış mıydı? Ablası zalim oyunlarını oynamaya devam ederken Janos Slynt ve Allar Deem gibi zavallıları cezalandırmak, bir soytarının sahnelediği komik bir adalet müsameresinden başka bir şey değildi. İçi içini yiyordu. “Bundan böyle bana bildiğiniz her şeyi anlatacaksınız Lord Varys. *Her şeyi.*”

Hadım gülümsedi. “Bu epey vakit alır lordum. Çok fazla şey biliyorum.”

“Küçücük bir bebeğin hayatını kurtarmaya yetecek kadar bilmiyormuşsunuz.”

“Kahretsin ki hayır. Bir piç daha vardı. Bir delikanlı. Onun hayatını kurtarmak için gereken adımları attım ama itiraf ediyorum ki bebeğin tehlikede olabileceğini hiç düşünmedim. Henüz bir yaşına bile basmamış kız bebek. Annesi çocuk sayılabilecek bir fahişe. Bu iki zavallı nasıl bir tehdit oluşturabilirlerdi ki?”

“Robert’ın kızıydı,” dedi Tyrion kederle. “Görünüşe göre bu Cersei için yeterliydi.”

“Evet. Çok üzücü. Bebek ve annesinin ölümünden kendimi sorumlu tutuyorum. Kız çok gençti ve Robert’a âşıktı.”

“Âşık mıydı?” Tyrion ölü kızı hiç görmemişti ama onun zihninde kız Shae’di, Tysha’ydı. “Bir fahişe bir erkeği bütün kalbiyle sevebilir mi? Merak ediyorum. Hayır, cevap verme. Bazı şeylerin cevabını bilmemeyi tercih ederim.” Shae’i taş ve ahşaptan inşa edilmiş, kendi ahırı ve kuyusu olan güzel bir eve yerleştirmişti. Bütün ihtiyaçlarının giderilmesi için hizmetçiler tutmuştu. Yaz Adaları’ndan getirilen beyaz bir kuş, kıza dostluk ediyordu. Onu ipekler, satenler, gümüşler ve değerli taşlarla şımartmıştı. Güvende olması için kapısına muhafızlar yerleştirmişti. Bütün bunlara rağmen Shae huzursuz görünüyordu. Tyrion’la daha fazla vakit geçirmek, ona hizmet etmek, yardımcı olmak istediğini söylüyordu. “Bana çarşafların arasında gayet iyi yardım ediyorsun,” demişti Tyrion bir gece. Sevişmeleri yeni bitmişti. Kafası Shae’in göğsündeydi, kasıklarında tatlı bir ağrı vardı. Shae cevap vermemişti ama kızın gözlerindeki bakış duymak istediği şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Tyrion içini çekerek şaraba uzandı ama aklına Lord Janos gelince sürahiyi geri itti. “Görünüşe göre ablam, Eddard Stark’ın ölümü hakkında yalan söylemiyormuş. Bu çılgınlık için biricik yeğenim Joffrey’ye teşekkür borçluyuz.”

“Kral Joffrey emir verdi, Sör İlyn Payne ve Janos Slynt bir an bile tereddüt etmeden emri yerine getirdiler...”

“...emirden daha önce haberleri varmış gibi. Evet, bunu daha önce konuşmuştuk ama hiçbir şey bulamadık. Aptallık.”

“Şehir Muhafızları artık sizin elinizde lordum. Bu sayede Majesteleri’nin daha fazla aptallık yapmasına engel olabilirsiniz. Yalnız, kraliçenin kendi muhafızları olduğunu da dikkate almak zorundayız...”

“Kırmızı pelerinliler mi?” Tyrion omuz silkti. “Vylarr, Casterly Kayası için bağlılık yemini etti. Burada babamın yetkisiyle bulunduğumu biliyor. Cersei babamın adamlarını bana karşı kullanmayı göze alamaz... üstelik sadece yüz kişiler. Benim kendi adamlarımın sayısı bile onlardan fazla. Eğer Bywater sizin anlattığınız gibi bir adamsa, *altı bin* altın pelerinlimiz de var.”

“Göreceksiniz; Sör Jacelyn cesur, onurlu, itaatkâr ve en önemlisi sadık bir adamdır.”

“Kime sadık, merak ediyorum?” Tyrion, Varys’e güvenmiyordu ama hadımın değerli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Etrafta olup biten her şeyden haberi vardı, çok şey biliyordu. “Bana neden yardım ediyorsunuz Lord Varys?” diye sordu. Adamın yumuşak ellerini, pudralı yüzünü, hesaplı gülümsemesini inceledi.

“Siz El’siniz. Ben diyara, krala ve size hizmet ederim.”

“Jon Arryn ve Eddard Stark’a hizmet ettiğin gibi mi?”

“Lord Arryn ve Lord Stark’a elimden gelen en iyi şekilde hizmet etmeye çalıştım. Onların zamansız ölümleri beni gerçekten üzdü ve dehşete düşürdü.”

“Bir de *benim* nasıl hissettiğimi tahmin etmeye çalış. Sırada ben varmışım gibi geliyor.”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Varys şarap kadehini çevirirken. “Güç dediğiniz tuhaf şeydir lordum. Handa sorduğum bilmeceyi düşünecek vaktiniz oldu mu?”

“Birkaç kez aklıma geldi,” dedi Tyrion. “Kral, rahip, zengin adam... kim

ölür, kim sağ kalır? Paralı asker kime itaat eder? Bu bilmecenin cevabı yok. Ya da birden fazla cevabı var. Her şey kılıcı tutan adama bağlı.”

“Ve kılıcı tutan adam son derece önemsiz biri,” dedi Varys. “Ne başında tacı var ne de avcunda altınları. Tanrıların gücü de onun yanında değil. Bütün varlığı keskin bir çelik parçası.”

“O çelik parçası yaşamla ölüm arasındaki çizgi.”

“Aynen öyle. Peki, asıl hükümdarımız eli kılıç tutan adamsa neden bütün güç kralınmış gibi davranıyoruz? Eli kılıç tutan güçlü bir adam, *neden* Joffrey gibi bir çocuk krala ya da onun babası gibi sarhoş bir budalaya itaat etsin?”

“Çünkü çocuk krallar ve sarhoş budalalar, eli kılıç tutan diğer güçlü adamları çağırabilir.”

“O halde, bahsettiğiniz diğer güçlü ve kılıçlı adamlar gerçek gücün sahibi olurlar. Olurlar mı? Ellerinde keskin çelikleri varken neden birine itaat ederler?” Varys gülümsedi. “Bazıları bilginin gerçek güç olduğunu söyler. Bazıları gücün tanrılardan geldiğine, bazılarıysa kanundan aktığına inanır. Ama o gün Baelor Septi’nin merdivenlerinde hem Yüce Rahip, hem adaletli Vekil Kraliçe, hem de bilge üstat kalabalığın içindeki herhangi biri kadar güçsüzdü. Lord Eddard’ı gerçekte kim öldürdü sizce? Emri veren Joffrey mi? Kılıcı sallayan Sör İlyn mi? Yoksa... başka biri mi?”

Tyrion kafasını salladı. “Şu lanet bilmecenin cevabını verecek misin, yoksa sadece başımı daha beter ağrıtmaya mı çalışıyorsun?”

Varys gülümsedi. “Güç, siz nerede olduğuna inanıyorsanız oradadır lordum. Ne eksik ne fazla.”

“Yani, güç yanılsamadan başka bir şey değil midir?”

“Duvara vuran gölgedir,” diye mırıldandı Varys. “Ama gölgeler öldürebilir. Ve bazen, küçük bir adamın çok büyük bir gölgesi olabilir.”

Tyrion güldü. “Lord Varys, sizden tuhaf bir şekilde hoşlanmaya başlıyorum galiba. Sizi hâlâ öldürebilirim ama en azından üzülürüm.”

“Bunu bir övgü olarak kabul edeceğim.”

“Sen nesin Varys?” Tyrion gerçekten bilmek istiyordu. “Bir örümcek olduğunu söylüyorlar.”

“Casuslar ve müzevirler pek sevilmez lordum. Ben diyarın sadık bir

hizmetkârıyım sadece.”

“Bir de hadımsın. Bunu unutmayalım.”

“Aklımdan çıktığı vakitler azdır.”

“İnsanlar bana yarımadam der ama yine de tanrıların bana daha iyi davrandığını düşünüyorum. Kısayım, bacaklarım çarpık, kadınların bana arzuyla baktığını söyleyemem... ama her şeye rağmen erkeğim. Yatağıma giren ilk kadın Shae değil. Bir gün evlenip baba olabilirim. Senin böyle umutların yok. Cüceler tanrıların şakasıdır ama hadımları insanlar yaratır. Seni kim kesti Varys? Ne zaman ve neden? Sen gerçekte kimsin?”

Hadım gülümsemeye devam ediyordu ama gözlerindeki bakışta kahkahadan eser yoktu. “Merakınız beni onurlandırdı lordum ama benim hikâyem uzun ve hüzünlü. Konuşmamız gereken ihanet hikâyeleri var.” Elbisesinin kolundan bir parşömen çıkardı. “Kraliyet kadırgası *Beyaz Yürek*’in kaptanı, Lord Stannis’e kılıcını ve gemisini teklif etmekle suçlanıyor.”

Tyrion içini çekti. “Sanırım bu adama kanlı bir ders vermemiz gerekecek.”

“Sör Jacelyn adamı ortadan kaldırabilir ama kralın huzurunda yapılacak bir yargılama diğer kaptanların sadakatinden emin olmaya yarar.”

Ve kral yeğenim de biraz oyalanmış olur. “Dediğiniz gibi olsun. Bırakalım da Joffrey’nin adaletini tatsın.”

Varys parşömenin üstüne işaret koydu. “Sör Horas ve Sör Hobber Redwyne yan kapılardan gizlice çıkmak için nöbetçilerden birine rüşvet vermişler. Pentos’tan gelen *Ay Yolcusu* isimli bir kadırgayla kaçmaları için gerekli ayarlamalar yapılmış. Gemiye kürekçi olarak bineceklermiş.”

“Birkaç yıl kürekçi olarak çalışmalarına izin veremez miyiz? Bakalım yeni işlerini sevecekler mi?” Gülümsedi. “Olmaz. Sevgili ablam değerli konuklarını kaybederse çılgına döner. Sör Jacelyn’i bilgilendirin. Rüşvet alan adamı yakalayın ve kendisine Gece Nöbetçileri’nde hizmet vermenin ne kadar onurlu bir görev olduğunu anlatın. Limana adamlar yollamayı da ihmal etmeyin. Redwyne ikizleri sikke sıkıntısı çeken başka nöbetçiler bulabilir.”

“Nasıl isterseniz.” Parşömene bir işaret daha koydu. “Adamınız Timett bu akşam Gümüş Caddesi’ndeki bir kumarhanede bir şarap tüccarının oğlunu öldürmüş. Çocuğun hile yaptığını söylemiş.”

“Gerçekten yapıyor muymuş?”

“Ah, hiç şüphe yok.”

“O zaman bu şehrin dürüst insanları Timett’e teşekkür borçlu. Kralın da teşekkürlerini sunacağından eminim.”

Hadım gergin bir şekilde gülümsedi ve bir işaret daha koydu. “Kutsal adam salgınımız var. Şu kuyruklu yıldız her köşe başında garip din adamları türemesine sebep oldu. Kendilerini rahip sananlar, peygamber ilan edenler, kâhinler... Şehirdeki dükkânların önünde dileniyorlar ve gelen geçen herkese korkunç kıyamet hikâyeleri anlatıyorlar.”

Tyrion omuz silkti. “Aegon’ın karaya çıkışının üstünden üç yüzyıl geçti. Kuyruklu yıldızın böyle bir etki yaratması doğal. Bırakın atıp tutsunlar.”

“Etrafa korku yayıyorlar lordum.”

“Bunun senin işin olduğunu sanıyordum.”

Varys eliyle ağzını kapattı. “Çok zalimsiniz. Son bir mesele daha var. Leydi Tanda dün akşam küçük bir ziyafet verdi. İncelemeniz için menüyü ve konuk listesini aldım. Şaraplar doldurulduğunda Lord Gyles ayağa kalktı ve kralın şerefine kadeh kaldıracağını söyledi. Balon Swann güldü ve, ‘Bunu yapmak için üç kadehe ihtiyacın var,’ dedi. Masadakilerin çoğu...”

Tyrion elini kaldırarak hadımın konuşmasını böldü. “Yeter. Bir ziyafet masasındaki ihanet konuşmaları beni ilgilendirmiyor Lord Varys.”

“Nazik olduğunuz kadar akıllısınız da lordum.” Parşömen hadımın kolunda kayboldu. “İkimizin de yapacak çok işi var. Sizi yalnız bırakayım.”

Hadım salondan ayrıldı. Tyrion uzunca bir süre tek başına oturdu ve mum ışığını izledi. Janos Slynt’in ortadan kaybolmasına ablasının ne tepki vereceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Bundan memnun olmayacaktı, buna şüphe yoktu ama Lord Tywin’e şikâyet dolu bir mektup yazmaktan öte ne yapabilirdi? Şehir Muhafızları artık Tyrion’a aitti. Bunun yanı sıra emrinde yüz elli dağ adamı vardı. Bronn paralı askerlerden oluşan yeni bir muhafız grubu kuruyordu. Tyrion gayet iyi korunuyormuş gibi görünüyordu.

Eddard Stark da böyle düşünmüştür.

Tyrion, Küçük Salon’dan ayrılırken Kızıl Kale karanlık ve sessizdi. El Kulesi’ndeki odasına gitti. Bronn onu bekliyordu. “Slynt?” diye sordu.

“Lord Janos yarın sabah Sur’a doğru yelken açıyor. Varys, Joffrey’nin adamının yerine kendi adamımı koyduğumu düşünmemi istiyor. Aslında Serçeparmak’ın adamının yerine Varys’in adamını koydum. Bakalım neler olacak.”

“Sen en iyisini bilirsin. Timett birini öldürmüş...”

“Varys söyledi.”

Paralı asker şaşırmış gibi görünmüyordu. “Aptal çocuk. Tek gözlü bir adama hile yapmanın kolay olacağını düşünmüş olmalı. Timett oğlanın elini hançeriyle masaya çakmış ve kafasını koparmış. Hem de çıplak elleriyle. Parmaklarını kasarak yaptığı bir...”

“İğrenç detayları duymasam da olur. Akşam yediğim yemeği hâlâ hazmedemedim,” dedi Tyrion. “Adam toplama işi nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi. Bu akşam üç asker daha buldum.”

“Hangilerini tutacağına nasıl karar veriyorsun?”

“Onları alıyorum, sorguluyorum, nerelerde savaştıklarını ve iyi birer yalancı olup olmadıklarını öğreniyorum.” Bronn gülümsedi. “Daha sonra onlara beni öldürme fırsatı veriyorum, benim de eşit şansım oluyor elbette.”

“Öldürdüğün oldu mu?”

“İşimize yarayacak olanları değil.”

“Ya biri seni öldürürse?”

“İşte o adamı kesinlikle almalısın.”

Tyrion biraz sarhoş, çokça yorgundu. “Söyle bana Bronn, eğer senden bir bebeği öldürmeni isteseydim, hâlâ annesinin memesini emen bir bebeği... yapar mıydın? Hiç soru sormadan?”

“Soru sormadan mı? Hayır.” Paralı asker başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. “Ne kadar diye sorardım.”

Senin sevgili Allar Deem’ine neden ihtiyacım olsun ki Lord Slynt? Bende ondan yüzlercesi var. Gülmek istiyordu ve ağlamak ama en çok... Shae’i istiyordu.

Arya

Otların arasındaki yol iki araba tekerleğinin izinden biraz genişti.

İyi tarafı, kafilelerinin ne yöne gittiğini başkalarına söyleyebilecek kimseyle karşılaşmıyorlardı. Kral Yolu'nda akan insan nehri burada minik su damlalarına dönüşmüştü.

Kötü tarafı, patika bir yılan gibi kıvrılarak ilerliyordu, bazı yerlerde daha da darlaşıyor, hatta bazen tamamen kayboluyordu. Yabani otların içinde yarım fersaha yakın yol alıp tam umutlarını kaybetmişken tekrar karşılarına çıkıyordu. Arya patikadan nefret ediyordu. Arazi çok vahşi sayılmazdı; alçak tepelerden, aralarına otlaklar serpilmiş kademeli tarlalardan ve sığ derelerin akışını yavaşlatacak kadar sık söğütlerle kaplı koyaklardan geçiyorlardı ama yol o kadar dar ve kıvrımlıydı ki neredeyse sürünerek ilerlemek zorunda kalıyorlardı.

Onları yavaşlatan arabalardı aslında. Dingiller tıka basa dolu arabaların ağırlıyla çatırdıyor, tekerlekler ağır aksak dönüyordu. Her gün en az on kere durup çamura gömülen bir tekerleği kurtarmak zorunda kalıyorlardı. Bir keresinde, sık meşe ağaçlarının arasında uzanan patikada yol alırlarken, odun yüklü bir öküz arabasını çeken üç adamla karşı karşıya gelmişlerdi. Yanlarından geçip yola devam edecek bir boşluk yoktu. Adamların öküzü çözmesini, hayvanı ağaçların içine çekmesini, arabayı çevirmesini, öküzü tekrar arabaya bağlamasını ve geldikleri yoldan geri gitmelerini beklemek zorunda kalmışlardı. Öküz, arabalardan bile *yavaş* hareket ediyordu, bütün günü iki adım yol alamadan geçirmişlerdi.

Arya sürekli arkasına bakmaktan alamıyordu kendini, altın pelerinlilerin onlara ne zaman yetişeceğini merak ediyordu. Geceleri, duyduğu en küçük sesle irkiliyor, elini İğne'nin kabzasına götürüyordu. Kamp kurdukları yerlerin çevresine nöbetçiler yerleştiriyorlardı ama Arya kimseye güvenemiyordu, özellikle öksüz oğlanlara. Kral Toprakları'nın ara sokaklarında işe yarıyor olabilirlerdi ama bu arazilerde kimseye faydaları yoktu. Arya gölge kadar sessiz hareket ettiği zaman bütün nöbetçileri atlatabiliyordu. Hiç kimseye fark

ettirmeden ağaçların arasına dalıyor, onu kimsenin göremeyeceği bir yere gidip su döküyordu. Lommy Yeşilel'in nöbet tuttuğu bir gece sessizce bir meşe ağacına tırmanmış, daldan dala atlayarak çocuğun tepesine kadar ilerlemişti ama oğlanın ruhu bile duymamıştı. Üstüne atlamayı düşünmüştü ama çocuğun çığlığı bütün kampı uyandırırdı ve Arya, Yoren'den yine sopa yerdi.

Bütün çocuklar Boğa'ya çok özel biriymiş gibi davranıyordu artık. Kraliçe onun kafasını istediğine göre önemli biri olmalıydı ama Boğa bunu kabul etmiyordu. "Ben kraliçeye hiçbir şey yapmadım," demişti kızgın bir sesle. "Ben sadece işimi yapıyordum. Körükler, örsler, getir, götür. Hepsi bu. Zırh ustası olacaktım ama Üstat Mott gelip Gece Nöbetçileri'ne katılacağımı söyledi. Başka bir şey bilmiyorum." Sonra gidip miğferini parlatmaya başlamıştı. Güzel miğferdi. Pürüzsüz ve kıvrımlıydı, incecik bir siperi, iki tane kocaman boğa boynuzu vardı. Arya, yağlı bir kumaş parçasıyla miğferini parlatan delikanlıyı izlemişti. Boğa miğferi öyle fazla cilalıyordu ki yemek ateşinin alevleri çeliğin üstünde ışıldıyordu. Ama bunu hiçbir zaman takmıyordu.

Lommy, "Bahse girerim ki bu oğlan vatan haininin piçi," dedi bir gece, Gendry'nin duymaması için iyice alçak sesle konuşarak. "Kurt lordunu diyorum. Yüce Sept'te başı kesilen adam."

"Hayır onun oğlu değil," diye itiraz etti Arya. *Benim babamın sadece bir piçi var. O da Jon.* Atına binip tek başına eve gidebilmeyi dileyerek ağaçların arasında kayboldu. Kimseye fark ettirmeden eyerine atlayıp dörtnala uzaklaşabilirdi ama yolu gözleyecek, arkasını kollayacak, uyurken nöbet tutacak, altın pelerinlilerle karşılaştığında onunla birlikte dövüşecek kimsesi olmazdı. Yoren ve diğerleriyle birlikte kalmak daha güvenliydi.

"Tanrı Gözü'ne epey yaklaştık," dedi kara kardeş bir sabah. "Kral Yolu, Üç Dişli Mızrak'ı geçene kadar güvenli sayılmaz. Bu yüzden gölün çevresinden dolaşıp batı kıyısında kamp kuracağız. Bizi orada aramak kimsenin akına gelmez." Bir süre daha yol aldıktan sonra iki patikanın kesiştiği yerde arabaları batıya çevirdi.

Çiftlik arazileri yerlerini ormanlara bıraktı. Köyler ve karakollar daha ufak ve daha seyrekti. Burada tepeler daha yüksek, vadiler daha derindi. Yiyecek bulmak zorlaşmıştı. Yoren şehirden ayrılmadan önce arabaları tuzlu balık, kuru

ekmek, sarı peynir tekerleri, arpa ve fasulye çuvalları, domuz yağı ve şalgamla doldurmuştu ama hepsi son lokmasına kadar yenmişti. Kral Yolu'ndan ayrılmak zorunda kaldıklarında, Yoren kaçak avcılık yaptıkları için yakalanan Koss ve Kurz'a dönmüştü. Yoren adamları ormana salıyor, adamlar kazığa geçirdikleri bir geyik ya da kemerlerine astıkları bıldırcınlarla geri dönüp kafileye katılıyordu. Daha küçük oğlanlar böğürtlen topluyordu. Olur da bir meyve bahçesiyle karşılaşırlarsa, çitlerden atlayıp heybelerini elmalarla dolduruyorlardı.

Arya yetenekli bir tırmanıcı ve çok hızlı bir toplayıcıydı. Yalnız çalışmayı seviyordu. Bir gün şişman, kahverengi, uzun kulaklı bir tavşana rastgeldi. Tavşanlar kedilerden hızlı koşuyordu ama onlar kadar iyi tırmanamıyorlardı. Tavşana ahşap kılıcıyla vurdu, hayvanı kulaklarından yakalamayı başardı. Yoren, şişman tavşanı soğan ve yabani mantarlarla birlikte haşladı. Arya'ya bir butun tamamını verdi çünkü tavşanın sahibi oydu. Arya butu Gendry'yle paylaştı. Diğerlerine de koca birer kepçe yemek düştü. Hatta zincirlere bağlı üç adam bile karınlarını doyurdu. Jaqen H'ghar ikram için nazikçe teşekkür etti. Isırgan yağlı parmaklarını mutlulukla yaladı ama burunsuz adam Rorge alay dolu bir kahkaha atarak, "Artık bir avcımız var, Yumurtakafa Yumurtasurat Tavşankatili," diye bağırdı.

Beyazgül isimli küçük bir köyün hemen dışındaki mısır tarlasında bir grup tarla işçisi etraflarını sardı. Kara kardeşlerin tarladan aldığı mısırlar karşılığında sikke istiyorlardı. Yoren adamların ellerindeki keskin oraklara baktı ve birkaç bakır verdi. "Bir zamanlar kara kardeşler Dorne'dan Kışyarı'na kadar her yerde tanrı misafiri olarak ağırlanırdı. Soylu lordların sofralarına bile onur konukları olarak çağrılırdık," dedi aşağılama dolu sesiyle. "Şimdilerde sizin gibi korkaklar birkaç kurtlu elma karşılığında sikke istiyor." Tükürdü.

"Bunlar tatlı mısır. Senin gibi leş kokulu, yaşlı bir kara karga için fazla iyi," diyerek karşılık verdi adamlardan biri. "Hemen arazilerimizden çık, hırsızlarını da yanında götür. Yoksa seni kazığa geçirir, karga arkadaşlarını korkutup kaçırman için mısırların arasına dikerim."

O gece tatlı mısırları ateşte kızarttılar. Arya mısırların çok lezzetli olduğunu düşünüyordu ama Yoren bir lokma bile yiyemeyecek kadar öfkeliydi. Üstüne pelerini kadar kara bir bulut çökmüş gibi sıkıntılıydı. Huzursuzca bir aşağı bir

yukarı yürüyor, kendi kendine söyleniyordu.

Ertesi gün Koss telaşla kampa döndü. Yolun ilerisinde başka bir kamp gördüğünü söyledi. “Yirmi ya da otuz adam var,” diye uyardı Yoren’i. “Örgü zırhlar ve yarım miğferler giyiyorlar. Bazıları fena yaralanmış. Biri ölmek üzere, sesinden anladım. Mızrakları ve kalkanları da var ama sadece bir at gördüm, çok garip. Kokuya bakılırsa uzun zamandır oradalar.”

“Sancak gördün mü?”

“Sancak kahverengi. Üstünde sarı ve siyah benekli bir ağaç kedisi var.”

Yoren elindeki ekşi yaprağı ağzına atıp çiğnemeye başladı. “Kim olduklarını anlamadım,” dedi. “Dost da olabilirler düşman da. Ama o kadar kötü yaralanmışlarsa kim olurlarsa olsunlar atlarımızı almak isteyeceklerdir. Belki daha da fazlasını. En iyisi hiç görünmeden etraflarından dolaşmak.” Bu karar yollarını millerce uzatıp en az iki gün kaybetmelerine sebep olmuştu ama yaşlı adam bu kaybın küçük bir bedel olduğunu söylemişti. “Sur’da bol bol vaktiniz olacak. Hem de hayatınızın sonuna kadar. Oraya varmak için bu kadar sabırsızlanmanıza gerek yok.”

Tekrar kuzeye döndüklerinde arazilerin daha kalabalık gruplarca korunduğunu gördüler. Nöbetçiler yol kenarlarında bekliyor, soğuk gözleriyle gelip geçenleri inceliyordu. Atlı nöbetçiler de vardı. Eyerlerine astıkları baltalarla sınır çitleri boyunca geziyorlardı. Arya, bir arazinin kenarındaki kuru ağacın dallarının arasına gizlenmiş yaylı bir adam fark etti. Adam onları görür görmez yayına bir ok yerleştirip gerdi ve kafile iyice uzaklaşana kadar gözlerini üstlerinden ayırmadı. Yoren küfürler savuruyordu. “Ağaca tırmanmış bizi gözlüyor. Ötekiler gelince dallar onu gizleyecek mi bakalım? Çığlıklar ata ata Nöbet gelsin de onu kurtarsın diye yalvaracak.”

Bir gün sonra, Dobber akşam semasında parlayan kızıl bir ışık görüp diğerlerine seslendi. “Ya biz yolu şaşırıp tekrar batıya döndük ya da güneş kuzeyden batıyor artık.”

Yoren neler olduğunu daha iyi görebilmek için küçük bir tepeye tırmandı. “Yangın,” diye bağırdı, işaret parmağını yalayıp elini havaya kaldırdı. “Rüzgâr ters yöne esiyor, bize kadar gelmez. İzlemeye değer.”

İzlediler. Karanlık koyulaştıkça yangın daha büyük, daha parlak görünmeye

başladı. Bir süre sonra bütün gökyüzü alev almış gibiydi. Ara sıra duman kokusu bile alabiliyorlardı ama rüzgâr yönünü değiştirmedi ve alevler uzaklarında kaldı. Yangın şafak vaktine kadar sürdü, sonunda kendi kendine söndü. O gece kimse doğru düzgün uyumamıştı.

Yanan kasabaya vardıklarında öğlen olmuştu. Tarlalar tamamen kül olmuş, evlerin duvarları siyah kabuklara dönüşmüştü. Etraf yanık hayvan leşleriyle doluydu. Leşlerin üstünü kara bir battaniye gibi örten kargalar yanlarından geçen insanlardan rahatsız oluyor, öfkeli çığlıklar atarak havalanıyordu. Kasabanın içinden hâlâ duman tütüyordu. Ahşap dış duvar uzaktan güçlüymüş gibi görünüyordu ama kasabayı düşmanlardan koruyacak kadar güçlü olmadığı ortadaydı.

Arabaların önünde at süren Arya, dış duvarın üstündeki sivri kazıklara geçirilmiş yanık bedenler gördü, hepsinin elleri kendilerini yok eden alevlerle mücadele etmek istermiş gibi yüzlerindeydi. Dış duvara yaklaştıklarında Yoren kafileyi durdurdu. Arya ve diğer oğlanlara arabaların başında beklemelerini söyledi. Atından inerek Murch ve Kesik Jack'le birlikte kasabanın kapısına doğru yürümeye başladı. Kırık kapının üstünden atladıklarında duvarın arkasından bir karga sürüsü çığlıklar atarak havalandı. Arabalardaki kuzgunlar kargaların çığlıklarını boğuk gürültüleriyle yanıtladı.

Yoren ve yanındakilerin kasabaya girmesinin üstünden epey vakit geçince Arya, "Peşlerinden gitmeli miyiz?" diye sordu Boğa'ya.

"Yoren beklememizi söyledi." Delikanlının sesi bir garipti. Arya arkasını dönüp baktığında Gendry'nin boynuzlu miğferini giymiş olduğunu gördü.

Sonunda adamlar geri döndü. Yoren'in kucağında küçük bir kız çocuğu vardı. Murch ve Kesik Jack bir kadın taşıyordu. Küçük kız iki yaşından büyük olamazdı, boğazını sıkan bir şey varmış gibi boğuk bir sesle durmaksızın ağlıyordu. Kadının sağ kolu omuz kökünden kesilmişti, kan içindeydi. "Lütfen," diye fısıldıyordu sadece. "Lütfen, lütfen." Rorge kadının o halini eğlenceli bulmuştu. Yüzündeki koca delikten gürültülü bir kahkaha çıktı. Çok geçmeden Isırgan da gülmeye başladı. Murch küfredip seslerini kesmelerini söyleyene kadar gülmeye devam ettiler.

Yoren kadını arabalardan birinin arkasına yatırmalarını söyledi. "Acele

edin,” diye ekledi. “Akşam oluyor. Buraya kurtlar ve çok daha beter şeyler inecek.”

“Korkuyorum,” diye mırıldandı Turta kesik kollu kadın arabaya takınırken.

“Ben de,” diye itiraf etti Arya.

Turta, Arya’nın koluna dokundu. “Ben kimseyi tekmeleyerek öldürmedim Arry. Annemin yaptığı turtaları satıyordum, hepsi bu.”

Arya cesaret edebildiği kadar uzaklaşıp arabaların epey önünde at sürdü. Küçük kızın ağlamasını, kadının, “Lütfen,” diye yalvaran fısıltısını duymak istemiyordu. Yaşlı Dadı’nın anlattığı bir hikâyeyi hatırladı. Adamın biri, şeytani devler tarafından karanlık bir kalede esir tutuluyordu. Adam çok cesur ve akıllıydı, devleri kandırıp kaçmayı başarmıştı... ama kaleden çıkar çıkmaz Ötekiler adamı yakalamış, sıcak kanını içmişti. Arya o adamın neler hissettiğini şimdi anlıyordu.

Tek kollu kadın akşam çökerken öldü. Gendry ve Kesik Jack kadının mezarını bir akasyanın altına kazdı. Arya, rüzgâr estiğinde hareketlenen uzun dalların fısıltılarını duyabildiğini düşündü, *“Lütfen, lütfen, lütfen.”* Tüyleri diken diken olmuştu, koşarak mezardan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu.

“Bu gece ateş yakmayacağız,” dedi Yoren. Akşam yemeğinde Koss’un bulduğu bir avuç yaban mantarını ve bir kâse kuru bezelyeyi yediler. Yakınlardaki küçük bir dereden aldıkları suyu içtiler. Suyun tuhaf bir tadı vardı. Lommy, derenin yukarısındaki çürüyen bedenlerin suyun tadını değiştirdiğini söyledi. Turta oğlanın üstüne atılmaya hazırlanıyordu ki yaşlı Reysen aralarına girip Lommy’yi kurtardı.

Arya açlığını bastırmak için çok fazla su içmişti. O gece uyuyabileceğini düşünmüyordu ama uyudu. Uyandığında etraf zifiri karanlıktı ve idrar torbası patlamak üzereydi. Kafiledekiler battaniyelerine, pelerinlerine sarınmış halde yayılmış uyuyordu. Arya; İğne’yi aldı, ayağa kalktı, dinlemeye başladı. Uyuyan adamların huzursuz kıpırdanmalarını, Rorge’un gıcırtıya benzeyen horlamasını, Isırgan’ın uyurken çıkardığı tuhaf tıslamayı duydu. Başka bir arabadan, çeliğe sürtünen taşın ritmik sesi geliyordu. Yoren ekşi yaprak çiğneyerek bıçağını bileyliyordu.

Gece nöbeti tutanların arasında Turta da vardı. Ağaçlara doğru yürüyen

Arya'yı gördüğünde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Arya eliyle ormanı gösterdi.

"Hayır gitmiyorsun," dedi Turta. Kemerinde bir kılıç asılı olduğu için cesurlaşmıştı yine. Doğru düzgün kılıç savurmayı bilmiyordu halbuki. "Yoren bu gece herkesin kampa yakın kalmasını söyledi."

"Su dökmem lazım," dedi Arya.

"İyi ya, şu ağacın dibine yap işte," diye karşılık verdi çocuk. Eliyle ormanı göstererek, "Orada neler olduğunu bilemeyiz Arry. Kurt sesleri duydum," dedi.

Arya oğlanla kavga ederse Yoren sinirlenirdi. Korkmuş gibi görünmeye çalıştı. "Kurtlar mı? Gerçekten mi?"

"Duydum," diyerek onayladı Turta.

"Neyse, gitmesem de olur zaten." Battaniyesinin altına girdi ve Turta'nın ayak seslerini duyana kadar uyuyormuş gibi yaptı. Bir gölge kadar sessiz kalkıp kampın diğer tarafındaki ağaçların arasına girdi. Bu tarafta da nöbetçiler vardı ama onları atlatmayı başardı. Kimseye görünmemek için ormanın derinliklerine kadar yürüdü. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca pantolonunu indirip işini görmek için çömeldi.

Ağaçların altından gelen hışırtıları duyduğunda pantolonu bileklerine kadar indirmiş su döküyordu. *Turta beni takip etmiş*, diye düşündü endişeyle. Sonra, ay ışığıyla parlayan gözleri gördü. Midesi düğümlendi, İğne'ye uzandı. Gözler çoğaldı, iki, dört, sekiz, bütün bir sürü...

İçlerinden biri ağır adımlarla yanına yaklaştı. Gözlerini Arya'nın üstüne dikip dişlerini gösterdi. Arya, sabahleyin parçalanmış cesedi bulunduğunda Turta'nın nasıl böbürleneceğini düşünüyordu ama kurt döndü, koşmaya başladı ve bütün gözler bir anda kayboldu. Arya titreyerek temizlendi. Pantolonunu yukarı çekip Yoren'in çıkardığı sese doğru yürüdü. Arabaya tırmanıp yaşlı adamın yanına oturdu. "Kurtlar," dedi korkuyla. "Ormanda."

"Evet, oradalar," dedi Yoren. Dönüp Arya'ya bakmadı.

"Beni korkuttular."

"Öyle mi?" Tükürdü. "Senin soyundan gelenlerin kurtları sevdiğini sanıyordum."

"Nymeria bir ulu kurttu." Arya kendine sarıldı. "Ulu kurtlar farklıdır. Boşver,

Nymeria gitti zaten. Jorry'le birlikte kaçması için ona taş attık. Yoksa kraliçe tarafından öldürülecekti." Nymeria'dan bahsetmek Arya'yı üzüyordu. "O gün yanımda olsaydı babamın başını kesmelerine izin vermezdi."

"Öksüzlerin babası yoktur. Bunu unuttun mu yoksa?" Ekşi yaprak yaşlı adamın tükürüğünü kırmızıya boyamıştı, ağzı kan doluymuş gibi görünüyordu. "Korkmamız gereken tek kurt türü insan derisi giymiş olanlar. O kasabayı yakanlar mesela."

"Keşke evimde olsaydım," dedi Arya umutsuzluk içinde. Cesur olmak için, dişi bir kurt gibi gözü kara olmak için çok çabalıyordu ama bazen küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu kendini, küçük bir kız çocuğuydu çünkü.

Kara kardeş balyadan bir yaprak daha alıp ağzına attı. "Belki de seni şehirde, bulduğum yerde bırakmalıydım evlat. Hepinizi orada bırakmalıydım. Daha güvende olurdunuz gibi geliyor bana."

"Umrumda değil. Ben eve gitmek istiyorum."

"Neredeyse otuz yıldır Sur'a adam götürüyorum." Yoren'in dudaklarında kanlı baloncuklar gibi görünen tükürükler vardı. "O kadar zaman içinde sadece üç adam kaybettim. Biri yaşlıydı, ateşten öldü. Bir delikanlıyı sıçarken zehirli yılan ısırdı. Beni uykumda öldürmeyi deneyen bir aptalı da ben hallettim." Nasıl hallettiğini göstermek için bıçağını boynuna dayadı. "Otuz yılda üç kişi." Ağzındaki ekşi yaprağı tükürdü. "Bir gemiye binmek çok daha akıllıca olurdu, yolda daha fazla adam bulacağımız yok. Akıllı bir adam gemiye binerdi ama ben... otuz yıldır Kral Yolu'nu kullanıyorum." Bıçağını kınına soktu. "Git de uyu evlat. Beni duydun mu?"

Arya uyumayı denedi. Ama kafasına kadar çektiği battaniyenin altında kurtların ulumasını duyuyordu... ve başka bir ses daha. Güçsüz, rüzgârla uçuşan bir fısıltı. Çığlık gibi.

Davos

Sabah havası tanrılardan yükselen dumanla kararmıştı.

Hepsi alevler içindeydi şimdi. Bakire ve Anne, Savaşçı ve Demirci, inci gözlü Yaşlı Hatun, altın sakallı Baba ve insandan çok hayvana benzetilerek oyulmuş Yabancı. Yaşlı ve kuru ahşap, kat kat boya ve cila, acımasız bir kıvılcımla tutuşmuştu. Isı titreyerek serin havada yükseliyordu. Kale duvarlarındaki gargoyleler ve taştan canavarlar bulanıklaşmıştı. Gözyaşlarından dokunmuş bir duvağın ardından bakıyormuş gibiydi Davos. *Ya da canavarlar titriyor, kıvrılıyor gibi...*

"Bu çok hastalıklı bir şey," dedi Allard. Alçak sesle konuşmayı akıl edebilmişti en azından. Dale mırıldanarak bu fikre katıldığını belli etti.

"Sessiz olun," dedi Davos. "Nerede olduğunuzu unutmayın." Oğulları iyi çocuklardı ama gençlerdi. Özellikle Allard fazla heyecanlı, fazla atılgandı. *Bir kaçakçı olarak kalsaydım Allard hayatını Sur'da geçirirdi. Onu bu kaderden Stannis kurtardı. Ona borçlu olduğum bir şey daha...*

Yüzlerce insan Yedi'nin yakılışına şahit olmak için kale kapısında toplanmıştı. Havayı saran koku mide bulandırıcıydı. Bütün hayatları boyunca taptıkları tanrıların yakılışını görmek en cesur askerleri bile huzursuz etmişti.

Kırmızı kadın ateşin çevresinde üç kez dolaştı. İlkinde Asshai dilinde dualar okudu, ikicisinde Valyria dilinde, üçüncüsünde Ortak Dil'de. Davos sadece son duaları anlayabildi. "R'hllor, karanlığımıza gel," dedi kadın. "Işık Tanrısı, bu sahte tanrıları sana kurban ediyoruz. Yedi tanrıyı, düşmanı sana veriyoruz. Onları al ve ışığını üstümüzden esirgeme, gece karanlık ve dehşet dolu." Kraliçe Selyse kadının söylediklerini tekrarladı. Stannis olanları ifadesiz bir yüzle seyrediyordu. Siyah-mavi bir gölgeye benzeyen kısa sakallarının altındaki çenesi sert ve gergindi. Sept için her zaman giydiklerinden daha gösterişli kıyafetler seçmişti.

Fatih Aegon yelken açmadan bir gece önce, bu septin olduğu yerde diz çöküp dua etmişti ama bu kutsal hatıra septi kraliçenin adamlarından

koruyamamıştı. Mihrapları devirdiler, heykelleri parçaladılar, vitraylı camları savaş baltalarıyla kırıp döktüler. Rahip Barre'nin elinden lanetler okumaktan başka bir şey gelmemişti ama Sör Hubard Rambton tanrılarını savunmak için üç oğlunu da septe göndermişti. Delikanlılar yakalanmadan önce kraliçenin dört adamını kılıçtan geçirmeyi başarmıştı. Lordların en ılımlısı ve en sofusu olan Guncer Sunglass artık onu destekleyemeyeceğini söylemişti Stannis'e, şimdi rahip ve Sör Hubard'ın sağ kalan iki oğluyla aynı hücreyi paylaşıyordu. Diğer lordlar derslerini çabuk öğrenmişlerdi.

Pek çok adam gibi Davos da bir mücadeleden önce Savaşçı'ya, yelken açmadan önce Demirci'ye, karısının karnında bir çocuk varken Anne'ye gidip dua ederdi ama tanrılar onun için hiçbir zaman çok şey ifade etmemişti. Şimdi onların yanışını seyrederken midesi bulanıyordu ve bu bulantının sebebi duman değildi.

Üstat Cressen bu çılgınlığı durdurabilirdi. Yaşlı adam, Işık Tanrısı'na karşı gelmiş ve bu saygısızlığı yüzünden cezalandırılmıştı. Halk arasında dolaşan dedikodu buydu. Davos gerçeği biliyordu. Üstat Cressen'in o şarap kadehine bir şey attığını görmüştü. Zehir. *Başka ne olabilir ki? Stannis'i Melisandre'den kurtarmak için bir kadeh ölüm içti ama kadın kendi tanrısı tarafından bir şekilde korundu.* Davos kırmızı kadını memnuniyetle öldürebilirdi ama bir Hisar üstadının bile başaramadığı şeyi o nasıl yapacaktı? Davos yükselmeyi becermiş eski bir kaçakçıydı sadece. Bit Çukuru'nun Davos'u. Soğan Şövalyesi.

Kırmızı, turuncu ve sarı alevlerden yapılmış elbiseler giyen tanrılar hoş bir ışık saçıyordu. Ahşap tanrı heykellerinin, Targaryenlar'ı Valyria'dan getiren geminin gövdesinden oyulduğunu söylemişti Rahip Barre, Davos'a. Asırlar boyunca defalarca boyanmış, cilalanmış, altınlarla, gümüşlerle, mücevherlerle süslenmişlerdi. "Bu güzellik onları R'hllor için daha cazip kılacak," demişti kırmızı kadın, Stannis'e onları indirip şehir kapılarından sürükleyip atmasını söylerken.

Bakire, Savaşçı'nın altında yatıyordu. Kolları ona sarılmak istiyormuş gibi iki yana açıktı. Alevlerin yüzünü yaladığı Anne'nin bedeni parçalara ayrılmak üzereydi, tam kalbine bir kılıç saplanmıştı. Yere ilk düşen Baba en alttaydı. Davos, Savaşçı'nın bükülüp kıvrılan ellerini ve kararıp teker teker düşen, birer

parça köze dönüşen parmaklarını seyretti. Alevlerin yakınındaki Lord Celtigar kesik kesik öksürdü, yengeç desenli mendiliyle buruşuk yüzünü kapattı. Myr'den gelen adamlar yanan ateşle ısınırken kendi aralarında şakalaşıyorlardı. Lord Bar Emmon'ın yüzü yeşile dönmüştü ve Lord Velaryon yanan tanrıları değil, kralı seyrediyordu.

Davos, adamın aklından geçenleri öğrenebilmek için çok şey verirdi ama Velaryon hissettiklerini onunla paylaşacak bir adam değildi. Dalgalar Lordu eski Valyria kanı taşıyordu, hanedanında Targaryen prensleriyle evlenmiş olan üç kadın vardı. Davos Seaworth balık ve soğan kokuyordu. Diğer lordlar için de durum aynıydı. Davos hiçbirine güvenemezdi ve onlar da Davos'u asla aralarına kabul etmeyeceklerdi. Oğullarını da küçümsüyorlardı. *Gün gelecek torunlarım onların torunlarıyla mızrak müsabakası yapacak, onların kanıyla benim kanım evlenecek, sancağım Velaryon'ın denizatı ve Celtigar'ın kırmızı yengeci kadar yüksekte dalgalanacak.*

Eğer Stannis tahtı kazanırsa. Kaybederse...

Sahip olduğum her şeyi ona borçluyum. Onu şövalyelik mertebesine yükselten Stannis'ti. Masasında itibarlı bir sandalye ve eskiden sahip olduğu küçük kaçakçı teknesinin yerine bir savaş kadırgası vermişti. Dale ve Allard da kadırga kaptanı olmuşlardı. Maric, *Hiddet*'in kürekçi başıydı. Matthos, *Kara Hayat*'ta babasına hizmet ediyordu ve Devan kralın sadık yaveriydi, bir gün şövalye ilan edilecekti. Diğer iki delikanlı da öyle. Marya, Gazap Burnu'ndaki küçük kalenin hanımıydı, etrafı ona *leydim* diyen hizmetkârlarla doluydu ve Davos kendi ormanında kızıl geyik avına çıkabiliyordu. Bütün bunları birkaç parmak ucu karşılığında Stannis Baratheon'dan almıştı. *Bana yaptığı şey adaletliydi. Bütün hayatım boyunca kralın yasalarına karşı geldim. Stannis benim sadakatimi kazandı.* Davos boynuna astığı küçük keseye dokundu. Parmakları onun şansıydı ve şimdi şansa ihtiyacı vardı. *Hepimizin şansa ihtiyacı var. En çok da Stannis'in.*

Solgun alevler gri gökyüzünü yalıyordu. Siyah duman kıvrılarak yükseliyordu. Rüzgâr yön değiştirip dumanı kalabalığın üstüne savurunca adamlar sulanan gözlerini ovuşturdu. Allard öksürüp küfrederek başını diğer yöne çevirdi. *Karşılaşacağımız şeylerin tadı böyle olacak,* diye düşündü Davos.

Bu savaş bitmeden önce daha pek çok şey yanıp küle dönecekti.

Melisandre tepeden tırnağa kızıl satenlere, kan rengi kadifelere bürünmüştü. Gözleri, boynunda alev almış gibi parlayan büyük yakut kadar kırmızıydı. "Asshai'nin eski kitapları uzun yaz mevsiminin ardından gelecek olan günü anlatır. O gün yıldızlar kanayacak ve soğuğun ağır nefesi dünyanın üstüne çökecek. O dehşet dolu gün geldiğinde, bir savaşçı alevlerin arasındaki kılıcı çekecek. O kılıç Işık Getiren'dir. Kahramanların Kızıl Kılıcı'nı tutan adam, Azor Ahai'nin yeniden hayata gelişi olacak ve karanlık onun ardında kalacak." Kırmızı kadın sesini iyice yükseltti. *"R'hllor'un kıymetlisi Azor Ahai! Savaşçı Işık, Ateşin Oğlu! Kılıcın seni bekliyor! Öne çık ve kılıcını al!"*

Stannis Baratheon savaşa yürüyen bir asker edasıyla öne çıktı. Yaverleri iki yanında sıralandı. Davos, oğlu Devan'ın kralın sağ eline uzun ve kalın bir eldiven giydirişini izledi. Oğlunun üstünde, yakasına kırmızı bir kalp işlenmiş beyaz takım vardı. Majesteleri'nin omzuna deri bir pelerin örten Bryen Farring de aynı şekilde giyinmişti. Davos uzaktan gelen çan şıngırtılarını duydu. "Denizin altında duman baloncuk gibi tüter. Alevler yeşil olur, mavi olur, siyah olur." Yamalı bir yerlerde şarkı söylüyordu. "Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh."

Kral dişlerini sıkarak alevlerin içine daldı. Deri pelerinini alevlerden korunmak için kendine siper etmişti. Doğrudan Anne'ye gitti, eldivenli eliyle heykelin kalbine saplanan kılıcın kabzasını tuttu, kılıcı sert bir çekişle yanan ahşaptan söktü, havaya kaldırarak alevlerin arasından çıktı. Korlaşmış çeliğin üstünde yeşil alevler dans ediyordu. Nöbetçiler koşarak kralın pelerinine yapışan küçük köz parçalarını silkeledi.

"Ateşin kılıcı!" diye bağırdı Kraliçe Selyse. Sör Axell Florent ve kraliçenin diğer adamları da çığlığa eşlik ettiler. *"Ateşin kılıcı! Yanıyor! Yanıyor! Ateşin kılıcı!"*

Melisandre kollarını başının üstüne kaldırdı. *"Bakın! Bir alamet söz verilmişti. İşte göründü! Işık Getiren'e bakın! Azor Ahai yeniden doğdu! Işık Savaşçısı'nı selamlayın! Ateşin Oğlu'nu selamlayın!"*

Kırmızı kadının söyledikleri bir çığlık dalgasıyla yanıt bulurken Stannis'in eldiveni içten içe yanmaya başlamıştı. Kral küfrederek kılıcın ucunu toprağa

sapladı, bacağındaki alevleri söndürdü.

“Lordum, ışığınız üstümüze doğsun!” dedi Melisandre.

“Gece karanlık ve dehşet dolu,” diye ekledi Selyse ve adamları. *Ben de tekrar etmeli miyim?* diye düşündü Davos. *Bu alevli tanrıyı kabul etti mi gerçekten?* Kesik parmakları seğirdi.

Stannis eldiveni çıkarıp yere attı. Alevlerin içindeki tanrılar tanınmaz hale gelmişti. Demirci’nin başı yere düşüp küle ve köze dönüştü. Melisandre, Asshai dilinde bir şarkı söylemeye başladı. Sesi dalgalar gibi yükselip alçalıyordu. Stannis deri pelerinini çıkardı, şarkıyı sessizce dinledi. Toprağa saplanmış halde duran Işık Getiren hâlâ kıpkırmızıydı ama kenarlarındaki alevler sönüp gitmişti.

Melisandre’nin şarkısı bittiğinde tanrılardan geriye kömürleşmiş odunlardan başka bir şey kalmamıştı ve kralın sabrı da tükenmek üzereydi. Kraliçenin kolunu tuttu ve Ejderha Kayası’na doğru yürümeye başladı. Işık Getiren’i olduğu yerde bırakmıştı. Kırmızı kadın durdu, kararmış kılıcı kralın deri peleriniyle tutarak topraktan çıkaran Devan ve Bryen’ı izledi. *Kahramanların Kızıl Kılıcı hurdaya benziyor,* diye düşündü Davos.

Ateşin çevresinde oyalanan lordlar seslerini iyice alçaltmış konuşuyorlardı. Davos’un kendilerini izlediğini görünce sustular. *Stannis devrilecek olursa hiç vakit kaybetmeden benden kurtulurlar.* Davos, Leydi Selyse’nin *–hayır, kraliçe, o artık Kraliçe Selyse, unuttun mu?–* dalkavuk şövalyelerinden ya da kadının onayını kazanmak için hiç tereddüt etmeden Işık Tanrısı’na tapan ihtiraslı lordlardan biri değildi.

Melisandre ve yaverler o çok kıymetli kılıçla birlikte gittiklerinde ateş sönmek üzereydi. Davos ve oğulları kıyıda demir atmış gemilere doğru ilerleyen kalabalığa katıldı. “Devan kendisini kanıtladı,” dedi Davos yürürken.

“Eldiveni düşürmeden tutmayı başardı, evet,” diye karşılık verdi Dale.

Allard başını salladı. “Devan’ın takımındaki kalp neyin nesiydi? Baratheon Hanedanı’nın arması taçlı erkek geyiktir.”

“Bir lord birden fazla arma seçebilir,” diye cevap verdi Davos.

Dale gülümsedi. “Siyah bir gemi ve soğan gibi mi baba?”

Allard yerdeki bir taşa tekme attı. “Soğanımızı Ötekiler alsın... ve şu kırmızı kalbi de. Yedi’yi yakmak çok yanlıştı.”

“Sen ne zamandan beri böyle dindarsın?” diye sordu Davos. “Bir kaçakçının oğlu tanrılar hakkında ne bilir?”

“Ben bir şövalyenin oğluyum baba. Bir şövalye olduğunu sen bile hatırlamıyorsan onlar nasıl hatırlasın?”

“Bir şövalyenin oğlusun belki ama bir şövalye değilsin,” dedi Davos. “Ve seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmaya devam edersen asla olamazsın. Stannis bizim kralımız. Kararlarını sorgulamak bize düşmez. Biz onun gemilerini yüzdürür, emirlerini yerine getiririz, hepsi bu.”

“Konu açılmışken,” dedi Dale, “*Hortlak* için getirdikleri yeni küreklerden memnun değilim baba. Yeşil çamdan yapılmışlar. Uzun ya da kısa herhangi bir yolculukta hemen şişecekler.”

“*Leydi Marya’*da da aynı sorun var,” dedi Allard. “Kraliçenin adamları iyi ağaçları kendileri için ayırdı.”

“Bu konuyu kralla konuşacağım,” diye söz verdi Davos. Allard yerine Davos’tan duyması daha uygun olurdu. Oğulları iyi birer savaşçı ve daha da iyi denizciydiler ama lordlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorlardı. *Onlar da tıpkı benim gibi aşağı tabakanın kanını taşıyorlar fakat bunu hatırlamaktan hoşlanmıyorlar. Sancağıma baktıklarında tek gördükleri o siyah gemi, gözlerini soğana kapatıyorlar.*

Liman, Davos’un daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı. Bütün iskeleler gemilere erzak taşıyan denizcilerle ve bütün hanlar içki içen, kumar oynayan ya da fahişe arayan askerlerle doluydu... boşuna arıyorlardı çünkü Stannis, adasına tek bir fahişenin bile çıkmasına müsaade etmezdi. Gemiler inci gibi yan yana dizilmişti; savaş kadırgaları, balıkçı tekneleri, dev karaklar ve şişman gökeler. En iyi palamar yerleri en büyük gemilere ayrılmıştı; *Lord Steffon*’la *Deniz Boynuzu*’nun arasında çalkalanan *Hiddet,* Lord Velaryon’un gümüş gövdeli *Akıntıtaşı Gururu* ve onun üç kız kardeşi, Lord Celtigar’ın süslü *Kızıl Pençe*’si ve uzun demir pruvalı, hantal *Kılıç Balığı.* Salladhor Saan’ın devasa *Valyrian*’ı, gövdeleri şeritli, daha küçük iki düzine Lys kadırgasıyla birlikte açık denizde demir atmıştı.

Kara Hayat, Hortlak ve *Leydi Marya*, dalgakıranın sonundaki salaş hanın yanında, yüz ya da daha az kürekli kadırgalar için ayrılmış palamar yerindeydi.

Davos susamıştı. Oğullarından ayrılıp hana gitti. Hanın kapı duvarında rüzgârdan ve tuzdan iyice aşınmış, hemen hemen bütün hatları eriyip kaybolmuş bel yüksekliğinde bir gargoyleye vardı. Davos'la eski arkadaş sayılırlardı. Elini hafifçe heykelin kafasına vurup içeri girdi. "Şans," diye mırıldandı.

Salladhor Saan gürültülü ortak salonun arka tarafında oturmuş ahşap bir kâsenin içinden üzüm yiyordu. Davos'u gördüğünde bir el işareti yaparak, "Sör, yanıma gel, üzüm ye," diye seslendi. Parlak ve sürekli gülümseyen bu Lysli adamın görkemi Dar Deniz'in her iki yakasında da dillere destandı. Bugün gümüş renkli göz alıcı bir takım giymişti. Tuniğinin kolları yere değecek kadar uzundu, düğmeleri yeşim taşından maymun şeklinde oyulmuştu. Lüleli beyaz saçlarının üstüne tavuskuşu tüyleriyle süslenmiş, pek neşeli yeşil bir şapka kondurmuştu.

Davos kalabalık masaların arasından geçerek adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Kaçakçılık yaptığı günlerde Salladhor Saan'dan sık sık yük alırdı. Tüccar, tefeci ve meşhur bir korsan olmasının yanı sıra Salladhor da kaçakçıydı. Dar Deniz Prensi olarak anılıyordu. *Yeterince zengin bir korsan ol ve seni prens ilan etsinler.* Lys'e yelken açıp bu yaşlı sahtekârı Stannis'e yardım etmeye ikna eden kişi Davos'tu.

"Tanrıların yakılışını izlemediniz lordum," dedi Davos.

"Lys'te kırmızı rahiplerin kocaman bir tapınağı var. Sevgili R'hllor için sürekli bir şeyler yakıp duruyorlar. Onların alevleri beni ziyadesiyle sıktı, çok yakında Kral Stannis de sıkılır." Bu söylediklerini birilerinin duyması hiç umrunda değilmiş gibi rahatça üzümleri yiyor, çekirdekleri dudaklarının arasında geveleyip yere tükürüyordu. "*Bin Renkli Kuş*'um dün geldi sör. Bir savaş kadırgası değil ticaret gemisi, Kral Toprakları'ndaydı. Biraz üzüm istemediğinden emin misin? Şehir açlıktan kırılıyormuş, öyle söyleniyor." Üzüm salkımını kaldırıp Davos'un yüzüne salladı ve gülümsedi.

"Biraya ihtiyacım var ve havadise."

"Batıdiyarlı adamlar çok aceleci oluyor," diye şikâyet etti Salladhor Saan. "Ne işe yarıyor ki? Hayatı aceleyle yaşayan mezara da aceleyle gider." Geğirdi. "Casterly Kayası Lordu, cüce oğlunu Kral Toprakları'nın başına göndermiş. O çirkin suratıyla düşmanları korkutacağını sanmıştır belki, ne dersin? Belki de

İblis'i savaş alanında gördüğümüzde gülmekten öleceğimizi düşünmüştür. Cüce, altın pelerinlilerin başındaki ahmağı sepetleyip yerine demir elli bir şövalye getirmiş." Bir üzüm tanesini alıp parmaklarının arasında ezdi.

Hizmetçi kız kendisine uzanan ellere vurarak masaların arasında dolaşıyordu. Davos bir kupa bira istedi. Saan'a dönüp, "Şehir iyi korunuyor mu?" diye sordu.

Adam omuz silkti. "Duvarlar yüksek ve sağlam ama duvarları kim koruyacak? Evet, mancınıklar ve alev topları kuruyor ancak altın pelerinlilerin sayısı az, üstelik çok yeşiller. Tavşana saldıran şahin kadar hızlı hücum edebilirsek büyük şehir bizimdir. Yelkenlerimizi şişirecek rüzgârlar için dua et ve sevgili kralın yarın sabah Demir Taht'a kurulsun. Cüceye soytarı kıyafetleri giydirir, yanaklarını mızrak uçlarımızla dürtüp dans ettiririz. Belki merhametli kralımız, Kraliçe Cersei'yi bana hediye eder de yatağım bir güzel ısınır. Ona hizmet edeceğim derken karılarımdan ayrı kaldım."

"Korsan," dedi Davos, "sizin karılarınız yok, sadece kapatmalarınız var. Hizmet ederek geçirdiğiniz her günün ve gemilerinizin karşılığını da fazlasıyla alıyorsunuz."

"Ben sadece söz aldım," dedi Saan hüzünlenmiş gibi. "Sör, ben altın isterim, kâğıtlara yazılmış sözler değil."

"Kral Toprakları'ndaki hazineyi ele geçirdiğimizde altınlarınızı da alacaksınız. Yedi Krallık'ta Stannis Baratheon'dan daha onurlu tek adam bulamazsınız. Sözünü tutacaktır." *Dünya ne tuhaf yer,* diye düşünüyordu Davos konuşurken. *Öyle bir dünya ki, bir kaçakçı bir kralın onuru için kefil arıyor.*

"Kral konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor. Ben de konuşuyorum, bıraksın da şu işi bitirelim artık. Şu üzümler bile o şehirden daha sağlamdır eski dostum."

Hizmetçi kız birayı getirdi. Davos kıza bir bakır sikke verdi. "Kral Toprakları'nı söylediğiniz gibi alabiliriz," dedi kupayı ağzına götürürken. "Peki ne kadar elimizde tutabiliriz? Lord Tywin'in büyük bir orduyla beraber Harrenhal'da olduğunu biliyoruz ve Lord Renly..."

"Ah evet. Küçük kardeş," dedi, Salladhor Saan. "İşte bu pek iyi değil dostum. Kral Renly harekete geçmek üzere. Pardon, buralarda ona hâlâ *Lord* Renly diyorduk. Çok fazla kral var, bu kelime dilimi yormaya başladı. Renly;

genç kraliçesi, çiçekli şövalyeleri ve kudretli ordusuyla birlikte Yüksek Bahçe'den ayrıldı. Gülyolu üzerinden bahsettiğimiz büyük şehre doğru yürüyor."

"*Kraliçesiyle* birlikte mi dediniz?"

Saan omuz silkti. "Sebebini bilmiyorum. Belki kızın bacaklarının arasındaki sıcak çukurdan bir gece bile ayrı kalamıyordur. Belki de zafer kazanacağından emindir."

"Kralı haberdar etmeliyiz."

"Kral beni her gördüğünde kaşlarını çatıp titrememe sebep oluyor ama anlatmaya niyetliydim sör. At kılından dokunmuş bir gömlek giyip hiç gülümsemesem benden hoşlanmaya başlar mı sence? Neyse, bunları yapmayacağım zaten. Ben dürüst bir adamım. Beni istiyorsa ipeklerime ve satenlerime katlanmak zorunda. Olmadı gemilerimi sevildiğim bir yerlere doğru yüzdürürüm. O kılıç, Işık Getiren değildi eski dostum."

Konunun aniden değişmesi Davos'u huzursuz etmişti. "Kılıç?"

"Alevlerin arasından bir kılıç çekildi, evet. Adamlar bana bazı şeyler anlattı, gülümsememin güzelliğinden olmalı. Yanmış bir kılıç Stannis'in ne işine yarayacak?"

"*Yanan* bir kılıç," diye düzeltti Davos.

"Yanmış," dedi Salladhor. "Ve bu yüzden şükretmelisin dostum. Işık Getiren'in nasıl dövüldüğünü anlatan hikâyeyi bilir misin? Ben sana anlatayım. Dünyanın karanlığa gömüldüğü zamanlardı. Karanlığın karşısına dikilecek kahramanın daha önce hiç görülmemiş emsalsiz bir kılıcı olmalıydı. Azor Ahai otuz gün otuz gece hiç uyumadan tapınakta kaldı ve kutsal ateşte bir kılıç dövdü. Erit, döv, katla. Erit, döv, katla. Kılıç tamam olana kadar. Ama soğutmak için suya soktuğunda çelik parçalara ayrıldı.

O bir kahramandı, vazgeçip şu yediklerim kadar harika üzümler aramak ona göre değildi, baştan başladı. Bu sefer tam elli gün, elli gece tapınakta kaldı ve dövdüğü kılıç ilkinden daha iyi görünüyordu. Azor Ahai bir aslan yakaladı, çeliği hayvanın kalbinde soğutacaktı ama kılıç canavarın kalbine değer değmez yine parçalara bölündü. Azor Ahai'nin kederi büyüktü, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Üçüncü kılıç için yüz gün, yüz gece çalıştı. Kılıç kutsal beyaz alevler içinde

parlarken karısını çağırdı. ‘Nissa Nissa,’ diye seslendi kadına, karısının adı buydu. ‘Göğsünü aç ve seni bu dünyadaki her şeyden daha fazla sevdiğimi unutma.’ Kadın, adamın dediğini yaptı, neden yaptığını sorma, bilmiyorum ve Azor Ahai sıcak çeliği karısının kalbine sapladı. Kadının acı dolu çığlığının ay yüzeyini çatlattığı söylenir. Kadının içindeki bütün kan, bütün cesaret, bütün güç çeliğe aktı. İşte, Kahramanların Kızıl Kılıcı Işık Getiren’in hikâyesi budur.

Ne söylemeye çalıştığımı anlayabiliyor musun eski dostum? Bugün gördüğün kılıcın yanık bir kılıçtan başka bir şey olmadığına sevinmelisin. Aşırı parlak ışık gözleri kör eder dostum ve ateş yakar.” Salladhor Saan son üzüm tanesini de ağzına attı. “Kral ne zaman yelken açmamızı emredecek?”

“Çok yakında,” dedi Davos. “Tanrısı izin verirse.”

“*Onun* tanrısı mı? Senin değil mi? Soğan Şövalyesi, Davos Seaworth’ün tanrısı nerede?”

Davos zaman kazanmak için birasını yudumladı. *Han çok kalabalık ve sen Salladhor Saan değilsin. Ne cevap vereceğini iyi düşün,* diye hatırlattı kendine. “Benim tanrım Kral Stannis’tir. Beni yarattı ve güveniyle kutsadı.”

“Bunu hatırlayacağım,” dedi Salladhor ayağa kalkarken. “İznini istiyorum. Üzümler beni acıktırdı ve akşam ziyafetim beni *Valyrian*’da bekliyor. Biberli kuzu, yanında mantar, soğan ve rezeneyle kızartılmış martı. Umarım en kısa zamanda Kral Toprakları’nda beraber yemek yeriz. Cüce bizim için şarkılar söylerken Kızıl Kale’de ziyafetler veririz. Kral Stannis’i gördüğünde, kara ayda denize açılmak zorunda kaldığım için bana otuz bin ejderha daha borçlandığını söyle lütfen. O tanrıları bana verseydi keşke, yakılmayacak kadar güzeldiler ve Pentos ya da Myr’de iyi para ederlerdi. Bana Kraliçe Cersei’yi verirse onu affedebilirim.” Lysli adam, Davos’un sırtına vurup hanın kapısına doğru yürüdü.

Sör Davos birasını yudumlayarak uzunca bir süre düşündü. Bir yıl önce, Kral Robert’ın oğlu Joffrey’nin isim günü için düzenlenen turnuvada Stannis’le birlikte Kral Toprakları’ndaydı. Myrli Thoros’u ve alevli kılıcını hatırladı. Adam meydan dövüşünde, kırmızı elbisesi ve kılıcının kenarlarında dans eden soluk yeşil alevlerle izlemeye değer bir manzara oluşturmuştu ama bunun bir sihir işi olmadığını herkes biliyordu, sonunda kılıç sönmüş ve Bronz Yohn Royce, Thoros’u sıradan gürzüyle yere devirmişti.

Şimdi gerçek bir ateş kılıcı var, gözlerimizin önünde bir mucize ama bedeli çok yüksek... Nissa Nissa'yı düşününce aklına kendi karısı Marya geldi; iyi huylu, tombul, sarkık göğüslü, şefkatli, güler yüzlü Marya dünyanın en güzel, en iyi kadınıydı. Karısının göğsüne bir kılıç sapladığını hayal etmeye çalıştı ve titredi. *Ben kahramanların hamurundan yoğrulmamışım,* dedi kendine. Eğer sihirli bir kılıcın fiyatı buysa, Davos'un ödemek istemeyeceği kadar yüksekti.

Birasını bitirdi, maşrapayı ileri itti ve handan ayrıldı. Kapıdaki gargoylenin başına vurup, "Şans," dedi. Şans hepsine lazım olacaktı.

Devan, kar beyazı bir binek atıyla birlikte *Kara Hayat*'a geldiğinde hava çoktan kararmıştı. "Majesteleri acilen Boyalı Masa Odası'na gidip kendisine katılmanızı emretti. At sürüp bir an önce orada olmalısınız."

Yaver kıyafetleri içinde parıldayan Devan'ı görmek güzeldi ama acil çağrılar Davos'u tedirgin ediyordu. *Yelken açmamızı mı emredecek?* diye merak etti. Bir an önce Kral Toprakları'na çıkmak isteyen tek kaptan Salladhor Saan değildi ama bir kaçakçı sabırlı olmayı öğrenmek zorundaydı. *Zafer umudumuz yok. Ejderha Kayası'na döndüğüm gün Üstat Cressen'e de söylemiştim. O günden beri hiçbir şey değişmedi. Sayımız az, düşmanımız çok kalabalık. Küreklerimizi suya değdirdiğimiz anda ölü sayılırız.* Aklından geçenlere rağmen ata bindi.

Taş Davul'a vardığında on kadar soylu şövalye ve sancak beyi kaleden ayrılıyordu. Lord Celtigar ve Velaryon küçük bir baş selamı vermekle yetinirken diğer adamlar Davos'u tamamen görmezden geldiler ama Sör Axell Florent bir iki kelime etmek için durdu.

Kraliçe Selyse'nin ağabeyi kalın kolları ve bacaklarıyla fıçı gibi bir adamdı. Florentler'e özgü büyük kulakları yeğeninkilerden bile genişti. Kulaklarının içinden fışkıran kalın tüyler kalede olup bitenleri duymasına engel olmazdı. Stannis'in Kral Toprakları'nda geçirdiği on yıl boyunca Kale Kumandanı olarak görev yapmıştı. Son zamanlarda kraliçenin en önemli adamlarından biri olmuştu. "Sör Davos, sizi gördüğüme memnun oldum," dedi.

"Ben de sizi gördüğüme lordum."

"Bu sabah da görmüştüm sizi. O sahte tanrıların alevleri mutlu bir ışık yaydı, öyle değil mi?"

"Gayet parlaktı," diye karşılık verdi Davos. Bu adama güvenmiyordu.

Florent Hanedanı, Renly'yi desteklediğini açıklamıştı.

"Işık Tanrısı sadık kullarına alevlerin arasından geleceği gösterirmiş bazen. Leydi Melisandre söyledi. Ben bu sabah alevlerin arasında bir düzine güzel dansçı gördüm. Sarı ipekli elbiseler giymiş genç bakireler yüce kral için dans ediyordu. Gördüklerim gerçekti sör. Majesteleri'ni bekleyen zaferin ve yasaların gözünde zaten onun olan Demir Taht'ın habercisiydi."

Stannis dans eden bakirelerden hoşlanmaz, diye düşündü Davos ama kraliçenin amcasını gücendirmeyi göze alamadı. "Ben sadece ateş gördüm," dedi. "Duman gözlerimi yaşartıyordu, o yüzdendir belki. İzninizi rica ediyorum lordum, kral beni bekliyor." Sör Axell'in neden onunla konuşma zahmetine girdiğini merak ederek adamın yanından ayrıldı. Axell kraliçenin adamıydı, Davos'sa kralın.

Stannis, Boyalı Masa'nın başında oturuyordu. Üstat Pylos yanındaydı. Masa karmakarışık kâğıt yığınlarıyla doluydu. Davos içeri girdiğinde, "Sör, gelip şu mektuba bir bakın," dedi kral.

Davos kralına itaat ederek masaya yaklaştı ve gelişigüzel seçtiği bir kâğıdı aldı. "Yeterince iyi görünüyor Majesteleri ama maalesef harfleri okuyamıyorum." Davos haritaları ve krokileri kolaylıkla çözebilirdi ama harfler onu aşıyordu. *Ama Devan okumayı öğrendi. Küçük Steffon ve Stannis de öyle.*

"Unutmuşum," dedi kral kaşlarını çatarak. "Pylos sen oku."

"Majesteleri." Üstat, masadaki yığının arasından bir kâğıt alıp boğazını temizledi. *"Ben, Fırtına Burnu Lordu Steffon Baratheon'dan olma, Estermont Hanedanı'ndan Leydi Cassana'dan doğma Stannis Baratheon'ım. Hanedanımın onuru adına, sevgili ağabeyim merhum Kral Robert Baratheon'ın, ardında meşru bir evlat bırakmadığını bildiririm. Oğlan Joffrey, oğlan Tommen ve kız Myrcella; Cersei ve kardeşi Kral Katili Jaime'nin ensest ilişkilerinin zelil ürünleridir. Doğumumun ve kanımın bana verdiği hakla, bugün itibariyle Demir Taht'ın ve Batıdiyar'ın Yedi Krallık'ının hâkimiyetini alıyorum. Bütün doğru adamlar bağlılıklarını bildirsin. Işık Tanrısı infaz etti, Rhoynarlar'ın, Andallar'ın ve İlk İnsanlar'ın Kralı, Yedi Krallık Lordu, Baratheon Hanedanı'ndan Bu İsimle Anılan İlk Kral Stannis Baratheon tarafından imzalanıp mühürlendi."*

“Kral Katili *Sör* Jaime olarak değiştir,” dedi Stannis. “Adam ne olursa olsun hâlâ bir şövalye. *Sevgili* ağabeyim demem gerekir mi emin değilim. Beni mecburiyetin ötesinde sevmezdi, ben de onu sevmezdim.”

“Zararsız bir nezaket Majesteleri,” dedi Pylos.

“Bir yalan. O kelimeyi çıkart,” diye karşılık verdi Stannis, Davos’a döndü. “Üstat yüz on yedi kuzgunumuz olduğunu söylüyor. Hepsini kullanmak niyetindeyim. Yüz on yedi kuzgun yüz on yedi mektubu Sur’dan Arbor’a kadar diyarın dört bir yanına uçuracak. Belki ancak yüz tanesi rüzgâra, şahinlere ve oklara karşı direnebilecek. Böyle olursa tam yüz üstat, mektubumu bir o kadar lorda okuyacak... lordlar mektupları ateşe atıp dudaklarını sessizlikle mühürleyecek. Bu soylu lordlar Joffrey’yi, Renly’yi, Robb Stark’ı seviyor. Onların gerçek kralı olmama rağmen beni reddetmek isteyecekler. Yani sana ihtiyacım var.”

“Ben her zaman olduğum gibi emrinizdeyim Majesteleri.”

Stannis başıyla onayladı. “*Kara Hayat*’la yelken açıp kuzeye gitmeni istiyorum. Martı Kasabası’na, Parmaklar’a, Üç Kız Kardeş’e ve hatta Beyaz Liman’a. Oğlun Dale, *Hortlak*’la güneye gidecek, Gazap Burnu’ndan Kırık Kol’a, Dorne kıyılarından Arbor’a kadar. İkiniz de birer sandık dolusu mektup taşıyacaksınız ve her limana, her karakola, her balıkçı kasabasına birer nüsha ulaştıracaksınız. Septlerin ve hanların kapılarına mektubumu asacaksınız. Okuma yazma bilen herkes bu mektubu okuyacak.”

“Okuma bilenlerin sayısı fazla değil.”

“Sör Davos doğru söylüyor Majesteleri. Bu mektubu insanlara yüksek sesle okumak çok daha faydalı olur.”

“Ama çok daha tehlikeli olur,” dedi Stannis. “Bu cümleler her yerde hoşgörüyle karşılanmayacak.”

“Yanıma şövalyeler verin. Mektubu onlara okuturum,” dedi Davos. “Şövalyeler benim söyleyeceğim her şeyden daha etkili olur.”

Stannis bu fikirden hoşlanmış gibi görünüyordu. “Evet bunu yapabilirim. Sana, savaşmak yerine okuyacak yüz şövalye vereceğim. Gerektiği zaman açıkça ortalarda ol, gerektiği zaman saklanmasını bil. Onca yıl içinde öğrendiğin bütün kaçakçı hilelerini kullan. Gece yolculuğu, gizli koylar, ne yapman

gerekirse yap. Eğer mektuplar biterse birkaç rahip kirala ve daha fazla nüsha çıkarttır. İkinci oğlundan da yararlanmayı düşünüyorum. *Leydi Marya*'yla Dar Deniz'e açılacak ve Özgür Şehirler'i dolaşacak. Oradaki nüfuz sahibi insanlara mesajımı iletecek. Bütün dünya benim hâkimiyetimden ve Cersei'nin haysiyetsizliğinden haberdar olacak."

Herkese anlatabilirsiniz, diye düşündü Davos, *ama anlattıklarınıza inanacaklar mı?* Düşünceli gözlerle Üstat Pylos'a baktı. Kral, bakışını yakalamıştı. "Üstat, siz yazma işine geri dönseniz iyi olacak. Daha pek çok nüsha çıkarmalısınız ve az vakit var."

"Nasıl emrederseniz," dedi Pylos, eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

"Majesteleri, Pylos iyi bir genç ama boynundaki zincire her bakışımda Üstat Cressen için yas tutuyorum."

"Yaşlı adamın ölümünden o sorumlu değil." Stannis şöminedeki alevlere baktı. "Cressen'in o ziyafete gelmesini istememiştim. Evet ona kızgındım, bana kötü fikirler veriyordu ama ölmesini asla istemedim. Ömrünün geri kalan üç beş yılını huzurla ve dinlenerek geçirmesini umuyordum, bunu hak etmişti ama – dişlerini sıktı– öldü. Pylos bana gayet iyi hizmet ediyor."

"Pylos sorunlarımızın en küçüğü. Mektup... Lordlarınızın mektupla ilgili ne düşündüğünü merak ediyorum?"

Stannis homurdandı. "Celtigar hayranlık verici olduğunu söyledi. Pisliğimi gösterseydim onu da hayranlık verici bulurdu. Diğerleri, kafalarını ördek gibi aşağı yukarı sallayıp durdular, Velaryon hariç hepsi. Velaryon bu meselenin kâğıtlara yazılmış kelimelerle değil kılıçla çözüleceğini söyledi. Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi. Lordlarımı Ötekiler alsın. Ben senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

"Sözleriniz cesur ve güçlü."

"Ve gerçek."

"Ve gerçek. Buna rağmen kanıtınız yok. Bu ensesti kanıtlamak için bir yıl öncekinden fazla delile sahip değilsiniz."

"Kanıt, Fırtına Burnu'nda. Robert'ın piçi. Benim düğün gecemde, gelinim için hazırlanmış yatakta peydahladığı oğlan. Delena, bir Florent'ti ve Robert'la yattığı gece bakireydi. Robert bu yüzden bebeği kabul etti. Adı Edric

Fırtına'ymış, ağabeyimin yüzünü aldığını söylüyorlar. İnsanlar oğlanı gördüklerinde önce ona, sonra Joffrey'ye ve Tommen'a bakacaklar. Şüphelenmeyecek tek kişi bile olacağını sanmıyorum."

"İnsanlar Fırtına Burnu'ndaki bir çocuğu nasıl görecek?"

Stannis parmaklarını Boyalı Masa'ya vurdu. "Bu ciddi bir zorluk. Onca zorluktan sadece biri." Gözlerini kaldırdı. "Mektupla ilgili söyleyecek başka şeylerin de var. Söyle de kurtul. Seni gereksiz nezaket cümleleri kur diye yanımda tutmuyorum. O işi lordlarım yapıyor zaten. Aklından ne geçiyorsa söyle Davos."

Davos başını öne eğdi. "Mektubun sonunda bir cümle vardı. Nasıldı? *Işık Tanrısı infaz etti...*"

"Evet?" Kralın yüzü gerilmişti.

"Halkınız bu cümleden hoşlanmayacak."

"Senin hoşlanmadığın gibi mi?" diye sordu Stannis sert bir sesle.

"Bu cümle yerine, *tanrıların ve insanların şahitliğinde* ya da *eski ve yeni tanrıların huzurunda* yazabilirdiniz."

"Birdenbire dindar mı kesildin kaçakçı?"

"Bu soruyu ben size soracaktım Majesteleri."

"Öyle mi? Görünüşe bakılırsa yeni tanrımı, yeni üstadımdan fazla sevmiyorsun."

"Yeni tanrınızı tanımıyorum," diye itiraf etti Davos. "Ama bu sabah yaktığınız tanrıları tanıyordum. Demirci, gemilerimin güvende olmasını sağladı. Anne, bana yedi güçlü oğul verdi."

"Yedi oğlunu da karın verdi sana. Ona da tapıyor musun? Bu sabah yaktıklarımız eski odunlardan başka bir şey değildi."

"Belki öyledir Majesteleri," dedi Davos. "Ama Bit Çukuru'nda yaşayan aç bir çocukken karnımı rahipler doyuruyordu."

"Şimdi *ben* doyuruyorum."

"Bana masanızda itibarlı bir yer verdiniz. Ben de bunun karşılığında size gerçekleri veriyorum. İnsanlarınızın elinden nesillerdir taptıkları tanrıları alıp adını bile telaffuz edemedikleri yeni bir tanrı verirseniz sizi sevmezler."

Stannis öfkeyle ayağa kalktı. "*R'hllor.* Çok mu zor? Beni sevmeyeceklerini

söylüyorsun. Ne zaman sevdiler ki? Hiç sahip olmadığım bir şeyi nasıl kaybedebilirim?" Güney penceresine gidip ay ışığının aydınlattığı denize baktı. "*Gururlu Rüzgâr*'ın paramparça oluşunu seyrettiğim gün tanrılara inanmaktan vazgeçtim ben. Annemi ve babamı zalimce öldüren tanrılara asla tapmayacağıma dair yemin ettim. Kral Toprakları'ndaki Yüce Rahip, Yedi'nin adaletinden ve iyiliğinden bahseder dururdu ama ikisi de insan elinden çıkar aslında."

"Eğer tanrılara inanmıyorsanız..."

"...bu yeni tanrıyla ne işim var?" diyerek Davos'un sözünü kesti. "Bunu ben de kendime sordum. Tanrılar hakkında çok az şey bilirim ve bildiğimden azını umursarım ama kırmızı rahiplerin güçleri var."

Evet ama ne çeşit güçler? "Cressen'in irfanı vardı."

"Yıllarca onun irfanını, senin kurnazlığını dinledim. Peki bana ne faydanız oldu kaçakçı? Fırtına lordları seni paketleyip geri yolladı. Bir dilenci gibi ayaklarına gidip gülünecek duruma düştüm. Artık dilencilik de yok, kahkahalar da. Demir Taht'ın sahibi benim. Ama onu nasıl ele geçireceğim? Diyarda dört kral var. Diğer üçü benden çok adama ve altına sahip. Benim gemilerim var... ve kırmızı kadına sahibim. Şövalyelerimin yarısı onun adını söylemekten bile korkuyor, bunu biliyor muydun? Başka hiçbir şey yapmasa da, kudretli adamları böylesine dehşete düşürebilen bir büyücü yabana atılamaz. Korkan adam mağlup adamdır. Ve belki de, kırmızı kadının yapabildiği *başka şeyler* de vardır. Öğreneceğim.

Gençliğimde yaralı bir atmaca bulmuştum ve onu iyileştirmiştim. Adını *Gururlukanat* koymuştum. Omzuma tüner, kanat çırpıp oda oda peşimde dolaşır, yemini elimden yerdi ama asla bir atmaca gibi gökyüzüne dikilmezdi. Onu açık araziye götürür uçururdum, en fazla ağaçların tepesine kadar yükselip geri dönerdi. Robert ona *Zayıfkanat* derdi. Robert'ın bir şahini vardı; Yıldırım, avını asla ıskalamazdı. Bir gün büyük amcamız Sör Harbert bana başka bir kuş denememi söyledi. 'Gururlukanat'la dolaşarak kendini aptal durumuna düşürüyorsun,' dedi. Haklıydı." Stannis Baratheon pencereye ve güney denizinde yüzen hayaletlere sırtını döndü. "Yedi'nin tanrıları bana sadece serçe getirdi. Yeni bir kuş denemenin vakti geldi Davos. *Kırmızı* bir şahin uçurmanın vakti geldi."

Theon

Pyke’ta güvenli bir demirleme yeri yoktu ama Theon Greyjoy babasının kalesini en son on yıl önce denizden gördüğü gibi görmek istiyordu. O gün Robert Baratheon’ın savaş kadırgası onu Eddard Stark’ın muhafızı olmak üzere adadan alıp götürmüştü. Theon kadırganın korkuluklarına tutunmuş, küreklerin suya çarparken çıkardığı sesi ve ustanın davullarını dinlemiş, uzaklaştıkça küçülen Pyke’ı ufukta kaybolana kadar seyretmişti. Şimdi, yaklaştıkça büyüyüşünü, denizden çıkıp önünde yükselişini görmek istiyordu.

Myraham isimli gemi yelkenlerinden sesler çıkararak ilerliyor, Theon’un isteğine itaat ediyordu. Geminin kaptanı rüzgâra, gemi mürettebatına ve soylu genç lordların aptallıklarına küfürler yağdırıyordu. Theon yüzünü denizden yükselen su serpintisinden korumak için pelerininin başlığını kafasına geçirdi ve evine baktı.

Kıyı keskin kayalardan ve zalim uçurumlardan ibaretti ve kale de onlar gibi görünüyordu; duvarları, kuleleri ve köprüleri aynı gri siyah taştan yapılmış, aynı tuzlu suyla ıslanmış, aynı koyu yeşil yosunlarla sarılmış ve aynı deniz kuşlarının pisliğiyle kaplanmıştı. Üstünde Greyjoylar’ın kalesinin yükseldiği uçurumlu arazi, bundan binlerce yıl önce okyanusun bağırsaklarına saplanmış bir kılıç gibi dikti ama dev dalgalar kılıcı gece gündüz döverek kırmış, parçalamıştı. Geriye, kızgın dalgaların çarpıp köpürdüğü üç çıplak ve çorak adayla, suyun içinden bir deniz tanrısına ait tapınağın sütunlarıymışçasına yükselen bir dizi yüksek kaya yığını kalmıştı.

Kasvetli, karanlık ve tehlikeli Pyke bu adaların ve sütunların üstünde onların bir parçasıymış gibi duruyordu. Perde duvar; uçurumun tepesiyle heybetli Büyük Kale’nin tamamen hâkim olduğu en geniş adayı birbirine bağlayan büyük taş köprünün ayaklarının etrafındaki dik burnu kapatıyordu. Daha uzakta, her biri kendi adalarının üzerine kurulmuş olan Mutfak Kalesi ve Kanlı Kale vardı. Yüksek kaya yığınlarına tutunan kuleler ve diğer dış binalar, sütunların birbirine yakın olduğu yerlerde üstü kapalı kemerli yollarla, olmadığı yerlerdeyse ip

köprülerle birbirine bağlanıyordu.

Deniz Kulesi kırık kılıcın ucundaki en uzak adada yükseliyordu, kalenin en eski bölümü olan yüksek ve yuvarlak kuleyi barındıran dik sütun durmak bilmeyen dalgalar yüzünden aşınmıştı. Kulenin zemin katları yüzyıllar boyunca taşlara yapışmış tuzla beyaza boyanmıştı. Orta katlar yosunlardan dokunmuş bir battaniyeyle sarılmış gibi yeşildi. Kulenin sivri tepesi geceleri yanan gözcü ateşlerinin isiyle kararmıştı.

Deniz Kulesi'nin üstünde babasının sancağı dalgalanıyordu. *Myraham,* sancağa işlenmiş armanın seçilemeyeceği kadar uzaktaydı ama Theon kumaşın üstünde ne olduğunu biliyordu: Greyjoy Hanedanı'nın altın deniz canavarı. Canavarın kolları siyah zemin üstünde kıvrılarak ileri doğru uzanıyordu. Sert rüzgârla demir direğin ucunda çırpınan sancak, havalanmak için mücadele veren bir kuş gibi görünüyordu. Ve bu sefer Starklar'ın ulu kurdu, gölgesini Greyjoylar'ın deniz canavarının üstüne düşürerek daha yüksekte uçmuyordu.

Theon daha önce bu kadar heyecan verici bir manzaraya şahit olmamıştı. Gökyüzündeki ince ve dağınık bulutların arasından kızıl kuyruklu yıldız görünüyordu. Mallisterlar, Nehirova'dan Denizgözcüsü'ne kadar olan bütün yol boyunca yıldızın ne anlama geldiğini tartışmıştı. *O benim kuyruklu yıldızım,* diye düşündü Theon. Elini kürklü pelerininin içine sokup iç cebindeki deri keseye dokundu. Kesenin içinde Robb Stark'ın taç değerindeki mektubu vardı.

"Kale hatırladığınız gibi mi lordum?" diye sordu kaptanın kızı, bedenini Theon'un koluna yaslayarak.

"Daha küçük görünüyor," diye itiraf etti Theon. "Belki uzakta olduğu içindir." *Myraham,* Eski Şehir'den gelen, şişman gövdeli, güneyli bir ticaret gemisiydi. Demir cevheriyle takas edilecek şarap fıçıları, kumaşlar ve baharatlar taşıyordu. Geminin kaptanı da şişman gövdeli bir güneyliydi. Kalenin ayaklarında köpüren kayalık deniz, adamın tombul dudaklarını titretmişti. Kaptan kıyıya yaklaşmaktan çekiniyordu. Demirdoğumlu bir dargemi kaptanı, gemisini kayalıklar boyunca yüzdürür, kapı kulübesiyle Büyük Kale'nin arasındaki yüksek köprünün altından geçirirdi ama Eski Şehirli tombul kaptanın bunu yapacak ustalığı, mürettebatı ya da cesareti yoktu. Güvenli bir mesafede kaldılar ve Theon, Pyke'a uzaktan bakmakla yetindi. Bu noktada bile Myraham

kayalıklardan uzak kalmak için ciddi bir mücadele vermek durumundaydı.

“Orası çok rüzgârlı olmalı,” dedi kaptanın kızı.

Theon güldü. “Rüzgârlı, soğuk ve rutubetli. Doğrusunu söylemek gerekirse zorlu ve kasvetli bir yer... ama babam zorlu yerlerin zorlu adamlar yetiştirdiğini söyler. Ve dünyaya zorlu adamlar hükmeder.”

Kaptan, Theon’un yanına gelip eğilerek selam verdiğinde yüzü deniz kadar yeşildi. “Artık liman yönüne dönebilir miyim lordum?”

“Dönebilirsin,” dedi Theon dudağında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Alacağı altınlar adamı gurursuz bir dalkavuğa çevirmişti. Theon, Denizgözcüsü’nde adalardan gelen bir dargemi bulmayı ummuştu, o zaman çok farklı bir yolculuk olurdu bu. Demirdoğumlu kaptanlar gururlu ve inatçıydı, karşılarındaki adamın soylu kanına hayranlık duymazlardı. Adalar birinin başkasına hayranlık duyması için küçük yerlerdi ve dargemiler daha da küçük. Eğer söylendiği gibi her kaptan kendi gemisinin kralıysa, adalar için on bin kralın toprağı denmesi şaşırtıcı değildi. Bir fırtınada yemyeşil kesilip küpeştelere pisleyen bir kralın önünde diz çöküp tanrıymış gibi davranmak zordu. “İnsanları, Boğulmuş Tanrı yaratır,” demişti Kral Urron Kırmıziel binlerce yıl önce. “Ama taçlar insan eliyle yapılır.”

Bir dargemi yolculuk süresini de yarı yarıya azaltırdı. Dürüst olmak gerekirse *Myraham* suya indirilmiş bir banyo teknesine benziyordu. Kimse bir fırtına sırasında bu geminin içinde olmak istemezdi ama Theon her şeye rağmen mutluydu. İşte buradaydı, boğulmamıştı ve bu yolculuğun da kendine özgü iyi tarafları vardı. Tek kolunu kaptanın kızının beline sardı. “Lord Limanı’na yaklaştığımızda beni çağır,” dedi kaptana. “Aşağıda, kamaramda olacağız.” Kızın kolundan tutup geminin kıç tarafına doğru yürümeye başladı.

Kamara kaptana aitti aslında. Denizgözcüsü’nden yelken açtıklarında Theon’a tahsis edilmişti. Kimse kaptanın kızını Theon’a tahsis etmemişti ama kız kendi ayaklarıyla kamaraya gelmişti. Biraz şarap, biraz fısıltı ve kız oradaydı. Theon’un zevki için biraz tombul sayılırdı, teni de pürüzlüydü ama göğüsleri avuçlarını güzelce dolduruyordu ve yattığı ilk erkek Theon’du. Kızın o yaşta hâlâ bakire olması şaşırtıcıydı. Theon bu durumu eğlenceli bulmuştu. Kaptanın, kızıyla olan yakınlaşmasını onayladığını düşünmüyordu, aklından hiç

çıkmayan altın kesesi uğruna soylu lorda dalkavukluk edip öfkesini yutmaya çalışan adamı izlemek daha da eğlenceliydi.

Theon ıslak pelerinini çıkarırken, “Evinizi tekrar görmek sizi çok mutlu etmiş olmalı lordum,” dedi kız. “Kaç yıldır uzaklardaydınız?”

“On yıla yakın,” diye cevap verdi Theon. “Eddard Stark’ın muhafızı olmak için Kışyarı’na götürüldüğümde on yaşımdaydım.” Sözde muhafız, gerçekte tutsak olarak götürülmüştü. Hayatının yarısı esaret altında geçmişti... ama devamı öyle olmayacaktı. Hayatı tekrar kendisine aitti ve etrafta hiç Stark yoktu. Kaptanın kızını kendine çekip boynunu öptü. “Pelerinini çıkar.”

Kız utangaç bir tavırla başını öne eğdi ama kendisine söyleneni yaptı. Deniz suyuyla ağırlaşmış kumaş parçası omuzlarından aşağı düştüğünde kız hafifçe eğilip heyecanla gülümsedi. Gülümsediği zaman tam bir aptal gibi görünüyordu ama Theon bir kadının zeki olmasını beklemiyordu zaten. “Buraya gel,” dedi kıza.

Kız, Theon’a yaklaştı. “Daha önce Demir Adaları’nı görmemiştim hiç.”

“Şanslıymışsın,” dedi Theon. Parmaklarını kızın saçlarına götürdü. Koyu renk saçları rüzgârdan karışmış olmasına rağmen güzel görünüyordu. “Adalar sert ve kayalık yerlerdir. Rahat edilemeyecek kadar dar, umutsuzluk verecek kadar kasvetli. Ölüm her zaman yakındadır. Yaşam zalim ve yavandır. Erkekler bütün gecelerini içerek kimin işinin daha zor olduğunu konuşarak geçirir. Balıkçı denizle savaşır. Çiftçi ürün almak için verimsiz toprakları tırmalar durur. Doğrusunu istersen madencilerin hali hepsinden beterdir. Yerin altında, zifiri karanlıkta belleri kırılır. Ne uğruna peki? Demir, kurşun ve kalay. Bizim hazinelerimiz bunlardan ibarettir. Eski demiradamların yağmacı olması sebepsiz değil.”

Aptal kız anlatılanları dinliyormuş gibi görünmüyordu. “İzin verirseniz sizinle karaya çıkabilirim.”

“Karaya çıkabilirsin,” dedi Theon. “Ama korkarım benimle değil.”

“Şatonuzda çalışabilirim lordum. Balık temizlerim, ekmek pişiririm, yağ yaparım. Babam benim yaptığımdan daha lezzetli bir yengeç güveci yemediğini söyler. Bana mutfağınızda bir yer verirsiniz, ben de size yengeç pişiririm.”

“Geceleri yatağımı da ısıtır mısın?” Theon kızı kendine çekip elbisesinin

bağcıklarını çözmeye başladı. Elleri becerikli ve deneyimliydi. “Geçmiş zamanlarda yaşıyor olsaydık seni ganimet olarak eve götürür, karım yapardım, rızan olsa da olmasa da. Eski demiradamlar böyle şeyler yaparmış. Gerçekten tek karıları olurmuş, kendileri gibi demirdoğumlu kaya kadınları, yağmalar sırasında ele geçirdikleri kadınları da tuz karıları olarak tutarlarmış.”

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Ben de sizin tuz karınız olayım lordum.”

“O günler geçmişte kaldı.” Theon parmağıyla kızın kahverengi meme ucunun çevresinde çemberler çiziyordu. “Rüzgârı yelkenlerimize doldurup ateş ve kılıçla denize açıldığımız, canımızın istediği her şeyi aldığımız günler çoktan bitti. Şimdi herkes gibi toprağı eşeliyor, denize ağlar atıyoruz. Kışı geçirmeye yetecek kadar tuzlu balığımız ve yulafımız olursa kendimizi şanslı kabul ediyoruz.” Kızın göğüs ucunu ağzına aldı, kız soluksuz kalana kadar ısırdı.

“Arzu ederseniz onu yine içime sokabilirsiniz,” diye fısıldadı kız Theon göğüs ucunu emerken.

Theon kafasını kaldırdı, kızın göğsü kıpkırmızı olmuştu. “Sana yeni bir şeyler öğretmek hoşuma gider,” dedi. “Kemerimi çöz ve bana ağzınla zevk ver.”

“Ağzımla mı?”

Başparmağını kızın dudaklarında gezdirdi. “Bu dudaklar o iş için yaratılmış tatlım. Eğer benim tuz karım olsaydın sana emrettiğim her şeyi yapmak zorunda kalırdın.”

Kız en başta çekingendi ama bütün aptallığına rağmen çabuk öğreniyordu. Ağzı da bacaklarının arasındaki delik kadar ıslak ve tatlıydı. Üstelik ağzı doluyken sersemce gevezelik edemiyordu. *Geçmiş zamanlarda yaşıyor olsaydık onu tuz karım olarak tutardım geçekten,* diye düşündü elini kızın kafasına götürürken. *Geçmiş zamanlarda, elimizde tırmık yerine balta tuttuğumuz, servet olsun, kadın olsun canımızın istediği her şeyi söküp aldığımız, Eski Kanun’a göre yaşadığımız yıllarda.* Geçmiş zamanlarda demiradamlar madenlerde çalışmaz, tarla sürmezdi; bunlar yağmaladıkları yerlerden getirdikleri esirlerin işiydi, keçilerin ve koyunların başında durmak gibi sefil işler de öyle. Demiradamlara uygun meşguliyet savaştı. Boğulmuş Tanrı, demiradamları yağma ve tecavüz için yaratmıştı, krallıklar kurmaları, isimlerini ateşe, kana ve şarkılara yazmaları için.

Ejderha Aegon yaktığı Kara Harren'ın krallığını zayıf yaratılışlı nehir insanlarına vererek Eski Kanun'un sonunu getirmişti. Demir Adaları bu değişiklikten sonra çok daha büyük bir diyarın önemsiz arka suları haline gelmişti. Demiradamların kanlı hikâyeleri adalarda yanan her şömine başında, hatta Pyke'ın yüksek duvarlarının arkasında hâlâ anlatılıyordu. Theon'un babası pek çok sıfatının yanı sıra Orak Lordu olarak anılıyordu. Greyjoy soyuna ait söz *Biz Tohum Ekmeyiz* idi.

Lord Balon'ın büyük isyanının sebebi anlamsız bir taç giyme isteği değil, Eski Kanun'u geri getirme umuduydu. Robert Baratheon, dostu Eddard Stark'ın da yardımıyla bu umut için kanlı bir son yazmıştı ama şimdi her iki adam da ölüydü. Onların yerini kifayetsiz çocuklar almıştı ve Fatih Aegon'ın fethettiği diyar ezilmiş, parçalara bölünmüştü. *Mevsim geldi,* diye düşündü Theon erkekliği kızın dudaklarının arasında gidip gelirken. *Bu mevsim, bu yıl, bugün ve asıl adam benim.* Edepsizce gülümsedi. Lord Balon'a, onun yapamadıklarını son doğanın, bebek ve tutsak Theon'un yaptığını söylediğinde babasının neler diyeceğini merak ediyordu.

Zevk anı fırtına gibi geldi ve kızın ağzı Theon'un tohumlarıyla doldu. Şaşıran kız geri çekilmeye çalıştığında Theon kızın saçlarını tutup kafasını kendine doğru bastırdı. Sonrasında kız, Theon'un yanına uzandı. "Lordumu memnun edebildim mi?"

"Yeterince," dedi Theon.

"Tuzluydu," diye mırıldandı kız.

"Deniz suyu gibi mi?"

Kız başıyla onayladı. "Ben denizi severim lordum."

"Ben de," dedi Theon kızın göğüs ucuyla oynarken. Doğru söylüyordu. Deniz, Demir Adaları'nın erkekleri için özgürlük demekti. Denizgözcüsü'nde *Myraham*'a bindiği an hatırlamıştı bunu. Sesler bütün eski duyguları geri getirmişti; halatların ve ahşapın gıcırdaması, kaptanın komutları, rüzgârla dolan yelkenlerin şaklamaları. Bu sesler Theon için kendi kalbinin atışı kadar tanıdıktı ve huzur veriyordu. *Bunu unutmamalıyım,* dedi kendine. *Bir daha asla denizden uzaklaşmamalıyım.*

"Beni de götürün lordum," diye yalvardı kaptanın kızı. "Şatonuza gelmesem

de olur. Bir köyde yaşarım, tuz karınız olurum.” Theon’un çenesine dokundu.

Greyjoy kızı kenara itip ranzadan aşağı atladı. “Benim yerim Pyke ve senin yerin bu gemi.”

“Artık burada kalamam.”

Theon pantolonunun bağcıklarını bağladı. “Neden?”

“Babam,” dedi kız. “Siz gidince beni cezalandıracak lordum. Bana küfürler edecek ve beni dövecek.”

Theon askıdan pelerinini alıp omuzlarına attı. “Babalar böyledir,” dedi pelerinin boğazını gümüş bir kopçayla tuttururken. “Ona mutlu olması gerektiğini söyle. Seni o kadar fazla becerdim ki büyük ihtimalle hamilesin. Bir kralın piçini doğurma onuru herkese kısmet olmaz.” Theon aceleyle kamaradan çıkarken kız bütün aptallığıyla arkasından bakıyordu.

Myraham ağaçlıklı bir burnun çevresini dönüyordu. Çamlarla kaplı uçurumların altındaki balıkçı tekneleri denizdeki ağlarını topluyordu. Şişman göke, teknelerin epey açığından dolaşıyordu. Theon etrafa daha iyi bakabilmek için geminin baş tarafına gitti. Önce kaleyi gördü, Botleyler’in karakolu. Theon küçük bir çocukken kale ahşaptı ama Robert Baratheon yapıyı yerle bir etmişti. Lord Sawane yıkılan ahşap binanın yerine taştan yeni bir kale yaptırmıştı. Şimdilik küçük olan kare şekilli kale, tepeyi taçlandırıyordu. Alçak köşe kulelerinin tepesinden, üstlerine gümüşi balık sürüleri işlenmiş açık yeşil sancaklar sarkıyordu.

Güvenliği şüpheli küçük kalenin altındaki Lord Limanı gemi kaynıyordu. Theon burayı en son gördüğünde, liman üstünde dumanlar tüten bir enkazdan ibaretti. Ateşe verilmiş dargemilerin ve parçalanmış kadırgaların kayalık kıyıya vuran iskeletleri ölü deniz canavarlarının kemiklerine benziyordu. Evler yıkık duvarlara ve soğuk küllere dönüşmüştü. Aradan geçen on yıldan sonra savaştan silik izler kalmıştı, insanlar yıkıntılardan topladıkları taşlarla yeni evler yapmış, çatıları için taze kesekler hazırlamışlardı. Rıhtımın yanına yeni bir han kurulmuştu. İlk katı kesik taştan, ikinci katı ahşaptan yapılmış bina eski handan çok daha büyüktü. Hanın arkasındaki kasaba septi yeniden inşa edilmemişti. Septten geriye yedi köşeli temelinden başka bir şey kalmamıştı. Robert Baratheon’ın gazabı, demiradamların yeni tanrılara olan inancını da yıkmış gibi

görünüyordu.

Theon Greyjoy tanrılardan çok gemilerle ilgileniyordu. Sayısız balıkçı teknesinin arasında, İbben'den gelen kara gövdeli bir gökenin yanında yük boşaltan Tyroshlu bir ticaret kadırgası gördü. Denize demir atmış ya da köpüklü kuzey kıyısına yanaşmış halde bekleyen en az elli ya da altmış tane dargemi vardı. Bazı yelkenlerde diğer adaların armaları göze çarpıyordu; Wynch'in kanlı ayı, Lord Goodbrother'ın siyah savaş borusu, Harlaw'un gümüş orağı. Theon'un gözleri amcası Euron'un gemisi *Sükûnet*'i aradı. Kırmızı, korkunç dargemi ortalıkta görünmüyordu ama babasının *Dev Denizcanavarı* sudaydı. Geminin pruvasını süsleyen, gri demirden dökülmüş mahmuz, şeklini geminin adından almıştı.

Lord Balon oğlunun ziyaret sebebini tahmin etmiş ve sancak beylerini mi çağırmıştı? Eli tekrar iç cebine, deri keseye gitti. Robb Stark ve Theon'dan başka kimsenin bu mektuptan haberi yoktu; böylesine büyük bir sırrı bir kuşun kanatlarına yükleyecek kadar aptal değillerdi. Ama Lord Balon da aptal bir adam değildi. Theon'un bunca yıl sonra eve dönmesinin gerçek nedenini anlamış ve ona göre hazırlık yapmış olabilirdi.

Bu olasılık Theon'u huzursuz etti. Babasının savaşı uzun zaman önce yenilgiyle bitmişti. Theon'un zamanı gelmişti artık; onun planı, onun zaferi ve onun tacı. *Ama dargemiler çağrıldıysa...*

Düşününce... çağrı sadece tedbir amaçlı da olabilirdi. Süregelen savaşın denize yayılma olasılığına karşı bir savunma hareketi. Yaşlı adamlar ihtiyatlı davranmayı severdi. Babası da, Demir Donanma'nın başındaki amcası Victarion da yaşlı adamlardı artık. Diğer amcası Euron'un bambaşka bir şarkı olduğuna şüphe yoktu ama *Sükûnet* limanda değildi. *Olmaması iyi,* diye düşündü Theon. *Bu sayede her şeyi çok daha çabuk halledebilirim.*

Myraham karaya yaklaşırken Theon güvertede huzursuzca volta atarak gözleriyle kıyıyı tarıyordu. Rıhtımda babasını bulmayı ummuyordu elbette ama Lord Balon oğlunu karşılamak için birilerini göndermiş olmalıydı. Kâhya Sylas Ekşidil, Lord Botley, belki Dagmer Yarıkçene. Dagmer'ın o biçimsiz yaşlı yüzünü görmek Theon'u sevindirirdi. Geleceğini biliyorlardı. Robb, Nehirova'dan kuzgunlar göndermişti ve Denizgözcüsü'nde Theon'u bekleyen

bir dargemi bulamadıklarında Jason Mallister kuzgunların kaybolduğunu düşünerek kendi kuşlarını Pyke'a yollamıştı.

Ama tanıdık bir yüz göremiyordu Theon. Ona Pyke'a kadar eşlik edecek şeref muhafızları da yoktu. Liman kendi işleriyle uğraşan sıradan insanlarla doluydu. Rıhtım işçileri Tyroshlu ticaret gemisinden şarap fıçıları indiriyordu. Balıkçılar bağrışarak o gün tuttukları balıkları satmaya çalışıyordu. Çocuklar liman boyunca koşturup oyun oynuyordu. Boğulmuş Tanrı'nın deniz suyu cübbesini giymiş bir rahip çakıl taşlarıyla kaplı sahilde iki at yürütüyordu. Hanın penceresinden dışarı sarkmış pasaklı bir kadın aşağıdan geçen İbbenli denizcilere sesleniyordu.

Gemiyi karşılamak için toplanan bir avuç liman tüccarı, *Myraham* iskeleye bağlanırken yüksek sesle sorular sormaya başladı. "Eski Şehir'den geliyoruz," dedi kaptan. "Elma ve portakal taşıyoruz. Arbor'dan şarap, Yaz Adaları'ndan kuş tüyü aldık. Baharat, deri, Myr danteli, leydiler için ayna da var. Eski Şehir'in en tatlı sesli iki ahşap arpı da bende." Geminin iskele tahtası gürültüyle aşağı indi. "Ve genç veliahtınızı size geri getirdim."

İskeledeki kalabalık boş ve umursamaz gözlerle Theon'a bakıyordu, onun kim olduğunu bilmedikleri ortadaydı. Bu durum Theon'u kızdırmıştı. Kaptanın avcuna bir altın ejderha sıkıştırdı. "Adamlarına söyle eşyalarımı taşısınlar." Bir cevap beklemeden iskele tahtasından aşağı indi. "Hancı," diye bağırdı. "Bana at getirin."

"Emredersiniz lordum," diye karşılık verdi adam eğilip selamlamadan. Theon demirdoğumluların ne kadar cesur ve pervasız olabileceklerini unutmuştu. "İşinize yarayacak bir atım var lordum. Nereye gideceksiniz?"

"Pyke." Aptal adam onu *hâlâ* tanımamıştı. Theon, göğsünde deniz canavarı arması olan iyi takımını giymemekle hata etmişti belki.

"Amacınız akşam çökmeden Pyke'a varmaksa bir an önce yola çıkmak istersiniz," dedi hanın kâhyası. "Oğlum sizinle gelip yolu gösterebilir."

"Oğluna ihtiyaç yok," dedi derin bir ses. "Atına da. Yeğenimi baba evine ben götüreceğim."

Konuşan adam, Theon'un sahilde gördüğü rahipti. Rahip ilerlerken iskeledeki insanlar dizlerinin üstüne çöküyordu. Hanın kâhyası, "Buharsaçlı,"

diye mırıldandı.

Siyah gözlü, sert bakışlı, kanca burunlu, ince uzun rahip; gri, yeşil ve mavi alacalı bir cübbe giymişti; Boğulmuş Tanrı'nın girdaplı renkleri. Omzuna deri kayışlı bir matara asılıydı. Uzun siyah saçları ve sakalları aralarına kurutulmuş deniz yosunları katılarak örülmüştü.

Theon aniden hatırladı. Babası çok ender yolladığı kısa mektuplardan birinde, en küçük kardeşinin bir fırtına sırasında kaybolduğunu, birkaç gün sonra sağ olarak kıyıya vurduğunu ve kendini dine adadığını yazmıştı. "Aeron amca?" dedi Theon şüpheyle.

"Yeğenim Theon," diye karşılık verdi rahip. "Baban seni karşılamamı söyledi. Gel."

"Bana birkaç dakika ver amca." Dönüp Myraham'a baktı. "Eşyalarımı getirin," diye emretti kaptana.

Bir miço, porsuk ağacından yapılmış yayını ve oklarını getirdi ama kıyafetlerinin olduğu bohçayı kaptanın kızı taşıyordu. "Lordum," dedi gözleri kan çanağına dönmüş kız. Theon bohçayı aldı. Kaptanın kızı kendi babasının, rahibin ve ada halkının yarısının gözleri önünde Theon'a sarılmak için kollarını uzattı.

Theon ustaca kenara çekilerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Lütfen," dedi kız. "Sizi çok seviyorum lordum."

"Gitmeliyim," diye karşılık verdi Theon. İskelenin yarısını çoktan yürümüş olan amcasının peşine takıldı, bir düzine uzun ve hızlı adımdan sonra adama yetişti. "Seni göreceğimi düşünmemiştim amca. On yıllık hasretten sonra beni karşılamaya lord babam ve leydi annem gelir ya da şeref muhafızlarıyla birlikte Dagmer'ı gönderirler sanmıştım."

"Pyke'ın Orak Lordu'nun emirlerini sorgulamak sana düşmez." Rahibin tavırları buz gibiydi, Theon'un çocukluğundan hatırladığı amcasına hiç benzemiyordu. Aeron Greyjoy bir zamanlar cana yakın, gülmeyi seven, şarkılardan, biradan ve kadınlardan hoşlanan bir adamdı. "Dagmer'a gelince, Yarıkçene babanın emriyle Eski Wyk'e gitti. Stonehouse ve Drumm Hanedanları'nı ayaklandıracak."

"Ne amaçla? Dargemiler neden toplandı?"

“Dargemiler neden toplanır?” Rahip, atları hanın suya bakan cephesine bağlayıp Theon’a döndü. “Bana doğru söyle yeğenim. Artık kurt tanrılarına mı ibadet ediyorsun?”

Theon ibadet etmiyordu ama bir rahibe söylenecek şey değildi bu, rahip öz amcası olsa bile. “Ned Stark bir ağaca ibadet ediyordu. Hayır, Starklar’ın tanrılarıyla işim yok.”

“Güzel. Diz çök.”

Zemin taşlarla doluydu ve çamurla kaplıydı. “Amca, ben...”

“*Diz çök.* Yoksa, yeşil topraklardan aramıza gelen kibirli bir lord musun artık?”

Theon diz çöktü. Bir amacı vardı ve amacına ulaşmak için Aeron’ın yardımı gerekebilirdi. Bir taç karşılığında pantolonuna biraz çamur ve at pisliği bulaşması yüksek bir bedel sayılmazdı.

“Başını öne eğ.” Rahip matarasının kapağını açıp içindeki deniz suyunu ağır ağır Theon’un kafasına döktü. Deniz suyu Theon’un saçlarından alnına süzüldü ve gözlerine girdi. Damlalar yanaklarını yıkadı. Bir parmak, pelerininin ve takımının içine girerek sırtına dokundu, omurgasında soğuk bir derecik aktı. Tuzlu su gözlerini iyice yakıyordu ve Theon bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Okyanusun tadını dudaklarında hissediyordu. “Kulun Theon’un tıpkı senin gibi denizden yeniden doğmasına izin ver,” diye dua etmeye başladı Aeron Greyjoy. “Onu tuzla kutsa, taşla kutsa, çelikle kutsa. Yeğenim, duayı hatırlıyor musun?”

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Theon.

“Zaten ölü olan ölemez,” diye tekrar etti amcası. “Ama yeniden doğar. Daha güçlü ve daha zorlu. Ayağa kalk.”

Theon tuz yüzünden yaşarmış gözlerini kırpıştırarak yerden kalktı. Amcası tek kelime etmeden mataranın ağzını kapatıp atına bindi. Theon onu takip etti. Birlikte taşlı tepeye doğru at sürerek Lord Botley’nin kalesinin yanından geçtiler, limanı ve hanı arkalarında bıraktılar. Rahip hiç konuşmadı.

“Hayatımın yarısını evden uzakta geçirdim,” diyerek sessizliği bozdu Theon. “Adalar çok değişti mi?”

“Erkekler balık avlıyor, toprak kazıyor ve ölüyor. Kadınlar kan ve acı içinde

kalarak çocuklar doğuruyor ve ölüyor. Gece gündüzü takip ediyor. Rüzgâr ve dalgalar aynı. Adalar tanrımızın onları yarattığı gibi duruyor."

Zalim bir adama dönüşmüş, diye düşündü Theon. "Kız kardeşimi ve leydi annemi Pyke'ta bulabilecek miyim?"

"Bulamayacaksın. Annen teyzenle birlikte Harlaw'da kalıyor. Son zamanlarda öksürüğü kötüleşmişti, orada rutubet daha az. Kız kardeşin *Kara Rüzgâr*'la Büyük Wyk'e yelken açtı, babanın mesajlarını götürüyor. Geri dönmesi çok uzun sürecek, emin olabilirsin."

Kara Rüzgâr, Theon'un ablası Asha'nın dargemisiydi. Bunun Theon'a hatırlatılmasına gerek yoktu, ablasını on senedir hiç görmemişti ama onun hakkında bu kadarını biliyordu. Robb Stark ulu kurduna Boz Rüzgâr adını vermişken Asha'nın gemisine kara demesi tuhaftı. "Greyjoylar bozdur, Starklar kara," diye mırıldandı gülümseyerek. "Ama görünüşüne göre iki soy da rüzgârlı."

Rahibin buna verecek cevabı yoktu.

"Peki senden ne haber amca?" diye sordu Theon. "Pyke'tan götürüldüğüm zamanlarda bir rahip değildin. Elinde bir kupa birayla masaya oturup istila şarkıları söylediğin vakitleri hatırlıyorum."

"Genç ve kibirliydim," dedi Aeron Greyjoy. "Ama deniz bütün aptallıklarımı ve kibrimi yıkayıp temizledi. Senin tanıdığın o adam boğuldu yeğenim. Ciğerleri deniz suyuyla doldu, gözlerindeki perdeyi balıklar yedi. Tekrar doğduğumda her şeyi net olarak görebiliyordum."

Zalim olduğu kadar deli de. Theon, amcasını eski haliyle seviyordu. "Amca, babam neden gemileri ve askerleri buraya çağırdı?"

"Pyke'a vardığımızda sebebini sana söyleyecektir."

"Ne planladığını şimdi öğrenmeliyim."

"Benden öğrenmeyeceksin. Bu konuyla ilgili hiç kimseyle konuşmama emri aldık."

"*Benimle* bile mi?" Theon öfkelenmişti. Savaşta kumandanlık etmiş, kralla avlanmış, turnuvalarda saygınlık kazanmış, Brynden Karabalık ve İri Jon Umber'le birlikte at sürmüş, Fısıltılı Orman'da dövüşmüş ve sayısız kadınla yatmıştı ama amcası ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyordu. "Eğer babam

savaş planları yapıyorsa benim de bilmem gerekir. Ben *herhangi* biri değilim, Pyke'ın ve Demir Adaları'nın veliahtıyım."

"Göreceğiz."

Amcasının cevabı tokat gibiydi. "*Görecek miyiz?* Ağabeylerimin ikisi de öldü. Lordun yaşayan tek oğlu benim."

"Kız kardeşin de hayatta."

Asha, diye düşündü Theon kafası allak bullak olmuş halde. Ablası ondan üç yaş büyüktü ama yine de... "Bir kız, veliaht sırasında hiç erkek evlat kalmadıysa vâris olur," dedi ısrarla. "Haklarımın elimden alınmasına göz yummam. Uyarıyorum."

Amcası homurdandı. "Boğulmuş Tanrı'nın bir hizmetkârını mı uyarıyorsun yeğenim? Bildiğinden fazlasını unutmuşsun. Üstelik lord babanın bu kutsal adaları bir Stark'a bırakacağını düşünüyorsan aptalsın. Şimdi sessiz ol. Yolumuz senin gevezeliklerin olmadan da yeterince uzun."

Theon zor da olsa dilini tutmayı başardı. *Demek böyle olduğunu düşünüyorlar,* diye geçirdi içinden. Kışyarı'nda on yıl yaşamak insanı bir Stark yapabilirmiş gibi. Lord Eddard Stark onu kendi çocuklarının arasında büyütmüştü ama Theon kendini asla onlardan biri gibi hissetmemişti. Leydi Stark'tan mutfakta çalışan en önemsiz hizmetliye kadar kaledeki herkes, Theon'un Lord Balon'ın iyi tavırlarını güvenceye almak için tutulan bir esir olduğunu biliyor ve ona göre davranıyordu. Piç Jon Kar bile Theon'dan fazla saygı görüyordu.

Lord Eddard zaman zaman baba rolünü oynamayı denemişti ama Theon için Pyke'a kan ve ateş getiren, onu evinden alıp uzaklara götüren adam olmaktan öte gidememişti. Theon'un çocukluğu sert suratlı Starklar'dan korkmakla, mesafeli ve şüpheci Leydi Catelyn'den çekinmekle geçmişti.

Lord ve Leydi Stark'ın küçük çocukları, Theon'un Kışyarı'nda geçirdiği yılların çoğunda altları bezli bebeklerdi. Sadece Robb ve piç kardeşi Jon Kar, Theon'un konuşmaya tenezzül edeceği kadar büyüktü. Piç Jon asık suratlı, iç karartıcı, ince alayı hemen sezecek kadar zeki bir delikanlıydı ve Theon'un soylu kanını, Robb'un ona beslediği hayranlığı kıskanırdı. Robb'a gelince... Theon'un ona karşı kardeş duyguları beslediği söylenebilirdi ama eski savaşların hâlâ

unutulmadığı Pyke'ta bundan bahsetmemek çok daha hayırlı olurdu. Demir Adaları geçmişte yaşıyordu; şimdiki zaman katlanılamayacak kadar sert ve acıydı. Ayrıca, babası ve amcaları yaşlı adamlardı artık. Yaşlı lordlar tozlanmış savaşlarını mezara kadar götürürdü. Hiçbir şeyi unutmaz, daha azını affederlerdi.

Nehirova'dan Denizgözcüsü'ne kadar olan yolculuğunda kendisine eşlik eden Mallisterlar için de aynı durum söz konusuydu. Patrek Mallister fena bir arkadaş sayılmazdı, tıpkı Theon gibi, fahişeleri, şarabı ve aylaklığı seviyordu. Ama yaşlı Lord Mallister vârisinin Theon'la dostluk kurmaya başladığını fark ettiğinde Patrek'i bir kenara çekmiş, Denizgözcüsü'nün kıyıyı Demir Adaları'ndan gelen yağmacılara karşı korumak üzere inşa edildiğini hatırlatmıştı ve Yağmacıların başı Pyke'ın Greyjoylar'ıydı. Denizgözcüsü'nün Çınlayan Kule'si adını büyük bronz çanından alırdı, yağmacıların dargemileri batı ufkunda göründüğünde çan çalar, kasaba halkını ve çiftlik işçilerini savaşa çağırırdı.

"Çanın son üç yüzyıl içinde sadece bir kez çaldığını unutuyorlar," demişti Patrek babası tarafından uyarıldığı günün ertesinde. Theon'la birlikte elma şarabı içiyor, yaşlı adamın kendisine söylediklerini anlatıyordu.

"Ağabeyim Denizgözcüsü'ne saldırdığında," diye karşılık vermişti Theon. Lord Jason, Rodrik Greyjoy'u kale duvarlarının dibinde kılıçtan geçirmiş, demiradamları denize dökmüştü. "Baban bu sebeple ona düşmanlık duyduğumu düşünüyorsa bunun tek sebebi Rodrik'i hiç tanımıyor olmasıdır."

Bu konuşmanın üstüne kahkahalar atmışlar ve Patrek'in tanıdığı, genç bir değirmencinin şehvetli karısına gitmek için birbirleriyle yarışmışlardı. *Keşke Patrek yanımda olsaydı*, diye düşündü Theon. Bir Mallister ya da değil, suratsız amcası Rahip Aeron'dan çok daha cana yakın bir yol arkadaşı olacağı kesindi.

İlerledikleri yol dönüp dikleşerek çıplak ve taşlı tepelere çıktı. Kısa zaman sonra deniz görünmez oldu ama nemli hava hâlâ tuz kokuyordu. Ağır ve sabit bir ritim tutturmuşlardı. Terk edilmiş bir madenin ve küçük bir çoban kulübesinin yanından geçtiler. Yeni birisi olmuş kutsal Aeron Greyjoy konuşmaktan hoşlanmıyordu. İç sıkan bir sessizlikle yola devam ettiler. Sonunda Theon bu eziyete daha fazla dayanamadı. "Robb Stark yeni Kışyarı Lordu oldu," dedi.

Aeron atını sürmeye devam etti. "Bütün kurtlar birbirine benzer."

"Robb, Demir Taht'a olan bağlılık yeminini bozdu ve Kuzey Kralı ilan

edildi. Savaş sürüyor.”

“Üstatların kuzgunları denizin ve kayaların üstünde de uçabiliyor, bu eski ve soğuk bir haber.”

“Bu, yeni bir gün başlıyor demek amca.”

“Her sabah yeni bir gün başlıyor, bir öncekinden çok da farklı olmayan.”

“Nehirova’da olsaydın farklı şeyler duyardın. Kızıl kuyruklu yıldızın yeni çağı müjdeleyen bir haberci olduğu söyleniyor. Tanrılar tarafından gönderilen bir ulak.”

“Yıldız bir işaret,” diye kabul etti rahip. “Ama gönderen bizim tanrımız, onların tanrıları değil. Yanan bir meşale, atalarımızın taşıdıklarından. Boğulmuş Tanrı’nın denizden getirdiği alevlerle yanar ve dalgaların yükseleceğini haber verir. Tıpkı onun yaptığı gibi yelken açmamızın, ateşle ve kılıçla dünyanın üstüne yürümemizin zamanı geldi.”

Theon gülümsedi. “Daha fazla uzlaşamazdık .”

“Bir yağmur damlası fırtınayla ne kadar uzlaşabilirse, bir adam da tanrıyla o kadar uzlaşabilir.”

Bu yağmur damlası bir gün kral olacak yaşlı adam. Theon, amcasının asık suratına yeterince tahammül ettiğini düşünüp atını mahmuzladı ve gülümseyerek öne geçti.

Pyke’ın duvarlarına vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Uçurumdan uçuruma zıplayan hilal şekilli kara taşlı duvarın ortasında kapı kulübesi ve her iki ucunda üçer tane kare kule vardı. Theon, Robert Baratheon’ın mancınıklarından çıkan taşların duvarda bıraktığı izleri hâlâ görebiliyordu. Yıkılan eski güney kulesinin kalıntılarının arasından yeni bir kule yükseliyordu. Kulenin taşları açık griydi ve henüz ciğer otlarıyla sarılmamıştı. Robert Baratheon, elinde savaş baltası, yanında arkadaşı Ned Stark’la birlikte gediğini burada açmıştı, yıkıntıların ve cesetlerin üstünden geçerek kaleye girmişti. Theon olup bitenleri Deniz Kulesi’nden izlemişti, bazen rüyalarında hâlâ meşalelerin alevlerini görüyor, duvar yıkılırken çıkan mat gümbürtüyü duyuyordu.

Kapılar açıldı ve kazıkları küf bağlayan yivli kapı Theon için yukarı kaldırıldı. Burçların tepesindeki muhafızlar sonunda evine dönen Theon

Greyjoy'u yabancı gözlerle izliyordu.

Perde duvarın ardında, elli dönümlük, denize ve gökyüzüne dik bir burun vardı. Ahırlar, köpek barınakları ve diğer dış binalar buradaydı. Köpekler serbestçe ortalıkta koşuştururken koyunlar ve domuzlar ağıllara tıkılmıştı. Arazinin güneyi uçurumdu. Geniş taş köprü, burnu Büyük Kale'ye bağlıyordu. Theon eyerinden inerken uçuruma çarpan sert dalgaların sesini duyuyordu. Seyislerden biri atını almak için yanına geldi. Birkaç cılız çocuk ve köle, boş gözlerle onu seyrediyordu ama ne babasından ne de çocukluğundan hatırladığı yüzlerden eser vardı. *Baba ocağına dönüşüm acı ve kasvetli,* diye düşündü.

Rahip atından inmemişti. "Bu gece burada kalıp bizimle etimizi ve şarabımızı paylaşmayacak mısın amca?"

"Bana seni kaleye getirmem söylendi. Getirdim. Şimdi tanrımın işlerine dönmem gerek." Aeron Greyjoy atını çevirdi ve kazıklarından çamur damlayan yivli kapının altından geçti.

Şekilsiz gri bir elbise giymiş beli bükük yaşlı bir kadın tedirgin adımlarla Theon'a yaklaştı. "Lordum, sizi odanıza götürmek için gönderildim."

"Kimin emriyle?"

"Babanız emretti lordum."

Theon eldivenlerini çıkardı. "Yani, kim olduğumu biliyorsun. Babam neden beni karşılamak için burada değil?"

"Babanız sizi Deniz Kulesi'nde bekliyor lordum. Yol yorgunluğunuzu attıktan sonra."

Ben de Ned Stark'ın soğuk olduğunu düşünürdüm. "Peki sen kimsin?"

"Adım Helya. Babanızın kale kâhyasıyım."

"Kalenin kâhyası Sylas'tı. Herkes ona Ekşidil derdi." Yaşlı adamın ekşi şarap kokan soluğunu bugün bile hatırlıyordu Theon.

"Sylas beş yıl önce öldü lordum."

"Peki ya Üstat Qalen, o nerede?"

"O denizde uyuyor. Kuzgunlarla Wendamyr ilgileniyor artık."

Burada yabancı gibiyim, diye düşündü Theon. *Her şey aynı görünüyor ama hiçbir şey eskisi gibi değil.* "Bana odamı göster kadın," diye emretti. Kadın hafifçe eğildi, Theon'un önünde köprüye doğru yürümeye başladı. En azından

köprü Theon'un hatırladığı gibiydi: Dalgalar yüzünden iyice kayganlaşıp ciğer otlarıyla kaplanmış yaşlı taşlar, köprünün ayaklarının altında dev bir canavar gibi köpüren deniz, giysilerini yırtmaya çalışan tuzlu rüzgâr...

Theon onca yıl içinde baba ocağına dönüşünü her düşündüğünde kendisini Deniz Kulesi'ndeki eski odasının içinde hayal ederdi ama yaşlı kadın Kanlı Kule'ye doğru yürüyordu. Kanlı Kule'nin koridorları çok daha genişti ve daha iyi döşenmişti ama daha sıcak ve daha rutubetsiz değildi. Theon için ayrılan kısımdaki soğuk odaların tavanları o kadar yüksekti ki karanlıkta kaybolmuşlardı. Theon, Kanlı Kale'nin isminin bu odalardan geldiğini bilmese etkilenebilirdi. Bundan bin yıl önce Nehir Kralı'nın oğulları burada katledilmişti. Bedenleri, yataklarında küçük parçalara ayrılmış ve ana karadaki babalarına gönderilmişti.

Pyke'ta Theon'un ağabeylerinden başka Greyjoy öldürülmemişti. Bu uzun zaman önceydi. Theon'un etrafına hoşnutsuzlukla bakmasının sebebi odalardaki yaşlı hayaletlerin korkusu değildi. Duvarlardaki goblenler küf yüzünden yeşile dönmüştü. Yatak içeri göçmüştü ve rutubet kokuyordu. Örtüler eskimiş, paralanmıştı. Bu odalar en son onlarca yıl önce açılmış olmalıydı. Rutubet odanın kemiklerine kadar işlemişti. Theon, "Şömine yakılsın. Ve bir çanak sıcak su istiyorum," dedi yaşlı kadına. "Diğer odalardaki sobaları da yakın, soğuk biraz kırılsın. Ve tanrı aşkına, biri hemen şu örtüleri değiştirsin."

"Emredersiniz lordum," dedi yaşlı kadın ve odadan ayrıldı.

Bir süre sonra Theon'un istediği su getirildi. Sıcak değil ılıktı ve soğuması yakındı, üstelik deniz suyuydu ama uzun yolculuk sırasında ellerine, saçlarına ve yüzüne yapışan kiri temizlemeye yetti. İki köle sobaları yakarken Theon üstündeki kirli kıyafetleri çıkarıp babasıyla buluşmak için giyindi. Yumuşak siyah deriden yapılmış çizmelerini, gümüş grisi yün tozluğunu giymeyi tercih etti. Siyah kadife takımının göğsüne Greyjoylar'ın altın deniz canavarı işlenmişti. Boynuna ince bir altın zincir, beline rengi açılmış beyaz deriden bir kemer taktı. Kemerinin bir yanına hançerini, diğerine uzunkılıcını astı. Siyah ve altın rengi şeritli kınından çıkardığı hançerinin keskin kenarında başparmağını gezdirdi. Kemerindeki keseden aldığı küçük bir biley taşına hançerini birkaç kez sürttü. Silahlarını her zaman keskin tutmakla övünürdü. Odadan çıkarken

kölelere baktı. Altın iplikle işlenmiş siyah ipek eldivenlerini takarken, “Döndüğümde iyice ısıtılmış bir oda ve temiz örtüler bulmayı bekliyorum,” diye uyardı.

Theon, üstü kapalı taş yoldan geçerek Büyük Kale’ye döndü. Taş zeminde yankılanan ayak sesleri denizin biteviye homurtusuna karışıyordu. Deniz Kulesi’ne varabilmek için her biri bir öncekinden dar üç köprü daha geçmesi gerekti. Son köprü ahşap ve halattan yapılmıştı, rüzgâr estikçe canlı bir yaratıkmışçasına ayaklarının altında sallanıyordu. Köprünün ortasına geldiğinde Theon’un yüreği ağzındaydı. Epey aşağıdaki denizin şiddetli dalgaları keskin kayalıklara çarpıyor, su damlaları köprüye kadar çıkıyordu. Küçük bir çocukken bu köprüyü koşarak geçerdi Theon, gece karanlığında bile. *Bir çocuk, onu hiçbir şeyin incitemeyeceğini düşünür,* diye fısıldadı içindeki şüphe. *Ama bir yetişkin daha iyi bilir.*

Kapı, yeşil ağaçtan yapılmış ve demir çivilerle güçlendirilmişti. Theon kapının içeriden sürgülendiğini fark etti. Kapıyı yumrukladı. İnce bir kıymık ipek eldiveninin kumaşına takılınca bir küfür savurdu. Ahşap nemliydi ve yosun tutmuştu. İri demir çiviler paslanmıştı.

Bir süre sonra siyah zırhlı, yarım miğferli bir muhafız kapıyı açtı. “Oğul sen misin?”

“Yolumdan çekil, yoksa kim olduğumu öğreneceksin.” Adam kenara çekildi. Theon sarmal merdivenleri tırmanarak çalışma odasına çıktı. Babasını bir sobanın başında otururken buldu. Vücudunu ayak bileklerinden boğazına kadar örten fok derisi bir elbise giymişti. Taş zeminde yankılanan ayak seslerini duyan Demir Adaları Lordu, yaşayan tek oğlunu görmek için gözlerini kaldırdı. Lord, Theon’un hatırladığından daha ufak tefekti. Balon Greyjoy bütün hayatı boyunca zayıf bir adam olmuştu ama şimdi, tanrılar tarafından bir kazana atılmış, bütün etleri eriyip dökülene, sadece tüy ve deri kalana kadar kaynatılmış gibi görünüyordu. Kemik kadar inceydi, kemik kadar sertti. Yüzü çakmaktaşından oyulmuştu sanki. Gözleri de çakmak taşına benziyordu; sert ve siyah ama geçen yıllar ve tuzlu rüzgâr, boynunun biraz altına kadar inen uzun saçlarını kış denizinin grisine boyamış, tellerin arasına beyaz köpükler serpmişti.

“Dokuz yıl oldu, öyle değil mi?” dedi sonunda Lord Balon.

“On,” diye karşılık verdi Theon eldivenlerini çıkarırken.

“Buradan bir erkek çocuğu almışlardı. Şimdi nesin?”

“Bir erkek,” diye cevapladı Theon. “Senin kanından, senin veliahtın.”

Lord Balon kaşlarını çattı. “Göreceğiz.”

“Göreceksin,” diye söz verdi Theon.

“On yıl oldu diyorsun. Benim yanımda yaşadığın kadar Stark’ın yanında yaşadın ve şimdi buraya onun elçisi olarak geldin.”

“Onun elçisi olarak değil,” dedi Theon. “Lord Eddard öldü. Kraliçe Lannister tarafından başı kestirildi.”

“İkisi de öldü. Hem Stark hem de duvarlarımı taşlarıyla delik deşik eden Robert. Her ikisinin de mezara girdiğini göreceğime dair yemin etmiştim ve bunu gördüm.” Yüzünü buruşturdu. “Ama soğuk ve rutubet tıpkı onlar hayattayken olduğu gibi eklemlerimi ağrıtıyor hâlâ, ne işe yaradı?”

“İşe yaradı,” dedi Theon, babasına yaklaştı. “Bir mektup getirdim...”

“Seni Ned Stark mı böyle giydirdi?” diyerek Theon’un lafını kesti Balon Greyjoy. Theon’un giysilerini baştan ayağa süzdü. “Seni kadifelere, ipeklere sarıp tatlı kızları gibi süslemeyi mi seviyordu?”

Theon damarlarındaki bütün kanın yüzüne yürüdüğünü hissediyordu. “Ben kimsenin kızı olmadım. Giysilerimi tasvip etmediysen hemen değiştiririm.”

“Değiştireceksin.” Lord Balon kürkünü yere atıp ayağa kalktı. Theon’un hatırladığı kadar uzun değildi. “Boynuna taktığın şu değersiz takı, altınla mı satın alındı yoksa demirle mi?” Theon boynundaki altın zincire dokundu. Unutmuştu. *Çok uzun zaman oldu...* Eski Kanun’a göre kadınlar sikkeyle satın aldıkları takıları takabilirdi ama savaşçı erkekler sadece kendi elleriyle öldürdükleri düşmanların cesetlerinden yağmaladıkları mücevherleri kullanabilirdi. *Demirle ödemek,* denirdi buna.

“Bir bakire gibi kızardın Theon. Sana bir soru sordum. Altınla mı ödedin, demirle mi?”

“Altınla,” diye itiraf etti Theon.

Lord Balon parmaklarını zincire geçirip Theon’un kafasını koparmak istiyormuşçasına çekti, zincir ilk çekişinde koptu. “Kızım, keskin bir savaş baltasını bir sevgiliye tercih etti,” dedi Lord Balon. “Oğlumun bir fahişe gibi

süslenmesine izin verecek değilim.” Avcunun içinde sıktığı zinciri sobadaki kömürlerin arasına fırlattı. “Her şey tam korktuğum gibi olmuş. Yeşil topraklar seni yumuşatmış. Starklar seni kendilerine benzetmişler.”

“Yanılıyorsun. Ned Stark benim gardiyanımdı ama kanımda hâlâ tuz ve demir var.”

Lord Balon kemikli ellerini ısıtmak için sobaya döndü. “Öyle diyorsun ama Stark’ın küçük yavrusu seni iyi eğitimli bir kuzgun gibi buraya göndermiş, küçük mektubunu da boynuna bağlamış.”

“Getirdiğim mektup için küçük denemez,” diye karşılık verdi Theon. “Ve mektupta yaptığı teklif aslında benim fikrim.”

“Kurt kral artık sana mı danışıyor?” Bu fikir Lord Balon’ı eğlendirmiş gibi görünüyordu.

“Fikirlerime saygı duyuyor, evet. Onunla birlikte avlandık, birlikte eğitim aldık, aynı sofrada oturduk, yan yana savaştık. Onun güvenini kazandım. Beni ağabeyi gibi görüyor. Beni...”

“Hayır,” diye bağırdı Balon Greyjoy parmağını Theon’un yüzüne doğrultarak. “Burada değil, Pyke’ta değil. Benim duyabileceğim hiçbir yerde ona *kardeşim* demeyeceksin. Öz kardeşlerini kılıçtan geçiren adamın oğluna kardeşim demeyeceksin. Yoksa unuttun mu? Seninle aynı kanı taşıyan Rodrik ve Maron’ı unuttun mu?”

“Hiçbir şeyi unutmadım.” Eddard Stark, Theon’un iki ağabeyini birden öldürmüştü. Rodrik, Denizgözcüsü’nde Lord Jason Mallister’ın kılıcıyla can vermişti. Maron, eski güney kulesi çökerken yıkıntıların altında kalmıştı... ama Eddard Stark’ın bir şansı olsaydı ikisini de kendi elleriyle göz açıp kapayıncaya kadar katlederdi. “Ağabeylerimi gayet iyi hatırlıyorum,” dedi Theon ısrarla. Rodrik’in sarhoş kabalıklarını, Maron’ın zalim alaylarını ve sonu gelmez yalanlarını da hatırlıyordu. “Babamın kral olduğu zamanları da hatırlıyorum.” Robb’un mektubunu keseden çıkardı ve babasına uzattı. “Alın, mektubu okuyun... Majesteleri.”

Lord Balon mektubu aldı, mührü kırıp parşömeni açtı. Siyah gözleri satırların üstünde dolaştı. “Yani, çocuk bana tekrar taç takmamı öneriyor. Ve taç giymem için yapmam gereken tek şey onun düşmanlarını yok etmek.” İnce

dudaklarını bükerek gülümsedi.

“Robb şu anda Altın Diş’te,” dedi Theon. “Altın Diş düştüğünde Robb bir gün içinde tepelerde olacak. Lord Tywin’in ordusu Harrenhal’da, batıyla iletişimi kesildi. Kral Katili Nehirova’da esir. Batıda Robb’a karşı direnen tek kuvvet, Sör Stafford Lannister’ın yeşil ve acemi oğlanlardan toparladığı zavallı ordu. Sör Lannister kendini Robb ve Lannis Limanı’nın arasına yerleştirecek. Yani biz denizden çıkarma yaptığımızda şehir tamamen savunmasız durumda olacak. Eğer tanrılar yardım ederse, daha Lannisterlar bizim harekete geçtiğimizi fark etmeden Casterly Kayası’nı bile alabiliriz.”

Lord Balon yüzünü buruşturdu. “Casterly Kayası daha önce hiç düşürülemedi.”

“Şimdiye kadar.” Theon gülümsedi. *Ve nasıl tatlı bir zafer olacak.*

Babası Theon’un gülümsemesine karşılık vermedi. “Robb Stark’ın bunca yıl sonra seni bana yollamasının sebebi bu mu? Beni onun planına dâhil olmaya mı ikna edeceksin?”

“Bu benim planım, Robb’un değil,” dedi Theon gururla. *Benim planım, tıpkı zaferin de benim olacağı gibi. Ve zamanı gelince taç da benim olacak.* “Saldırıyı bizzat ben yöneteceğim. Ödül olarak, Lannisterlar’dan alacağımız Casterly Kayası’nı bana bağışlamanı istiyorum.” Casterly Kayası’nı almak Lannis Limanı’nı ve batının altınlarını da elinde tutmak demekti. Greyjoy Hanedanı’nın asla sahip olmadığı bir güç ve zenginlik anlamına geliyordu.

“Sadece bir fikir ve üç beş satır karalama için fazla değerli bir ödül seçtin.” Babası mektubu tekrar okudu. “Küçük yavru sana verilecek bir ödülden bahsetmiyor. Sadece, senin onun adına konuştuğunu, benim seni dinlemem gerektiğini, gemilerimi ve kılıçlarımı onun emrine amade etmem karşılığında bana bir taç vereceğini söylüyor.” Lordun çakmak taşını andıran gözleri oğlununkilerle buluştu. “Bana bir taç *verecekmiş*,” diye tekrarladı, sesi gittikçe keskinleşiyordu.

“Yanlış kelimeler seçmiş. Aslında söylemek istediği...”

“Ne söylemek istediyse onu yazmış. Ufaklık bana bir taç *verecekmiş* ve verilen her şey geri alınabilir.” Lord Balon mektubu buruşturup sobaya, kolyenin üstüne attı. Parşömen kıvrıldı, karardı ve alev aldı.

Theon dehşete düşmüştü. “Ne yaptın? Çıldırdın mı?”

Babası elinin tersiyle yanağına sert bir tokat indirdi. “Benimle konuşurken dikkatli ol. Artık Kışyarı’nda değilsin ve ben de yeni yetme Robb değilim. Greyjoy’um ben. Orak Lordu’yum. Tuz ve Kaya’nın Kralı’yım. Deniz Rüzgârı’nın Oğlu’yum ve hiç kimse bana taç veremez. Ben bedelini demirle öder alırım. Kendi tacımı *kendim* alırım, tıpkı Urron Kırmızıel’in beş bin yıl önce yaptığı gibi.”

Theon babasının ani öfkesi karşısında bir adım geriledi. Az önce yüzüne inen tokadın sızısı hâlâ yanağındaydı. “Al öyleyse,” dedi tükürerek. “Kendini Demir Adaları Kralı ilan et ve kimse umursamasın... savaş bitene kadar. Sonra gerçek kazanan, baksın ve kafasına demir bir taç takıp sahile tüneyen yaşlı aptalı görsün.”

Lord Balon kahkaha attı. “En azından korkak değilsin. Ve ben de aptal değilim. Gemilerimi düşmanı uzaktan izlemek için topladığımı mı sanıyorsun? Ben ateş ve kılıçla yeni bir krallık yaratmak niyetindeyim... ama işe batıdan başlamayacağım ve işimi çocuk kral Robb’un emrinde yapmayacağım. Casterly Kayası çok kuvvetli. Orayı alabiliriz ama elimizde tutamayız. Hayır, benim canım başka bir meyve çekiyor. Senin istediğin kadar sulu ve tatlı olmayabilir ama taze ve savunmasız.”

Neresi? diye sorabilirdi Theon ama cevabı zaten biliyordu.

Daenerys

Dothraklar, kuyruklu yıldıza *shierak qiya* adını vermişlerdi; Kanayan Yıldız. Yaşlı adamlar yıldızın hastalıklı bir kehanet olduğunu söylüyordu ama Daenerys Targaryen yıldızı ilk kez Khal Drogo'yu yaktığı ve ejderhalarını uyandırdığı gece görmüştü. Başını gökyüzüne kaldırmış, kalbinde bir heyecanla, *bu benim gelişimin habercisi,* demişti kendi kendine. *Bana yol göstermesi için tanrılar gönderdi onu.*

Ama aklından geçenleri söylediğinde hizmetçisi Doreah korku dolu bir ses çıkardı. "O yol kızıl topraklardan geçiyor *Khaleesi.* Süvariler korkunç ve zorlu bir yer olduğunu söylüyor."

"Kuyruklu yıldız o yoldan gitmemiz gerektiğini işaret ediyor," diye ısrar etti Dany... aslında, gidebileceği tek açık yol da oydu zaten.

Dothrak denizi denen çim okyanusundan geçmeyi göze alamazdı. Yolda karşılaşacakları ilk *khal* iyice hırpalanmış olan *khalasar*'ını yok ederdi. Savaşçıları öldürülür, geri kalanlar köle olarak alınırdı. Nehrin güneyindeki Kuzu İnsanlar'ın topraklarından da geçemezdi. *Khalasar,* savaş sevmeyen Kuzu İnsanlar karşısında bile kuvvetsizdi ve Lhazareenler'in Dany'yi sevmek için hiç sebebi yoktu. Meereen, Yunkai ve Astapor'daki limanlara doğru yol alabilirdi ama Rakharo onu Khal Pono'ya karşı uyarmıştı. Pono ve *khalasar*'ı, ellerindeki binlerce köleyi kıyıdaki iltihaplı yaralara benzeyen insan eti pazarlarında satmak için o yolu kullanarak Köle Körfezi'ne gidiyordu. "Pono'dan korkmam için ne sebep var?" diye sordu Dany. "Pono, Drogo'nun *ko*'suydu ve bana her zaman nazik davrandı."

"Size nazik davranan Ko Pono'ydu ama Khal Pono sizi düşünmeden öldürür," diye yanıtladı Sör Jorah. "Drogo'yu ilk terk eden oydu ve beraberinde on bin savaşçıyı da götürdü. Sizin sadece yüz savaşçınız var."

Hayır, diye düşündü Dany. *Sadece dört savaşçım var. Gerisi kadınlar, yaşlı adamlar ve saçı hiç örülmemiş oğlanlardan ibaret.* "Benim de ejderhalarım var," diye hatırlattı.

“Yumurtadan yeni çıktılar,” diye karşılık verdi Sör Jorah. “Tek *arakh* darbesi kafalarını koparır. Gerçi, Pono onları görür görmez kendisi için almayı tercih eder. Ejderha yumurtalarınız bütün değerli taşlardan daha kıymetliydi ama yaşayan ejderhalara paha biçilemez. Bütün dünyada sadece üç tane ejderha var ve onları gören her insan ele geçirmek isteyecektir kraliçem.”

“Onlar *benim*,” dedi Dany öfkeyle. Ejderhalar onun inancından, onun ihtiyacından, kocasının, oğlunun ve *maegi* Mirri Maz Durr’un ölümlerinden doğmuştu. Onlar dünyaya gelirken Dany alevlerin içine yürümüştü, şişmiş göğüslerinden süt içmişlerdi. “Ben sağken kimse onları benden alamaz.”

“Khal Pono’yla karşılaşırsanız uzun süre sağ kalamazsınız. Khal Jhogo ve diğerleriyle de karşılaşmamalısınız. Onların olmadığı yerlere gitmelisiniz.”

Dany, Sör Jorah’ı Kraliçe Muhafızları’nın birincisi seçmişti... ve Jorah’ın asık yüzlü tavsiyesi gökyüzündeki işaretle örtüştüğünde gidilecek yol kesinleşmişti. *Khalasar*’ını bir araya toplayıp gümüş atına bindi. Dany’nin saçları Drogo’nun cenaze ateşinde yanmıştı, hizmetçi kızlar Dany’ye, Drogo’nun öldürdüğü *hrakkar*’ın postunu giydirmişti, Dothrak denizinin beyaz aslanı. Aslanın korkunç kafası Dany’nin çıplak başını örtüyordu. Postu, omuzlarından beline kadar uzanan bir pelerin olmuştu. Kemik rengi ejderha sivri siyah pençelerini aslanın yelesine geçirdi ve kuyruğunu Dany’nin koluna doladı, Sör Jorah kraliçesinin yanındaki yerini aldı.

“Kuyruklu yıldızı takip edeceğiz,” dedi *khalasar*’ına. Ağzından çıkan lafa kimse itiraz edemezdi. Onlar eskiden Drogo’nun insanlarıydı ama şimdi Dany’ye aittiler. *Ateş Geçirmez* diyorlardı Dany’ye ve *Ejderhaların Anası* diye sesleniyorlardı. Dany’nin ağzından çıkan her kelime *khalasar* için kanundu.

Geceleri at sürüp gündüzleri çadırlarında güneşten saklandılar. Dany kısa zaman içinde Doreah’ın söylediklerinin doğru olduğunu anladı. Bu topraklar dost değildi. Arkalarında ölü atlardan bir iz bırakıyorlardı. Drogo’nun at sürüsündeki en iyi hayvanları Pono ve Jhogo alıp götürmüştü, Dany’ye yaşlı, hasta, zayıf atlar kalmıştı. İnsanlar da aynı durumdaydı. *Güçlü değiller,* dedi kendi kendine. *Ben onların gücü olmalıyım. Hiçbir korku, zayıflık, şüphe belirtisi göstermemeliyim. Kalbim ne kadar ürkmüş olursa olsun yüzüme baktıklarında Drogo’nun kraliçesini görmeliler.* Dany kendini on dört yaşından

çok daha büyük hissediyordu. Hayatında, gerçekten küçük bir kız çocuğu olduğu vakitler var mıydı bilemiyordu ama olmuşsa da artık bitmişti.

At sürdükleri üçüncü günde ilk ölümü gördüler. Dişsiz, yaşlı bir adam eyerinden düştü ve bir daha kalkamadı, bir saat sonra ölmüştü. Kansinekleri cesedinin üstünü kapladı ve yaşlı adamın kötü şansını diğerlerine taşıdı. "Yaşlıydı, zamanı gelmişti," dedi hizmetçi İrri. "Hiçbir adam dişlerinden uzun yaşamamalı." Diğerleri de bu fikre katıldı. Dany sürüdeki en yaşlı atın öldürülmesini emretti, böylece ölü adam gece topraklarına at sırtında gidebilirdi.

İki gece sonra bir kız bebek can verdi. Annesinin acı dolu inlemeleri bütün gün boyunca duyuldu ama yapacak bir şey yoktu. Zavallıcık at üstünde yolculuk edemeyecek kadar küçüktü. Gece topraklarının sonsuz siyah çimenliklerinde yeniden doğacaktı.

Kızıl topraklarda çok az yiyecek ve daha az su vardı. Arazi çoraktı, alçak tepeler ve çıplak düzlüklerle doluydu. Nehir yatakları ölü bir adamın kemikleri kadar kuruydu. Sürüdeki atlar ölü ağaçların kenarında ve kayaların diplerinde yetişen sert ve kahverengi şeytan otlarıyla besleniyordu. Dany keşif süvarilerini önden göndermişti ama süvariler ne bir dere ne de kuyu bulabilmişti. Sığ ve çamurlu küçük gölcükler güneşin altında buharlaşıyordu. Arazinin derinliklerine doğru yol aldıkça o gölcükler bile küçülmüş, seyrekleşmişti. Taş, kum ve kırmızı kilden ibaret bu toprakların tanrıları varsa, kuru ve yağmur dualarına sağır tanrılardı.

Önce şarapları bitti ve hemen ardından at efendilerinin şaraptan daha çok sevdiği kısrak sütü tükendi. Sert ekmeklerinin ve kuru etlerinin bitmesi de uzun sürmedi. Avcılar av bulamıyordu, karınlarını at leşleriyle doyurmaya başlamışlardı. Ölüm ardına ölüm geliyordu. Zayıf çocuklar, yüzleri buruşmuş kadınlar, aptallar, hastalar, aymazlar; bu acımasız topraklar hepsini istiyordu. Doreah iskelete dönmüş, göz çukurları derinleşmişti. Altın sarısı yumuşak saçları samana dönmüştü.

Dany de diğerleri gibi aç ve susuzdu. Göğüslerini dolduran süt kurumuştu ve yanık derisi lime lime dökülüyordu. Göğüs uçları çatlamıştı, kanıyordu. Bir baston kadar ince ve sertti; kendisi için değil ejderhalar için endişeleniyordu. Babası daha Dany doğmadan önce ölmüştü, ağabeyi Rhaegar da öyle. Annesi, o

fırtınalı gecede onu doğururken can vermişti. Babası yerine koyduğu tatlı Sör Willem Darry, Dany daha çok küçükken hastalığı yüzünden hayata veda etmişti. Tanrılar diğer ağabeyi Viserys'i, güneşi ve yıldızı Drogo'yu, hatta doğmamış oğlunu, herkesi ama herkesi almıştı. *Ejderhalarımı alamayacaklar,* diye yemin etti. *Alamayacaklar.*

Ejderhalar Dany'nin bir zamanlar Yargıç İllyrio'nun Pentos'taki evinde gördüğü cılız kedilerden daha büyük değildi... kanatlarını açana dek. Kanat genişlikleri gövdelerinden üç kat daha büyüktü. Kanatları şeffaf ve narin deriden yapılmış yelpazeler gibi açılıyordu, muhteşem renklere boyanmış ve ince uzun kemiklerin arasına gerilmişlerdi. Vücutları; boğaz, kuyruk ve kanatlardan ibaretmiş gibi görünüyordu. *Ne kadar da küçükler,* diye düşündü ejderhaları eliyle beslerken, daha doğrusu beslemeye çalışırken, çünkü yemek yemiyorlardı. Kanlı at eti parçalarını tıslayarak geri tükürüyorlardı, burun deliklerinden buhar yükseliyordu ve yemeyi reddediyorlardı... ta ki Dany, çocukken Viserys'in söylediği bir şeyi hatırlayana dek.

Sadece insanlar ve ejderhalar eti pişmiş yerler.

Hizmetçilerine at etlerini kızarttırdıktan sonra ejderhalar başlarını yılan gibi öne atarak ete hevesle saldırdılar. Et pişmiş olduğu sürece günde birkaç kere kendi ağırlıklarından fazlasını yiyorlardı ve sonunda büyümeye, güçlenmeye başladılar. Dany pullarının pürüzsüzlüğüne ve vücutlarından yükselen ısıya hayranlık duyuyordu. Isıları öyle belirgindi ki soğuk gecelerde vücutlarından buhar tüttüğü görülebiliyordu.

Her akşam, *khalasar* yola çıkmak için hazırlanırken, Dany ejderhalardan birini omzunda yolculuk etmesi için seçiyordu. İrri ve Jhiqui diğer iki ejderhayı eyerlerine bağladıkları ahşap kafeslerde taşıyordu. Atlarını Dany'ye yakın sürüyorlardı, böylece ejderhalar Dany'yi her zaman görebiliyordu, yavruları sakin tutmanın tek yolu buydu.

Uzun süren bir gece yolculuğunun sonunda Dany kansüvarilerine dönüp, "Aegon'ın ejderhalarına Eski Valyria tanrılarının adları verilmişti," dedi. "Visenya'nın ejderhasının adı Vhagar'dı. Rhaenys'inkinin adı Meraxes ve Aegon'ınki Kara Dehşet Balerion. Vhagar'ın nefesi öyle sıcakmış ki bir şövalyenin zırhını eritir, adamı da zırhın içinde pişirirmiş. Meraxes bir atı bütün

olarak yutabilirmiş ve Balerion... ateşi de kemikleri kadar siyahmış. Kanatları, üstünde uçtuğu kasabaları gölgeye boğacak kadar büyükmüş.”

Dothraklar huzursuzca yavrulara baktı. En iri olan parlak siyahtı. Pullarının üstünde, kanatlarının ve boynuzlarının canlı kızılından çizgiler vardı. *“Khaleesi,”* diye mırıldandı Aggo, “İşte bu Balerion. Onun yeniden doğmuş hali.”

“Haklı olabilirsin kanımın kanı,” dedi Dany hüzünle. “Ama bu yeni hayatın yeni bir adı olmalı. Tanrıların bizden aldığı bütün canların adlarıyla isimlendirmeliyim onları. Yeşil ejderha Üç Dişli Mızrak’ın yeşil kıyılarında ölen ihtişamlı ağabeyim Rhaegal’ın ismini almalı. Altın-kemik renkli olana Viserion adını vereceğim. Viserys zayıf, korkak ve acımasızdı ama her şeye rağmen ağabeyimdi. Onun ismini verdiğim ejderha onun yapamadıklarını yapacak.”

“Peki ya kara canavar ne olacak?” diye sordu Sör Jorah.

“Siyah olan Drogon’dur,” diye yanıtladı Dany.

Ejderhalar her geçen gün büyüyüp güçleniyordu ama khalasar solup ölmeye devam ediyordu. Arazi daha da çoraklaşmıştı. Şeytan otları bile azalmıştı; atlar açlıktan kırılıp telef oluyordu. Hayvanların sayısı o kadar azalmıştı ki *khalasar*’dakilerden bazıları yayan yolculuk etmek zorundaydı. Doreah ateşli bir hastalığa yakalandı, katettikleri her fersahta daha da kötüleşiyordu. Dudaklarında ve ellerinde kanlı uçuklar çıkmıştı, saçları tutam tutam dökülüyordu ve bir akşam atına binmeye çalışırken düştü, o kadar bile gücü kalmamıştı. Jhogo kızı orada bırakmaları ya da eyerine bağlamaları gerektiğini söyledi ama Dany, Dothrak denizindeki bir geceyi hatırladı. Lysli Doreah o gece Dany’ye Drogo’nun onu daha çok sevmesini sağlayacak sırları öğretmişti. Kıza kendi matarasından su içirdi, ıslak bezlerle alnını soğuttu ve titreyen kızı öldüğü ana kadar kollarının arasında tuttu. *Khalasar*’ının yola devam etmesine bundan sonra izin verdi.

Yol boyunca insana rastlamadılar. Dothraklar kuyruklu yıldızın onları bir cehenneme doğru götürdüğünden korkmaya başlamıştı. Dany bir sabah, siyah kayalıkların dibinde kamp kurdukları yerde Sör Jorah’ın yanına gidip, “Kayıp mı olduk?” diye sordu. “Bu uçsuz bucaksız toprakların bir sonu var mı?”

“Bir sonu var,” diye yanıtladı Sör Jorah bitkin bir halde. “Tacirlerin çizdiği

haritaları gördüm kraliçem. Bu topraklara çok az insan gelir ama doğuda büyük krallıklar, harikalarla dolu şehirler var. Yi Ti, Qarth, Gölge Topraklar'ın oradaki Asshai..."

"Oraları görebilecek kadar yaşayacak mıyız?"

"Size yalan söylemeyeceğim. Yol benim hayal etmeye cesaret gösterebileceğimden çok daha zorlu çıktı." Şövalyenin yüzü yorgundu ve grileşmişti. Drogo'nun öldüğü gece kansüvarileriyle dövüşürken kalçasına aldığı yara tam olarak iyileşmemişti. Dany, şövalye atına binerken yüzünün aldığı acı dolu ifadeyi görebiliyordu. "Yola devam etmek felaketimiz olacak belki, bilmiyorum... ama biliyorum ki geri dönmek mutlak felaketimizdir."

Dany şövalyeyi yanağından hafifçe öptü. Adamın gülümsediğini görmek kalbini ısıttı. *Onun için de güçlü olmalıyım,* diye düşündü cesaretle. *O bir şövalye olabilir ama ben ejderhanın kanıyım.*

Buldukları bir sonraki gölcük neredeyse kaynayacak kadar sıcaktı ve kükürt kokuyordu ama mataraları boşalmak üzereydi. Dothraklar suyu kavanozlarda soğutup kükürt kokusuna aldırmadan içtiler. Tadı berbattı ama su suydu, hepsi susuzluktan ölmek üzereydi. Dany umutsuzluk dolu gözleriyle ufuk çizgisine baktı. *Khalasar*'ının üçte birini kaybetmişti ve kırmızı sonsuzluk hâlâ önünde uzanıyordu. Başını gökyüzüne kaldırarak, *kuyruklu yıldız umutlarımla alay ediyor,* diye düşündü. *Dünyanın yarısını doğumuna şahit olduğum ejderhalarla birlikte bu çölde ölmek için mi geçtim ben?* Buna asla inanamazdı.

Ertesi gün şafak sökerken, kırmızı sert arazinin derin çatlaklı topraklarında zar zor yol alıyorlardı. Dany *khalasar*'a kamp kurma emrini vereceği sırada keşif süvarileri atlarını dörtnala koşturarak döndü. "Bir şehir var *Khaleesi,*" diye çığlıklar atıyorlardı. "Ay kadar beyaz, bir gelin kadar güzel bir şehir. Sadece bir saat uzaklıkta."

"Gösterin," dedi Dany.

Duvarları ve kuleleri bir ısı perdesinin ardında parlayan beyaz şehir o kadar güzeldi ki Dany şehre bakarken bir serap gördüğünden emindi. "Buranın neresi olduğunu biliyor musun?" diye sordu Sör Jorah'a.

Sürgün şövalye başını bezgince iki yana salladı. "Hayır kraliçem. Bu kadar uzak doğuya gelmemiştim hiç."

Uzaktaki beyaz duvarlar güvenlik ve rahatlık vadediyordu. İyileşmek, güçlenmek için bir fırsat sunuyordu ve Dany aceleyle oraya varmaktan başka bir şey istemiyordu. “Kanımın kanı, hemen oraya git, şehrin adını öğren ve nasıl bir karşılama beklememiz gerektiğini anlamaya çalış.”

“Emredersiniz *Khaleesi,*” diye karşılık verdi Aggo.

Süvarilerin geri dönmesi uzun sürmedi. Rakharo eyerinden aşağı sarkıyordu. Madalyonlu kemerinde, Dany tarafından kansüvarisi seçildiği gece hediye aldığı *arakh* asılıydı. “Bu şehir ölü *Khaleesi,*” dedi. “Adsız ve tanrısız. Şehir kapısı kırık. Caddelerde sadece sinekler ve rüzgâr dolaşıyor.”

Jhiqui titredi. “Tanrılar gittiğinde şeytani ruhlar gelir ve geceyle beslenir. Böyle yerler tam onlara göredir. Bu bilinir.”

“Bilinir,” diyerek onayladı İrri.

“Ben bilmem,” dedi Dany. Atını mahmuzladı ve *khalasar*’a yol gösterdi. Şehir kapısının kırık kemerinin altından geçip sessiz bir caddede ilerlemeye başladı. Sör Jorah ve kansüvarileri onu takip ettiler ve sonra, çok daha ağır ve isteksizce, diğer Dothraklar da Dany’nin peşine düştü.

Şehrin ne kadar zamandır terk edilmiş olduğunu anlamak mümkün değildi ama uzaktan çok güzel görünen beyaz duvarlar yakından yıkık dökük ve çatlaktı. Şehir labirenti andıran kıvrımlı dar sokaklarla doluydu. Binalar dip dibe inşa edilmişti, kireçli cepheleri çıplaktı, pencereleri yoktu. Sanki bir zamanlar burada yaşayanlar renkleri hiç bilmiyormuş gibi her şey beyazdı. Evlerden geri kalan moloz yığınlarının arasından geçtiler. Şehir yangın izleriyle doluydu. Altı dar sokağın birleştiği başka bir yerde Dany mermer bir heykel kaidesi gördü. Dothraklar bu şehre daha önce de gelmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar bu boş kaidenin üzerinde dikilen heykel, şimdi Vaes Dothrak’ın herhangi bir yerinde diğer çalıntı tanrılarla birlikte duruyordu belki. Dany farkında bile olmadan o kayıp heykelin yanından yüzlerce kez geçmiş olabilirdi. Omzunda yatan Viserion tısladı.

Harap haldeki bir binanın yanında, aralarında şeytan otları büyüyen taşlarla kaplı sokakta kamp kurdular. Dany birkaç adamını yıkıntılara bakmaları için yolladı. İsteksizce gittiler ama gittiler... ve kısa bir zaman sonra, yaşlı ve yaralı bir adam elinde incirler ve yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle geri döndü.

İncirler küçüktü, çürümek üzereydi ama insanlar birbirlerini dürterek, itişip kakışarak, açlıkla incirlere uzandılar ve ağızlarını meyvelerle doldurdular.

Diğer adamlar başka meyve ağaçlarının da olduğu müjdesiyle döndüler. Kapalı kapılar ardında gizli bir meyve bahçesi bulmuşlardı. Aggo, Dany'ye sarmaşıklar ve küçük yeşil üzümlerle dolu bahçeyi gösterdi. Jhogo temiz ve soğuk suyu olan bir kuyu keşfetmişti. Bir de insan kemikleri bulmuşlardı, gömülmemiş ölülerin kırık ve beyazlamış kafatasları. "Hayaletler," diye mırıldandı İrri. "Korkunç hayaletler. Burada kalmamalıyız *Khaleesi.* Bu şehir hayaletlere ait."

"Ben hayaletlerden korkmam," diye karşılık verdi Dany. "Ejderhalar hayaletlerden güçlüdür." *Ve şu anda incirler her şeyden daha önemli.* "Jhiqui'yle beraber git, banyo için temiz kum bul ve beni bu anlamsız konuşmalarınla daha fazla rahatsız etme."

Dany serin çadırına girdi ve sobada at eti kızartırken seçeneklerini düşündü. Burada onları idare edecek kadar su ve yiyecek, atların gücünü toplamasına yetecek kadar çimen vardı. Her sabah aynı yerde uyanmak, yeşil ağaçların gölgelerinde uzanmak, incir yemek, serin sulardan içmek, dilediğince dinlenmek ne güzel olurdu.

İrri ve Jhiqui ellerinde temiz beyaz kumla döndüklerinde Dany soyundu ve kızlar vücudunu kumla ovmaya başladılar. "Saçlarınız tekrar büyüyor *Khaleesi,*" dedi Jhiqui. Dany elini başının üstünde gezdirdi, yeni çıkan saçlarını hissetti. Dothrak erkeklerinin saçları yağlarla ovulur, örülür ve ancak bir savaşta yenilgiye uğradıkları zaman kesilirdi. *Belki ben de aynı şeyi yapmalıyım,* diye düşündü. *Drogo'nun gücünün benim içimde yaşamaya devam ettiğini khalasar'a hatırlatmak için.* Drogo saç örgüsü bir kez bile kesilmeden ölmüştü. Bu çok az erkeğe kısmet olacak bir onurdu.

Çadırın diğer ucundaki Rhaegal yeşil kanatlarını açtı ve yarım metre kadar yükseldi. Tekrar yere konduğunda kuyruğunu sağa sola sallayıp başını kaldırdı, çığlığa benzer bir ses çıkarttı. *Kanatlarım olsaydı ben de uçmak isterdim,* diye düşündü Dany. Eski Targaryenlar savaşa ejderhaların sırtında uçarak giderlerdi. Dany, bir ejderhanın sırtına binip boğazına tutunarak gökyüzünde gezinmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. *Bir dağın zirvesinden dünyayı*

seyretmekten daha güzeldir. Bütün dünya önüme serilir. Yeterince yüksekte uçabilirsem Yedi Krallık'ı bile görebilirim, hatta uzanıp kuyruklu yıldıza dokunabilirim.

İrri çadıra girdi ve Sör Jorah Mormont'un dışarıda beklediğini söyleyerek Dany'yi daldığı düşüncelerden uyandırdı. Kumla ovulan vücudu sızlayan Dany, "İçeri gönder," diye emretti. Aslan postuna sarındı. *Hrakkar* Dany'den çok daha iriydi, postu vücudunun kapanması gereken her yerini örtüyordu.

"Size bir şeftali getirdim," dedi Sör Jorah diz çökerek. Meyve o kadar küçüktü ki Dany'nin avcunun içinde kayboluyordu. Çok taze de sayılmazdı ama Dany bir ısırık aldığında ağzında hissettiği şekerli tadın güzelliğinden ağlayabilirdi. Sör Jorah batı duvarının dibinde bulduğu şeftali ağacını anlatırken Dany ağır ağır meyvenin tadını çıkardı.

"Meyve, su ve gölge," dedi Dany ağzı şeftali suyuyla yapış yapış bir halde. "Tanrılar karşımıza bu şehri çıkararak bize lütufta bulundu."

"Gücümüzü toparlayana kadar burada kalmalıyız," diyerek onayladı şövalye. "Kızıl topraklar güçsüz olanlara dostça davranmıyor."

"Hizmetçilerim bu şehirde hayaletler olduğuna inanıyor."

"Hayaletler her yerde," diye karşılık verdi Sör Jorah yumuşak bir sesle. "Nereye gidersek gidelim hayaletlerimizi de beraberimizde götürüyoruz."

Doğru, diye düşündü Dany. *Viserys, Drogo, oğlum Rhaego her zaman benimle birlikte.* "Bana kendi hayaletinin adını söyle Jorah. Benim hayaletlerimin hepsini tanıyorsun."

Şövalyenin yüzü karardı. "Onun adı Lynesse idi," dedi.

"Karın mı?"

"İkinci karım."

Ondan bahsetmek Jorah'ı kedere boğuyor, diye düşündü Dany. Şövalyenin hüznünü görebiliyordu ama gerçeği öğrenmek istiyordu. "Onun hakkında bütün söyleyeceklerin bu kadar mı?" Aslan postu omzundan aşağı kaydı, Dany cübbeyi düzeltti. "Güzel bir kadın mıydı?"

"Çok güzeldi." Sör Jorah gözlerini Dany'nin omzundan yüzüne kaldırdı. "Onu ilk gördüğümde yeryüzüne inmiş bir tanrıça olduğunu düşünmüştüm. Benden çok daha gençti. Eski Şehir'den Lord Leyton Hightower'ın en küçük

kızıydı. Amcası, sizin babanızın muhafız başı Beyaz Boğa'ydı. Hightower Hanedanı çok eski, güçlü, onurlu ve zengin bir hanedandır."

"Ve sadık," diye ekledi Dany. "Viserys söylemişti, hatırlıyorum. Her zaman sadakatle babamın yanında olmuşlar."

"Öyleydi," diye onayladı Sör Jorah.

"Evliliğinizi babanız mı ayarlamıştı?"

"Hayır. Bizim evliliğimiz... bu çok uzun ve sıkıcı bir hikâye kraliçem. Sizi bu saçma hikâyeyle yormak istemem."

"Yapacak bir işim yok," dedi Dany. "Lütfen anlat."

"Kraliçem nasıl emrederse." Şövalyenin kaşları çatıldı. "Benim yurdum... hikâyenin gerisini anlayabilmek için önce memleketimi anlamalısınız. Ayı Adası çok güzeldir ama uzaktır. Sık meşe ağaçları, uzun çamlar hayal edin. Çiçek veren çalılar, yosun tutmuş gri kayalıklar, buzlu ince dereler. Mormont kalesi iri kütüklerden yapılmıştır ve toprak çitlerle çevrilidir. Az sayıdaki çiftçinin dışında herkes kıyılarda balıkçılık yaparak yaşar. Ada kuzeydedir ve kışlar hayal edebileceğinizden çok daha zorlu geçer *Khaleesi.*

Her şeye rağmen, ada benim için uygundu ve asla kadınsız kalmıyordum. Evlenmeden önce ve hatta evlendikten sonra bile çiftçilerin kızlarından, balıkçıların karılarından payıma düşeni fazlasıyla aldım. Genç yaşımda babamın benim için seçtiği bir kızla evlenmiştim, Derinorman Kalesi'nden bir Glover. On yıl evli kaldık ya da on yıla yakın bir süre. Güzel sayılmazdı ama nazik bir kadındı. İlişkimiz tutkulu değildi, daha çok bir görevi yerine getirmek gibiydi. Bana bir erkek çocuk vermeyi çok istiyordu ama üç kez üst üste düşük yaptı. Son düşüğün verdiği hasardan kurtulamadı, kısa bir süre sonra hayatını kaybetti."

Dany şövalyenin elini tutup hafifçe sıktı. "Senin için üzgünüm, yürekten."

Sör Jorah başını salladı. "Daha sonra babam siyahları kuşandı ve ben Ayı Adası Lordu oldum. Benimle evlenmek isteyen pek çok kadın vardı ama ben henüz bir karar veremeden Lord Greyjoy, İşgalci'ye karşı ayaklandı ve Ned Stark arkadaşı Robert'a yardım etmek için sancak beylerini çağırdı. Son mücadele Pyke'taydı. Robert'ın mancınıkları Kral Balon'ın sur duvarlarında ilk gediği açtığında gedikten ilk giren Myrli bir rahip oldu ama ben de hemen onun

arkasındayım. Şövalyeliğimi de bu sayede kazandım.

Robert zaferini kutlamak için Lannis Limanı'nın dışında bir turnuva düzenledi. Lyneese'i orada gördüm işte, benim yarı yaşımda bir bakireydi. Babasıyla birlikte ağabeylerinin mızrak müsabakasını izlemek için Eski Şehir'den gelmişti. Gözlerimi ondan alamıyordum. Deli divane olmuş gibiydim. Mızrak müsabakasında üzerimde taşımak için bir uğur istedim ondan, bu isteğime karşılık vereceğini düşünmüyordum ama verdi.

İyi bir savaşçıydım *Khaleesi* ama daha önce turnuva şövalyesi olmamıştım. Lyneese'in verdiği mendil koluma bağlıydı. O mendil beni başka bir adama dönüştürmüştü. Müsabakaları ardı ardına kazanıyordum. Lord Jason Mallister'ı ayaklarımın dibine düşürdüm. Lord Bronz Yohn Royce'u da öyle. Sör Ryan Frey, kardeşi Sör Hosteen, Lord Whent, Güçlüboğa, hatta Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount, hepsini teker teker atlarından indirdim. Son müsabakada Jaime Lannister'la karşılaştım. Hiçbir sonuç alamadan tam dokuz mızrak kırdım ve sonunda Robert şampiyonluk defnesini bana verdi. Defne yapraklarından yapılmış tacı Lyneese'in başına takıp onu güzellik ve aşk kraliçesi ilan ettim. Aynı gece babasına gidip kızıyla evlenmem için izin vermesini istedim. Dürüst olmam gerekirse sarhoştum, şaraptan çok zafer sarhoşluğuydu benimki. Aşağılayıcı bir reddediliş yaşasam yeriydi ama Lord Leyton beni geri çevirmedi. Orada, Lannis Limanı'nda evlendik ve on beş gün boyunca dünyanın en mutlu adamı bendim."

"Sadece on beş gün mü?" diye sordu Dany hayretle. *Bana bile bundan uzun bir mutluluk bahşedilmişi. Güneşim ve yıldızım Drogo'yla birlikte bundan daha uzun zaman mutluyduk.*

"Lannis Limanı'ndan Ayı Adası'na dönmemiz on beş gün sürdü. Benim yurdum Lyneese için büyük bir hayal kırıklığıydı. Çok soğuktu, çok rutubetliydi, çok uzaktı. Benim kalem onun için ahşap bir kulübeden ibaretti. Maskeli eğlencelerimiz, kumpanyalarımız, balolarımız, festivallerimiz yoktu. Topraklarımıza bir müzisyen uğramadan koca bir mevsim geçip gidebilirdi. Adada bir altın ustası olmadığından bahsetmeyeceğim bile. Yediğimiz yemekler bile kavga sebebi olmaya başladı. Benim aşçım kızartmalar ve haşlamalar dışında pek bir şey bilmiyordu. Lyneese'in balık ve geyik etinden bıkması da

uzun sürmedi.

Ben Lyneese'in bir gülümsemesi için canımı vermeye hazırdım. İyi bir aşçı bulmaları için adamlarımı Eski Şehir'e gönderdim. Lannis Limanı'ndan bir arpçı getirttim. Altın ustaları, kuyumcular, terziler, istediği her şeyi buldum onun için ama bulduklarım asla yeterli olmadı. Ayı Adası'nda bolca ayı ve ağaç vardır. Geri kalan her şey azdır. Karım için bir gemi inşa ettirdim. Festivaller, panayırlar görmek için Eski Şehir'e, Lannis Limanı'na yelken açıyorduk. Hatta bir keresinde Braavos'a kadar gittik. O yolculuk için tefecilerden yüklü miktarda borç almak zorunda kalmıştım. Lyneese'in kalbini bir turnuva sırasında kazanmıştım. Onunla evliyken de bir sürü turnuvaya katıldım ama büyümü çoktan kaybetmiştim. Kendimi bir daha toparlayamadım. Her yenilgi yenilenmesi gereken bir at daha, bir zırh daha demekti, altından kalkamadığım bir masraf. Sonunda eve dönmek için ısrar ettim, döndük ama problemlerimiz eskisinden çok daha büyüktü artık. Arpçının ve aşçının parasını ödeyemeyecek durumdaydım. Lyneese'e mücevherlerini satmak zorunda olduğumuzu söylediğimde çılgına döndü.

Sonrası... anlatmaktan utanç duyacağım şeyler yapmak zoruna kaldım. Altın için. Böylece karım mücevherlerine, müzisyenlerine, aşçısına sahip olmaya devam edebildi ama sonunda her şeyi kaybettim. Eddard Stark'ın Ayı Adası'na geldiğini duyduğumda onurumu bile kaybetmiştim. Onunla yüzleşip utanmaktansa kaçmayı tercih ettim. Karımı da benimle birlikte sürgüne götürdüm. Aşkımız dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını söylüyordum kendime. Lys'e kaçtık, bir süre daha geçinebilmek için orada gemimi de sattım."

Şövalyenin sesi hüzünle kalınlaşmıştı. Dany adamı daha da üzmek istemiyordu ama hikâyenin sonunu merak ediyordu. "Karınız orada mı öldü?" diye sordu nazikçe.

"Sadece benim için," diye yanıtladı şövalye. "Daha bir sene dolmadan altınım tükendi ve paralı asker olarak çalışmak zorunda kaldım. Ben, Rhoyne'da Braavoslular'a karşı dövüşürken, Lyneese, Tregar Ormollen isimli tacir bir prensin malikânesine taşındı. Duyduğuma göre prensin baş metresiymiş ve adamın karısı bile ondan korkuyormuş."

Dany dehşet içindeydi. "Ondan nefret ediyor musun?"

“En az onu sevdiğim kadar,” diye cevap verdi Sör Jorah. “Beni bağışlayın kraliçem. Çok yorgun olduğumu hissediyorum.”

Dany şövalyenin gitmesine izin verdi. Adam çadırın kapısından çıkarken son bir soru sormak için seslendi. “Karınız nasıldı Sör Jorah, yani nasıl görünüyordu?”

Sör Jorah hüzünle gülümsedi. “Doğrusunu isterseniz size benziyordu Daenerys.” Reverans yaptı. “İyi uykular kraliçem.”

Dany titredi, cübbesine sıkıca sarındı. *Bana benziyormuş.* Bu, tam olarak anlayamadığı bazı şeyleri açıklıyordu. *Beni istiyor,* diye düşündü, *anlamıştı. Beni de onu sevdiği gibi seviyor. Bir şövalyenin kraliçesini sevdiği gibi değil, bir adamın bir kadını sevdiği gibi.* Kendini Sör Jorah’ın kollarında, onu öperken, ona zevk verirken, içine girmesine izin verirken hayal etti. Güzel değildi. Gözlerini kapattığında şövalyenin yüzü Drogo’nun yüzüne dönüşüyordu.

Khal Drogo, Dany’nin güneşi ve yıldızıydı. Onun ilk erkeğiydi ve belki de sonuncusu. *Maegi* Mirri Maz Duur, Dany’nin asla canlı bir çocuk doğuramayacağını söylemişti. Çocuk doğuramayan bir kadını kim isterdi ki? Üstelik Drogo’nun yerini hangi adam alabilirdi? Hangi adam saç örgüsü bir kez bile kesilmeden ölmüş, gece topraklarında at koşturan, yıldızlardan *khalasar*’ı olan Drogo’nun yerini doldurmaya cesaret edebilirdi?

Ayı Adası’ndan bahsederken Sör Jorah’ın sesindeki özlemi duymuştu. *Bana asla sahip olamaz ama bir gün ona evini ve onurunu geri verebilirim. Onun için bu kadarını yapabilirim.*

O gece hiçbir hayalet Dany’nin uykusunu bölmedi. Rüyasında Drogo’yla evlendiği geceyi gördü ama bu kez atların değil ejderhaların sırtındalardı.

Ertesi sabah kansüvarilerini yanına çağırdı. “Kanımın kanı,” dedi üçüne birden. “Size ihtiyacım var. Her biriniz üçer at seçin. Elimizdekilerden en güçlü, en sağlıklı olanları. Hayvanların taşıyabileceği kadar su ve yiyecek alın ve benden önce yola çıkın. Aggo güneybatıya gitsin, Rakharo güneye. Jhogo, sen güneydoğuya doğru yol al, *shierak qiya*’yı izle.”

“Peki ne arayacağız *Khaleesi?*” diye sordu Jhogo.

“Karşınıza ne çıkarsa,” diye yanıtladı Dany. “Başka şehirler, canlı ya da ölü. Kafileler, insanlar. Nehirler, göller ve büyük tuzlu deniz. Bu kızıl topraklar

nereye kadar uzanıyor ve bittiği yerde ne var öğrenin. Bu şehirden ayrıldığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmek istiyorum, yine kör gözlerle yola çıkamam. Nereye gideceğimi ve oraya en kolay nasıl varacağımı bileceğim."

Ve kansüvarileri gitti. Dany, *khalasar*'ından sağ kalanlarla birlikte *Vaes Tolorro*'da kaldı, kemiklerin şehrinde. Günler geceleri, geceler günleri kovaladı. Kadınlar ölülerin bahçelerinden meyveler topladı. Erkekler atlarla ilgilenip eyerlerini, dizginlerini, nallarını tamir etti. Çocuklar kıvrımlı ara sokaklarda oyunlar oynadı; bronz sikkeler, mor cam kırıkları, yılan şekilli taş mataralar buldular. Kırmızı bir akrep bir kadını soktu. Kaybettikleri tek can o kadınınkiydi. Atlar kilo aldı. Dany, Sör Jorah'ın yarasıyla bizzat ilgilendi ve adam iyileşmeye başladı.

Önce Rakharo döndü. Kızıl toprakların güneye doğru uzadığını, sonunda zehirli suyun kıyısında bittiğini anlattı. Şehirle zehirli su arasında sadece kum, rüzgârdan aşınmış kayalar ve sivri dikenli sert bitkiler vardı. Bir ejderha iskeleti gördüğüne dair yemin ediyordu. İskelet o kadar büyüktü ki atını iskeletin devasa siyah çenesinin içinden geçirmişti. Başka bir şeye rastlamamıştı.

Dany kansüvarisinin emrine bir düzine güçlü adam vererek pazar yerindeki kayalıkları kaldırmasını istedi. Kayaların dibinde şeytan otu büyüyebiliyorsa, kayalar kalktığında başka bitkiler de yetişebilirdi. Yeterince kuyu vardı, toprağı işleyip ekebilirlerse şehir çiçek açardı.

Rakharo'dan sonra Aggo döndü. Güneybatı yakılmış ve terk edilmişti. İki şehir yıkıntısına rastlamıştı. İki şehir de Vaes Tolorro'dan daha küçüktü ama bunun dışında hemen hemen aynıydı. Rastladığı ilk şehrin duvarlarında paslı demir kazıklara geçirilmiş kafatasları vardı. Şehre girmeye cesaret edememişti ama ikinci şehri uzun uzun gezmişti. Bulduğu demir bileziği Dany'ye gösterdi. Bileziğin üstünde, Dany'nin başparmağı büyüklüğünde işlenmemiş bir opal taş vardı. Bazı parşömenlere de rastlamıştı ama parşömenler iyice kuruyup kırılganlaşmıştı. Aggo onları hiç ellemeden bulduğu yerde bırakmıştı.

Dany kansüvarisine teşekkür etti ve şehir kapısını onarmasını emretti. Düşmanlar eski zamanlarda kızıl toprakları geçip buraya kadar gelmiş ve şehri yıkmışlarsa yine gelebilirlerdi. "Hazırlıklı olmalıyız," dedi.

Günler geçmesine rağmen Jhogo geri dönmüyordu, Dany adamın

kaybolduğundan korkmuştu. Sonunda kansüvarisini aramayı bırakmaktan başka yapacak bir şeyleri kalmadığında, güneydoğudan şehre doğru at süren Jhogo'yu gördüler. Kansüvarisini ilk gören kişi Aggo'nun görevlendirdiği nöbetçilerden biriydi. Nöbetçinin çığlığı şehirde yankılanınca Dany kendi gözleriyle görmek için şehir duvarlarına koştu. Gerçekti. Jhogo dönmüştü ama yalnız değildi. Arkasında; garip, çirkin ve devasa yaratıklar süren tuhaf görünümlü üç yabancı vardı. Atlar yabancıların bindiği hayvanların yanında cüce gibi kalıyordu.

Şehir kapısına varmadan dizginlerini çektiler ve duvarların üstünden onları izleyen Dany'ye baktılar. "Kanımın kanı," diye seslendi Jhogo. "Büyük şehir Qarth'a gittim ve size kendi gözleriyle bakmaları için bu üçünü getirdim."

Dany yabancıları süzdü. "İşte burada duruyorum, istediğiniz kadar bakın... ama önce adlarınızı söyleyin."

Mavi dudaklı, soluk benizli yabancı gırtlaktan konuştuğu Dothrak dilinde cevap verdi, "Ben Pyat Pree. Büyük büyücüyüm."

Burnuna hızına takmış kel adam, Özgür Şehirler'de konuşulan Valyria dilinde cevapladı, "Ben, On Üçler'den Xaro Xhoan Daxos. Qarth'ın tacir prensiyim."

Yüzünde ahşap maske olan kadın Yedi Krallık'ın Ortak Dil'ini kullanarak, "Ben Gölge Topraklar'dan Quaithe. Ejderhaları arıyoruz," dedi.

"Daha fazla aramanıza gerek yok," dedi Dany. "Onları buldunuz."

Jon

Beyazağaç. Köy, Sam'in eski haritalarına göre isimlendirilmişti. Jon burayı bir köy olarak düşünemiyordu. Sıvasız taştan yapılmış tek odalı dört virane ev, küçük bir kuyunun ve boş bir koyun ağılının etrafına dizilmişti. Evlerin çatıları kesekle kaplıydı, pencereleri kırılmıştı. Soluk dalları ve koyu kırmızı yapraklarıyla devasa bir büvet ağacı evlerin üstünü örtüyordu.

Jon'un gördüğü en büyük ağaçtı bu. Gövdesi iki buçuk metre çapındaydı, dalları o kadar uzundu ki yaprakların altındaki köyün tamamı gölgedeydi. Jon'u asıl tedirgin eden ağacın büyüklüğü değil yüzüydü... özellikle ağzı. Ağacın gövdesine rastgele kazılmış bir ağız değildi bu; ince ince işlenmiş, bir koyunun sığabileceği kadar büyük ve derin oyulmuştu.

Bunlar koyun kemikleri değil. Küllerin arasındaki de bir koyunun kafatası değil.

Atının sırtında oturan Mormont kaşlarını çatarak, "Çok yaşlı bir ağaç," dedi. *"Yaşlı,"* diye onayladı omzuna tünemiş kuzgunu. *"Yaşlı, yaşlı, yaşlı."*

"Ve güçlü," diye ekledi Jon. Gücü hissedebiliyordu.

Örgü zırhı ve göğüs kalkanı içinde kapkara görünen Thoren Smallwood büvet ağacının yanında atından indi. "Şu yüze bakın. Batıdiyar'a gelen ilk insanların bu yüzlerden korkmasına şaşmamak gerek. Ben bile şu lanet olası ağaca bir balta vurmak istiyorum."

"Lord babam bir büvet ağacının önünde kimsenin yalan söyleyemeyeceğini söylerdi," dedi Jon. "Eski tanrılar insanların yalan söylediğini anlar."

"Benim babam da aynı şeye inanırdı," dedi Yaşlı Ayı. "Şu kafatasına bir bakayım."

Jon atından indi. Sırtındaki siyah deri omuz kınının içinde Uzunpençe vardı. Bir buçuk ellik piçkılıcını Jon'a Yaşlı Ayı hediye etmişti. *Bir piçe piçkılıcı yakışır,* diye şakalar yapmıştı adamlar. Kılıcın kabzası Jon için özel olarak yeniden yapılmıştı; kabzanın topuzu açık renk taştan kurt kafası şeklinde oyulmuştu. Bıçağı Valyria çeliğinden dövülmüştü; eski, hafif ve ölümcül

keskinlikteydi.

Diz çöküp eldivenli elini ağacın ağzından içeri soktu. Boşluk, kurumuş özsuyuyla kırmızıya boyanmış ve isle kararmıştı. Kafatasının altında, yarısına kadar küllere gömülmüş daha küçük ve çenesi kırık bir kafatası daha olduğunu gördü.

Kafatasını Mormont'a götürdüğünde Yaşlı Ayı kemiği iki eliyle havaya kaldırıp boş göz çukurlarına baktı. "Yabanıllar ölülerini yakar, bunu zaten biliyoruz. Ortalıkta hâlâ birkaç yabanıl varken onlara bunu neden yaptıklarını sorabilmek isterdim."

Jon dirilişine şahit olduğu ölüyü hatırladı. Yaratığın solgun yüzünde mavi alevler gibi yanan gözleri unutmamıştı. Yabanılların ölüleri neden yaktıklarını biliyordu, bundan emindi.

"Şu kemikler konuşabilseydi keşke," diye homurdandı Yaşlı Ayı. "Bu kafatasının sahibi bize çok şey söyleyebilirdi. Nasıl öldüğünü, onu kimin yaktığını, niye yaktığını anlatabilirdi. Bütün yabanıllar nereye kayboldu?" İçini çekti. "Ormanın çocukları ölülerle konuşabilirmiş, öyle rivayet edilir. Ama ben konuşamıyorum." Kafatasını tekrar büvet ağacının ağzına attı, küllerin üstüne düşen kafatası tok bir ses çıkarttı. "Şu evleri arayın. Dev, sen ağacın tepesine çık ve çevreye iyice bak. Tazıları da getirteceğim. Belki bu sefer sürülebilecek kadar yeni izler bulurlar." Sesinin tonundan çok da umutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak için her evi ikişer adam aradı. Jon, aksi suratlı Eddison Tollett'le eşleşmişti. Kara kardeşler, gri saçlı, mızrak kadar ince yavere Efkârlı Edd adını takmıştı. "Ölülerin dirilmesi yeterince kötüydü," dedi Jon'a kasabanın diğer ucuna doğru yürürlerken. "Yaşlı Ayı şimdi de konuşsunlar istiyor. Bu işin sonu kötü olacak, sana garanti veriyorum. Hem, kemiklerin yalan söylemeyeceğini nereden biliyor? Ölüm bir insanı daha dürüst yapar mı? Bence ölüler çok sıkıcı insanlardır ve sürekli şikâyet ediyorlardır; toprak çok rutubetli, soğuk, benim mezar taşım daha büyük olmalıydı, *onun* bedeni neden benimkinden fazla kurtlandı..."

Jon, evin alçak kapısından geçebilmek için eğildi. İçeri girdiğinde zeminin toprak olduğunu gördü. İçeride, tavandaki baca deliğinin altında biriken küller dışında, orada bir insanın yaşadığına dair emare yoktu. "Yaşamak için fazla

kasvetli bir yer," dedi.

"Ben de buna benzer bir yerde doğdum," diyerek karşılık verdi Efkârlı Edd. "O zamanlar güzel yıllarımdı üstelik. Asıl zorluk daha sonra başladı." Odanın bir köşesinde, yatak niyetine kullanıldığı anlaşılan kuru samanla dolu bir şilte vardı. Edd özlem dolu gözlerle şilteye bakıyordu. "Tekrar bir yatakta uyuyabilmek için Casterly Kayası'nın bütün altınını feda ederdim," dedi.

"Sen buna yatak mı diyorsun?"

"Toprak zeminden daha yumuşak ve üzerinde bir çatı var, elbette yatak diyorum." Edd başını kaldırıp havayı kokladı. "Gübre kokusu alıyorum."

Belli belirsiz bir kokuydu. "Eski gübre," dedi Jon. Ev uzun zamandır boşmuş gibi görünüyordu. Şiltenin içine saklanmış bir şey olup olmadığını anlamak için eğilip elini samanların arasına soktu, ardından duvarları kontrol ettiler. İşleri uzun sürmemişti. "Burada hiçbir şey yok."

Hiçbir şey olmamasını bekliyordu zaten; Beyazağaç geldikleri dördüncü köydü ve hepsinde durum aynıydı. İnsanlar gitmişti, eşyalarını ve hayvanlarını alıp iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Köylerin saldırıya uğradıklarına dair bir belirti de yoktu. Sadece... boştular. "Sence insanlara ne oldu?" diye sordu Jon.

"Bizim hayal edebileceğimizden çok daha kötü bir şey," diye yanıtladı Efkârlı Edd. "*Ben* hayal edebilirim ama etmemeyi yeğlerim. Seni korkunç bir sonun beklediğini bilmek, o sonu önceden düşünmeden de yeterince kötü."

Diğer adamların yanına döndüklerinde iki tazı kapıları kokluyordu. Diğer köpekler bütün kasabayı dolaşmıştı. Chett hayvanlara küfürler savurup duruyordu; sesi, asla bir kenara bırakamadığı öfkesiyle kalınlaşmıştı. Büvet ağacının kırmızı yapraklarının arasından süzülen ışık adamın yüzündeki çıbanların her zamankinden daha büyük ve iğrenç görünmesine sebep oluyordu. Jon'u gördüğünde gözleri kısıldı ve o gözlerde sevgi olduğu söylenemezdi.

Evlerin hiçbirinde hayat yoktu. *"Gitmişler,"* diye bağırdı Mormont'un kuzgunu. Tepelerine tünemek için büvet ağacının yüksek dallarına doğru kanat çırptı. *"Gitmişler, gitmişler."*

"Beyazağaç sadece bir yıl önce yabanıllarla doluydu." Thoren Smallwood, Mormont'tan daha fazla lord gibi görünüyordu. Bir zamanlar Sör Jaremy Rykker'a ait olan siyah bir örgü zırh ve işlemeli göğüs kalkanı giyiyordu. Ağır

pelerinin yakası samur kürkü kaplıydı ve Rykkerlar'ın arması olan çapraz çekiçler şeklinde yapılmış gümüş bir broşla tutturulmuştu. *Pelerin bir zamanlar Sör Rykker'a aitti...* ama mavi gözlü yaratık Sör Jaremy'yi almıştı ve Gece Nöbetçileri hiçbir şeyi ziyan etmezdi.

Keşif grubunun başı dürüst ve sakin Jarman Buckwell, "Bir yıl önce Robert kraldı ve diyar huzur içindeydi," dedi. "Bir yıl içinde çok fazla şey değişebilir."

"Tek şey hiç değişmedi," diye ısrar etti Sör Mallador Locke. "Daha az yabanıl, hâlâ daha az sorun demek. Onların ardından yas tutacak değilim. Başlarına ne geldiği umrumda değil. Hepsi katil ve yağmacı."

Jon, başlarının üstündeki kırmızı yapraklardan bir hışırtı geldiğini duydu. İki dal ayrıldı ve aralarından bir daldan diğerine bir sincap rahatlığıyla sıçrayan ufak tefek bir adam göründü. Bedwyck'in boyu bir buçuk metreden fazla değildi, yetişkin bir adam olduğu saçlarına düşen grilerden anlaşılırdı ancak. Diğer korucular ona Dev adını takmıştı. Bedwyck, başlarının hemen üstündeki çatala oturdu, "Kuzeyde su var," dedi. "Göle beziyor. Batıda taşlı tepeler gördüm, çok yüksek değiller. Başka bir şey yok lordlarım."

"Bu gece burada kamp kurabiliriz," diye önerdi Smallwood.

Yaşlı Ayı yukarı baktı, büvet ağacının kırmızı yaprakları ve kemik rengi dallarının arasından gökyüzünü görmeye çalışıyordu. "Hayır," dedi. "Dev, ne kadar zamanlık gün ışığımız var?"

"Üç saat lordum."

"Kuzeye doğru gideceğiz," diye duyurdu Mormont. "Göle varabilirsek kıyısında kamp kurarız ve yeterince şanslıysak biraz balık bile yakalarız. Jon, bana kâğıt getir. Üstat Aemon'a mektup yazmanın vakti geldi."

Jon eyer heybesinden parşömen, mürekkep ve tüy kalem çıkarıp Mormont'a verdi. *Beyazağaç,* diye karalamaya başladı Mormont. *Burası geldiğimiz dördüncü köy. Hepsi terk edilmiş. Yabanıllar gitmiş.* "Tarly'yi bul. Bu mektubu hemen göndersin," dedi parşömeni Jon'a uzatırken. Islık çaldı. Kuzgun tünediği daldan havalanıp kumandanın atının başına kondu. *"Mısır,"* diye bağırdı kuzgun kafasının öne arkaya hareket ettirerek. At kişnedi.

Jon atına bindi, hayvanı çevirdi ve koşturmaya başladı. Gece Nöbetçileri'nin büvet ağacının gölgesinden uzaktaki diğer adamları sıradan ağaçların altında

atlarını tımarlıyor, tuzlu kuru et kemiriyor, işiyor, kaşınıyor, sohbet ediyordu. Hareket emri verildiğinde konuşmalar kesildi ve adamlar eyerlerine çıktı. Jarman Buckwell'in keşif grubu önden yola koyuldu. Hemen arkalarında Thoren Smallwood'un komuta ettiği öncü grup vardı. Yaşlı Ayı'nın ana kuvvet grubu onların ardından gidiyordu. Sör Mallador Locke yük arabalarının başındaydı. Ve en sondaki artçı kuvveti Sör Ottyn Wythers komuta ediyordu. İki yüz adam ve bir o kadar binek yola düşmüştü yine.

Gündüzleri dere yataklarını ve hayvan izlerini takip etmişlerdi. "Korucu yolları" onları kökler ve yabani otlarla dolu vahşiliğin en derinlerine götürmüştü. Geceleri yıldızların altında kamp kurup kuyruklu yıldızı izlemişlerdi. Kara Kardeşler, Kara Kale'den neşeyle, şakalaşarak, birbirlerine hikâyeler anlatarak ayrılmıştı ama ormanın gittikçe artan sıkıntılı sessizliği hepsini karamsarlığa sürüklemişti. Şakalar tükenmiş, tahammül azalmıştı. Kimse korktuğunu itiraf edemiyordu –onlar Gece Nöbetçileri'nin adamıydı sonuçta– ama Jon çoğalan tedirginliği hissedebiliyordu. Dört bomboş köy, ortadan yok olan yabanıllar... hayvanlar bile kaçmıştı. Tekinsiz Orman her zamankinden daha tekinsizdi sanki. Kıdemli korucular da aynı fikirdeydi.

Jon yanık elini havalandırmak için eldivenini çıkardı. *Çirkin şeyler.* Eskiden Arya'nın saçlarını nasıl karıştırdığı geldi aklına birden. Sevgili küçük kız kardeşi. Arya'nın nasıl olduğunu merak ediyordu. Onun saçlarını bir daha karıştıramayacak olma ihtimali onu üzüyordu. Parmaklarını hareket ettirip rahatlatmaya çalıştı. Kılıç tuttuğu elinin tembelleşmesine, katılaşmasına izin vermesi sonunun gelmesi demekti, bunu biliyordu. Sur'un ötesine giden bir adama kılıç lazımdı.

Jon, Samwell Tarly'yi diğer kâhyaların yanında atlara su verirken buldu. Üç atın bakımından sorumluydu: Kendi atı ve her biri büyük kuzgun kafeslerini taşıyan iki yük atı. Jon'un geldiğini gören kuzgunlar kanatlarını çırpıp kafes çubuklarının arasından bağırdı. Bazılarından çıkan sesler kulağa kelimeler gibi geliyordu. "Bunlara konuşmayı mı öğrettin Sam?" diye sordu.

"Birkaç kelime işte," diye yanıtladı Sam. "Üç tanesi Kar diyebiliyor."

"Adımı bağıran tek kuş bile yeterince kötü aslında," dedi Jon. "Ve kar, kara kardeşlerin duymak isteyeceği bir kelime değil." Kar, kuzeyde ölüm anlamına

geliyordu.

“Beyazağaç’ta bir şey bulabildiniz mi?”

“Kemikler, küller ve boş evler,” diye yanıtladı Jon. Elindeki parşömeni Sam’e uzattı. “Mormont bunu hemen Aemon’a göndermeni istiyor.”

Sam kafesten bir kuzgun çıkardı, hayvanın tüylerini okşadı, ayağına mektubu bağladı ve, “Şimdi eve uç cesur kuş. Eve,” dedi. Kuzgun, çok akıllıca olmayan bir cevap verir gibi gakladı ve havalandı, ağaçların arasından gökyüzüne doğru kanat çırparak yola koyuldu. “Keşke beni de götürebilseydi,” dedi Sam.

“Hâlâ mı?” diye sordu Jon.

“Evet,” dedi Sam. “ama... eskisi kadar korkmuyorum artık, gerçekten. İlk gece, su dökmeye kalkan adamları boğazımı parçalamaya gelmiş yabanıllar sanıyordum. Gözlerimi kapatırsam bir daha açamayacağımdan emindim... ama her seferinde sabah oldu.” Belli belirsiz gülümsemeyi başardı. “Korkak olabilirim ama *aptal* değilim. Her yerim ağrıyor, yerde yatmaktan sırtım kaskatı kesildi ama korkmuyorum artık, bak.” Titremediğini göstermek için elini Jon’a doğru uzattı. “Haritalar üstünde çalışıyorum.”

Dünya garip bir yer, diye düşündü Jon. Sur’dan tam iki yüz cesur adam olarak ayrılmışlardı ve günler geçtikçe korkusu artmayan tek adam korkaklığıyla meşhur Samwell Tarly’ydi. “Neredeyse korucu oldun,” dedi gülümseyerek. “Yakında Grenn gibi öncü kuvvete katılmak da istersin. Bu konuyu Yaşlı Ayı’yla konuşayım mı?”

“Aklından bile geçirme!” Sam, fazla büyük cübbesinin başlığını kafasına geçirdi ve tuhaf hareketlerle atına bindi. İri, ağır ve aksak bir saban atıydı ama Sam kadar ağır bir adamı ancak bu hayvan taşıyabiliyordu, korucuların bindiği küçük ve çevik atlar Sam’in ağırlığını kaldıramazdı. “Keşke bu geceyi Beyazağaç’ta geçirebilseydik,” dedi Sam özlemle. “Tekrar bir çatının altında uyumak güzel olurdu.”

“Hepimize yetecek kadar çatı yok zaten,” dedi Jon, atına bindi. Sam’e gülümseyip hayvanı mahmuzladı. Kafile yola koyulmuştu. Tekrar köye girmeden etrafından dolaşarak peşlerine düştü. Beyazağaç denen yeri yeterince görmüştü.

Hayalet çalıların arasından öylesine ani çıktı ki Jon’un atı ürküp şahlandı.

Beyaz kurt, kafilenin epey uzağına av aramaya gitmişti ama Smallwood'un avcılarından daha şanslı sayılmazdı. Ormanlar da kasabalar gibi boşalmıştı. Bir gece, ateşin etrafında otururlarken Dywen söylemişti bunu. "Büyük bir kafileyiz," diye karşılık vermişti Jon. "Gürültümüz hayvanların korkup kaçmasına sebep oluyordur."

"Bir *şey*den korktukları kesin," demişti Dywen.

Jon'un atı sakinleşip koşmaya başladığında Hayalet, hayvanın peşine takıldı, zorlanmadan takip ediyordu. Jon yüksek çalılıkların etrafından dolaşan Mormont'a yetişti. "Kuzgun yola çıktı mı?" diye sordu Yaşlı Ayı.

"Evet lordum. Sam kuzgunlara konuşmayı öğretiyormuş."

Mormont sırıttı. "Bunu yaptığına çok pişman olacak. Bu lanet olası hayvanlar çok geveze ama duymaya değer bir şey söyledikleri yok."

Sonunda Jon konuşana kadar sessizlik içinde yol aldılar. "Amcam da bu kasabaları böyle bomboş bulduysa..."

"...neden boş olduklarını öğrenmeyi amaç edinmiştir," diye Jon'un cümlesini tamamladı Mormont. "Ve belki birileri ya da bir şeyler bunun bilinmesini istemiyordur. Qhorin bize katıldığında sayımız üç yüzü bulacak. Bizi karşılayacak düşman kim olursa olsun kolay lokma olmadığımızı görecek. Onları bulacağız Jon, sana söz veriyorum."

Ya da onlar bizi bulacak, diye düşündü Jon.

Arya

Nehir, sabah güneşiyle parlayan yeşil mavi bir kurdeleydi. Sık sazlık nehrin sığ kıyıları boyunca uzanıyordu. Arya yüzeyde, arkasında hareler bırakarak kayan bir su yılanı gördü. Bir şahin gökyüzünde çemberler çizerek tembelce uçuyordu.

Huzurlu bir yer gibi görünüyordu... Koss ölü bir adama rastlayana kadar. “İşte orada, kamışların arasında,” dedi parmağıyla işaret ederek. Arya cesedi gördü. Bir askerin bedeniydi, şişmiş ve şekilsizleşmişti. Adamın soluk yeşil pelerini bir ağaç kütüğüne takılmıştı. Bir gümüş balığı sürüsü askerin yüzünü kemiriyordu. “Size cesetler olduğunu söylemiştim,” dedi Lommy. “Su içerken tadını alabiliyordum.”

Yoren cesedi gördüğünde tükürdü. “Dobber, üstünde almaya değer bir şey var mı bak. Zırh, bıçak, sikke, ne olursa.” İğdiş edilmiş atını çevirip nehrin içine sürdü ama hayvan yumuşak çamur zeminde hareket etmekte zorlanıyordu ve sazlığın arkasında su derinleşiyordu. Yoren sinirlenerek geri döndü, atı dizlerine kadar kahverengi balçığa bulanmıştı. “Buradan karşıya geçemeyeceğiz,” dedi. “Koss, benimle beraber nehrin yukarısına gel, sığ bir geçit arayalım. Woth, Gerren siz aşağı doğru gidin. Geri kalanlar burada beklesin. Açıklara da nöbetçi koyun.”

Dobber ölü askerin kemerinde bir kese buldu. Kesenin içinde dört bakır sikke ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir tutam sarı saç vardı. Lommy ve Tarber çırılçıplak halde balçığa girdiler. Lommy bir avuç dolusu çamuru Al Turta’ya atıp bağırdı, “Çamurlu Turta! Çamurlu Turta!” Yoren gittiğinde at arabasının arkasına zincirlenmiş Rorge küfürler edip tehditler savurarak zincirlerini çözmelerini söyledi ama kimsenin onu umursadığı yoktu. Kurz çıplak elleriyle bir balık yakaladı. Arya adamın bunu nasıl yaptığını görmüştü. Adam nehrin sığ bir noktasında beklemişti, durgun su kadar sakin, balığı gördüğü anda bir yılan kadar çevik hareket edip ellerini hızla suya daldırmıştı. Kedileri yakalamak kadar zor görünmüyordu. Balıkların pençeleri yoktu.

Diğerleri geri döndüğünde öğlen olmuştu. Woth nehrin yarım mil aşağısında yakılmış ahşap bir köprü olduğunu söyledi. Yoren balyadan bir ekşi yaprak aldı. “Belki atları ve eşekleri yüzdürebiliriz ama arabaları karşıya geçirmemiz mümkün değil. Kuzeyden ve batıdan dumanlar yükseliyor. Yangın var. Nehrin bu tarafında kalmamız bizim için daha iyi olabilir.” Eline uzun bir sopa alıp çamurun üstüne bir çember çizdi, çemberin yanına yukarıdan aşağı doğru inen bir çizgi ekledi. “Bu Tanrı Gözü. Nehir güneye akıyor. Biz buradayız.” Nehir çizgisinin yanına, çemberin altına bir çukur açtı. “Düşündüğüm gibi, gölün etrafından dolaşarak batıya ilerleyemeyiz. Doğu bizi tekrar Kral Yolu’na çıkarır.” Elindeki sopayı yukarı hareket ettirerek çemberle çizginin kesiştiği noktaya götürdü. “Hatırladığım kadarıyla burada bir kasaba var. Taş bir karakolu var ve küçük bir lordun makamı da o kasabada. Sadece bir kule ama birkaç şövalyesi ve nöbetçileri olmalı. Nehir boyunca kuzey yönünde ilerlersek karanlık çökmeden oraya varabiliriz. Tekneleri vardır. Elimdeki her şeyi satıp bir tekne kiralamak niyetindeyim.” Çemberi ikiye bölen dik bir çizgi çizdi. “Tanrılar merhamet etsin. Yeterli rüzgârımız olursa Tanrı Gözü’nden Harren Kasabası’na gidebiliriz.” Sopanın ucunu çemberin tepe noktasına sapladı. “Oradan yeni atlar alabiliriz ya da Harrenhal’da konaklayabiliriz. Harrenhal, Leydi Whent’in makamıdır. Leydi, Gece Nöbetçileri’ne her zaman dostluk göstermiştir.”

Al Turta’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Harrenhal’da hayaletler var...”

Yoren tükürdü. “Senin kendi hayaletlerin onlar. Atlarınıza binin.” Sopayı çamurun içine attı.

Arya, Yaşlı Dadı’nın anlattığı Harrenhal hikâyelerini hatırlıyordu. Şeytan Kral Harren kendini kaleye kapatmıştı ve bunun üstüne Aegon ejderhalarını getirip burayı bir cenaze ateşine çevirmişti. Yaşlı Dadı kızgın ruhların hâlâ kararmış kulelerde dolaştığını söylerdi. Kaledeki insanlar geceleri gayet sağlıklı bir halde yataklarına girer, sabahları ölü bulunurlarmış, yanmış halde... Arya bu hikâyelere pek inanmazdı. Bütün bunlar doğru olsa bile çok uzun zaman önce olmuştu. Al Turta aptallık ediyordu; Harrenhal’da hayaletler yoktu, *şövalyeler* vardı. Arya, kimliğini Leydi Whent’e açıkladığında şövalyeler ona eşlik eder, evine kadar sağ salim götürürlerdi. Şövalyelerin işi buydu; onlar insanların güvende olmasını sağlardı, özellikle de kadınların.

Nehir patikası, Kral Yolu sayılmazdı ama geçtikleri diğer yol kadar kötü değildi. Arabalar doğru düzgün ilerlemeye başlamıştı nihayet. Akşam olmasına bir saat kadar kala ilk evi gördüler. Buğday tarlalarıyla çevrili, çatısı sazlarla kaplı küçük bir çiftlik eviydi. Yoren, seslenerek eve yaklaştı ama cevap alamadı. "Ölmüş olabilirler. Ya da saklanıyorlar. Dobber, Rey, benimle gelin." Üçü birlikte eve girdi. "Kimse yok," diye mırıldandı Yoren. "Hayvan da yok. Büyük ihtimalle kaçtılar. Kral Yolu'nda karşılaşmış bile olabiliriz." En azından arazi ve ev yakılmamıştı, etrafta cesetler yoktu. Garben evin arkasında bir tarla buldu. Yola çıkmadan önce heybelerini soğan, turp ve kabakla doldurdular.

Yolda biraz daha ilerledikten sonra yaşlı ağaçlarla çevrili bir ormancı kulübesi gördüler. Kesilmek için bekleyen kütükler düzenli bir şekilde evin önüne dizilmişti. Az ileride, suyun içindeki üç metrelik kazıkların üstüne oturtulmuş bir ev daha vardı. Her iki ev de boştu. Buğday, mısır ve arpa tarlalarından geçtiler ama ağaçlarda oturan ya da ellerinde oraklarla çitlerde nöbet tutan adamlar görmediler. Aradıkları kasaba sonunda karşılarına çıktı. Karakol duvarının etrafına yayılmış beyaz evler, ahşap çatılı bir sept, kasabanın batısındaki alçak tepeye inşa edilmiş lord kulesi... ama insanlardan yine iz yoktu, hiçbir yerde.

Yoren atının sırtında oturdu, sakallarını karıştırdı. "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi. "Ama kasabayı bulduk, bir bakalım, çok *dikkatli* bakalım. Belki saklanan birilerini buluruz. Belki teknelerini bırakmışlardır ya da silahlarını."

Kara kardeş, on kişiyi, at arabalarını ve ağlayan kız çocuğunu korumaları için bıraktı. Diğer adamları kasabayı aramaları için beşer kişilik dört gruba böldü. Kasabanın lordunu ya da şövalyelerini bulmak umuduyla kuleye gitmeden önce, "Gözleriniz ve kulaklarınız açık olsun," dedi.

Arya; Gendry, Al Turta ve Lommy'yle birlikte kalmıştı. Yoren, bir zamanlar bir kadırgada kürekçilik yapmış ve bu yüzden içlerinde denizci sayılabilecek tek kişi olan geniş göbekli tıknaz Woth'a çocukları alıp göl kenarına gitmesini ve bir tekne olup olmadığına bakmasını söylemişti. Sessizliğe gömülmüş beyaz evlerin arasından geçerlerken Arya'nın tüyleri diken diken oldu. Bu küçük boş kasaba Arya'yı en az ağlayan kız çocuğunu ve tek kollu kadını buldukları yanmış köy

kadar korkutuyordu. İnsanlar neden her şeylerini geride bırakıp kaçmıştı? Onları bu kadar korkutan şey ne olabilirdi?

Güneş batıda alçalıyordu ve evlerin gölgeleri uzamıştı. Ani bir gürültü Arya'nın İğne'ye davranmasına sebep oldu ama ses rüzgârla çarpan ahşap bir panjurdan geliyordu. Kasabanın ıssızlığı yüzünden sinirleri iyice gerilmişti.

Evlerin ve ağaçların arasından gölü gördüğünde atını mahmuzladı. Woth ve Gendry'nin önüne geçti. Çakıl taşlarıyla dolu kıyının yanındaki çimlerin üstünde dörtnala at koşturmaya başladı. Batan güneş gölün yüzeyini dövülmüş bakır gibi parlatıyordu. Arya'nın rastladığı en büyük göldü bu. Karşı kıyısı görünmüyordu. Sol tarafta, suyun içindeki kalın kazıkların üstünde duran derme çatma bir han vardı. Sağ tarafta geniş bir iskele gördü. Doğuda, kasabadan suya doğru uzanan ahşap parmaklara benzeyen küçük rıhtımlar da vardı ama görünen tek su taşıtı hanın önündeki çakıl taşlarının üstünde ters çevrilmiş halde duran küçük sandaldı. "Gitmişler," dedi Arya bezginlikle. Şimdi ne yapacaklardı?

"Bir han var," dedi Lommy. "Sizce biraz yiyecek ya da bira bırakmışlar mıdır?"

"Gidip bakalım," dedi Al Turta.

"Aklınızdan bile geçirmeyin," dedi Woth. "Yoren bizi buraya bir tekne bulmamız için gönderdi."

"Bütün tekneleri götürmüşler," diyerek lafa karıştı Arya. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Bütün kasabayı baştan aşağı arasalar bile bu ters dönmüş işe yaramaz sandaldan başka bir şey bulamayacaklardı. Umutsuzluk içinde atından inip gölün kıyısında diz çöktü. Küçük dalgalar hafifçe bacaklarına çarpıyordu. Birkaç ateş böceği yanıp sönerek etrafında uçuşmaya başladı. Gölün yeşil suları gözyaşı kadar sıcaktı, tuzsuzdu sadece. Suyun tadı yaz mevsimine, çamura ve içinde büyüyen şeylere benziyordu. Arya avuçlarını suyla doldurup yüzüne çarptı. Günün tozunu, çamurunu, terini suratından çıkarmak istiyordu. Kafasını geriye doğru attığında su damlaları boynundan sırtına akmaya başladı. Su sayesinde kendini iyi hissetmişti. Bütün elbiselerini çıkarıp pembe bir su samuru gibi ılık suyun içinde yüzebilmek istedi. Belki Kışyarı'na kadar yüzebilirdi.

Woth arama için yardım etmesi gerektiğini söyledi. Arya da söyleneni yaptı. Atı kıyıda otlarken Woth'la birlikte kayıkhanelere girdi. Birkaç yelken, biraz

çivi, katılaşmış kovalarca katran, yeni doğurmuş bir kedi ile yavrularını buldular ama teknelerden eser yoktu.

Yoren ve diğerleri geri döndüğünde kasaba bir orman kadar karanlıktı. “Kule boş,” dedi Yoren. “Lord savaşa gitmiş olabilir. Belki de halkını güvenli bir yere götürmüştür, bilemiyorum. Kasabada ne bir at ne de bir domuz var ama karnımızı doyurabileceğiz. Bir kaz ve birkaç tavuk gördüm ve Tanrı Gözü güzel balıklarla dolu.”

“Bütün tekneler gitmiş,” dedi Arya.

“Hanın önündeki sandalı onarabiliriz,” dedi Koss.

“Bunu nasıl becereceğiz?” diye sordu Yoren.

“Çiviler var,” diye karşılık verdi Lommy. “Her yer ağaçlarla dolu. Kendi gemimizi bile yapabiliriz.”

Yoren tükürdü. “Gemi yapımı hakkında ne biliyorsun ki boyacının oğlu?” Lommy boş gözlerle Yoren’e baktı.

“Bir sal,” dedi Gendry. “Herkes bir sal inşa edebilir. İtmek için uzun sırıklar da yapabiliriz.”

Yoren düşünceli görünüyordu. “Göl sırıklarla geçilemeyecek kadar derin ama kıyıya yakın sığlıklarda kalırsak... arabaları bırakmamız gerekir. Belki de en iyisi bu. Bunu düşüneceğim.”

“Handa kalabilir miyiz?” diye sordu Lommy.

“Karakolda kalacağız ve kapıları sürgüleyeceğiz,” dedi Yoren. “Uyurken etrafımdaki taş duvarları hissetmek istiyorum.”

Arya konuşmadan duramadı. “Burada kalmamalıyız,” diye bağırıverdi. “Buranın halkı bile burada kalmamış. Kaçmışlar. Lord bile kaçmış.”

“Arry bir korkak,” diye bağırdı Lommy. Kahkaha attı.

“Ben korkak *değilim*,” diye bağırarak karşılık verdi Arya. “Ama burada yaşayan insanlar *korkmuşlar!*”

“Akıllı çocuk,” dedi Yoren. “Ama şunu da unutmamak gerek; burada yaşayan insanlar savaştaydı. Biz değiliz. Gece Nöbetçileri taraf tutmaz. Bu yüzden kimse bizim düşmanımız değildir.”

Ve bu yüzden kimse dostumuz da değil, diye düşündü Arya ama bu sefer çenesini tutmayı başardı. Lommy ve diğerleri ona bakıyordu. Arya çocukların

önünde korkak görünmek istemiyordu.

Karakolun kapıları demir çivilerle kuvvetlendirilmişti. İçeride, bir ağaç fidanı boyutlarında iki demir sürgü buldular. Zeminde direk delikleri ve kapılarda metal oluklar vardı. Sürgüleri kapıdaki oluklara yerleştirdiklerinde ortaya kocaman bir çarpı işareti çıktı. Yoren karakolu dolaştıktan sonra Kızıl Kale'yle kıyaslanmayacağını ama pek çok karakoldan daha sağlam olduğunu söyledi. Bir gece için güvende olmalarını sağlayacaktı. Ahşap yürüme yolu, üç metrelik siper duvarları sıvasız taştan örülmüştü. Karakolun kuzeyinde küçük bir arka kapı vardı. Gerren, eski ahırdaki saman yığının altında gizli bir kapak bulmuştu. Kapak, dar ve kıvrımlı bir tünele açılıyordu. İçinden geçerek tünelin gölün kıyısına çıktığını görmüştü. Yoren, kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olmak için kapağın üstüne bir araba çekmelerini söyledi. Nöbet tutmak için üç gruba ayrıldılar. Tarber, Kurz ve Kesik Jack, etrafı tepeden gözetleyebilmek için kuleye gitti. Bir tehlike durumu olursa Kurz savaş borusunu çalıp kafileyi uyandıracaktı.

Bütün arabaları ve atları içeri alıp kapıları sürgülediler. Kasabanın ahırı çok sayıda hayvanı barındıracak büyüklükteydi ve tehlike durumlarında saklanmak için inşa edilmiş saz çatılı sığınak ahırdan da büyüktü. Koss arka kapıdan çıkıp kazı ve tavukları getirdi. Yoren yemek ateşi yaktı. Kalenin içinde büyük bir mutfak vardı ama bütün kap kacak götürülmüştü. Yemeği hazırlama görevi Arya, Gendry ve Dobber'a verildi. Dobber, Arya'ya tavukları yolmasını söyledi Gendry de odun kesecekti. "Neden odunları ben kesmiyorum?" diye sordu Arya ama onu duyan yok gibiydi. İsteksizce tavukların tüylerini yolmaya başladı. Yoren bir köşede oturmuş hançerini bileyliyordu.

Sonunda yemek hazırdı. Arya bir tavuk butu ve biraz soğan yedi. Lommy dâhil kimse konuşmuyordu. Yemekten sonra Gendry herkesten uzak bir köşede miğferini cilalamaya koyuldu. Nerede olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ağlayan kız hâlâ ağlıyordu. Al Turta'nın verdiği bir parça kaz etini hemen yedi ve daha fazla bir şey istemedi.

Arya ikinci nöbet grubundaydı, nöbet sırası gelene kadar biraz uyuyabilirdi. Sığınakta bir saman yığını bulup uzandı ama uykusu gelmiyordu. Yoren'in taşını ödünç alıp İğne'yi bileylemeye koyuldu. Syrio Forel, keskinliğini kaybetmiş bir

kılıcın bacaklarını kaybetmiş bir attan farksız olduğunu söylerdi. Al Turta saman yığının hemen yanında dikilip Arya'yı izlemeye başladı. "Böyle iyi bir kılıcın sende ne işi var?" diye sordu. Arya'nın gözlerindeki bakış çocuğu ürkütmüş olmalıydı. Turta, ellerini kendini savunur gibi havaya kaldırıp, "Onu çaldığını ima etmedim, sadece onu nereden aldığını merak ettim, hepsi bu," dedi.

"Ağabeyim verdi," diye mırıldandı Arya.

"Bir ağabeyin olduğunu bilmiyordum."

Arya yaptığı işi bırakıp sırtını kaşıdı. Saman yığını pirelerle doluydu. Birkaç pire fazla olsa ne fark ederdi? "Bir sürü ağabeyim var."

"Gerçekten mi? Senden küçük kardeşlerin de var mı?"

Bu konularda konuşmamalıyım, dedi Arya içinden. *Yoren çenemi kapalı tutmamı söylemişti.* "Yok," diye yalan söyledi. "Ağabeylerimin kılıçları var. Uzunkılıçlar. Beni rahatsız eden insanları nasıl öldüreceğimi de öğrettiler."

"Seni rahatsız etmeye çalışmıyordum, sadece konuşuyordum." Al Turta uzaklaştı. Arya saman yığınının üstüne kıvrılıp yattı. Sığınağın diğer ucundan tekrar ağlamaya başlayan küçük kızın sesi geliyordu. *Keşke biraz sussa,* diye geçirdi içinden. *Neden sürekli ağlıyor?*

Gözlerini kapadığını hatırlamıyordu ama uyumuş olmalıydı. Rüyasında uluyan bir kurt gördü. Ses o kadar korkunçtu ki uyandı. Kalbi hızla çarpıyordu. Doğrulup saman yığınının üstünde oturdu. "Al Turta, uyan." Ayağa kalktı. "Woth, Gendry, sesi duymadınız mı?" Çizmesinin tekini giydi.

Diğer saman yığınlarının üstünde uyuyan adamlar da teker teker kalkmaya başlamıştı. "Sorun nedir?" diye sordu Al Turta. "Hangi sesten bahsediyorsun?" diye seslendi Gendry. "Kötü bir rüya görmüştür," dedi başka bir adam.

"Hayır. Duydum. Bir kurttu," diye ısrar etti Arya.

"Senin kafanın içi kurtlarla dolu," diyerek alay etti Lommy. "Bırak ulusunlar," dedi Gerren. "Gerçekten duyduysan bile onlar dışarıda, biz içerideyiz." Woth başıyla onayladı. "Bir kaleyi yerle bir edebilen kurt görmedim daha önce."

"Size bir *kurttu* diyorum," diye bağırdı Arya çizmesinin diğer tekini giyerken. "Ters giden bir şeyler var. Birileri geliyor. *Kalkın!*"

Adamlar Arya'yla ikinci kez alay edemeden önce geceyi yırtan bir ses

duyuldu ama bu ses kurtlardan değil Kurz'un savaş borusundan geliyordu. Tehlikedeydiler. Göz açıp kapayana dek herkes kalkmış, giyinmeye başlamıştı. Sahip oldukları bütün silahları kuşandılar. Savaş borusunun sesi tekrar duyulduğunda Arya kapıya doğru koşuyordu. Hızla ahırı geçerken Isırgan zincirlerini çekerek kendini öne doğru attı ve Jaqen H'ghar at arabasının arkasından seslendi. "Çocuk! Tatlı çocuk! Savaş mı? Kızıl savaş mı? Çocuk bizi serbest bırak. Bu adam dövüşebilir. *Çocuk!*" Arya onları duymazdan geldi ve koşmaya devam etti. Duvarların dışından gelen at seslerini ve bağrışmaları duyabiliyordu.

Duvardaki yürüme yoluna çıktı. Korkuluklar fazla yüksek, Arya çok kısaydı. Taşların arasındaki boşluklara basıp tırmanarak neler olduğunu görmeye çalıştı. Bir an için kasabanın ateş böcekleriyle dolu olduğunu düşündü. Daha sonra, evlerin arasında ellerinde meşaleler taşıyan atlı adamların koşturduğunu fark etti. Bir çatının havalandığını gördü. Turuncu sıcak dilli alevler gece karanlığını yalıyordu. Kısa zaman sonra ateş her yerdeydi.

Gendry, Arya'nın yanına tırmandı, miğferini giymişti. "Kaç kişiler?"

Arya saymaya çalıştı ama atlı adamlar çok hızlı hareket ediyordu. Evlere fırlattıkları meşaleler havada dönerek ilerliyordu. "Belki yüz kişiler. Belki de iki yüz. Bilmiyorum." Gürleyen alevlerin arasından adamların seslerini duyabiliyordu. "Buraya gelmelerine az kaldı."

"İşte," diyerek parmağıyla işaret etti Gendry.

Bir grup atlı yanan binaların arasından karakola doğru ilerlemeye başlamıştı. Metal miğferleri, zırhları ve kalkanları alevler yüzünden turuncu sarı parlıyordu. Adamlardan biri uzun bir direğin ucuna asılmış bir sancak taşıyordu. Arya sancağın kırmızı olduğunu düşündü ama alevler yüzünden emin olamıyordu; her şey kırmızı, turuncu ya da sarı görünüyordu.

Yangın bir evden diğerine atlayarak ilerliyordu. Arya alevlerin bir ağacı tamamıyla yutuşunu izledi. Artık herkes uyanmıştı, kimi yürüme yolunda koşuşturuyor, kimi de ürkmüş hayvanlarla mücadele ediyordu. Yoren'in emirler yağdıran sesini duydu. Dizine bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Aşağı baktığında ağlayan kızı gördü. Kız, Arya'nın bacağına sarılıyordu. "Git burdan!" Bacağını sallayıp kurtulmaya çalıştı. "Burada ne yapıyorsun? Gidip saklan aptal şey." Kızı

itekledi.

Süvariler kale kapısında dizginlerini çektiler. Dikenli, uzun miğfer giyen bir şövalye, "Siz *kaledekiler!*" diye bağırdı. *"Kralımız adına kapıyı açın!"*

"Aman, acaba hangi kralımız adına?" diye bağırdı yaşlı Reysen. Onu Woth susturdu.

Yoren kapının yanındaki burca tırmandı. Rengi atmış siyah pelerinini bir sopanın ucuna bağlamıştı. *"Atlılar, orada kalın!"* diye bağırdı. *"Bu kasabanın insanları gitmiş."*

"Peki sen kimsin yaşlı adam? Lord Beric'in korkak köpeklerinden biri mi?" dedi dikenli miğfer giyen şövalye. "Eğer aptal şişko Thoros oradaysa *bu* alevleri beğenip beğenmediğini sor ona."

"Burada öyle biri yok," diye bağırdı Yoren. "Nöbet'e götürülecek birkaç delikanlıdan başka kimse yok. Sizin savaşınızla işimiz yok." Pelerinini bağladığı sopayı havaya kaldırdı. "Bak. Bu, Gece Nöbetçileri'nin siyahı."

"Belki de Dondarrion Hanedanı'nın siyahı," diye karşılık verdi düşman sancağını taşıyan adam. Arya sancağın renklerini yanan kasabanın ışığıyla açık seçik görebiliyordu artık: Kırmızı zemin üzerinde altın bir aslan. "Lord Beric'in arması siyah zemin üzerinde mor yıldırımdır."

Arya, Sansa'nın yüzüne portakal fırlattığı ve ablasının fildişi rengi aptal ipek elbisesini portakal suyuyla mahvettiği sabahı hatırladı. O günkü turnuvada güneyli bir lord yarışıyordu. Hatta Sansa'nın aptal arkadaşı Jeyne lorda âşık olmuştu. Lordun miğferinde de yıldırım vardı ve babası aynı lordu Tazı'nın ağabeyinin kafasını kesmeye göndermişti. Bütün bunlar bin yıl önce olmuş gibi geliyordu Arya'ya. Başka bir hayatta, başka birinin başına gelmiş şeyler gibi... El'in kızı Arya Stark yaşamıştı bunları. Öksüz oğlan Arry değil. Arry lordları ve diğerlerini nereden tanıyabilirdi ki?

"Sen kör müsün be adam?" diye bağırdı Yoren. Sopayı ileri geri sallamaya başladı. "Bu siyahın üstünde kahrolası bir yıldırım görebiliyor musun?"

"Geceleri bütün sancaklar siyah görünür," diye karşılık verdi miğfer giyen şövalye. "Kapıyı açın. Aksi takdirde sizi kralın emirlerine karşı gelen kanun kaçakları sayacağız."

Yoren tükürdü. "Kumandanınız kim?"

“Benim.” Atlılar iki yana açılıp savaş atının sırtında oturan adama yol verdi. Yanan evlerin yansımaları kumandanın zırhında parıldıyordu. Kalkanına bir mantikor işlenmişti ve göğüs kalkanında şerit metalden süslemeler vardı. Miğferinin göz siperi açıktı, yüzü solgundu ve gözleri domuzlarınkine benziyordu. “Ben, Sör Amory Lorch. Casterly Kayası Lordu, gerçek kral Joffrey’nin El’i Lord Tywin’in sancak beyiyim.” Tiz, yüksek perdeli bir sesi vardı. “Kral adına size kapıyı açmanızı emrediyorum.”

Bütün kasaba yanmıştı. Gece havası dumanla doluydu ve közlerden yükselen kıvılcımlar gökyüzündeki yıldızlardan fazlaydı. Yoren sinirlenmişti. “Kapıyı açmak için bir sebebim yok. Kasabaya ne isterseniz yapın, umrumda değil ama bizi rahat bırakın. Sizin düşmanınız değiliz.”

Gözlerinle bak, diye bağırmak istedi Arya aşağıdaki adama. “Şövalye ya da lord olmadığımızı *göremiyorlar* mı?” diye fısıldadı.

“Bunu umursadıklarını sanmıyorum Arry,” diye cevap verdi Gendry.

Arya, Sör Amory’nin yüzüne baktı, Syrio’nun bakmayı öğrettiği şekilde. Ve Gendry’nin haklı olduğunu gördü.

“Eğer vatan hainleri değilseniz kapıyı açarsınız,” dedi Sör Amory. “Doğru söylediğinizden emin olacağız ve yolumuza gideceğiz.”

Yoren ekşi yaprak çiğniyordu. “Size söyledim. Burada bizden başka kimse yok. Sizi temin ederim.”

Miğferli şövalye bir kahkaha attı. “Karga bizi temin ediyormuş.”

“Yolunu mu kaybettin yaşlı adam?” diye dalga geçti mızrakçılardan biri. “Sur buradan çok uzaklarda.”

“Size bir kez daha emrediyorum. Kral Joffrey adına kapıyı açın ve sadakatinizi kanıtlayın,” dedi Sör Amory.

Yoren ekşi yaprağı çiğnemeye ara vermeden bir an için düşündü. Tükürdü. “Sanırım açmayacağım.”

“Öyle olsun. Kralın emrine karşı geldin. Asilerden olduğunu kabul ettin. Siyah pelerinli olman bir şey değiştirmez.”

“Yanımda delikanlılar var,” diye bağırdı Yoren.

“Delikanlılar, yaşlı adamlar aynı şekilde ölür.” Sör Amory yumruğunu kaldırdı ve bir mızrak havayı keserek gölgelerin arasından çıktı. Hedefi Yoren’di

ama mızrak Yoren'in yanındaki Woth'a saplandı. Mızrağın ucu boğazına girmiş, boynundan çıkmıştı. Kan, kara ve ıslaktı. Woth mızrağın sapını tuttu ve yere yığıldı.

"Duvarlara tırmanın ve hepsini öldürün," dedi Sör Amory bıkkın bir sesle. Havada mızraklar uçuşmaya başladı. Arya, Al Turta'yı tuniğinden çekip yere yatırdı. Duvarların dışından zırhların, kınlarından çıkan kılıçların, kalkanlara vurulan mızrakların, at nallarının sesi geliyordu. Atlıların homurtuları ve küfürleri seslere karışıyordu. Başlarının üstünden döne döne bir meşale uçtu ve havada alevden parmaklar bırakarak avlunun toprak zeminine düştü.

"Kılıçlar!" diye bağırdı Yoren. "Ayrılın, saldırdıkları noktalarda duvarı savunun. Koss, Urreg, arka kapıyı tutun. Lommy, Woth'a saplanan mızrağı al ve onun durduğu yerde dur."

Al Turta kılıcını kınından çıkarmaya çalışırken düşürdü. Arya kılıcı alıp oğlana verdi. "Kılıçla dövüşmeyi bilmiyorum," dedi yüzü kireç taşına dönmüş çocuk.

"Çok kolay," dedi Arya ama yalanı boğazında düğümlendi, korkuluklara tutunan bir el görmüştü. El, yanan kasabanın ışığında öyle açık seçik görünmüştü ki bir an için zaman durmuştu sanki. Parmakları küttü, derisi sertleşmişti, eklemleri kıllıydı ve tırnakları pislik doluydu. *Korku kılıçtan derin keser,* dedi kendine, elin arkasından gelen miğferi gördüğünde.

Kılıcını bütün gücüyle elin üstüne indirdi ve İğne'nin kalede dövülmüş çeliği korkuluğa tutunan parmakların eklemlerine girdi. *"Kışyarı!"* diye çığlık attı Arya. Kan fışkırdı. Parmaklar uçtu. Miğfer bir anda gözden kayboldu. "Arkanda!" diye bağırdı Turta. Arya döndü. İkinci adam sakallıydı ve miğferi yoktu. Korkuluğa rahat tırmanabilmek için kamasını dişlerinin arasında taşıyordu. Adam tek bacağını korkuluğun üstüne atarken Arya İğne'nin ucunu adamın gözlerine doğrulttu. Kılıcın hiç değmediği adam irkildi, dengesini kaybedip duvardan düştü. *Umarım yüzüstü düşer ve dili kesilir.* "Onlara bak, bana değil!" diye bağırdı Al Turta'ya. Duvara tırmanmaya çalışan bir sonraki adam karşısında Al Turta'yı buldu.

Sör Amory'nin merdiveni yoktu ama karakolun duvarları sıvasız, kesik taşlardan örülmüştü. Buraya tırmanmak kolaydı. Arya'nın aşağı düşürdüğü her

adam karşılığında bir yenisi geliyordu. Dikenli miğfer giyen şövalye sipere çıkmayı başarmıştı. Yoren pelerinini düşmanının miğferindeki dikenlere doladı. Adam kumaş yığınıyla boğuşurken Yoren kamasının ucunu zırhtan içeri soktu. Arya başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Havada meşaleler uçuşuyor, arkalarında uzun alevli diller bırakıyordu. Kırmızı sancaktaki altın aslanı gördü ve Joffrey'yi düşündü. Joffrey'nin de burada olmasını istedi. İğne'yi oğlanın küçük sinsi yüzüne geçirebilirdi. Koss ellerindeki baltalarla kale kapısını zorlayan dört adamı oklarla vurarak teker teker indirdi. Dobber yürüme yolunda başka bir adamla dövüşüyordu. Lommy yardıma koşup elindeki kaya parçasıyla adamın kafasını ezdi, adam artık ayağa kalkamayacak duruma gelene kadar da vurmaya devam etti ama Dobber'in karnına saplanmış bıçağı fark edince durdu. Dobber de bir daha ayağa kalkamayacaktı. Arya tek kolu kesilmiş bir delikanlının cesedinin üstünden atladı. Delikanlı Jon'dan daha büyük olamazdı. Arya ne yaptığından emin değildi. Qyle'ın, kalkanına yaban arısı oyulmuş bir şövalyenin önünde diz çöküp merhamet dilendiğini gördü. Şövalyenin kalkanı Qyle'ın yüzünü ezdi. Her şey kan, duman, çelik ve sidik kokuyordu. Birbirine karışmış kokular tek bir kokuymuş gibi duyuluyordu artık. Sıska adamın duvara ne zaman tırmandığını görmemişti ama görür görmez Gendry ve Al Turta'yla birlikte hasmının üstüne çullandı. Gendry'nin kılıcı adamın miğferine inip metali yardı. Miğferin altındaki adam keldi ve korkmuş görünüyordu, dişleri eksikti ve sakalları grileşmişti. Arya, *"Kışyarı! Kışyarı!"* diye bağırarak düşmanını öldürürken üzgündü. Al Turta ise kılıcını adamın cılız boğazına saplarken, *"Al Turta!"* diye bağırmıştı.

Gendry artık ölü olan sıska adamın kılıcını aldı ve avludaki düşmanlarla dövüşmek için aşağı atladı. Arya avluya baktı ve koşuşturan çelik gölgeler gördü. Alevler zırhlarının ve kılıçlarının üstünde parlıyordu. Duvarın bir noktasını delmiş olmalıydılar ya da arka kapıyı geçmeyi başarmışlardı. Duvardan atlayıp Syrio'nun öğrettiği şekilde Gendry'nin yanına indi. Gece çelik sesleriyle, yaralıların inlemeleriyle çınlıyordu. Arya bir an için nereye gideceğini bilemedi. Her tarafta ölüm vardı.

Ve Yoren'i gördü. Oradaydı, Arya'ya sesleniyordu. "*Delikanlı!*" diye bağırdı her zamanki gibi. "*Kaç* buradan. Bitti. Kaybettik. Toplayabildiğin kadar adam

topla. Sen, Gendry ve diğerleri, çocuklar. Kaçın. *Hemen!*”

“Nasıl?” dedi Arya.

“Gizli tünel,” diye bağırdı Yoren. “Ahırdaki.”

Kara kardeş elinde kılıcıyla tekrar düşmanın arasına daldı. Arya, Gendry’yi omzundan yakaladı. “*Kaçın* dedi,” diye bağırdı. “Gizli tünelden.” Gendry başıyla onayladı. Duvardaki Al Turta’ya seslendiler ve bir mızrakla baldırından yaralanan Lommy Yeşilel’i kanlar içinde yığıldığı yerde buldular. Grenn’i de buldular ama kötü yaralanmıştı, hareket edecek durumda değildi. Ahıra doğru koşarlarken keşmekeşin tam ortasında oturmuş ağlayan küçük kızı gördü Arya. Diğerleri koşmaya devam ederken, duman ve kanla sarılmış küçük kızı kolundan tuttu ve ayağa kaldırdı. Kız yürümüyordu. Tokat bile işe yaramamıştı. Arya’nın çocuğu sürüklemekten başka şansı kalmamıştı. İğne’yi sol eline alıp, sağ eliyle kızı sürüklemeye başladı. Gece kırmızıya boyanmıştı. *Ahır da yanıyor,* diye düşündü. Alevler ahırın duvarlarını yalıyordu. İçeride sıkışıp kalmış hayvanların çığlıkları duyuluyordu. Al Turta ahırın kapısında göründü. *“Arry acele et!”* diye bağırdı. “Lommy *gitti,* eğer gelmiyorsa kızı bırak!”

Arya bütün gücüyle çekerek kızı sürüklemeye devam etti. Al Turta tekrar ahıra girdi, Arya’yı ve kızı öylece bırakmıştı... ama Gendry geri döndü. Alevler parlak miğferinin üstüne vuruyor, boynuzları kor ateşten yapılmış gibi görünüyordu. Arya’nın yanına koştu ve küçük kızı omuzlarına aldı. *“Koş!”*

Ahır kapılarından girmek bir ocağa girmekten farksızdı. Hava dumanla doluydu. Duvarlar yerden tavana kadar alevlerle kaplıydı. Atlar ve eşekler bölmeleri tekmeliyor, şahlanıyor, korkunç sesler çıkarıyorlardı. *Zavallı hayvanlar,* diye düşündü Arya. Sonra at arabasını gördü ve arabanın arkasına zincirlenmiş üç adamı. Isırgan zincirlerinden kurtulmak için bütün gücüyle öne atılıyordu. Kelepçeleri bileklerini paramparça etmişti, kan içindeydi. Rorge arabayı tekmeliyor küfürler savuruyordu. “Çocuk!” diye bağırdı Jaqen H’ghar. “Tatlı çocuk!”

Gizli geçit sadece birkaç adım uzaktaydı ama alevler çok hızlı ilerliyordu. Ateş, ahşabı ve samanları Arya’nın inanamadığı bir hızla tüketiyordu. Tazı’nın yanık yüzünü hatırladı. “Tünel çok dar,” diye bağırdı Gendry. “Kızı buradan nasıl geçireceğiz?”

“Çek,” dedi Arya. “Sürükle.”

“İyi çocuklar, nazik çocuklar,” diye seslendi tekrar Jaqen H’ghar öksürerek.

“Şu kahrolası zincirleri çözün!” diye bağırdı Rorge.

Gendry ikisini de duymazdan geldi. “Sen önden git, sonra ufaklık, sonra da ben. Acele et. Yol epey uzun.”

“Odunları kestiğin baltayı nerede bıraktın?” diye sordu Arya.

“Sığınağın kapısında.” Gendry zincirli adamlara baktı. “Ben olsam eşekleri kurtarırdım. Vaktimiz yok.”

“Sen kızı al!” diye bağırdı Arya. “Onu dışarı çıkar!” Kırmızı alevden kanatlar hızla dışarı koşan Arya’yı sırtından yakalamaya çalışıyordu. Ahırın dışı serinlikle kutsanmış gibiydi ama her yer ölü adamlarla doluydu. Arya kılıcını atıp teslim olan Koss’u gördü. Düşman, delikanlıyı teslim olduğu yerde öldürdü. Her yer dumana boğulmuştu. Yoren yoktu. Balta Gendry’nin bıraktığı yerdeydi, sığınağın kapısına dizilmiş kütüklerin üstünde duruyordu. Baltayı aldığı anda çelik eldivenli bir el Arya’yı yakaladı. Arya seri bir hareketle döndü ve baltayı adamın bacaklarının arasına geçirdi. Adamın yüzünü görmedi. Gördüğü tek şey koyu renkli bir nehir gibi akan kandı. Ahıra geri dönmek bütün hayatı boyunca yaptığı en zor işti. Duman ahırın açık kapısından kocaman bir siyah yılan gibi kıvrılarak çıkıyordu. Arya içerideki zavallı hayvanların ve insanların çığlığını duyuyordu. Dudağını ısırıp içeri daldı. İyice eğilerek yere yakın hareket etmeye başladı, duman yerde daha inceydi.

Alevlerin tam ortasında kalmış bir eşek dehşet ve acı içinde bağırıyordu. Arya hayvanın yanan tüylerinin kokusunu aldı. Çatının tamamı alevler içindeydi. Tavandan yere korlaşmış ahşap, yanan samanlar ve sazlar dökülüyordu. Arya ağzını ve burnunu eliyle kapadı. Duman yüzünden arabayı göremiyordu ama Isırgan’ın sesini hâlâ duyabiliyordu. Sese doğru emekledi.

Bir tekerlek Arya’nın üstüne doğru geliyordu. Isırgan kendisini öne atarak zincirlerden kurtarmaya çalıştığında araba *zıplamış* ve otuz santim kadar öne gelmişti. Jaqen, Arya’yı görmüştü ama duman yüzünden değil konuşmak nefes almak imkânsızlaşmıştı. Arya baltayı arabanın içine fırlattı. Rorge baltayı yakaladı ve başının üstüne kaldırdı. Adamın burunsuz yüzünden aşağı terden bir nehir akıyordu. Arya koşmaya başladı, öksürüyordu. Çelik baltanın ahşaba

inerken çıkardığı sesleri duydu, tekrar ve tekrar. Bir an sonra, şimşek sesini andıran bir *çatırtı* duyuldu ve arabanın zemini bir kıymık fırtınası yaratarak dağıldı.

Arya kendini tünele attı ve bir buçuk metre kadar yuvarlandı. Ağzı toprakla dolmuştu ama umrunda değildi. Tat güzeldi. Ağzında çamur, su, solucan ve hayat tadı vardı. Yer altındaki hava serin ve karanlıktı. Yukarıda kan, kükreyen kırmızılık, boğucu duman ve can çekişen atların çığlıklarından başka bir şey yoktu artık. Kemerini döndürdü, böylece İğne hareket etmesini güçleştirmeyecekti. Emeklemeye başladı. Yaklaşık dört metre sonra sesi duydu, korkunç bir canavarın çıkaracağı türden bir ses. Sıcak duman ve kara tozlardan oluşan bir bulut cehenneme benzeyen kokusuyla gelerek Arya'yı sırtından yakaladı. Arya nefesini tuttu, yüzünü toprağa yapıştırdı ve seslendi. Kime seslendiğini bile bilmiyordu.

Tyrion

Kraliçe, Varys'i beklememekte ısrarlıydı. "Vatan hainliği yeterince büyük bir suç," dedi öfkeyle. "Ama bu, saklanmaya gerek bile duyulmamış apaçık bir hainlik. Ve hainlere ne yapacağımı yağcı bir hadımdan öğrenecek değilim."

Tyrion mektupları ablasının elinden aldı ve yan yana koyup karşılaştırdı. Birbirinin aynısı iki mektup vardı. Fakat mektupları farklı eller yazmıştı.

"Üstat Frenken ilk mektubu Stokeworth Kalesi'nde almış," diye açıkladı Yüce Üstat Pycelle. "İkinci nüsha ise Lord Gyles tarafından bize ulaştırıldı."

Serçeparmak sakalını sıvazladı. "Eğer Stannis *onlara* bile mektup yolladıysa Yedi Krallık'taki her lorda yollamıştır."

"Bu mektupların yakılmasını istiyorum. Hepsinin," dedi Cersei. "Bunlar, babamın ya da oğlumun kulağına gitmemeli."

"Babamın mektuplardan haberdar olduğunu düşünüyorum," dedi Tyrion kuru bir sesle. "Stannis, Casterly Kayası'na da, Harrenhal'a da birer kuzgun yollamıştır. Mektupları yakma meselesine gelince, hangi birini yakacaksın? Şarkı çoktan söylendi, şarap çoktan döküldü, orospu çoktan hamile kaldı. Nihayetinde bu mektuplar o kadar da önemli değil."

Cersei öfke dolu yeşil gözlerini Tyrion'a çevirdi. "Aklını tamamen kaçırdın mı sen? Mektupta yazılanları okudun mu? Kralımıza *oğlan Joffrey* diyor ve beni ensestle, zinayla, vatan hainliğiyle suçluyor!"

Çünkü hepsi doğru. Cersei'nin tamamen gerçek olduğunu bildiği ithamlara bu kadar kızabilmesi büyüleyiciydi. *Savaşı kaybedersek bir tiyatro kumpanyasına katılmalı. Bu işe doğuştan kabiliyeti var.* Ablasının lafının bitmesini bekledi. "Stannis, isyanını kabul edilebilir kılmak için sebepler bulmak zorunda. Başka ne yazmasını bekliyordun ki? 'Joffrey benim sevgili yeğenimdir, kardeşimin öz oğludur ve haklı veliahttır ama ben onun tacına göz diktim.' Bunları mı yazacaktı?"

"Bana fahişe demesine katlanmayacağım!"

Neden sevgili ablacığım? Jaime'nin seninle yatmak için para ödediğini

söylemiyor ki adam. Tyrion mektubu tekrar okuyormuş gibi yaptı. Bazı tuhaf cümleleri düşünüyordu... Yüksek sesle okudu. “Işık Tanrısı infaz etti.” Cersei’ye baktı. “Garip kelimeler seçmiş.”

Pycelle boğazını temizledi. “Özgür Şehirler’den gelen mektuplarda ve evraklarda bu kelimelere sık rastlanır. *Tanrıların şahitliğinde yazıldı* anlamına gelir. Kırmızı rahiplerin tanrısından bahsediyorum. Onların inancına göre kurulmuş bir cümle sanırım.”

“Hatırlarsanız, Varys birkaç yıl önce Leydi Selyse’nin bir kırmızı rahiple dost olduğunu söylemişti,” dedi Serçeparmak.

Tyrion parmaklarını mektuba vurdu. “Anlaşılıyor ki kocası da aynı şeyi yapmış. Bu durumu Stannis’in aleyhine kullanabiliriz. Yüce Rahip, Stannis’in tanrılarımızı inkâr ettiğini, tıpkı gerçek kralımızı yok saydığı gibi tanrılarımızı da yok saydığını duyursun...”

“Evet, evet,” dedi kraliçe sabırsızlıkla. “Ama önce bu pisliğin daha fazla yayılmasına engel olmalıyız. Konsey acilen bir yasa çıkarmalı. Ensestten bahseden ya da Joffrey’nin piç olduğunu söyleyen herkesin dili kesilmeli.”

Başıyla onaylayıp, “İleri görüşlü bir önlem,” dedi Yüce Üstat Pycelle, zinciriyle oynarken.

“Aptalca,” dedi Tyrion. “Bir adamın dilini kesmek onun yalancı olduğunu değil, onun ağzından çıkacak şeylerin seni korkuttuğunu kanıtlar sadece.”

“Sen ne yapmamızı önerirsin?” diye sordu kraliçe.

“Az şey. Bırak fısıldaşsınlar. Kısa zamanda hikâyeden sıkılacaklardır. Bunların tahtı ele geçirmek için uydurulmuş zavallı yalanlar olduğunu azıcık aklı olan herkes anlar. Stannis kanıt gösteriyor mu? Hiç olmamış bir şeyin kanıtını nasıl gösterebilir?” Tyrion mümkün olan en tatlı şekilde ablasına gülümsedi.

“Orası öyle,” dedi Cersei. “Yine de...”

“Majesteleri, kardeşiniz bu konuda haklı,” diyerek lafa karıştı Petyr Baelish. “Bu konuşmaları yasaklarsak yazılanların inanılırlığını arttırırız. Bu konuya aşağılar bir tavırla yaklaşmak en iyisi çünkü bunlar aşağılık yalanlar. Ama ateşe ateşle karşılık da vermeliyiz.”

Cersei tartan gözlerle Baelish’e baktı. “Ne çeşit bir ateş?”

“Benzer tabiatta bir hikâye belki ama daha inanılır cinsten. Lord Stannis

evlilik hayatının büyük bir kısmını karısından ayrı geçirdi. Aslında onu suçlamıyorum, Leydi Selyse'yle evli olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Yine de, Stannis'in kızının aşağı tabakadan bir kan taşıdığı ve Stannis'in boynuzlu bir aptal olduğu masalını yayarsak... Sıradan insanlar lordların, özellikle Stannis gibi gururlu, acımasız ve suratsız lordların en kötü taraflarını duymaya ve duyduklarına inanmaya heveslidir."

"Asla çok sevilen bir lord olmadı, bu doğru." Cersei bir an düşündü. "Ona kendi diliyle cevap vereceğiz yani. Evet, bunu sevdim. Leydi Selyse'nin aşığı kim olacak peki? Hatırladığım kadarıyla iki erkek kardeşi var ve Ejderha Kayası'ndaki amcası bunca zamandır yanından hiç ayrılmadı."

"Sör Axell Florent, Ejderha Kayası'nın kumandanı." Tyrion kabul etmek istemese de Serçeparmak'ın planı umut vadediyordu. Stannis karısına aşk besleyen bir adam değildi ama onuru ve gururu için yapmayacağı şey yoktu. Üstelik şüpheci bir yaratılışa sahipti. Stannis ve onu takip edenler arasındaki güven bağını koparmak işlerine yarardı. "Kızın kulaklarının Florentler'inkilere benzediğini duymuştum."

Serçeparmak belli belirsiz gülümsedi. "Lys'ten gelen bir tacir elçi, Lord Stannis'in kızını çok sevdiğini söylemişti bir keresinde. Ejderha Kayası'nın kıyılarından geçiyormuş, kalenin bütün duvarlarında küçük kızın heykelleri varmış. 'Lordum, onlar gargoyleler, kızın heykelleri değil,' diye açıklama yapmak zorunda kalmıştım." Kıkırdadı. "Sör Axell, Shireen'in babasına hizmet ediyor olabilir ama bana soracak olursanız, en çok anlatılan hikâyeler en hayrete düşürücü olanlardır. Stannis'in grotesk bir soytarısı var. Yüzü dövmeli bir aptal."

Yüce Üstat Pycelle dehşet dolu gözleriyle Serçeparmak'a baktı. "Leydi Selyse'nin yatağına giren kişinin yarım akıllı bir soytarı olduğunu söylemeyeceksiniz herhalde."

"Selyse Florent'in yatağına girmek için yarım akıllı olmak gerekir," dedi Serçeparmak gülerek. "Yamalı Yüz'ün leydiye Stannis'i hatırlattığından eminim. En iyi yalan içinde gerçek kırıntısı barındıran yalandır. O kırıntı insanı düşünmeye zorlar. Bu soytarı küçük kıza bütün kalbiyle bağlı, bir an olsun onun yanından ayrılmıyor. Hatta birbirlerine benziyorlar. Shireen'in de yamalı bir yüzü var."

Pycelle duyduklarına anlam veremiyordu. “O lekeler zavallı kızın bebekken tutulduğu gri hastalıktan kaldı. Çocuk neredeyse hayatını kaybediyordu.”

“Ben kendi hikâyemi daha çok sevdim,” dedi Serçeparmak. “Sıradan halk da çok sevecek. O aptalların çoğu, hamileyken tavşan yiyen kadınların tavşan kulaklı çocuklar doğuracağına inanıyor.”

Cersei normalde Jaime için sakladığı gülümsetmelerinden birini Serçeparmak’a bağışladı. “Lord Petyr. Şeytani bir zekânız var.”

“Teşekkür ederim Majesteleri.”

“Ve başarılı bir yalancısınız,” diye ekledi Tyrion, ablasınınkinden daha soğuk bir gülümsemeyle. *Bu adam benim düşündüğümden daha tehlikeli, dedi içinden.*

Serçeparmak’ın gri yeşil gözleri, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden cücenin birbirinden farklı bakışlarıyla buluştu. “Hepimizin kendine özgü yetenekleri var lordum.”

Kraliçe kendi intikam düşünceleri içinde kaybolmuştu, iki adam arasındaki alışverişin farkında değildi. “Yarım akıllı bir soytarıyla boynuzlanan şövalye. Dar Deniz’in bu yakasındaki her meyhanede Stannis konuşulacak ve kahkahalar atılacak.”

“Hikâye bizden çıkmamalı,” dedi Tyrion. “Bizden çıkarsa mektuba karşılık uydurulmuş bir yalan olduğu düşünülür.” *Gerçek olan da bu zaten.*

Çözüm yine Serçeparmak’tan geldi. “Fahişeler dedikodu yapmaya bayılır ve hepiniz biliyorsunuz ki benim birkaç genelevim var. Varys de birahanelere, dükkânlara laf salar.”

“Varys,” dedi Cersei kızgın bir tonla. “Varys *nerede?*”

“Ben de merak ediyorum Majesteleri.”

“Örümcek gece gündüz gizli ağlarını örüyor,” dedi Yüce Üstat Pycelle. “Ona hiç güvenmiyorum lordlarım.”

“Ama o sizin hakkınızda hep iyi şeyler söylüyor,” dedi Tyrion sandalyesinden kalkarken. Hadımın nerede olduğunu, ne yaptığını biliyordu ama diğerlerinin bunu öğrenmesine gerek yoktu. “Müsaadenizle lordlarım. Beni bekleyen başka işler de var.”

Cersei şüpheyle sordu, “Kralın işleri mi?”

“Seni rahatsız etmeye değmeyecek şeyler.”

“Bunun kararını ben veririm.”

“Sürprizimi bozmak mı istiyorsun?” dedi Tyrion. “Joffrey için bir hediye yaptırıyorum. Küçük bir zincir.”

“Bir zincire daha ihtiyacı var mı sence? Takabileceğinden fazla altın ve gümüş zinciri var zaten. Joff’un sevgisini hediyelerle kazanabileceğini düşünüyorsan...”

“Kral bana karşı sevgi *besliyor,* tıpkı benim de ona yönelik hislerim gibi. Ve bir gün *bu* bahsettiğim zincire hazine muamelesi yapacağından eminim.” Küçük adam reverans yaptı ve paytak adımlarıyla kapıya yöneldi.

Bronn konsey odasının dışında Tyrion’ı bekliyordu, ona El Kulesi’ne kadar eşlik edecekti. “Silah ustaları kabul salonunda huzuruna çıkmayı bekliyor,” dedi.

“Huzuruma çıkmayı bekliyor. Bu kulağıma hoş geldi. Bronn, neredeyse kraliyet maiyetinden biri gibi konuşmaya başladın, yakında diz çökmeyi de öğrenirsin.”

“Becerilesi cüce.”

“O işi Shae’le yapıyorum,” dedi Tyrion. Sarmal merdivenlerin tepesindeki Leydi Tanda’nın neşeyle kendisine seslendiğini duydu. Kadını duymamış gibi yaparak adımlarını sıklaştırdı. “Arabamı hazırlat, işim biter bitmez kaleden ayrılacağım.” Ay Kardeşleri’nden iki adam kulenin kapısında nöbetteydi. Tyrion nöbetçileri selamladı ve merdivenleri tırmanmaya başlarken yüzünü ekşitti. Yatak odasına çıkan merdivenler bacaklarını ağrıtıyordu.

Odasında, yatağının üstüne temiz kıyafetler koyan kâhyası delikanlıyı gördü. Podrick Payne o kadar utangaçtı ki Tyrion şüpheleniyordu, Lord Tywin’in bu oğlanı sırf alay etmek için kendisine verdiğini düşünmeden edemiyordu.

“Giysileriniz hazır lordum,” dedi Podric mırıldanarak. Başı öne eğikti, çizmelerine bakıyordu. Konuşmak için bile bütün cesaretini toplaması gereken çocuğun, Tyrion’ın yüzüne bakması mümkün değildi. “Toplantınız için. Zinciriniz de hazır. El’in zinciri.”

“Güzel. Giyinmeme yardım et.” Takımı siyah kadifeden dikilmişti ve aslan başı şeklindeki altın düğmelerle süslenmişti. Birbirine geçen el figürlerinden yapılmış zinciri som altındı ve boynuna birkaç kez dolanacak uzunluktaydı. Pod, etekleri altın iplikle dikilmiş kızıl renkli ipek pelerinini getirdi. Tyrion’ın boyuna

uygun olarak kesilmiş pelerin sıradan bir adamın ancak sırtını örterdi.

El'in özel kabul salonu kralınki kadar büyük değildi. Demir Taht'ın bulunduğu salonla kıyas bile götürmezdi ama Tyrion yerdeki Myr halılarına bayılıyordu. Halılar ve duvarlardaki goblenler salonu samimi ve sıcak bir yere dönüştürüyordu. Tyrion salona girerken kâhyası, "Tyrion Lannister, Kral Eli," diye duyurdu. Bu da hoşuna gitmişti. Bronn'un topladığı silah ustaları, zırh ustaları ve demirciler Tyrion salona girdiği anda dizlerinin üzerine çöktüler.

Tyrion yuvarlak altın pencerenin altındaki yüksek koltuğa oturup adamlara kalkmalarını emretti. "İyi adamlar, hepinizin çok meşgul kişiler olduğunuzu biliyorum, bu yüzden kısa keseceğim. Pod, lütfen." Pod, Tyrion'a yelken bezinden yapılmış bir heybe uzattı. Tyrion bağcığını çözdüğü heybeyi baş aşağı çevirdi. Heybenin içindekiler yere düşünce metalin halıya çarpmasından kaynaklanan *tok* ses duyuldu. "Bunları kalede yaptırdım ve aynılarından bin tane daha istiyorum."

Demir ustalarından biri yere çöküp heybenin içinden düşen nesneyi inceledi: Birbirine geçirilmiş son derece geniş üç çelik halka. "Kudretli zincir."

"Kudretli ama kısa," dedi Tyrion. "Bana benziyor. Ben çok daha uzununu istiyorum. Adınız nedir?"

"Bana Demirgöbek derler lordum." Adam geniş ve güçlüydü. Kolları bir boğanın boynu kadar kalındı. Yün ve deriden yapılmış basit bir kıyafet giyiyordu.

"Kral Toprakları'ndaki her dökümhanenin bu halkalardan yapmasını ve onları birleştirmesini istiyorum. Diğer bütün işlerini bir kenara bıraksınlar. Demir işiyle uğraşan her adam bütün gücünü bu zincirin yapımına vermeli, ustasından çırağına kadar herkes. Çelik Caddesi'nden her geçişimde çekiçlerin çınlayan seslerini duymak istiyorum, gece ve gündüz. Ve işin başına koyabileceğim bir adam arıyorum, güçlü bir adam. O adam sen misin Demirgöbek?"

"Olabilirim lordum. Ama kraliçenin istediği kılıçlar ve zırhlar ne olacak?"

Başka bir demirci konuştu. "Kraliçe yeni altın pelerinlileri silahlandırmak için kılıçlar, baltalar, hançerler, zırhlar yapmamızı emretmişti, üstelik çok sayıda lordum."

“Onlar bekleyebilir,” dedi Tyrion. “Önce zincir.”

“Lordum, lütfen affedin ama Majesteleri istenen sayıda iş çıkarmayanların ellerinin kendi çekiçleriyle ezileceğini söylemişti,” dedi bir başka demir ustası. “Kendi örsünün üstünde, kendi çekiciyle.”

Tatlı Cersei halkın bizi sevmesi için elinden gelen her şeyi yapıyor.

“Kimsenin elleri ezilmeyecek. Size söz veriyorum.”

“Demir fiyatları çok yükseldi,” dedi Demirgöbek. “Bu zinciri yapabilmek için büyük miktarda demire ihtiyaç var. Ayrıca ocaklar için kömür de gerek.”

“Lord Baelish ihtiyacınız olan miktarı size verecek,” dedi Tyrion. Bu kadarı için Serçeparmak’a güvenebilirdi. “Şehir Muhafızları demir bulmanıza yardım edecek. Gerekirse şehirde bulduğunuz her at nalını eritin.”

Zengin görünümlü yaşlı bir adam öne çıktı. İpek tuniğinin geniş düğmeleri gümüştü, pelerininin yakası tilki kürkü kaplıydı. Yere çöküp çelik halkaları inceledi. “Lordum,” dedi hüzünle. “Bu kaba bir iş. İçinde sanat yok. Sıradan demir ustalarının ve işçilerin yapacağı türden bir iş. Ama ben bir zırh ustasıyım. Affedin lordum, bu bana ya da usta dostlarıma göre bir iş değil. Biz şarkılar kadar keskin kılıçlar, tanrıların giyebileceği kusursuzlukta zırhlar yaparız. *Bunu* değil.”

Tyrion başını yana yatırdı ve yaşlı adamı tuhaf bakışlarıyla süzdü. “Adınız nedir silah ustası?”

“Adım Salloreon lordum. Kral Eli’mizin yüksek müsaadesi olursa onun için rütbesine ve hanedanına yakışır bir zırh yapmaktan şeref duyarım.” Ustalardan ikisi hafifçe güldü ama Salloreon heyecanla konuşmaya devam etti. “Bir kalkan ve pullu zırh gömlek de lazım. Pullar güneş kadar parlak olmalı ve kalkan koyu Lannister kırmızısıyla minelenmeli. Şeytan başı şeklinde bir miğfer öneririm, uzun altın boynuzlu. Savaş meydanına girdiğinizde düşmanlarınız korkuyla kaçışır.”

Şeytan başı, diye düşündü Tyrion. *Bu benimle ilgili ne anlatır?* “Usta Salloreon, bundan sonra bütün savaşlarımı bu koltukta yapmayı planlıyorum. İhtiyacım olan şey bu zincir, şeytan boynuzları değil. Size şöyle anlatayım. Zinciri ya yaparsınız ya da takarsınız. Tercih sizin.” Koltuktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü, bir an için durup arkasına baktı ve salondan çıktı.

Bronn, Tyrion'ın arabası ve muhafızlarıyla birlikte kale kapısında bekliyordu. "Nereye gideceğimizi biliyorsun," dedi Tyrion. Arabaya binmesine yardım eden eli kabul etti. Aç şehri doyurmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Marangoz ustalarına yüzlerce balıkçı kayığı inşa ettirmişti. Kral Ormanı'nı açmış, avlanmayı bilen herkesin ormandan faydalanmasına izin vermişti. Hatta Şehir Muhafızları'nı yiyecek bulmaları için doğuya ve batıya göndermişti ama hâlâ her köşe başında suçlayan gözlerle karşılaşıyordu. Atlı arabanın perdeleri o gözleri görmesine engel oluyor, düşünmesi için boş zaman yaratıyordu.

Karagölge Sokağı'ndan Yüksek Aegon Tepesi'nin eteklerine doğru giderlerken sabahki olayları düşündü. Ablası, öfkesi yüzünden Stannis'in mektubunun gerçek önemini fark edememişti. Stannis'in iddiaları kanıt olmadan bir şey ifade etmiyordu; önemli olan adamın kendini kral ilan etmesiydi. *Renly bu konuda ne yapacak?* Sonuçta, *her ikisi* birden Demir Taht'ta oturamazdı.

Perdeyi birkaç santim çekerek caddeye göz attı. Kara Kulaklar arabanın iki yanında yol alıyordu. Öldürdükleri insanların kulaklarından yaptıkları tüyler ürpertici zincirler boyunlarında sallanıyordu. Bronn yolu açmak için en önden gidiyordu. Tyrion arabayı seyreden yayalara bakarak kendi kendine küçük bir oyun oynamaya başladı; muhbirleri diğerlerinden ayırt etmeye çalışıyordu. *En şüpheli görünenler büyük ihtimalle en masum olanlar,* diye düşündü. *Asıl dikkat etmem gerekenler en masum görünenler.*

Gideceği yer Rhaenys Tepesi'nin arkasındaydı ve yollar çok kalabalıktı. Arabanın sallanarak durması bir saati bulmuştu. Tyrion uyukluyordu, araba durunca gözlerini açıp ovuşturdu ve Bronn'un yardımıyla aşağı indi.

Ev iki katlıydı. İlk katı taştan, ikinci katı ahşaptan inşa edilmişti. Yapının köşesinden yuvarlak bir kule yükseliyordu. Pencerelerin çoğu panjurluydu. Kapının üstüne kızıl camlı, parlak metal çerçeveli bir fener asılmıştı.

"Bir genelev," dedi Bronn. "Burada ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir genelevde ne yapılır sence?"

Paralı asker güldü. "Shae senin için yeterli değil mi?"

"Kamp için yeterliydi ama artık kampta değiliz. Benim gibi küçük adamların büyük iştahları olur. Ayrıca, buradaki kızların krala layık olduğunu duydum."

“Oğlan o yaşa geldi mi?”

“Joffrey değil, Robert’tan bahsediyorum. Bu ev onun en sevdiği mekânmış.” *Joffrey o yaşa geldi gerçekten. İlginç bir fikir olabilir.* “Sen ve Kara Kulaklar biraz eğlenmek isterseniz çekinmeyin. Ama dikkatli olun. Chataya’nın kızları pahalıdır. Cadde boyunca daha ucuz evler de var. Nereye gittiğinizi bilen bir adamı burada bırakın ki dönmek istediğim zaman sizi bulabileyim.”

Bronn başıyla onayladı. “Nasıl istersen.” Kara Kulaklar’ın hepsi sırıtıyordu.

Uçuşan ipeklilere bürünmüş uzun boylu bir kadın içeride Tyrion’ı bekliyordu. Kadının teni abanozdu ve sandal ağacı renginde gözleri vardı. “Ben Chataya,” dedi eğilerek. “Ve siz?..”

“İsimleri boşverelim. İsimler tehlikelidir.” Hava egzotik baharat kokuyordu ve zemindeki mozaik, sevişen iki kadını tasvir ediyordu. “Gayet hoş bir işletmeniz var.”

“Buraya sahip olmak için uzun süre işçilik yaptım. El’imizin mekânımı beğenmesi beni mutlu etti.” Kadının sesi sıvı amber gibiydi, uzak Yaz Adaları’nın aksanıyla akıyordu.

“Rütbeler de isimler kadar tehlikeli olabilir,” dedi Tyrion. “Bana birkaç kız gösterin.”

“Benim için zevktir. Kızlarım güzel oldukları kadar tatlıdır ve aşk sanatının her türünde mahirdir.” Zarif hareketlerle yürümeye başladı. Tyrion, kadının bacaklarının yarısı uzunluğundaki bacaklarıyla yetişmeye çalışıyordu.

Bir çiçek bahçesinde düş kuran kızların tasvir edildiği gösterişli Myr oymasının arkasına geçip, yaşlı bir adamın flütle neşeli melodiler çaldığı ortak salona görünmeden göz attılar. Minderli bir duvar nişinde oturan mor sakallı sarhoş bir Tyroshlu kucağındaki balıketli fahişeyi okşuyordu. Tyroshlu kızın dantelli kombinezonunu aşağı sıyırdıktan sonra şarap döktüğü göğüsleri yalamaya başladı. İki kız vitraylı pencerenin önünde oturmuş taş oynuyordu. Kızlardan çilli olanı bal rengi saçlarına mavi çiçeklerden yapılmış bir taç takmıştı. Diğer kızın teni cilalanmış kehribar kadar pürüzsüz ve kahverengiydi. Badem şeklindeki gözleri, küçük ve dik göğüsleriyle bir içim suydu. Her ikisi de uçuşan, incecik ipekler giyiyordu. Bellerine boncuk kemerler takmışlardı. Renkli camdan içeri giren ışık ince ipeği delip geçiyor, kızların genç ve nazik

bedenlerini gözler önüne seriyordu. Tyrion kasıklarının karıncalandığını hissetti. “Kehribar rengi olanı öneririm,” dedi Chataya.

“Çok genç.”

“On altı yaşında lordum.”

Joffrey için uygun yaşta, diye düşündü Bronn’un söylediklerini hatırlayarak. İlk kez bir kadınla yattığında kendisi çok daha küçüktü. Elbiselerini çıkardığında kızın nasıl da utangaç göründüğünü hatırladı. Uzun siyah saçları ve koyu mavi gözlerinde boğulabilirdi insan. Nitekim Tyrion’ın da başına gelen bu olmuştu. Çok uzun zaman önceydi... *Sen ne çeşit bir aptalsın cüce?* “Bu kız sizin topraklarınızdan mı geldi?”

“Onun damarlarında yaz kanı akıyor lordum ama kızım burada, Kral Toprakları’nda doğdu.” Tyrion’ın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ama Chataya konuşmaya devam etli. “Benim insanlarım bir yastık evinde çalışmayı utanç verici bulmaz. Zevk verme işinde usta olanlar Yaz Adaları’nda büyük saygı görür. Soylu genç kızların ve bakirelerin çoğu çiçek açtıktan sonra tanrıları onurlandırmak için birkaç yıl hizmet verir.”

“Tanrıların bu işle ne ilgisi var?”

“Tanrılar sadece ruhlarımızı değil bedenlerimizi de yarattılar, öyle değil mi? Bize seslerimizi verdiler ve onlara şarkılarla ibadet ettik. Bize ellerimizi verdiler ve onlar için tapınaklar inşa ettik. Ve bize arzuları verdiler. Sevişmek de bir ibadet şeklidir.”

“Hatırlatın da bunu Yüce Rahip’e anlatayım,” dedi Tyrion. “Aletimle dua edebiliyor olsaydım benden daha dindar bir adam bulamazdınız.” Elini salladı. “Önerinizi memnuniyetle kabul edeceğim.”

“Kızımı çağırayım, gelin.”

Kız merdivenlerin dibinde Tyrion’la buluştu. Shae’den uzundu ama annesinden kısaydı. Tyrion’ın öpebilmesi için eğildi. “Benim adım Alayaya,” dedi. Belli belirsiz annesinin aksanıyla konuşuyordu. “Gelin lordum.” Tyrion’ın elini tuttu. Önce iki kat merdiven çıktılar, ardından uzun bir koridordan geçtiler. Odalardan gülüşmeler ve zevk çığlıkları geliyordu. Tyrion’ın aleti iyice sertleşmişti. *Bu çok aşağılayıcı olabilir,* diye düşündü küçük kuleye çıkan merdivenleri tırmanan Alayaya’yı takip ederken. Tek kapı vardı. Kız kapıyı açtı,

Tyrion'ı odaya soktu ve kapıyı kapadı. Odanın içinde cibinlikli büyük bir yatak, erotik oymalarla süslenmiş uzun bir gardırop ve vitraylı dar bir pencere vardı.

"Çok güzelsin Alayaya," dedi Tyrion. "Tepeden tırnağa her yanın çok güzel. Ama benim şu anda asıl ilgilendiğim şey senin dilin."

"Lordum, çok eğitimli bir dilim olduğunu göreceksiniz. Onu ne zaman kullanmam ve ne zaman kullanmamam gerektiğini daha küçük bir kızken öğrendim."

"Bu beni memnun etti," diyerek gülümsedi Tyrion. "Peki, şimdi ne yapacağız? Bir önerin var mı?"

"Evet," dedi kız. "Lordum şu gardırobu açarsa aradığı şeyi bulacak."

Tyrion kızın elini öptü ve boş gardırobun içine girdi. Alayaya gardırobun kapısını Tyrion'ın üstüne kapadı. Gardırobun arka kısmı Tyrion'ın dokunmasıyla kaydı. Duvarın arkasındaki boşluk zifiri karanlıktı ama parmaklarının metale değdiğini hissedene kadar el yordamıyla etrafı araştırmaya devam etti. Metal merdiven basamağını eliyle kavradı, daha aşağıdaki basamağa da ayağını koydu ve inmeye başladı. Sokak seviyesinin epey altına indiğinde bir kapak açıldı. Kapağın altında toprak zeminli bir tünel vardı ve tünelin içinde elinde bir mumla Varys bekliyordu.

Varys kendisi gibi görünmüyordu. Taktığı dikenli miğferin altında çalı gibi sert, koyu renkli sakallar vardı. Üstüne kaynatılmış deri ve örme zincirden yapılmış zırh giymişti. Kemerine asılmış bir kılıcı ve hançeri bile vardı. "Chataya sizi memnun etti mi lordum?"

"Fazlasıyla," dedi Tyrion. "Bu kadına güvenebileceğimizden emin misin?"

"Oyunlarla dolu bu dünyada hiçbir şeyden emin olamam lordum ama Chataya'nın kraliçeyi sevmek için en ufak bir nedeni yok. Allar Deem'den kurtulmasını da size borçlu. Gidelim mi?" Tünelde yürümeye başladı.

Yürüyüşü bile farklı, diye düşündü Tyrion. Varys lavanta yerine şarap ve sarımsak kokuyordu. "Yeni kıyafetlerinizi çok beğendiğimi söylemeliyim," dedi yürürken.

"Yaptığım iş caddelerde bir şövalye ordusuyla dolaşmama izin vermiyor. Bu yüzden, kaleden dışarı çıkarken uygun kostümler seçiyorum. Size daha uzun hizmet edebilmek için bunu yapmalıyım."

“Deriler size yakışmış. Bir dahaki konsey toplantısına bu kıyafetle gelmelisiniz.”

“Ablanız bundan hoşlanmaz, lordum”

“Ablam iç çamaşırlarını pisletir.” Karanlıkta gülümsedi. “Buraya gelirken kraliçenin muhbirlerinden hiçbiri beni görmedi.”

“Bunu duyduğuma sevindim lordum. Ablanızın kuşlarından bazıları aynı zamanda benim kuşlarım. Kraliçenin bundan haberi yok elbette. Fark edilecek kadar dikkatsiz davrandıklarını düşünmek beni çok rahatsız eder.”

“Bir hiç yüzünden boş gardıroplara tırmanmak ve karanlık tünellerde sürünmek de *beni* çok rahatsız eder.”

“Bir hiç yüzünden değil lordum,” dedi Varys. “Burada olduğunuzu biliyorlar. Müşteri gibi davranıp Chataya’nın evine girmeye cesaret edemezler ama temkinli davranmak her zaman daha iyidir.”

“Bir genelevin altında neden gizli bir tünel olur?” diye sordu Tyrion.

“Tünel başka bir El için yaptırılmıştı. Onuru ve ahlâklı duruşu yüzünden genelevlere açıkça gidemeyen bir El için. Chataya tünelin varlığını bir sır olarak sakladı.”

“Ama sen biliyorsun.”

“Küçük kuşlar karanlık tünellerde uçuyor lordum. Dikkatli olun, basamaklar dik.”

Rhaenys Tepesi’nden üç cadde kadar uzaktaki bir ahırın içine açılan gizli kapıya vardılar. Tyrion gizli kapıyı sertçe çarpınca ahırdaki atlar kişnemeye başladı. Varys elindeki mumu söndürüp bir kirişin üstüne bıraktı. Tyrion etrafı inceliyordu. İğdiş edilmiş atın dişlerini kontrol etti. “Yaşlı,” dedi. “Ve rüzgâr beni endişelendiriyor.”

“Savaşa götürebileceğiniz bir at değil, doğru. Ama işinizi görecektir. Diğerleri de öyle.” Hadım duvarda asılı duran pelerini aldı. Yünlüydü, rengi solmuştu, eski püsküydü ve büyüktü. “İzin verir misiniz lordum?” Pelerini Tyrion’ın omuzlarına serip başlığı kafasına geçirdi. Tyrion tepeden tırnağa örtülmüştü. “İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyleri görür.” Pelerini düzeltti. “Cücelere rastlamak çok olağan bir durum değildir, bu yüzden size bakan insanlar bir çocuk görecekler. Eski bir pelerin giyip babasının atına binmiş bir

çocuk. Babasının bazı ayak işlerini halletmeye gidiyor. Ama yine de geceleri gelmeniz daha iyi olur.”

“Bugünden sonra öyle yapmayı planlıyorum... ama şimdi Shae beni bekliyor.” Shae’i Kral Toprakları’nın en kuzeydoğu noktasında denize yakın dış duvarlı bir malikâneye yerleştirmişti ama takip edilmek korkusuyla bir kez bile ziyaretine gidememişti.

“Hangi atı alacaksınız?”

Tyrion omuz silkti. “Bu işimi görür sanırım.”

“Atı sizin için eyerleyeyim.” Varys duvardan eyer ve dizgin aldı.

Tyrion ağır pelerinin içinde rahatsızdı, huzursuzca kıpırdanıyordu. “Çok eğlenceli bir konsey toplantısını kaçırdınız. Stannis kendisini kral ilan etmiş.”

“Biliyorum.”

“Ablamı ve ağabeyimi ensest ilişki kurmakla suçluyor. Böyle bir şüpheye nasıl kapıldığını merak ediyorum doğrusu.”

“Belki bir kitap okumuştur. Piçlerin hepsinin aynı renk saçlara sahip olduğunu fark etmiştir. Tıpkı Jon Arryn ve Ned Stark gibi. Belki de birileri kulağına fısıldamıştır.” Hadım bir kahkaha attı ama bu seferki gülüşü her zamanki kıkırdamalarına benzemiyordu. Daha derin, daha gırtlaktan gelen bir ses çıkarmıştı.

“Senin gibi biri mi mesela?”

“Benden mi şüpheleniyorsunuz? Hayır ben değildim.”

“Sen olsaydın bile itiraf eder miydin?”

“Hayır. Ama bunca zamandır bildiğim bir sırrı neden şimdi paylaşayım? Bir kralı kandırmak başka iş, sazlıklardaki cırcır böceklerinden ve baca deliklerindeki kuşlardan saklanmak bambaşka. Ayrıca, piçleri herkes görebilirdi.”

“Robert’ın piçlerinden mi bahsediyorsun? Kaç piç vardı?”

“Benim bildiğim kadarıyla sekiz piçin babasıydı. Çocukların anneleri sarışındı, kızıldı, kestaneydi ama bütün bebekler kuzgunlar kadar siyahtı... Joffrey, Myrcella ve Tommen ablanızın bacaklarının arasından çıktıkları anda gerçek apaçık ortadaydı aslında.”

Tyrion başını salladı. *Kendi kocasından tek bir çocuk doğurmuş olsaydı*

şüpheler bertaraf edilebilirdi ama hayır, bu Cersei'ye göre olmazdı. "Eğer gerçeği fısıldayan siz değilseniz, kim?"

"Bir hain, şüphesiz." Varys eyerin kayışlarını sıktı.

"Serçeparmak mı?"

"Ben isim vermedim."

Hadım, Tyrion'ın ata binmesine yardım etti. "Lord Varys," dedi Tyrion eyerin üstünde otururken. "Bazen, bütün Kral Toprakları'ndaki en iyi dostum olduğunuzu düşünüyorum. Ve bazen en yaman düşmanım olduğunuzu."

"Ne tuhaf. Bende aynı şeyleri hissediyorum."

Bran

Güneşin soluk parmakları panjurların arasından odaya girmeden çok daha önce açılmıştı Bran'ın gözleri.

Kışyarı'nda hasat festivali için gelmiş konuklar vardı. Bu sabah avluda mızrakla hedef vuracaklardı. Bunu düşünmek bir zamanlar Bran'ın içini heyecanla doldururdu. Ama bu öncedendi.

Şimdi değil. Walderlar, Lord Manderly'nin maiyetinden yaverlerle birlikte mızrak kıracaktı ama Bran babasının çalışma odasında prensçilik oynayacaktı. "Dinle, belki lordluk hakkında birkaç şey öğrenirsin," demişti Üstat Luwin.

Bran prens olmayı asla istememişti. Şövalye olmayı düşlemişti her zaman: Parlak bir zırh ve dalgalanan sancaklar, mızrak ve kılıç, bacaklarının arasında bir savaş atı... Neden bütün gününü ancak yarısını anlayabildiği yaşlı adam konuşmalarını dinleyerek geçirmek zorundaydı? *Çünkü sen kırıksın,* diye hatırlattı içindeki ses. Minderli koltuğunda oturan sakat bir adam lord olabilirdi – Walderlar, lord büyükbabalarının yürüyemediğini, her yere tahtırevanla taşındığını söylemişti– ama bir şövalye olamazdı. Bran'ın görevi yaşlı adamlarla ilgilenmekti. "Sen ağabeyinin veliahtısın ve şu anda Kışyarı'ndaki tek erkek Stark'sın," demişti Sör Rodrik. Babalarının yokluğunda Kışyarı'na gelen lordları ve sancak beylerini Robb'un ağırladığını hatırlatmıştı.

Lord Wyman Manderly iki gün önce büyük bir atlı tahtırevanın içinde Beyaz Liman'dan gelmişti. Bir ata binemeyecek kadar şişmandı. Beraberinde epey kalabalık maiyetini de getirmişti: Şövalyeler, yaverler, sıradan lordlar, leydiler, müzisyenler, hatta bir jonglör. Parlak sancaklar ve rengârenk pelerinlerin pırıltısı. Bran misafirlerini babasının ulu kurtlu taş koltuğunda karşılamıştı. İlk karşılamanın ardından Sör Rodrik iyi iş çıkardığını söylemişti Bran'a. İşi bu kadarla bitseydi sorun yoktu ama görev daha yeni başlıyordu.

"Hasat festivali kusursuz bir bahane oldu," diye açıklamıştı Sör Rodrik. "Bir adam, sırf ördek yiyip şarap içmek için yüzlerce fersah yol gelmez. Sadece bizimle paylaşacak önemli meseleleri olanlar o yolculuğu göze alır."

Bran kafasının üstündeki taş tavana baktı. Robb ona çocukluk etmemesini söylerdi, bundan emindi. Ağabeyinin sesini duyar gibiydi, babasınınkini de öyle. *Kış geliyor. Ve sen artık yetişkin bir erkek sayılırsın Bran. Bir görevin var.*

Hodor gürültülü bir şekilde, gülümseyerek ve akortsuz bir melodi mırıldanarak odaya girdiğinde Bran kaderine razı olmuştu. Dev adam, Bran'ın yıkanıp temizlenmesine yardım etti. "Bugün beyaz yün takımımı giyeceğim," dedi Bran. "Ve gümüş broşumu istiyorum. Sör Rodrik bir lord gibi görünmemi ister." Bran elinden geldiği kadarıyla tek başına giyinmeyi tercih ediyordu ama bazı şeyleri yapmak –pantolonunu yukarı çekmek, çizmelerin bağcıklarını bağlamak– onu çok oyalıyordu. Hodor'un yardımıyla giyinme meselesi daha çabuk halloluyordu. Önemli olan Hodor'a bir şey yapmayı öğretmekti. Öğrendikten sonra her şeyi neredeyse kusursuzca yapabilirdi. İnsanı hayrete düşüren kuvvetine rağmen elleri zarifti. "Sen şövalye bile olabilirdin," dedi Bran. "Eğer tanrılar aklını almasaydı kudretli bir şövalye olurdun."

"Hodor?" Hodor dürüst kahverengi gözleriyle Bran'a baktı.

"Evet," dedi Bran. "Hodor." Kapıyı gösterdi.

Kapının yanındaki duvarda Bran'ı taşımak için yapılmış sepet asılıydı. Hodor kollarını geçirdiği sepetin kalın kayışlarını sıkıca göğsüne bağladı. Bran'ın yatağının kenarına gelip yere çöktü. Bran barlara tutunarak kendini yukarı kaldırdı, ölü bacaklarını sepetteki deliklerden içeri soktu.

"Hodor," dedi Hodor tekrar ayağa kalkarken. Dev seyis tek başına iki metreden uzundu. Hodor'un sırtındayken Bran'ın başı neredeyse tavana değiyordu. Kapıdan geçerken kafasını öne eğdi. Bir keresinde, Hodor taze ekmek kokusu almış ve sırtında Bran'ın olduğunu unutup mutfağa doğru *koşmuştu.* Bran'ın başı kapıya öyle kötü çarpmıştı ki Üstat Luwin dikiş atmak zorunda kalmıştı. Bu olaydan sonra Mikken, Bran'a cephanelikten sipersiz bir miğfer getirmişti ama Bran bunu çok ender kullanıyordu. Walderlar miğferi Bran'ın kafasında her gördüklerinde dalga geçiyorlardı.

Ellerini Hodor'un omuzlarına koydu ve sarmal merdivenden aşağı inmeye başladılar. Avludan kılıç, kalkan ve at sesleri gelmeye başlamıştı. Tatlı bir melodi gibiydi. *Sadece bakacağım,* diye düşündü Bran, *şöyle hızlıca bakacağım, hepsi bu.*

Beyaz Liman lordları, şövalyeleri ve askerleriyle birlikte öğlene doğru gelecekti. Avlu o zamana kadar yaverlerine aitti. Bran onlardan biri olabilmeyi o kadar çok istiyordu ki bunu düşünmek bile karnına ağrılar girmesine sebep oluyordu.

Avluya iki hedef koyulmuştu; kalın ve yüksek demir çubukların üstüne yerleştirilen kirişler kendi eksenleri etrafında dönebiliyordu. Kirişlerin bir ucunda kalkan, diğer ucunda içi toprak dolu çuvallar vardı. Kalkanlar kırmızıya ve altın rengine boyanmıştı ama üstlerindeki Lannister aslanları şekilsizdi, yaverlerin mızrak darbeleriyle çoktan yaralanmışlardı.

Bir sepet içinde avluya gelen Bran bu görüntüye daha önce şahit olmayanların bakışlarını üstüne çekmişti. Bu bakışları görmezden gelmeyi öğrenmişti artık. En azından iyi bir manzarası vardı; Hodor'un sırtındayken herkese yukarıdan bakıyordu. Walderlar'ın ata bindiğini gördü. İkizler'den getirilmiş iyi zırhları giymişlerdi. Gümüş rengi çeliğin üstünde mavi oymalar vardı. Büyük Walder'ın miğfer süsü kale şeklindeydi. Küçük Walder mavi ve gri ipek şeritler tercih etmişti. Kuzenlerin kalkanlarındaki ve pelerinlerindeki armalar da farklıydı. Küçük Walder, Freyler'in ikiz kulelerini, büyükannesinin hanedanının benekli ayısını ve annesinin hanedanının rençperini üzerinde taşıyordu; saygın Crakehall ve Darry Hanedanları. Büyük Walder'ın armaları Blackwood Hanedanı'nın ağaç ve kuzgunu, Paegesler'in birbirine dolanmış yılanlarıydı. *Soylu olmaya açlar galiba*, diye düşündü Bran, Walderlar mızraklarını alırken. Bir Stark'a ulu kurdu yeter.

Walderlar'ın alacalı gri atları hızlı, güçlü ve iyi eğitimliydi. Yan yana hedeflere saldırdılar. Her ikisi de kalkanlara temiz vuruşlar yaptı ve toprak dolu çuvallar dönüp onlara çarpmadan geri dönmeyi başardı. Küçük Walder kalkana daha güçlü vurmuştu ama Büyük Walder'ın at üstünde daha dengeli durduğunu düşündü Bran. Bu çocuklara karşı yarışmak için iki işe yaramaz bacağını birden vermeye hazırdı.

Küçük Walder kırık mızrağını attı, bir an Bran'a baktı ve dizginlerini çekti. "İşte çirkin bir at," dedi Hodor'u kastederek.

"Hodor at değil," diye karşılık Bran.

"Hodor," dedi Hodor.

Büyük Walder atını tırısa kaldırarak kuzeninin yanına geldi. “Evet, bir at kadar zeki olmadığı kesin.” Beyaz Liman’dan gelen birkaç delikanlı birbirlerini dürtüp gülmeye başladı.

“Hodor,” Kendisiyle alay edildiğinde habersiz Hodor içten bir gülümsemeyle Walderlar’a bakıyordu. “Hodor hodor?”

Küçük Walder’ın ağzı alayla yamuldu. “Gördün mü, birbirleriyle konuşuyorlar. Belki de *hodor* at dilinde ‘seni seviyorum’ demektir.”

“Çeneni kapat Frey.” Bran öfkeleniyordu.

Küçük Walder atını Hodor’a doğru sürüp hafifçe çarptı, sarsılıp geriye tökezledi. “Kapatmazsam ne olur?”

“Kurdunu üstüne salar kuzen,” diye uyardı Büyük Walder.

“Salsın bakalım. Kurt kürkünden yapılmış bir pelerin istiyorum zaten.”

“Yaz, senin o şişman kafanı kafanı koparır,” dedi Bran.

Küçük Walder çelik eldivenli yumruğunu göğüs kalkanına vurdu. “Kurdunun dişleri çelik mi, zırhımı delebilir mi?”

“Yeter!” Üstat Luwin’in sesi avludaki gök gürültüsü kadar şiddetli seslerin arasından duyuldu. Bran, üstadın konuşmaların ne kadarını duyduğunu bilemiyordu... ama işittiklerinin onu yeterince sinirlendirdiği ortadaydı. “Bütün bu tehditler anlamsız. Bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum. Siz Walderlar, İkizler’de de böyle mi davranıyorsunuz?”

“Canım isterse,” dedi hâlâ atının üstünde oturan Küçük Walder. Aşağılayıcı gözlerle üstada bakıyordu, *sen sadece bir üstatsın, bir Frey’le böyle konuşmaya cüret edemezsin,* dermiş gibi.

“Kışyarı’nda, Leydi Stark’ın hizmetindeki muhafızlarsınız ve bu şekilde davranamazsınız. Mesele nedir?” Çocuklara baktı. “Biriniz anlatacaksınız. Aksi takdirde...”

“Hodor’la alay ediyorduk,” diye itiraf etti Büyük Walder. “Prens Bran’ı üzdüysek özür dileriz. Amacımız sadece eğlenmekti.” Büyük Walder utanmayı biliyordu en azından.

Küçük Walder hâlâ hırçın görünüyordu, rahatsız olmuştu. “Ben de sadece eğleniyordum,” dedi sonunda.

Üstat Luwin’in kafasındaki kel nokta kıpkırmızı kesilmişti, Bran

görebiliyordu. Yaşlı adam daha önce hiç bu kadar sinirlenmemişti. “İyi bir lord güçsüz ve muhtaç olanı korur,” dedi Walderlar’a. “Hodor’la ilgili zalim şakalar yapmanıza hiçbir şekilde izin vermem. Beni duyuyor musunuz? Hodor iyi kalpli bir delikanlı. Sadık ve görevine bağlı. Bu sıfatları siz Walderlar için kullanamayacağım da ortada.” Üstat işaret parmağını Küçük Walder’a salladı. “Ve sen, tanrı korusundan ve kurtlardan uzak duracaksın. Aksi halde hesabını sorarım.” Topuklarının üstünde döndü, birkaç adım yürüdü, arkasına baktı. “Bran, Lord Wyman bekliyor.”

“Hodor, Üstat Luwin’i takip et,” dedi Bran.

“Hodor,” dedi Hodor. Uzun adımları, üstadın öfkeyle hareket eden bacaklarını Büyük Kule’nin merdivenlerinde yakaladı. Üstat Luwin kapıyı açtı. Bran, Hodor’un boynuna sarılıp kafasını eğdi.

“Walderlar...” diye başladı.

“Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum, bitti.” Üstat Luwin bitkin ve bezmiş görünüyordu. “Hodor’u savunmakta haklıydın ama orada olmaman gerekiyordu. Sör Rodrik ve Lord Wyman seni beklerken kahvaltılarını ettiler bile. Küçük bir çocukmuşsun gibi her seferinde gelip ben mi almalıyım seni?”

“Hayır,” dedi Bran. Utanmıştı. “Özür dilerim. Ben sadece...”

“Ne istediğini biliyorum,” dedi Üstat Luwin daha yumuşak bir sesle. “Keşke mümkün olsaydı Bran. Toplantıdan önce sormak istediğin bir şey var mı?”

“Savaş hakkında konuşacak mıyız?”

“Sen hiçbir şey hakkında konuşmayacaksın.” Üstadın sesi yine keskinleşmişti. “Hâlâ sekiz yaşında bir çocuksun...”

“Neredeyse dokuz!” diye itiraz etti Bran.

“Sekiz,” diye tekrar etti Luwin sertçe. “Lord Wyman ya da Sör Rodrik sana bir şey sormadığı sürece konuşma. Sadece nezaket cümleleri kur.”

Bran başıyla onayladı. “Bunu unutmayacağım.”

“Frey oğlanlarıyla aranda geçenleri Sör Rodrik’e anlatmayacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Bran’ı ahşap masanın başındaki kadife döşemeli meşe sandalyeye oturttular. Eskiden bu sandalyede babası otururdu. Sör Rodrik, Bran’ın sağında. Üstat Luwin ise solunda yer aldı. Konuşulanları not alacak olan üstadın önü mürekkep

hokkaları, tüy kalemler ve parşömenlerle doluydu. Bran geç kaldığı için Lord Wyman'dan özür diledi.

"Prensler asla geç kalmaz," dedi Beyaz Liman Lordu dostça bir sesle. "Prenslerden önce gelenler erken gelmiştir, hepsi bu." Wyman Manderly kahkaha attı. Adamın neden ata binemediği apaçık ortadaydı; bütün atlardan daha ağır görünüyordu. Geniş olduğu kadar gevezeydi. Beyaz Liman'a atadığı yeni gümrük memurlarının onaylanmasını isteyerek konuşmaya başladı. Eski memurlar, yeni Kuzey Kralı'na ödenmesi gereken gümüşleri Kral Toprakları'nı desteklemek amacıyla kaçırıyordu. "Kral Robb'un kendi adına bastırılmış bir sikkesi olmalı," diye ekledi. "Ve bu sikkeleri basacak darphane Beyaz Liman'da kurulmalı." Bu konunun bütün sorumluluğunun, kral uygun görürse, kendisine verilmesini önerdikten sonra limanı nasıl kuvvetlendirdiğini anlatmaya koyuldu. Yapılan her işe ait maddi bedeli ince ince detaylandırdı.

Darphaneye ek olarak Kral Robb için bir savaş donanması kurulması gerektiğini söyledi. "Yüzyıllardır denizde kuvvetli değiliz. Yangın Brandon babasına ait gemileri ateşe verdiğinden beri. Bana gerekli altın sikkeleri verin ve bir yıl içinde Ejderha Kayası'yla Kral Toprakları'na aynı anda çıkarma yapabilecek bir donanma kurayım."

Savaş gemileri Bran'ı heyecanlandırmıştı. Kimse onun ne düşündüğünü sormuyordu ama Bran'a göre Lord Wyman'ın fikri harikaydı. Gemileri şimdiden görebiliyordu. Sakat bir adamın bir savaş gemisi kumandanı olup olamayacağını merak etti. Sör Rodrik lordun önerisini Kral Robb'a ileteceğini söylemekle yetindi. Üstat Luwin önündeki parşömene bir şeyler karalıyordu.

Öğlen vakti gelip geçti. Üstat Luwin, Tıfıl Tym'i mutfağa yolladı. Peynir, yulaf ekmeği ve tavuktan oluşan yemeklerini çalışma odasında yediler. Lord Wyman tavuğu şişman parmaklarıyla koparırken kuzeni Leydi Hornwood'la ilgili iltifat dolu cümleler kurdu. "Bir Manderly olarak doğdu biliyorsunuz. Belki yası bittikten sonra tekrar bir Manderly olmak ister, ha?" Tavuk kanadından bir ısırık alıp genişçe gülümsedi. "Ben de sekiz yıldır dulum. Yeniden evlenmemin zamanı geldi de geçiyor, öyle değil mi lordlarım? İnsan kendini yalnız hissediyor." Elindeki kemikleri atıp tavuğun buduna uzandı. "Leydi daha genç biriyle evlenmek isterse oğlum Wendel de bekâr. Şu anda güneyde Leydi

Catelyn'i koruyor. Döndüğünde bir kadın almak isteyeceğinden eminim. Cesur ve neşeli bir delikanlıdır. Leydiye tekrar gülmeyi öğretebilir, ha?" Çenesinden aşağı damlayan yağları tuniğinin koluyla sildi.

Bran avludan gelen kılıç seslerini duyuyordu. Evlilikler onun umrunda değildi. *Keşke ben de avluda olabilseydim.*

Lord Wyman masanın temizlenmesini bekledikten sonra Lord Tywin'den aldığı mektuptan bahsetti. Büyük oğlu Sör Wylis, Yeşil Çatal'daki mücadelede Lord Tywin tarafından esir alınmıştı. "Oğlumu fidyesiz iade etmeyi öneriyor ve bunun karşılığında ordumu Majesteleri'nin emrinden çekip savaşta yer almayacağıma dair yemin etmemi istiyor."

"Bu teklifi reddedeceksiniz elbette," dedi Sör Rodrik.

"Bu konuda endişeniz olmasın," diye karşılık verdi Lord Wyman. "Kral Robb'un Wyman Manderly'den daha sadık bir hizmetkârı yoktur. Öte yandan, oğlumun Harrenhal'da mecbur olduğundan fazla kalıp çürümesini izlemek de istemem. Orası hastalıklı bir yer. Lanetli olduğu söylenir. Böyle hikâyeleri yutacak bir adam değilim ama oranın uğursuz olduğu da ortada. Janos Slynt'in başına gelenlere bakın. Kraliçe tarafından Harrenhal Lordu ilan ediliyor, kraliçenin kardeşi tarafından devriliyor. Sur'a postalandığını söylüyorlar. Vakit geç olmadan esir değiş tokuşu yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Oğlum Wylis savaşı bir hücreden izlemek istemez. Cesurdur ve bir köpek kadar acımasızdır."

Toplantının sonlarına doğru Bran'ın vücudu bütün gün aynı sandalyede oturmaktan tutulmuştu. Aynı akşam Bran akşam yemeğini yerken başka bir ziyaretçinin Kışyarı'na gelişini haber veren boru duyuldu. Leydi Donella Hornwood beraberinde kalabalık bir maiyet getirmemişti; sadece kendisi ve turuncu kıyafetlerinde geyik başı arması olan altı yorgun ve silahlı adam. Leydi iyi dileklerini sunmak için Bran'ın huzuruna çıktığında, "Kayıplarınız için çok üzgünüz leydim," dedi Bran. Lord Hornwood, Yeşil Çatal'daki mücadelede öldürülmüştü ve tek oğlu Fısıldayan Orman'da katledilmişti. "Kışyarı bunları unutmayacak."

"Bunu bilmek güzel," dedi leydi. Solgun yüzünün her çizgisi acıyla kazınmış gibiydi. "Çok bitkinim lordum. Biraz dinlememe müsaade edersiniz müteşekkir

olurum.”

“Elbette,” dedi Sör Rodrik. “Yarın konuşmak için bolca vaktimiz olacak.”

Gün doğduğunda sabahın büyük bir bölümünü tahıllardan, sebzelerden ve tuzlu etlerden bahsederek geçirdiler. Hisar’daki üstatlardan sonbahar haberi geldiğinden beri her hasatın bir kısmı kış için saklanıyordu... ama görünüşe göre ne kadarının saklanacağına karar vermek için saatlerce konuşmak gerekiyordu. Leydi Hornwood hasatın beşte birini ayırıyordu. Üstat Luwin’in tavsiyesiyle dörtte bire çıkaracağına söz verdi.

“Bolton’ın piçi Dehşet Kale’sinde adam topluyor,” diye uyardı leydi. “Topladığı adamları İkizler’de savaşan babasının ordusuna katmasını umut ediyorum. Kendisine niyetini sordum ama bir Bolton’ın bir kadın tarafından sorgulanamayacağını söyledi bana. Bir piç olduğunu ve aslında Bolton soyadını taşımadığını unutmuş olmalı.”

“Bildiğim kadarıyla Lord Bolton çocuğu asla kabul etmedi,” dedi Sör Rodrik. “İtiraf etmeliyim ki delikanlıyı tanımıyorum.”

“Çok az insan tanır,” diye karşılık verdi leydi. “İki yıl öncesine kadar annesiyle yaşıyordu, Domeric ölene ve Bolton’ı veliahtsız bırakana dek. Lord Bolton bu kaybın ardından piçini Dehşet Kalesi’ne getirdi. Doğuştan sinsi bir oğlan ve en az kendisi kadar zalim bir hizmetkârı var. Adama Leş lakabını takmışlar. Söylendiğine göre hiç yıkanmıyormuş. Piçle birlikte sürekli ava çıkıyorlarmış ama avladıkları şey geyik değilmiş. İnanmaya korkacağım hikâyeler duyuyorum, bir Bolton için bile korkunç sayılacak şeyler. Kocam ve oğlum öldü, bu piç de gözlerini arazilerime dikti.”

Bran leydiye yüz silahlı asker vermeyi isterdi ama Sör Rodrik, “Bakmakla yetinir, aksi takdirde çok zalim bir karşılık alır. Güvende olacaksınız leydim... ama yasınız bittiğinde tekrar evlenmeyi düşünebilirsiniz belki.”

“Doğurganlık yıllarım geçti ve güzelliğim çoktan kayboldu,” dedi leydi yorgun bir gülümsemeyle. “Buna rağmen etrafımda avcı gibi dolaşan pek çok adam var, genç kızlığımda olduğundan daha fazla...”

“Taliplere sıcak bakmıyor musunuz?” diye sordu Üstat Luwin.

“Majesteleri emrederse tekrar evlenirim,” diye cevap verdi Leydi Hornwood. “Ama Mors Kargayemi babamdan daha yaşlı, sarhoş bir adam. Soylu kuzenim

Manderly'ye gelince, korkarım lordumun yatağı onun heybeti için yeterince geniş değil ve ben de onun yanında yatamayacak kadar ufak ve kırılganım."

Bran, bir adamla bir kadın aynı yatakta yattığında, adam kadının üstünde uyur diye biliyordu. Lord Manderly'nin altında yatmak devrilmiş bir atın altında yatmak gibi olurdu. Sör Rodrik dul leydiye gülümsedi. "Başka talipleriniz de olacak leydim. Size uygun eş adayları bulmalıyız."

"Çok uzaklarda aramamıza gerek yoktur belki."

Leydi salondan ayrıldıktan sonra Üstat Luwin güldü. "Sör Rodrik, bana sorarsanız leydinin size ilgisi var."

Sör Rodrik boğazını temizledi, rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Çok üzgündü," dedi Bran.

Sör Rodrik başıyla onayladı. "Üzgün ve kırılgan. Yaşına uygun davranan mütevazı birisi ama ağabeyinin diyarı için bir tehlike."

"Leydi mi?" dedi Bran şaşkınlıkla.

Üstat Luwin cevapladı. "Bir veliahtı yok. Hornwood topraklarında hak iddia eden pek çok insan çıkacaktır. Tallhartlar, Flintler, Karstarklar... Homwood Hanedanı'yla kadın soyundan bağı olan herkes. Lord Harys'in piçi, Derinorman Kalesi'nde Gloverlar'ın himayesinde. Bildiğim kadarıyla Dehşet Kalesi'nin bir talebi yok ama araziler yan yana ve Roose Bolton böyle bir fırsatı görmezden gelecek adam değil."

Sör Rodrik sakallarını sıvazladı. "Her halükârda leydi için uygun bir eş bulmak gerek."

"Neden onunla *siz* evlenmiyorsunuz?" diye sordu Bran. "Onun uygun ve mütevazı olduğunu söylediniz. Hem, Beth'in de bir annesi olur."

Yaşlı şövalye elini Bran'ın omzuna koydu. "İyi niyetli bir düşünce prensim ama ben sadece bir şövalyeyim ve çok yaşlıyım. Onun arazilerine ancak birkaç yıl göz kulak olabilirim. Ben öldüğümde leydi yine bugünkü durumuna düşer. Beth de zor durumda kalır."

"Lord Hornwood'un piçinin veliaht olmasına izin verin o halde," dedi Bran üvey ağabeyi Jon'u düşünerek.

"Bu, Gloverlar'ı ve Lord Hornwood'un ruhunu memnun edebilir belki ama Leydi Homwood bundan hoşlanmaz. Oğlan onun kanından değil."

“Yine de,” dedi Üstat Luwin, “olmayacak şey değil. Leydi Hornwood, kendisinin de söylediği gibi çocuk doğurma yıllarını geçti. Veliaht piç olmayacaksa kim olacak?”

“Müsaadenizi isteyebilir miyim?” Bran, yaverlerin avludan gelen seslerini duyuyordu. Kılıç talimi yapıyorlardı, çelik çeliğe çarpıyordu.

“Nasıl isterseniz prensim,” dedi Sör Rodrik. “İyi iş çıkardınız.” Bran’ın yüzü kızardı. Lord olmak korktuğu kadar sıkıcı değildi. Leydi Hornwood’la yapılan toplantı, Lord Manderly ile yapılandan çok daha kısa sürmüştü. Hava hâlâ aydınlıktı. Gidip Yaz’ı görebilirdi. Üstat Luwin ve Sör Rodrik izin verirse her gün birkaç saatini kurduyla geçirmekten hoşlanıyordu.

Hodor tanrı korusuna adım attığı anda Yaz, bir meşe ağacının altından fırladı; kurt sanki onların geleceğini biliyordu. Bran çalıların arasından onları izleyen güçlü siyah şekli de görmüştü. “Tüylü,” diye seslendi. “Buraya gel Tüylüköpek, bana gel.” Ama Rickon’un kurdu bir anda ortadan kayboldu.

Hodor, Bran’ın en çok sevdiği yeri biliyordu. Onu, bir zamanlar Lord Eddard’ın diz çöküp dua ettiği büvet ağacının dallarıyla gölgelenen gölün kenarına götürdü. Küçük dalgalar büvet ağacının sudaki yansımasını dans ettiriyordu. Bran bir an için bu yanılsamayı hayretle izledi.

Sonra gölün içinden büyük bir gürültüyle Osha çıktı. Hareket o kadar aniydi ki Yaz bile hırlayarak bir adım geriledi. Hodor dehşetle, *“Hodor, Hodor,”* diye çığlık atarak geri zıpladı, Bran omzunu hafifçe okşayıp sakinleştirene kadar bağırdı. Bran, “Nasıl yüzebiliyorsun?” diye sordu Osha’ya. “Soğuk değil mi?”

“Ben bebekken buz emiyordum evlat. Soğuğu severim.” Osha kayalara doğru yüzdü ve üstünden sular akarak gölden çıktı. Çıplaktı, soğuktan tüyleri ürpermişti. Yaz, kadının yanına gidip koklamaya başladı. “Dibe dokunmak istedim.”

“Gölün dibi olduğunu bilmiyordum.”

“Belki de yoktur,” dedi kadın, sırıttı. “Neye bakıyorsun evlat? Daha önce bir kadın görmedin mi?”

“Gördüm.” Bran yüzlerce kez kız kardeşleriyle birlikte banyo yapmıştı ve sıcak sularda yıkanan hizmetçi kadınları izlemişti ama Osha onlardan farklı görünüyordu. Yumuşak ve kıvrımlı değil, köşeli ve sertti. Bacakları kaslıydı,

göğüsleri iki boş kese gibiydi. “Çok yara izin var.”

“Her biri büyük zorluklarla kazanıldı.” Yerden aldığı kahverengi elbisesinin üstündeki yaprakları silkeledi. Elbiseyi başından geçirdi.

“Devlerle dövüşürken mi?” Osha, Sur’un ötesinde hâlâ devler olduğunu söylemişti. *Belki bir gün ben de bir dev görürüm.*

“İnsanlarla dövüşürken.” Bir ip parçasını kemer niyetine beline bağladı. “Çoğunlukla kara kargalarla. Hatta içlerinden birini öldürmüştüm,” dedi saçlarını silkelerken. Kışyarı’na geldiğinden beri saçları uzamıştı, artık kulaklarının altına kadar iniyordu. Bir zamanlar Kurt Ormanı’nda Bran’ı soyup öldürmeye çalışan kadından daha yumuşaktı şimdi. “Bugün mutfakta sen ve Freyler hakkında bir şeyler duydum. Mutfaktakiler konuşuyordu.”

“Kim konuşuyordu? Ne dediler?”

Osha sırttı. “Bir devle alay etmenin ne kadar aptalca olduğunu söylüyorlardı. Devi koruyan kişinin sakat bir çocuk olması da dünyanın tuhaf bir yer olduğunun kanıtıymış.”

“Hodor kendisiyle dalga geçildiğinin farkında değildi,” dedi Bran. “Olsaydı da kavga etmezdi.” Çok küçükken, annesi ve Rahibe Mordane’le birlikte pazar yerine gittikleri günü hatırladı. Aldıkları şeyleri taşıması için Hodor’u da pazara götürmüşlerdi. Hodor ortadan kaybolmuştu. Daha sonra onu bir sokak arasında bir grup çocuk tarafından sopalarla itilip kakılırken bulmuşlardı. *“Hodor!”* diye çığlıklar atıyor, sopalardan kaçmaya çalışıyor, yüzünü elleriyle örtüyordu ama işkencecilerine en ufak bir karşılık vermiyordu. “Rahip Chayle, Hodor’un zarif bir ruhu olduğunu söyler.”

“Evet,” dedi Osha. “Ama isterse bir adamın boynunu büküp koparacak kadar güçlü elleri de var. Neyse, şu Walder’a karşı dikkatli olmalı. Sen de öyle. Küçük diye çağırdıkları aslında büyük olan değil mi? Bence doğru bir sıfat almış. Cüssesi büyük, kalbi küçük ve kemiklerine kadar zalim.”

“Bana zarar vermeye cesaret edemez. Ne söylerse söylesin Yaz’dan deli gibi korkuyor.”

“Öyleyse göründüğü kadar aptal değil.” Osha ulu kurtların yanında hep temkinliydi. Ormandaki o gün, Yaz ve Boz Rüzgâr, iki yabanılı kanlı parçalara ayırmışlardı. “Belki de aptaldır ve aptallığı daha büyük bela anlamına gelir.”

Saçlarını bağladı. “Şu kurt rüyalarını görüyor musun hâlâ?”

“Hayır.” Rüyalar hakkında konuşmayı istemiyordu.

“Bir prens daha iyi yalan söylemeli.” Osha güldü. “Tamam, senin rüyaların seni ilgilendirir. Benim işim mutfakta. Gage tahta kaşığını sallaya sallaya bağırmaya başlamadan gitsem iyi olur. Müsaadenizle prensim.”

Kurt rüyalarından hiç bahsetmemeliydi, diye düşündü. Hodor, Bran’ı sırtına aldı ve odasına çıkan merdivenlere götürdü. Bran direnebildiği kadar direndi ama sonunda her zaman olduğu gibi uyku galip geldi. O gece rüyasında büvet ağacını gördü. Ağaç, derin kırmızı gözleriyle Bran’ı izliyor, büyük ve çarpık ağzının içine çağırıyordu onu. Üç gözlü karga kanatlarını çırparak ağacın kemik rengi dallarının arasından geldi ve bir kılıçtan daha keskin sesiyle çığlıklar atarak Bran’ın yüzünü gagalamaya başladı.

Boruların sesi Bran’ı uykusundan uyandırdı. Bran rüyanın devamını görmediğine şükrederek kendini yatağın diğer yanına doğru itti. Atların sesini ve şiddetli bağrışmaları duyabiliyordu. *Yeni ziyaretçiler gelmiş ve seslerinden anlaşılıyor ki sarhoşlar,* diye düşündü. Barlara tutunarak yatağından kalkıp pencere sekisine oturdu. Sancaktaki zincire vurulmuş deve bakılırsa gelenler Son Nehir’in ötesindeki kuzey topraklarında yaşayan Umberler’di.

Ertesi gün Umberler’den ikisi kabul salonuna geldi. Saçları ve sakalları en az giydikleri beyaz ayı postları kadar ak olan yaşlı adamlar, İri Jon’un amcalarıydı. Bir zamanlar bir karga, Mors’un öldüğünü sanıp adamın gözünü oymuştu. O gözünün yerinde ejderha camı vardı şimdi. Yaşlı Dadı’nın anlattığı hikâyeye göre Mors yumruğunun içine aldığı karganın başını ısırarak kopartmıştı. Bu olaydan sonra adı Kargayemi kalmıştı. Yaşlı Dadı, Mors’un kardeşi Hother’e neden Fahişefelaketi dendiğini hiç anlatmamıştı...

Masaya yeni oturmuşlardı ki Mors, Leydi Hornwood’la evlenmek için rızalarını istedi. “İri John, Genç Kurt’un sağ eli. Leydinin topraklarını bir Umber’den daha iyi koruyabilecek kimse var mı? Benden daha iyi bir Umber?”

“Leydi Donella hâlâ yas tutuyor,” dedi Üstat Luwin.

“Kürkümün altında yasını hemen geçirecek bir ilaç var,” diye karşılık verdi Mors, kahkaha attı. Sör Rodrik adama nazikçe teşekkür ederek konuyu leydiyle ve kralla konuşacağını söyledi.

Hother donanma istedi. “Yabanıllar kuzeyden akın akın geliyor. Daha önce hiç görmediğim kadar çoklar. Fok Körfezi’ni küçük sandallarla geçip kıyılarımıza çıkıyorlar. Doğugözcüsü’ndeki kargaların sayısı onları durduramayacak kadar az. Yabanıllar sansarlar kadar hızlı hareket ediyor. Dargemilere ve onları yüzdürecek güçlü adamlara ihtiyacımız var. Adamlarımızın çoğu İri Jon’la birlikte gitti. Hasadımızın yarısı orak sallayacak adamımız olmadığı için tohuma kaçtı.”

Sör Rodrik sakallarını çekiştirdi. “Uzun çamlar ve yaşlı meşe ağaçlarıyla dolu ormanlarınız var. Lord Manderly de pek çok gemi ustasına ve denizciye sahip. İkiniz birleşirseniz kıyılarınızı koruyacak sayıda dargemi inşa edebilirsiniz.”

“Manderly?” Mors Umber homurdandı. “Titreyen yağ tulumundan mı bahsediyorsunuz? Ona kendi adamları bile Lord Bofa Balığı diyor. Göbeğine bir kılıç saplasanız içinden binlerce bofa çıkar.”

“Evet, şişman,” diye kabul etti Sör Rodrik, “ama aptal değil. Onunla iş birliği yapacaksınız. Yapmazsanız kralımız sebeplerini öğrenir.” Ve Umberler, Bran’ı hayrete düşüren bir uysallıkla emri yerine getireceklerini söylediler. Biraz homurdanmakla yetinmişlerdi.

Onlar kabul salonundayken Derinorman Kalesi’nden Gloverlar ve Torrhen Kalesi’nden Tallhartlar gelmişti. Galbart ve Robett Glover; Derinorman Kalesi’ni, Robett’in karısının yönetimine bırakmıştı ama Kışyarı’na gelen, leydinin kendisi değil kâhyasıydı. “Leydim burada olamadığı için sizlerden özür diliyor. Bebekleri böyle bir yolculuğu kaldıramayacak kadar küçük, onları bırakamadı.” Bran kısa bir zaman sonra Derinorman Kalesi’ni yöneten kişinin leydi değil kâhya olduğunu anlamıştı. Adam hasatın sadece onda birini kış için saklanacağını söylüyordu. Bir falcıyla konuşmuştu. Falcı soğuk bastırmadan önce çok verimli yaz havalarının olacağı müjdesini vermişti. Üstat Luwin’in falcılar hakkında kuracağı çok renkli cümleleri vardı. Sör Rodrik hasatın beşte birinin saklanmasını emretti ve adamı Lord Hornwood’un piçi Larence *Kar*’la ilgili sorguya çekti. Kuzeyde soylu lordların piçlerine Kar soyadı verilirdi. Çocuk on iki yaşındaydı, kâhyanın söylediğine bakılırsa akıllı ve cesurdu.

“Piçle ilgili fikrin hayata geçebilir Bran,” dedi Üstat Luwin. “Bir gün çok iyi

bir Kışyarı Lordu olacaksın, bundan eminim.”

“Hayır olmayacağım.” Bran lord olamayacağını biliyordu, tıpkı şövalye olamayacağını bildiği gibi. “Robb bir Frey kızıyla evlenecek. Siz söylemiştiniz. Walderlar da aynı şeyi söylüyor. Oğulları olacak ve Robb’dan sonra lordluk onlara kalacak, bana değil.”

“Bu doğru olabilir Bran,” dedi Sör Rodrik. “Ama ben üç kez evlendim ve karılarım bana sadece kız evlat verdi. Şimdi yalnızca Beth var. Erkek kardeşim Martyn’in dört güçlü oğlu oldu ama sadece Jory bir erkek olabilecek kadar uzun yaşadı. Jory katledildiğinde Martyn’in soyu bitti. Yarınlardan bahsederken kesin cümleler kuramıyoruz.”

Ertesi gün sıra Leobald Tallhart’taydı. Havalardan, halkın akılsızlığından ve yeğeninin savaşa girmek için ne kadar hevesli olduğundan bahsetti. “Benfred kendi mızraklı birliğini kurdu. Hepsi delikanlı, hiçbiri on dokuz yaşından büyük değil. Herkes onun da genç bir kurt olduğunu düşünüyor. Onlara sadece genç tavşanlar olduklarını söylediğimde bana güldüler. Şimdi kendilerine Vahşi Tavşanlar diyorlar ve mızraklarının ucuna bağladıkları tavşan kürkleriyle kasabada at sürüp kahramanlık şarkıları söylüyorlar.”

Bran bunun kulağa harika geldiğini düşündü. Babası Sör Helman’la birlikte sık sık Kışyarı’na gelen pervasız ve gürültücü Benfred Tallhart’ı hatırladı. Delikanlı, Robb ve Theon Greyjoy’un arkadaşıydı. Ama duyduğu şeylerin Sör Rodrik’i memnun etmediği çok açıktı. “Eğer kralımızın daha fazla adama ihtiyacı olursa gereken emri verir,” dedi. “Yeğeninize Torrhen Kalesi’nde kalmasını söyleyin, babasının emri de buydu.”

“Söyleyeceğim sör,” dedi Leobald ve ardından Leydi Hornwood konusunu açtı. Zavallı kadının arazilerini koruyacak bir kocası ya da oğlu yoktu. Kendi karısı da bir Hornwood’du, merhum Lord Halys’in kız kardeşiydi. “Boş bir ev çok hüzünlüdür. Küçük oğlumu Leydi Donella’nın himayesine gönderebileceğimi düşündüm, onu kendi evladı gibi yetiştirebilir. Beren on yaşına basmak üzere, çok tatlı bir çocuk ve leydinin öz yeğeni. Leydiyi neşelendireceğinden eminim, hatta Hornwood soyadını bile alabilir...”

“Eğer vâris olarak seçilirse...” diye cümlesine başladı Üstat Luwin.

“...soy devam eder,” diyerek cümleyi Leobald tamamladı.

Bran ne cevap vereceğini biliyordu. “Fikirleriniz için teşekkür ederiz lordum,” dedi Sör Rodrik’in konuşmasına fırsat vermeden. “Konuyu ağabeyim Robb’a ve Leydi Hornwood’a anlatacağız.”

Leobald, Bran’ın konuşmasına şaşırmış gibi görünüyordu. “Minnettarım prensim,” dedi. Ama Bran, adamın sulu mavi gözlerindeki acımayı görebiliyordu. Bu sakatın *onun* oğlu olmadığına sevinen bir pırıltı bile vardı o gözlerde. Bir an için adamdan nefret etti.

Üstat Luwin adamı Bran’dan fazla sevmiş gibiydi. “Beren Tallhart aradığımız cevap olabilir,” dedi Leobald salondan ayrılığında. “Kan bağı sayesinde yarı Hornwood zaten. Eğer amcasının soyadını alırsa...”

“...küçük bir çocuk olduğu gerçeği değişmez,” dedi Sör Rodrik. “Leydinin arazileri için Mors Umber ve Roose Bolton’ın piçi gibilerden gelecek baskıyı unutmamalıyız. Bu konuyu çok detaylı düşünmek zorundayız. Meseleyi Robb’un önüne koymadan önce ona en iyi tavsiyeyi verecek durumda olmamız gerek.”

“Konu sadece şartlara göre davranmayı da gerektirebilir,” dedi Üstat Luwin. “Nehir topraklarında arazi sahibi olan ve Leydi Hornwood’la evlenmesi aynı zamanda güç birliği anlamına gelen bir lord. Üç Dişli Mızrak lordlarından biri. Bir Blackwood ya da Frey.”

“Leydi Hornwood bizim Freyler’imizden birini alabilir,” dedi Bran. “Eğer isterse ikisini birden alabilir.”

“Nazik davranmıyorsunuz prensim,” dedi Sör Rodrik.

Walderlar da nazik değil. Bran surat asıp masaya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

İlerleyen günlerde diğer soylu hanedanlardan gelen kuzgunlar birbirini kovaladı, özür bildiren mektuplar taşıyorlardı. Dehşet Kalesi’nin piçi onlara katılamayacaktı. Mormontlar ve Karstarklar Robb’la birlikte güneydeydi. Leydi Flint hamileydi. Dulkadın Gözcüsü’nde salgın hastalık vardı. Sonunda, Stark Hanedanı’na bağlı bütün büyük soylar, yıllardır sazlıklarının dışına adım atmayan adalı Howland Reed’den ve kaleleri Kışyarı’na sadece yarım gün uzakta olan Cerwynler’den haber aldılar. Lord Cerwyn, Lannisterlar tarafından esir tutuluyordu ama on dört yaşındaki oğlu güneşli bir sabah iki düzine

mızrakçıyla birlikte geldi. Kale kapısından içeri girdiklerinde Bran avluda Dansçı'ya biniyordu. Gelenleri karşılamak için atını kapıya sürdü. Cley Cerwyn, Bran ve ağabeylerinin arkadaşıydı.

"İyi sabahlar Bran," diye seslendi Cley neşeyle. "Yoksa sana Prens Bran mı demeliyim?"

"Nasıl istersen."

Cley güldü. "Neden olmasın? Bugünlerde herkes ya kral ya da prens. Stannis'in mektubu Kışyarı'na da geldi mi?"

"Stannis? Bilmiyorum."

"O da kral olmuş," diye açıkladı Cley. "Kraliçe Cersei'nin öz kardeşiyle yattığını söylüyor. Yani Joffrey piçmiş."

"Zelil Joffrey," diye homurdandı Cerwyn şövalyelerinden biri. "Babası Kral Katili olan bir çocuğun inançsız olmasına şaşmamak gerek."

"Evet," dedi başka biri. "Tanrılar ensestten nefret eder. Targaryenlar'ı nasıl yok ettiklerine baksanıza."

Bran bir an için nefes alamadığını hissetti. Dev gibi bir el göğsüne bastırıyordu. Düşüyor gibi oldu ve Dansçı'nın dizginlerine umutsuzca tutundu.

Dehşeti yüzünden okunuyor olmalıydı. "Bran?" diye seslendi Cley Cerwyn. "Bran iyi misin? Bir kral daha işte, hepsi bu."

"Robb onu da yenecek." Dansçı'yı çevirip ahırlara doğru gitmeye başladı. Cley'in soru soran gözlerle onu izlediğini biliyordu. Bütün kanı kulaklarına hücum etmişti, kulakları çınlıyordu ve eyerine sıkı sıkı bağlanmış olmasa düşerdi.

O gece rüyasız bir uyku için babasının tanrılarına yalvardı. Tanrılar yakarışlarını duymamış olmalıydı ya da Bran'la alay ediyorlardı çünkü Bran o güne kadar gördüğü bütün kurt rüyalarından beter bir kâbus gördü.

"Uç ya da öl!" diye bağırdı üç gözlü karga. Bran ağladı, yalvardı ama kargada hiç merhamet yoktu. Önce Bran'ın sağ gözünü çıkardı, sonra sol. Bran karanlıkta kör kaldığında alnını gagalamaya başladı. Gagasının korkunç keskinlikteki ucu Bran'ın kafatasını deliyordu. Ciğerlerinin patlayacağını hissedene kadar çığlık attı. Başı bir baltayla yarılmışçasına acıyordu ama karga kafatasının içinden beyin parçaları ve kemik kırıntıları çıkararak gagasını geri

çektiğinde Bran tekrar görebiliyordu. Gördüğü şey korkuyla soluksuz kalmasına sebep oldu. Millerce yükseklikteki kuleye tırmanıyordu ve parmakları tutunduğu taşlardan kayıyordu, tırnakları taşı tırmalıyordu, işe yaramaz ölü bacakları onu aşağı çekiyordu. *"Yardım et!"* diye bağırdı. Gökyüzünde beliren altın adam onu kolundan yakalayıp yukarı çekti. Altın adam, Bran'ı boşluğa iterken, "Aşk uğruna yaptığım şeyler," diye mırıldanıyordu.

Tyrion

“Gençliğimdeki gibi iyi uyuyamıyorum artık,” dedi Yüce Üstat Pycelle, şafak vakti gerçekleşen toplantı için özür dilermiş gibi. “Hava aydınlanmadan uyanıyorum. Huzursuzca yatakta uzanıyorum ve halledilmemiş işler için endişelenip duruyorum,” diye devam etti. Gerçi ağır göz kapakları yüzünden sürekli uyuyormuş gibi görünüyordu.

Kuşluğun altındaki esintili odadaydılar. Pycelle sıkıcı ilmi konuşmasını sürdürürken hizmetçisi kaynamış yumurta, erik ve yulaf lapası servis ediyordu. “Bu zor günlerde karnını doyuramayan pek çok insan var. Bu yüzden soframı mütevazı tutmamın uygun olacağını düşünüyorum.”

“Takdire şayan bir düşünce,” dedi Tyrion. İri kahverengi yumurtanın kabuğunu kırarken üstadın yaşlılık lekeleriyle dolu kel kafasını düşünüyordu. “Benim bakış açım sizinkinden biraz farklı. Eğer yiyecek bir şey varsa yerim çünkü yarın olmayabilir.” Gülümsedi. “Söyleyin üstat, kuzgunlarınız da sizin kadar erken mi uyanır?”

Pycelle göğsüne kadar inen kar beyazı sakallarını sıvazladı. “Elbette öyle. Yemeğimiz bittikten sonra mürekkep ve tüy kalem getirteyim mi?”

“Gerek yok.” Tyrion mektupları yulaf lapasının yanına koydu. İkiz parşömenler sıkıca yuvarlanmış, uçları mühürlenmişti. “Hizmetçi kızı gönderin de rahat konuşalım.”

“Bizi yalnız bırak çocuğum,” diye emretti Pycelle. Hizmetçi kız aceleyle odadan çıktı. “Bu mektuplar, şimdi..

“Dorne Prensi Doran Martell için yazıldı.” Tyrion yumurtasının kırık kabuğunu soyup bir ısırık aldı, tuz lazımdı. “İki nüsha halinde tek mektup. En hızlı kuşlarınızı gönderin. Mesele çok önemli.”

“Kahvaltımız biter bitmez kuzgunları salarım.”

“Şimdi salın. Kahvaltımız bekleyebilir ama diyar beklemez. Lord Renly’nin ordusu Gülyolu’nda ve Stannis’in Ejderha Kayası’ndan ne zaman yelken açacağını kimse bilemez.”

Pycelle gözlerini kırpıştırdı. “Eğer lordum böyle istiyorsa...”

“Böyle istiyor.”

“Ben hizmet etmek için buradayım.” Üstat sandalyesinden ağır ağır kalktı. Boynundaki zincir yumuşak metalik sesler çıkarıyordu. Ağır bir takıydı, bir düzine üstat zinciri birbirine dolanmış ve değerli taşlarla süslenmişti. Altınlar, gümüşler ve platinler diğer metallerden çok daha fazlaymış gibi geliyordu Tyrion’a.

Pycelle öyle ağır hareket ediyordu ki Tyrion kuzgun kanatlarının sesini duyduğunda yumurtasını bitirmiş, eriklerin –Tyrion’ın damak zevkine göre fazla kaynatılmıştı ve çok suluydu– tadına bakmıştı. Şafak semasında yükselen kuzgunu izledi. Daha sonra odanın diğer ucundaki raf dolu labirente gitti.

Üstadın ilaçları etkileyici bir manzara oluşturuyordu: Ağızları mumla kapatılmış düzinelerce çanak, yüzlerce küçük şişe, süt camından yapılmış bir o kadar kavanoz, kurutulmuş bitkilerle dolu sayısız kutu... Hepsi, Pycelle’in kusursuz el yazısıyla, özenle etiketlenmişti. *Düzen seven bir zihin*, diye düşündü Tyrion. İlaçların sıralanma formülünü çözmüştü ve her şeyin tam da olması gerektiği yerde durduğunu fark etmişti. *Çok ilginç şeyler.* Şeker uyku, gece gölgesi ve haşhaş sütünü gördü. Lys’in gözyaşları, gri kefen, kurt afeti, şeytan dansı, yılan zehri, kör göz, dul kanı...

Ayak parmaklarının ucunda yükselip iyice yukarı uzandığında üst rafta duran küçük tozlu şişeye yetişti. Etiketi okuyunca gülümsedi ve şişeyi kolunun içine gizledi.

Üstat Pycelle sürünerek kuşluğun merdivenlerinden inmeye başladığında Tyrion kahvaltı masasına dönmüş, ikinci yumurtasını soymaya başlamıştı. “Kuşlar yola çıktı lordum,” dedi Pycelle, masaya oturdu. “Böyle bir mesele... evet ivedilikle ilgilenilmesi gerekir... çok önemli demiştiniz?”

“Ah, evet.” Yulaf lapası fazla katıydı. Tyrion’ın canı bal ve tereyağı istiyordu. Artık Kral Toprakları’nda bal ve tereyağı bulmak zordu ama Lord Gyles sayesinde kalede yeterince vardı. Son zamanlarda yedikleri yiyeceklerin çoğu Lord Gyles’ın ya da Leydi Tanda’nın topraklarından geliyordu. Savaş, şehrin kuzeyindeki Rosby ve Stokeworth’e sıçramamıştı henüz.

“Dorne Prensi... Bir şey sorabilir miyim?”

“Sormamanız daha iyi.”

“Nasıl isterseniz.” Pycelle’in merakı öyle yoğundu ki Tyrion kokusunu alabiliyordu. “Belki... kral konseyinde...”

Tyrion tahta kaşığını kâsesisin kenarına vurdu. “Konsey, krala *danışmanlık* etmek için var üstat.”

“Aynen öyle,” dedi Pycelle. “Ve kral...”

“...on üç yaşında bir çocuk. Ben onun sesiyle konuşuyorum.”

“Evet. Gerçekten. Kral Eli’siniz. Buna rağmen... kıymetli ablanız, Vekil Kraliçe’miz...”

“...narin beyaz omuzlarının üstünde çok fazla yük taşıyor. Ağırlığını daha da arttırmak istemem. Siz ister misiniz?” Tyrion başını yana eğip inceler gibi Pycelle’in yüzüne baktı.

Pycelle bakışlarını yemeğine çevirdi. Tyrion’ın birbirinden farklı renklerdeki gözleri adamı huzursuz ediyordu ve Tyrion uyumsuz bakışlarını kullanmakta çok ustaydı. “Ah,” diye mırıldandı yaşlı adam eriklerine bakarak. “Çok haklısınız lordum. Ne kadar düşüncelisiniz. Ablanızı bu yükten sakınmanız...”

“Ben böyle bir adamım işte,” dedi Tyrion, tatsız yulaf lapasını yemeye başladı. “Düşünceli davranmak zorundayım. Cersei benim öz ablam sonuçta.”

“Ve bir kadın,” dedi Üstat Pycelle. “Olağanüstü bir kadın... cinsiyetin verdiği hassaslığa rağmen bütün diyarın işleriyle uğraşmak kolay şey değil...”

Ah elbette, o narin bir güvercin, bunu bir de Eddard Stark’a sormak gerek. “Benimle aynı fikirde olmanıza sevindim. Konukseverliğiniz için ayrıca teşekkür ederim. Artık kalkmalıyım. Uzun bir gün beni bekliyor.” Kısa bacaklarını sallayarak sandalyeden indi. “Dorne’dan cevap alır almaz bana haber verme nezaketini gösterir misiniz?”

“Elbette lordum.”

“Sadece bana.”

“Ah... emin olabilirsiniz.” Pycelle’in karaciğer lekesi dolu elleri, boğulmak üzere olan bir adamın önündeki ipe tutunması gibi, sakallarına sıkı sıkı tutunuyordu. Bu görüntü Tyrion’ın kalbini sevinçle doldurdu. *Bir,* dedi içinden.

Paytak adımlarıyla alt avluya indi. Basamaklar bacaklarına iyi gelmiyordu. Güneş iyice yükselmiş ve kale hareketlenmişti. Nöbetçiler duvarları arşınlıyor,

şövalyeler ve askerler köreltilmiş kılıçlarla talim yapıyordu. Bronn bir kuyunun kenarında oturmuştu. Aralarında hasır bir sepet taşıyan iki alımlı hizmetçi kız salınarak adamın önünden geçti ama paralı asker başını çevirip kızlara bakmadı. “Bronn, senden utanıyorum,” dedi Tyrion kızları göstererek. “Önünde böyle tatlı bir manzara var ama sen manzarayı değil gürültücü öküzleri seyrediyorsun.”

“Bu şehirde, bir bakır sikke karşılığında istediğim fahişeyi alabileceğim yüzden fazla genelev var,” dedi Bronn. “Ama bir gün sağ kalmam şu senin öküzleri ne kadar dikkatli izlediğime bağlı olabilir.” Ayağa kalktı. “Mavi damalı pelerin giyen delikanlı kim? Kalkanında üç göz olanı soruyorum.”

“Adı sanı duyulmamış bir şövalye. Kendisine Tallad diyor. Neden sordun?”

Bronn gözüne düşen bir tutam saçı geri itti. “İçlerinde en iyisi o. Ama izle, ritmine bak. Her saldırdığında aynı darbeleri aynı sırayla indiriyor.” Sırıttı. “Bir gün benimle dövüşmek zorunda kalırsa bu sıralı darbeleri yüzünden ölür.”

“Joffrey’ye bağlılık yemini etti. Seninle dövüşmesi pek mümkün değil.” Avlunun diğer ucuna yürümeye başladılar. Bronn kendi uzun adımlarını Tyrion’ın kısa adımlarına uydurmaya çalışıyordu. Paralı asker son zamanlarda neredeyse saygın biri gibi görünüyordu. Koyu renk saçları temizdi, taranmıştı, tıraşlıydı. Şehir Muhafızları’nın siyah göğüs kalkanını giyiyordu. Omuzlarındaki Lannister kırmızısı ipek pelerinin üstünde altın el desenleri vardı. Pelerin, Tyrion’ın hediyesiydi, Bronn’u kişisel muhafız birliğinin kumandanı ilan ettiğinde vermişti. “Bugün derdinin dinlenmesini isteyen kaç kişi var?”

“Otuz kadar,” dedi Bronn. “Çoğu bir şeylerden şikâyet ediyor. Geri kalanı da bir şeyler istiyor. Her zamanki gibi işte. Evcil hayvanın geldi.”

Tyrion homurdandı. “Leydi Tanda mı?”

“Uşağı. Leydi seni yine akşam yemeğine davet ediyormuş. Yemekte domuz budu, dut soslu ördek dolması ve...”

“...kızı varmış,” diye tamamladı Tyrion yüzünü ekşiterek. Kızıl Kale’ye geldiği andan beri Leydi Tanda tarafından takip ediliyordu. Kadın silah olarak bofa balığı tartları, yaban domuzu kızartmaları, kremalı güveçler kullanıyordu. Nereden kapıldıysa, cüce bir lordun şişman, yumuşak ve geri zekâlı kızı Lollys için uygun bir koca olacağı fikrine kapılmıştı. Kızın otuz üç yaşında bir bakire olduğu söyleniyordu. “Özür dilediğimi söyle.”

“Ördek dolması çekmiyor mu canın?” diyerek sırıttı Bronn.

“Belki de ördeği sen yemelisin. Kızla da sen evlenirsin. Ya da daha iyisi, yemeğe Shaga’yı gönderelim.”

“Shaga kızı yiyip ördekle evlenir,” dedi Bronn. “Lolly, Shaga’dan bile ağır.”

“Öyle gerçekten,” diyerek onayladı Tyrion. İki kule arasındaki üstü kapalı yolda yürüyorlardı. “Başka kim beni istiyor?”

Paralı asker ciddileşti. “Braavos’tan gelen bir tefeci var. Yanında havalı belgeler, kâğıtlar filân getirmiş. Bir borç ödemesiyle ilgili olarak kralla görüşmek istiyor.”

“Joffrey yirmiye kadar saymayı biliyormuş gibi... Adamı Serçeparmak’a gönder. O bir yolunu bulup meseleyi çözer. Başka?”

“Üç Dişli Mızrak’tan gelen bir lord kalesinin yakıldığını, karısına tecavüz edildiğini ve köylülerinin öldürüldüğünü söylüyor. Babanın adamları yapmış.”

“Buna *savaş* dediklerinden eminim.” Tyrion bu işte Gregor Clegane kokusu olduğunu hissediyordu. Sör Amory Lorch da olabilirdi ya da babasının diğer köpeği Qohorik. “Joffrey’den ne istiyormuş?”

“Yeni köylüler,” dedi Bronn. “Bu kadar yolu ne kadar sadık olduğunu söylemek ve mükâfat dilenmek için gelmiş.”

“Yarın sabah biraz vakit ayırıp adamla görüşeceğim.” Gerçekten sadık ya da sadece yağcı olması bir şey değiştirmezdi. Bir nehir lordunun şikâyetleri dinlenmeliydi. “Rahat bir odaya yerleştirilsin ve sıcak yemek ikram edilsin. Bir çift iyi ve rahat çizme gönderilsin. Kral Joffrey’nin hediyesi olduğu söylensin.” Bir parça cömertlikten zarar gelmezdi.

Bronn başıyla onayladı. “Şikâyetlerinin duyulmasını isteyen bir sürü fırıncı, kasap ve manav da var.”

“Onlara geçen sefer de söyledim. Onlara verecek bir şeyim yok.” Kral Toprakları’na çok az miktarda yiyecek giriyordu. Çoğu, kale ve garnizon içindi. Sebze, meyve, kök ve un fiyatları mide bulandıracak ölçüde artmıştı. Tyrion, Bit Çukuru’ndaki güveççilerin kazanlarına ne çeşit etler attığını düşünmek bile istemiyordu. Balık olmasını umut etti. Deniz ve nehir hâlâ onlarındı... en azından Stannis gelene kadar.

“Koruma istiyorlar. Geçen gece bir fırıncı kendi fırınında yakılmış. Ekmek

için çok para istediğini söyleyip adamı kızartmışlar.”

“Gerçekten çok mu istiyormuş?”

“Bunu kendisine soramayız artık.”

“Adamı yememişler, öyle değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Bir dahaki sefere yiyecekler,” dedi Tyrion. “Onlara verebildiğim korumayı vereceğim. Şehir Muhafızları...”

“Saldırganların arasında Şehir Muhafızları’ndan adamlar da olduğunu iddia ediyorlar. Bizzat kralla görüşmek istiyorlar.”

“Aptallar.” Tyrion esnafı çok üzüldüğünü söyleyerek evlerine yollardı ama yeğeni kamçı ve mızrak kullanırdı. Belki de bunu hak ediyorlardı ama hayır, Tyrion buna cesaret edemezdi. Düşman er ya da geç Kral Toprakları’na girecekti ve o gün caddelerin krala düşman esnafla dolu olmaması gerekiyordu. “Kral Joffrey’nin çok üzgün olduğunu, onlar için elinden gelen her şeyi yapacağını söyleyin.”

“Ekmek istiyorlar, vaat değil.”

“Eğer bugün onlara ekmek verirsem, yarın sabah kapıda iki kat fazla insan buluruz. Başka?”

“Sur’dan gelen bir kara kardeş var. Bir kavanozun içinde çürüyen kesik bir el getirmiş, kâhya söyledi.”

Tyrion gülümsedi. “Eli kimsenin yememiş olmasına şaşırdım. Adamı görmeliyim sanırım. Yoren olabilir mi?”

“Hayır, değil. Thorne isimli bir şövalye.”

“Sör *Alliser* Thorne mu?” Tyrion’ın Sur’da tanıştığı onca kara kardeş arasında en az sevdiği adam Sör Alliser Thorne’du. Acımasız, kara ruhlu bir adamdı ve kendi değeriyle ilgili yanlış fikirlere sahipti. “Tekrar düşündüm de, Sör Alliser’i şimdi görmesem de olur. Ona dar bir hücre bulun. Şiltesi en az bir yıldır değiştirilmemiş olsun. Bırakalım da getirdiği el, kavanozda biraz daha çürüsün.”

Tyrion sarmal merdivenleri tırmanmaya başladığında Bronn güldü ve kendi yoluna gitti. Tyrion dış avluya vardığında kale kapısının yukarı kaldırılışını duydu. Ablası ve kalabalık bir grup ana kapıda bekliyordu.

Beyaz atının sırtında Tyrion'a yukarıdan bakan Cersei yeşillere bürünmüş bir tanrıça gibi görünüyordu. "Kardeşim," diye seslendi soğuk bir sesle. Janos Slynt meselesi kraliçeyi memnun etmemişti.

"Majesteleri," dedi Tyrion, nazikçe reverans yaptı. "Bu sabah çok güzel görünüyorsunuz." Kraliçenin tacı altındı, pelerini sedeflerle süslenmişti. Maiyeti arkasında sıralanmıştı: Kral Muhafızları'ndan Sör Boros Blount beyaz pullu zırh gömleğini giymişti; Sör Balon Swann'ın yayı gümüş renkli eyerinden sarkıyordu; Lord Gyles Rosby'nin öksürüğü her zamankinden daha beterdi; Simyacılar Loncası'ndan Alev Kehanetçisi Hallyne ve kraliçenin yeni gözdesi, merhum kralın yaveri, dul kraliçenin ısrarlarıyla şövalye ilan edilen kuzen Lancel Lannister. Vylarr ve yirmi adam daha gruba eşlik ediyordu. "Bu sabah nereye gidiyorsunuz Majesteleri?" diye sordu Tyrion.

"Yeni mancınıkları ve ateş toplarını denetlemek için şehir kapılarını gezeceğim. Şehir güvenliği konusunda hepimizin senin kadar duyarsız olduğunun düşünülmesini istemem." Cersei, aşağılama doluyken bile muhteşem görünen yeşil gözlerini Tyrion'a dikti. "Renly Baratheon'ın Yüksek Bahçe'den yola çıktığı haberini aldım. Gülyolu'na ulaşmış. Ordusunun tamamı onunla birlikte."

"Varys aynı raporu bana da sundu."

"Dolunaya kadar burada olabilir."

"Şu anki keyfe keder temposuyla olamaz," diye garanti verdi Tyrion. "Her gece ayrı bir kalede ziyafetlere katılıyor ve geçtiği her kasabada konsey düzenliyor."

"Ve her gün daha fazla adam onun sancağı altına giriyor. Ordusunun yüz bin askere ulaştığı söyleniyor."

"Biraz abartılmış gibi."

"Seni küçük aptal, Fırtına Burnu'nun ve Yüksek Bahçe'nin bütün kuvvetleri onun emrinde. Redwynelar haricindeki bütün Tyrell sancak beyleri de onun. Redwynelar için bana teşekkür borçlusun. Redwyne ikizleri benim elimde olduğu sürece Lord Paxter, Arbor'dan çıkmayacak ve savaşın dışında kaldığı için şükredecek."

"Çiçek Şövalyesi'ni güzel ellerinin arasından kaçırman büyük talihsizlik

oldu. Neyse, Renly'nin bizden önce düşünmesi gereken sorunları var. Babamız Harrenhal'da. Robb Stark Nehirova'da. Onun yerinde olsam ben de aynı şekilde davranırdım. Ağır ilerlerdim, diyara güç gösterisi yapardım, izlerdim ve beklerdim. Ben tatlı tatlı vakit öldürürken düşmanlarım birbirleriyle savaşırdı. Eğer Stark bizi bozguna uğratırsa güney, Renly'nin kucağına düşecek. Tek bir adam kaybetmeden hem de. Tam tersi olur da biz Stark'ı bozguna uğratırsak, Renly en zayıf düştüğümüz anda üstümüze saldıracak."

Cersei rahatlamış görünmüyordu. "Babam, ordusunu Kral Toprakları'na getirmeli. Bunu yapmasını sağla."

Senin kendini güvende hissetmenden başka hiçbir şeye yaramaz. "Ben ne zaman babamızın bir şey yapmasını sağlayabildim ki?"

Cersei soruyu duymazdan geldi. "Jaime'yi ne zaman kurtarmayı düşünüyorsun? O, yüz Tyrion eder."

Tyrion şımarıkça kıkırdadı. "Bunu sakın Leydi Stark'a söyleme lütfen. Jaime'yle takas edecek yüz Tyrion daha yok."

"Babam çıldırmış olmalı ki seni buraya yolladı. Sen gereksiz bile değilsin." Kraliçe dizginlerini çekip atını döndürdü. Ani bir tırısla kale kapısından çıktı. Sedefli pelerini arkasında uçuşuyordu. Maiyeti, kraliçeyi takip etti.

Renly Baratheon, Tyrion'ı korkutmuyordu doğrusu. Onu asıl endişelendiren kişi Renly'nin ağabeyi Stannis'ti. Renly halk tarafından çok seviliyordu ama daha önce hiç savaşmamış, ordu yönetmemişti. Stannis tam tersine sertti, soğuktu, acımasızdı. Ejderha Kayası'nda neler olduğunu bir öğrenebilseydi... ama casus olarak Kaya'nın açıklarına yolladığı balıkçılardan hiçbiri geri dönmemişti. Varys'in hizmetkâr olarak Ejderha Kaya'sına sokabildiği muhbirlerden bile ses çıkmıyordu. *Eğer Stannis, kardeşi Renly kapılara saldırırken denizden çıkarma yaparsa Joffrey'nin başı kazığa geçer. Daha kötüsü benim başım da onunkinin yanında olur.* İç karartan bir düşünce. Shae'i güvenli bir şekilde şehirden çıkartabilmek için plan yapmalıydı. En kötü ihtimal, en yakın olan gibi görünüyordu.

Podrick Payne, Tyrion'ın çalışma odasının kapısında durmuş yere bakıyordu. Tyrion'ın kemerine konuşarak, "Çalışma odanızda. Lordum, özür dilerim."

Tyrion içini çekti. "*Bana* bak Pod. İç çamaşırıma bakarak konuşman beni

huzursuz ediyor. Hele iç çamaşırı giymemişsem. Çalışma odamdaki kim?"

"Lord Serçeparmak." Delikanlı bir an için Tyrion'ın yüzüne bakmayı başardı. "Lord Petyr demek istedim. Lord Baelish yani. Hazine başı."

"Lord bir kafileymiş gibi anlattın." Delikanlı beline vurulmuş gibi aniden eğildi. Tyrion saçma bir şekilde kendini suçlu hissediyordu.

Mor renkli takımı ve sarı saten peleriniyle çok şık görünen Lord Petyr pencere sekisine oturmuş, eldivenli elini zarifçe dizinin üstüne koymuştu. "Kral elinde bir yayla tavşanlarla dövüşüyor," dedi. "Tavşanlar kazanıyor, gelip bakın."

Tyrion pencereden dışarı bakmak için ayak parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı. Yerde ölü bir tavşan yatıyordu. Bir diğeri karnına saplanan ok yüzünden ölmek üzereydi. Hedeflerine asla ulaşamamış oklar fırtınanın dağıttığı samanlar gibi toprak zemine saçılmıştı. "Şimdi!" diye bağırdı Joff. Avcılardan biri elinde tuttuğu yaban tavşanını saldı ve hayvan zıplayarak koşmaya başladı. Joffrey tetiği serbest bırakıp oku saldı ama ok tavşanın altmış santim açığından geçip gitti. Tavşan arka ayaklarının üstüne durdu, krala bakıp burnunu oynattı. Joff küfür ederek yayın ipini tekrar germek için makarayı çevirdi ama tavşan çoktan uzaklaşmıştı. "Bir tane daha," diye bağırdı kral. Avcı bir tavşan daha saldı. Hayvan koşmaya başladı. Joffrey'nin oku neredeyse Sör Preston'ın kasığına saplanacaktı.

Serçeparmak döndü. "Çocuk, yaban tavşanlarını sever misin?" diye sordu Podrick'e.

Podrick ziyaretçinin çizmelerine bakıyordu. Siyah iğne işleriyle süslenmiş kırmızı deriden, şık şeylerdi. "Yemek için mi lordum?"

"Bir sürü çömlek al," diye tavsiyede bulundu Serçeparmak. "Kısa zaman sonra bütün kaleyi tavşanlar saracak. Günde üç öğün tavşan yiyeceğiz."

"Şişte kızartılmış farelerden iyidir," dedi Tyrion. "Pod, bizi yalnız bırak. Tabi lordumuz serinletici bir şeyler içmek istemiyorsa."

"Teşekkür ederim, istemiyorum." Serçeparmak'ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Cüceyle içki içersen Sur'da uyanırsın, diyorlar. Siyahlar beni solgun gösteriyor."

Korkmanıza gerek yok lordum, dedi Tyrion içinden. *Sizin için düşündüğüm*

yer Sur değil. Minderli yüksek koltuğa oturdu. “Bugün son derece şıksınız lordum,” dedi.

“Sorunluyum, *her gün* şık görünmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.”

“Takımınız yeni mi?”

“Gerçekten öyle. Çok dikkatlisiniz.”

“Mor ve sarı. Bunlar hanedanınızın renkleri mi?”

“Hayır. İnsanın her gün aynı renkleri giymekten sıkıldığını fark ettim.”

“Hançeriniz de oldukça göz alıcı.”

“Öyle mi?” Serçeparmak’ın gözlerinde fesatlık vardı. Hançeri belinden aldı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. “Valyria çeliğinden. Sapı da ejderha kemiğinden yapıldı. Yine de önemsiz bir şey. İsterseniz sizin olabilir.”

“Benim mi?” Tyrion adamın yüzüne uzun uzun baktı. “Hayır, sanmıyorum. Asla benim olmadı.” *Biliyor,* diye düşündü Tyrion. *Aşağılık herif bildiğimi biliyor ve ona dokunamayacağımı düşünüyor.*

Kendisini altınla donatan asıl adam Petyr Baelish’ti, Jaime Lannister değil. Jaime’nin o meşhur altın zırhı, aslında altın suyuna batırılmış çelikten yapılmıştı ama Serçeparmak, ah... Tyrion tatlı Petyr hakkında birkaç şey öğrenmişti ve tiksintisi artmıştı.

Jon Arryn on yıl önce Petyr’e gümrükte önemsiz bir memurluk vermişti. Petyr, diğer tahsilatçıların topladığının üç katını toplayarak kısa zamanda göze girmişti. Kral Robert son derece pahalı zevkleri olan bir adamdı ve Serçeparmak gibi iki altını birbirine sürtüp üçüncüsünü yaratabilen bir adam Kral Eli için çok değerliydi. Serçeparmak’ın yükselişi yaydan fırlayan ok kadar hızlı olmuştu. Saraya gelişinin daha üçüncü yılında hazine başı seçilmiş, küçük konseye alınmıştı. Bugün kraliyet geliri, eski hazine başının zamanında olduğundan on kat fazlaydı... ama kraliyet borçları da bir o kadar büyümüştü. Serçeparmak usta bir jonglördü.

Ah, zekiydi. Altınları basitçe alıp bir kasaya kilitlemiyordu elbette. Kralın borçlarını takasla ödüyor ve kralın altınlarını kendi adına işletiyordu. Arabalar, dükkânlar, gemiler, evler satın alıyordu. Ucuzken un ambarlıyor, zamlandığında fahiş fiyatlara ekmek satıyordu. Kuzeyden yün, güneyden ipek, Lys’ten dantel getirtiyor, bunları boyuyor ve tekrar satıyordu. Altın ejderhalar yavrulayıp

çoğalıyordu ve Serçeparmak onları borç olarak dağıtıp yeni yavrularıyla birlikte geri alıyordu.

Yıllar içinde gerekli yerlere kendi adamlarını da yerleştirmişti. Anahtar Koruyucuları onun adamlarıydı, dördü birden. Kral Muhasebecisi ve Kral Terazi'si onun atadığı kişilerdi. Yani, hazineye bağlı çalışan üç kurumun başında da Serçeparmak'ın adamları vardı. Liman amirleri, mültezimler, gemi muhasebecileri, yün ve şarap simsarları, gümrük memurları; her on kişiden dokuzu Serçeparmak için çalışıyordu. Adamlar orta sınıftandı; tacirlerin oğulları, önemsiz lordlar, hatta bazen yabancılar. Ama ortadaki sonuca bakılacak olursa hepsi de asil kanlı seleflerinden daha akıllıydı.

Serçeparmak'ın atamalarını sorgulamak kimsenin aklına gelmemişti. Neden sorgulayacaklardı ki? Serçeparmak kimse için bir tehdit oluşturmuyordu. Nazik, güleç yüzlü, akıllı bir adamdı. Herkesin arkadaşıydı. Kralın ya da El'in istediği altınları hemen buluyordu. Önemsiz bir hanedanın üyesi olarak doğmuş bu adamın nesinden korkulurdu? Yanına çağıracağı sancak beyleri, kuvvetli bir kalesi, sağlam bir evlilik yapma ihtimali yoktu.

Bütün bunlara rağmen ona dokunmaya cesaret edebilir miyim? diye düşündü Tyrion. *Bir vatan haini olsa bile, cesaret edebilir miyim?* Emin değildi. En azından şimdi, savaş iyice hararetlenmişken dokunmamalıydı. Zaman içinde Serçeparmak'ın kilit noktalara yerleştirdiği adamları kendi adamlarıyla değiştirebilirdi ama...

Avludan bağrışmalar yükseldi. "Ah, Majesteleri bir tavşan vurdu," dedi Lord Baelish.

"Çok ağır hareket eden bir tavşan olduğuna şüphe yok," dedi Tyrion. "Lordum, siz Nehirova'da himayeye alınmıştınız. Duyduğuma göre gençliğinizde Tullyler'le yakın ilişkileriniz varmış."

"Öyle denebilir. Özellikle kızlarıyla."

"Ne kadar yakındınız?"

"Onların bekâretlerini ben aldım. Bu yakınlık yeterli mi?"

Yalan –Tyrion bunun bir yalan olduğundan hemen hemen emindi– adamın ağzından öyle rahat ve kolaylıkla çıkıyordu ki duyanın inanmaması mümkün değildi. Yalan söyleyen Catelyn Stark olabilir miydi? Hem bekâret meselesinde

hem de hançer hakkında yalan mı söylemişti? Tyrion yaş aldıkça hiçbir şeyin göründüğü kadar basit ve gerçek olmadığını öğrenmişti. “Lord Hoster’ın kızları tarafından pek sevilmediğimi itiraf etmeliyim,” dedi. “Benim yapacağım herhangi bir teklifi dinleyeceklerinden şüpheliyim. Ama aynı teklif sizin ağzınızdan çıktığında daha tatlı duyulabilir.”

“Bu, teklifin ne olduğuna bağlı. Eğer Sansa karşılığında ağabeyiniz Jaime’yi isteyecekseniz başka birinin vaktini harcayın, benimkini değil. Joffrey oyuncağından vazgeçmez ve Leydi Catelyn de sümüklü bir kız karşılığında Kral Katili’ni vermez.”

“Arya’yı da ele geçirmeyi planlıyorum. Adamlarım onu arıyor.”

“Aramak bulmak anlamına gelmez.”

“Bunu aklımda tutacağım lordum. Etkilemenizi istediğim asıl kişi Leydi Lysa. Onun için çok daha tatlı bir teklifim var.”

“Lysa, Catelyn’den daha kolay etki altına alınabilir, bu doğru ama aynı zamanda Catelyn’den daha ürkektir ve anladığım kadarıyla sizden nefret ediyor.”

“Benden nefret etmek için geçerli bir sebebi olduğunu düşünüyor. Onun kalesinde konuk edildiğimde kocasının katilinin ben olduğumu söyleyip durdu ve itirazlarıma kulak asmadı.” Öne eğildi. “Eğer ona Jon Arryn’ın gerçek katilini verirsem beni bir parça sevebilir.”

Duydukları Serçeparmak’ın ayağa kalkmasına sebep oldu. “Gerçek katil mi? Beni meraklandırdınız Tyrion. Kimden bahsediyorsunuz?”

Gülümseme sırası Tyrion’daydı. “Ben dostlarıma karşılık beklemeden hediyeler veririm. Lysa Arryn bunu anlamalı.”

“İstediğiniz Lysa’nın dostluğu mu, yoksa kılıçları mı?”

“Her ikisi de.”

Serçeparmak elini sakalına götürdü. “Lysa’nın kendine ait sıkıntıları var. Ay Dağları’nda yaşayan kabileler dağlardan inmeye başladı. Sayıları eskisinden daha fazla... ve daha iyi silahları var.”

“Can sıkıcı,” dedi adamları bizzat silahlandıran Tyrion Lannister. “Ona bu konuda yardım edebilirim. Bir sözümle...”

“Ve bu sözünüz ona neye mal olacak?”

“Leydi Lysa ve oğlunun Joffrey’ye bağlılık yemini etmesini istiyorum. Ve...”

“...Starklar’a ve Tullyler’e karşı savaşmasını mı?” Serçeparmak başını iki yana salladı. “Tatlınızın içinde böcek var lordum. Lysa şövalyelerini Nehirova’ya karşı savaşa sokmaz.”

“Ben de bunu istemiyorum zaten. Düşman kıtlığı çekmiyoruz. Onun kuvvetini Lord Renly’ye ya da Ejderha Kayası’ndan ayrılmaya karar verirse Lord Stannis’e karşı kullanacağım. Karşılığında da Vadi’ye huzur, Jon Arryn meselesine adalet getireceğim. Hatta, şu çok sevimli oğlunu Batı Muhafızı ilan edeceğim. *Onu uçarken görmek istiyorum.* Çocuğun sesini hâlâ duyabiliyordu. “Ve anlaşma sağlayabilirsek oğluna yeğenimi vereceğim.”

Serçeparmak’ın gri yeşil gözlerinde gerçek bir hayret ifadesi görmek Tyrion’ı sevindirmişti. “Myrcella mı?”

“Uygun yaşa geldiğinde Lord Robert’la evlenebilir. O vakte kadar da Leydi Arryn’ın himayesinde Kartal Yuvası’nda kalır.”

“Peki bu planlarınız hakkında kraliçemiz ne düşünüyor?” Tyrion omuzlarını silkince Serçeparmak kahkaha attı. “Ben de böyle düşünmüştüm. Tehlikeli bir küçük adamsınız Lannister. Evet, Lysa’ya bu şarkıyı söyleyebilirim.” Aynı sinsi gülüş tekrar yüzüne kondu. “Tabi canım isterse.”

Tyrion başıyla onayladı, bekledi. Serçeparmak’ın uzun suskunluklara dayanamadığını biliyordu.

“Öyleyse,” diye devam etti Lord Petyr bir an durakladıktan sonra. “Bu işten ben ne kazanacağım?”

“Harrenhal’u.”

Adamın yüzünü izlemek eğlenceliydi. Lord Baelish’in babası küçük lordların en küçüğüydü. Büyükbabası arazisi olmayan önemsiz bir şövalyeydi. Serçeparmak’a miras yoluyla geçen tek varlık Parmaklar’ın rüzgârlı kıyısındaki küçücük verimsiz toprak parçasıydı. Öte yandan Harrenhal geniş ve verimli arazileriyle Yedi Krallık’taki en zengin topraklardan biriydi ve muazzam kalesi diyardaki en sağlam kaleydi... ve Nehirova, Harrenhal’un yanında cüce gibi kalıyordu. Serçeparmak Nehirova’da büyümüş, Lord Hoster’ın kızına göz koyunca aşağılayıcı bir şekilde sürgün edilmişti.

Serçeparmak pelerininin kıvrımlarını sakince düzeltiyordu ama Tyrion adamın sinsi gözlerindeki aç ifadeyi görebiliyordu. *Onu ele geçirdim,* bunu

biliyordu. “Harrenhal lanetli bir yer,” dedi Serçeparmak, sıkılmış gibi görünmeye çalışıyordu.

“O zaman kaleyi yıkın ve kendinize arzu ettiğiniz gibi yeni bir kale yaptırın. Altın sıkıntısı çekmeyeceksiniz. Sizi Üç Dişli Mızrak’ın baş lordu yapmak niyetindeyim. Nehir Lordları güvenilir olmadıklarını kanıtladılar. Bırakın sizin için bağlılık yemini etsinler.”

“Tullyler dâhil mi?”

“İşimiz bittiğinde Tully kalırsa, evet.”

Serçeparmak bal peteğinden koca bir ısırık almış küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. Arılara dikkat etmeye çalışıyordu ama bal çok tatlıydı. “Harrenhal, bütün toprakları ve bütün geliri,” dedi eğleniyormuş gibi. “Tek lafınızla beni diyarın en güçlü lordlarından biri yapıyorsunuz. Minnettar olmadığımı düşünmeyin lordum ama... neden?”

“Taht konusunda ablama en çok yardım eden sizdiniz.”

“Janos Slynt de yardım etti. Harrenhal kısa zaman önce ona bağışlanmıştı ama adam işe yaramaz olduğu anda geri alındı.”

Tyrion kahkaha attı. “Beni köşeye sıkıştırdınız lordum. Ne diyebilirim? Leydi Lysa’yı ele geçirmek için size ihtiyacım var. Janos Slynt’e ihtiyacım yoktu.” Yine omuzlarını silkti. “Sizin Harrenhal’da oturmanızı, Renly’nin Demir Taht’ta oturmasına tercih ederim. Bu yeterince açıklayıcı oldu mu?”

“Oldu gerçekten. Lysa’yı ikna edebilmek için onunla tekrar yatmam gerekebilir.”

“Bu görevi başarıyla yerine getireceğinizden şüphem yok.”

“Bir keresinde Ned Stark’a, çirkin bir kadınla yatağa girmek zorunda kalınca yapılacak en iyi şey gözlerini kapatıp işini görmektir demiştim.” Tyrion’ın birbirinden farklı renkteki gözlerinin içine baktı. “Bana on beş gün verin. İşlerimi yoluna koyup Martı Kasabası’na gidecek bir gemi ayarlayayım.”

“Benim için gayet uygun.”

Lord Baelish ayağa kalktı. “Bu epey güzel bir sabah oldu Lannister. Ve kârlı... her ikimiz için de.” Reverans yapıp kapıya yöneldi. Pelerini sarı bir girdap gibi görünüyordu.

İki, diye düşündü Tyrion.

Varys'i beklemek için yatak odasına gitti. Akşama doğru diye tahmin etti. Belki de ay yükseldikten sonra. Öyle olmasını istemiyordu. Bu gece Shae'i ziyaret edebilmeyi umuyordu. Aradan bir saat geçmeden Taş Kargalar'dan Galt, unlu adamın geldiğini söylediğinde Tyrion tatlı bir şaşkınlık yaşadı. "Yüce Üstat'ı öyle kıvrandırdığınız için çok zalim bir adamsınız," dedi hadım. "Yaşlı adam sırlara tahammül edemiyor."

"Bu duyduğum, bir kuzguna karasın diyen bir karganın sesi mi yoksa? Doran Martell'e ne önerdiğimi bilmek istemiyor musun?"

Varys kıkırdadı. "Belki de kuşlarım çoktan söylemiştir bana."

"Öyle mi gerçekten?" Bunu duymak istiyordu. "Anlat bakalım."

"Dorne savaştan uzak kalmayı tercih etti. Doran Martell sancak beylerini çağırdı ama hepsi bu. Martell'in Lannisterlar'a karşı beslediği nefret herkesin malumudur ve Renly'ye yardım edeceği düşünülüyor. Siz de onu vazgeçirmek istiyorsunuz."

"Bu çok açık zaten."

"Asıl bilmece iş birliğinin karşılığında ona ne önerdiğiniz. Prens duygusal bir adam. Hâlâ kız kardeşi Elia ve bebeği için yas tutuyor."

"Bir lord, duygularının hırsını yok etmesine asla izin vermez, demişti babam bir keresinde... ve bizim konseyimizde boş bir sandalye var. Lord Janos siyahları kuşandı, biliyorsunuz."

"Konseyde bir sandalye hafife alınamaz, haklısınız," dedi Varys. "Ama gururlu bir adama kız kardeşinin katlini unutturabilir mi?"

"Neden unutsun?" Tyrion gülümsedi. "Kız kardeşinin katillerini ölü ya da diri ona teslim edeceğime dair söz verdim. Savaştan *sonra* elbette."

Varys zekâ dolu gözlerle Tyrion'a bakıyordu. "Kuşlarım, Prenses Elia'nın ölürken bir isim haykırdığını söyledi."

"Herkesin bildiği sır, sır mıdır? Casterly Kayası'ndaki herkes Prenses Elia'yı öldüren kişinin Gregor Clegane olduğunu biliyordu. Küçük bebeğin kanı ve beyin parçaları ellerindeyken prensese tecavüz etmişti."

"Bu sır babanızın yeminli adamı hakkında."

"Elli bin Dorne askerinin kuduz bir köpekten daha kıymetli olduğunu söyleyecek biridir babam."

Varys pudralı yanağını sıvazladı. “Peki, ya Prens Doran katilin yanı sıra emri veren lordu da isterse...”

“İsyanı Robert Baratheon yönetiyordu. Sonuçta bütün emirler ona aitti.”

“Robert, Kral Toprakları’nda değildi.”

“Doran Martell de öyle.”

“Gururu için kan, hırsı için makam vereceksiniz. Altın ve arazi. Tatlı bir teklif... ama tatlılar zehirli olabilir. Prensin yerinde olsaydım, bu bal peteğine uzanmadan önce başka şeyler de isterdim. Bir iyi niyet göstergesi, ihanet ihtimaline karşı bir güvence. Ona kimi vereceksiniz?”

Tyrion içini çekti. “Zaten biliyorsun, öyle değil mi?”

“Madem öyle dediniz, evet. Tommen. MYRCELLA’yı hem Leydi Arryn’a, hem de Doran Martell’e veremeyeceğinize göre.”

“Bir dahaki sefere hatırlat da seninle tahmin etme oyunu oynamayayım. Hile yapıyorsun.”

“Prens Tommen iyi bir çocuk.”

“Eğer onu bu yaşında Cersei ve Joffrey’den ayırabilirsem, büyüdüğünde iyi bir adam bile olabilir.”

“İyi bir kral olabilir mi?”

“Kral Joffrey.”

“Ve Tommen onun veliahtı. Kralımızın başına bir şey gelirse doğuştan iyi tabiatlı, sevimli, kolay işlenebilir Tommen...”

“Çok şüpheci bir zihnin var Varys.”

“Bunu iltifat kabul ediyorum lordum. Prens Dorren ona sunduğunuz büyük onur karşısında duyarsız kalmayacaktır, buna şüphe yok. Ustaca bir plan yapmışsınız... ama küçük bir açığı var.”

Cüce kahkaha attı. “O açığın adı Cersei mi?”

“Hangi devlet işi bir annenin rahminde büyüttüğü meyvelere duyduğu sevgiden büyük olabilir? Zafer ve hanedanın iyiliği için birini uzaklara yollamayı göze alabilir belki ama ikisini birden? Kesinlikle kabul etmez.”

“Cersei’nin bilmediği şey bana zarar veremez.”

“Ya kraliçe planınız hayata geçmeden önce niyetinizi öğrenirse?”

“O zaman, en büyük düşmanımın ablam olmasını sağlayan adamın kim

olduğunu bilirim.”

Varys kıkırdadı. *Üç*, diye düşündü Tyrion.

Sansa

Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Kelimeler yüzüncü okuyuşunda da ilk okuyuşundakilerin aynısıydı. Sansa, katlanmış parşömen parçasını yastığının altında bulmuştu. Oraya nasıl geldiğini, kimin gönderdiğini bilmiyordu. İmzalanmamıştı, mühürlenmemişti, el yazısı tanıdık değildi. Notu göğsüne bastırıp okuduklarını fısıltıyla tekrar etti. "Eve dönmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel." Nefes aldı, hafifçe.

Bu ne anlama geliyordu? Ne kadar sadık olduğunu kanıtlamak için notu kraliçeye mi götürmeliydi? Sinirli bir şekilde karnını ovdu. Sör Meryn'in hediyesi olan morluk artık sarıya çalıyordu ama ağrısı hâlâ geçmemişti. Şövalyenin Sansa'ya yumruk atan elinde çelik eldiven vardı. Aslında Sansa'nın suçuydu. Duygularını saklamayı öğrenememişti. Joffrey'yi sinirlendiriyordu. Lord Slynt'in İblis tarafından Sur'a gönderildiğini duyduğu zaman çenesini tutamamış, "Umarım onu Ötekiler alır," demişti ve bu kralın hoşuna gitmemişti.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Bu not dualarının karşılığı olabilir miydi? Sonunda onu kurtarmak için gerçek bir şövalye mi gönderilmişti? Belki Redwyne ikizlerinden biriydi, belki de Sör Balon Swann... hatta Sansa'nın sevgili arkadaşı Jeyne Poole'un âşık olduğu, kızıl saçlı, pelerininde yıldızlar parlayan Beric Dondarrion bile olabilirdi.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Bu da Joffrey'nin zalim oyunlarından biri olabilir miydi, Lord Eddard'ın kesik başını göstermek için siperlere çıkardığı günkü gibi? Bu not, aslında sadık olmadığını kanıtlamak için kurnazca kurulmuş bir tuzak olabilirdi. Gece tanrı korusuna gittiğinde elinde Buz'la büvet ağacının altında bekleyen Sör İlyn Payne'i bulabilirdi.

Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.

Kapı açıldı, Sansa elindeki notu oturduğu minderin altına sakladı. Gelen, oda hizmetçisiydi, kahverengi saçlı, çekingen olanı.

“Leydim bu gece banyo yapmak ister mi?”

“Ateşin yakılmasını istiyorum, üşür gibi oldum.” Sıcak bir gün olmasına rağmen *titriyordu.*

“Emredersiniz.”

Sansa şüphe dolu bakışlarla kızı izledi. Notu görmüş müydü? Pek ihtimal vermiyordu. Kimse gizli bir notu bu aptal görünüşlü kıza emanet etmezdi. Yine de Sansa kızı yeterince tanımıyordu. Kraliçe, Sansa’nın hizmetçilerini on beş günde bir değiştiriyordu. Böylece hiçbiriyle yakınlık kuramamasını sağlıyordu.

Ateş yanmaya başladığında Sansa kıza resmi bir şekilde teşekkür etti ve odadan çıkmasını söyledi. Her zamanki gibi aldığı emri hemen yerine getiren hizmetçi kızın gözlerinde sinsi bir bakış olduğunu düşündü Sansa. Sansa’nın her hareketini kraliçeye ya da Varys’e rapor ettiğine şüphe yoktu. Bütün hizmetçiler onu gözetliyordu. Bundan emindi.

Yalnız kalır kalmaz notu ateşe attı. Parşömenin kıvrılıp siyah dumanlar çıkararak yanışını izledi. *Eve gitmek istiyorsan bu gece tanrı korusuna gel.* Pencereye gitti. Ay rengi zırhının üstüne beyaz pelerin giyen kısa boylu bir şövalye, açılır kapanır köprünün üstünde volta atıyordu. Sör Preston Greenfield olmalıydı. Bu kadar kısa boylu başka şövalye yoktu. Sansa kale içinde istediği gibi dolaşmakta özgürdü, kraliçe bu izni vermişti ama gecenin bu saatinde Maegor Hisarı’ndan ayrılmaya kalkarsa Sör Preston nereye gittiğini mutlaka soracaktı. Adama ne cevap verecekti? Notu yaktığı için birdenbire mutlu oldu.

Elbisesini çıkarıp yatağına uzandı ama uyumadı. *Hâlâ orada mı? Ne kadar bekleyecek?* Böyle bir not gönderip hiç açıklama yapmamak çok zalimceydi. Kafasında bin bir düşünce dönüp duruyordu.

Keşke biri Sansa’ya ne yapması gerektiğini söyleyebilseydi. En iyi arkadaşı Jeyne’i ve Rahibe Mordane’i özlüyordu. Rahibenin başı, Stark Hanedanı’na hizmet eden herkes gibi kesilmişti. Jeyne’e ne olduğunu bilmiyordu. En iyi arkadaşı bir gün ortadan kaybolmuştu ve kızın adı bir daha anılmamıştı. Onları çok sık düşünmemeye çalışsa da bazen bütün anılar birdenbire kafasında canlanıyordu. Gözyaşlarına hâkim olmak güçleşiyordu. Zaman zaman kız kardeşini bile özlüyordu. Arya şu anda Kışyarı’nda güvendeydi. Dans ediyor, iğne oyası yapıyor, Bran’la ve bebek Rickon’la oynuyor ve hatta canı istediğinde

atına binip kış kasabasında dolaşıyordu. Sansa da ata binebiliyordu ama sadece avluda... bütün gün çember çizerek at sürmek sıkıcıydı.

Bağrışmaları duyduğunda uyanıktı. Birbirine karışmış insan sesleri önce uzaktan gelmiş, sonra iyice yükselmişti. Ne dedikleri anlaşılmıyordu. At sesleri, ayak sesleri ve emirler duyuluyordu. Görünmemeye çalışarak pencereden baktı. Meşaleler taşıyan mızraklı adamlar duvarların üstünde koşuşturuyordu. *Yatağına dön,* dedi kendi kendine. *Seni ilgilendiren bir durum yok. Şehirde yeni bir sorun daha çıktı, hepsi bu.* Kale içinde son zamanlarda, şehirdeki sorunlardan başka bir şey konuşulmuyordu. Savaştan kaçan insanlar akın akın şehre geliyordu. Hayatta kalabilmek için birbirlerini soyuyor, hatta öldürüyorlardı. Başka seçenekleri yoktu. *Yatağına dön.*

Ama baktığında şövalyenin gitmiş olduğunu gördü. Kuru hendeğin üstündeki köprü aşağıdaydı. Nöbetçi yoktu.

Sansa düşünmeden pencereden ayrılıp gardırobuna koştu. *Ah! Ben ne yapıyorum?* diye sordu kendine, giyinirken. Bu çılgınlık. Siper duvarlarında yanan sayısız meşaleyi görebiliyordu. Sonunda Renly ve Stannis gelmişler miydi? Joffrey'yi öldürüp ağabeylerinin tahtını ele mi geçireceklerdi? Eğer durum bu olsaydı muhafızlar köprüyü kaldırır, ana kaleden Maegor Hisarı'na geçişi keserlerdi. Sansa omzuna gri bir pelerin atıp et kesmek için kullandığı keskin bıçağı aldı. *Eğer bu bir tuzaksa onların zulmüne katlanmak yerine ölmeyi tercih ederim,* dedi kendi kendine. Bıçağı pelerininin altına sakladı.

Odasından gizlice çıkıp karanlığa karıştı. Bir sıra kırmızı pelerinli kılıçlı, aceleyle yanından geçip gitti. Sansa boş bırakılan köprüye koşmadan önce askerlerin iyice uzaklaşmasını bekledi. Avlu, kılıç kemerlerini bağlayan, atlarını eyerleyen adamlarla doluydu. Sör Preston, Kral Muhafızları'ndan üç şövalyeyle birlikte ahırın önünde duruyordu. Kralı gördüğünde Sansa'nın nefesi kesildi. Beyaz pelerinleri ay kadar parlak şövalyeler Joffrey'nin zırhını giymesine yardım ediyordu. Şükürler olsun ki Joffrey, Sansa'yı görmemişti. Bağırarak kılıcının ve yayının getirilmesini emrediyordu.

Sansa kalenin derinliklerine doğru koşarken sesler zayıfladı. Dönüp arkasına bakmaya korkuyordu. Kral onu izliyor olabilirdi... daha kötüsü peşinden geliyor olması ihtimaliydi. Sarmal merdivenler kıvrılarak tırmanıyor, dar pencerelerden

dışarı çıkan titrek ışıklarla aydınlanıyordu. Merdivenlerin son basamağına vardığında Sansa'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Gölgede kalan bir sütuna koştu ve yaslanıp soluklanmak için bir süre bekledi. Bacağına sürtünen şeyi hissettiğinde ölümüne korktu ama bu şey sadece siyah bir sokak kedisiydi. Yaratık, Sansa'ya tıslayıp koşarak uzaklaştı.

Sonunda tanrı korusuna vardığında kaleden gelen sesler iyice silikleşmiş, zor duyulur metal şıngırtılarına ve insan bağrışmalarına dönüşmüştü. Sansa pelerinine daha sıkı sarındı. Hava toprak ve yaprak kokuyordu. *Leydi burayı çok severdi,* diye düşündü. Bir kalenin tam kalbinde, şehrin tam ortasında olmasına rağmen tanrı korusunda vahşi bir şeyler vardı. Yaşlı tanrılar binlerce gözle insanları izliyordu.

Sansa, annesinin tanrılarını, babasınınkilere tercih ederdi. Heykelleri, vitraylardaki figürleri, yanan tütsülerin kokusunu, kristaller taşıyan rahipleri ve cübbelerini... lavicerttaşıyla, akikle ve sedefle kaplı mihraplarda sihirli oyunlar oynayan gökkuşaklarını seviyordu. Ama tanrı korusundaki tanrıların da mutlak güçleri olduğunu inkâr edemezdi. Özellikle geceleri. *Bana yardım et,* diye yalvardı. *Bana bir dost gönder, beni kurtaracak gerçek bir şövalye...*

Kabukların sertliğini elleriyle hissederek ağaçtan ağaca yürüdü. Yapraklar yanaklarını okşuyordu. Çok mu geç kalmıştı? Gerçekten onu bekleyen biri var mıydı? Sesini çıkarmaya cesaret edebilir miydi? Burası çok sessiz, çok sakin görünüyordu...

"Gelmeyeceğinden korkuyordum çocuğum."

Sansa döndü. Ağaçların arasından ağır, kalın boyunlu, yavaş hareket eden bir adam çıktı. Başlığı iyice öne çekilmiş gri bir pelerin giyiyordu ama ay ışığı adamın yanağına vurup lekeli ve damarlı cildini açığa çıkarır çıkarmaz Sansa onu çağıranın kim olduğunu anladı. "Sör Dontos," dedi hayal kırıklığıyla. "Siz miydiniz?"

"Evet leydim." Sansa'ya yaklaştı. Nefesindeki ekşi şarap kokusu fark edilmeyecek gibi değildi. "Benim." Elini uzattı.

Sansa geriledi. *"Yapma!"* Elini pelerininin altına sakladığı bıçağa götürdü. "Ne... benden ne istiyorsunuz?"

"Sadece yardım etmek," dedi Dontos. "Sizin bana yardım ettiğiniz gibi."

“Sarhoşsunuz, öyle değil mi?”

“Cesaretimi kaybetmemek için bir kadeh şarap içtim sadece. Yakalanırsam derimi yüzerler.”

Peki ya bana ne yaparlar? diye düşündü Sansa. Yine Leydi’yi hatırlamıştı. Leydi yalanı *koklayabilirdi*, evet yapabilirdi ama babası onu öldürmüştü, Arya yüzünden. Bıçağı alıp iki eliyle birden tuttu.

“Beni bıçaklayacak mısınız?” diye sordu Dontos.

“Yaparım,” dedi Sansa. “Söyleyin, sizi kim yolladı?”

“Kimse. Şövalyelik şerefim üstüne yemin ederim leydim.”

“Şövalye mi?” Joffrey adamın rütbesini geri almıştı. Dontos artık bir soytarıydı, Ay Oğlan’dan daha düşük dereceli bir soytarı. “Tanrılara bir şövalye için yalvardım,” dedi Sansa. “Dualar edip durdum. Bana yaşlı ve aptal bir soytarı mı yolladılar?”

“Bunu hak ettim... tuhaf olduğunu biliyorum... ama onca yıl şövalyeydim, aptaldım... ve şimdi bir soytarıyım... ama tekrar şövalye olabilirim leydim, kendimde o cesareti buldum, sizin sayenizde... sizin nezaketiniz, sizin cesaretiniz sayesinde. Beni siz kurtardınız, sadece Joffrey’den değil, kendimden de.” Sesi hüzünlendi. “Bir zamanlar, kahramanlar kahramanı bir şövalyeyken soytarı olmuş bir adam daha varmış, ozanlar söyler...”

“Florian,” diye fısıldadı Sansa. Baştan ayağa ürperdi.

“Tatlı leydim, sizin Florian’ınız olabilirim,” dedi Dontos dizlerinin üstüne çökerken.

Sansa elindeki bıçağı yavaşça aşağı indirdi. Başı dönüyordu, havada yüzüyormuş gibi hissediyordu kendini. *Çılgınlık bu. Kendimi bu sarhoşa emanet etmek çılgınlık ama böyle bir fırsat bir kez daha karşıma çıkar mı?* “Nasıl? Beni buradan nasıl çıkaracaksınız?”

Sör Dontos kafasını kaldırıp Sansa’nın yüzüne baktı. “Sizi kalenin dışına çıkarmak işin en zor kısmı. Ama kaleden çıkar çıkmaz sizi evinize götürecek bir gemi bulabilirim. Gerekli altını bulup plan yapacağım, hepsi bu.”

“Şimdi gidebilir miyiz?” diye sordu Sansa. Umut etmeye korkuyordu.

“Bu gece mi? Hayır leydim, korkarım bu mümkün değil. Önce, sizi kaleden güven içinde çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım, uygun vakitte. Çabuk ya da

kolay olmayacak, beni de gözetliyorlar.” Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. “Bıçağı kaldırabilir misiniz?”

Sansa bıçağı tekrar pelerininin içine sakladı. “Ayağa kalkın Sör.”

“Teşekkür ederim leydim.” Sör Dontos sakar hareketlerle ayağa kalkıp dizlerine yapışan yaprakları ve toprağı silkeledi. “Babanız diyarın gördüğü en hakikatli adamdı ve ben bir kenarda durup onu katletmelerini izledim. Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım... ama Joffrey beni öldürmek istediğinde siz sesinizi yükselttiniz. Leydim, ben hiçbir zaman gerçek bir kahraman olmadım. Ne Ryam Redwyne ne de Cesur Barristan’dım. Bir turnuva kazanmadım, adım bir savaş hikâyesinde anılmadı ama... ben bir zamanlar *şövalyeydim* ve sizin sayenizde bunun ne anlama geldiğini hatırladım. Hayatım değersizdir ama sizindir.” Dontos elini büvet ağacının eğri büğrü dallarından birine koydu. Titriyordu. “Babanızın tanrılarının huzurunda yemin ederim ki sizi evinize göndereceğim.”

Yemin etti. Tanrıların huzurunda edilmiş kesin bir yemin. “O halde... kendimi sizin ellerinize bırakacağım sör. Ama gitme vaktinin geldiğini nasıl anlayacağım? Yine not mu göndereceksiniz bana?”

Sör Dontos endişeli gözlerle etrafa bakındı. “Çok riskli. Buraya, tanrı korusuna gelmelisiniz. Mümkün olduğunca sık. Burası *tek* güvenli yer. Ne odalarımız, ne avludaki merdivenler, oralarda yalnızmışız gibi görünsek de değiliz. Kızıl Kale’deki bütün taşların kulakları var. Sadece burada çekinmeden konuşabiliriz.”

“Sadece burada,” dedi Sansa. “Bunu unutmayacağım.”

“Ve eğer yanımızda başkaları varken zalim, alaycı ya da umursamaz görünürsem beni bağışlayın çocuğum. Oynamam gereken bir rol var, tıpkı sizin gibi. Tek yanlış adım kafalarımızın kesilmesine sebep olur.”

Sansa başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Güçlü ve cesur olmak zorundasınız. Ve her şeyden önemlisi, sabırlı.”

“Olacağım,” diye söz verdi Sansa. “Ama... ne olur mümkün olduğunca acele edin. Korkuyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Sör Dontos hafifçe gülümseyerek. “Yokluğunuz fark edilmeden gitmelisiniz.”

“Benimle gelmeyecek misiniz?”

“Birlikte görünmememiz daha iyi olur.”

Sansa bir adım attı, geri döndü. Adamın yanağını hafifçe öptü. “Benim Florian’ım,” diye fısıldadı. “Tanrılar dualarımı duydu.”

Nehir yolu boyunca yürüdü, mutfaklardan geçip domuz avlusuna çıktı. Hayvanların gürültüsü aceleci adımlarının sesini yuttu. *Evim,* diye düşündü. *Beni evime götürecek. Florian’ım güvende olmamı sağlayacak.* En sevdiği şarkılar Florian ve Jonquil’i anlatan şarkılardı. *Florian da gösterişsiz bir şövalyeydi ama daha gençti.*

Sarmal merdivenlerden aceleyle aşağı inerken gizli bir kapıdan bir adam çıkıverdi. Sansa adama çarpıp dengesini kaybetti. Çelik parmaklar Sansa’yı belinden yakalayıp düşmesini engelledi. “Merdivenleri düşerek inmek hiç akıllıca olmaz küçük kuş. İkimizi de öldürmek mi istiyorsun?” Adamın kahkahası taşlarda yankılandı. “Belki de gerçekten bunu istiyorsun.”

Tazı. “Hayır lordum, özür dilerim.” Sansa gözlerini kaçırdı ama geç kalmıştı, adamın yüzünü görmüştü. “Lütfen, canımı yakıyorsunuz.” Tazı’nın parmaklarından kurtulmaya çalışıyordu.

“Joffrey’nin küçük kuşu gecenin bir yarısında neden merdivenlerden aşağı uçuyor?” Sorusuna cevap alamayan adam, Sansa’yı sertçe sarstı. *“Neredeydin?”*

“Tt-tanrı korusundaydım lordum,” dedi, yalan söylemeye cesaret edememişti. “Babam için dua ettim... ve kral için, yaralanmaması için.”

“*Buna* inanacak kadar sarhoş olduğumu mu sanıyorsun?” Sansa’yı bıraktı. Ayakta dururken hafifçe sallanıyordu. İğrenç şekilde yanmış yüzüne ışık şeritleri ve karanlık düşüyordu. “Yüzün, göğüslerin, uzun boyun... artık bir kadın gibi görünüyorsun ama küçük ve aptal bir kuştan başka bir şey değilsin. Sana öğrettikleri şarkıları şakıyıp duruyorsun... bana da bir şarkı söyle. Neden olmasın? Hadi başla. Şövalyeler ve güzel bakirelerle ilgili bir şarkı olsun. Şövalyeleri seviyorsun, öyle değil mi?”

Tazı, Sansa’yı korkutuyordu. “Gg-gerçek şövalyeleri lordum.”

“*Gerçek* şövalyeler,” dedi adam alay ederek. “Ben lord değilim, şövalye hiç değilim. Bunu anlaman için seni dövmem mi gerekiyor?” Clegane sendeledi, neredeyse düşüyordu. *“Tanrılar,”* dedi küfür eder gibi. “Fazla şarap içmişim.

Şarap sever misin küçük kuş? *Gerçek* şarap? Bir matara dolusu ekşi kırmızı, kan kadar koyu, işte bir adamın ihtiyacı olan tek şey bu. Ya da bir kadının.” Kahkaha attı, başını iki yana salladı. “Köpek gibi sarhoşum, kahretsin. Gel bakalım, kafesine dönüyorsun küçük kuş. Seni ben götüreceğim. Seni kraldan koruyacağım.” Tazı, Sansa’yı hafifçe itti ve merdivenlerden inerken takip etti. Basamakların sonunda adam eski sessizliğine dönmüştü. Sansa’nın varlığını unutmuş gibiydi.

Maegor Hisarı’na vardıklarında Sansa köprü nöbetini Sör Boros Blount’un devraldığını görüp korkuya kapıldı. Adamın uzun beyaz miğferi ayak sesleri duyulunca döndü. Sansa adamın bakışından saklanmak ister gibi geriledi. Sör Boros, Kral Muhafızları’nın en acımasız olanıydı; çirkin, öfkeyle dolu, kötü bakışlıydı.

“Korkacak bir şey yok evlat,” dedi Tazı. Ağır elini Sansa’nın omzuna koydu. “Bir kurbağanın üstüne siyah şeritler boyasan da bir kaplana dönüşmez.”

Sör Boros miğfer siperini kaldırdı. “Sör, nereye...”

“*Sör* diyen dilini koparırım. Şövalye olan sensin, ben değilim. Ben kralın köpeğiyim. Unuttun mu?”

“Kral, köpeğini arıyordu.”

“Köpek içki içiyordu. Kralı koruma sırası da sendeydi sör. Sende ve diğer *kardeşlerimde*.”

Sör Boros, Sansa’ya döndü. “Bu geç saatte neden odanızda değilsiniz leydi?”

“Tanrı korusuna gidip kralın güvenliği için dua ettim.” Söylediği yalan bu defa gerçek gibi tınlamıştı.

“Kızın bu gürültünün içinde uyumasını mı bekliyordun?” dedi Clegane. “Sorun neydi?”

“Kapıda biriken ahmaklar,” diye yanıtladı Sör Boros. “Bazı boş boğazlar, Tyrek’in düğün ziyafetinden bahsedince halk galeyana gelmiş. Onlar da ziyafet istiyormuş. Majesteleri, bizzat yönettiği adamlarla üstlerine yürüyünce çil yavrusu gibi dağıldılar.”

“Cesur çocuk,” dedi Clegane seğiren ağzıyla.

Bakalım ağabeyimin karşısında ne kadar cesur olabilecek, diye düşündü Sansa. Tazı’yla birlikte köprüyü geçti. Merdivenleri tırmanırlarken, “Neden

insanların size köpek demesine izin veriyorsunuz? Neden *şövalye* dediklerinde kızıyorsunuz?" dedi.

"Köpekleri şövalyelerden fazla seviyorum. Babamın babası, Kaya'da barınak başıydı. Bir sonbahar mevsiminde, Lord Tytos dişi bir aslan ve aslanın avı arasında kaldı. Lannister sancağında da bir aslan olması hayvanın umrunda bile değildi elbette. Sürtük, lordumun atına saldırdı, lorduma da saldıracaktı ki yanında tazılarla birlikte büyükbabam geldi. Aslanı kaçırana kadar üç tazı can verdi. Büyükbabam tek bacağını kaybetti. Lannister, büyükbabama ödül olarak araziler ve bir kule verdi. Oğlunu da yaver olarak yanına aldı. Sancağımızdaki üç tazı o hayvanları temsil eder. Bir köpek senin uğruna çekinmeden can verir ve asla yalan söylemez, yüzüne doğrudan bakar." Sansa'yı çenesinden tutup başını kaldırdı. Parmakları kızın yüzüne geçmişti. "Kuşlar bunları yapamaz, değil mi? Bana şarkı da söylemedin."

"Ben... Florian ve Jonquil hakkında bir şarkı biliyorum."

"Florian ve Jonquil mi? Bir sersem ve onun fahişesi. Almayayım. Ama bir gün bana şarkı söyleyeceksin, istesen de istemesen de."

"Memnuniyetle söylerim."

Sandor Clegane sırıttı. "Sevimlisin ama kötü bir yalancısın. Köpekler yalanın kokusunu alabilir. Etrafına bak, iyice kokla. Buradaki herkes yalancı... ve hepsi bu konuda senden daha başarılı."

Arya

Ağacın en yüksek dalına tırmandığında bacaları görebildi. Sazla kaplı çatılar, göl ve göle akan küçük derenin kıyısı boyunca dizilmişti. Damtaşı çatılı alçak bir yapının hemen yanında ahşap bir iskele vardı.

Dal, bedeninin ağırlığıyla iyice eğilene kadar ilerledi, iskeleye bağlı bir tekne yoktu ama bazı bacalardan yükselen ince dumanı ve ahırın önündeki at arabasının bir kısmını görebiliyordu.

Orada birileri var. Arya dudağını ısırdı. Yolda rastladıkları diğer yerlerin hepsi boştu ve harap haldeydi. Çiftlikler, köyler, şatolar, septler, ambarlar, istisnasız her yer. Lannisterlar alev alabilecek her şeyi yakmıştı. Ölebilecek her şeyin canını almışlardı. Hatta karşılarına çıkan ormanları bile ateşe vermişlerdi ama yeni yağan yağmur yüzünden yangın fazla ilerleyememişti. "Becerebilseler gölü bile yakarlardı," demişti Gendry. Arya bunun doğru olduğunu biliyordu. Kaçtıkları gece, kasabadan yükselen büyük ve parlak alevler yüzünden göl *yanıyormuş* gibi görünüyordu.

Ertesi gece, sonunda cesaretlerini toplayıp kasabanın enkazına girebildiklerinde simsiyah kesilmiş taşlardan, kabuk haline gelmiş duvarlardan ve cesetlerden başka bir şey bulamamışlardı. Küllerden hâlâ duman yükseliyordu. Al Turta geri dönmemek için yalvarmıştı. Lommy, kasabaya girmeye cesaret edenlerin aptal olduğunu söylemişti, Sör Amory'nin onları da yakalayıp öldüreceğinden emindi ama karakola vardıklarında Sör Amory ve adamları çoktan gitmişti. Kapılar kırılmış, duvarların bir kısmı yıkılmıştı ve enkaz gömülmemiş ölülerle doluydu. Gendry için tek bakış yeterliydi. "Herkesi öldürmüşler," demişti Arya'ya. "Yanlarında köpekler de varmış."

"Ya da kurtlar."

"Köpek, kurt, fark etmez. Buranın işi bitmiş."

Ama Arya, Yoren'i bulana kadar karakoldan ayrılmayacaktı. *Onu öldürmüş olamazlar,* demişti kendine. Yoren güçlüydü, sertti ve Gece Nöbetçileri'ndendi. Cesetlerin arasında dolaşırlarken Gendry'ye de aynı şeyleri söyleyip durmuştu.

Adamı öldüren balta darbesi kafatasını ortadan ikiye ayırmıştı ama o karmakarışık sakal, rengi iyice solmuş, siyahtan griye dönmüş o yamalı kıyafet Yoren'den başka kimsenin olamazdı. Sör Amory Lorch sadece katlettiği insanların değil kendi adamlarının cesetlerini gömmek için de oyalanmamıştı. Yoren'in hemen yanında dört Lannister askeri cansız yatıyordu. Arya, Yoren'i öldürebilmek için kaç adamın feda edildiğini merak etti.

Beni evime götürecekti, diye düşündü Yoren'i gömmek için bir çukur kazarlarken. Bütün ölüler için mezar kazamazlardı ama en azından Yoren bunu hak ediyordu. Arya bu konuda ısrarlıydı. *Beni sağ salim Kışyarı'na götürecekti, söz vermişti.* Bir yanı ağlamak istiyordu, diğer yanı Yoren'i tekmelemek.

Yoren'in kuleye gönderdiği üç kişiyi Gendry hatırladı. Kule de saldırıya uğramıştı ama tek giriş ikinci kattaydı ve aşağı bir merdiven indirmeden kapıya ulaşmak imkânsızdı. Merdiven yukarı çekilince Sör Amory'nin adamları kuleye girememişti. Kulenin etrafına saman ve ağaç dalları yığıp ateşe vermişlerdi ama taş duvarlar alev almamıştı. Lorch da içeridekilerin açlıktan ölmesini bekleyecek kadar sabırlı değildi. Gendry'nin sesini duyan Kesik Jack kapıyı açtı. Kurz, geri dönmek yerine kuzeye doğru yollarına devam etmeleri gerektiğini söylediğinde Arya'nın Kışyarı'na varma umudu yenilendi.

Şimdi gördüğü kasaba, Kışyarı sayılmazdı ama sazla kaplı çatılar, sıcak barınak demekti. Hatta yiyecek bile bulabilirlerdi. Bu risk alınabilir miydi? Eğer Lorch zaten orada değilse... *Atları var; bizden çok daha hızlı hareket ediyorlar.*

Bir insan, bir at, bir sancak; anlamasına yardım edecek herhangi bir şey görebilmek umuduyla uzun zaman ağaçta kalıp kasabayı izledi. Birkaç kez hareket görür gibi oldu ama kasaba emin olamayacağı kadar uzaktaydı. Bir kere, çok net bir şekilde, bir atın kişnemesini duydu.

Gökyüzü kuşlarla doluydu, daha çok kargalarla. Bu kadar uzaktan, sazlık çatılara konmuş karasinekler gibi görünüyorlardı. Doğuda, dünyanın yarısını kaplıyormuş gibi görünen Tanrı Gözü güneşte dövülmüş masmavi bir kalkan gibi parıldıyordu. Bazı günler, çamurlu kıyılar boyunca ağır ağır yol alırlarken (Gendry insanlarla karşılaşabilecekleri yollardan geçmek istemiyordu ve Al Turta'yla Lommy bile bunun ne kadar mantıklı olduğunu kavrayabilmişlerdi) gölün kendisini çağırdığını hissediyordu Arya. Masmavi sulara atlamak, yeniden

temiz olmak, güneşin altında uzanmak istiyordu ama diğerlerinin görebileceği bir yerde elbiselerini çıkarmaya cesaret edemezdi, yıkamak için bile olsa. Gün bitiminde su kenarındaki bir kayanın üstüne oturuyor, ayaklarını suya sokmakla yetiniyordu. Paçavraya dönen ayakkabılarını atmıştı sonunda. En başlarda yalın ayak yürümek zor olmuştu ama tabanlarındaki su kesecikleri patlayıp yaralar iyileşince ayaklarının altı sertleşmişti. Parmaklarının arasına giren çamur iyi geliyordu ve toprağı hissederek yürümeyi seviyordu.

Ağacın tepesinden, kuzeydoğuda ağaçlarla kaplı bir ada olduğunu görüyordu. Kıyıdan yirmi beş metre kadar açıkta üç siyah kuğu yüzüyordu. Nasıl da huzurluydular... kimse savaştan bahsetmemişti onlara. Yakılan kasabalar, katledilen insanlar umurlarında değildi. Kıskanan gözlerle kuğuları izledi Arya. Bir yanı kuğu olmak istiyordu, diğer yanı kuğu yemek. Kahvaltıda biraz meşe palamudu lapası ve bir avuç dolusu böcek yemişti. Böcekler çok da kötü sayılmazdı. İnsan alışıyordu. En kötüsü solucanlardı ama solucanlar bile günlerce aç kalmış bir midenin ağrısından beter olmazdı. Böcek bulmak kolaydı. Bütün yapman gereken bir kayanın üstüne vurmaktı. Arya küçükken, sırf Sansa'ya çığlık attırmak için böcek yemişti. Tekrar yemek onu korkutmamıştı. Gelincik de korkmamıştı ama Al Turta yediği ilk böcekten sonra kusmuştu. Lommy ve Gendry denemeyi bile reddetmişti. Gendry dün bir kurbağa yakalamış ve Lommy'yle paylaşmıştı. Birkaç gün önce de Al Turta böğürtlen çalısı bulmuş, üstünde bir tane bile kalmayıncaya kadar toplamıştı. Çoğunlukla su içip meşe palamudu yiyerek hayatta kalıyorlardı. Kurz hepsine meşe palamudunu kayalara vurup lapa haline getirmeyi öğretmişti. Tadı çok kötüydü.

Kaçak avcının ölmemiş olmasını dilerdi çünkü adam ormanları hepsinden daha iyi tanıyordu. Kuledeki merdiveni aşağı çekmeye çalışırken bir ok omzuna isabet etmişti. Tarber çamurdan bir merhem hazırlayıp adamın yarasını yosunla sarmıştı. Kurz da bu yaranın kendisine hiçbir şey yapamayacağını söylemişti ama birkaç gün sonra adamın omzu ve boğazı simsiyah kesilmişti. Bir sabah yerinden bile kalkamamış, ertesi gün ölmüştü.

Avcıyı taş yığınlarının altına gömdüler. Adamın kılıcını ve savaş borusunu Kesik Jack aldı. Yayını, hançerini ve çizmelerini Tarber istedi. Her şeyi alıp ortadan kayboldular. İki adamın avlanmaya gittiğini ve kısa zaman sonra geri

dönüp hepsinin karnını doyuracaklarını düşünmüşlerdi. Beklediler, beklediler, sonunda Gendry yola koyulmaları gerektiğini söyleyene kadar. Belki de Tarber ve Kesik Jack, bir avuç öksüz oğlanın çobanlığını yapmak yerine yola yalnız devam ederlerse daha fazla şanslarının olacağını düşünmüşlerdi. Bu gerçekten mümkündü ama bu gerçek, Arya'nın onlardan nefret etmesine engel olmuyordu.

Al Turta, Arya'nın tırmandığı ağacın altında köpek gibi havlıyordu. Kurz, birbirlerine seslenmek istediklerinde hayvan seslerini kullanmalarını söylemişti. Eski bir avcı taktiğidir, demişti ama doğru sesleri çıkarmayı öğretemeden ölmüştü. Al Turta'nın kuş sesleri berbattı. Köpek havlaması daha iyiydi ama yine de başarısızdı.

Arya tepedeki daldan aşağıdakine atladı, dengesini bulmak için kollarını açtı. *Bir su dansçısı asla düşmez.* Ayak parmaklarını indiği dala doladı, bir iki adım attı ve daha kalın olan alt dala sıçradı. Dala tutunup bedenini aşağı sarkıttı, yaprakların arasında elleriyle ilerleyerek gövdeye vardı. Parmaklarının altındaki kabuk sertti. Hızlıca inmeye başladı, son bir metreden aşağı atladı, yerde yuvarlandı.

Gendry elini uzatıp kalkmasına yardım etti. "Yukarıda epey oyalandın. Neler gördün?"

"Bir balıkçı kasabası, kıyının kuzeyinde küçük bir yer. Yirmi altı saz çatı ve bir tane de damtaşından yapılmış çatı var, saydım. Bir at arabası gördüm. Orada birileri var."

Arya'nın sesini duyan Gelincik, çalıların arasından çıkıp geldi. Küçük kıza bu adı Lommy takmıştı. Kızın bir gelinciğe benzediğini düşünüyordu ama bu doğru değildi. Öte yandan kıza, ağlayan kız demeye de devam edemezlerdi çünkü ağlamayı bırakmıştı sonunda. Gelincik'in ağzı çamur içindeydi, yine çamur yememiş olmasını umdu Arya.

"İnsan görebildin mi?" diye sordu Gendry.

"Sadece çatılar ama bazı bacalardan duman tütüyordu ve at sesi duydum." Gelincik kollarını Arya'nın bacağına doladı, sımsıkı sarıldı. Bunu zaman zaman yapıyordu.

"Eğer insanlar varsa yiyecek de vardır," dedi Al Turta. Gendry oğlana daha alçak sesle konuşmasını söyleyip duruyordu fakat uyarıları işe yaramıyordu.

“Belki bize biraz yiyecek verirler.”

“Ya da bizi öldürürler.”

“Eğer teslim olursak öldürmezler,” diye karşılık verdi Al Turta.

“İşte şimdi Lommy gibi konuştun.”

Lommy Yeşilel, meşe ağacının dibindeki iki kalın kökün arasında oturuyordu, sırtını ağaca yaslamıştı. Karakoldaki mücadele sırasında baldırından yaralanmıştı. Ertesi günün sonunda Gendry’ye tutunup zar zor adım atacak kadar kötüleşmişti ve şimdi bunu dahi yapamıyordu. Delikanlıyı ağaç dallarından yaptıkları bir sedyede taşıyorlardı ama o halde çok ağır yol alıyorlardı. Sedyeyi taşımak çok zordu. Lommy her sarsıldığında inliyordu.

“Teslim olmak zorundayız,” dedi. “Yoren’in yapması gereken de buydu. Kapıları açmalıydı.”

Arya bunları duymaktan bıkmıştı. Lommy sürekli Yoren’in teslim olması gerektiğini söylüyordu. Onu sedyede taşırlarken sadece bundan, bacağından ve aç karnından bahsediyordu.

Al Turta onayladı. “Yoren’e kapıları açmasını *söyledi*. Kral adına emir verdi. Kralın emirlerini yerine getirmek gerekir. Hepsi leş kokulu yaşlı aptalın suçu. Eğer teslim olsaydık bizi rahat bırakırlardı.”

Gendry kaşlarını çattı. “Şövalyeler ve lordlar teslim olduklarında fidye için esir alınır ama bizim gibilerin teslim olmasının ya da olmamasının bir önemi yoktur.” Arya’ya döndü. “Başka neler gördün?”

“Eğer orası gerçekten bir balıkçı kasabasıysa bize balık satabilirler,” dedi Al Turta. Göl balık kaynıyordu fakat avlayacak malzemeleri yoktu. Arya, Koss’un yaptığı gibi elleriyle tutmayı denemişti ama balıklar güvercinlerden daha hızlı hareket ediyordu ve su Arya’nın gözleriyle oyun oynuyordu.

“Balıkları bilemem,” dedi Arya. Gelincik’in düğüm haline gelmiş saçlarını okşadı. Belki de kızın saçlarını kesmek en iyi çözüm olacaktı. “Kıyıya yakın uçan kargalar gördüm. Orada ölü bir şey var.”

“Kıyıya vurmuş balıklardır,” dedi Al Turta. “Eğer kargalar yiyebiliyorsa biz de yiyebiliriz.”

“Birkaç *karga* yakalayıp yiyelim,” dedi Lommy. “Bir ateş yakar kargaları tavuk gibi kızartırız.”

Gendry kaşlarını çattığı zaman ürkütücü görünüyordu. Sakalı uzamıştı, çalılar gibi sık ve siyahtı. “Ateş yok dedim.”

“Lommy *aç*. Ben de açım.”

“Hepimiz açız,” dedi Arya.

“Değilsin,” dedi Lommy. Tükürdü. “Nefesin solucan kokuyor.”

Arya oğlanın yarasına tekme atabilirdi. “İstersen senin için de solucan toplayabileceğimi *söylemiştim*.”

Lommy tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Eğer bacağım bu halde olmasaydı domuz avlardım.”

“Domuz avlarmış,” dedi Arya dalga geçerek. “Domuz avlamak için domuz mızrağına, tazılara ve hayvanı ininden dışarı çekmek için adamlara ihtiyacın var.” Babası, Robb ve Jon’la birlikte Kurt Ormanı’nda domuz avına çıkardı. Hatta bir keresinde Bran’ı bile götürmüşlerdi. Daha büyük olmasına rağmen Arya’yı hiç götürmemişlerdi. Rahibe Mordane avın leydilere uygun bir iş olmadığını söylerdi. Annesi, büyüdüğü zaman bir şahin alabileceğine dair söz vermişti. Şimdi büyümüştü, bir şahini olsa *yerdi*.

“Sen domuz avı hakkında ne bilirsin ki?” diye sordu Al Turta.

“Senden daha çok şey bilirim.”

Gendry bu konuşmaları dinleyecek havada değildi. “Sessiz olun, ikiniz de. Ne yapacağımızı düşünmek zorundayım.” Düşünürken acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Sanki bir şeyler canını yakıyordu.

“Teslim olalım,” dedi Lommy.

“Sana çeneni kapatmanı söylemiştim, özellikle de teslim olmak konusunda. O kasabadakilerin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Belki biraz yiyecek aşırabiliriz.”

“Bacağı sakatlanmasaydı Lommy yiyecek çalabilirdi. Şehirdeki en iyi hırsız oydu.”

“Hayır, kötü bir hırsızmış,” dedi Arya. “İyi olsa yakalanmazdı.”

Gendry başını kaldırıp güneşe baktı. “Akşam vakti kasabaya yaklaşmak için en iyi zaman. Karanlık çöktüğünde gidip etrafa bakacağım.”

“Hayır, ben gideceğim. Sen fazla gürültücüsün.”

Gendry’nin yüzünde yine aynı ifade vardı. “İkimiz birlikte gideriz.”

“Arry gitmeli, o senden daha hızlı hareket ediyor,” dedi Lommy.

“*İkimiz* gideceğiz dedim.”

“Ya geri dönmezseniz? Al Turta beni tek başına taşıyamaz, yapamayacağını biliyorsunuz...”

“Hem kurtlar da var,” dedi Al Turta. “Geçen gece nöbet sırası bendeyken duydum. Sesleri yakından geliyordu.”

Kurtları Arya da duymuştu. Bir karaağacın dalında uyuyordu. Kurtların uluma sesine uyanmıştı. Bir saat boyunca oturup ulumaları dinlemiş, omurlarına kadar ürpermişti.

“Kurtları uzak tutmak için ateş yakmamıza bile izin vermiyorsun,” dedi Al Turta. “Bizi kurtlara bırakmanız hiç doğru değil.”

“Kimsenin sizi bıraktığı yok,” dedi Gendry tiksintiyle. “Kurt gelecek olursa Lommy’nin mızrağı var. Sen de onunla birlikte olacaksın. Gidip kasabaya bakacağız ve döneceğiz. Hepsi bu.”

“O kasabada kimi bulursanız bulun teslim olmalısınız,” diye sızlandı Lommy. “Bacağım için ilaç gerek. Çok kötü ağrıyor.”

“Bacağın için ilaç bulursak alıp getiririz,” dedi Gendry. “Arry, artık yola koyulalım. Akşam olmadan önce kasabanın yakınlarına varmak istiyorum. Al Turta, sen Gelincik’e sahip ol. Bizi takip etmeye kalkışmasın.”

“Geçen sefer beni tekmelemişti.”

“Eğer ona sahip olmazsan bu sefer *ben* tekmelerim.” Gendry bir cevap beklemeden miğferini takıp yürümeye başladı. Arya delikanlıya yetişmek için koşmaya başladı. Gendry ondan beş yaş büyük ve otuz santim uzundu. Bacakları da daha uzundu elbette. Delikanlı bir süre hiç konuşmadı. Yüzündeki sinirli ifadeyle ağaçların arasında ilerliyor ve çok fazla gürültü çıkarıyordu. Sonunda durdu, “Sanırım Lommy ölecek,” dedi.

Arya şaşırmamıştı. Kurz da yarası yüzünden ölmüştü. Üstelik Kurz, Lommy’den güçlüydü. Lommy’yi taşıma sırası Arya’da olduğu zamanlar oğlanın teninin nasıl yandığını hissedebiliyordu ve bacağından yükselen çürük et kokusu fark edilmeyecek gibi değildi. “Belki bir üstat bulmalıyız...”

“Sadece kalelerin üstatları olur. Bir üstat bulsak bile Lommy gibiler için kimse ellerini kirletmez.” Alçak bir dalın altından geçerken eğildi.

“Bu doğru değil.” Üstat Luwin kapısına gelen herkese yardım ederdi. Arya bundan emindi.

“Eninde sonunda ölecek ve ne kadar çabuk ölürse bizim için o kadar iyi olacak. Onu bırakmamız gerek aslında. Kendisi de aynı şeyi söylüyor zaten. Yaralanan sen ya da ben olsaydık o bizi bırakmakta tereddüt etmezdi.” Köklere tutunarak sarp bir kayalıktan aşağı indiler. “Onu taşımaktan bıktım. Sürekli, teslim olun demesinden bıktım. Ayağa kalkabilseydi dişlerini dökerdim. Lommy’nin kimseye faydası yok. Ağlayan kızın da öyle.”

“Gelincik’i rahat bırak. O sadece aç ve korkuyor.” Arya arkasına baktı. Gelincik ilk kez onu takip etmiyordu. Al Turta, Gendry’nin söylediği gibi kızı tutmuş olmalıydı.

“Kimseye faydası yok,” diye tekrar etti Gendry. “O, Al Turta ve Lommy bizi yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyorlar ve ölümümüze sebep olacaklar. Bu grup içinde işe yarar yalnızca sen varsın. Bir kız olmana rağmen.”

Arya’nın adımları dondu. *“Ben kız değilim!”*

“Evet öylesin. Beni de diğerleri kadar aptal mı sanıyorsun?”

“Hayır, sen daha aptalsın. Kızların Gece Nöbetçileri’ne alınmadığını herkes bilir.”

“Bu doğru. Yoren seni neden aldı bilemiyorum. Bir sebebi vardı mutlaka. Sen kızsın.”

“Değilim!”

“O zaman aletini çıkar da işe bakalım. Hadi.”

“Çişim yok. Olsaydı yapardım.”

“Yalancı. Aletini çıkaramazsın çünkü aletin yok. Otuz adam içinde, sadece sen ormanın derinliklerine gidip işiyordun. Kız değilsen hadımsın demektir.”

“Hadım *sensin.*”

“Olmadığımı biliyorsun.” Gendry gülümsedi. “Aletimi çıkarıp kanıtlamamı ister misin? Benim saklayacak bir şeyim yok.”

“Evet var,” diye bağırdı Arya. Sahip olmadığı alet hakkındaki konuşmalara bir son vermek istiyordu. “Handa karşımıza çıkan altın pelerinliler senin peşindeydi. Seni neden istediklerini bize söylemedin.”

“Keşke bilseydim. Sanırım Yoren biliyordu ama bana söylemedi. Peki sen,

neden senin peşinde olduklarını düşünüyordun?”

Arya dudağını ısırdı. Yoren’in ilk gün söylediklerini hatırladı. *Bu adamların yarısı, af ya da üç beş gümüş karşılığında bir an bile duraksamadan seni kraliçeye satar. Diğer yarısı da aynı şeyi yapar ama önce sana tecavüz eder.* Ama Gendry diğerlerinden farklıydı. Kraliçe delikanlıyı da istiyordu. “Eğer sen söylersen ben de söylerim,” dedi temkinlice.

“Bilseydim söylerdim Arry... bu gerçek adın mı yoksa bir kız ismin var mı?”

Arya ayağının dibindeki eğri büğrü köke baktı. Oyun bitmişti. Gendry gerçeği biliyordu ve Arya’nın pantolonunun içinde delikanlıyı tersine ikna edecek bir şey yoktu. Ya İğne’yi kınından çıkarıp onu orada öldürecekti ya da ona güvenecekti. Öldürüp öldüremeyeceğinden emin değildi. Onun da kılıcı vardı ve delikanlı, Arya’dan daha güçlüydü. Gerçeği söylemeliydi. “Lommy ve Al Turta bilmemeli,” dedi.

“Benden duymayacaklar, yemin ederim.”

“Arya,” dedi. “Benim adım Arya. Stark Hanedanı’ndan.”

“Hanedan...” Gendry bir an durdu. “Kral Eli’nin adı da Stark’tı. Vatan hainliği suçuyla infaz edilen adam.”

“O vatan haini değildi. O benim babamdı.”

Gendry’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Yani *bu yüzden* seni almaya geldiklerini düşündün.”

Arya başıyla onayladı. “Yoren beni Kışyarı’na, evime götürüyordu.”

“Sen... sen bir soylusun, bir... leydi olacaksın.”

Arya başını eğip paçavraya dönmüş giysilerine, çatlamış ayaklarına baktı. Tırnaklarının içi leş gibiydi, dirsekleri simsiyahtı ve elleri yara bere içindeydi. *Bahse girerim ki Rahibe Mordane beni tanıyamazdı. Belki Sansa tanırdı ama tanımamış gibi yapmayı tercih ederdi.* “Annem bir leydi. Ablam da öyle ama ben değilim.”

“Evet öylesin. Bir lordun kızısın ve bir kalede yaşıyorsun, öyle değil mi? Ve sen... tanrılar merhamet edin, ben asla...” Gendry bir an için kafası karışmış hatta korkmuş gibi göründü. “Aletin hakkında konuştum, bunu yapmamalıydım. Ve onca zaman senin önünde işedim. Yaptığım diğer şeyler... Beni bağışlayın leydim.”

“Kes şunu!” diye tısladı Arya. Gendry onunla alay mı ediyordu?

“Ben nezaket kurallarını bilirim,” dedi Gendry. Her zamanki gibi inatçıydı. “Çalıştığım dökümhaneye lord babalarıyla birlikte gelen kızlar olurdu. Ustam, onlar geldiğinde dizlerimin üstüne çökmem, soru sorulmadan konuşmamam ve kızlara leydim diye hitap etmem gerektiğini öğretti bana.”

“Eğer bana leydim demeye başlarsan bunu Al Turta bile fark eder. Ve aynı şekilde işemeye devam etsen iyi olur.”

“Leydim nasıl emrederse.”

Arya iki eliyle birden delikanlının göğsüne vurdu. Gendry sendeledi, bir taşa takılıp düştü ve poposunun üstüne oturdu. “Sen ne çeşit bir lordun kızısın?” diye sordu kahkaha atarak.

“İşte *bu* çeşit.” Oğlanın boşluğuna bir tekme attı ama Gendry daha fazla gülmeye başladı. “İstediğin kadar gül. Ben gidip kasabada kimler olduğuna bakacağım.” Güneş ağaçların arkasına düşmüştü. Kısa zaman içinde akşam olacaktı. İlk kez Gendry onu takip etmek zorunda kaldı. “Kokuyu alabiliyor musun?” diye sordu Arya.

Gendry havayı kokladı. “Çürümüş balık?”

“Olmadığını biliyorsun.”

“Dikkatli olsak iyi ederiz. Ben batıya gidip bir yol var mı diye bakacağım. Eğer bir at arabası gördüğünden eminsen yol vardır. Sen kıyıyı takip et. Yardım ihtiyacın olursa havla.”

“Çok aptalca, yardıma ihtiyacım olursa *imdat* diye bağırırım.” Çıplak ayaklarıyla çimenlerin üstünde sessizce yürümeye başladı. Dönüp arkasına baktığında Gendry’nin onu izlediğini gördü. Delikanlının yüzünde yine acı çekiyormuş ifadesi vardı, bir şeyler düşünüyordu. *Büyük ihtimalle, leydimin yiyecek çalmasına izin vermemeliyim diye düşünüyordur.* Arya oğlanın bir aptal gibi davranacağını biliyordu.

Kasabaya yaklaştıkça koku arttı. Çürümüş balığa benzemiyordu. Daha keskin, daha mide bulandırıcı bir kokuydu. Burnunu buruşturdu.

Ağaçlar seyrelince çalılıkların arkasına saklanarak gölge kadar sessiz adımlarla yoluna devam etti. Her birkaç metrede bir durup etrafı dinliyordu. Üçüncü kez durduğunda at sesi duydu. Bir adamın konuştuğundan da emindi. Ve

koku iyice kötüleşmişti. *Ceset kokusu, bu kesinlikle ceset kokusu.* Ceset kokusunu tanıyordu, Yoren'den ve gördüğü diğer ölülerden.

Kasabanın güneyinde sık böğürtlen çalıları vardı. Çalılığa vardığında güneş batımının uzun gölgeleri kaybolmaya başlamış, ateş böcekleri ortaya çıkmıştı. Buranın arkasındaki sazla kaplı çatıları görebiliyordu. Çalıların arasında saklanabileceği bir boşluk bulana kadar karnının üstünde sürünerek ilerledi. Sonunda kokunun kaynağını görmüştü.

Tanrı Gözü'nün zarif dalgalı sularının kıyısına yeşil kalaslardan yapılmış darağaçları sıralanmıştı. Bir zamanlar insan olan şeyler darağaçlarında sallanıyordu, ayakları zincirliydi. Kargalar cesetten cesede konup leşleri gagalıyordu. Her karga başına yüz karasinek düşüyordu. Gölden esen rüzgâr en yakındaki cesedi hareket ettirip çevirdi. Kargalar cesedin yüzünü neredeyse tamamen yemişti ama bu cesetten beslenen başka bir şey daha olmalıydı. Çok daha büyük bir şey; boğazı ve göğsü parçalanmıştı, yarılan karnından lime lime etler ve yeşil bağırsaklar dökülüyordu. Sağ kolu omzundan koparılmıştı. Arya cesetten birkaç adım uzaktaki kol kemiğini gördü; çiğnenmiş, parçalanmıştı, üstünde bir parça bile et yoktu.

Bir kaya kadar sert olduğunu telkin ederek kendini diğer cesede bakmaya zorladı, sonra onun yanındakine, sonra onun yanındakinin *yanındakine*... Hepsi öyle vahşi bir şekilde parçalanmıştı ki cesetlerin asılmadan önce soyulduğunu çok daha sonra fark etti Arya. Çıplak insanlar gibi görünmüyorlardı; insan gibi görünmüyorlardı. Kargalar gözlerini ve bazılarının yüzlerini yemişti. Altıncı darağacında asılı cesedin sadece bir bacağı kalmıştı. Zincire bağlı bacak her rüzgâr esişinde sallanıyordu.

Korku kılıçtan derin keser. Ölü adamlar Arya'ya zarar veremezdi ama onlarını öldüren adamlar bunu yapabilirdi. Darağaçlarının epey gerisinde, suyun kenarındaki taş çatılı alçak yapının önünde, örgü zırhlar giymiş iki mızraklı adam vardı. Ardiye olduğu anlaşılan binanın önündeki çamurlu zemine, tepelerinden sancaklar sarkan iki uzun direk dikilmişti. Sancaklardan biri kırmızıydı, diğeri açık bir renkti, beyaz ya da uçuk sarı olabilirdi. Hem hava kararmaya başlamıştı, hem de sancaklar dalgalanmıyordu. Kırmızı olanın Lannister sancağı olduğundan bile emin değildi Arya. *Sancaktaki aslanı*

görmeme gerek yok, ölü insanları görebiliyorum. Bunu Lannisterlar'dan başka kim yapabilir?

Ve sonra bir çığlık duyuldu.

Mızraklı adamlar sese doğru döndü. Önündeki tutsağı itekleyen üçüncü bir mızraklı ortaya çıktı. Hava o kadar kararmıştı ki yüzler seçilmiyordu. Tutsağın başında parlak çelikten bir miğfer vardı. Arya miğferin boynuzlarını gördüğü anda tutsağın Gendry olduğunu anladı. *Seni aptal, aptal, aptal, APTAL!* Gendry yanında olsaydı onu tekrar tekmelerdi.

Nöbetçiler epey yüksek sesle konuşuyordu ama Arya kelimeleri seçemeyecek kadar uzaktaydı. Kargaların uğuldaması ve kanat sesleri de duymayı zorlaştırıyordu. Mızraklı nöbetçilerden biri Gendry'nin miğferini sertçe çıkarıp bir soru sordu. Aldığı cevaptan hoşlanmadığı belliydi çünkü mızrağıyla yüzüne vurduğu Gendry'yi yere devirmişti. Yakalayan nöbetçi, yerde yatan çocuğu tekmelerken diğeri, boynuzlu miğferi deniyordu. Sonunda delikanlıyı yerden kaldırıp ite kaka ardiyeye götürdüler. Kapıyı açtıkları anda küçük bir çocuk dışarı fırladı ama nöbetçi çocuğu yakaladığı gibi tekrar içeri tıktı. Arya binanın içinden gelen bağrışmaları duydu ve ardından acı dolu bir çığlık yükseldi.

Nöbetçiler Gendry'yi de içeri soktuktan sonra ardiyenin kapısını kapattı. Tam o anda esen rüzgâr sancakları havalandırdı. Sancaklardan biri tam da Arya'nın tahmin ettiği gibi Lannisterlar'a aitti. Tereyağı gibi sarı olan diğer sancağın üstünde koyu renkli üç hayvan figürü vardı. *Köpekler,* diye düşündü Arya. Bu köpekleri daha önce de görmüştü ama nerede?

Nerede gördüğü önemli değildi. Şimdi önemli olan tek şey Gendry'ydi. Delikanlı aptaldı ve inatçıydı ama Arya bunlara rağmen onu kurtarmak zorundaydı. Gendry'nin kraliçe tarafından arandığını biliyorlar mıydı acaba?

Nöbetçilerden biri kendi miğferini çıkarıp Gendry'ninkini taktı. Arya çok sinirlenmişti ama adamı durdurmak için yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Penceresiz ardiyeden duvarların yumuşattığı başka çığlıklar da duyar gibi oldu ama emin değildi.

Nöbet değişimini ve çok daha fazlasını görecek kadar uzun süre olduğu yerde kaldı. Adamlar gelip gitti. Atlarını dere kenarına götürüp su içirdiler.

Avlanmaya giden bir grup kazığa geçirilmiş bir geyikle birlikte geri döndü. Hayvanı yüzüp temizlemelerini, ateş yakmalarını izledi. Kızaran etin kokusu cesetlerinkine karıştı. Arya'nın boş midesi altüst olmuştu. Kusmamak için kendini zorladı. Yemek kokusu diğer evlerdeki adamları da dışarıya çekti. Hemen hepsi örgü zırhlar ya da kaynatılmış deriler giyiyordu. Sonunda yemek hazır olduğunda, geyiğin en lezzetli kısımları evlerden birine servis edildi.

İyice karanlık çöktüğünde görünmeden ardiyeye gidip Gendry'yi kurtarabileceğini düşünmüştü ama nöbetçiler yemek ateşiyle meşaleleri tutuşturdu. Bir yaver ardiyenin kapısında bekleyen iki nöbetçiye yemek getirdi. Daha sonra iki adam daha onlara katıldı ve deri bir matarayı elden ele dolaştırarak şarap içmeye başladılar. Şarap bitince iki adam boş matarayla birlikte kapıdan ayrıldı. Nöbetçiler mızraklarına yaslanıp beklemeye devam etti.

Arya sonunda sık çalılığın arkasından çıkıp karanlık ormana girdiğinde kolları ve bacakları kaskatıydı. Gökyüzünde yol alan bulutların arasında bir görünüp bir kaybolan ay ışığı dışında siyah bir geceydi. Ağaçların arasında ilerlerken, *gölge kadar sessiz,* dedi kendine. Ağır adımlar atıyordu, bu karanlıkta koşmayı göze alamazdı. Bir ağaç köküne takılıp düşebilir ya da kaybolabilirdi. Solunda Tanrı Gözü vardı. Esen hafif rüzgâr sağındaki dalların ve yaprakların arasında dolaşıyordu. Uzak bir yerden kurtların uluması duyuluyordu.

Arya aniden ağaçların arasından çıktığında Lommy ve Al Turta korkudan altlarına yapacaklardı. "Sessiz olun," dedi Arya, koşup yanına gelen Gelincik'e sarılırken.

Al Turta iyice açılmış gözleriyle Arya'ya baktı. "Bizi terk ettiğinizi düşünmüştük." Yoren'in handaki altın pelerinlilerden aldığı kısakılıç elindeydi. "Bir kurt olduğunu sandım."

"Boğa nerede?" diye sordu Lommy.

"Onu yakaladılar," diye fısıldadı Arya. "Onu kurtarmak zorundayız. Al Turta, yardım etmen gerek. Gizlice yanaşıp nöbetçileri öldüreceğiz ve ben ardiyenin kapısını açacağım."

Al Turta ve Lommy bakıştı. "Kaç kişiler?"

"Sayamadım," diye itiraf etti Arya. "En az yirmi ama kapıda sadece iki nöbetçi var."

Al Turta ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “*Yirmi* kişiyle birden dövüşemeyiz.”

“Sen sadece *bir* kişiyle dövüşeceksin. Gerisini ben halledeceğim. Gendry’yi alıp kaçacağız.”

“Teslim olmalıyız,” dedi Lommy. “Oraya gidelim ve teslim olalım.”

Arya inatla başını iki yana salladı.

“O zaman bırak Gendry orada kalsın Arry,” diye yalvardı Lommy. “Bizden haberleri yok. Saklanırsak bizi bulamadan giderler. Gideceklerini biliyorsun. Gendry’nin yakalanması bizim suçumuz değil.”

“Sen aptalsın Lommy,” dedi Arya öfkeyle. “Gendry’yi kurtaramazsak *ölürsün.* Seni kim taşıyacak?”

“Al Turta ve sen.”

“Sürekli olarak ve yardım eden hiç kimse olmadan mı? Asla beceremeyiz. İçimizde en güçlü olan Gendry. Her neyse, senin söylediklerin umrumda değil... Onu kurtarmaya gidiyorum.” Al Turta’ya baktı. “Geliyor musun?”

Al Turta önce Lommy’ye, sonra Arya’ya, sonra tekrar Lommy’ye baktı. “Geliyorum,” dedi gönülsüzce.

“Lommy, sen Gelincik’le ilgilen.”

Lommy küçük kızın elini tutup yanına çekti. “Ya kurtlar gelirse?”

“Teslim ol,” dedi Arya.

Kasabayı tekrar bulmaları saatlerini alıyordu. Al Turta karanlıkta tökezleyip habire düşüyor, yolunu kaybediyordu. Arya her seferinde onu bekliyor, aynı yolu iki kez kat etmek zorunda kalıyordu. Sonunda çareyi oğlanın elini tutup ağaçların arasında yol göstermekte buldu. “Sadece sessiz ol ve beni takip et.” Kasabada yanan meşalelerin gökyüzüne vuran ışıkları göründüğünde, “Çalıların öbür tarafında darağacına asılmış ölü adamlar var. Onlardan sakın korkma, sana bir şey yapamazlar. Korku kılıçtan derin keser, bunu unutma. Gerçekten çok sessiz olmalıyız ve yavaş hareket etmeliyiz,” dedi. Al Turta başıyla onayladı.

Çalıların altından önce Arya geçti ve diğer tarafta Al Turta’yı bekledi. Al Turta nefes nefese ve yüzü bembeyaz kesilmiş halde Arya’nın yanına geldiğinde kolları ve bacakları çalılardaki dikenler yüzünden çizik içinde kalmıştı. Oğlan tam konuşmaya başlayacaktı ki Arya eliyle ağzını kapattı. Ellerinin ve dizlerinin

üstüne emekleyerek darağaçlarında sallanan cesetlerin altından geçtiler. Al Turta bir kez olsun başını kaldırıp bakmadı ve hiç ses çıkarmadı... bir karga sırtına konana dek. Suskun bir çığlık attı. *"Kim var orada?"* diye gürledi karanlığın içinden gelen bir ses.

Al Turta ayağa kalktı. *"Teslim oluyorum!"* Kılıcını yere attı. Onlarca karga çığlıklar atarak havalandı ve cesetlerin etrafında dönmeye başladı. Arya, çocuğu bacağından yakalayıp aşağı çekmeye çalıştı ama Al Turta kollarını sallayarak koşmaya başlamıştı bile. "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum!"

Arya ayağa zıplayıp İğne'ye davrandı ama adamlar etrafını sarmıştı. En yakınındakine kılıcıyla saldırdı. Nöbetçi, kılıç darbesini zırhlı koluyla karşıladı ve bir diğeri Arya'ya vurup yere düşürdü. Üçüncü nöbetçi İğne'yi kaptı. Arya adamın kolunu ısırmaya çalıştığında dişleri kirli ve soğuk zincir örgüye geçti. "Aha, bu epey cesurmuş," diyerek kahkaha attı nöbetçi. Adamın çelik eldivenli yumruğu Arya'nın başına indi.

Arya acı içinde yerde yatarken nöbetçiler konuşuyordu ama Arya ne dediklerini anlayamıyordu. Kulakları deli gibi çınlıyordu. Doğrulmaya çalıştığında bütün dünya sallanıyormuş gibi hissetti. *İğne'yi aldılar.* Bunun utancı çektiği acıdan daha büyüktü ve gerçekten çok büyük acı çekiyordu. Kılıcını Jon hediye etmişti ve kullanmayı Syrio öğretmişti.

Sonunda biri Arya'yı yeleğinden tutup dizlerinin üstüne kaldırdı. Al Turta da dizlerinin üstündeydi. Arya'nın o güne kadar gördüğü en uzun adamın önünde duruyordu. Yaşlı Dadı'nın hikâyelerinden fırlamış canavar gibi bir dev. Dev adamın nereden geldiğini görmemişti. Adamın pelerinine üç siyah tazı işlenmişti ve yüzü taştan oyulmuş gibi sertti. Arya aniden köpekleri daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Kral Toprakları'ndaki turnuvada, turnuvaya katılan şövalyelerin sancakları ve armaları çadırlarının kapılarına asılmıştı. Ziyafet gecesinde çadırların önünden geçerlerken, "Bu sancak Tazı'nın ağabeyine ait," demişti Sansa. "Hodor'dan bile iri, göreceksin. Ona *Yürüyen Dağ* diyorlar."

Arya'nın başı öne düştü. Etrafında olup bitenlerin yarısını anlayamıyordu. Al Turta hâlâ teslim olduğunu haykırıyordu. "Bizi diğerlerine götüreceksin," dedi Yürüyen Dağ ve uzaklaştı. Arya bir süre sonra darağaçlarının önünde tökezleyerek yürüdüğünü fark etti. Al Turta, eğer ona zarar vermezlerse pastalar,

kurabiyeler, turtalar pişireceğini söylüyordu nöbetçilere. Başlarında dört nöbetçi vardı; biri meşaleyi taşıyordu, birinin uzunkılıcı, diğer ikisinin mızrakları vardı.

Lommy'yi bıraktıkları yerde, meşe ağacının altında buldular. Çocuk onları görür görmez, "Teslim oluyorum," diye bağırdı, mızrağını bir kenara atıp yeşil boyalı ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, teslim oluyorum."

Meşaleli nöbetçi çalıların, ağaçların arasına baktı. "Sen sonuncu musun? Fırıncı çocuk, birde kız olduğunu söyledi."

"Geldiğinizi duyunca kaçtı," dedi Lommy. "Çok ses çıkardınız." *Koş Gelincik. Kaçabildiğin kadar uzağa kaç. Kaç, saklan ve asla geri dönme,* dedi Arya içinden.

"Orospu çocuğu Dondarrion'ı nerede bulacağımızı söylersen sana sıcak yemek veririz."

"Kimi?" diye sordu Lommy boş gözlerle.

"Size söyledim. Bu aptallar kasabadaki fahişelerden fazla bir şey bilmiyorlar. Bunlarla uğraşmak sadece vakit kaybı."

Mızraklı nöbetçilerden biri Lommy'nin üstüne eğildi. "Bacağında bir sorun mu var evlat?"

"Yaralandım."

"Yürüyebilir misin?"

"Hayır," dedi Lommy. "Beni taşımanız lazım."

"Öyle mi?" Adam mızrağını kaldırdı ve ucunu Lommy'nin yumuşak boğazına sapladı. Tek vuruş. Hepsi bu. Nöbetçi mızrağını geri çektiğinde Lommy'nin boğazı kan çeşmesine dönüştü. "Onu taşımamız lazımmış," dedi adam gülerek.

Tyrion

Sıcak tutacak bir şeyler giymesi gerektiğini söylemişlerdi ve Tyrion Lannister tavsiyeyi dinlemişti. Yünlü bir takım, kalın tozluklar ve Ay Dağları'nda ele geçirdiği gölgekedisi postundan yapılmış ağır pelerinini giymişti. Pelerin saçma bir şekilde uzundu, Tyrion'ın iki katı boyundaki bir adam için yapılmıştı. Atından indiğinde pelerini taşımanın tek yolu eteklerini birkaç kez bedenine dolamaktı. Tyrion o haldeyken kürkten yapılmış bir topa benziyordu.

Buna rağmen tavsiyeyi kulak ardı etmediği için mutluydu. Rutubetli mahzenin soğuğu insanın kemiklerine kadar işliyordu. Timett aşağıdaki soğuğun tadına bakınca yukarıdaki kilere geri dönmeye karar vermişti. Rhaenys Tepesi'nin altında, Simyacılar Loncası'nın arkasında bir yerdeydiler. Nemli duvarlar güherçileyle kaplanmıştı. Mahzendeki tek ışık Alev Kehanetçisi Hallyne'in büyük dikkatle taşıdığı gaz lambasından geliyordu.

Gerçekten tedbirli... ve bunlar da zencefil kavanozları olmalı. Tyrion incelemek için kavanozlardan birini aldı. Yuvarlak ve kırmızıydı, şişman bir greyfurda benziyordu. Tyrion'ın elleri için biraz büyüktü ama normal boyutlardaki bir adam tarafından kolayca kavranabilirdi. Çömlek hayli inceydi. Son derece kırılgan olan kavanozla ilgili uyarılmıştı, fazla sıkmaması gerekiyordu. Yüzeyi pürüzlü kavanozların özellikle o şekilde üretildiğini söylemişti Hallyne. "Pürüzsüz bir kavanozun elden kayıp düşme ihtimali daha fazladır."

Tyrion hafifçe öne eğdiğinde çılgınateş ağır bir şekilde kavanozun ağzına yükseldi. Tyrion çılgınateşin çamur yeşili olduğunu biliyordu ama bu karanlıkta rengi doğrulamak mümkün değildi. "Oldukça yoğun," dedi.

"Soğuk yüzünden lordum," diye açıkladı Hallyne. Yumuşak nemli elleri olan, silik ve dalkavuk tavırlı bir adamdı. Yakası samur kürküyle kaplı kırmızı-siyah çizgili bir takım giymişti. Kürk yer yer dökülmüş gibi görünüyordu ve güvelerden nasibini aldığı belliydi. "Madde ısındıkça incelir ve daha kolay akar,

kandil yağı gibi.”

Madde, alev kehanetçilerinin çılgınateşe verdiği isimdi. Birbirlerine de *bilge* diye sesleniyorlardı. Tyrion bu durumu, ilmin geniş ve gizli ardiyelerine vakıf olduklarının düşünülmesi için sergiledikleri imalı tavırlar kadar rahatsız edici buluyordu. Bir zamanlar Simyacılar Loncası gerçekten güçlüydü ama son yüzyıllarda Hisar hemen hemen her yerde simyacıların yerini almıştı. Artık az sayıda simyacı vardı ve metalleri dönüştürebiliyormuş gibi davranmayı çoktan bırakmışlardı...

...ama çılgınateş *yapabiliyorlardı.* “Suyun çılgınateşi söndüremediğini duymuştum.”

“Doğru. Madde alev aldığında tükenene kadar yanar. Kumaş, ahşap, deri, hatta çeliği bile tutuşturur.”

Tyrion, Myrli kırmızı rahip Thoros’u ve alevli kılıcını hatırladı. İncecik bir çılgınateş tabakası bile saatlerce sönmeden yanabilirdi. Thoros her müsabakadan sonra yeni bir kılıç isterdi. Robert, rahibe öyle hayrandı ki her seferinde istediği yeni kılıcı seve seve adama verirdi. “Kili neden geçemiyor?”

“Ah, geçiyor lordum. Bu mahzenin altında, eski kavanozları sakladığımız bir mahzen daha var. Kral Aerys zamanından kalanlar. Kavanozları meyve şeklinde yapmak da onun fikriydi. Son derece tehlikeli meyveler lordum ve şimdi her zamankinden fazla, hımmm, *olgunlar,* ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Eski kavanozların ağızlarını mumla kapatıp alt mahzeni suyla doldurduk ama yine de... kanunlara göre kavanozları imha etmemiz gerekirdi ama üstatlarımızın çoğu Kral Toprakları İşgali sırasında öldürüldü ve sağ kalanlar bu görevi yerine getirebilecek ehliyete sahip değildi. Aerys için hazırladığımız stoğun çoğu kayboldu. Daha geçen yıl, Yüce Baelor Septi’nin altındaki bir kilerde iki yüz kavanoz bulduk. Kavanozların oraya nasıl gittiğini kimse hatırlamıyor ama Yüce Rahip’in korkuyla kendinden geçtiğini tahmin edebilirsiniz. Kavanozların güvenle septten çıkarılışına bizzat nezaret ettim. Septe kum dolu arabaları ve kalfalarımızın en iyilerini gönderdim. Yalnızca geceleri çalıştık ve...”

“...harika bir iş çıkardığınızdan eminim.” Tyrion elindeki kavanozu diğerlerinin yanına koydu. Masanın üstünü örttüler. Dörtlü sıralar halinde mahzende ilerlemeye devam ettiler. Başka masalar da vardı, çok sayıda masa.

“Şu, ah, merhum Kral Aerys’in *meyveleri,* onlar hâlâ kullanılabilir mi?”

“Ah, kesinlikle evet... ama çok *dikkatli* olunmalı lordum. Madde yaşlandıkça, hımmm, kararsız, evet böyle diyebiliriz, kararsız olur. Küçücük bir alevle hatta minik bir kıvılcımla tutuşabilir. Isı biraz yükseldiğinde eski kavanozlar patlamaya başlar. Onları kısacık bir süre için bile olsa güneşin altında tutmamak gerekir. Isı arttıkça kavanozun içindeki madde hızla genleşir ve kavanozu zerrelere ayırır. Yanında başka kavanozlar varsa onlar da aynı şekilde patlar ve...”

“Şu anda hazırda kaç kavanoz var?”

“Bu sabah Bilge Munciter’den aldığım bilgiye göre yedi bin sekiz yüz kırk kavanoz. Bu rakama Kral Aerys’in dört bin kavanozu da dâhil elbette.”

“Fazla olgunlaşmış meyvelerimiz mi?”

Hallyne başıyla onayladı. “Bilge Munciter, kraliçeye söz verdiğimiz on bin kavanozu hazır edebileceğimize inanıyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim.” Bu olasılık alev kehanetçisini çok memnun etmiş gibi görünüyordu.

Düşmanlarımızın size vakit verdiğini varsayarsak. Simyacılar Loncası çılgınateşin reçetesini sır olarak saklıyordu ama Tyrion maddenin yapımının ayrıntılı, tehlikeli ve zaman alan bir iş olduğunu biliyordu. On bin kavanoz çılgınateş sözü vermek abartılı bir kendini beğenmişlikti, lordu için on bin kılıç dizeceğine söz verip savaş meydanına yüz iki askerle gelen sancakbeyi gibi. *Eğer gerçekten on bin kavanoz hazırlayabilirlerse...*

Memnun mu olmalıydı, dehşete mi düşmeliydi, karar veremiyordu. *Her ikisinden de bir parça belki.* “Lonca kardeşlerinizin yersiz bir aceleyle hareket etmediğine inanmak istiyorum, Bilge. On bin kavanoz hatalı madde istemiyoruz, bir kavanoz hatalı madde bile istemiyoruz... ve en önemlisi kaza istemiyoruz.”

“Herhangi bir kaza olmayacak lord El. Madde eğitimli kalfalar tarafından taş hücrelerde üretiliyor ve her kavanoz hazır edilir edilmez bir çırak tarafından hücreden çıkarılıp buraya taşınıyor. Her hücrenin üstünde içi tamamen kumla doldurulmuş bir oda var. Odaların zemini, hımmm, güçlü bir tılsımla kaplı. Aşağıdaki hücrede parlayacak her ateş üst odanın zeminini çökertir ve odadaki kum alevleri hemen boğar.”

“Dikkatsiz kalfalardan bahsetmeyelim bile,” dedi Tyrion. Adamın bahsettiği

tılsımın zekice kurulmuş bir düzenek olduğunu anlamıştı. Tılsımın nasıl çalıştığını görmek için hileli tavanı olan hücrelerden birini incelemek isterdi ama şimdi vakti yoktu. Belki savaşı kazandıktan sonra yapardı.

"Kardeşlerim asla dikkatsiz davranmaz," dedi Hallyne ısrarla. "Hımmm, *dürüst* olmam gerekirse..."

"Ah, lütfen olun."

"Madde bizim damarlarımızda akar ve her alev kehanetçisinin kalbinde yanar. Biz maddenin gücüne saygı duyarız. Ama sıradan askerler, hımmm, kraliçenin ateş topçularından biri mesela, savaşın keşmekeşi içinde en küçük bir hata yaparsa ortalık kıyamet yerine döner. Bu çok sık dile getirilmez. Babam Kral Aerys'e söylemişti ve *onun* babası da Kral Jaehearys'e."

"Uyarıyı dikkate almış olmalılar," dedi Tyrion. "Şehri yaksalardı haberim olurdu. Yani bize vereceğiniz tek tavsiye dikkatli olmamız mı?"

"*Çok* dikkatli olun," dedi Hallyne. "*Çok, çok* dikkatli olun."

"Şu kil kavanozlar... bol stoğunuz var mı?"

"Var lordum. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

"Birazını almama müsaade eder misiniz? Birkaç bin tanesini mesela."

"Birkaç *bin?*"

"Üretime engel olmayacak kadarını diyelim. *Boş* kavanozlar istediğimi anlamışsınızdır. Onları şehir kapılarındaki kumandanlara gönderin."

"Gönderirim lordum... ama neden?"

Tyrion gülümsedi. "Bana kalın giyinmemi söylüyorsun, kalın giyiniyorum. Dikkatli olmamı söylüyorsun... neyse." Omuzlarını silkti. "Yeterince gördüm. Bana arabama kadar eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

"Benim için, hımmm, zevktir lordum." Hallyne elindeki lambayı kaldırıp merdivenlere yöneldi. "Bizi ziyaret etmeniz incelikti, hımmm, büyük bir onur. Bir Kral Eli'nin bizi varlığıyla şereflendirmesinin üstünden çok uzun zaman geçmişti. Kral Aerys zamanındaki Lord Rossart'tan beri buraya gelen bir El görülmedi. Kral Aerys yaptığımız işlerle yakından ilgilenirdi."

Kral Aerys düşmanlarının etini kızartmaktan hoşlanırdı. Ağabeyi Jaime, Deli Kral ve alev kehanetçisi dostlarıyla ilgili birkaç hikâye anlatmıştı. "Joffrey de ilgilenecektir, bundan eminim." *İşte bu yüzden onu sizden uzak tutmak*

zorundayım.

"Kralımızın loncamızı ziyaret etmesi en büyük umutlarımızdan biridir, soylu varlığı bizi onurlandırır. Bu konuyu soylu ablanızla da konuşmuştum. Büyük bir ziyafet..."

Merdivenleri tırmandıkça hava ısınıyordu. "Majesteleri, savaş bitene kadar her tür ziyafeti yasakladı." *Benim ısrarlarımla.* "İnsanlar açlıktan kırılırken ziyafet sofraları kurmanın çok uygunsuz olacağını düşünüyor."

"*Sevgi* dolu bir düşünce lordum. Belki birkaç kardeşimle birlikte biz Kızıl Kale'ye çağrılırız. Güçlerimizi sergiler, kralımızın bir gece olsun dertlerinden uzaklaşmasını sağlarız. Çılgınateş kadim mezhebimizin sırlarından sadece biri. Size gösterebileceğimiz pek çok harikulade şey var."

"Bunu ablamla konuşacağım." Tyrion bir iki sihir hilesine hayır demezdi ama Joffrey'nin insanları ölümüne dövüştürmeye meraklı olması yeterince büyük bir dertti; oğlana, insanları canlı canlı yakmanın zevkini tattırmaya niyeti yoktu.

Sonunda merdivenlerin tepesine vardıklarında Tyrion pelerinini çıkarıp kolunun altına aldı. Simyacılar Loncası, siyah taşlardan yapılmış gösterişli bir labirentti. Hallyne, Tyrion'a kıvrımlar ve dönemeçler boyunca yol gösterdi. Demir Meşaleler Dehlizi'ne vardılar. Yeşil alev sütunları, altı metre uzunluğundaki demir sütunların etrafında dans ediyordu. Hayalete benzeyen alevler siyah mermer duvarların ve zeminin üstünde parlıyor, uzun ve yankılı salonu zümrüt yeşili bir ışıltıyla yıkıyordu. Tyrion, dev demir meşalelerin sadece kendisini etkilemek için yakıldığını ve loncadan ayrıldığı anda söndürüleceğini bilmeseydi daha fazla etkilenebilirdi. Çılgınateş zevk için tüketilemeyecek kadar pahalıydı.

Visenya Tepesi'nin yakınındaki Kız Kardeşler Caddesi'ne çıkan sarmal merdivenlerin sonunda Hallyne'le vedalaştılar. Timett oğlu Timett ve Yanık Adamlar'dan bir nöbetçi Tyrion'ı bekliyordu, Tyrion adamlara doğru yürümeye başladı. Bugün ziyaret ettiği yer düşünülürse gayet uygun bir nöbetçi seçtiği ortadaydı. Ayrıca, bu adamların yara izleri şehir halkının kalbine korku salıyordu. Son zamanlarda bu korku işe yarıyordu. Daha üç gece önce, yiyecek isteyen bir grup isyancı Kızıl Kale'nin kapısına dayanmıştı. Joffrey insanların

üstüne ok yağdırmış, dördünü öldürmüş ve sonra kapıdaki insanlara bağırıp ölü arkadaşlarını yemeleri için izin verdiğini söylemişti. *Bize birkaç dost daha kazandırdı.*

Arabanın yanında Bronn'un da beklediğini görünce şaşırdı. "Senin burada ne işin var?"

"Mesajlarını iletiyorum," dedi Bronn. "Demiryumruk acilen Tanrı Kapısı'na gitmeni istiyor. Sebebini söylemedi. Ayrıca Maegor Hisarı'na, huzura çağırıldın."

"Huzura?" Tyrion bu kelimeyi tercih ederek konuşacak tek kişi tanıyordu. "Cersei benden ne istiyormuş?"

Bronn omuzlarını silkti. "Kraliçe hemen kaleye geri dönmeni ve odasına gitmeni emretti. Mesajı şu yeni yetme kuzenin getirdi. Dudağının üstünde iki tane tüy bitmiş ve kendini erkek sanıyor."

"İki tüy ve şövalyelik unvanı. O artık *Sör* Lancel, bunu unutma." Tyrion acil bir mesele olmasa Sör Jacelyn'in kendisini çağırmayacağını biliyordu. "Bywater ne istiyormuş önce onu anlayalım. Ablama kaleye döner dönmez yanına gideceğimi söyle."

"Bundan hiç hoşlanmayacak," diye uyardı Bronn.

"İyi. Cersei bekledikçe öfkelenir ve öfkelendikçe aptallaşır. Öfkeli ve aptal olmasını aklı başında ve açıkgözlü olmasına tercih ederim." Tyrion pelerinini arabanın içine attı ve Timett'in yardımıyla arabaya bindi.

Tanrı Kapısı'nın içindeki pazar yeri normalde sebze satan çiftçilerle dolu olurdu ama Tyrion oraya vardığında terk edilmiş gibi görünüyordu. Sör Jacelyn, Tyrion'ı kapıda karşıladı, demir yumruğunu havaya kaldırarak selam verdi. "Lordum, kuzeniniz Cleos Frey burada. Robb Stark'ın barış sancağı altında Nehirova'dan gelmiş ve bir mektup getirmiş."

"Barış şartları mı?"

"Öyle olduğunu söylüyor."

"Tatlı kuzenim. Beni onun yanına götür."

Altın pelerinliler Sör Cleos'u kapı kulübesindeki penceresiz bir odaya koymuştu. İçeri girdiklerinde adam ayağa kalktı. "Tyrion, seni görmek ne güzel."

“Bu sık duyduğum bir cümle değil kuzen.”

“Cersei de seninle birlikte geldi mi?”

“Ablam başka işlerle meşguldü. Bu Stark’ın mektubu mu?” Masanın üstündeki parşömeni aldı. “Sör Jacelyn, bizi yalnız bırakın.”

Bywater reverans yapıp odadan çıktı. “Bu mektubu Vekil Kraliçe’ye vermem söylendi,” dedi Sör Cleos kapı kapandığında.

“Veririz.” Tyrion, Robb Stark’ın mektupla birlikte gönderdiği haritaya baktı. “Biraz dinlen kuzenim. Çok zayıf ve bitkin görünüyorsun.” Adam çok daha kötü görünüyordu aslında.

“Evet.” Sör Cleos bir sıranın üstüne çöker gibi oturdu. “Nehir topraklarında durum kötü Tyrion. Özellikle Tanrı Gözü civarında ve Kral Yolu’nda. Nehir Lordları, sırf bizi aç bırakmak için kendi tarlalarını, arazilerini yakıyor. Ve senin babanın atlıları köyleri ateşe verip insanları kılıçtan geçiriyor.”

Savaş böyleydi. Soylu kan taşıyanlar fidye için tutsak alınır, sıradan halk katledilirdi. *Hatırlat da bir Lannister olarak doğduğum için tanrılara teşekkür edeyim.*

Sör Cleos eliyle kahverengi ince saçlarını düzeltti. “Barış sancağıyla yolculuk etmemize rağmen iki kez saldırıya uğradık. Zırh giyen kurtlar, kendilerinden zayıf herkesi katletmeye açlar. Savaşa kimin yanında girdiklerini yalnızca tanrılar bilir ama şimdi sadece kendi taraflarını tutuyorlar. Üç adam kaybettik ve altı adamımız ağır yaralandı.”

“Düşmanımızdan ne haber?” Tyrion dikkatini tekrar Stark’ın şartlarına verdi. *Çocuk çok fazla şey istemiyor. Altı üstü diyarın yarısını, tutsakların serbest bırakılmasını, babasının kılıcını, ah evet... ve kız kardeşlerini.*

“Çocuk, Nehirova’da bir şey yapmadan oturuyor,” dedi Sör Cleos. “Sanırım arazide babanla yüzleşmekten korkuyor. Kuvveti her geçen gün azalıyor. Nehir lordları kendi topraklarını savunabilmek için Nehirova’dan ayrıldı.”

Babamın amacı bu muydu? Tyrion haritayı katladı. “Bu şartlar işe yaramaz.”

“En azından, Stark kızlarıyla Tion ve Willem’i takas etmeyi düşünür müsün?” diye sordu Sör Cleos üzgün bir ses tonuyla.

Tion Frey şövalyenin kardeşiydi, Tyrion hatırladı. “Hayır,” dedi nazikçe, “ama biz de kendi değiş tokuş önerimizi sunacağız. Bu konuyu Cersei ve

konseyle konuşmama izin ver. Seni Nehirova'ya *bizim* şartlarımızla geri göndermeliyiz."

Cleous'un bu fikirden hoşnut olmadığı açıktı. "Lordum, Robb Stark'ın kolayca teslim olacağına inanmıyorum. Bu barışı isteyen Catelyn Stark, delikanlı değil."

"Leydi Catelyn kızlarını istiyor." Tyrion sıradan kalktı, elinde mektup ve harita vardı. "Sör Jacelyn sana yemek getirtecek ve ateş yaktıracak. Çok uykusuz görünüyorsun kuzen. Yeni şeyler öğrendiğim zaman seni çağırtacağım."

Sör Jacelyn siper duvarının üstündeydi, arazide talim yapan yüzlerce acemiyi izliyordu. Kral Toprakları'nda sığınak arayan sayısız insan sayesinde, sadece tok bir karın ve kışlada saman dolu bir şilte karşılığında Şehir Muhafızları'na katılmak isteyen adam sıkıntısı çekmiyorlardı. Tyrion, iş savaşa varırsa bu hırpani muhafızların dövüşeceği hayaline kapılmıyordu.

"Beni çağırmakla iyi ettin," dedi. "Sör Cleos'u sana emanet ediyorum. Misafirperverlik görsün."

"Ya eşlikçileri?" diye sordu kumandan.

"Onlara yemek ve temiz kıyafetler ver. Bir üstat da yaralarıyla ilgilensin. Şehre girmeleri kesinlikle yasak, anlaşıldı mı?" Kral Toprakları'nın gerçek durumunun Nehirova'daki Robb Stark'ın kulağına gitmesi iyi olmazdı.

"Anlaşıldı lordum."

"Ah, bir şey daha. Simyacılar her şehir kapısına fazla miktarda kil kavanoz gönderecek. Kavanozları ateş topçularının eğitimi için kullanacaksın. Kavanozları yeşil boyayla doldur, adamlar yükleme ve fırlatma talimi yapsın. Bir damla bile dökeni başka biriyle değiştir. Boya kavanozlarında ustalaştıklarında boya yerine kandil yağı kullan. Adamlara kavanozu yakmayı ve yanar haldeyken fırlatmayı öğret. Bunları kendilerini yakmadan yapabildiklerinde çılgınateş için hazır sayılırlar."

Sör Jacelyn demir eliyle yanağını kaşıdı. "Çok zekice önlemler. Buna rağmen şu simyacı sidiğini sevdiğimi söyleyemem."

"Ben de söyleyemem ama bana verileni kullanırım."

Tyrion Lannister tekrar arabasına bindiğinde perdeleri örttü ve dirseğinin altına bir minder koydu. Cersei, Robb Stark'ın mektubunu Tyrion'ın almasından

hoşlanmayacaktı ama babaları Tyrion'ı şehri yönetmesi için yollamıştı, Cersei'yi mutlu etmesi için değil.

Robb Stark, Tyrion'a altın bir fırsat vermişti aslında. Delikanlı, Nehirova'da kolay barış hayalleri kurarak istediği kadar vakit harcayabilirdi. Tyrion çocuğun şartlarını kendi şartlarıyla cevaplayacaktı. Kuzey Kralı'nı umutlu tutmaya yetecek kadarını vererek. Sör Cleos kemikli Frey poposuyla atına binip elinde teklifler ve karşılıklarıyla Nehirova ve Kral Toprakları arasında mekik dokurken Sör Stafford, Casterly Kayası'nda kurduğu yeni orduyu eğitecek, silahlandıracaktı. Ordu hazır olduğunda Tully ve Starklar, Sör Stafford ve Lord Tywin'in orduları arasında kalıp ezilecekti.

Keşke Robert'ın erkek kardeşleri de bu kadar uyumlu olsaydı. Sürünerek ilerlemesine rağmen Renly Baratheon muazzam güneyli ordusuyla batıya ve kuzeye yayılmaya devam ediyordu. Tyrion'ın, Stannis donanmasının Karasu Nehri'nde yüzdüğü haberiyle uyandırılmaktan korkmadığı bir gece bile geçmiyordu. *Yeterince çılgınateşim var ama yine de...*

Sokaktan duyulan velvele Tyrion'ın endişe dolu düşüncelerini böldü. Temkinli bir şekilde perdeleri araladı. Lostracılar Meydanı'ndan geçiyorlardı. Hatırı sayılır bir kalabalık meydanda toplanmış, bir kâhinin saçmalıklarını dinliyordu. Adamın giydiği boyasız yün elbise ve beline bağladığı urgandan yalvaran kardeşlerden biri olduğu anlaşılıyordu.

"Çürüme!" diye haykırdı kâhin. "İşte uyarı! Baba'nın kamçısına bakın!" Elini gökyüzündeki kızıl yaraya doğru kaldırdı. Bu açıdan bakınca, Yüksek Aegon Tepesi'ndeki Kızıl Kale, kâhinin tam arkasında kalıyordu ve kuyruklu yıldız kulelerinin üstüne serilmiş gibi görünüyordu. *Çok akıllıca seçilmiş bir sahne,* diye düşündü Tyrion. "Şiştik, kabardık, çürük kokuyoruz. Ablayla erkek kardeş kralın yatağında zina yapıyor ve ensestlerinin meyvesi, çarpık küçük maymun şeytanın çaldığı boruyla sarayda hoplayıp zıplıyor! Soylu leydiler, yarım akıllı soytarılarla yatağa girip canavarlar doğuruyor! Yüce Rahip bile tanrıları unutuyor! Mis kokulu sularda yıkanıyor ve halk açlıktan kırılırken av kuşları ve bofa balığı yiyerek yağ bağlıyor! Kibir, duadan önce geliyor. Kalelerimizi solucanlar yönetiyor. Altın, her şey demek... *artık değil!* Bu Çürük Yaz bitiyor! Zampara Kral adalet neymiş gördü. Yaban domuzu karnını

deştiğinde binlerce yılan tıslayıp ısırarak dışarı çıktı ve cennete doğru iğrenç bir koku yükseldi!" Eliyle tekrar kaleyi ve kuyruklu yıldızı gösterdi. "İşte Müjdeci geldi! Artık temizlenin, dedi tanrılar. Dürüstlüğün şarabında temizlenin yoksa ateş banyolarında yıkanacaksınız! *Ateşte!*"

"Ateşte!" diye yankılandı sesler ama kâhinle alay eden insanların sayısı da az değildi ve onların sesi diğerlerini bastırmıştı. Bu durum Tyrion'ı avutmaya yetti. Yola devam emri verdi. Yanık Adamlar yolu açarken araba, zorlu denizde sarsılarak ilerleyen bir gemi gibi hareket etmeye başladı. *Çarpık küçük maymun şeytan, gerçekten.* Sefil herifin Yüce Rahip hakkında söyledikleri doğruydu aslında. Ay Oğlan'ın geçenlerde rahiple ilgili yaptığı şaka neydi? *Dindar rahibimiz Yedi'yi o kadar yürekten sevip tapıyor ki, her sofraya oturuşunda her biri için ayrı ayrı yemek yiyor.* Soytarının yaptığı şakayı hatırlamak Tyrion'ı gülümsetti.

Başka bir olayla daha karşılaşmadan Kızıl Kale'ye dönebildiğine sevinmişti. Odasına çıkan merdivenleri tırmanırken kendini şafak vaktindeki haline kıyasla daha umutlu hissediyordu. *Zaman. Bütün parçaları bir araya getirmek için sadece zamana ihtiyacım var. Zincir hazır olduğunda...* Çalışma odasının kapısını açtı.

Pencerenin önünde bekleyen Cersei yüzünü döndü. "Hangi cesaretle emirlerimi duymazdan geliyorsun?"

"Kuleme girmene kim izin verdi?"

"*Senin* kulen mi? Burası soylu oğlumun kalesi."

"Ya, öyle olduğunu söylüyorlar." Tyrion durumdan hoşnut değildi. Crawn daha da mutsuz olacaktı; bugünkü nöbet sırası Ay Kardeşleri'ndeydi. "Sana gelmek üzereydim."

"Öyle mi?"

Tyrion kapıyı çarparak kapattı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Her zaman ve haklı sebeplerle."

"Kalbimi kırıyorsun." Tyrion bir kadeh şarap almak için içki dolabına gitti. Cersei'yle konuşmak her insanı ölümüne susatırdı, bunu biliyordu. "Seni darıltacak bir şey yaptıysam bilmek isterim."

"Sen mide bulandırıcı küçük bir solucansın. Myrcella benim tek kızım. Onu

bir çuval yulaf gibi satmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

Myrcella, diye düşündü Tyrion. *Tavuk yumurtladı, bakalım civciv ne renk çıkacak?* “Myrcella bir çuval yulaf değil, o bir prenses. Bazıları onun bir prenses olmak için doğduğunu bile söyler. Yoksa onu Tommen’la evlendirmeyi mi düşünüyordun?”

Kraliçenin eli sertçe şarap kadehine indi, şarap yere döküldü. “Kardeşim olduğunu unutup bunu söylediğin için dilini kestirmeliyim. Joffrey’nin vekili *benim,* sen değilsin ve ben diyorum ki Myrcella bir gemiye bindirilip, benim Robert Baratheon’a postalandığını gibi o Dorneluya postalanmayacak.”

Tyrion elindeki şarap damlalarını silkeledi, içini çekti. “Neden olmasın? Dorne buradan çok daha güvenli, Myrcella orada tehlikeden uzak olacak.”

“Zırcahil misin sen, yoksa sadece umursamaz mısın? Marteller’in bizi sevmek için en ufak sebepleri yok. Bunu sen de biliyorsun.”

“Marteller’in bizden nefret etmek için her sebebi var. Buna rağmen uzlaşmalarını bekliyorum. Prens Doran’ın Lannisterlar’a olan nefreti sadece bir nesil öncesine dayanıyor ama Dorne neredeyse bin yıldır Fırtına Burnu ve Yüksek Bahçe’yle savaşıyor. Renly, Dorne’un kendisiyle iş birliğini yapacağını varsayıyor. Myrcella dokuz yaşında, Trystane Martell on bir. Myrcella’nın on dördüncü isim gününde evlenmelerini önerdim. O zamana kadar Güneş Mızrağı’nda onur konuğu olarak Prens Doran’ın koruması altında yaşayacak.”

“Bir esir olarak yaşayacak,” dedi Cersei dişlerini sıkarak.

“Onur konuğu olarak,” diye ısrar etti Tyrion. “Ve Martell’in Myrcella’ya, Joffrey’nin Sansa Stark’a davrandığından daha nazik davranacağına eminim. Sör Arys Oakheart’ı onunla birlikte göndermeyi düşünüyorum. Kral Muhafızları’ndan bir şövalye yeminli kalkanı olduğu sürece Myrcella’nın kim ve ne olduğunu kimse unutmaz.”

“Doran Martell kız kardeşinin kanına karşılık Myrcella’yı öldürmeye karar verirse iyi kalpli Sör Arys’in varlığı işe yaramaz.”

“Martell dokuz yaşında bir kızın canını almayacak kadar onurlu bir adam. Myrcella onun yanında olduğu sürece bizim de kendi payımıza düşeni yaptığımızdan emin olacak. Ona sunduğum teklif göz ardı edilemeyecek kadar iyi. Myrcella teklifimin en küçük parçası. Ona, kız kardeşinin katilini, konseyde

bir sandalye ve Hudutlar'da kaleler vadettim..."

"Çok fazla." Cersei odanın içinde yürümeye başladı, dişi bir aslan kadar huzursuzdu, etekleri dönüyordu. "Çok fazla taviz vermişsin ve bunu bana danışmadan, benim onayım olmadan yapmışsın."

"Dorne Prensi'nden bahsediyoruz. Daha azını önerseydim yüzüme tükürürdü."

"Çok fazla dedim!"

"Adama sen ne önerirdin peki? Bacaklarının arasındaki deliği mi?" Tyrion'ın öfkesi artıyordu.

Bu sefer tokadın geldiğini gördü. Kafası tokadın şiddetiyle yana dönerken boynu *çatırdadı*. "Tatlı, tatlı ablacığım," dedi, "seni temin ederim ki bu bana attığın son tokattı."

Cersei güldü. "Beni tehdit etme küçük adam. Babamın mektubunun seni güvende tuttuğunu mu zannediyorsun? O sadece bir kâğıt parçası. Eddard Stark'ın elinde de bir kâğıt parçası vardı. Pek işe yaramadı."

Eddard Stark, Şehir Muhafızları'na sahip değildi, diye düşündü Tyrion. *Benim dağ adamlarıma, Bronn'un bulduğu paralı askerlere de sahip değildi. Ben sahibim.* Ya da böyle olduğunu umuyordu. Varys'e, Bywater'a, Bronn'a güvenmek. Lord Stark'ın da kendine ait delilikleri olmalıydı.

Aklından geçenleri söylemedi. Akıllı bir adam sobaya çılgınateş dökmezdi. Yeni bir kadeh şarap aldı. "Kral Toprakları düşerse Myrcella'nın burada güvende olacağını mı sanıyorsun? Renly ve Stannis kızın kafasını kazığa geçirip seninkinin yanına koyar."

Ve Cersei ağlamaya başladı.

Fatih Aegon bir ejderhanın sırtında odaya girip limon tartlarıyla jonglörlük yapsa Tyrion bu kadar şaşıramazdı. Ablasının ağladığını en son Casterly Kayası'nda küçük bir çocukken görmüştü. Kraliçeye doğru tedirgin bir adım attı. Ablanız ağladığında onu teselli etmeniz gerekirdi ama... bu *Cersei*'ydi. Elini çekingen bir şekilde ablasının omzuna götürdü.

"Bana *dokunma!*" diye bağırdı Cersei omzunu hızla geri çekerken. Bu hareketin Tyrion'ı incitmemesi gerekirdi ama incitmişti, bütün tokatlardan daha fazla. Kadının yüzü kıpkırmızı kesilmişti, acı çektiği kadar öfkeliydi, nefes

almakta zorlanıyordu. “Bakma. Beni bu halde görme... *sen* görme.”

Tyrion nazikçe arkasını döndü. “Seni korkutmak istememiştim. Myrcella’ya hiçbir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.”

“Yalancı,” dedi Cersei. “Boş vaatlerle sakinleştirilecek bir çocuk değilim ben. Jaime’yi kurtaracağına da söz vermiştin. Hani, Jaime nerede?”

“Nehirova’da olduğunu sanıyorum. Ben onu kurtarmanın bir yolunu bulana kadar tutsak ama güvende.”

Cersei burnunu çekti. “Ben erkek olarak doğmalıymışım. O zaman sana ihtiyacım olmazdı. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermezdim. Jaime bir *çocuk* tarafından nasıl esir alındı? Ve babam, ona güvenmiştim, ne büyük aptalmışım. Ona ihtiyacım varken babam nerede? *Ne yapıyor?*”

“Savaşıyor.”

“Harrenhal’un duvarlarının arkasından mı?” dedi küçümseyerek. “Savaşmak için enteresan bir yol. Daha çok saklanmak gibi geliyor kulağa.”

“Daha dikkatli dinle.”

“Sen buna savaş mı diyorsun? Babam bir kalede oturup bekliyor, Robb Stark başka bir kalede ve kimse hiçbir şey *yapmıyor.*”

“Oturmak var, oturmak var,” dedi Tyrion. “İkisi de diğerinin ilk hareketi yapmasını bekliyor. Ama aslan sakin, duruşunu almış, kuyruğunu kaldırmış. Geyik yavrusuysa korkudan hareket edemiyor, bağırsakları yağ kaplamış. Nasıl hareket ederse etsin aslan tarafından parçalanacak, bunu biliyor.”

“Bu hikâyedeki aslanın babamız olduğundan *emin* misin?”

Tyrion güldü. “Sancağımız öyle diyor.”

Cersei espriyi duymazdan geldi. “Tutsak alınan babam olsaydı Jaime böyle hiçbir şey yapmadan oturmazdı.”

Jaime, ordusunu Nehirova duvarlarının dibine yığıp kanlı ısırıklar almaya çalışırdı ve o sırada Ötekiler şanslarını denerdi. Jaime asla sabır sahibi bir adam olmadı sevgili ablacığım, tıpkı senin gibi. “Herkes Jaime kadar gözü kara olamaz ama bir savaşı kazanmanın başka yolları da vardır. Harrenhal kuvvetli bir kale ve çok iyi bir konumda.”

“Ama Kral Toprakları *değil,* bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Babam Stark oğlanıyla aslanlar ve geyikler oyunu oynarken Renly, Gülyolu’nda ilerliyor.

Kapılarımıza dayanması an meselesi!”

“Şehir bir günde düşmez. Harrenhal’dan buraya dümdüz inen Kral Yolu var. Renly kuşatma makinelerini kuramadan babamın ordusu onu arkadan yakalar. Renly’nin ordusu çekiç, şehir duvarları örs olacak. Güzel bir manzara.”

Cersei’nin yeşil gözleri Tyrion’ı delip geçiyordu. Bakışı temkinliydi, bir güvence için yalvarıyordu. “Ya Robb Stark şehre gelirse?”

“Harrenhal, Üç Dişli Mızrak geçitlerine yakın, yani Roose Bolton kuzey ayağını karşıya geçirip ordusunu Genç Kurt’un kuvvetine dâhil edemez. Robb Stark, Harrenhal’u düşürmeden Kral Toprakları’na yürüyemez ve Bolton’la birleşse bile bunu yapacak kadar kuvvetli değil.” Tyrion mümkün olan en güven verici şekilde gülümsemeye çalıştı. “Bu esnada babamız nehir topraklarının nimetlerinden besleniyor ve Stafford, Kaya’ya yeni askerler yığıyor.”

Cersei merakla Tyrion’a bakıyordu. “Bütün bunları nasıl bilebilirsin? Babam seni buraya yollarken planlarından da bahsetti mi?”

“Hayır, bir harita gördüm.”

Cersei’nin bakışlarındaki merak aşağılamaya dönüştü. “Söylediklerinin hepsi o grotesk kafanın içinde yarattığın saçmalıklar, öyle değil mi İblis?”

Tyrion *tı*sladı. “Tatlı ablacığım, sorarım sana; eğer kaybediyor olsaydık Robb Stark barış talep eder miydi?” Sör Cleos Frey’in getirdiği mektubu çıkardı. “Genç Kurt bize bir teklif yollamış. Kabul edilemez şartlar ama bu bir başlangıç. Bir göz atmak ister misin?”

“Evet.” Göz açıp kapayana kadar kraliçe olmuştu yine. “Mektup neden sende? Bana getirilmiş olmalıydı.”

“Bir El, sana elden bilgiler getirmeyecekse ne işe yarar?” Tyrion mektubu kraliçeye uzattı. Yediği tokat yüzünden yanağı hâlâ sızlıyordu. *Yüzümün yarısını haşlamasına izin verebilirim. Dorne evliliği için ödenecek küçük bir bedel olur.* Başarmaya yakındı, hissediyordu.

Ve bir muhbirin varlığından emindi... pudingine katılmış bir erikti bu.

Bran

Dansçı'nın sırtına, üzerine Stark Hanedanı'nın gri ulu kurdu işlenmiş kar beyazı bir örtü serilmişti. Bran beyaz bir takım ve gri tozluklar giyiyordu. Takımının kolları ve yakası kürklüydü. Tam kalbinin üstüne kurt kafası şeklindeki gümüş broşunu takmıştı. Yaz'ı göğsündeki gümüş kurda tercih ederdi ama Sör Rodrik bu konuda pek ılımlı davranmamıştı.

Alçak taş merdivenler Dansçı'nın bir an duraklamasına sebep olduysa da Bran zorladığında hayvan zorluk çekmeden yürümeyi başardı. Geniş meşe-demir kapıların ardındaki Büyük Salon'da ahşap masalardan oluşan sekiz uzun sıra vardı. Ortada bir koridor bırakacak şekilde salonun her iki yanında dört sıra dizilmişti. Masalar omuzları birbirine değerek oturmak zorunda kalan adamlarla doluydu. Bran yanlarından geçerken ayağa kalkıp, "Stark!" diye bağırıyorlardı. "Kışyarı! *Kışyarı!*"

Bran, bu insanların *onun* için tezahürat yapmadığını bilecek kadar büyümüştü. Onlar hasat için bağırıyordu, Robb'un zaferleri için, lord babası için, büyükbabası için ve kökleri sekiz bin yıl öncesine uzanan bütün Starklar için. Yine de gururlanıyordu. Koridorda ağır ağır ilerlerken kırık olduğunu bile unutmuştu. Sonunda oturacağı masanın yerleştirildiği yüksek platformun önüne geldi. Bütün gözler üstündeydi. Osha ve Hodor eyerin kemerlerini çözüp Bran'ı, Dansçı'nın sırtından indirdiler ve bir zamanlar babasının oturduğu yüksek koltuğa taşıdılar.

Sör Rodrik, Bran'ın solunda oturuyordu. Yanında kızı Beth vardı. Rickon sağındaydı. Kızıl dağınık saçları o kadar çok uzamıştı ki gömleğinin yakasına dökülüyordu. Anneleri gittiğinden beri saçını kimsenin kesmesine izin vermiyordu. Saçlarına dokunmaya cesaret eden son kızı kötü şekilde ısırmıştı. "Ben de ata binmek istiyorum," dedi Dansçı salondan çıkarılırken. "Hem senden daha iyi ata biniyorum."

"Hayır binmiyorsun, şimdi sessiz ol," dedi Bran kardeşine. Sör Rodrik salondakilerden sessizlik istedi ve Bran sesini yükseltti. Kuzey Kralı ağabeyi

adına herkese iyi dileklerini sundu. Ağabeyinin zafer kazanması ve cömert bir hasat için eski ve yeni tanrılara dua etmelerini istedi. “Yüz hasat daha olsun,” diyerek bitirdi konuşmasını, babasının gümüş şarap kadehini kaldırarak.

“Yüz hasat daha olsun!” Bakır maşrapalar, kil kupalar ve demir kelepçeli içki boynuzları havaya kalktı ve çarpıştı. Bran’ın şarabı balla tatlandırılmıştı, karanfil ve tarçın kokuyordu ama yine de alışık olduğundan sertti. Şarabı yutmaya çalışırken sıcak parmakların boğazından göğsüne doğru kıvrılarak indiğini hissediyordu. Kadehi masaya bıraktığında başı dönüyordu.

“İyi iş çıkardın Bran,” dedi Sör Rodrik. “Lord Eddard seninle gurur duyardı.” Masanın ucundaki Üstat Luwin, Sör Rodrik’in söylediklerini başıyla onayladı. Hizmetçi kızlar yemek servisine başlamıştı.

Bran daha önce böyle bir ziyafet görmemişti; yemek üstüne yemek getiriliyordu. Önüne koyulan tabaklardan birkaç lokmadan fazla alamıyordu. Menüde pırasayla pişirilmiş yaban öküzü budu; havuç, jambon ve mantarla doldurulmuş geyik eti tartları; bal ve karanfille tatlandırılmış kuzu pirzolası; baharatlı ördek; biberli yaban domuzu; kaz, horoz ve kumru şiş; arpalı sığır eti yahnisi ve soğuk meyve çorbası vardı. Lord Wyman, Beyaz Liman’dan yirmi kasa beyaz balık, salyangoz, yengeç, midye, ıstakoz, somon, morina ve bofa balığı getirmişti. Masalar kara ekmek, ballı kek ve yulaflı kurabiyelerle doluydu. Bezelyeler, fasulyeler, kırmızı soğanlar, kabaklar büyük çanaklardan taşıyordu. Böğürtlenli turtalar ve kızartılmış elmalar sert şarapla tatlandırılmıştı. Her masaya beyaz peynir tekerlekleri konmuştu, tuzun üstüne ve altına. Baharatlı sıcak şarap ve soğutulmuş sonbahar birasıyla dolu sürahiler masaların hem üstünden hem altından elden ele dolaşıyordu.

Lord Wyman’ın müzisyenleri güzel ve cesurca çalıyordu ama arp, flüt ve boru seslerinin; insanların konuşmaları, kahkahalar, kadeh ve tabak şıngırtıları, masaların altında artıklar için kavga eden tazıların hırlamaları arasında boğulması uzun sürmedi. Şarkıcı güzel şarkılar söylüyordu: “Demir Mızraklar”, “Gemi Yangını” ve “Domuzla Bakire” ama şarkıları sadece Hodor dinliyordu. Flütçünün yanında bir ayağının üstünden diğerine zıplayıp duruyordu.

Sesler biteviye bir gürleme, sarhoş edici ağır bir ses buharı halini almıştı. Sör Rodrik, Beth’in kıvırcık kafasının üstünden Üstat Luwin’le konuşuyordu.

Rickon, Walderlar'a neşeli çığlıklarla sesleniyordu. Bran, Freyler'in yüksek masada oturmasını istememişti fakat Üstat Luwin çok yakında onlarla akraba olacağını söyleyerek uyarmıştı. Robb çocukların halalarından biriyle evlenecekti ve Arya da amcalarından biriyle. "Asla," demişti Bran. "Arya evlenmez." Üstat Luwin'i ikna etmek mümkün olmamıştı ve Walderlar, Rickon'un yanındaki yerlerini almıştı.

Hizmetçiler yemek tepsilerini ilk olarak Bran'a getiriyordu, Bran isterse lord porsiyonunu alıyordu. Sıra ördeğe geldiğinde bir lokma daha yutamayacak haldeydi. Daha sonra önüne gelen yemekleri başıyla onayladı ve bir parça bile almadan yolladı. Gelen yemek diğerlerinden daha lezzetli ve güzel görünüyorsa, tepsiyi önce yüksek masadaki lordlara gönderiyordu. Üstat Luwin bunun dostluk ve saygı bildiren bir jest olduğunu söylemişti. Böyle yapılması gerekiyordu. Somon tepsisini zavallı Leydi Hornwood'a gönderdi, yaban domuzunu gürültücü Umberler'e, böğürtlenli ördeği Cley Cerwyn'e ve dev gibi bir ıstakozu seyis başı Joseth'e. Joseth lord ya da misafir değildi ama Dansçı'yı eğitmiş ve Bran'ın tekrar ata binmesini mümkün kılmıştı. Yaşlı Dadı ve Hodor'a da tatlılar yollamıştı, sadece onları sevdiği için. Sör Rodrik, Walderlar'a da bir şeyler göndermesi gerektiğini hatırlatınca, Küçük Walder için haşlanmış şeker pancarı, Büyük Walder için yağlı turp tercih etmişti.

Kışyarı'nın adamları aşağıdaki sıralarda kasaba halkı, yakın köylerden dostları ve misafir lordların refakatçileriyle birlikte oturuyordu. Bran sıralardaki yüzlerden bazılarını daha önce görmemişti. Bazılarını kendi yüzü kadar iyi tanıyordu ama bütün suratlar aynı derecede yabancı görünüyordu ona şimdi. İnsanları uzaktan izliyor gibiydi. Hâlâ odasındaki pencerenin kenarındaydı sanki, avluyu seyrediyor, her şeyi görüyordu ama hiçbir şeyin parçası değildi.

Osha masaların arasında dolaşıp boşalan bira kupalarını dolduruyordu. Leobald Tallhart'ın adamlarından biri elini Osha'nın eteğinin altına sokunca kadın elindeki sürahiyi adamın kafasında kırdı. Bir kahkaha fırtınası koptu. Mikken de başka bir kadının göğsünü ellemişti ama kız bundan şikâyetçi olmamıştı. Bran, kızıl tazısına kemik yediren Farlen'in, buruşuk elleriyle böğürtlen turtasının kıtır hamurlarını ufalayan Yaşlı Dadı'ya bakıp gülümsediğini gördü. Yüksek masada oturan Lord Wyman, üstünden duman

tüten bofa balığı tepsisine bir düşmanına saldırıyormuş gibi saldırdı. Adam o kadar şişmandı ki Sör Rodrik lordun sığabileceği özel bir sandalye yapılmasını emretmişti. Wyman gürültücü ve sürekli kahkaha atan bir adamdı. Bran ondan hoşlanıyordu. Wyman'ın yanında zavallı Leydi Hornwood oturuyordu. Yüzü taş bir maske gibiydi, önüne getirilen yemekleri isteksizce didikleyip duruyordu. Yüksek masanın diğer ucunda oturan Hothen ve Mors, kadehlerini sertçe birbirine vurup bir çeşit içki içme oyunu oynuyordu.

Burası çok sıcak, çok gürültülü ve herkes sarhoş. Yünlü takımının altındaki derisi kaşınıyordu. Bu salonun bulunmak istediği son yer bile olmadığını düşündü birdenbire. *Tanrı korusu şimdi serin. Sıcak havuzlardan buharlar yükseliyor ve büvet ağacının kırmızı yaprakları hışırdıyor. Oradaki kokular buradakilerden daha zengin ve ay iyice yükseldiğinde kardeşim şarkı söylemeye başlayacak.*

"Bran," dedi Sör Rodrik. "Yemiyorsun."

Uyanıkken gördüğü rüya öyle canlıydı ki bir an için nerede olduğunu hatırlayamadı Bran. "Daha sonra yerim. Midem patlayacak kadar dolu."

Yaşlı şövalyenin sakalı şarap yüzünden pembeleşmişti. "Başarılıydın Bran. Kalabalığa gayet güzel hitap ettin. Bir gün çok iyi bir lord olacaksın."

Ben şövalye olmak istiyorum. Bran, babasının kadehine uzanıp bir yudum daha ballı şarap içti, tutunacak bir şey bulduğuna seviniyordu. Kadehin üstünde gerçeğe benzeyen bir kurt kabartması vardı. Gümüş bir burnun avcuna battığını hissetti ve babasını bu kadehten şarap içerken gördüğü son günü hatırlamaya çalıştı.

Kral Robert için düzenlenen ziyafet gecesiydi. Kral, maiyetiyle Kışyarı'nı ziyarete gelmişti. Mevsim hâlâ yazdı. Anne ve babası yüksek masayı kral ve kraliçeyle paylaşmıştı. Erkek kardeşleri de kraliçenin yanındaydı. Baştan ayağa siyahlar giyen Ben Amca da ziyafetteydi. Bran ve kardeşleri; kralın çocukları Joffrey, Tommen ve Myrcella'yla birlikte oturmuştu. Prenses Myrcella bütün geceyi hayranlık dolu bakışlarla Robb'u seyrederek geçirmişti. Arya kimsenin bakmadığı zamanlarda komik suratlar yapıp durmuştu. Sansa müzisyenlerin söylediği kahramanlık şarkılarını dinlemişti ve Rickon hiç durmadan Jon'un neden onların yanında oturmadığını sormuştu. "Çünkü o bir piç," diye

fısıldamak zorunda kalmıştı Bran.

Ve şimdi herkes gitti. Zalim bir tanrı devasa elini uzatıp hepsini teker teker almıştı sanki. Kızları esarete, Jon'u Sur'a, annesini ve Robb'u savaşa. Kral Robert'ı ve babasını mezara götürmüştü. Belki Ben amcasını da.

Aşağıdaki sıralarda bile yeni adamlar oturuyordu. Jory ölmüştü ve Şişman Tom ve Porther, Alyn, Desmond, seyis başı Hullen, oğlu Harwin... babasıyla birlikte güneye giden herkes. Rahibe Mordane ve Vayon Poole bile ölmüştü. Geri kalanlar Robb'un yanında savaşa gitmişti. Her an onların ölüm haberi de gelebilirdi. Samankafa, Tıfıl Tym, Şakacı, hepsi iyi adamlardı ama Bran eski dostlarını özlüyordu.

Aşağıdaki sıralara ve yüksek masaya baktı. Gelecek yıl bu insanlardan hangilerini özleyeceğini merak ediyordu. Ağlayabilirdi, kendini tuttu. Kışyarı'ndaki tek erkek Stark oydu şimdi. Babasının oğlu, ağabeyinin veliahtıydı ve yetişkin bir erkek sayılırdı.

Salonun kapıları açıldı, içeri giren soğuk rüzgâr yüzünden meşaleler bir an için daha parlak yandı. Biragöbek, yeni gelen iki misafiri ziyafet salonuna soktu. "Reed Hanedanı'ndan Leydi Meera ve Bozsu Gözcüsü'nden erkek kardeşi Jojen," diye bağırdı salonun kapısındaki nöbetçi.

İnsanlar başlarını tabaklarından ve kadehlerinden kaldırıp yeni gelenlere baktı. Bran, Küçük Walder'ın Büyük Walder'a, "Kurbağayiyenler," diye homurdandığını duydu. Sör Rodrik ayağa kalktı. "Hoş geldiniz dostlar, lütfen bizimle hasadımızı paylaşın." Hizmetçiler yüksekteki masayı genişletmek için koştu.

"Kim *bunlar?*" diye sordu Rickon.

"Çamuradamlar," diye cevap verdi Küçük Walder, aşağılar gibi. "Hem korkak hem de hırsızlar. Dişleri de kurbağa yemekten yeşile dönmüş."

Üstat Luwin, Bran'ın yanına yaklaşıp yeni gelenlerle ilgili bilgi verdi. "Bu konukları sıcakkanlı bir şekilde karşılamalısın. Onları burada göreceğimi düşünmemiştim ama... kim olduklarını biliyor musun?"

Bran başıyla onayladı. "Adalılar. Boğaz'dan."

"Howland Reed babanın iyi arkadaşıydı," dedi Sör Rodrik. "Bu ikisi Reed'in çocukları gibi görünüyor."

Yeni konuklar koridoru geçerken Bran birinin gerçekten kız olduğunu fark etti ama sadece kıyafetine baksaydı bunu anlaması mümkün olmazdı. Kız, kuzu derisinden yapılmış uzun bir pantolon ve bronz pullarla kaplı kolsuz yelek giymişti. Robb'un yaşlarında olmalıydı. Bir delikanlı kadar inceydi. Kahverengi saçlarını başının arkasında sıkıca bağlamıştı. Belindeki kemerin bir yanından bir ağ sarkıyordu. Diğer tarafına uzun bronz bir kama asılmıştı. Kolunun altında pas lekeleriyle kaplı bir miğfer taşıyordu. Sırtında bir kurbağa mızrağı ve deri bir kalkan vardı.

Erkek kardeş, kızdan çok daha küçüktü ve silah taşımıyordu. Üzerindeki her şey yeşildi, çizmeleri dâhil. Bran, çocuğun gözlerinin bile yosun rengi olduğunu fark etti. Walder'ın söylediğinin aksine, dişleri herkesinki kadar beyazdı. Her iki Reed de sağlam yapılıydı, kılıç gibi incelerdi ve boyları Bran'dan biraz daha uzundu. Yüksek masanın önüne geldiklerinde diz çöktüler.

"Stark lordlarım," dedi kız. "Halkımın, Kuzey Kralı'na ilk bağlılık yeminini vermesinin üstünden yüzlerce, binlerce yıl geçti. Bütün halkımız adına aynı yemini tekrar etmek için lord babamız tarafından gönderildik."

Kız bana bakıyor, dedi Bran içinden. Bir cevap vermek zorundaydı. "Ağabeyim Robb güneyde savaşıyor," dedi sonunda. "Ama arzu ederseniz yemininizi benim önümde edebilirsiniz."

"Bozsu'nun bağlılığı Kışyarı'nadır," dedi iki kardeş aynı anda. "Kalbimiz, ocağımız, hasadımız size aittir. Kılıçlarımız, mızraklarımız, oklarımız sizin emrinizdedir. Zayıf olanımıza merhamet gösterin, yardıma muhtaç olanımıza yardım edin, hepimiz için adalet sağlayın. Sizi asla yarı yolda bırakmayacağız."

"Su ve toprak adına yemin ederim," dedi yeşilli oğlan.

"Demir ve bronz adına yemin ederim," dedi ablası.

"Buz ve ateş adına yemin ederiz," diyerek birlikte bitirdiler.

Bran konuşmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. O da bir yemin etmeli miydi? Kardeşlerin ettiği yemin Bran'a öğretilen gibi değildi. "Kışlarınız kısa, yazlarınız bereketli olsun," dedi. Bu her zaman için hoş bir cümleydi. "Ayağa kalkın. Ben Brandon Stark'ım."

Meera ayağa kalktı, kardeşinin kalkmasına da yardım etti. Yeşilli delikanlı gözlerini bir an olsun Bran'dan ayırmamıştı. "Size hediye olarak balık, kurbağa

ve av kuşları getirdik," dedi.

"Teşekkür ederim." Nezaket göstermek için kurbağa yemek zorunda olup olmadığını merak ediyordu. "Lütfen soframıza oturup etimizi ve şarabımızı paylaşın." Adalılar hakkında kendisine öğretilenleri hatırlamaya çalışıyordu. Boğaz'ın bataklıklarında yaşar ve ıslak topraklarından çok ender ayrılırlardı. Fakir insanlardı. Yaşamlarını balıkçılık ve kurbağa avcılığı yaparak sürdürürlerdi. Bataklıkların derinliklerine gizlenmiş yüzen adalardaki kamış evlerde yaşarlardı. Ucu zehirli mızraklarla savaşan, düşmanla karşılaştıklarında dövüşmek yerine saklanmayı tercih eden korkak insanlar oldukları söylenirdi. Bu söylenenlere rağmen Kral Robert'ın tacını kazandığı savaşta Lord Eddard'ın en sağlam destekçisi ve savaş arkadaşı Howland Reed'di. Bütün bunlar Bran doğmadan önce olmuştu.

Jojen sandalyesine otururken meraklı gözlerle salona baktı. "Ulu kurtlar nerede?"

"Tanrı korusundalar," dedi Rickon. "Tüylüköpek yaramazlık yaptı."

"Kardeşim onları görmek istiyor," dedi Meera.

Küçük Walder yüksek sesle konuştu, "Kurtlar onu görmese iyi olur, yoksa kocaman bir ısırık alırlar."

"Ben yanlarında olursam kimseyi ısırmazlar," dedi Bran. Kurtları görmek istemeleri onu sevindirmişti. "Yaz, ben olmasam da kimseyi ısırmaz ve Tüylüköpek'i uzak tutar." Çamuradamlar onu meraklandırıyordu. Daha önce bu insanlardan biriyle karşılaşmamıştı. Babası sağken Bozsu Lordu'na mektuplar yazardı fakat adalılardan hiçbiri Kışyarı'nı ziyaret etmemişti. Kardeşlerle biraz daha sohbet etmeyi isterdi ama Büyük Salon fazla gürültülüydü.

"Gerçekten kurbağa yiyorlar mı?" diye sordu Sör Rodrik'e.

"Evet," diye cevap verdi Sör Rodrik. "Kurbağa, balık, kertenkele ve her tür kuş."

Belki de koyunları ve büyük baş hayvanları yoktur, diye düşündü Bran. Hizmetçilere, yeni konuklarına kuzu pirzolası ve öküz budu getirmelerini, tabaklarını arpalı sığır eti yahnisiyle doldurmalarını emretti. Adalılar bu yemekleri oldukça sevmiş gibi görünüyordu. Bran kızı izliyordu. Kız döndü ve bakışları yakalayıp gülümsedi. Yüzü kıpkırmızı kesilen Bran başını hemen diğer

tarafa çevirdi.

Aradan epey zaman geçtikten, bütün tatlılar yendikten ve sürahilerce şarap tüketildikten sonra masalar toplandı, duvarların dibine itildi ve dans etmek için yer açıldı. Müziğin sesi yükseldi, davulcular müzisyenlere katıldı ve Hothen Umber gümüş kaplı bir savaş borusuyla öne çıktı. Şarkıcı, "Biten Gece" isimli şarkının Gece Nöbetçileri'yle Ötekiler'in mücadelesini anlatan bölümünü söylemeye başladığında Umber boruyu öttürdü. Kışyarı'nın bütün köpekleri havlamaya başladı.

İki Glower haykıran sesleriyle şarkıya eşlik ediyordu. Ayağa kalkıp dans etmeye başlayan ilk kişi Mors Umber oldu. Şarap servisi yapan hizmetçi kızı kolundan yakaladı, kızın elindeki şarap sürahisini yere fırlatıp paramparça etti. Samanla, ekmek kırıntılarıyla, kemiklerle dolu zeminin üstünde kızı çevirip havaya kaldırdı. Kahkahalar atan kızın etekleri havalanınca yüzü kızardı, daha çok gülmeye başladı.

Diğerlerinin de Umber'e katılması uzun sürmedi. Hodor kendi kendine dans ediyordu. Wyman, Beth Cassel'den kendisine eşlik etmesini rica etti, cüssesine rağmen zarif hareketleri vardı, yorulduğunda yerini Cley Cerwyn'e bıraktı. Sör Rodrik, Leydi Hornwood'a yanaştı ama leydi özür dileyerek teklifi reddetti ve salondan ayrıldı. Bran eğlenceyi yeterince izlemiş, nezaket kurallarını yerine getirmişti. Sonunda Hodor'u çağırdı. Sıcaktı, çok yorulmuştu, şarap başını döndürüyordu ve dans eden insanları izlemek onu hüzünlendiriyordu. Dans etmek, bir daha asla yapamayacağı şeylerden biriydi. "Gitmek istiyorum."

"Hodor," dedi Hodor dizlerinin üstüne çökerken. Üstat Luwin ve Samankafa, Bran'ı sepetine oturttular. Kışyarı'nda yaşayanlar bu manzarayı defalarca görmüştü ama görüntü konuklar için garipti. Bazılarının bakışları nezaketten çok merak doluydu. Bran sırtındaki gözleri hissediyordu.

Bütün koridoru geçmektense salonun arka tarafına doğru gittiler. Bran lord kapısından çıkarlarken başını eğdi. Büyük Salon'un arkasındaki loş koridora vardıklarında, seyis başı Joseth'i farklı tür bir biniş yaparken yakaladılar. Bran'ın tanımadığı bir kadın yüzünü duvara dönüp eğilmiş, eteklerini beline kadar kaldırmıştı. Hodor'un onları izlediğini fark edene kadar kıkırdıyordu, sonra çığlık attı. "Onları rahat bırak Hodor," dedi Bran. "Beni odama götür."

Hodor kulenin sarmal merdivenlerini tırmanıp Bran'ın odasına girdi. Mikken'ın duvara taktığı demir barların önünde dizlerinin üstüne çöktü. Bran barlara tutunarak yatağına gitti, çizmelerini ve pantolonunu Hodor çıkarttı. "Ziyafete geri dönebilirsin," dedi Hodor'a. "Ama Joseth'i ve o kadını rahatsız etme."

"Hodor," dedi Hodor kafasını öne arkaya sallayarak.

Bran başucundaki mumu söndürdüğünde üstüne çöken karanlık, sıcak ve tanıdık bir battaniye gibiydi. Uzaktan gelen müzik sesi panjurlu penceresinden içeri sızıyordu.

Küçük bir çocukken babasının söylediği bir şey aklına geliverdi. Lord Eddard'a, Kral Muhafızları'nın Yedi Krallık'taki en iyi şövalyeler olup olmadıklarını sormuştu. "Artık değiller," diye cevap vermişti babası. "Bir zamanlar harikuladelerdi. Bütün dünyaya öğretilmesi gereken örneklerdi."

"İçlerinde hepsinden daha iyi olan biri var mıydı?"

"Tanıdığım en iyi şövalye Sör Arthur Dayne'di. Şafak adını verdiği kılıcıyla dövüşürdü. O kılıç, kayan bir yıldızın kalbinden dökülmüştü. İnsanlar şövalyeye Sabah Kılıcı derdi. Howland Reed olmasaydı o şövalye beni öldürebilirdi." Lord Eddard daha sonra hüzünlenmiş ve daha fazla bir şey anlatmamıştı. Bran babasına ne demek istediğini sorabilmek isterdi.

Kafası; parlak zırhlı, kılıçları yıldızlar gibi ışıldayan şövalyelerle doluyken uykuya daldı ama rüya geldiğinde yine tanrı korusundaydı. Mutfaktan ve Büyük Salon'dan gelen kokular öyle keskindi ki sanki ziyafetten hiç ayrılmamıştı. Kardeşleriyle birlikte ağaçların arasında dolaşıyordu. Gece insan sürüsünün sesleriyle doluydu. Canı koşmak istiyordu, canı avlanmak istiyordu, canı...

Metalik sesler kulaklarının kabarmasına sebep oldu. Kardeşi de duymuştu. Çalıların arasından sese doğru koşmaya başladılar. Gölün kıyısında, yaşlı beyaz ağacın dibinde bir yabancının kokusunu yakaladı. İnsan kokusu; deri, metal ve toprak karşımıydı.

Yabancılarla yüz yüze geldiğinde ormanın bir mil derinliğindelerdi; bir dişi ve genç bir erkek. Yüzlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu, keskin beyaz dişlerini gösterdiğinde bile. Kardeşi boğazından gelen bir sesle hırlamaya başladı. Hayır, yabancılar kaçmıyordu.

“İşte buradalar,” dedi dişi olan. *Meera*, diye fısıldadı içindeki ses, kurt rüyasında kaybolmuş küçük oğlanın sesiydi bu. “Bu kadar iri olacaklarını tahmin ediyor muydun?”

“Büyüdüklerinde daha da iri olacaklar,” diye karşılık verdi erkek olan. Korkusuz yeşil gözleriyle ona ve kardeşine bakıyordu. “Siyah kurt öfke ve intikam dolu ama gri kurt daha güçlü... kendi bildiğinden daha fazla... onu hissedebiliyor musun ablacığım?”

“Hayır,” dedi dişi. Elini kemerindeki kahverengi bıçağın kabzasına götürdü. “Dikkatli ol Jojen.”

“Bana zarar vermeyecek. Öleceğim gün bugün değil.” Erkek korkusuzca yaklaştı, burnuna dokundu. Eli yaz rüzgârı kadar hafifti. Ama parmakların dokunuşuyla orman çözüldü, ayaklarının altındaki toprak dumana dönüştü ve yabancı kahkahalarla dönüp havalandı. Sonra o da dönüyordu, düşüyordu, düşüyordu, *düşüyordu*...

Catelyn

Dalgalı çimenlerin arasında uzanmış uyurken rüya görüyordu Catelyn: Bran sakat değildi. Arya ve Sansa el ele tutuşmuştu. Rickon hâlâ göğsünden süt emiyordu. Robb'un başında taç yoktu, ahşap kılıcıyla avluda oyun oynuyordu. Bütün çocukları huzurla uykuya daldıktan odasına gitti. Ned yatakta onu bekliyordu, gülümsüyordu.

Güzeldi. Güzeldi ve çok çabuk bitmişti. Şafak, ışıktan yapılmış bir hançer gibi zalimce geldi. Tek başına, ağrılar içinde ve yorgun bir halde uyandı. At sürmekten yorulmuştu, ağrı çekmekten yorulmuştu, sorumluluklarından yorulmuştu. *Ağlamak istiyorum,* diye düşündü. *Teselli edilmek istiyorum. Güçlü olmaktan yoruldum. Bir kez olsun aptalca davranmak, korkmak istiyorum. Kısacık bir zaman için, hepsi bu... bir gün... bir saat...*

Çadırın dışından ayaklanan adamların sesleri geliyordu. Atların kişnemelerini, Shadd'in tutulan sırtından şikâyet ettiğini, Sör Wendel'in yayını istediğini duydu. Catelyn hepsinin uzaklara gitmesini isterdi. İyi ve sadık adamlardı ama Catelyn hepsinden bıkmıştı. Çocuklarının hasretini çekiyordu. Bir gün, daha az güçlü olmak için izin verecekti kendine.

Ama bugün değil. Bugün olamazdı.

Elbisesini düzeltmeye çalışırken ellerinin her zamankinden daha beceriksiz olduğunu fark etti. Ellerini hâlâ kullanabildiği için şükretmeliydi aslında. Hançer Valyria çeliğinden yapılmıştı. Valyria çeliği derin ve zalim keserdi. Bunu hatırlamak için ellerine bakması yeterliydi.

Dışarıda, Shadd bir kazanın içine yulaf dolduruyordu. Sör Wender Manderly yayını geriyordu. Çadırdan çıkan Catelyn'i görünce, "Leydim," dedi. "Bu çimenlikte kuşlar yaşıyor. Bu sabah kahvaltıda kızarmış bıldırcın yemek ister misiniz?"

"Yulaf ve ekmek kâfi... hepimiz için öyle sanırım. Önümüzde hâlâ çok uzun bir yol var Sör Wendel."

"Nasıl isterseniz leydim." Şövalyenin ay gibi yusyuvarlak yüzü mahzunlaştı,

mors balığınınkilere benzeyen bıyıklarının ucu hayal kırıklığıyla titriyordu. “Ekmek ve yulaf. Bundan daha iyi bir şey olabilir mi?” Catelyn’in gördüğü en şişman adamlardan biriydi. Yemeyi ne kadar seviyor olursa olsun gururunu daha fazla sevdiği ortadaydı.

“Biraz ısırgan otu buldum ve çay demledim. Leydim bir fincan içmek ister mi?” diye sordu Shadd.

“Evet, teşekkür ederim.”

Fincanı yaralı ellerinin arasına aldı ve biraz soğutmak için üfledi. Shadd, Kışyarı’nın adamlarından biriydi. Robb, en iyi yirmi adamını Renly’ye giderken Catelyn’e muhafızlık etmeleri için seçmişti. Aralarında beş lord vardı. İsimleri ve soylu kanları Catelyn’in görevine ağırlık ve resmiyet katacaktı. Kasabalardan ve köylerden uzak durmaya dikkat ederek güneye doğru yol alıyorlardı. Buna rağmen birkaç kez zırhlı adamlara rastlamışlar, doğu ufkundan tüten dumanlar görmüşlerdi ama kimse kafileyi taciz etmeye yeltenmemişti. Tehdit olamayacak kadar zayıf, kolay bir av gibi görünmeyecek kadar kalabalıklardı. Karasu Nehri’ni geçtiklerinde yolun en zor kısmını arkalarında bırakmışlardı. Son dört gündür karşılarına savaşla ilgili bir şey çıkmıyordu.

Catelyn bunu hiç istememişti. İstemediğini Nehirova’dayken Robb’a da söylemişti. “Renly’yi son gördüğümde Bran yaşlarında bir çocuktu. Onu tanımıyorum, başka birini gönder. Benim yerim burası, babamın yanında olmalıyım, ne kadar vakti kaldığını bile bilmiyorum.”

Oğlu mutsuz gözlerle Catelyn’e bakmıştı. “Başka biri yok. Ben gidemem. Büyükbabam senin de dediğin gibi çok hasta. Karabalık benim hem gözüm hem kulağım. Onu kaybetmeyi göze alamam. Ağabeyin burada kalıp ben harekete geçtiğimde Nehirova’yı...”

“Hareket?” Ordunun Nehirova’dan ayrılacağını kimse Catelyn’e söylememişti.

“Nehirova’da oturup barış olmasını bekleyemem. Tekrar araziye çıkmaktan korktuğumu düşünecekler. Dövüşecek bir mücadele olmadığı zaman askerler evlerini ve hasatlarını düşünmeye başlar, bunu babam söylemişti. Kuzeyli askerlerim bile huzursuzlanmaya başladı.”

Kuzeyli askerlerim, diye düşünmüştü Catelyn. *Bir kral gibi konuşmaya*

başladı bile. “Bugüne kadar kimse huzursuzluktan ölmedi ama acele hareket etmek insanı öldürebilir. Tohumları ektik. Büyümelerini beklemeliyiz.”

Robb başını inatla iki yana salladı. “Rüzgâra birkaç tohum serptik sadece. Kız kardeşin Lysa yardımımıza gelecek olsaydı şimdiye kadar haberini alırdık. Kartal Yuvası’na kaç kuzgun gönderdik, dört mü? Ben de barış olsun istiyorum ama bütün yaptığım burada böylece oturup ordumun kar gibi erimesini seyretmekken Lannister bana neden *herhangi bir şey* versin?”

“Yani, korkak gibi görünmek yerine Lord Tywin’in çaldığı boruyla dans edeceksin. Tam olarak bunu yapmanı istiyor amacı seni Harrenhal’a çekmek. Brynden amcama sor, eğer...”

“Harrenhal’a yürüyeceğimi söylemedim,” dedi Robb. “Şimdi, benim adıma Renly’ye gidecek misin yoksa İri Jon’u mu göndereyim?”

Bütün bunları hatırlamak Catelyn’in dudağına hüzünlü bir gülümseme kondurdu. Son derece açık bir kandırmaca ama on beş yaşında bir çocuktan beklenmeyecek kadar kurnazca. Robb, İri Jon Umber’le Renly Baratheon’ı yan yana getirmenin atılacak en yanlış adım olduğunu biliyordu ve annesinin de bunu bildiğinin farkındaydı. Robb’un verdiği görevi kabul etmekten ve dönüşüne kadar babasının sağ kalması için tanrılara yalvarmaktan başka ne yapabilirdi? Lord Hoster sağlıklı olsaydı kendisi giderdi, bunu biliyordu. Buna rağmen babasından ayrılmak çok zor olmuştu. Vedalaşmak için yanına gittiğinde babası onun kim olduğunu bile hatırlamamıştı, “Minisa,” demişti Catelyn’e. “Çocuklar nerede? Küçük Cat, tatlı Lysa...” Catelyn babasını alnından öpmüş, bebeklerin iyi olduğunu söylemişti. “Beni bekleyin lordum,” demişti babası gözlerini kapatırken. “Ben sizi bekledim, defalarca. Şimdi de siz beni beklemek zorundasınız.”

Kader beni yine güneye çağırıyor, diye düşündü Catelyn çayını yudumlarken. *Halbuki kuzeye gitmem gerek, evime.* Nehirova’daki son gecesinde Bran ve Rickon’a mektup yazmıştı. *Sizi unuttuğumu düşünmeyin tatlı yavrularım. Ağabeyinizin bana ihtiyacı var...*

“Bugün yukarı Mander’da oluruz leydim,” dedi Sör Wendel. Shadd yulaf lapasını getirdi. “Eğer duyduklarımız doğruysa Renly de fazla uzakta olmayacak.”

Ve onu bulduğumuzda ona ne söyleyeceğim? Oğlumun onu gerçek kral saymadığını mı? Dört gözle beklediği bir karşılaşma değildi bu. Daha fazla düşmana değil, dostlara ihtiyaçları vardı. Ama Robb'un, taht üstünde hakları olmadığını düşündüğü adamların önünde diz çökmeye niyeti yoktu.

Yulafın tadına baktığını bile hatırlamıyordu; boşalmış kâsesini kenara bıraktı. "Yola çıkma vakti geldi." Renly'yle ne kadar çabuk buluşursa evine o kadar erken dönerdi. Atına ilk binen Catelyn oldu, kafilenin önüne geçip sürüş ritmini belirledi. Stark sancağını taşıyan Hal Mollen, Catelyn'in yanında at sürüyordu.

Yakalandıklarında Renly'nin kampına yarım gün uzaklıktaydılar. Robin Flint etrafı kolaçan etmek için keşif grubuyla birlikte kafilenin önüne geçmişti ve kısa bir zaman sonra geri dönüp bir rüzgâr değirmenin tepesinde gözcüler gördüğünü haber vermişti. Catelyn'in kafilesi değirmene vardığında gözcüler çoktan gitmişti. Atlarını dörtnala koşturarak yaklaşık bir mil yol almışlardı ki Renly'nin keşif süvarilerine yakalandılar. Atlı ve silahlı yirmi adamın başında, mavi karga desenli bir pelerin giymiş gri sakallı bir şövalye vardı. "Leydim," diye seslendi. "Ben, Yeşilhavuzlar'dan Sör Colen. Tehlikeli topraklardan geçiyorsunuz."

"İşimiz acele," diye karşılık verdi Catelyn. "Kuzey Kralı oğlum Robb Stark'ın elçisi olarak geldim. Güney Kralı Renly Baratheon'la görüşmek isterim."

"Kral Renly *bütün* Yedi Krallık'ın taç giymiş ve kutsanmış lordudur leydim," dedi Sör Colen, yeterince nazikti. "Majesteleri, Gülyolu'yla Mander'ın kesiştiği Acı Köprü yakınlarında kamp kurdu. Kampa kadar size eşlik etmek benim için şereftir." Şövalye çelik eldivenli yumruğunu havaya kaldırdı ve süvariler iki gruba ayrılıp Catelyn ve adamlarını aralarına alacak şekilde sıralandılar. *Misafiriniz miyim yoksa esiriniz mi?* diye merak etti Catelyn. Sör Colen'in ve Renly'nin onuruna güvenmekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Nehre bir saat uzaklıktayken kamptan yükselen dumanı gördüler. Ardından sesler geldi ve yaklaştıkça daha kolay işitilir oldu. Mander'ın güneşle parıldayan çamurlu suları görüş alanına girdiğinde çelik şıngırtıları, at kişnemeleri ve insan konuşmaları net bir şekilde duyuluyordu. Ama ne sesler, ne de duman ordunun görüntüsüne hazır olmalarını sağlayabilirdi.

Binlerce yemekateşi havayı dumanlı bir pusla doldurmuştu. Sadece atların

oluşturduğu sıralar bile arazide fersahlarca uzanıyordu. Sancakları taşıyan uzun direkler kendi ormanlarını oluşturmuş gibiydi. Gülyolu'nun çimenlik arazileri kuşatma makineleriyle doluydu. At sırtındaki bir adamdan daha yüksek olan tekerleklerin taşıdığı sayısız mancınığın görüntüsü ürkütücüydü. Mızrak uçları güneş ışığıyla kıpkırmızı parlıyordu, sanki şimdiden kana bulanmışlardı. Soylu lordların ve şövalyelerin çadırları, çimenlerin üstüne yayılmış ipekten mantarlar gibi görünüyordu. Catelyn kılıçlı adamlar gördü, mızraklı adamlar ve çelik çizmeli, örgü zırhlı adamlar... bütün cazibelerini kullanan kamp takipçisi kızlar, oklarını yağlayan okçular, at arabalarının başında bekleyen sürücüler, domuz sürülerini otlatan çobanlar, mesaj getirip götüren uşaklar, atlarla ilgilenen seyisler. "Bu çok korkutucu bir kalabalık," dedi manzarayı izleyen Sör Wendel, Acı Köprü'ye adını veren eski taş köprüyü geçiyorlardı.

"Öyle," diye onayladı Catelyn.

Görünüşe göre güneyin bütün kahramanları Renly'nin çağrısına uyup gelmişti. Yüksek Bahçe'nin altın gülü her yerdeydi: Hizmetkârların ve silahlardan sorumlu adamların sağ göğsüne işlenmişti, mızrakların ucunu süsleyen küçük yeşil flamaların üstünde dalgalanıyordu, Tyrell Hanedanı'nın erkeklerine ait çadırların önünde duran kalkanlara boyanmıştı. Catelyn diğer hanedanların armalarını da gördü: Florentler'in tilki ve çiçekleri, Fossowayler'in kırmızı ve yeşil elmaları, Lord Tarly'nin avcısı, Oakheartlar'in meşe yaprağı, Craneler'in turnası, Mullendorelar'ın siyah turuncu kelebekleri.

Mander'ın karşısında fırtına lordlarının sancakları dalgalanıyordu. Bu hanedanlar Fırtına Burnu'na ve Baratheon Hanedanı'na bağlılık yemini etmişti. Lordlar Renly'nin kendi sancak beyleriydi. Catelyn, Bryce Caron'ın bülbülünü, Penrose'un kuş tüylerini ve Lord Estermont'un deniz kaplumbağasını tanıyordu. Gözüne aşina olan her sancağa karşılık on yabancı sancak vardı: Sancak beylerine bağlı küçük ve önemsiz lordların, isimsiz şövalyelerin ve isim kazanmaya çalışan hürsüvarilerin armalarıyla süslenmişlerdi.

Renly'nin kendi sancağı hepsinin üstündeydi. En yüksek kuşatma kulesinin tepesinde, dev tekerleklerin üstüne yerleştirilmiş ağaç gövdesi kalınlığındaki ham deri kaplı uzun direğin ucunda, Catelyn'in o güne kadar gördüğü en büyük sancak dalgalanıyordu. Baratheonlar'ın taç takmış siyah erkek geyiği birkaç

salonu örtebilecek kadar geniş, altın kumaşın üstünde gururla yürüyordu.

“Leydim, şu sesi duyuyor musunuz?” diye sordu Hallis Mollen atını Catelyn’in yanına sürüp. “Nedir bu?”

Catelyn dinledi. Bağrışmalar, at kişnemeleri, çelik sesleri ve... “Tezahürat,” dedi. Hafif bir yokuşu tırmanıyorlardı, sağlarında ve sollarında rengârenk çadırlar sıralanmıştı. Çadırların arasında ilerledikçe tezahüratlar şiddetlendi ve yokuşun tepesine vardıklarında seslerin sebebini öğrendiler.

Aşağıda, küçük bir kalenin taş ve ahşaptan inşa edilmiş siper duvarlarının altında bir meydan dövüşü yapılıyordu.

Çitler, sıralar, engeller kenara kaldırılmış, arazi temizlenmişti. Yüzlerce, belki de binlerce insan müsabakayı izlemek için toplanmıştı. Paralanmış çamurlu zemine yayılan kırık oklara ve kalkanlara bakılacak olursa müsabaka bir ya da iki gündür devam ediyordu ama sonu yaklaşmıştı. Hâlâ at üstünde olan yirmiden az şövalye vardı. İzleyicilerin ve atlarından düşen diğer yarışmacıların çığlıkları arasında dövüşmeye devam ediyorlardı. Baştan aşağı zırhlı iki at birbirine çarpıp et ve çelikten oluşan bir yumak halinde yere düştü. “Bir turnuva,” dedi Hal Mollen, zaten ortada olan şeyleri yüksek sesle göstermek gibi bir huyu vardı.

Gökkuşağı çizgili bir pelerin giyen şövalye, elindeki uzun saplı savaş baltasını sertçe savurup rakibini atıyla birlikte devirdiğinde, “Ah, harika,” dedi Sör Wendel.

Önlerindeki kalabalık yola devam etmelerini güçleştiriyordu. “Leydi Stark, adamlarınız burada bekleme nezaketini gösterirse sizi kralımıza götürebilirim.”

“Dediğiniz gibi olsun,” diye karşılık verdi Catelyn. Kalabalığın gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırarak durma emri verdi. Sör Colen, Catelyn’in atını izdihamın içinde ağır ağır yürütmeye başladı. Kalkanında grifin kabartması olan kızıl sakallı miğfersiz bir adam mavi zırhlı bir şövalye tarafından atından düşürüldüğünde izleyiciler çılgınca bağırmaya başladı. Mavili şövalyenin zırhı kobalt rengi çelikten yapılmıştı, ölümcül şekilde savurduğu gürzü bile aynı renkteydi. Atının sırtındaki örtüye Tarth Hanedanı’nın arması işlenmişti; dörde bölünmüş zemin üzerinde güneş ve ay.

“Kırmızı Ronnet atından düştü, kahretsin,” diye bağırdı bir adam.

“Loras o mavilinin işini...” diye cümlesine başlayan başka bir adamın sesi

izleyicilerin yeni çığlıkları arasında kayboldu. Catelyn cevabın devamını duyamadı.

Bir adam daha düşmüştü, üstüne devrilen atının altında sıkışmıştı. Hem at, hem sürücüsü acıyla bağırıyordu. Yaverler yardım etmek için alana koşuyordu.

Bu çılgınlık, diye düşündü Catelyn. *Her yer gerçek düşmanlarla dolu, diyarın yarısı yanıyor ve Renly, ahşap kılıcıyla dövüş oyunu oynayan küçük bir çocuk gibi oturmuş savaş oyunu oynuyor.*

Sekilikte müsabakayı izleyen lordlar ve leydiler en az dövüş alanındaki adamlar kadar heyecanlıydı. Catelyn bu insanlardan bazılarını iyi tanıyordu. Babası, güneyli lordlarla sık görüşürdü ve bu soyluların çoğu Nehirova'da konuk edilmişti. Her zamankinden daha süslü ve daha tıknaz görünen Lord Mathis Rowan seyircilerin arasındaydı. Hanedanının arması olan altın ağaç beyaz takımının göğsüne işlenmişti. Lordun hemen altındaki sırada ince ve narin Leydi Oakheart oturuyordu. Onun hemen yanındaki adam Boynuz Tepe'den Lord Randyll Tarly'ydi. Büyükkılıcı Yürekfelaketi'ni oturduğu sıranın arkasına dayamıştı. Catelyn diğer soyluların bir kısmını armalarından tanıyordu ama çoğunu daha önce hiç görmemişti.

Tam ortalarında, gencecik kraliçesiyle birlikte müsabakayı izleyip gülümseyen altın taçlı bir hayalet oturuyordu.

Lordların büyük bir hevesle onun etrafında toplandıklarına şaşmamak gerek. Robert yeniden doğmuş sanki. Renly, Robert'ın gençliğinde olduğu kadar yakışıklıydı; uzun boy ve geniş omuzlar, aynı siyah saçlar, aynı derin ve mavi gözler, aynı yürek ısıtan gülümseme. Kaşlarının üstündeki ince çember ona yakışmıştı. Saf altına kusursuzca işlenmiş güllerden oluşan halkanın önünde, koyu yeşil yeşim taşından oyulmuş bir erkek geyik kafası vardı, geyiğin gözleri ve boynuzları da altındandı.

Kralın giydiği yeşil kadife tuniğin üstünde de taçlı erkek geyik motifi vardı, altın iplikle işlenmişti; Yüksek Bahçe'nin renginin üstünde Baratheon arması. Yüksek koltuğu kralla paylaşan genç kız da Yüksek Bahçe'dendi: Renly'nin kraliçesi, Margaery, Lord Mace Tyrell'in kızı. Catelyn, güney birliğinin bu evlilik sayesinde gerçekleştiğini biliyordu. Renly yirmi bir yaşındaydı, kraliçesi Robb'dan büyük olamazdı. Güvercin gözlü güzel kızın kahverengi lüle lüle

saçları omuzlarına dökülüyordu. Gülümsemesi tatlı ve utangaçtı.

Dövüş alanında bir adam daha gökkuşağı pelerinli şövalye tarafından atından düşürüldü ve izleyicilerin tezahüratlarına kral da katıldı. *"Loras!"* diye bağırdı Renly. *"Loras! Yüksek Bahçe!"* Kraliçe heyecanla alkışlıyordu.

Catelyn müsabakanın sonunu görmek için alana baktı. Dövüşte sadece dört adam kalmıştı. Kralın ve izleyicilerin favorisinin kim olduğu açıktı. Catelyn, Sör Loras Tyrell'le tanışmamıştı ama genç Çiçek Şövalyesi'nin şöhreti kuzeye kadar ulaşmıştı. Sör Loras, gümüş zırh giydirilmiş beyaz bir aygırın sırtındaydı. Uzun saplı bir baltayla dövüşüyordu. Miğferinden aşağı altın güllerden yapılmış bir püskül sarkıyordu.

Meydandaki dört şövalyeden ikisi iş birliği yapıp atlarını karşıt yönlerden mavi zırhlı şövalyenin üstüne sürdüler. İyice yaklaştıkları sırada, mavili şövalye atının dizginlerini sertçe çekip kalkanını adamlardan birinin yüzüne indirdi, aynı esnada şövalyenin siyah aygırı şaha kalkıp çelik nalli ayaklarını diğer adamın göğsüne vurdu. Göz açıp kapayıncaya kadar iş birliği yapan şövalyelerden biri yerdeydi, diğeri geri çekiliyordu. Mavili şövalye kolunu serbest bırakmak için kırık kalkanını yere attı ve Çiçek Şövalyesi kalkan yere düşmeden adamın tepesine bindi. Giydiği ağır zırh hareketlerinin çabukluğuna ve zarafetine engel olmuyordu. Gökkuşağı pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Siyah at ve beyaz at, hasat festivalinde dans eden âşıklar gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başladı. Hayvanların sırtındakiler öpücük yerine çelik darbeler saçıyordu. Uzunbalta havaya kalktı ve gürz çemberler çizdi. İkisi de köreltilmiş turnuva silahıydı. Buna rağmen korkunç sesler çıkarıyorlardı. Kalkansız kalan mavili şövalye şiddetli darbeler alıyordu. Sör Loras'ın savaş baltası, *"Yüksek Bahçe!"* çığlıklarının eşliğinde mavilinin kafasına ve omuzlarına yağıyordu. Mavili şövalye gürzüyle cevap veriyordu ama çelik top ezici gücüyle ne zaman yaklaşsa Loras altın güllü yeşil kalkanını doğru pozisyona getirmeyi başarıyordu. Uzunbalta mavili şövalyenin elini yakaladı. Gürz adamın elinden kurtulup havaya uçtuğunda izleyiciler çıldırmış canavarlar gibi bağırmaya başladı. Çiçek Şövalyesi baltasını son darbe için havaya kaldırdı.

Mavili şövalye darbenin üstüne gitti. İki aygır çarpıştı. Baltanın kör bıçağı ezilmiş mavi göğüs kalkanına indi... ama anlaşılmaz bir şekilde, mavili

şövalyenin çelik eldivenli eli baltayı yakaladı ve Sör Loras'ın elinden almayı başardı. Bir an sonra iki şövalye atlarının üstünde birbirlerine dolanmıştı ve daha kısa bir anın ardından ikisi de düşüyordu. Atlar birbirinden ayrıldı. İki şövalye kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde yere çarptı. Asıl darbeyi altta kalan Sör Loras Tyrell almıştı. Mavili şövalye uzun bir kama çıkardı ve Tyrell'in miğfer siperini kaldırdı. Kalabalıktan yükselen çığlık o kadar şiddetliydi ki Catelyn, Çiçek Şövalyesi'nin ne söylediğini duyamıyordu. Ama kanlı dudaklarının hareketini okudu. *Teslim oluyorum.*

Mavili şövalye sallanarak ayağa kalktı, Renly Baratheon'a dönüp kamasını havaya kaldırdı; şampiyon, kralı selamlıyordu. Yaverler hâlâ yerde yatan Çiçek Şövalyesi'ni ayağa kaldırmak için alana koştu. Loras'ın miğferini çıkardıklarında Catelyn şövalyenin ne kadar genç olduğunu gördü. Robb'dan bir iki yaş büyüktü, daha fazla olamazdı. Delikanlı da en az kız kardeşi kadar alımlı olmalıydı ama patlamış dudağı, kanla ıslanmış saçları, sallanan bedeni emin olmayı güçleştiriyordu.

"Yaklaş," dedi Kral Renly şampiyona.

Mavili şövalye topallayarak sekiliğe yürüdü. Yakından bakıldığında mavi zırhı o kadar da göz kamaştırıcı görünmüyordu; gürz ve savaş baltası izleriyle, derin kılıç oyuklarıyla, eziklerle doluydu. Miğferinde ve mineli göğüs kalkanında çentikler vardı. Pelerini paçavraya dönmüştü. Zırhın içindeki adamın daha az hasarlı olmadığı yürüyüşünden belliydi. Kalabalığın içindeki birkaç ses, *"Tarth!"* diye bağırıyordu ve birkaçı da tuhaf bir şekilde, *"Güzellik! Güzellik!"* diye, izleyicilerin geri kalanı suskundu. Mavili şövalye kralın önünde diz çöktü. "Majesteleri," dedi, sesi çelik miğferinin içinde boğuluyordu.

"Lord babanın seninle ilgili söylediği her şey doğruymuş." Renly'nin sesi alanda yankılanıyordu. "Sör Loras'ın atından düşürüldüğüne daha önce de birkaç kez şahit oldum ama böylesini görmedim."

"Bu kabul edilebilir bir dövüş değildi," dedi sarhoş bir okçu. Yeleğinde Tyrell arması vardı. "Çirkin bir hileydi, delikanlıyı atından çekerek düşürdü."

Kalabalık dağılmaya başlamıştı. "Sör Colen," dedi Catelyn refakatçisine, "bu adam kim? Neden ondan hoşlanmıyorlar?"

Sör Colen kaşlarını çattı. "Çünkü o bir adam değil leydim. Kendisi Brienne

Tarth. Akşamyıldızı Lord Selwyn'in kızı."

"Kızı mı?" Catelyn dehşete düşmüştü.

"Ona Brienne Güzellik diyorlar... yüzüne karşı değil elbette. Bu kelimeleri onun yüzüne söyleyen, ağzından çıkanı bedeniyle savunmak zorunda kalır."

Kral Renly, Leydi Brienne'i Acı Köprü turnuvası şampiyonu ilan etti. Yüz on altı şövalye arasında atının üstünde kalan son kişiydi. "Turnuva şampiyonu olarak benden istediğini dilemekte özgürsün. Eğer gücüm yapmaya yeterse, dilediğin şey senindir."

"Majesteleri," dedi Brienne. "Yedi şövalyenizden biri olmak, hayatımı size adamak, nereye giderseniz gelmek, sizi tehlikeden ve zarardan korumak istiyorum."

"Kabul edildi," dedi Renly. "Ayağa kalk ve miğferini çıkar." Kız kendisine emredileni yaptı. Ve Catelyn, Sör Colen'in ne demek istediğini anladı.

Ona Güzellik adını takmışlardı... alay etmek için. Saçları kirli bir kuş yuvasını andırıyordu ve yüzü... Brienne'in kocaman mavi gözleri vardı, bir genç kızın masum ve riyasız gözleri ama yüzünün geri kalanı... yüz hatları geniş ve kabaydı, dişleri çarpıktı, ağzı çok büyüktü, dudakları öyle kalındı ki şişmiş gibi görünüyordu. Binlerce çil alnına yanaklarına dağılmıştı ve burnunun bir kereden fazla kırıldığı belliydi. Catelyn'in kalbi acıma hissiyle doldu. *Bu dünyada çirkin bir kadından daha talihsiz bir insan var mıdır?*

Buna rağmen, Renly kızın parçalanmış pelerinini çıkarıp yerine gökkuşağı renklerindeki pelerinlerden birini giydirdiğinde Brienne o kadar talihsiz görünmüyordu artık, "Hayatım sizindir Majesteleri," derken sesi güçlüydü ve gurur doluydu.

"Majesteleri." Sör Colen atından inip sekiliğe yaklaştı, diz çöktü. "Yüksek müsaadelerinizle size Leydi Catelyn'i takdim etmek isterim. Kendisi, Kışyarı Lordu Robb Stark'ın elçisi sıfatıyla burada."

"Kışyarı Lordu ve Kuzey Kralı," diye düzeltti Catelyn. Atından inip Sör Colen'in yanına gitti.

Kral Renly şaşkın görünüyordu. "Leydi Catelyn? Bizi memnun ettiniz." Genç kraliçeye döndü. "Margaery, tatlım, Kışyarı'ndan Leydi Catelyn Stark'la tanış."

“Hoş geldiniz Leydi Stark,” dedi kız. “Kaybınız için çok üzgünüm.”

“Çok naziksiniz,” dedi Catelyn.

“Leydim, Lannisterlar’dan kocanızın hesabını soracağıma emin olabilirsiniz. Kral Toprakları’nı aldığımda size Cersei’nin başını göndereceğim.”

Ve bu, Ned’i bana geri getirecek mi? “Adaletin yerine geldiğini bilmek benim için yeterli olacaktır lordum.”

“Majesteleri,” diye düzeltti Brienne sert bir ses tonuyla. “Ve kralla konuşurken diz çökmelisiniz.”

“*Lord* ile *majesteleri* arasındaki mesafe çok kısadır leydim,” dedi Catelyn. “Lord Renly de tıpkı oğlum gibi bir taç takıyor. Arzu ederseniz bütün gün burada, çamurun içinde dikilir, hangi rütbenin hangisinden daha önemli olduğunu tartışır dururuz ama bana sorarsanız konuşmamız gereken çok daha önemli meseleler var.”

Sekilikte oturan lordlardan bazıları Catelyn’in sözlerine karşılık homurdanmaya başlamıştı fakat Renly güldü. “Doğru söylüyorsunuz leydim. Savaş bittikten sonra rütbeleri tartışacak bol vaktimiz olacak. Söyleyin, oğlunuz ne zaman Harrenhal’a yürüyecek?”

Catelyn, bu kralın dost mu düşman mı olduğunu anlaya kadar oğlunun planlarından bahsetmeye niyetli değildi. “Oğlumun savaş konseyinde yer almıyorum lordum.”

“Benim için birkaç Lannister bırakırsa şikâyetçi olmam. Kral Katili’ne ne yaptı?”

“Jaime Lannister, Nehirova’da tutsak.”

“Hâlâ yaşıyor mu?” Lord Mathis Rowan korkmuş gibi görünüyordu.

“Görünüşe göre ulu kurt, aslandan daha merhametli,” dedi Renly. Şaşkındı.

“Lannisterlar’dan daha merhametli olmak denizden daha kuru olmaya benzer,” dedi Leydi Oakheart hüzünlü bir gülümsemeyle.

“Ben buna zayıflık derim.” Lord Randyll Tarly’nin kısa gri sakalları vardı ve lafını sakınmaz oluşuyla ünlüydü. “Size saygısızlık ettiğimi düşünmeyin Leydi Stark ama oğlunuz Lord Robb’un buraya bizzat gelip kralımıza bağlılığını ilan etmesi, annesinin eteklerinin altına saklanmasından daha uygun olurdu.”

“*Kral* Robb savaşta lordum,” diye karşılık verdi Catelyn buz gibi bir

nezaketle. “Bir turnuvada oyun oynamıyor.”

Renly sırıttı. “Yavaş olun Lord Randyll, korkarım altından kalkamayacağınız bir cevap aldınız.” Fırtına Burnu armalı uşak kıyafeti giyen bir yavere seslendi. “Leydi Catelyn’in eşlikçileri için kalacak yer bulun ve her tür rahatlığa sahip olduklarından emin olun. Leydi bizzat benim çadırımda kalmalı. Lord Caswell şatosunu bana tahsis edecek kadar nazik davrandığı için çadıra ihtiyacım yok zaten. Leydim, iyice dinlenin. Lord Caswell bu gece bizim için bir ziyafet düzenliyor, etimizi ve şarabımızı paylaşırsanız bizi onurlandırırsınız. Bir veda ziyafeti. Lord buradan gittiğimizi görmek için sabırsızlanıyor korkarım.”

“Bu doğru değil,” diye karşılık verdi ufak tefek genç bir adam, Caswell olmalıydı. “Benim neyim varsa sizindir.”

“Ağabeyim Robert ne zaman böyle sözler duysa ciddiye alırdı,” dedi Renly. “Kızınız var mı lordum?”

“Evet Majesteleri. İki kızım var.”

“Öyleyse Robert olmadığım için tanrılara şükredin. Bu dünyada arzuladığım tek kadın, benim güzel kraliçem.” Renly, Margaery’nin elini tutup kızı ayağa kaldırdı. “Dinlenip kendinize geldiğinizde tekrar konuşuruz Leydi Catelyn.”

Renly ve kraliçesi şatoya giderken Renly’nin yaveri Catelyn’i kalacağı çadıra götürdü. “Bir şeye ihtiyacınız olursa emredin leydim.”

Catelyn daha başka neye ihtiyaç duyabileceğini düşünemiyordu. Kendisine tahsis edilen çadır bir hanın ortak salonundan daha büyüktü ve insanı rahat ettirecek her şey vardı: Kuştüyü şilteler, kürklü uyku tulumları, iki kişinin rahatça sığabileceği bronz bir banyo teknesi, gece soğuğundan korunmak için maltızlar, deri kamp sandalyeleri, çalışma masası, mürekkep ve tüy kalemler... şeftali, erik ve kayısıyla dolu kâseler... şarap sürahileri, gümüş kadehler, Renly’nin kıyafetleriyle dolu sandıklar, kitaplar, haritalar, oyun tahtaları, ayaklı arp, bir yay ve ok kılıfı, kırmızı kuyruklu iki savaş şahini, iyi silahlarla dolu bir dolap. *Kendisini hiçbir şeyden mahrum bırakmamış,* diye düşündü Catelyn. *Bu kadar ağır yol almasına şaşırmamak gerek.*

Kralın çelik zırhı çadırın girişinde bir nöbetçi gibi ayakta duruyordu; orman yeşili göğüs kalkanı, altın kaplamalı eklem bağlantıları, altın geyik boynuzlarıyla süslenmiş büyük miğfer. Çelik öyle fazla parlatılmıştı ki Catelyn göğüs kalkanın

üstünde kendi yansımasını görebiliyordu. Kendi yüzüne derin ve yeşil bir gölün dibinden bakıyor gibiydi. *Boğulmuş bir kadının yüzü,* diye düşündü. *Acıların içinde boğulabilir mi insan?* Sert bir hareketle zırha arkasını döndü. Kendi kırılganlığına sinirlenmişti. Kendine acımak gibi bir lüksü ve buna ayıracak vakti yoktu. Hemen yıkanıp temizlenmeli ve kralın ziyafeti için daha uygun bir kıyafet giymeliydi.

Sör Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Sör Perwyn Frey ve diğer soylu eşlikçileriyle birlikte şatoya gitti. Lord Caswell'in kalesinin büyük salonunun sadece adı büyüktü. Catelyn'in refakatçileri için Renly'nin şövalyelerinin yanında yer açıldı. Catelyn yüksek masaya, kırmızı suratlı Lord Mathis Rowan ve Fossowayler'in yeşil elmasından güler yüzlü Sör Jon Fossoway'in arasına oturtuldu. Sör Jon, Catelyn'i karşılamak için zarif jestler yaparken Lord Mathis babasının, ağabeyinin ve çocuklarının sağlıklarını sordu.

Brienne Tarth yüksek masanın en sonunda yer almıştı. Bir leydi gibi giyinmek yerine şık şövalye kıyafetleri giymeyi tercih etmişti. Kadife takımı, gökyüzü mavisi ve gül kırmızısı rengiydi. Tozluk ve çizme giymişti ve beline kılıç kemeri takmıştı. Yeni gökkuşağı pelerini omuzlarından sarkıyordu. Ama hiçbir kıyafet yüzünün genişliğini, lekeli büyük ellerini, çarpık dişlerini gizlemeye yetmezdi. Üzerinde zırhı yokken bedeninin orantısızlığı da göze çarpıyordu; kalçaları geniş, bacakları inceydi. Kolları kaslı ve kalındı ama göğüsleri yok gibiydi. Brienne'in bu orantısızlığın farkında olduğu ve bundan rahatsızlık duyduğu her hareketinden anlaşılıyordu. Kendisine soru sorulmadan konuşmuyor, gözlerini önündeki tabaktan kaldırmıyordu.

Ziyafet sofrasında çeşit çeşit ve bol yemek vardı. Savaş, Yüksek Bahçe'nin meşhur cömertliğini etkilememişti. Şarkıcılar şarkı söyleyip taklacılar takla atarken ziyafet şarapla pişirilmiş armutla başladı; soğan ve mantarla doldurulmuş horoz, baharatlı çıtır balıkla devam etti. Masalar esmer ekmek somunlarıyla, turp, bezelye, tatlı mısır ve fasulye kâseleriyle, iri domuz butları ve kızarmış ördeklerle, bira ve arpayla kaynatılmış geyik etiyle doluydu. Sıra tatlıya geldiğinde Lord Caswell'in hizmetçileri kale mutfağından envaiçeşit hamur işleriyle dolu tepsiler getirdi; gül şeklinde pişirilmiş limonlu kekler, ballı bisküviler, böğürtlen turtaları, elma çıtırları ve yağlı peynir tekerlekleri.

Ziyafet sofrasının zenginliği Catelyn'in midesini bulandırıyordu ama bunca mesele onun ne kadar güçlü durduğuna bağlıyken zayıflık gösteremezdi. Önüne konulan yemeklerden azar azar yerken kralı izliyordu. Renly'nin solunda genç kadını, sağında kadının kardeşi oturuyordu. Sör Loras'ın alnındaki ipek sargı olmasa, gün içinde bir talihsizlik yaşadığını anlamak mümkün olmazdı. Catelyn'in tahmin ettiği kadar göz alıcıydı. Bakışları hayat ve zekâ doluydu. Kahverengi lüleli saçlarını genç kızlar bile kıskanabilirdi. Turnuva sırasında paralanan pelerinini yenisiyle değiştirmişti. Renly'nin Gökkuşağı Muhafızları'na ait rengârenk pelerinin yakasını Yüksek Bahçe'nin altın gülü kapatıyordu.

Renly zaman zaman hançerinin ucuyla aldığı bir parça meyveyle genç karısını besliyor ya da hafifçe eğilip kızın alnına zarif bir öpücük konduruyordu ama Renly'nin iltifatlarından asıl payı alan Sör Loras'tı. Kral'ın yemeklerden ve şaraptan keyif aldığı ortadaydı, eğleniyordu ama obur ya da sarhoş değildi. Sık sık kahkaha atıyor, soylu lordlarla ve aşağı tabakadan hizmetçilerle aynı nezaketle konuşuyordu.

Kralın bazı konukları kral kadar edepli değildi. Çok fazla içiyor ve son derece gürültülü konuşuyorlardı. Lord Willum'un oğulları Josua ve Elyas ateşli bir şekilde Kral Toprakları'nın duvarlarına ilk kimin çıkacağını tartışıyordu. Lord Varner servis yapan kızlardan birini kucağına oturtmuştu; burnunu kızın boynuna sürterken elleri daha aşağıları araştırmakla meşguldü. İyi bir şarkıcı olduğunu iddia eden Yeşil Guyard arpın tellerine dokundu ve kuyruğu düğümlenen bir aslanla ilgili şarkısından bir bölüm söyledi. Şarkının bazı dizelerinde kafiye bile vardı. Sör Mark Mullendore yanında siyah beyaz bir maymun getirmişti, hayvanı kendi tabağından besliyordu. Kırmızı elmalı Fossowayler'den Sör Tanton bir masanın üstüne çıktı ve Sandor Clegane'le tek başına dövüşüp onu katledeceğine dair yemin etti. Adamın ayaklarından biri yemek tabağının içine girmeseydi yemini daha inandırıcı olabilirdi.

Salondaki taşkınlık, önündeki cüceyi kovalayarak içeri giren soytarının gelişiyle zirveye çıktı. Soytarının göğsündeki teneke kalkanın üstüne bir aslan başı boyanmıştı, masaların arasında koşuşturup cüceyle alay ediyor, başına vuruyordu. Sonunda Kral Renly, Jaime rolü oynayan soytarıya kardeşini neden dövdüğünü sordu. "Neden olmasın Majesteleri? Ben Kral Tatili'yim."

“O *Kral Katili* aptalların aptalı,” dedi Renly ve bütün salon kahkahaya boğuldu.

Catelyn’in yanına oturan Lord Rowan kahkahalara katılmamıştı, bu maskaralıktan keyif almıyor gibi görünüyordu. “Henüz hepsi çok genç,” dedi.

Bu doğruydu. Robert, Üç Dişli Mızrak’ta Prens Rhaegar’ı öldürürken Çiçek Şövalyesi daha ikinci isim gününe bile varmamıştı. Salondakilerin pek çoğu Kral Toprakları’nın işgali sırasında yeni doğmuş bebeklerdi. Balon Greyjoy isyanı zamanında ilk adımlarını atmaya başlamışlardı. *Onların ellerine hiç kan bulanmadı,* diye düşündü Catelyn. *Bütün bunlar onlar için sadece bir oyun, kocaman bir turnuva. Zafer ve şan ihtimalinden başka bir şey görmüyorlar. Masallarla ve şarkılarla sarhoş olmuş çocuklar bunlar. Bütün çocuklar gibi ölümsüz olduklarını sanıyorlar.*

“Savaş onları yaşlandıracak,” dedi Catelyn. “Tıpkı bizi yaşlandırdığı gibi.” Robert, Ned ve Jon Arryn sancaklarını Aerys Targaryen’a karşı açtıklarında Catelyn küçük bir kızdı ve savaş bittiğinde bir kadın olmuştu. “Onlar için üzülüyorum.”

“Neden?” diye sordu Lord Rowan. “Şunlara bir bakın. Gençler, güçlüler, hayat ve neşe dolular. Ve şehvet, evet, bu gece pek çok piçin tohumu atılacak. Neden üzülüyorsunuz?”

“Çünkü hepsi geçici,” dedi Catelyn hüzünle. “Çünkü onlar yaz şövalyeleri ve kış geliyor.”

“Yanılıyorsunuz Leydi Catelyn.” Brienne, zırhı kadar mavi gözleriyle Catelyn’e bakıyordu. “Bizim gibiler için kış asla gelmez. Savaşta ölürsek adımız şarkılarda geçecek. Şarkılarda mevsim hep yazdır. Şarkılarda bütün şövalyeler kahramandır. Bütün kızlar güzeldir ve güneş hep parlar.”

Kış hepimiz için gelecek, diye düşündü Catelyn. *Benim için Ned öldüğünde geldi. Senin için de gelecek çocuğum, düşündüğünden çok daha çabuk gelecek.* Aklından geçenleri yüksek sesle söylemeye kalbi izin vermiyordu.

Catelyn’i kral kurtardı. “Leydi Catelyn, biraz hava almaya ihtiyacım var, benimle birlikte yürür müsünüz?”

Catelyn hemen ayağa kalktı. “Onur duyarım.”

Brienne de ayaklanmıştı. “Majesteleri, bana zırhımı giymek için bir dakika

bahşedin. Dışarı korumasız çıkmamalısınız.”

Kral Renly gülümsedi. “Burada, Lord Caswell’in kalesinde, etrafım kendi ordumla çevriliyken güvende değilsem, tek kılıçla korunamayacak kadar zor durumdayım demektir. O tek kılıç seninki olsa bile. Otur ve eğlen Brienne. İhtiyaç duyarsam seni çağırtırım.”

Kralın sözleri kıza turnuvadaki bütün darbelerden daha sert çarpmış gibiydi. “Emrederseniz Majesteleri.” Brienne oturdu, başını önüne eğdi. Renly, Catelyn’in kolunu tuttu ve salonun kapısına yürüdüler. Kapıdaki nöbetçi aceleyle duruşunu düzeltmeye çalışırken kalkanını düşürdü. Renly utanan adamın omzuna hafifçe vurup gülümsedi.

“Buradan leydim.” Kral, Catelyn’i kule merdivenlerine açılan alçak bir kapıdan geçirdi. Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, “Sör Selmy Barristan oğlunuzla birlikte Nehirova’da olabilir mi?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Catelyn. Kafası karışmıştı. “Kendisi Joffrey’yle birlikte değil mi? Kral Muhafızları’nın kumandanıydı.”

Renly başını salladı. “Lannisterlar onun artık çok yaşlı olduğunu söyleyip pelerinini Tazı’ya verdi. Kral Toprakları’ndan ayrıldığı ve gerçek krala hizmet edeceğine dair yemin ettiği söyleniyor. Bugün Brienne’e verdiğim pelerini Barristan için saklıyordum. Kılıcını bana önereceğini ummuştum. Yüksek Bahçe’ye gelmeyince, Nehirova’ya, oğlunuzun yanına gittiğini düşündüm.”

“Onu hiç görmedik.”

“Evet yaşlıydı ama en iyi adam hâlâ oydu. Umarım başına bir şey gelmemiştir. Lannisterlar büyük aptallık etti.” Birkaç merdiven daha çıktılar. “Robert’ın öldüğü gece kocanıza yüz kılıç önerdim ve Joffrey’yi ele geçirmesi için ısrar ettim. Eğer beni dinleseydi bugün vekil oydu. Benim de taht üstünde hak iddia etmek için bir sebebim olmayacaktı.”

“Ned teklifinizi reddetti.” Catelyn’in bunu başkasından duymaya ihtiyacı yoktu.

“Robert’ın çocuklarını koruyacağına dair yemin etmişti,” dedi Renly. “Tek başıma hareket edecek kadar güçlü değildim. Lord Eddard teklifimi reddedince Kral Toprakları’ndan ayrıldım. Kalsaydım; kraliçenin, ağabeyimden uzun yaşamama izin vermeyeceğini biliyordum.”

Kalsaydın ve Ned'e yardım etseydin o hâlâ hayatta olabilirdi, diye düşündü Catelyn.

"Kocanızı severdim leydim. Robert'ın en iyi, en sadık dostuydu, biliyorum... ama dinlemiyordu ve asla eğilmiyordu. Size bir şey göstermek istiyorum." Merdivenlerin sonuna vardılar. Renly ahşap kapıyı itti ve kulenin çatısına çıktılar.

Lord Caswell'in kulesi kule denecek uzunlukta değildi ama etraftaki alan engebesizdi, fersahlarca alan rahatlıkla görülebiliyordu. Catelyn'in baktığı her yerde kamp ateşleri vardı. Ateşler yeryüzüne düşmüş yıldızlar gibiydi ve yıldızlar kadar çoktu.

"İsterseniz sayın leydim," dedi Renly. "Ama şafak söktüğünde hâlâ sayıyor olursunuz. Bu gece Nehirova'da kaç ateş var merak ediyorum."

Catelyn, Büyük Salon'dan gelen belli belirsiz müziği duyabiliyordu. Yıldızları saymaya cesaret edemedi.

"Oğlunuzun yirmi bin askerle Boğaz'ı geçtiğini duydum," diye devam etti Renly. "Artık Üç Dişli Mızrak lordları da ona katıldığına göre asker sayısı kırk bine ulaşmış olmalı."

Hayır, dedi Catelyn içinden. *Yanına bile yaklaşamadınız. Savaşta çok adam kaybettik ve bir o kadarı da hasada gitti.*

"Burada o sayının iki katı var," dedi Renly. "Ve bu, kuvvetimin sadece bir bölümü. Yüksek Bahçe'de Mace Tyrell kumandasında on bin askerim daha var. Fırtına Burnu'nda bekleyen sağlam bir garnizonum var ve çok yakında Dorne bütün gücüyle bana katılacak. Ejderha Kayası'ndaki ağabeyim Stannis'i de unutmayın. Dar Deniz lordları onun emrinde."

"Stannis'i unutan kişi sizmişsiniz gibi geliyor bana," dedi Catelyn. Sesi istediğinde çok daha sert çıkmıştı.

"Tahtta hak iddia etmesinden mi bahsediyorsunuz?" Renly güldü. "Karşılıklı açık sözlü olalım leydim. Stannis'ten kral olmaz. İnsanlar ona saygı duyuyor, hatta ondan korkuyorlar ama onu sevmiyorlar."

"O hâlâ sizin büyük ağabeyiniz. İkinizden biri tahta çıkacaksa, kanunlar gereği o Stannis olmalı."

Renly omuz silkti. "Söyleyin leydim, ağabeyim Robert hangi kanuna

dayanarak tahta çıktı?" Bir cevap almak için beklemeden devam etti. "Ah, Baratheonlar ve Targaryenlar arasında asırlar önce gerçekleşmiş evliliklerden doğan bir kan bağı olduğundan bahsedilir ama bu durum üstatlardan başka kimsenin umrunda değildir. Robert tahtı kanunla değil savaş baltasıyla kazandı." Elini kaldırıp ufuk çizgisini bir uçtan diğer uca kaplayan kamp ateşlerini gösterdi. "İşte benim iddiam bu, en az Robert'ınki kadar geçerli. Eğer oğlunuz, eşinizin Robert'ı desteklediği gibi beni desteklerse son derece cömert davranırım. Bütün rütbeleri, sıfatları, arazileri elinde kalır ve Kışyarı'nı dilediği gibi yönetir. Eğer Kuzey Kralı olarak anılmak istiyorsa anılır ama Yedi Krallık'ın Kralı olarak benim önümde diz çökmesi ve bana bağlılık yemini etmesi gerekir. *Kral* dediğiniz sadece bir kelime ama bağlılık, sadakat, hizmet... bunlara sahip olmak zorundayım."

"Ve eğer olmazsanız lordum?"

"Kral olmaya niyetliyim leydim ve bölünmüş bir krallığın kralı değil. Bunu daha açık ifade edemem. Üç yüzyıl önce bir Stark kralı Ejderha Aegon'ın önünde diz çökmüştü çünkü önünde diz çöktüğü adamın bileğini bükemeyeceğini biliyordu. Oğlunuz da bu kadar akıllı davranmalı. Bana katıldığı anda bu savaş bitmiş demektir. Biz..." Renly konuşmayı kesti, dikkati dağılmıştı. "Neler oluyor?"

Yivli kapıyı yukarı kaldıran zincirlerin sesi duyuluyordu. Aşağıdaki avluda, zırhlı bir ata binen miğferli bir süvari belirdi. "Kralı çağırın," diye bağırdı.

Renly çatının korkuluğundan eğilip seslendi, "Buradayım Sör."

"Majesteleri," dedi süvari atını kulenin dibine sürerken. "Mümkün olduğunca hızlı geldim. Fırtına Burnu'ndan. Kuşatma altındayız Majesteleri. Sör Cortnay direniyor ama..."

"Bu imkânsız. Lord Tywin, Harrenhal'dan ayrılsaydı haberim olurdu."

"Lannisterlar değil Majesteleri. Lord Stannis. Kendisine *Kral* Stannis diyor şimdi."

Jon

Jon atını iyice kabarmış akıntıya doğru sürerken şiddetle yağan yağmur yüzüne çarpıyordu. Hemen yanındaki Lord Kumandan Mormont cübbesinin başlığını yüzüne indirdi, havaya lanetler okuyordu. Omzuna tünemiş kuzgunu, en az Yaşlı Ayı kadar huysuzdu. Tüyleri iyice ıslanmış, karışmıştı. Yerdeki ıslak yapraklar sert rüzgârın havalandırmasıyla ölü bir kuş sürünü andırıyordu. *Tekinsiz Orman,* diye düşündü Jon perişan bir halde. *Daha çok suda boğulmuş orman gibi görünüyor.*

Kafilenin en arkasında at süren Sam'in dayanabilmesini umdu. Delikanlı iyi havalarda bile doğru düzgün ata binemiyordu. Altı gündür aralıksız yağan yağmur orman zeminini iyice tehlikeli hale getirmişti. Yumuşak çamur tabakasının altı, gizli kökler ve taşlarla doluydu. Tekrar rüzgâr esti. Yağmur Jon'un gözlerine giriyordu. Sur güneye akıyor olmalıydı şimdi. Ilık yağmurun erittiği buz tabakası ırmakları, dereleri taşırıyordu. Pyp ve Kurbağa ortak salondaki ateş başında oturuyor, yemekten önce sıcak şarap yudumluyorlardı. Jon onları kıskanıyordu. Kalın yün takımı tamamen ıslanmıştı, bütün vücudu kaşınıyordu. Örgü zırhının ve kılıcının ağırlığı yüzünden boynu ve kolları dayanılmayacak gibi ağrıyordu. Tuzlu balık, tuzlu et ve sert peynir yemekten bıkmıştı.

Bir savaş borusu, yağmurun pıtırtılarıyla yarı boğulmuş pes bir ses çıkardı. "Buckwell'in borusu," dedi Yaşlı Ayı. "Tanrılar iyi davranıyor. Craster hâlâ burada." Kuzgun kanatlarını çırptı. *"Mısır!"* diye bağırdı.

Kara kardeşler sık sık Craster ve kalesiyle ilgili hikâyeler anlatırdı. Jon şimdi kendi gözleriyle görecekti. Rastladıkları yedi boş kasabadan sonra Craster Kalesi'ni de ölü ve terk edilmiş bulacaklarından korkuyorlardı ama görünüşe göre Craster kurtulmuştu. *Yaşlı Ayı sonunda aradığı cevapları bulabilir belki,* diye düşündü Jon. *En azından yağmurdan kurtulacağız.*

Thoren Smallwood, Craster'ın kötü şöhretine rağmen Gece Nöbetçileri'nin dostu olduğuna dair yemin etmişti. "Adam yarı deli, bunu inkâr edecek değilim,"

demişti Yaşlı Ayı'ya. "Ama hayatınızı lanetli bir ormanda geçirseydiniz siz de delirirdiniz. Buna rağmen, korucularımızdan hiçbirini geri çevirmedi, ateşini esirgemedi ve Mance Rayder'den nefret ediyor. Bize iyi tavsiyeler verecek."

Bize sadece sıcak yemek ve kıyafetlerimizi kurutma fırsatı verse yeter, diye düşünmüştü Jon. Dywen, Craster'ın bir katil, tecavüzcü, yağmacı ve yalancı olduğunu söylemişti. Köle tacirleriyle ve canavarlarla ticaret yapıyordu. "Daha kötüsü, o adamın üstünde *soğuk* kokusu var," diye eklemişti yaşlı ormancı.

"Jon, kafilenin arkasına git ve haber ver," diye emretti Lord Mormont. "Ve adamlara söyle, Craster'ın karılarıyla ilgili bir sorun çıkmasını istemiyorum. Ellerine sahip olsunlar ve o kadınlarla mümkünse hiç konuşmasınlar."

"Emredersiniz lordum." Jon atını çevirip kafilenin sonuna doğru koşturdu. Yağmurun bir süre için bile olsa yüzüne değil sırtına çarpması iyiydi. Yanından geçtiği herkes sızlanıyordu. Kafile neredeyse ormanın yarım mil içine kadar uzanıyordu.

Yük arabalarının arasında atının sırtında iyice kamburlaşmış halde oturan Samwell Tarly'yi gördü, geniş şapkasını burnuna kadar indirmişti. Yük atlarından birini sürüyor ve diğerlerine yol gösteriyordu. Kuzgunlar kafeslere vuran yağmur yüzünden kanat çırpıp bağırıyordu. "Kafeslerin içine tilki mi saldın?" diye sordu Jon.

Sam kafasını kaldırdı. Şapkasının kenarından sular akıyordu. "Ah hayır, yağmurdan nefret ediyorlar sadece, bizim gibiler işte."

"İdare edebiliyor musun Sam, nasılsın?"

"Islağım," diye karşılık verdi Sam. Şişman delikanlı gülümsemeyi başarabilmişti. "Henüz beni öldüren bir şey çıkmadı."

"Güzel. Craster Kalesi yakında. Tanrılar merhametliyse adam ateşin yanında uyumamıza izin verir."

Sam dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Efkârlı Edd, Craster'ın korkunç bir vahşi olduğunu söylüyor. Kendi kızlarıyla evleniyormuş ve kendi koyduğu kanunlar dışındaki hiçbir kanunu tanımıyormuş. Dywen, o adamın damarında siyah kan aktığını söylemiş Grenn'e. Annesi bir yabanılmış, koruculardan biriyle yatmış, yani Craster bir p... Sustu, söylemek üzere olduğu kelimeyi fark emişti.

"Bir piç," dedi Jon gülerek. "O kelimeyi kullanabilirsin Sam. Daha önceden

duymuşluğum var.” Ayaklarını küçük atının karnına vurdu. “Sör Ottyn’in yanına gitmeliyim,” dedi. Sam Tarly’nin bu konuda uyarılmasına gerek varmış gibi, “Craster kadınlarının yanında dikkatli davranmayı unutma,” diye ekledi. “Kamp kurduktan sonra konuşuruz.”

Jon, haberi artçı kuvvetle birlikte ağır ağır yol alan Sör Ottyn Wythers’e götürdü. Yaşlı Sör Ottyn’in yüzü kuru eriğe benziyordu. Lord Mormont’la aynı yaşlardaydı. Kara Kale’de hiçbir şey yapmadan otururken bile yorgun görünürdü ve merhametsizce yağan yağmur yaşlı şövalyeyi perişan etmişti. “Dalgalara hoş geldin,” dedi. “Yağmur kemiklerime kadar işledi ve eyer ağrılarım bile eyer ağrılarından şikâyet ediyor.”

Jon geri dönerken kafilenin açığından dolaşıp ağaçların arasında bulduğu kestirme yolu kullandı. Kara kardeşlerin ve atların sesi ormanın ıslak yeşilliği içinde boğulup hafifledi. Kısa zaman sonra yağmurun ağaçlara, dallara, taşlara vururken çıkardığı sesten başka bir şey duyulmuyordu. Henüz öğlen vakti olmasına rağmen orman gece kadar karanlıktı. Jon kestane ağaçlarının, yaşlı meşelerin, gri yeşil muhafız ağaçlarının, kara gövdeli demir ağaçların arasından geçti. Zaman zaman, uzun ve sık yaprakları dalların oluşturduğu kubbelerin altında kalıyor, başını davul gibi döven iri yağmur damlalarından korunuyordu. Dalları büyük beyaz güllerle ağırlaşmış kestane ağacının yanından geçerken çalılardan gelen hışırtıyı duydu. “*Hayalet!*” diye seslendi. “Hayalet, buraya gel.”

Ama yeşilliklerin arasından gri atının üstündeki Dywen çıktı, arkasından Grenn geliyordu. Yaşlı Ayı, kafilenin bereketini gizlemeleri ve herhangi bir tehlikeye karşı uyarmaları için ana kafilenin sağ ve sol açıklarına keşif süvarileri yerleştirmişti. Bunda bile tedbirli davranmış, adamları ikişer kişilik gruplar halinde yollamıştı.

“Ah, siz miydiniz Lord Kar?” dedi Dywen. Meşe gibi gülümsedi; dişleri ahşaptan oyulmuştu ve ağzına tam oturdukları söylenemezdi. “Seni Ötekiler’den biri sandım. Ne oldu, kurdunu mu kaybettin?”

“Avlanıyor,” dedi Jon. Hayalet kafileyle birlikte yol almaktan hoşlanmıyordu ama çok uzakta olamazdı. Gece kamp kurmak için durduklarında Lord Kumandan’ın çadırında kalan Jon’u bulacaktı.

“Bu havada ancak balık tutabilir,” dedi Dywen.

Grenn, “Annem, yağmurun ekinlere iyi geldiğini söylerdi,” diyerek lafa karıştı.

“Yağmurun bu kadarı ekinleri küflendirmeye iyi gelir,” diye karşılık verdi Dywen. “Bana sorarsanız bu yağmurun tek iyi tarafı banyo ihtiyacımızı gideriyor olması.” Tahta dişlerini birbirine çarptı

“Buckwell, Craster’ı bulmuş,” dedi Jon.

Dywen güldü, “Onu ne zaman kaybetmişti ki? Siz delikanlılar, sakın Craster’ın karılarına yaklaşmayın, anladınız mı?”

Jon gülümsedi. “Hepsini kendine mi ayırmak istiyorsun Dywen?”

Adam dişlerini bir kez daha vurdu. “Neden olmasın? Craster’ın on parmağı ve bir aleti var, yani on birden ötesini sayamaz. Karılarından birkaçı eksilse fark etmez bile.”

“Kaç karısı var ki?” diye sordu Grenn.

“Her halükârda senin sahip olacağından daha fazla kardeşim. İşte, senin canavar orada Kar.”

Hayalet, kuyruğunu havaya dikmiş Jon’un atının yanında yürüyordu. Beyaz tüyleri yağmurla birbirine yapışmıştı. O kadar sessiz hareket ediyordu ki ne zaman ortaya çıktığını hiçbiri fark etmemişti. Grenn’in atı, Hayalet’in kokusunu alınca geriledi, aradan geçen bir seneye rağmen atlar, Hayalet’in yanında huzursuz oluyordu. “Benimle gel Hayalet,” dedi Jon ve Craster Kalesi’ne doğru dörtnala koşmaya başladı.

Sur’un ötesinde taştan bir kaleyle karşılaşacağını hiç hayal etmemişti. Bir avlunun ortasında ahşaptan inşa edilmiş bir bina olabileceğini düşünmüştü. Karşılaştığı şey bunlardan ikisi de değildi; bir gübre yığını, bir domuzluk, boş bir koyun ağılı ve isim vermeye bile değmeyecek derme çatma penceresiz bir eve bakıyordu. Ev alçak ve dardı, birbirine bağlı kütüklerden yapılmıştı. Çatısı kesekle kaplıydı. Tepe denemeyecek kadar alçak bir yükseltinin üzerinde duruyordu. Toprak bir bentle çevrilmişti. Yağmurun yer yer erittiği toprak bentteki deliklerden akan kahverengi küçük derecikler, kuzeye doğru kıvrılarak ilerleyen çayın yağmur yüzünden çamur yeşiline dönmüş kabarık sularına dökülüyordu.

Jon güneybatıda, iki yanına uzun direkler dikilmiş açık bir kapı buldu.

Direklerin üstünde bir çift hayvan kafatası vardı: Birinde ayı, diğerinde koç. Kapıdan giren gruba katıldığında ayı kafatasının üstünde hâlâ bir parça et ve kas olduğunu fark etti. İçeride, Jarman Buckwell'in keşif grubu ve Thoren Smallwood'un öncü grubundan adamlar kamp için çadırlar kurmaya çalışıyordu. Ağıldaki küçük domuz yavruları üç iri dişi domuzun etrafında toplanmıştı. Çıplak bir kız çocuğu topraktan havuç söküyordu. İki kadın ağıldan çıkardıkları bir domuzu kesmek için bağladı. Hayvanın çığlığı tiz ve korkunçtu, neredeyse bir insanınkini andırıyordu. Domuzun çığlıklarına Chett'in tazıları cevap verdi. Adamın öfkeyle ettiği küfürler hayvanların çılgınca havlamasına engel olmuyordu. Koroya Craster'ın köpekleri de katıldı. Jon'un ulu kurdu hepsini duymazdan geldi.

Jon derme çatma eve iyice göz attıktan sonra, *bu geceyi ancak otuzumuz sıcak ve kuru geçirecek,* diye düşündü. *Belki elli kişi.* Ev, iki yüz kişinin sığacağı kadar büyük değildi. Kardeşlerin çoğu dışarıda yatmak zorunda kalacaktı ama onları nereye koyacaklardı? Zemin yağmur yüzünden bilek derinliğinde su birikintilerine ve bataklığa dönüşmüştü. İç karartıcı ve kederli bir gece daha onları bekliyordu.

Lord Kumandan atını Efkârlı Edd'e teslim etmişti. Jon atından inerken Efkârlı Edd hayvanın nallarındaki çamuru temizliyordu. "Lord Mormont salonda," dedi Jon'u gördüğünde. "Geldiğinde yanına gitmeni istedi. Kurdunu dışarıda bıraksan iyi edersin. Craster'ın çocuklarından birini yiyebilecek kadar aç görünüyor. Doğrusunu istersen, ben de Craster'ın çocuklarından birini yiyecek kadar açım, sıcak servis edilsin yeter. Sen içeri gir, ben atınla ilgilenirim. Eğer içerisi sıcak ve kuruysa sakın bana söyleme, ben içeri davet edilmedim." Atın nalından bir parça çamur daha aldı. "Bu çamur sana da bokmuş gibi gelmiyor mu? Bütün bu arazi Craster'ın bokundan yapılmış olabilir mi?"

Jon gülümsedi. "Duyduğuma göre Craster çok uzun zamandır buradaymış."

"Beni neşelendirmeye çalışma. İçeri git. Yaşlı Ayı seni bekliyor."

Jon, "Hayalet, burada kal," diye komut verdi kurda. Craster Kalesi'nin kapısı iki kanat geyik derisinden yapılmıştı. Jon kanatları omzuyla itti, alçak pervaza başını çarpmamak için eğilerek içeri girdi. Salondaki iki düzine rütbeli korucu salonun ortasındaki ateşin etrafına toplanmış ısınmaya çalıyordu. Çizmelerinden

akan sular toprak zeminde minik gölcükler oluşturuyordu. Salon dumana boğulmuştu ve yanan ateşe rağmen rutubetliydi. Çatıdaki duman deliğinden içeri yağmur giriyordu. Bütün ev tek bir salondan oluşuyordu, merdivenle çıkılan alçak tavan arası uyumak için kullanılıyordu.

Jon, Sur'dan ayrıldığı gün nasıl hissettiğini hatırladı: Bir genç kız kadar heyecanlı ve gergin ama dışarıdaki gizemleri ve harikaları keşfetmeye hevesli. *İşte, harikalardan biri tam da burada,* dedi içinden duman dolu salonu incelerken. Gözleri yanıyordu. *Pyp ve Kurbağa neler kaçırdıklarını bilseler çok üzülürlerdi.*

Craster ateşin başında oturuyordu. Bir koltuğun tadını çıkaran tek adam oydu. Lord Kumandan Mormont bile omzunda mırıldanan kuzgunuyla birlikte sıralardan birinde oturuyordu. Jarman Buckwell kumandanın arkasında ayaktaydı. Yamalı örgü zırhından ve parlak derilerinden sular damlıyordu. Buckwell'in yanında, merhum Sör Jaremy'nin samur kürkünü ve göğüs kalkanını giyen Thoren Smallwood dikiliyordu.

Craster'ın kuzu derisi yeleği ve postlardan dikilmiş cübbesi ucuz görünüyordu ama kalın bileğindeki geniş kelepçe altına benziyordu. Yele gibi saçları beyazlamıştı. Ömrünün kışını yaşıyor olmasına rağmen çok güçlü bir adam gibi duruyordu. Düz burnu ve sarkık ağzı yüzüne zalim bir ifade veriyordu, bir kulağı yoktu. *İşte bir yabanıl,* diye düşündü Jon. Yaşlı Dadı'nın yabanıllar hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlamıştı; yabanıllar kafataslarına doldurdukları insan kanını içerlerdi ama taş bir kupadan bira yudumlayan Craster bu gelenekten habersiz olmalıydı.

Craster, "Benjen Stark'ı tam üç yıldır görmedim," dedi Mormont'a. "Doğrusunu söylemem gerekirse onu hiç özlemedim." Sıraların arasında bir düzineye yakın siyah renkli köpek yavrusu ve birkaç domuz dolaşıyordu. Geyik derisinden yapılmış perişan kıyafetler giyen kızlar bira getiriyor, ateşi harlandırıyor, bir kazanın içine havuç ve soğan doğruyordu.

"Geçen yıl buraya uğramış olmalı," dedi Thoren Smallwood. Köpek yavrularından biri gelip adamın bacağını kokladı. Thoren yavruyu tekmeleyip uzaklaştırdı.

"Ben Stark, geçen yıl Gared ve Will'le birlikte kaybolan Sör Waymar

Royce’u arıyordu,” dedi Lord Mormont.

“Evet, o üçünü hatırlıyorum. Küçük lord şu köpek yavrularından daha yaşlı değildi. Samur kürkü ve parlak kılıcıyla benim çatımın altında kalamayacak kadar da kibirliydi. Karılarımın hepsi daha önce insan görmemiş gibi ona bakmıştı.” Yan gözle en yakınındaki kadını süzdü. “Gared akıncıların peşinde olduklarını söylemişti. Başlarında o kadar yeşil bir kumandan varken yağmacıları yakalamamalarının daha hayırlı olacağını söylemiştim ben de. Gared bir karga için fena sayılmazdı. Onun benden daha az kulağı vardı. Soğuk onun kulaklarını da ısırmış.” Güldü. “Duyduğuma göre şimdi kafası da yokmuş. Soğuk, kafa da ısırabiliyor mu?”

Jon, kırmızı kanın bembeyaz karın üstüne saçılışını ve Theon Greyjoy’un adamın kesik kafasını tekmeleyişini hatırladı. *Adam bir kaçaktı.* O gün Kışyarı’na geri dönerken Jon ve Robb yarışmıştı. Karların arasında yatan altı ulu kurt yavrusunu o yarış sırasında bulmuşlardı. Bin yıl önceydi.

“Sör Raymar buradan ne zaman ayrıldı, nereye gidiyordu?”

Craster omuzlarını silkti. “Kargaların nereden gelip nereye gittiklerini ezberlemekten daha önemli işlerim var.” Birasını kafasına dikip kupayı kenara bıraktı. “Bizim buralara güzel güney şarapları gelmiyor. Biraz şarap ve yeni bir balta çok işime yarardı. Benim baltam keskinliğini kaybetti, işe yaramıyor. Korumam gereken kadınlar var.” Karıncalar gibi çalışan karılarına baktı.

“Sayınız çok az ve burada yalnızsınız. İstersen bir grup korucuyla birlikte sizi Sur’a göndereyim,” dedi Mormont.

Mormont’un kuzgunu bu fikri sevmiş gibi görünüyordu; kanatlarını çırparak, *“Sur,”* diye bağırdı. Mormont’un boynunun arkasında açılan siyah kanatları yüksek bir boyunluk gibi göründü.

Ev sahibi kahverengi kırık dişlerini göstererek sırıttı. “Peki Sur’da ne yapacağız? Akşam yemeklerinizi mi servis edeceğiz? Biz özgür insanlarız. Craster kimseye hizmet etmez.”

“Vahşi ormanda yalnız kalmak bu zamanda çok tehlikeli. Soğuk rüzgârlar esmeye başladı.”

“Bırak essin. Benim köklerim çok derinde.” Craster yanından geçen bir kadını kolundan yakaladı. “Söyle ona kadın. Lord Karga’ya burada ne kadar

mutlu olduğumuzu anlat.”

Kadın ince dudaklarını yaladı. “Burası bizim evimiz. Craster bize iyi bakıyor. Güvende olmamızı sağlıyor. Özgür biri olarak ölmek bir köle olarak yaşamaktan iyidir.”

“Köle,” diye tekrar etti kuzgun.

Mormont öne eğildi. “Geçtiğimiz her köy terk edilmişti. Sur’dan ayrıldığımızdan beri canlı insan gördüğümüz tek yer burası. İnsanlar gitmiş... ya da ölmüşler, kaçmışlar, kaçırılmışlar, bilmiyorum. Hayvanlar da öyle. Hiçbir şey kalmamış. Bu keşiften önce, Sur’dan sadece birkaç fersah uzaklıkta Benjen Stark’ın korucularından ikisinin cesedini bulduk. Soğuk ve solgundular. Elleri ayakları kararmıştı ve yaralarından kan akmıyordu. Onları Kara Kale’ye götürdük. Gece çöktüğünde dirildiler ve öldürdüler. Biri Sör Jaremy Rykker’ı katletti diğeri de benim peşimden geldi. Sağ oldukları zamanlara ait bir şeyler hatırlıyor gibiydiler ama içlerinde zerre kadar merhamet kalmamıştı.”

Az önce konuşan kadının ağzı pembe bir mağara gibi açık kalmıştı ama Craster homurdanmaya benzer bir kahkaha attı. “Bizim burada böyle sorunlarımız yok. Bu korku hikâyelerini benim çatımın altındayken anlatmazsan memnun olurum. Ben inançlı bir adamım ve tanrılar beni korur. Eğer ölüler bir gece vakti dirilip yürüyerek gelirse, onları mezarlarına nasıl geri göndereceğimi biliyorum. Yeni bir balta işimi kolaylaştırır.” Karısının kalçasına bir tokat attı. “Bira getir ve çabuk ol.”

“Ölüler sorun çıkarmaz diyorsunuz ama ya canlılar lordum?” dedi Jarman Buckwell. “Ya kralınız?”

“Kral!” diye bağırdı Mormont’un kuzgunu. *“Kral, kral, kral.”*

“Mance Rayder mi?” Craster ateşe tükürdü. “Sur’un Ötesindeki Kral. Özgür insanların krallarla ne işi olur?” Gözlerini Mormont’unkilere dikti. “Sana Rayder ve icraatlarıyla ilgili çok şey anlatabilirim. Şu boş kasabalar, hepsi onun işi. Eğer ben, onun gibilere pabuç bırakacak bir adam olsaydım benim arazimi de boş bulurdun. Bana bir süvari gönderdi. Toprağımı terk edip onun ayağına gidecekmişim. Süvariyi geri yolladım ama dili bende kaldı. Şimdi duvarımı süslüyor.” Eliyle duvarı gösterdi. “Sana Mance Rayder’i nerede araman gerektiğini söyleyebilirim, canım isterse tabi.” Yine aynı kahverengi gülümseme.

“Ama bunları konuşmak için bol bol vaktimiz olacak. Çatımın altında uyuyup domuzlarımı yemek istiyorsun, değil mi?”

“Bir çatı çok makbule geçer lordum,” dedi Mormont. “Zorlu yollardan geldik ve çok ıslandık.”

“O halde bir gece misafirim olun, daha fazla değil. Kargalardan çok hoşlandığım söylenemez. Tavan arası benim ama yerde yatabilirsiniz. Sadece yirmi kişi için yemeğim ve biram var, fazlası olmaz. Kargalarının geri kalanı kendi mısırlarını gagalasın.”

“Bizim yeterli yiyeceğimiz var lordum,” dedi Yaşlı Ayı. “Yemeğimizi ve şarabımızı paylaşmaktan mutluluk duyarız.”

Craster elinin tersiyle ağzını sildi. “Şarabının tadına bakarım Lord Karga. Bir şey daha, adamların karılarımdan birine dokunacak olursa dokunan elleri keserim.”

“Sizin çatınız, sizin kurallarınız,” dedi Thoren Smallwood. Lord Mormont başıyla onayladı ama memnun görünmüyordu.

“Anlaştık öyleyse,” dedi Craster. “Harita çizebilen bir adamın var mı?”

“Sam Tarly çizebilir,” diyerek lafa karıştı Jon. “Sam haritaları sever.”

Mormont, Jon’a baktı. “Yemeğini yedikten sonra buraya gelmesini söyle. Yanına parşömen, mürekkep ve tüy kalem alsın. Tollett’i de bul, baltamı getirsin. Ev sahibimiz için küçük bir hediye.”

Jon henüz salondan çıkmadan, “Bu kim?” diye sordu Craster. “Bir Stark gibi görünüyor.”

“Kâhyam ve yaverim Jon Kar.”

“Bir piç, öyle mi?” Craster baştan ayağı Jon’u süzdü. “Bir adam bir kadının yatağına girmek istiyorsa o kadın kendi karısı olmalı. Ben öyle yapıyorum.” Bir el hareketiyle Jon’a kapıyı gösterdi. “Gidip işini yap piç. Şu balta keskin olsa iyi olur. Kör çelik işime yaramaz.”

Jon hafifçe reverans yaptı ve salondan ayrıldı, tam kapıdan çıkarken Sör Ottyn Wythers içeri giriyordu. Neredeyse çarpışacaklardı. Yağmur hafiflemiş gibiydi. Jon, araziye yayılan çadırlara baktı.

Efkârlı Edd atları besliyordu. “Yabanıla keskin bir balta verelim, neden olmasın?” Mormont’un kısa saplı savaş baltasını gösterdi. “Yemin ederim ki

baltayı geri verecek. Yaşlı Ayı'nın kafatasının içinde. Ona neden *bütün* baltalarımızı ve hatta kılıçlarımızı da vermiyoruz ki? At üstünde koştururken birbirlerine çarpıp bir sürü gürültü çıkarıyorlar. O çelik parçalarını taşımazsak daha hızlı yol alırız, doğrudan cehennemin kapısına. Cehennemde yağmur yağıyor mudur? Belki Craster balta yerine güzel bir şapka ister."

Jon gülümsedi. "Bir balta istiyor. Ve şarap."

"Yaşlı Ayı akıllı bir adam. Yabanıl iyice sarhoş olursa, üstümüze saldırdığında ayakları dolanır ve o baltayla sadece kulağımızı kesebilir. Benim iki kulağım var ama bir kafam var."

"Smallwood, Craster'ın Nöbet dostu olduğunu söylüyor."

"Nöbet dostu olan bir yabanılla, olmayan bir yabanılın arasındaki farkı biliyor musun?" diye sordu asık suratlı kâhya. "Düşmanlarımız cesetlerimizi kargalara ve kurtlara yem olarak bırakır. Dostlarımız da gizli mezarlara gömer. Şu ayı kafası ne zamandır kapıda asılı merak ediyorum ve biz bağıra çağıra buraya gelmeden önce o kapıda ne asılıydı?" Efkârlı Edd şüpheyle elindeki baltaya baktı. "İçerisi kuru mu?"

"Dışarıdan daha kuru."

"Daha sonra gizlice içeri girip şöyle ateşten uzak bir yerde saklansam farkıma varırlar mı? O çatının altında yatanlar ilk katledilecek olanlar ama en azından kuru ölecekler."

Jon kahkaha attı. "Craster tek başına, biz iki yüz kişiyiz. Kimseyi öldürebileceğini sanmıyorum."

"Beni neşelendiriyorsun," dedi Edd, sesi her zamankinden bile huysuz çıkmıştı. "Ayrıca, iyi bir balta hakkında söylenecek çok şey vardır. Ahşap bir tokmakla öldürülmek istemem mesela. Bir keresinde, alnının ortasına tokmakla vurulmuş bir adam görmüştüm. Derisi neredeyse hiç açılmamıştı ama alnı içeri göçmüştü, kafası da bir asma kabağı kadar şişmişti. Yakışıklı adamdı aslında ama çirkin öldü. Yabanıla tokmak vermediğimiz iyi oldu." Efkârlı Edd söylene söylene Jon'un yanından uzaklaştı, ıslak siyah pelerininden sular damlıyordu.

Jon yeni beslenmiş atların yanından geçerken kendi akşam yemeğini düşündü. Sam'in nerede olduğunu merak ettiği sırada korku dolu bir çığlık duydu. *"Kurt!"* Geri dönüp çığlığın geldiği tarafa koşmaya başladı, çizmeleri

çamura gömülüyordu. “Uzak dur,” diye bağırıyordu kadın Hayalet’e. “Benden uzak dur!” Ulu kurdun ağzında bir tavşan vardı, bir tanesi de kanlar içinde yerde yatıyordu. Kadın, “Onu benden uzaklaştırın lordum,” diye yalvardı Jon’u görünce.

“Sana zarar vermez,” dedi Jon. Neler olduğunu hemen anlamıştı; ahşap bir tavşan kafesi, çıtaları parçalanmış, ıslak çimenlerin üstüne devrilmiş. “Acıkmış olmalı, yolda ava rastlayamadık.” Jon ıslık çaldı. Ulu kurt ağzındaki tavşanı yere bıraktı, dişlerinin arasındaki kemik parçalarını yalıyordu. Jon’un yanına geldi.

Kadın endişeli gözlerle ikisine bakıyordu. Jon’un ilk düşündüğünden çok daha gençti. Islak saçları geniş yüzüne yapışmıştı, çıplak ayakları çamura gömülmüştü, en fazla on beş, on altı yaşında olmalıydı. Karnının hafif çıkıntısından hamileliğinin ilk aylarında olduğu anlaşılıyordu. “Craster’ın kızlarından biri misin?” diye sordu Jon.

Kız elini karnına koydu. “Artık karısıyım.” Kurttan uzak durmaya çalışarak hüzünle tavşan kafesinin yanına çöktü. “Onları çiftleştirecektim. Hiç koyun kalmadı.”

“Nöbet bedelini öder.” Jon’un kıza verebileceği tek sikkesi bile yoktu... Sur’un ötesinde birkaç bakırın, hatta gümüşün ne işe yarayacağını da bilmiyordu aslında. “Sabah Lord Mormont’la konuşurum, çaresine bakarız,” dedi.

Kız çamurlu ellerini eteğine sildi. “Lordum...”

“Ben lord değilim.”

Kızın çığlığını duyanlar dışarı çıkmıştı. “Ona inanma,” diye bağırdı Kız Kardeşli Lark, sokak köpekleri kadar acımasız bir korucuydu. “Kendisi Lord Kar’dır.”

“Kışyarı Piçi ve kralın kardeşi,” diye alay etti Chett. Gürültünün sebebini öğrenmek için tazılarını bırakıp gelmişti.

“Kurt aç gözlerle sana bakıyor kızım,” dedi Lark. “Belki de karnındaki şu çıkıntı hayvanın iştahını kabartmıştır.”

Jon öfkeleniyordu. “Kızı korkutuyorsunuz,” dedi.

“Uyarıyoruz aslında,” diye karşılık verdi Chett. Gülümsemesi, yüzünü kaplayan çıbanlar kadar çirkindi.

“Sizlerle konuşmamız yasak,” dedi kız aniden hatırlamış gibi.

“Bekle,” dedi Jon ama geç kalmıştı. Kız koşarak uzaklaştı.

Lark ikinci tavşanı almak için uzandı ama Hayalet ondan hızlıydı. Lark kurdun sivri dişlerini görünce gerileyip dengesini kaybetti, çamura düşerek kemikli poposunun üstünde kaymaya başladı. Diğer adamlar kahkahalar atıyordu. Ulu kurt tavşanı alıp Jon’a getirdi.

“Kızı korkutmanız için bir sebep yoktu,” dedi Jon.

“Senden azar işitecek değiliz piç,” dedi Chett. Üstat Aemon’ın yanındaki rahat işini kaybetmesinden Jon’u sorumlu tutuyordu; Jon, Sam Tarly meselesini konuşmak için Aemon’a gitmeseydi Chett kötü huylu tazılarla uğraşmak yerine kör adamın refakatçiliğini yapmaya devam edecekti. “Lord Kumandan’ın evcil hayvanı olabilirsin ama Lord Kumandan değilsin... ve şu canavar sürekli yanında olmasaydı böyle cesur konuşmaya cesaret bile edemezdin.”

“Sur’un ötesindeyken bir kardeşle kavga etmeyeceğim,” dedi Jon. Sesi kendisinden daha sakindi.

Lark dizlerinin üstünde doğruldu. “Senden korkuyor Chett,” dedi. “Kız Kardeşler’de bunun gibilere taktığımız bir isim vardır.”

“Bütün isimleri biliyorum, nefesini boşuna tüketme,” diye karşılık verdi Jon. Hayalet’le birlikte yürümeye başladı. Kapıya vardığında yağmur ince bir serpintiye dönüşmüştü. Birazdan akşam çökecekti ve ardından kasvetli bir gece daha gelecekti. Bulutlar ayı, yıldızları ve Mormont’un Meşalesi’ni saklayacaktı. Çişe kalkmak bile bir maceraya dönüşecekti, Jon’un bir zamanlar yaşadığı macera kadar olmasa da.

Bazı korucular ateş yakabilecekleri kadar kuru dal bulmayı başarmıştı, bir kayanın dibinde dalları tutuşturuyorlardı. Diğerleri çadır kurmuş, bazıları da alçak dalların üstüne pelerinlerini sererek kendileri için kumaştan bir çatı hazırlamıştı. Dev, büyük bir meşe ağacında sığabileceği bir kovuk bulmuştu. “Şatomu beğendiniz mi Lord Kar?”

“Rahat görünüyor. Sam’in nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bu yoldan yürümeye devam et. Sör Ottyn’in çadırına varırsan anla ki fazla gitmişsin.” Dev gülümsedi. “Belki Sam de bir ağaç kavuğu bulmuştur. O ağacı görmek isterdim.”

Sonunda Sam’i bulan Hayalet oldu. Ulu kurt yaydan fırlatılan bir ok hızıyla

ileri atıldı. Sam tepesi çıkıntılı büyük bir kayanın dibinde kuzgunları besliyordu, hareket ettikçe çizmelerinden ıslak sesler çıkıyordu. “Ayaklarım sırılsıklam,” dedi sefil bir halde. “Attan indiğim yerde bir çukur varmış, dizime kadar içine battım.”

“Çizmelerini çıkart da çoraplarını kurut. Ben biraz kuru dal bulayım. Kayanın dibi ıslak değilse bir ateş yakabiliriz.” Tavşanı Sam’e gösterdi. “Ve yemek yeriz.”

“Sen Lord Mormont’la birlikte evde kalmayacak mısın?”

“Hayır, sen kalacaksın. Yaşlı Ayı seni istiyor, harita çizdirecek sana. Craster bizim için Mance Rayder’i bulacağını söylüyor.”

“Ah,” dedi Sam. Ucunda sıcak bir oda olsa bile Craster’le karşılaşmak istemiyordu.

“Ama önce yemeğini yesin, dedi. Ayaklarını kurut.” Jon kuru dal bulmaya gitti. Altlarda kalan kuru dallara ulaşana kadar ıslak yaprakları ve çam iğnelerini eşeledi ama bir kıvılcım yakalaması asır sürmüş gibiydi. Pelerinini kayanın çıkıntısına asıp minik ateşini yağmurdan korudu.

Yere çöküp tavşanı yüzmeye başladığında Sam çizmelerini çıkardı. “Galiba ayak parmaklarımın arası yosun tutmuş,” dedi. “Tavşan lezzetli görünüyor. Artık kan bile umrumda değil.” Kafasını diğer tarafa çevirdi. “Yani... belki... az umrumda.”

Jon tavşanı ikiye ayırdı. Ateşin ortasına yan yana iki taş parçası koyup tavşan etlerini üzerine yerleştirdi. Cılız bir tavşandı ama kızardıkça krallara layık bir ziyafet yemeği gibi kokmaya başladı. Diğer korucular kıskanan gözlerle onlara bakıyordu. Hayalet bile kıskanmış gibiydi, alevler kırmızı gözlerinde parlarken havayı koklayıp duruyordu. “Sen kendi tavşanını yedin,” diye hatırlattı Jon.

“Craster korucuların dediği gibi bir yabanıl mı?” diye sordu Sam. Tavşan az pişmesine rağmen çok lezzetliydi. “Şatosu nasıl bir yer?”

“Üstünde çatı olan bir gübre yığını ve bir ateş.” diye cevap verdi Jon. Craster Kalesi’nde gördüklerini, duyduklarını Sam’e anlattı.

Anlatacakları bittiğinde hava kararmıştı ve Sam parmaklarını yalıyordu. “Tavşan harikaydı ama şimdi bir koyun budu istiyorum, bütün bir but, sadece benim için. Ballı, naneli ve tarçınlı sos da olsun. Hiç koyun görmediniz mi?”

“Bir ağıl var ama içi boş.”

“Bu kadar adamı nasıl besliyor?”

“Hiç adam görmedim. Sadece Craster, Craster’ın karıları ve birkaç küçük kız. Evini koruyabileceğinden şüpheliyim. Barikat dediği şeyler topraktan yapılmış setler. Eve gidip şu haritaları çizmelisin. Yolu bulabilecek misin?”

“Eğer çamura saplanıp kalmazsam.” Sam zar zor ayağa kalktı, çizmelerini giydi, parşömenle kalem aldı ve gecenin karanlığına karıştı. Geniş şapkasının kenarlarından cübbesinin üstüne sular akıyordu.

Hayalet başını ayaklarının üstüne koyup ateşin yanında uyumaya başladı. Jon ateş için şükrederek kurdun yanına kıvrıldı. Islaktı ve üşüyordu ama kısa bir zaman önce olduğu kadar değil. *Belki bu gece, Yaşlı Ayı bizi Benjen amcama götürecek bir şeyler öğrenebilir.*

Sabah ayazında buharlaşan nefesini görerek uyandı. Hareket ettiğinde kemikleri ağrıyordu. Hayalet gitmiş, ateş sönmüştü. Kayanın çıkıntısına astığı pelerinine uzandı. Donmuş pelerin kaskatıydı. Ayağa kalktı ve kristale dönüşmüş ormana baktı.

Şafağın pembe rengi dallara, yapraklara, taşlara vuruyordu. Çimenler zümrüt kesilmiş, damlalar elmasa dönüşmüştü. Çiçekler ve mantarlar camdan yapılmış battaniyeler örtünmüştü. Çamur gölcükleri bile kahverengi bir ışıltıyla parıldıyordu.

Sur’un ötesinde sihir varmış gerçekten, diye düşündü. Aklında kız kardeşleri vardı. Onları dün gece rüyasında görmüştü. Sansa şahit olsa ağlamaya başlar, bu görüntünün harikulade olduğunu söylerdi. Arya heyecanla çığlık atar, her şeye teker teker dokunmak isterdi.

“Lord Kar?” diyen bir ses duydu. Yumuşak ve cılız bir sesti. Döndü.

Dün akşamki kız, Jon’un dibinde uyuduğu kayanın üstüne çıkıp çömelmişti, kendisine çok büyük gelen bir cübbeye sarınmıştı, ağır kumaşın içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. *Sam’in cübbesi*, dedi Jon içinden. *Neden Sam’in cübbesini giyiyor?* “Şişman oğlan sizi burada bulacağımı söyledi lordum.”

“Eğer tavşan için geldiysen, onu yedik.” Bu itiraf kendisini suçlu hissetmesine sebep olmuştu.

“Kuzgunu olan yaşlı Lord Karga, Craster’a yüz tavşan değerinde bir yay

verdi.” Kızın kolları şiş karnına sarılıydı. “Söyledikleri doğru mu lordum? Siz gerçekten kralın kardeşi misiniz?”

“Üvey kardeşiyim,” dedi Jon. “Ben Ned Stark’ın piç oğluyum. Kardeşim Robb, Kuzey Kralı. Neden buradasın?”

“Şişman oğlan, Sam, size gelmemi söyledi. Dikkat çekmemem için bana cübbesini verdi.”

“Craster sana kızmayacak mı?”

“Babam dün gece çok fazla şarap içti. Lord Karga’nın şarabından, bütün gün uyur.” Kızın nefesi minik bulutçuklar halinde havaya karışıyordu. “Kralların adalet dağıttığı ve zayıf olanı kolladığı söylenir.” Kayadan aşağı inerken ince buz tabakası yüzünden ayağı kaydı. Jon yeterince hızlı davranıp yere düşmeden kızı yakaladı. Kız, Jon’un önünde diz çöktü. “Lordum, size yalvarıyorum...”

“Bana hiçbir şey için yalvarma. Evine dön, burada olmaman gerekir. Craster’ın karılarıyla konuşmamız yasak.”

“Benimle konuşmak zorunda değilsiniz lordum. Beni yanınızda götürün. Bütün istediğim bu.”

Bütün istediği, diye düşündü Jon. *Sanki bu istediği hiçbir şeymiş gibi.*

“İsterseniz... isterseniz sizin karınız olurum. Babamın on dokuz karısı var, bir eksik ona zarar vermez.”

“Kara kardeşler evlenmeyeceklerine dair yemin eder, bunu bilmiyor musun? Her şeyden önemlisi, bizler babanın konuklarıyız.”

“*Siz* değilsiniz,” dedi kız. “Sizi izledim, onun yemeğini yemediniz, ateşinin yanında uyumadınız, ona bir borcunuz yok. Bebek için buradan gitmek zorundayım.”

“Adını bile bilmiyorum.”

“Bana Şebboy diyor. Şebboy çiçeğinin adı.”

“Güzel bir isim.” Bir leydi adını söylediğinde böyle karşılık vermesi gerektiğini Sansa’dan öğrenmişti. Yardım edemezdi ama biraz nezaket kızın kendini iyi hissetmesini sağlayabilirdi. “Craster’dan mı korkuyorsun Şebboy?”

“Kendim için değil, bebek için korkuyorum. Eğer kızsa sorun yok büyüdüğünde onunla evlenecek. Ama Nella, bebeğin erkek olduğunu söylüyor. O altı kez doğurdu böyle şeyleri bilir. Craster erkek bebekleri tanrılara veriyor.

Beyaz soğuk geldiğinde bunu yapıyor. Beyaz soğuk artık sık sık geliyor. Önceleri onlara koyunları veriyordu, hem de koyun etini sevmesine rağmen. Koyunlar bitti. Sırada köpekler var. Onlar da bitince...” Gözlerini indirip karnına baktı.

“Hangi tanrılar?” diye sordu Jon. Craster Kalesi’nde Craster’dan başka erkeğe rastlamadığını düşünüyordu bir yandan.

“Soğuk tanrılar,” dedi kız. “Geceleri görünenler. Beyaz gölgeler.”

Ve Jon tekrar Kumandan Kulesi’nin merdivenlerini tırmanıyordu. Kesik bir el bacağından yukarı çıkıyordu, kılıcının ucuyla yere fırlattığı kesik el, parmaklarıyla yerde yürümeye devam ediyordu. Ayağa kalan ölü adamın ikiye ayrılmış yüzündeki mavi gözleri gece karanlığında parlıyordu. Karnındaki kocaman yarıktan et parçaları ve bağırsaklar dökülüyordu ama tek damla kan yoktu.

“Tanrıların gözleri ne renk?” diye sordu kıza.

“Mavi. Yıldızlar kadar mavi ve soğuk.”

Kız onları görmüş, diye düşündü. *Craster yalan söylüyor.*

“Beni götürecek misiniz? Beni Sur’a götürecek misiniz?”

“Sur’a gitmiyoruz,” dedi Jon. “Kuzeye gidiyoruz, Mance Rayder’in ve Ötekiler’in peşindeyiz. O beyaz gölgelerin peşinde. Biz onları *arıyoruz* Şebboy. Bebeğin bizim yanımızda güvende olmaz.”

Kızın korkusu yüzünden okunabiliyordu. “Ama geri geleceksiniz, öyle değil mi? Savaşınız bittiği zaman bu yoldan tekrar geçeceksiniz.”

“Geçebiliriz.” *Eğer sağ kalırsak.* “Bu Lord Mormont’a bağlı. Sizin Lord Karga dediğiniz adama. Ben onun yaveriyim sadece. Gidilecek yolu ben seçmiyorum.”

“Öyle mi?” Sesi hayal kırıklığı doluydu. “Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm lordum. Ben sadece... kralın insanları koruduğunu duymuştum ve düşündüm ki...” Kız ağlamaklı halde koşarak uzaklaştı. Cübbenin etekleri arkasında bir siyah kanatlar gibi havalanmıştı.

Jon kızın arkasından baktı. Sabahın güzelliği ve neşesi uçup kaybolmuştu. *Kahrolası kız,* diye düşündü, *kızı bana yolladığı için kahrolası Sam. Ona nasıl yardım edeceği mi düşünüyordu ki? Yabanıllarla savaşmak için buradayız,*

onları kurtarmak için değil.

Diğer adamlar da uyanmaya başlamıştı, esneyip gerinerek geceyi geçirdikleri korunaklardan çıkıyorlardı. Sabah sihri kaybolmuştu; kristalimsi parlaklık doğan güneşin ışığıyla sıradan çiye dönüşüyordu. Ağaçların arasından gelen duman kokusunu duydu. Birileri ateş yakmış jambon kızartıyordu. Jon kayanın çıkıntısına asılı pelerinini aldı, kayaya vurdu. Pelerinin üzerindeki ince buz tabakası minik parçalara ayrılıp savruldu. Uzunpençe'yi omzuna astı. Birkaç adım ilerideki donmuş çalıların üstüne işedi. Sıcak idrar değdiği yerdeki buzu eritip buharlaştırıyordu. Siyah yün pantolonunun bağcıklarını bağlayıp yemek kokusuna doğru yürüdü.

Dywen ve Grenn ateşin etrafında bekleyen kardeşlerin arasındaydı. Hake, içi jambon ve tuzlu balık doldurulmuş ekmeği Jon'a uzattı. Dywen dün gece üç Craster karısının işini bitirdiğini anlatıp böbürlenirken Jon kahvaltısını midesine indirdi.

"Yapmadın," dedi Grenn. "Yapsaydın görürdüm."

Dywen elinin tersiyle çocuğun kulağına vurdu. "Sen mi görecektin? Sen Üstat Aemon kadar körsün. Ayıyı bile göremedin."

"Ayı mı? Ayı mı vardı?"

"Her zaman bir ayı vardır," dedi Efkârlı Edd aynı efkârlı tavrıyla. "Ben küçükken ağabeyim bir tane öldürmüştü. Sonra ayının dişlerini deri bir kayışa geçirip boynuna astı. İyi dişleri vardı, benim dişlerimden iyi. Dişlerim bana hep sorun çıkardı."

"Sam dün gece salonda mı uyudu?" diye sordu Jon.

"Ona uyumak diyemem. Zemin çok sertti, şilteler mide bulandırıcı kokuyordu ve bazı kardeşlerimizin horlaması ürkütücüydü. İstediğiniz kadar ayılardan bahsedin, ayıların hiçbiri Kahverengi Bernarr gibi kükreyemez. Her şeye rağmen sıcaktı. Birkaç köpek üstüme kıvrılıp yattı. Biri işeyene kadar pelerinim kuruydu hatta. Belki de köpeklerden biri değil Bernarr işemiştir. Başımın üstüne bir çatı konduğu anda yağmur durdu, dikkat ettiniz mi? Şimdi dışarı çıktım ya, yine başlar. Tanrılar da tıpkı köpekler gibi üstüme işemekten hoşlanıyor."

"Gidip Mormont'a bakayım," dedi Jon.

Yağmur durmuştu ama arazi hâlâ kaygan çamurla ve su birikintileriyle doluydu. Kara kardeşler çadırlarını topluyor, atlarını besliyor ve tuzlu et parçaları kemiriyordu. Jarman Buckwell'in keşif grubu eyerlerinin kayışlarını sıkmakla meşguldü. "Jon," diye seslendi Buckwell. "Şu piçkılıcını keskin tut, kısa zaman sonra ona ihtiyacımız olacak."

Craster'ın evi loştu. Penceresiz salondaki meşaleler sönmek üzereydi. İçeridekiler için günün aydınlandığını fark etmek zordu. Jon'u ilk gören Mormont'un kuzgunu oldu. Üç tembel kanat çırpışla Uzunpençe'nin sapına kondu, *"Mısır!"* diye bağırdı. Jon'un saçını gagalıyordu.

"O yüzsüz dilenciyi dinleme Jon, daha demin jambonumun yarısını yedi." Yaşlı Ayı ve diğer yüksek rütbeliler, Craster'ın masasına oturmuş jambon, kızarmış ekmek ve sosisten oluşan kahvaltılarını yiyorlardı. Craster'ın yeni baltası da masadaydı; altın işlemeli keskin çelik meşalelerin aleviyle ışıldıyordu. Baltanın yeni sahibi hâlâ tavan arasında uyuyordu ama karılarının hepsi ayaktaydı, koşturarak servis yapıyorlardı. "Bizi nasıl bir gün bekliyor?" diye sordu Yaşlı Ayı.

"Soğuk ama yağmur durdu."

"Çok güzel. Atım eyerlensin, hazır olsun. Bir saat içinde yola koyulmayı planlıyorum. Sen kahvaltı ettin mi? Craster kısır bir menü sunuyor ama epey doyurucu."

Ben Craster'ın yemeğini yemeyeceğim, dedi Jon içinden. "Kardeşlerle birlikte yedim lordum." Kuzgunu kılıcının sapından kovdu. Kuş tekrar Mormont'un omzuna konduğu anda pisledi. "Bunu benim için saklamak yerine Kar'ın omzuna da yapabilirdin," dedi Yaşlı Ayı. Kuzgun gakladı.

Jon, Sam'i evin arkasında Şebboy'la birlikte kırık tavşan kafesinin yanında buldu. Kız, Sam'in cübbesini giymesine yardım ediyordu ama Jon'u görür görmez kaçtı. Sam ayıplayan gözlerle Jon'a baktı. "Ona yardım edeceğini düşünmüştüm."

"Peki bunu nasıl yapacaktım?" diye sordu Jon sertçe. "Onu senin cübbene sarıp yanımda mı götürecektim? Craster'ın karılarıyla konuşmamamız..."

"Biliyorum," dedi Sam suçluluk dolu bir ses tonuyla. "Ama kız çok korkmuştu. Ben korkmanın ne demek olduğunu iyi biliyorum. Ona dedim ki..."

cümlesinin geri kalanını yuttu.

"*Ne?* Onu buradan götüreceğimizi mi söyledin?"

Sam'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Eve geri dönerken." Jon'un gözlerine bakamıyordu. "Bir bebeği olacak."

"Sam, sen aklını mı yitirdin? Bu yoldan geri dönmeyebiliriz. Dönsek bile Mormont, Craster'ın karılarından birini alıp götürmemize izin verir mi sanıyorsun?"

"Ben... o zamana kadar bir yol bulurum diye düşünmüştüm..."

"Buna ayıracak vaktim yok. Eyerleyip hazır etmem gereken atlar var." Jon, Sam'in yanından ayrıldı. Kızgın olduğu kadar kafası da karışıktı. Sam'in kalbi, cüssesi gibi kocamandı. Okuduğu onca kitaba rağmen aklı da Grenn'inki kadar kıt olabiliyordu bazen. İstediği şeyi yapmak imkânsızdı, üstelik onursuzluk olurdu. *Peki neden bu kadar utanmış hissediyorum?*

Gece Nöbetçileri, Craster'ın kafataslarıyla süslü kapısından çıkarken Jon, Lord Mormont'un yanındaki yerini aldı. Kıvrımlı bir patikayı takip ederek kuzeybatıya doğru yol aldılar. Eriyen buzlardan düşen damlalar kendine has bir melodisi olan daha hafif bir yağmura benziyordu. Arazinin kuzeyinde kabarmış ve güçlü akan bir ırmağa rastladılar. Irmak, yapraklarla ve ağaç dallarıyla doluydu ama keşif grubu suyun sığlaştığı temiz bir nokta bulup kafileyi karşıya geçirmeyi başardı. Su en sığ olduğu yerde bile atların beline kadar geliyordu. Hayalet yüzerek karşı kıyıya geçti, sudan çıktığında bembeyaz tüylerinden kahverengi çamur akıyordu. Silkelendiğinde etrafındaki herkese su ve çamur sıçrattı. Mormont sesini çıkarmamıştı ama kuzgunu onun kadar sakin değildi.

"Lordum," dedi Jon fısıldar gibi, orman tekrar sıklaşmış, üstlerine kapanmıştı. "Craster'ın hiç koyunu yok. Hiç oğlu da yok."

Mormont cevap vermedi.

"Kışyarı'nda bize hikâyeler anlatan yaşlı bir kadın vardı," diyerek konuşmaya devam etti Jon. "Yarı insan çocuklar doğurmak için Ötekiler'le yatan yabanıllar olduğunu söylerdi."

"Bunlar şömine başı hikâyeleri. Craster sana insandan başka bir şeymiş gibi göründü mü?"

Yüzlerce şekilde. "Craster oğullarını ormana veriyor."

Uzun bir sessizlik. Ardından: “Evet.” Ve, *“Evet, evet, evet.”*

“Biliyor muydunuz?”

“Uzun zaman önce Smallwood söylemişti. Bütün korucular bilir ama kimse bunun hakkında konuşmaz.”

“Amcam da biliyor muydu?”

“Bütün korucular,” diye tekrar etti Mormont. “Onu durdurmam gerektiğini düşünüyorsun, hatta gerekirse öldürmem.” Yaşlı Ayı içini çekti. “Eğer Craster bunu beslenecek ağızlardan kurtulmak için yapıyor olsaydı, Yoren’i ya da Conwys’i gönderip erkek çocukları aldırırdım. Nöbet daha kuvvetli olurdu. Ama yabanıllar bizim tanrılarımızdan çok daha zalim tanrılara hizmet ediyor. O erkek çocuklar, Craster’ın tanrılara hediyesi. Duaları da diyebilirsin.”

Karıları başka dualar etmek istiyor, diye düşündü Jon.

“Sen bunu nereden öğrendin?” diye sordu Mormont. “Craster’ın karılarından biri mi söyledi?”

“Evet lordum,” diye itiraf etti Jon. “Hangisi olduğunu söylememeyi tercih ederim ama kız çok korkmuştu ve yardım istedi.”

“Dünya yardım isteyen insanlarla dolu Jon. Bazı insanlar kendine yardım edecek cesareti bulmalı. Craster şu anda salonunda oturmuş şarabını içiyor. Kendinden geçene kadar da içecek. Masasında yepyeni bir balta var. Ben olsaydım o baltaya ‘Cevaplanmış Dua’ adını verir, bu işin sonunu getirirdim.”

Evet. Jon, Şebboy’u düşündü. Onu ve kız kardeşlerini. On dokuz kişilerdi... Craster ise tek başınaydı ama...

“Her şeye rağmen Craster’ın öldüğü gün bizim için kötü gün demektir. Amcan burada olsaydı, pek çok durumda Craster Kalesi’nin bizim için ölümle yaşam arasındaki çizgi olduğunu sana anlatırdı.”

“Babam...” dedi Jon, cümlenin devamını getirmeye tereddüt etti.

“Konuş Jon, ne söylemek istiyorsan söyle.”

“Babam bir keresinde, bazı adamların sahip olunmaya değmeyeceğini söylemişti. Zalim ve adaletsiz bir sancak beyi hem kendisinin hem de lordunun onurunu lekeler.”

“Craster tek başına bir adam. Kimse onun sahibi değil. Bize ettiği bir yemin yok, bizim kanunlarımıza bağlı yaşamıyor. Senin soylu bir kalbin var Jon ama

şimdi yeni bir ders daha sana. Biz dünyayı düzgün bir yer haline getiremeyiz. Bizim amacımız bu değil. Gece Nöbetçileri'nin başka savaşları var."

Başka savaşlar. Evet. Bunu unutmamalıyım. "Jarman Buckwell yakın zamanda kılıcıma ihtiyacım olacağını söyledi."

"Öyle mi?" Mormont memnun olmuş gibi görünmüyordu. "Craster dün gece duymak istediğimden fazlasını anlattı. Korkularımın yerinde olduğunu anladım ve hiç uyumadım. Mance Rayder bütün halkını Ayazdiş'te topluyor. Kasabalar bu yüzden boş. Sör Denys Mallister'ın Gorge'da esir aldığı yabanıllar da aynı hikâyeyi anlatmıştı. Craster hikâyeye bir yer adı ekledi ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Mance yeni bir şehir mi kuruyor, yoksa bir ordu mu?"

"İşte soru da bu zaten. Kaç yabanıl var? Kaçı savaşabilecek yaşta? Bu soruların cevabını kimse bilmiyor. Ayazdiş zalim ve yaşamaya müsait olmayan bir yerdir, sivri kayalar ve buzdan ibarettir. İnsanlarını orada uzun süre tutamaz. Halkını bir araya toplamasının tek amacı olabilirmiş gibi geliyor bana; Mance güneye, Yedi Krallık'a saldırmayı planlıyor."

"Yabanıllar diyarı daha önce de işgal etmişti." Jon bu hikâyeyi Kışyarı'nda hem Yaşlı Dadı'dan hem de Üstat Luwin'den dinlemişti. "Büyükbabamın büyükbabası zamanında Raymun Kızılsakal yabanılları güneye götürmüş. Daha önce de Ozan Bael isimli bir kral varmış."

"Evet, ondan da önce Borazanlı Lord vardı ve kardeş krallar Gendel ve Gorne. Tarih, Kış Borusu'nu öttürüp devleri uyandıran Joramun'dan da bahseder. Bu adamların kuvveti Sur'da ya da Kışyarı'nda kırıldı... ama Gece Nöbetçileri o zamanki halinin gölgesi bile değil artık ve yabanıllarla savaşacak bizden başka kimse kalmadı. Kışyarı Lordu öldü. Veliahtı, Lannisterlar'la savaşmak için güneye gitti. Yabanıllar bir daha böyle fırsat yakalayamaz. Ben Mance Rayder'i iyi tanırım Jon. O bir yeminbozandır evet... ama akıllıdır ve kimse onun bir korkak olduğunu söyleyemez."

"Ne yapacağız?" diye sordu Jon.

"Onu bulacağız," diye cevap verdi Mormont. "Onunla savaşacağız. Onu durduracağız."

Üç yüz, diye düşündü Jon. *Vahşinin gazabına karşı üç yüz.* Parmakları açılıp

kapandı.

Theon

Güzelliği inkâr edilemezdi. *Ama ilk sefer hep güzel olur,* diye düşündü Theon Greyjoy.

“İşte bu iyi bir gülümseme,” dedi arkasından gelen kadın sesi. “Yeni kızınızı beğenmiş gibi görünüyorsunuz lordum, öyle mi?”

Theon arkasına dönüp tartan gözlerle kadına baktı. Gördüğü şeyden hoşlanmıştı. Demirdoğumluydu, Theon daha ilk bakışta anlamıştı; ince ve uzun bacaklar, kısa kesilmiş siyah saçlar, rüzgârdan yıpranmış ten, güçlü eller ve bir kama. Burnu, ince yüzü için fazla büyük ve kemerliydi ama gülümsemesi bu kusuru fazlasıyla örtüyordu. Theon kadının kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin etti ama yirmi beşinden fazla değildi. Yürüyüşünden, güvertelere hiç de yabancı olmadığı anlaşılıyordu.

“Gözlere şenlik,” dedi kadına. “Ama senin yarın kadar bile tatlı değil.”

“Aha,” diyerek sırıttı kadın. “Dikkatli olsam iyi ederim, bu lordun çok ballı bir ağzı var.”

“Gelip tadına bak istersen.”

Kadın, Theon’un gözlerine cesurca bakarak, “Bu taraftan mı?” diye sordu. Demir Adaları’nda –çok olmasa da– erkeklerle birlikte denize açılan kadınlar vardı. Tuz ve denizin bu kadınları değiştirdiği, erkekleştirdiği söylenirdi. “Çok uzun zamandır mı denizdesiniz lordum? Yoksa geldiğiniz yerde hiç kadın yok muydu?”

“Yeterince vardı ama senin gibisi yoktu.”

“Benim nasıl olduğumu nereden biliyorsunuz?”

“Gözlerim yüzünü görüyor. Kulaklarım kahkahalarını duyuyor ve sana bakınca aletim gemi direği gibi dikiliyor.”

Kadın, Theon’a yaklaşıp bacaklarının arasını avuçladı. “Evet, yalancı değilmişsiniz,” dedi avcundaki şeyi sertçe sıkarken. “Bu ne kadar acıttı?”

“Cayır cayır yaktı.”

“Zavallı lordum.” Kadın, Theon’u bırakıp bir adım geri gitti. “Gelin görün ki

ben evli bir kadınım ve kısa zaman önce bir bebek doğurdum.”

“İşte bu harika, benden bir piç doğurma ihtimalin yok.”

“Öyle de olsa, kocamın size teşekkür edeceğini sanmıyorum.”

“Ama sen edebilirsin.”

“Nedenmiş o? Daha önce de lordlarla yattım. Diğer erkeklerden farkları yoktu.”

“Peki daha önce bir prensle yattın mı?” diye sordu Theon. “Yüzün buruş buruş olup saçların beyazladığında ve göğüslerin beline indiğinde, torunlarına bir zamanlar bir kralı sevdiğini anlatırsın.”

“Ah, şimdi de aşktan mı bahsediyoruz? Ben de sadece bacak aralarımızdan konuştuğumuzu sanıyordum.”

“Aşktan bahsetmek daha çok mu hoşuna gider?” Theon bu kadından hoşlandığına karar verdi. Kadının keskin zekâsı Pyke’ın rutubetli kasvetini dağıtıyordu. “Gemime senin adını vereyim, sana arp çalayım, seni kalemin yüksek kulesindeki odama kapatıp mücevherlere boğayım. Tıpkı şarkılardaki prensesler gibi, öyle mi?”

“Geminize zaten benim adımı vermeniz *gerekir,*” dedi kadın diğer şeylerle hiç ilgilenmeden. “Çünkü onu ben inşa ettim.”

“Gemiyi Sigrin yaptı. Babamın gemi ustası.”

“Benim adım Esgred. Ambrode’un kızıyım ve Sigrin’in karısıyım.”

Theon, Ambrode’un bir kızı olduğunu bilmiyordu. Sigrin’in bir karısı olduğunu da... Genç gemi ustasını bir kez görmüştü, yaşlı olanı da hayal meyal hatırlıyordu. “Sigrin’le evlenerek harcanmışsın.”

“Aha, Sigrin de bu geminin size verilerek harcandığını söylüyor.”

Theon öfkelendi. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Greyjoy Hanedanı’ndan Prens Theon Greyjoy. Başka kim olacaktınız? Bana doğruyu söyleyin lordum, yeni kızınızı ne kadar sevdiniz? Sigrin bilmek isteyecektir.”

Theon’ın dargemisi o kadar yeniydi ki hâlâ ahşap ve reçine kokuyordu. Amcası Aeron gemiyi sabaha kutsayacaktı ama Theon gemi suya indirilmeden önce bakmak için Pyke’tan gelmişti. Lord Balon’ın *Dev Denizcanavarı* ya da Victarion amcasının *Demir Zafer*’ı kadar büyük değildi ama ahşap kızakların

üstünde otururken bile güçlü ve güzel görünüyordu; Otuz metrelik gövdesi, uzun tek direği, elli küreği, yüz adamın sığabileceği güvertesi... ve başındaki, ok ucu şeklinde yapılmış büyük mahmuzu. “Sigrin bana gayet iyi hizmet vermiş,” dedi. “Göründüğü kadar hızlı mı?”

“Daha hızlı, onunla baş etmeyi bilen bir usta için.”

“Bir gemiye binmeyeli epey zaman oldu,” diye itiraf etti Theon. *Ve hiç gemi kaptanlığı yapmadım.* “Ama hâlâ bir Greyjoy’um ve demiradamım. Deniz benim kanımda akıyor.”

“Eğer bu gemiyi konuştuğunuz gibi yüzdürmeye kalkarsanız, kanınız denizde akar.”

“Böyle güzel bir bakireye asla yanlış davranmam.”

“Güzel bir bakire mi?” Kahkaha attı. “Bu kız bir deniz fahişesi.”

“İşte, sen bu kızın adını koydun bile. *Deniz Fahişesi.*”

Theon’ın söyledikleri Esgred’i eğlendirmişti. Kadının koyu renk gözleri parlıyordu. “Gemiye benim adımı vereceğinizi söylemiştiniz,” dedi üzgünmüş gibi yaparak.

“Verdim zaten,” dedi Theon, kadının ellerini tuttu. “Bana yardım edin leydim. Yeşil topraklarda, çocuklu bir kadınla yatmanın iyi şans getirdiği söylenir.”

“Yeşil topraktakiler gemiler hakkında ne bilir? Hatta kadınlar hakkında? Bunu şimdi uydurduğunuzdan eminim.”

“Eğer itiraf edersem beni hâlâ sevecek misin?”

“Hâlâ mı? Sizi ne zaman sevmiştim ki?”

“Hiç,” dedi Theon. “Ama bu açığı kapamaya çalışıyorum tatlı Esgred. Rüzgâr soğuk esiyor. Benimle gel ve seni ısıtmama izin ver. Yarın sabah amcam Aeron pruvaya deniz suyu dökecek ve Boğulmuş Tanrı için dualar edip gemimi kutsayacak. Ama ben gemimin ikimizin sütüyle kutsanmasını tercih ederim”

“Boğulmuş Tanrı bundan hoşlanmayabilir.”

“Boğulmuş Tanrı’yı boşver. Bize sorun çıkarmaya kalkarsa onu tekrar boğarım. On beş gün içinde savaşa gidiyoruz. Savaş sırasında seni arzulayarak uykusuz kalmamı mı istiyorsun?”

“Benim için fark etmez.”

“Zalim bir kadın. Gemime doğru adı koymuşum. Aklım sendeyken geminin dümenini kayalara kırarsam suçlu sensin.”

Esgred, Theon’un bacak arasını bir kez daha avuçladı. “Dümeni bununla idare etmeyi mi düşünüyorsunuz?”

“Benimle Pyke’a gel,” dedi Theon aniden. *Lord Balon buna ne der acaba? Ama onun ne diyeceği neden umrumda olsun? Ben yetişkin bir erkeğim, yatağıma bir orospu sokmak istersem sokarım. Bu benden başka kimseyi ilgilendirmez.*

“Pyke’ta ne yapacağım?” Elleri hâlâ aynı yerdeydi.

“Babam bu gece kaptanları için bir ziyafet veriyor.” Babası kaptanlarına her gece ziyafet veriyordu ama kadının bunu bilmesine gerek yoktu.

“Beni bir geceliğine kaptanınız mı yapacaksınız prens lordum?” Kadın, Theon’un o güne kadar gördüğü en edepsiz gülümsemeye sahipti.

“Yapabilirim. Beni limana sağ salim sokmayı başarırsan.”

“Küreklerin hangi ucunun denize sokulacağını biliyorum. Halatlar ve düğümler konusunda da benden iyisi yok.” Kadın tek eliyle Theon’un pantolonunun bağcıklarını çözdü, sırıtarak bir adım geri çekildi. “Evli bir kadın olmam ne büyük talihsizlik.”

İyice kızışan Theon bağcıklarını bağladı. “Kaleye geri dönmem gerek. Benimle beraber gelmezsen yolumu kaybedebilirim ve adalar fakirleşir.”

“Buna izin veremeyiz... ama atım yok lordum.”

“Yaverimin atını alabilirsin.”

“Zavallı yaveriniz Pyke’a kadar yürüyecek mi?”

“Benim atıma binersin o zaman.”

“Bu çok hoşunuza gider, öyle değil mi?” Yine aynı gülümseme. “Önünüzde mi oturacağım, arkanızda mı?”

“Nerede istersen orada.”

“Ben üstte olmayı severim.”

Bu fahişe daha önce nerelerdeydi? “Babamın kalesi loş ve rutubetli. Esgred gelip ateş yakmalı.”

“Lordun ağzı pek ballı.”

“Başladığımız yere mi döndük?”

Kadın elini çekti. “Ve sonuca vardığımız yere geldik. Esgred sizindir. Beni kalenize götürün lordum. Denizin içinden yükselen gururlu kulelerinizi gösterin.”

“Atımı handa bıraktım. Gel.” Birlikte halat merdivenden indiler. Theon kolunu tutunca kadın geri çekilmedi. Esgred’in yürüyüş şeklini beğenmişti; cesur yürüyordu, biraz salınır biraz aylaklık eder gibi. Çarşafların arasında da bu kadar cesur olacağı her halinden belliydi.

Lord Limanı hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Dargemilerin mürettebatları çakıl taşlı kıyıya çil yavruları gibi dağılmıştı. Demiradamlar kimsenin önünde diz çökmezdi ama Theon’un geçtiğini gören kürekçiler ve liman halkı saygıyla sessizleşiyordu. *Sonunda kim olduğumu öğrendiler,* diye düşündü. *Zamanı gelmişti.*

Lord Goodbrother, geçen gece kırk dargemilik ana kuvvetiyle birlikte Büyük Wyk’ten gelmişti. Lordun adamları, kafalarına bağladıkları keçi derisi kuşaklar sayesinde diğer insanlardan kolaylıkla ayırt ediliyordu. Handa; çarpık bacaklı, sakalsız, kafaları kuşaklı çocukların Otter Gimpknee’nin fahişelerini becerdiği konuşuluyordu. Theon için sorun yoktu, o ucuz fahişelerden herhangi birini kendisi için ayırmaya niyetli değildi. Şu an yanında olan kadın tam onun ağzına göreydi. Babasının gemi ustasıyla evli olması kadını daha da çekici kılıyordu.

“Lordum mürettebatını seçmeye başladı mı?” diye sordu Esgred ahıra doğru yürürlerken. Ayı derisi yelek giyen uzun boylu bir denizciye, “Hey Mavidiş,” diye bağırdı. “Yeni karın nasıl?”

“Karnındaki çocuk yüzünden şişman, ikizlerden bahsediyor.”

“Bu kadar çabuk mu?” Esgred’in yüzünde yine o edepsiz gülümseme vardı. “Küreklerini suya sokman uzun sürmemiş.”

“Ah, soktum, vurdum, vurdum, *vurdum,*” diye kükredi adam.

“İri bir adam,” dedi Theon. “Mavidiş mi demiştin? Onu *Deniz Fahişesi*’ne almamı önerir misin?”

“Ona hakaret etmek istiyorsanız alabilirsiniz. Mavidiş’in kendi gemileri var.”

“İnsanların kim olduklarını bilemeyecek kadar yabancı kaldım buralara,” diye kabul etti Theon. Küçük bir çocukken birlikte oyun oynadığı eski arkadaşlarını bulmaya çalışmıştı ama çoğu gitmişti, ölmüştü ya da birer

yabancıya dönüşmüştü. “Victarion amcam bana kendi dümencisini verdi.”

“Rüzgârsarhoşu Rymolf mu? İyi adamdır, ayık olduğu zamanlarda.” Yoldan geçen başka adamlara seslendi, “Uller, Qarl, kardeşiniz Kazık nerede?”

“Korkarım ki Boğulmuş Tanrı’nın iyi bir kürekçiye ihtiyacı vardı,” diye cevap verdi sakalları grileşmiş iri adam.

“Söylemeye çalıştığı şu; Eldiss o kadar fazla şarap içti ki sonunda midesi patladı,” dedi iri adamın yanındaki pembe yanaklı delikanlı.

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Esgred.

“Zaten ölü olan ölemez.”

Theon da onlarla birlikte aynı cümleyi mırıldandı. Adamlar uzaklaştıklarında, “Buralarda epey tanınıyorsun,” dedi Esgred’e.

“Gemi ustasının karısını bütün erkekler sever. Gemilerinin batmasını istemiyorlarsa sevseler iyi olur. Güçlü kürekçi arıyorsanız bunlar işinize yarar.”

“Lord Limanı’nda yeterince güçlü kol var,” dedi Theon kadının önerisini bir saniye bile düşünmeden. Onun aradığı savaşabilecek ve ona sadık olacak adamlardı; lord babasına ya da amcalarına değil. Şimdilik görevine bağlı genç prens rolünü oynuyordu. Lord Balon’ın planını öğrenene kadar da oynamaya devam edecekti. Eğer o planı ya da o plandaki rolünü beğenmezse...

“Sadece güçlü olmak yeterli değil. Bir dargemiyi mümkün olan en yüksek hızda yüzdürmek için bütün küreklerin tek bir kürekmiş gibi hareket etmesi gerekir. Eğer aklınız varsa daha önce birlikte çalışmış kürekçileri tercih edersiniz.”

“Akıllıca bir öneri. Belki sen seçmeme yardım edersin.” *Bırakayım onun zekâsına ihtiyacım olduğunu düşünsün, kadınlar bundan hoşlanıyor.*

“Edebilirim, bana nazik davranırsanız.”

“Başka nasıl davranabilirim?”

Theon, rıhtımda sallanan *Myraham*’a yaklaştıklarında adımlarını hızlandırdı. Geminin kaptanı on beş gün önce limandan ayrılmak istemişti ama Lord Balon buna izin vermemişti. Lord Limanı’na yanaşan hiçbir ticari gemi geldiği yere geri dönememişti; Lord Balon, saldırmaya hazır olmadan, bir ordu topladığının ana karada duyulmasını istemiyordu.

Geminin üst güvertesinden, “Lordum,” diyen kederli bir ses duyuldu.

Kaptanın kızı korkuluğa tutunmuş Theon'a bakıyordu. Babası kızın sahile çıkmasını yasaklamıştı ama Theon ne zaman limana gelse kızı güvertede umutsuzca kendisini seyrederken buluyordu. "Lordum, bir dakikanızı ayırın," diye seslendi. "Lordumu memnun ederse..."

"Etti mi?" diye sordu Esgred. Theon aceleyle gökeyi geçmeye çalışırken. "Kız lordu memnun etti mi?"

Theon açık sözlü olmakta bir sakınca görmedi. "Bir süre için. Şimdi benim tuz karım olmak istiyor."

"Aha. Biraz tuzlanmak iyi gelir, buna şüphe yok. Bu kız fazla yumuşak ve uysal. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun." *Yumuşak ve uysal. Bunu nasıl bildin?*

Wex'e handa beklemesini söylemişti. Hanın ortak salonu o kadar kalabalıktı ki insanları omzuyla iterek kendisine yol açmak zorunda kaldı. Masalarda ya da sıralarda oturacak tek yer kalmamıştı. Yaveri de ortalarda görünmüyordu. *"Wex,"* diye bağırdı kalabalığa. *Şu çiçek bozuğu fahişelerden biriyle birlikte yukarıdaysa derisini yüzerim,* diye düşündüğü sırada çocuğu gördü; şöminenin yanında zar oynuyordu... ve önündeki sikke yığınına bakılırsa kazanıyordu.

"Gitme zamanı," dedi Theon. Yaver oralı olmayınca çocuğu kulağından yakalayıp ayağa kaldırdı. Wex önündeki sikkeleri toparlayıp tek kelime etmeden Theon'un peşine düştü. Theon oğlanın en çok bu yönünü seviyordu. Yaverlerin çoğu uzun dilli olurdu ama Wex doğuştan dilsizdi. Üstelik dilsiz oluşu onu keskin bir zekâdan mahrum bırakmamıştı, on iki yaşında bir çocuğun olabileceği kadar akıllıydı. Lord Botley'nin üvey kardeşlerinden birinin gayrimeşru oğluydu. Wex'i yaver olarak almak, Theon'un atı için ödediği bedelin bir kısmıydı.

Esgred'i gördüğünde Wex'in gözleri yuvarlandı. *Daha önce bir kadın görmediğini sanırsın,* diye düşündü Theon. "Esgred benimle birlikte Pyke'a gelecek. Atları eyerle, çabuk ol."

Yaver, Lord Balon'ın ahırındaki küçük atlardan birine biniyordu ama Theon'un atı için canavar denebilirdi. "Bu cehennem atını nereden buldunuz?" diye sordu Esgred. Gülüşünün tonundan, hayvandan etkilendiği anlaşılıyordu.

"Lord Botley bir yıl önce Lannis Limanı'ndan almış ama sonra kendisi için

fazla olduğunu düşünmüş, seve seve bana sattı.” Demir Adaları iyi atlar yetiştiremeyecek kadar çorak ve kayalıktı. Adalıların çoğu at sırtında rahat edemezdi; bir geminin güvertesinde olmayı bir eyerin üstünde olmaya tercih ederlerdi. Lordlar bile küçük atlar, hatta midilliler sürerdi ve öküz arabaları at arabalarından fazla kullanılırdı. Ada halkıysa her ikisini de alamayacak kadar fakirdi, taşlı toprağı kendi güçlerini kullanarak sürmek zorundalardı.

Theon’ın hayatı Kışyarı’nda geçmişti. Altında iyi bir at olmadan savaşa gitmeye niyeti yoktu. Lord Botley’nin yanlış kararı Theon’un iyi şansı olmuştu: Öfkesi de derisi kadar kara bir aygır. Binek atlarından çok daha büyük, şövalyelerin savaş atlarından ufaktı. Theon da bir şövalye kadar iri olmadığına göre bu hayvan tam ona göreydi. Hayvanın gözlerinde ateş vardı. Yeni sahibiyle ilk tanıştığında dudaklarını geri çekmiş ve yeni adamın yüzünü parçalamaya yeltenmişti.

“Bir adı var mı?” diye sordu Esgred, Theon atına binerken.

“Gülümseyen.” Elini uzatıp kadını atın üstüne çekti, kollarını vücuduna dolayabilmek için önüne oturttu. “Yanlış şeylere gülümsediğimi söyleyen bir adamla tanışmıştım bir zamanlar,” dedi.

“Gerçekten öyle mi yapıyorsunuz?”

“Sadece hiçbir şeye gülümsemeyenlerin gözünde.”

“Şu an gülümsüyor musunuz lord prensim?”

“Ah, evet.” Theon kadını kollarının arasına alarak dizginlere uzandı. Esgred neredeyse Theon’la aynı boydaydı. Saçları yıkansa iyi olurdu. Güzel boynunda pembe bir yara izi vardı ama Theon kokusunu sevmişti; Tuz, ter ve kadın.

Pyke’a dönüş yolunun her zamankinden daha ilginç olacağı belliydi.

Lord Limanı’ndan iyice uzaklaştıklarında Theon tek elini kadının göğsüne koydu. Esgred eli itti. “Sizin yerinizde olsam iki elimi de dizginlerde tutardım, yoksa bu siyah canavar ikimizi de üstünden atıp bizi ölümüne tekmeler.”

“Bunu yapmasına izin vermem,” dedi Theon, eğleniyordu. Bir süre uslu durdu, havalardan (geldiği ilk günden beri hava gri ve bulutluydu, sık sık yağmur yağıyordu) Fısıltılı Orman’da öldürdüğü adamlardan bahsetti. Kral Katili’yle arasında bu kadar mesafe kaldığı anı anlatmaya başladığında elini yine aynı yere götürdü. Kadının göğüsleri küçüktü ama Theon diriliğinden

hoşlanmıştı.

“Bunu yapmak istemezsiniz lord prensim.”

“Ah, evet isterim.” Kadının göğsünü sıktı.

“Yaveriniz bizi izliyor.”

“Bırak izlesin. Bu konuda asla konuşmaz, yemin ederim.”

Esgred göğsündeki parmakları yakaladı, bu sefer sımsıkı tutup hareket etmelerini engelledi. Güçlü elleri vardı.

“Güçlü kadınları severim.”

Esgred güldü. “Limandaki kızı gördükten sonra buna inanmak zor.”

“Beni onunla yargılamamalısın. Gemideki tek kadın oydu.”

“Bana babanızı anlatın. Kalesine gitmemi hoş karşılayacak mı?”

“Neden karşılasın? *Beni,* kendi kanını, Demir Adaları’nın ve Pyke’ın veliahtını bile hoş karşılamadı.”

“Gerçekten veliaht mısınız?” diye sordu Esgred. “Amcalarınız, ağabeyleriniz ve bir kız kardeşiniz varmış.”

“Ağabeylerim uzun zaman önce öldü ve kız kardeşim... onun en sevdiği kıyafetin, kaynatılmış deriden yapılmış iç çamaşırlarının üstüne giydiği örgü zırh olduğu söylenir. Ama erkek kıyafetleri giymek onu bir erkek yapmaz. Savaşı kazandığımız zaman onun için uygun bir evlilik ayarlayacağım. Tabi onunla evlenmeye gönüllü bir adam bulabilirsem. Hatırladığım kadarıyla şahinlerinkine benzeyen bir burnu, sivilceleri ve tahta gibi göğüsleri var.”

“Kız kardeşinizi evlendirip ondan kurtulabilirsiniz ama amcalarınızdan kurtulamazsınız.”

“Amcalarım...” Theon taht sırasında babasının üç erkek kardeşinden önce geliyordu ama kadının parmak bastığı nokta önemsiz sayılmazdı. Güçlü ve hırslı bir amcanın, zayıf yeğenini bütün haklarından mahrum bırakması ve ardından öldürmesi adalarda hiç duyulmamış şey değildi. *Ama ben zayıf değilim,* dedi Theon kendine. *Ve babam ölene kadar çok daha güçlü olmayı planlıyorum.* “Amcalarım benim için tehlike değil,” dedi. “Aeron deniz suyuyla ve ilahiyatla sarhoş olmuş, sadece tanrısı için yaşıyor...”

“*Onun* tanrısı mı? O sizin de tanrınız değil mi?”

“Benim de tanrım. Zaten ölü olan ölemez.” Hafifçe gülümsedi. “Eğer benden

beklediği dindar mırıltıları çıkarırsam Buharsaçlı benim için sorun olmaz. Victarion amcam...”

“Demir Donanma’nın Lord Kaptan’ı ve korku saçan bir savaşçı. Meyhanelerde onunla ilgili şarkılar söylendiğini duydum.”

“Lord babamın çıkardığı isyan sırasında diğer amcam Euron’la birlikte Lannis Limanı’na gitmiş ve Lannister Donanması’nı daha denize açılamadan ateşe vermiş,” dedi Theon, hikâyeyi hatırlamıştı. “Ama planın asıl sahibi Euron’du. Victarion iri boz öküzlere benzer. Güçlüdür, yorulmak bilmez ve işe yarar ama herhangi bir yarışı kazanamaz. Bana da tıpkı lord babama hizmet ettiği gibi sadakatle hizmet edeceğinden eminim. Bir ihanet planı yapacak zekâya ya da arzuya sahip değil.”

“Ama Euron Kargagöz’ün hırstan yana eksiği yok. Onunla ilgili korkunç şeyler anlatıldığını duydum.”

“Euron amcam neredeyse iki yıldır adalarda görülmedi. Ölmüş bile olabilir.” Ölmüş olması Theon için en iyisiydi. Lord Balon’ın en büyük erkek kardeşi Eski Kanun’dan asla vazgeçmemişti. Siyah yelkenli gemisi *Sükûnet,* İbben’den Asshai’ye kadar bütün limanlarda kara bir şöhrete sahipti.

“Ölmüş olabilir,” diye onayladı Esgred. “Ve ölmediyse de denizde o kadar uzun zaman geçirdi ki artık adaların yabancısı sayılır. Demirdoğumlular, Deniztaşı Tahtı’na bir yabancıyı asla oturtmaz.”

“Sanırım öyle,” diye karşılık verdi Theon ve kendisi için de yabancı diyebileceklerini o an fark etti. Bu düşünce canını sıkmıştı. *On yıl uzun bir zaman ama artık geri döndüm. Babam henüz sağ ve kendimi ispatlamak için yeterli vaktim var.*

Esgred’in göğsünü tekrar avuçlamayı düşündü ama kadın büyük ihtimalle elini yine itecekti. Amcalarıyla ilgili sohbet de hevesini azaltmıştı. Kuledeki odasında kadınla oyun oynamak için bolca vakti olacaktı. “Pyke’a vardığımızda Helya’yla konuşup ziyafette sana itibarlı bir yer ayarlamasını söyleyeceğim,” dedi. “Ben, babamın sağ kolu olarak yüksek masada oturmak zorundayım ama babam ziyafetten ayrılır ayrılmaz yanına gelip sana katılacağım. Uzun süre dayanamıyor zaten. Son zamanlarda fazla içki içemiyor.”

“Güçlü bir adamın yaşlanması çok hüzünlü bir şey.”

“Lord Balon güçlü bir adamın *babası*.”

“Alçak gönüllü bir lord.”

“Sadece aptal bir adam bütün dünya işine talipken alçak gönüllülük gösterir.” Kadının boynunu hafifçe öptü.

“Şu büyük ziyafet için ne giymeliyim?” Arkasına uzanıp Theon’un yüzünü geri itti.

“Helya’ya seni giydirmesini söylerim. Leydi annemin elbiselerinden biri işe yarar sanırım. Kendisi Harlaw’da ve dönmesini beklemiyoruz.”

“Soğuk rüzgârların onu hasta ettiğini duymuştum. Annenizi görmeye gitmeyecek misiniz? Harlaw sadece bir deniz günü uzaklıkta. Leydi Greyjoy’un evlat hasreti çektiğine eminim.”

“Mümkün olsa giderdim ama çok meşgulüm. Artık döndüm ve babam bana güveniyor. Huzur getirebilirsem, belki...”

“Gidişiniz annenize huzur götürebilir.”

“İşte şimdi tam bir kadın gibi konuştun,” dedi Theon, şikâyet yüklü bir tonla.

“İtiraf ediyorum. Bir kadınım ve yeni bebek doğurdum.”

Bu düşünce nedense Theon’u heyecanlandırıyordu. “Yeni doğurduğunu söyleyip duruyorsun ama vücudun hiç göstermiyor. Bunu nasıl kanıtlayabiliriz? Sana inanmam için şişmiş göğüslerini görmem ve sıcak sütünün tadına bakmam gerek.”

“Kocam buna ne der peki? Babanıza bağlılık yemini etmiş bir hizmetkâr.”

“Ona bir sürü gemi yaptırırım, o meşguliyet içinde terk edildiğini fark etmez bile.”

Esgred güldü. “Zalim bir lord tarafından ele geçirilmişim. Bir gün bebeğimi emzirmemi izlemenize izin vereceğimi söylesem bana şu savaşı biraz daha anlatır mısınız, Greyjoylar’ın Theon’u? Önümüzde uzun bir yol var, ben de sizin hizmet ettiğiniz kurt kralını ve onun savaştığı altın aslanı çok merak ediyorum.”

Kadını memnun etmek isteyen Theon mecburen anlatmaya başladı. Yolun geri kalanı kadının güzel kafasını Kışyarı’yla ve savaşla ilgili hikâyelerle doldurarak geçti. Esgred’in söylediği bazı şeyler Theon’u şaşırtıyordu. *Sohbeti güzel, tanrılar onu korusun*, diye düşündü. *Bu kadını yıllardır tanıyorum sanki. Eğer yatak oyunlarındaki kabiliyeti zekâsının yarısı kadarsa onu bırakmamam*

gerekir... Gemi ustası Sigrin'i düşündü; kalın bedenli, kalın akıllı bir adam. *Çok yazık, trajik bir kayıp.*

Pyke'ın büyük perde duvarları göründüğünde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile.

Kale kapıları açıktı. Theon ayaklarını Gülümseyen'in karnına vurup tırısla kapıdan geçti. Esgred'in attan inmesine yardım ederken tazılar çılgınca havlıyordu. Birkaç tazı kuyruklarını sallayarak yanlarına geldi; Theon'Ia ilgilenmiyor gibiydiler ama kadını neredeyse devireceklerdi; çevresinde dolanıyor, havlıyor, kadını yalıyorlardı. *"Gidin!"* diye bağırdı Theon. Kahverengi tazıya hafif bir tekme attı, Esgred'se gülüyor ve hayvanlarla güreşiyordu.

Sesleri duyan bir seyis ahırdan çıkıp yanlarına geldi. "Atları al," dedi Theon, "ve şu kahrolası köpekleri uzaklaştır..."

Theon'ın söyledikleri seyisin umrunda bile olmamıştı. Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı, ağzındaki eksik dişler görünüyordu. "Leydi Asha, dönmüşsünüz."

"Dün gece," dedi kadın. "Lord Goodbrother'la birlikte Büyük Wyk'ten geldim ve geceyi handa geçirdim. Sevgili kardeşim Theon bana Lord Limanı'ndan eve kadar eşlik etme nezaketini gösterdi." Tazılardan birinin burnunu öptü, Theon'a dönüp sırıttı.

Theon nefesi kesilmiş halde durup bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. *Asha.* Hayır, *Asha olamaz.* Birdenbire, kafasında iki Asha olduğunu fark etti. Biri, tanıdığı bildiği küçük kızdı, diğerini görmemiş, hayal etmişti; annesi gibiydi. Karşısındaki kadın kafasındaki görüntülerin ikisine de benzemiyordu.

"Göğüslerim çıktığında sivilceler kayboldu," dedi köpeklerle oynamaya devam ederken. "Ama şahin gagası burnum hâlâ yerinde duruyor."

Theon sonunda konuşacak gücü buldu. *"Bana neden söylemedin?"*

Asha köpeği bırakıp doğruldu. "Önce seni tanımak istedim. Ve tanıdım." Alay eder gibi yarım bir reverans yaptı. "Sevgili kardeşim şimdi müsaadeni isteyeceğim. Yıkanıp ziyafet için hazırlanmam gerek. Kaynatılmış deriden yapılmış iç çamaşırlarımın üstüne giydiğim örgü zırhım hâlâ duruyor mu bir bakayım." Güldü ve Theon'un bayıldığı o yürüyüşle köprüyü geçti; biraz salınır,

biraz aylaklık eder gibi.

Theon arkasını döndüğünde yılışıkça sırıtan Wex'i gördü. Oğlanın kulağına vurdu. "Bu, bu kadar eğlendiğin içindi." Bir kez daha, daha sert vurdu. "Ve bu da beni uyarmadığın için. Bir dahaki sefere dilin uzasın."

Konuk Kulesi'ndeki odası kölelerin yanar halde bıraktığı sobalara rağmen daha önce hiç olmadığı kadar soğuktu. Çizmelerini çıkarıp odanın bir ucuna fırlattı, pelerinini yere attı ve bir kadeh şarap aldı. Hantal, sivilceli ve kütük bacaklı küçük kızı hatırladı. *Pantolonumun bağcıklarını çözdü,* diye düşündü öfkeyle ve dedi ki... *aman tanrım, ben dedim ki*... Bağırdı. Kendisini bundan daha aptal bir duruma düşüremezdi.

Hayır, diye düşündü sonra. *Beni aptal durumuna düşüren o pis fahişeydi ve her anından zevk aldı. Aletimi avcuna alma şekli...*

Kadehini alıp pencere sekisine oturdu, güneş Pyke'ın üstünden ayrılırken denizi seyrederek şarap içti. *Benim burada yerim yok,* diye düşündü. *Ve bunun tek sebebi Asha. Ötekiler alsın onu!* Deniz, maviden griye ve sonra siyaha dönüştü. Kulağına müzik sesleri geliyordu, ziyafet için hazırlanması gerekiyordu.

Sade çizmeler ve daha sade bir takım seçti. Kasvetli siyah ve gri tonları ruh haline gayet uygundu. Hiç aksesuar takmadı çünkü demirle satın alınmış hiçbir şeye sahip değildi. *Bran'ı kurtarmak için öldürdüğüm yabanılın üstünden bir şey alabilirdim ama almaya değecek bir şeyi yoktu. Bu benim lanetli şansım işte; fakiri öldürüyorum.*

Theon ziyafet salonuna girdiğinde uzun ve dumanlı salonun babasının dört yüz lordu ve kaptanıyla tıklım tıklım dolu olduğunu gördü. Dagmer Yarıkçene, Stonehouse ve Drumm lordlarını almak için gittiği Eski Wyk'ten henüz dönmemişti ama onların dışında herkes Pyke'taydı; Harlaw'dan Harlawlar, Blacktyde'dan Blacktydelar, Sparrlar, Merlynler, Büyük Wyk'ten Goodbrotherlar, Saltcliffe'ten Sunderlieslar ve Saltcliffeler, Pyke'ın diğer ucundan Botleyler ve Wyncheler. Köleler bira servis ediyordu. Müzik vardı; kemanlar, davullar ve tefler. İri yarı üç adam parmak dansı yapıyordu; birbirlerinin etrafında dönerek kısa saplı baltalarını savuruyorlardı. Dansın asıl amacı, hiç adım kaçırmadan, savrulan baltanın sapını yakalamak ya da eğilip

altından geçmekti. Dansa parmak dansı deniyordu çünkü çoğunlukla kesik bir parmakla bitiyordu... ya da iki, ya da beş...

Ne dans edenler ne de içenler Theon Greyjoy'un yüksek masaya geldiğine dikkat etti. Lord Balon, devasa bir siyah yağlıtaş bloğundan deniz canavarı şeklinde oyulmuş Deniztaşı Tahtı'nda oturuyordu. Efsane, Demir Adaları'na gelen İlk İnsanlar'ın tahtı Eski Wyk kıyılarında bulduğunu anlatırdı. Yüksek masanın solunda Theon'un amcaları oturuyordu. Asha, Lord Balon'ın sağında, en itibarlı yerdeydi. "Geç kaldın," dedi Lord Balon.

"Özrümü kabul edin," diye karşılık verdi Theon, Asha'nın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Kızın kulağına eğilip, "Benim yerimde oturuyorsun," dedi.

Asha masum gözlerle Theon'a baktı. "Yanılıyorsun kardeşim. Senin yerin Kışyarı'nda." Gülümsemesi bıçak gibiydi. "O cici kıyafetlerine ne oldu? Duyduğuma göre ipeklere ve kadifelere merak salmışsın." Asha sade kesimli yeşil yünlüler giymişti. Kumaş, bedeninin ince hatlarını sarıyordu.

"Zırhın küflenmiş olmalı," diye karşılık verdi Theon. "Ne yazık, seni demir giyerken görmeyi tercih ederdim."

Asha güldü. "Görebilirsin küçük kardeşim... senin *Deniz Fahişesi*'nin benim *Kara Rüzgâr*'ımla yarışabileceğini düşünüyorsan." Lord Balon'ın kölelerinden biri şarap sürahisiyle birlikte yanlarına geldi. "Bu gece şarap mı bira mı içiyorsun Theon? Yoksa annemin sütüne mi susadın?"

Theon öfkeden kızardı. "Şarap," dedi köleye. Asha dönüp masayı yumrukladı, "Bira," diye bağırdı.

Theon bir somun alıp içini çıkardı. Ekmeği balık güveciyle doldurdu. Koyu kremanın kokusu midesini hafifçe kaldırmıştı ama kendini yemeye zorladı. İki yemek arasında sarhoş olacak kadar şarap içmişti. *Kusarsam Asha'nın üstüne kusarım.* "Babam Sigrin'le evlendiğini biliyor mu?" diye sordu Asha'ya.

"Sigrin de bilmiyor," dedi Asha. Omuz silkti. "*Esgred* inşa ettiği ilk gemiydi. Gemiye annesinin adını verdi. Hangisini daha çok sevdiğini söylemek zor."

"Bana söylediğin her kelime yalandı."

"Her kelime değil. Üstte olmayı sevdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Sırıttı.

Theon daha da öfkelenmişti. "Evli bir kadın olduğun, yeni doğum yaptığın

saçmalıkları...”

“Ah, onlar yeterince doğru sayılır.” Asha ayağa kalktı, elini kaldırıp, *“Rolfe, buraya,”* diye bağırdı parmak dansı yapan adamlardan birine. Theon, Asha’nın döndüğünü gördü ve balta aniden adamın elinden fırladı, meşalelerin alevinde parlayarak döne döne havada ilerliyordu. Theon nefesini tuttu, Asha havadaki baltayı sapından yakalayıp masaya indirdi. Theon’un önündeki tabak ikiye ayrılmıştı, pantolonuna yağ damlıyordu. “İşte bu benim lord kocam.” Elini elbisesinin yakasından içeri sokup göğüslerinin arasından bir kama çıkardı. “Bu da benim daha emzikteki bebeğim.”

Theon o sırada nasıl göründüğünü tahmin bile edemiyordu ama Büyük Salon’un bir anda kahkahalarla çınladığını fark etti, herkes ona gülüyordu. Babası bile gülümsüyordu, amcası Victarion yüksek sesle kıkırdıyordu. Theon’un verebildiği tek cevap tatsız bir gülümseme oldu. *Bütün bunlar sona erdiğinde hangimiz gülecek göreceğiz fahişe.*

Asha masaya saplanan baltayı çekti ve ıslık çalıp tezahürat yapan dansçılara geri fırlattı. “Sana mürettebat seçmekle ilgili söylediklerimi ciddiye alsan iyi edersin.” Bir köle masaya yeni bir tabak getirdi. Asha tabaktaki tuzlu balığa sapladığı kamasının ucuyla yemeye başladı. “Sigrin’le ilgili tek şey öğrenmeye zahmet etseydin seni kandıramazdım. On yıldır kurtsun ve şimdi adalara gelip prensçilik oynuyorsun ama hiçbir şey bilmiyor, hiç kimseyi tanımıyorsun. Bu adamlar neden senin için savaşıp ölsün?”

“Ben onların prensiyim,” dedi Theon sertçe.

“Yeşil toprakların kanunlarına göre öylesin ama biz burada kendi kanunlarımızı kendimiz koyarız. Unuttun mu?”

Theon kaşlarını çatarak masada duran ikiye bölünmüş tabağa baktı. Üstü başı çoktan balık güvecine bulanmıştı. Kölelerden birine masayı temizlemesini söyledi. *Hayatımın yarısı eve döneceğim günü beklemekle geçti. Peki ne uğruna? Alay edilmek ve aşağılanmak mı?* Hatırladığı Pyke bu değildi. Pyke’ı gerçekten *hatırlıyor muydu?* Buradan esir olarak götürüldüğünde küçücük bir çocuktu.

Ziyafet dedikleri şey fakirdi; güveçte balık, kara ekmek ve baharatsız keçi eti. Theon’un lezzetli bulduğu tek şey soğan turtasıydı. Yemekler yenip

bitirildikten sonra bira ve şarap akmaya devam etti.

Lord Balon Greyjoy, Deniztaşı Tahtı'ndan kalktı. "İçkilerinizi bitirin ve çalışma odama gelin," dedi yüksek masadakilere. "Tamamlamamız gereken bir plan var." Başka bir şey söylemeden iki muhafız eşliğinde salondan ayrıldı. Erkek kardeşleri lordu takip etti, onların ardından Theon kalktı.

"Küçük kardeşimin acelesi var galiba," dedi Asha, maşrapasını kaldırıp bira istedi.

"Lord babamız bekliyor."

"O yıllardır bekliyor, biraz daha beklemekten bir zarar görmez... ama öfkesinden korkuyorsan hemen peşlerinden koş, amcalarımıza yetişmekte zorluk çekmezsin herhalde." Gülümsedi. "Biri deniz suyuyla sarhoş, öbürü boz bir öküz, büyük ihtimalle kaybolur."

Theon tekrar oturdu, rahatsız olmuştu. "Ben hiçbir adamın peşinden koşmam."

"Ama her kadının arkasından koşarsın?"

"Aletini avuçlayan ben değildim."

"Benim aletim yok zaten, unuttun mu? Ama geri kalan yerlerimi avuçlamakta hiç gecikmedin."

Theon yanaklarına kan yürüdüğünü hissedebiliyordu. "Ben bir erkeğim ve erkekçe iştahlarım var. Sen ne çeşit bir yaratıksın?"

"Utangaç bir bakireyim." Asha elini masanın altına götürüp Theon'un aletini kavradı. Theon neredeyse sandalyesinden zıplıyordu. "Ne oldu? Limanına dümen kırmamı istemiyor musun sevgili kardeşim?"

"Evlilik sana göre değil," dedi Theon. "Tahta geçtiğimde ilk işim seni sessiz rahibelere postalamak olacak." Aceleyle ayağa kalkıp babasının bulmaya gitti.

Deniz Kulesi'ne giden ip köprüye vardığında yağmur yağıyordu. Midesi köprünün altındaki dalgalar gibi kabarıp dönüyordu. Şarap yüzünden ayakları dolanıyordu. Dişlerini sıkıp köprünün iplerine sıkı sıkı tutundu ve yürümeye devam etti. Parmaklarının arasındaki şeyin Asha'nın boynu olduğunu hayal ediyordu.

Çalışma odası her zamanki gibi loş ve rutubetliydi. Fok derisi cübbesinin altına gömülmüş babası sobanın önünde oturuyordu, amcaları da onun iki

yanındaydı. Theon odaya girdiğinde Victarion dalgalardan ve fırtınalardan bahsediyordu ama Lord Balon bir el hareketiyle adamı susturdu. “Ben planımı yaptım, sizin de duyma vaktiniz geldi.”

“Bazı önerilerim olacak...”

“Tavsiye isteyecek olursam söylerim,” dedi babası. “Eski Wyk’ten bir mektup aldım. Dagmer; Stonehouse ve Drummlar’ı buraya getiriyor. Eğer tanrılar bize rüzgâr bahşederse Pyke’a vardıklarında yelken açacağız... ya da siz açacaksınız. Theon, ilk darbeyi senin vurman gerek. Sekiz dargemiyle kuzeye gideceksin...”

“*Sekiz* mi?” Yüzü kızardı. “Sadece sekiz dargemiyle hangi zaferin hayalini kurabilirim?”

“Taşlı Kıyı’yı yıkacaksın, balıkçı kasabalarını yağmalayacaksın, önüne çıkan her gemiyi batıracaksın. Taş duvarların arkasında saklanan bazı kuzeyli lordları dışarı çekebilirsin belki. Aeron ve Dagmer Yarıkçene seninle birlikte gelecek.”

“Boğulmuş Tanrı kılıçlarımızı kutsasın,” dedi rahip.

Theon kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Yağmacı işi yapmak üzere gönderiliyordu. Balıkçıların evlerini yakacak, çirkin kızlarına tecavüz edecekti ve Lord Balon bu kadarı için bile oğluna güvenmiyordu. Buharsaçlı’nın asık suratına ve azarlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Yarıkçene’nin varlığı Theon’un kumandanlığını sadece bir sıfata indirgeyecekti.

“Kızım Asha,” diye devam etti Lord Balon, Theon kapıdan sessizce giren Asha’yı gördü. “Sen otuz dargemiyle Deniz Ejderi Burnu’na gideceksin. Derinorman Kalesi’nin kuzeyindeki med cezir düzlüklerine çıkacaksın. Hızlı hareket edersen, onlar senin varlığının farkına bile varmadan kaleyi düşürebilirsin.”

Asha süt bulmuş kedi gibi gülümsedi. “Hep bir kalem olsun istemiştim,” dedi tatlı bir sesle.

“Öyleyse birini ele geçir.”

Theon dilini ısırmak zorunda kaldı. Derinorman Kalesi, Gloverlar’ındı. Robett ve Galbart güneyde savaştayken kalenin koruması hafiflemiş olmalıydı. Kale düştüğünde demiradamlar kuzeyin tam kalbinde kuvvetli ve güvenli bir üsse sahip olacaktı. *Derinorman’ı almak için gönderilen ben olmalıydım.*

Derinorman Kalesi’ni iyi tanıyordu; Eddard Stark’la birlikte defalarca Gloverlar’ın ziyaretine gitmişti.

“Victarion,” dedi Lord Balon. “Ana saldırıyı sen gerçekleştirmelisin. Oğullarım ilk darbeyi vurduktan sonra Kışyarı cevap verecektir. Tuzlumızrak ve Ateşli Nehir’i geçerken küçük direnişlerle karşılaşabilirsin. Suyun başına vardığında Moat Cailin’den yaklaşık yirmi mil uzakta olacaksın. Boğaz, krallığın kilit noktası. Batı denizleri halihazırda bizim elimizde. Moat Cailin’i aldığımızda, ufaklığın kuzeye dönecek vakti olmayacak... deneyecek kadar aptalsa, düşmanları arkasında kalan yol ağzının güney ucunu kapatır ve küçük Robb fare gibi kapana kısılır.”

Theon daha fazla sessiz kalamazdı. “Cesur bir plan baba ama kalelerindeki lordlar...”

Lord Balon oğlunun sözünü kesti. “Lordlar ufaklıkla birlikte güneye gitti. Gitmeyenler, saklanmayı tercih eden korkaklar, yaşlı adamlar ve yeşil oğlanlar. Ya teker teker teslim olacaklar ya da teker teker düşecekler. Kışyarı bir yıl boyunca direnebilir ama dirense ne çıkar? Geri kalan her şey; araziler, ormanlar, evler bizim olacak. Halkı köle edip tuz karıları alırız.”

Aeron Buharsaçlı kollarını kaldırdı. “Ve gazap suları yükselecek, Boğulmuş Tanrı’nın hâkimiyeti yeşil topraklara yayılacak!”

“Zaten ölü olan ölemez,” dedi Victarion. Lord Balon ve Asha da ona katıldı. Theon’un cümleyi mırıldanarak tekrar etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Yağmur şiddetini iyice arttırmıştı. İp köprü ayaklarının altında burulup kıvrılıyordu. Theon Greyjoy köprünün tam ortasında durup aşağıdaki kayalara baktı. Dalgaların sesi kükremeye dönüşmüştü ve tuzlu suyun tadı ağzındaydı. Aniden esen sert rüzgâr dengesini bozdu ve Theon dizlerinin üstüne düştü.

Asha ayağa kalkmasına yardım etti. “Şarabı fazla kaçırmışsın kardeşim.”

Theon kardeşine yaslandı ve yağmurla kayganlaşan köprüyü birlikte geçtiler. “Seni Esgred’ken daha çok sevmiştim,” dedi suçlayan bir tonla.

Asha güldü. “Anlıyorum. Ben de seni dokuz yaşındayken daha çok seviyordum.”

Tyrion

Ayaklı arpın yumuşak sesine karışan titrek flüt sedası duyuluyordu kapıdan. Şarkıcının okuduğu sözler kalın duvarların arkasında boğuluyordu ama Tyrion nakaratı biliyordu. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı...*

Bu gece kraliçenin kapısındaki nöbetçi Sör Meryn Trant'ti. Tyrion'ı görünce kin dolu bir sesle, "Lordum," diye mırıldandı ama güçlük çıkarmadan kapıyı açtı. Tyrion ablasının yatak odasına girdiğinde müzik kesildi.

Cersei bir minder yığının üstüne uzanmıştı. Ayakları çıplaktı, altın rengi saçları bir sanat eseri gibi omuzlarına yayılmıştı, üstündeki altın işlemeli yeşil ipek elbise mumların ışığını yakalıyordu. Tyrion'a baktı. "Tatlı ablacığım, bu gece ne kadar güzel görünüyorsun," dedi Tyrion. Şarkıcıya döndü. "Sen de öyle sevgili kuzenim. Bu kadar güzel bir sesin olduğunu bilmiyordum."

İltifat Sör Lancel'in yüzünün asılmasına sebep oldu. Belki de kendisiyle alay edildiğini düşünmüştü. Delikanlının şövalye ilan edildiği günden bu yana iki santim uzadığını düşündü Tyrion. Kum sarısı gür saçları, Lannister yeşili gözleri vardı. Dudağının üstünde ince ve yumuşak tüyler bitmeye başlamıştı. On altı yaşındaydı. Gençliğin verdiği özgüvenle lanetlenmiş; nüktedanlıktan ve kendinden şüphe duymaktan arındırılmış; yakışıklı, güçlü, sarışın doğanlara özgü kibirle evlenmişti. Yükseltilen rütbesi delikanlıyı daha da beter etmişti. "Majesteleri sizi mi çağırmıştı?" diye sordu yeni şövalye.

"Hatırladığım kadarıyla hayır," diye cevap verdi Tyrion. "Eğlencenizi böldüğüm için çok üzgünüm Lancel ama ablamla konuşmam gereken önemli meseleler var."

Cersei şüphe dolu gözleriyle Tyrion'ı süzdü. "Eğer şu yalvaran kardeşler hakkında konuşmak için buradaysan nefesini tüketme Tyrion. İğrenç hikâyelerini sokaklara yaymalarına izin verecek değilim. Zindanlarda birbirlerine vaaz verip dursunlar."

"Ve bu kadar merhametli bir kraliçeye sahip oldukları için kendilerini şanslı saysınlar," diye ekledi Sör Lancel. "Ben olsam dillerini keserdim."

“İçlerinden biri tanrıların bizi cezalandırdığını çünkü Jaime’nin gerçek kralı öldürdüğünü söyleme cesaretini bile gösterdi,” dedi Cersei. “Buna katlanacak değilim Tyrion. Sana bu bit yavrularıyla ilgilenmen için fırsat verdim ama sen ve Sör Jacelyn hiçbir şey yapmadınız. Ben de meseleyi çözmesi için Vylarr’ı yetkilendirdim.”

“Çözmüş gerçekten.” Tyrion, altı perişan peygamberin kırmızı pelerinliler tarafından kendisine danışılmadan zindana tıkılmasından rahatsız *olmuştu* ama uğruna kavga edilecek kadar önemli bir konu değildi bu. “Sokakların biraz sessizleşmesi hepimize iyi gelir kuşkusuz. Buraya bu konuyu tartışmak için gelmedim. Seni çok mutlu edecek havadislerim var sevgili ablacığım ama özel olarak konuşsak daha iyi olur.”

“Pekâlâ.” Arpçı ve flütçü aceleyle dışarı çıkarken Cersei kuzenini hafifçe yanağından öpüp, “Bizi yalnız bırak Lancel,” dedi. “Kardeşim tek başınayken zararsız bir adam. Evcil hayvanlarını yanında getirseydi kokularını alırdık.”

Genç şövalye, kuzenini nefret dolu bakışlarla süzdükten sonra kapıyı çarparak odadan çıktı. “Shagga’yı on beş günde bir yıkanmaya zorladığımı bilmeni isterim,” dedi Tyrion delikanlı gittiğinde.

“Kendinden çok memnun gibisin. Neden?”

“Neden olmasın?” dedi Tyrion. Çelik Caddesi gece ve gündüz çekiç sesleriyle çınlıyor, kudretli zincir uzadıkça uzuyordu. Cibinlikli büyük yatağın üstüne çıktı. “Robert bu yatakta mı öldü? Bunu hâlâ burada tutmana şaşırdım.”

“Bana tatlı rüyalar gördürüyor,” dedi Cersei. “Şimdi ne diyeceksen de ve git İblis.”

Tyrion gülümsedi. “Lord Stannis, Ejderha Kayası’ndan yelken açmış.”

Cersei ayağa zıpladı. “Ve sen hâlâ burada oturup tatlı kabak gibi sırıtıyor musun? Bywater, Şehir Muhafızları’nı alarma geçirdi mi? Harrenhal’a acil haber yollamalıyız,” dedi. Tyrion kahkahalar atıyordu. Cersei kardeşini omuzlarında tutup sarstı. “Kes şunu. Çıldırdın mı? Yoksa sarhoş musun? *Kes şunu!*”

Tyrion ağzından bir kelime çıkarabilmek için çaba harcıyordu, kahkahalarının arasından, “Kesemem,” diyebildi. “Bu... tanrılar, çok komik... Stannis...”

“Ne?”

“Stannis bize karşı yelken açmadı,” demeyi başardı Tyrion. “Fırtına Burnu’nu kuşattı. Renly de onunla karşılaşmak için yola düştü.”

Cersei’nin tırnakları acıtacak şekilde Tyrion’ın koluna geçti. Bir an boş gözlerle baktı, sanki anlamadığı bir dilde konuşuluyordu. “Stannis ve Renly *birbirleriyle* mi dövüşecek?” Tyrion başıyla onayladığında Cersei kıkırdamaya başladı. “Tanrılar merhametli,” dedi. “İçlerinde en akıllısının *Robert* olduğuna inanmaya başlayacağım.”

Tyrion kafasını geri atıp şiddetle güldü. Birlikte güldüler. Cersei kardeşini yataktan aşağı çekip etrafında döndü, hatta kucakladı, bir an için küçük bir kız gibi uçarı olmuştu. Serbest kaldığında Tyrion’ın nefesi kesilmişti, başı dönüyordu. Cersei’nin dolabına doğru yalpalayıp kenarına tutundu.

“Sence gerçekten birbirlerine karşı savaşırlar mı? Bir çeşit uzlaşma sağlarlarsa...”

“Uzlaşamazlar,” dedi Tyrion. “Birbirlerinden çok farklılar ama bir şekilde benzeşiyorlar ve birbirlerine asla tahammül edemiyorlar.”

“Stannis her zaman Fırtına Burnu konusunda kandırıldığını düşündü,” dedi Cersei düşünceli bir halde. “Baratheon Hanedanı’nın atalarının kalesi, kanunlar önünde ona ait... Stannis’in Robert’a gelip o kasvetli ve kederli ses tonuyla aynı sıkıcı şarkıyı kaç kez söylediğine inanamazsın. Robert kaleyi Renly’ye verdiğinde Stannis dişlerini öyle bir sıkmıştı ki çene kemiğinin parçalanacağını sanmıştım.”

“Hakarete uğradığını düşünmüştü.”

“Amaç hakaretti zaten.”

“Erkek kardeşlerin arasındaki sevginin şerefine birer kadeh kaldıralım mı?”

“Evet,” dedi Cersei heyecanla. “Ah, tanrılar, evet.”

Tyrion iki kadehe tatlı Arbor kırmızısı doldururken Cersei’nin sırtı ona dönüktü. Ablasının kadehine bir parça ince toz karıştırmak dünyanın en kolay işiydi. “Stannis’e!” diyerek kadehi kadına uzattı. *Tek başımayken zararsız bir adamım, öyle mi?*

“Renly’ye!” diye karşılık verdi Cersei kahkahalar atarak. “Mücadele uzun ve zorlu olsun. Her ikisini de Ötekiler alsın!”

Jaime’nin gördüğü Cersei bu mu? Cersei güldüğünde gerçek güzelliği ortaya

çıkıyordu. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı.* Ablasını zehirlediği için neredeyse suçluluk hissediyordu.

Ertesi sabah Tyrion kahvaltısını yaparken ablasının ulağı geldi. Kraliçe kendisini iyi hissetmiyordu ve odasından çıkacak durumda değildi. *Aslında tuvaletinden çıkacak durumda değil.* Tyrion duruma uygun üzgün sesler çıkararak Cersei'ye iyice dinlenmesi mesajını gönderdi, Sör Cleos'la birlikte planladıkları gibi konuşacaktı.

Fatih Aegon'ın Demir Taht'ı, üstüne oturup rahat etmeyi düşünen aptallar için dikenli tellerle ve metal dişlerle doluydu. Tahta çıkan merdivenler Tyrion'ın kısa bacaklarına kramplar girmesine sebep oluyordu. Taht için söylenebilecek tek şey vardı; *yüksekti.*

Kırmızı pelerinli Lannister muhafızları, altın aslan işlemeli miğferlerini giymiş sessizce bekliyordu. Sör Jacelyn'in altın pelerinlileri diğer duvarın dibinde, tam karşılarındaydı. Demir Taht'ın iki yanında Bronn ve Kral Muhafızları'ndan Sör Preston duruyordu. Kraliyet mensupları sekilikteki yerlerini almış, dilekçe sahipleri meşe ve bronz kapıların önünde yığılmıştı. Sansa Stark bu sabah her zamankinden daha güzel görünüyordu ama yüzü süt gibi beyazdı. Lord Gyles ayaktaydı, öksürüyordu. Zavallı kuzen Tyrek yakası kürklü kadife damatlık gömleğini giymişti; Leydi Ermesande'yle üç gün önce evlenmişlerdi. O günden beri diğer yaverler Tyrek'e sütanne diyor, gerdek gecesi gelinin ne çeşit bir kundak giydiğini soruyorlardı.

Tyrion bütün salona tepeden baktı ve bundan hoşlandığına karar verdi. "Sör Cleos Frey, öne çıkın." Sesi taş duvarlarda yankılanıp salon boyunca ilerledi. Bundan da hoşlanmıştı. *Shae'in burada olup bunu görmesi lazımdı,* diye düşündü. Kız gelmek istemişti ama bu mümkün değildi.

Sör Cleos, kırmızı ve altın pelerinlilerin arasındaki uzun yolu yürüdü, ne sağına ne soluna bakarak. Tahtın önünde diz çöktüğünde Tyrion kuzeninin kelleşmeye başladığını fark etti.

"Sör Cleos, bize Lord Stark'ın barış önerisini ulaştırdığınız için size teşekkür ederiz," dedi konsey masasında oturan Serçeparmak.

Yüce Üstat Pycelle boğazını temizledi. "Vekil Kraliçe, Kral Eli ve küçük konsey, kendini Kuzey Kralı ilan eden lordun şartlarını değerlendirdi. Üzülerek

söylemek zorundayım ki bir anlaşmaya varamayacağız, kuzeyli adamlara bunu böylece iletin Sör.”

“İşte *bizim* şartlarımız,” dedi Tyrion. “Robb Stark kılıcını bırakacak, bağlılık yemini edecek ve Kışyarı’na dönecek. Ağabeyim Jaime Lannister’ı serbest bırakıp kuzey ordusunu onun emrine verecek, ordu, Renly ve Stannis Baratheon’a karşı savaşacak. Starklar’ın sancak beylerinden her biri bir oğlunu tutsak olarak bize gönderecek. Oğlu olmayan sancak beylerinin kızlarını göndermesi uygundur. Babaları yeni bir vatan hainliğine kalkışmadıkları sürece tutsaklara nazik davranılacağından ve kendilerine kraliyet maiyetinde onurlu yerler verileceğinden şüphe duyulmasın.”

Cleos Frey hasta gibi görünüyordu. “Sayın Kral Eli,” dedi, “Lord Stark bu şartları asla kabul etmeyecektir.”

Etmesini beklemiyoruz zaten Cleos. “Lord Stark’a Ejderha Kayası’nda yeni ve güçlü bir ordu kurduğumuzu, bu ordunun en kısa zamanda batıdan üstüne yürüyeceğini ve aynı anda lord babamın doğudan harekete geçeceğini söyleyin. Ona yalnız olduğunu, müttefik bulamayacağını da söyleyin. Stannis ve Renly Baratheon birbirlerine karşı savaşıyorlar ve Dorne Prensi, oğlu Trystane’ı prenses Myrcella’yla evlendirmeyi kabul etti.” Sekilikteki soylulardan ve kapılarda bekleyen dilekçe sahiplerinden aynı memnuniyet dolu mırıltılar yükselmişti.

“Ve kuzenim,” diye devam etti Tyrion, “Willem Lannister karşılığında Harrion Karstark ve Sör Wylis Manderly’yi, kardeşin Tion karşılığında Lord Cerwyn ve Sör Donnel Locke’ı vermeyi öneriyoruz. Stark’a, iki Lannister’ın her mevsimde dört kuzeyli ettiğini söyle.” Devam etmek için salondaki kahkahanın kesilmesini bekledi. “Joffrey’nin iyi niyetinin göstergesi olarak, Lord Stark babasının kemiklerini alabilir.”

“Lord Stark, kız kardeşlerini ve babasının kılıcını da istiyor,” diye hatırlattı Cleos.

Eddard Stark’ın kılıcının kabzası, kapıda sessizce bekleyen Sör İlyn Payne’in omzunun üstünden görünüyordu. “Buz,” dedi Tyrion. “Onu bizimle barış yaptığı zaman alacak, başka türlü olmaz.”

“Dediğiniz gibi olsun. Ya kız kardeşleri?”

Tyrion, Sansa'ya baktı, konuşmaya başlarken keskin bir acıma duygusu hissediyordu, "Ağabeyim Jaime zarar görmemiş bir halde bize teslim edilene kadar lordun kız kardeşleri burada bizim tutsağımız olarak kalacak. Kızlara ne kadar iyi davranıldığı tamamen Lord Stark'a bağlı." *Eğer tanrılar merhametliyse, Robb Stark bir kardeşinin kayıp olduğunu öğrenmeden Bywater, Arya'yı sağ salim bulur.*

"Mesajınızı kendisine ileteceğim lordum."

Tyrion, tahtın kolundan çıkan kıvrımlı bıçaklardan birini eğdi. *Ve şimdi hamle.* "Vylarr," diye seslendi.

"Lordum."

"Stark'ın yolladığı adamlar Lord Eddard'ın kemiklerini koruyabilecek kifayetteler ama bir Lannister'ı Lannister muhafızları korumalı. Sör Cleos kraliçenin kuzenidir. Eğer kendisine Nehirova'ya kadar eşlik ederseniz geceleri daha rahat uyuruz."

"Emredersiniz lordum. Yanıma kaç adam alayım?"

"Kaç adam mı? Neden hepsi olmasın?"

Vylarr bir heykel misali sessiz kalmıştı. Yerinden fırlayıp konuşan Üstat Pycelle oldu. "Lordum, bu mümkün değil... babanız... Lannister muhafızlarını şehrin korunmasına yardım etmeleri için bizzat Lord Tywin göndermişti. Kraliçe Cersei ve çocuklarının korunması için..."

"Kral Muhafızları ve Şehir Muhafızları onları gayet iyi koruyabilir. Tanrılar yolunu kolay kılsın Vylarr."

Konsey masasındaki Varys bilen bir ifadeyle gülümsüyordu. Serçeparmak sıkılmış gibi görünüyordu. Pycelle sudan çıkmış balık gibi nefessizdi. Üstadın yüzü solmuş, aklı karışmıştı. Kapıdaki çığırtkanlardan biri öne çıkıp, "İçinizden birinin Kral Eli'ne söyleyeceği bir şey varsa şimdi konuşsun," dedi.

"*Ben* konuşacağım." Siyahlara bürünmüş ince uzun bir adam, Redwyne ikizlerinin arasından geçerek öne çıktı.

"Sör *Alliser!*" dedi Tyrion. "Burada olduğunuza dair fikrim yoktu. Bana haber göndermeliydiniz."

"Gönderdim. Bunu siz de biliyorsunuz." Thorne; aksi, ince yapılı, sert hatlı, elleri nasır tutmuş, saçları grileşmeye başlamış elli yaşlarında bir adamdı.

“Dışlandım, görmezden gelindim ve sıradan bir hizmetkârmışım gibi bekletildim.”

“Gerçekten mi? Bronn, görevini iyi yapmamışsın. Sör Alliser ve ben eski arkadaşız. Birlikte Sur’da yürüdük.”

“Tatlı Sör Alliser,” diye mırıldandı Varys, “hakkımızda kötü düşünmenizi istemeyiz. Bu kara ve fırtınalı zamanlarda Kral Joffrey’den nezaket bekleyen çok fazla insan var.”

“Bunlar düşündüğünden çok daha kara günler hadım.”

“Varys’in yüzüne karşı *Lord* Hadım diyoruz,” diye alay etti Serçeparmak.

“Size nasıl yardım edebiliriz sevgili kardeşimiz?” diye sordu Yüce Üstat Pycelle.

“Lord Kumandan beni Majesteleri kralımızla görüşmem için gönderdi,” dedi Thorne. “Mesele hizmetkârlarla tartışılmayacak kadar önemli.”

“Kral yeni yayıyla oynuyor,” diye karşılık verdi Tyrion. Joffrey’den kurtulmak için dengesiz bir Myr yayı yeterli olmuştu. “Ya hizmetkârla konuşursunuz ya da susarsınız.”

“Öyle olsun,” dedi Alliser hoşnutsuzluğunu gizlemeye gerek duymadan. “Uzun zamandır kayıp olan iki korucuyu bulduğumuzu size bildirmek üzere yollandım. Ölmüşlerdi ama cesetleri Sur’a geri götürdüğümüz gece canlandı. Biri, Sör Jaremy Rykker’ı katletti ve diğeri Lord Kumandan Mormont’u öldürmeye çalıştı.”

Tyrion salonun arkasından gelen alaycı gülüşmeleri duyabiliyordu. *Bu adam bu saçmalıkla benimle alay etmeye mi çalışıyor?* Tahtta huzursuzca kıpırdanıp Varys’e, Serçeparmak’a ve Pycelle’e baktı; içlerinden birinin bu işte parmağı olup olmadığını merak ediyordu. Bir cücenin en komik olduğu an, itibarını korumaya çalıştığı andı. Konsey ve krallık ona gülmeye başlarsa işi biterdi. Ama... yine de...

Yıldızların altında, Jon Kar ve beyaz kurduyla birlikte Sur’un tepesinden dünyanın sonuna, sonsuz karanlığa baktığı soğuk geceyi hatırladı. O gece –ne?– bir şey hissetmişti. Kuzey rüzgârının bıçak gibi kesen soğuğuna benzeyen bir şey. Kurt ulumuştu ve Tyrion titremişti.

Aptal olma, dedi kendine. *Bir kurt, rüzgâr, karanlık bir orman, hiçbir anlamı*

yoktu. Ama... Kara Kale'de geçirdiği zaman içinde yaşlı Jeor Mormont'u sevmişti. "Yaşlı Ayı'nın saldırıdan kurtulduğunu umuyorum."

"Kurtuldu."

"Ve kardeşleriniz şu adamları, ah, ölüleri öldürdü?"

"Öldürdük."

"Bu sefer kesinlikle öldüklerinden emin misiniz?" diye sordu Tyrion. Bronn genzinden çıkan kahkahasını yutarken boğulacak gibi olduğunda Tyrion nasıl devam etmesi gerektiğini biliyordu. "Gerçekten, gerçekten öldüler mi?"

"İlk seferde de ölmüşlerdi," dedi Sör Alliser sertçe. "Solgun ve soğuktular. Elleri ve ayakları kararmıştı. Şu piçin kurdunun kopardığı eli getirdim, Jared'in eli."

Serçeparmak döndü. "Peki cazip hediyemiz nerede?"

Sör Alliser huzursuzca kaşlarını çattı. "Sesimi duyuramadan burada beklerken çürüyüp parçalara ayrıldı. Size gösterebileceğim kemiklerden başka bir şey kalmadı."

Salonun arka tarafından kıkırdamalar yükseldi. "Lord Baelish," diye seslendi Tyrion. "Sör Alliser'in Sur'a götürmesi için yüz kürek ayarlayın."

"Kürek mi?" dedi Sör Alliser, gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Eğer ölülerinizi *gömerseniz* ayağa kalkıp yürüyemezler," dedi Tyrion, bu sefer salonda açıkça kahkaha fırtınası koptu. "Kürekler ve onları kullanmayı bilen güçlü adamlar sorununuzu çözecektir. Sör Jacelyn, iyi kardeşimizin zindanlardan istediği adamları almasına yardım edin."

"Emredersiniz," dedi Bywater. "Ama şehir zindanları neredeyse boş. Yoren işe yarar adamların hepsini almıştı."

"Biraz daha adam tutuklayın öyleyse," diye karşılık verdi Tyrion. "Ya da Sur'da ekmek ve turp olduğu haberini yayın, adamlar kendi istekleriyle gider." Şehir aç adamlarla doluydu. Sur'un adama ihtiyacı vardı. Çığırtkan, Tyrion'ın işaretiyle konseyin sonlandığını duyurdu ve salon boşalmaya başladı.

Sör Alliser Thorne'un kolay kolay gideceği yoktu. Tyrion tahttan aşağı indiğinde yaşlı şövalye merdivenin dibinde bekliyordu. "Kıyıdaki Doğugözcüsü'nden buraya kadar onca yolu alay edilmek için geldiğimi mi sanıyorsunuz?" dedi burnundan soluyarak. "Bu oyun değil, olanları kendi

gözlerimle gördüm. Size söylüyorum, ölüler yürüyordu.”

“Onları adamakıllı öldürmeyi denemelisiniz.” Sör Alliser, geçip gidecek Tyrion’ı kolundan yakalamak için bir hamle yaptı. Preston Greenfield iki adamın arasına girip, “Daha fazla yaklaşmayın sör,” diye uyardı Alliser’i.

Thorne, Kral Muhafızları’ndan bir şövalyeye meydan okumayacak kadar akıllıydı. “Sen tam bir aptalsın İblis,” diye bağırdı Tyrion’ın arkasından.

Cüce döndü. “Ben mi? Gerçekten mi? Öyleyse neden size gülüyorlardı merak ettim?” Belli belirsiz gülümsedi. “Adam toplamak için geldiniz, öyle değil mi?”

“Soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Sur korunmalı.”

“Korunması için adama ihtiyacınız var ve ben de size adam verdim... kulaklarınız sadece hakaret işitiyor olmasaydı duyardınız. Adamları alın, teşekkür edin. Beni, sizi tekrar çatallamak zorunda bırakmadan buradan ayrılın. Lord Mormont’a içten selamlarımı iletin... Jon Kar’a da lütfen.” Bronn, Sör Alliser’i kolundan tutup salondan çıkmaya zorladı.

Yüce Üstat Pycelle çoktan salondan ayrılmıştı ama Serçeparmak’la Varys kalarak, olup biteni baştan sona izlemişlerdi. “Size olan hayranlığım her geçen gün artıyor lordum,” diye itiraf etti hadım. “Tek hamlede hem Robb Stark’ı babasının kemikleriyle avuttunuz hem de ablanızın muhafızlarından kurtuldunuz. Kara kardeşe istediği kadar adam verip şehirdeki aç mideleri azalttınız. Bütün bunları öyle ince bir alayla yaptınız ki kimse cücenin hurafelerden korktuğunu da söyleyemeyecek. Ah, çok ustaca.”

Serçeparmak sakalını tuttu. “Bütün muhafızlarını göndermeyi gerçekten düşünüyor musun Lannister?”

“Hayır. *Ablamın* bütün muhafızlarını göndermeyi düşünüyorum.”

“Kraliçe buna asla izin vermez.”

“Ah, ben vereceğini biliyorum. Onun *kardeşiyim.* Beni daha fazla tanıdığında anlayacaksın ki ağzımdan çıkan her şeyin arkasında dururum.”

“Yalanların bile mi?”

“*Özellikle* yalanların. Lord Petyr, benden hoşnut olmadığınız hissine kapılıyorum.”

“Sizden her zamanki kadar hoşlanıyorum lordum ama aptal yerine

koyulmayı sevmem. Myrcella, Trystane Martell'le evlenirse Robert Arryn'la evlenemez, öyle değil mi?"

"İnanılmaz bir skandal yaratmadan evlenemez, hayır," dedi Tyrion. "Küçük hilem için pişmanım lordum ama sizinle konuştuğumuzda Dorne Prensi'nin teklifimi kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum."

Serçeparmak ikna olmamıştı. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam lordum. Beni kandırmacalarınızın dışında bırakın."

Eğer sen de benim için aynı şeyi yaparsan, diye düşündü Tyrion, Serçeparmak'ın belindeki hançere bakıyordu. "Gücendirdiysem çok üzgünüm lordum. Sizi ne kadar sevdiğimizi, size nasıl ihtiyaç duyduğumuzu herkes biliyor."

"Bunu unutmamaya çalışın," dedi Serçeparmak ve salondan ayrıldı.

"Benimle yürü Varys," dedi Tyrion. Tahtın arkasındaki kral kapısından çıktılar. Hadımın terlikleri taş zeminde yumuşak sesler çıkarıyordu.

"Lord Baelish haksız sayılmaz, biliyorsunuz değil mi? Kraliçe, muhafızları göndermenize asla izin vermez."

"Verecek. Sen de göreceksin."

Varys'in dolgun dudaklarından ince bir gülümseme geçti. "Görecek miyim?"

"Ah, kesinlikle. Ablama, bunun Jaime'yi kurtarma planının bir parçası olduğunu söyleyeceksin."

Varys elini pudralı yanağına götürdü. "Bu planın içinde Bronn'un Kral Toprakları'nın en karanlık yerlerinden topladığı dört adamın da rolü olacak şüphesiz. Bir hırsız, bir zehirci, bir oyuncu ve bir katil."

"Onlara kırmızı pelerin ve altın aslanlı miğfer giydir. Diğer muhafızlardan farkları kalmayacak. Adamları Nehirova'ya gönderebileceğim bir dalavere arıyorken aslında bunu apaçık yapabileceğimi fark ettim. Ellerinde Lannister sancaklarıyla ana kapıdan çıkacaklar ve Lord Eddard'ın kemiklerine eşlik edecekler." Şeytanca gülümsedi. "Bu dört adamın dikkatle izlenmesi gerek. Yüz kişinin içinde dört kişi kolayca kaybolabilir. Bu yüzden, sahte muhafızların yanı sıra gerçek muhafızlar da yollamalıyım... ablama böyle söyleyeceksin."

"Ve ablanız, bütün endişesine rağmen sevgili kardeşi Jaime uğruna muhafızlarının ayrılmasına izin verecek." Sütunlu boş bir koridordan geçtiler.

“Yine de kırmızı pelerinlilerin yokluğu kraliçeyi huzursuz edecektir.”

“Onu huzursuzken daha çok seviyorum,” dedi Tyrion.

Sör Cleos aynı gün öğlen vakti Kızıl Kale’den ayrıldı, Vylarr ve yüz kırmızı pelerinli muhafızla birlikte. Robb Stark’ın gönderdiği adamlar Kral Kapısı’nda kafileye katılıp batıya olan uzun yolculularına başladılar.

Tyrion, Timett’i barakalarda Yanık Adamlar’la zar oynarken buldu. “Gece yarısı çalışma odama gel,” dedi. Timett tek gözüyle Tyrion’a bakıp başıyla onayladı. Uzun konuşmaların adamı değildi.

Akşam yemeğini Küçük Salon’da Ay Kardeşleri ve Taş Kargalar’la birlikte yedi. Bu kez şaraptan uzak durdu. Keskin zihnine ihtiyacı olacaktı. “Shagga, bu hangi ay?”

Shagga’nın kaş çatması vahşiydi. “Siyah, sanırım.”

“Batıda bu aya hain ayı denir. Bu gece fazla içme ve baltan keskin olsun.”

“Bir Taş Karga’nın baltası her zaman keskindir. Shagga’nın baltaları hepsinden keskin olur. Bir keresinde bir adamın kellesini kesmiştim ama adam saçını taramaya kalkışana kadar farkında bile değildi. Kafası o zaman yere düştü.”

“Sen de bu yüzden mi saçlarını hiç taramıyorsun?” Taş Kargalar kükrer gibi kahkaha atmaya ve ayaklarını yere vurmaya başladılar. İçlerinde en çok gürültü çıkaran Shagga’ydı.

Gece yarısı kale sessiz ve karanlıktı. Siperlerdeki birkaç altın pelerinli Kral Eli Kulesi’nden çıktıklarını görmüştü kuşkusuz ama kimse sesini çıkarmamıştı. O, Kral Eli’ydi ve nereye gittiği sadece onu ilgilendirirdi.

İnce ahşap kapı Shagga’nın tekmesiyle gök gürültüsüne benzeyen bir *çatırtıyla* kırıldı. Ahşap parçaları içeri doğru uçarken Tyrion bir kadının korku dolu çığlığını duydu. Shagga üç güçlü darbeyle kapıyı parçaladı ve yıkıntıları tekmeleyerek yol açtı. Arkasından Timett girdi ve daha sonra da Tyrion, kıymıklara dikkat ederek yürüyordu. Şömine ateşi birkaç kızıl köze dönüşmüştü ve gölgeler yatak odasının içinde uzuyordu. Timett ağır örtüleri çekip alınca yataktaki çırılçıplak hizmetçi kız, kocaman olmuş gözleriyle adama baktı. “Lütfen lordlarım, bana zarar vermeyin,” diye yalvardı kız. Korkuyla sinip Shagga’dan uzaklaşırken elleriyle göğüslerini örtmeye çalışıyordu.

“Git,” dedi Tyrion. “İstediğimiz sen değilsin.”

“Shagga bu kadını istiyor.”

“Shagga bu şehirdeki bütün orospuları istiyor,” diye şikâyet etti Timett oğlu Timett.

“Evet,” dedi Shagga utanmadan. “Shagga bu kadına güçlü bir çocuk verecek.”

“Eğer güçlü bir çocuk isterse kimi araması gerektiğini biliyor artık,” dedi Tyrion. “Timett, kızı dışarı çıkar... mümkünse nazik ol.”

Yanık Adam kızı yataktan kaldırıp yarı yürüterek yarı sürükleyerek odadan çıkardı. Shagga bir köpek yavrusu kadar hüzünlü gözlerle kızın gidişini izledi. Kız kırık kapının parçalarına takılıp tökezledi, Timett’in itmesiyle kendini koridorda buldu. Kuzgunlar kafalarının üstünde çığlık atıyordu.

Tyrion, Üstat Pycelle’i örten yumuşak battaniyeyi çekti. “Söyleyin üstat, Hisar genç hizmetçilerle yatağa girmenizi onaylıyor mu?”

Yaşlı adam da en az kız kadar çıplaktı ama o kadar hoş bir görüntü yarattığı söylenemezdi. Ağır göz kapakları ilk kez tamamen açıktı. “Bunların anlamı ne? Ben yaşlı bir adamım, sizin sadık hizmetkârınızım...”

Tyrion yatağa oturdu. “O kadar sadıksınız ki Doran Martell’e mektuplarımdan sadece birini yolladınız. Diğerini de ablama verdiniz.”

“Ha- hayır,” diye kekeledi Pycelle. “Hayır, yanılıyorsunuz, yemin ederim. Ben değildim. Varys yaptı. Örümcek. Sizi uyarmıştım...”

“Bütün üstatlar bu kadar kötü mü yalan söylüyor? Varys’e, yeğenim Tommen’ı Prens Doran’ın himayesine vereceğimi söylemiştim. Serçeparmak, Myrcella’yı Kartal Yuvası’na göndereceğimi sanıyordu. Myrcella’yı Dorne Prensi’ne önerdiğimi kimseye söylememiştim... gerçek sadece *size* verdiğim mektupta yazılıydı.”

Pycelle battaniyenin ucuna tutundu. “Kuşlar kaybolmuştur, mektuplar çalınmış ya da satılmıştır... Varys yaptı. O hadımla ilgili kanınızı donduracak şeyler anlatabilirim size...”

“Leydim kanımın sıcak olmasını tercih ediyor.”

“Hata yapmayın. Hadım size verdiği her sır karşılığında yedi sır saklıyor. Ve Serçeparmak, hele o...”

“Lord Petyr hakkında her şeyi biliyorum. O da en az sizin kadar güvenilmez. Shagga, şunun aletini kes ve keçilere yedir.”

Shagga çift bıçaklı dev baltasını havaya kaldırdı. “Hiç keçi yok yarımadam.”

“Kes.”

Shagga kükreyerek öne atıldı. Pycelle çığlık atıp yatağı ıslattı. Korkuyla adamdan uzaklaşmaya çalışırken her yere sidik sıçratmıştı. Shagga üstadı beyaz sakallarının ucundan yakaladı. Tek balta darbesiyle adamın sakalının üçte birini kopardı.

“Timett, sence sevgili dostumuz arkasına saklanacağı sakalları yokken daha dürüst davranır mı?” Çizmesine sıçrayan sidiği temizlemek için çarşafın ucunu kullandı.

“Çok yakında gerçeği anlatacak.” Timett’in yanık gözünün çukurunda karanlık birikmişti. “Korkusunun pis kokusunu alabiliyorum.”

Shagga avcundaki tüy yumağını yere atıp kalan sakalları yakaladı. “Kıpırdamayın üstat,” diye uyardı Tyrion. “Shagga sinirlendiğinde elleri titrer.”

“Shagga’nın elleri asla titremez,” dedi dev adam öfkeyle. Baltanın hilal şeklindeki bıçağını yaşlı adamın titreyen çenesinin altına bastırmış bir tutam sakal daha kesiyordu.

“Ne zamandır ablam için muhbirlik yapıyorsun?”

Pycelle’in nefes alışı sık ve hafifti. “Ne yaptıysam Lannister Hanedanı için yaptım.” Yaşlı adamın geniş alnı terle kaplanmıştı, bir tutam beyaz saç buruşuk tenine yapışmıştı. “Daima... yılladır... lord babanız için, ona sorun. Ben her zaman onun sadık hizmetkârıydım. Aerys’e kapılarını açmasını söyleyen bendim...”

İşte *bu* Tyrion’ı şaşırtmıştı. Şehrin düştüğü zamanlarda Tyrion, Casterly Kayası’nda çirkin bir çocuktu. “Yani Kral Toprakları’nın işgali de senin işindi?”

“Diyar için yaptım! Rhaegar öldüğünde savaş bitmişti. Aerys deliydi, Viserys çok küçüktü. Prens Aegon annesinin memesinden süt emiyordu ve diyarın bir krala ihtiyacı vardı... Babanız olsun diye dualar ettim ama Robert çok güçlüydü ve Eddard Stark çok hızlıydı...”

“Kaç kişiye ihanet ettin, merak ediyorum? Aerys, Eddard Stark, ben... Ya Kral Robert? Lord Arryn, Prens Rhaegar? Nerede başlıyor Pycelle?” Nerede

bittiğini biliyordu.

Balta, Pycelle'in gırtlak kemiği sıyırıp çenesinin altındaki gevşek deriyi sıvazlayarak son sakalları da kesti. "Siz... siz burada değildiniz," diye inledi yaşlı adam bıçak yanağına doğru çıkarken. "Robert... yaraları... eğer onları görseydiniz, koklasaydınız, siz de hiç şüphesiz..."

"Ah, yaban domuzunun senin işini yaptığını biliyorum ama hayvan işi yarım bıraksaydı sen seve seve tamamlardın."

"O sefil bir kraldı... gösteriş meraklısı, sarhoş, şehvet düşkünü... ablanızı bırakmak üzereydi, kendi kraliçesini... lütfen... Renly, Yüksek Bahçe'nin kızını kaleye getirmeyi planlıyordu, ağabeyinin aklını çelmek için... tanrılar gerçeği biliyor."

"Lord Arryn'e düzenlenen komplo neydi?"

"Arryn *biliyordu*," dedi Pycelle. "Ablanızın..."

"Onun neyi bildiğini biliyorum," diyerek adamın sözünü kesti Tyrion. Shagga'yla Timett'in de bilmesine gerek yoktu.

"Jon Arryn karısını Kartal Yuvası'na geri yolluyordu ve oğlu kısa zaman içinde Ejderha Kayası'na himayeye gönderilecekti... açıklamak üzereydi..."

"Bu yüzden ilk önce onu zehirledin."

"Hayır." Pycelle güçsüzce mücadele etmeye çalışıyordu. Shagga kükreyerek adamın kafasını yakaladı. Dağ adamı o kadar iriydi ki üstadın kafatasını yumurta kabuğuymuşçasına kolayca kırabilirdi.

Tyrion *tı*sladı. "İlaçlarının arasında Lys'in gözyaşları şişesi olduğunu gördüm. Lord Arryn'ın kendi üstadını gönderip tedavisini sen üstlendin böylece ölümünü şansa bırakmadın."

"Yanılıyorsunuz!"

"Ona daha temiz bir tıraş yap," dedi Tyrion. "Tekrar boğazından başla."

Balta, yaşlı adamın dersini törpüleyerek tekrar aşağı kaydı. Pycelle'in titreyen dudaklarının arasından tükürük baloncukları çıkıyordu. "Lord Arryn'ı kurtarmaya çalıştım, yemin ederim..."

"Dikkatli ol Shagga. Adamı kesiyorsun."

Shagga homurdandı. "Dolf savaşçıların babasıydı, berberlerin değil."

Boğazından sızan kanın göğsüne aktığını hisseden yaşlı adam titredi ve kalan

son güç kırıntısı da adamı terk etti. Üstüne çullandıkları anda olduğundan daha küçük ve daha kırılgan görünüyordu. “Evet,” diye inledi hafifçe. “*Evet.* Colemon lordu temizliyordu, ben de onu gönderdim. Kraliçe, Lord Arryn’ın ölmesini istiyordu, bunu söylemiyordu, söyleyemiyordu çünkü Varys dinliyordu. Her zaman dinliyordu ama kraliçenin yüzüne ne zaman baksam ne istediğini görüyordum. Buna rağmen ona zehri veren ben değildim, yemin ederim.” Yaşlı adam ağlıyordu. “Varys de doğrulayacaktır. Zehri yaveri verdi. Hugh diyorlardı ona. O yapmış olmalı, ablanıza sorun, ona sorun.”

Tyrion’ın midesi bulanmıştı. “Onu bağlayın ve buradan götürün,” diye emretti. “Kara hücrelerden birine atın.”

Yaşlı adamı sürükleyerek kırık kapıdan çıkardılar. “Lannister,” diye inledi üstat. “Her şeyi Lannisterlar için yaptım.”

Üstat götürüldükten sonra Tyrion ağır ağır odayı inceledi. Raflardan birkaç küçük şişe daha aldı. Tyrion işini görürken kuzgunlar tuhaf şekilde huzur veren sesler çıkararak başının üstünde mırıldanıyordu. Hisar, Pycelle’in yerine bir adama gönderene kadar kuşlarla ilgilenmesi için birini bulmalıydı.

Güvenmeyi umduğum adam oydu. Varys ve Serçeparmak sadece Pycelle kadar güvenilir adamlardı, biliyordu... ama daha kurnazdılar ve daha tehlikeli. Belki de babasının yöntemini kullanmak en doğrusuydu: İlyn Payne’i çağır, kapılara üç kafa astır ve işin bitsin. *Ve bu çok güzel bir manzara yaratmaz mıydı,* diye düşündü.

Arya

Korku kılıçtan derin keser, diyebilirdi Arya kendine ama korkunun kaybolmasını sağlamıyordu bu. Korku, yürümekle geçen uzun günlerin sonunda ayaklarının altında beliren su kesecikleri ve bayat ekmek gibi hayatının bir parçasıydı artık.

Korkunun ne demek olduğunu bildiğini sanırdı ama Tanrı Gözü'nün yanındaki ardiyede daha iyi öğrenmişti. Yürüyen Dağ hareket emri vermeden önce sekiz gün boyunca orada kalmış ve her gün birinin öldüğüne şahitlik etmişti.

Dağ, her sabah kahvaltısını ettikten sonra ardiyeye geliyor, tutsaklardan birini alıp sorgulamak için götürüyordu. Köylüler adamın yüzüne asla bakmıyordu. Belki de, ona bakmazlarsa adamın da onları gözden kaçıracağını düşünüyorlardı... ama Dağ onları görüyordu ve aralarından istediğini seçiyordu. Saklanacak bir yer yoktu, oynanacak oyun yoktu, güvende olmanın bir yolu yoktu.

Bir kız, üç gece üst üste bir askerin yatağını paylaştı, dördüncü günde Dağ kızı seçti ve asker hiç sesini çıkarmadı.

Güler yüzlü yaşlı bir adam köylülerin giysilerini onarıyor ve Kral Topakları'nda altın pelerinlilere hizmet eden oğluyla ilgili gevezelik edip duruyordu. "O, kralın adamı," diyordu. "Benim gibi, kralın iyi bir adamı, her şey Joffrey için." Bunu o kadar fazla tekrar ediyordu ki diğer tutsaklar yaşlı adama 'Her-şey-Joffrey-için' diye seslenmeye başlamıştı. 'Her-şey-Joffrey-için' beşinci günde alındı.

Yüzü çiçek bozuğu genç bir anne, küçük kızını incitmeyeceklerine dair söz vermeleri karşılığında bildiği her şeyi anlatmayı önerdi. Dağ, genç anneyi dinledi, ertesi sabah küçük kızı alarak kadının hiçbir şey atlamadan her şeyi anlatmasını sağladı.

Seçilenler diğer tutsakların önünde sorgulanıyordu. Böylece vatan hainlerinin ve asilerin kaderinin ne olduğunu herkes görebiliyordu. Sorguyu,

diğerlerinin Vadeci dediği bir adam yapıyordu. Vadeci'nin yüzü ve giysileri o kadar sıradandı ki Arya adamı iş başında görmeseydi köylülerden biri sanabilirdi. "Vadeci onları öyle bir inletiyor ki altlarına işiyorlar," demişti düşük omuzlu Chiswyck, Arya'nın ısırmaya çalıştığı adamdı; Arya'nın çok cesur çıktığını söyledikten sonra kafasına çelik eldivenli eliyle vurmuştu. Bazen Vadeci'ye yardım ediyordu. Bazen de diğerleri yapıyordu bu işi. Sör Gregor Clegane hiç hareket etmeden duruyor, izliyor, dinliyordu, kurban ölene kadar...

Sorular hep aynıydı. Kasabada gizlenmiş altınlar var mıydı? Gümüş? Değerli taşlar? Daha fazla yiyecek var mıydı? Lord Beric Dondarrion neredeydi? Hangi köylüler ona yardım etmişti? Dondarrion köyden ayrılıp nereye gitmişti? Kaç şövalye, kaç okçu, kaç silahlı adam vardı? Silahları nasıldı? Kaçı atlıydı? Kaçı yaralıydı? Başka hangi düşmanları görmüşlerdi? Kaç kişi? Ne zaman? Nasıl sancaklar taşıyorlardı? Nereye gitmişlerdi? Kasabada gizlenmiş altınlar var mıydı? Gümüş? Değerli taşlar? Daha fazla yiyecek var mıydı? Lord Beric Dondarrion neredeydi? Yanında kaç adam vardı? Üçüncü günün sonunda Arya soruları kendi kendine sorabilirdi.

Biraz altın buldular, biraz gümüş, büyük bir kese dolusu bakır sikke ve iki askerin neredeyse dövüşmesine sebep olan lal taşından yapılmış bir kadeh takımı. Lord Beric'in on sefil adamı olduğunu öğrendiler ya da yüz atlı şövalyesi; batıya gitmişlerdi ya da doğuya ya da kuzeye ya da güneye; gölü bir sandalla geçmişlerdi, bir öküz kadar güçlüydü ya da kanlı iltihap yüzünden zayıf Vadeci'nin sorgusundan kimse sağ çıkamamıştı, hiçbir erkek, hiçbir kadın, hiçbir çocuk. En güçlü olanı akşam çökünceye kadar dayanmıştı. Ölü bedenleri kurtlara yem olsun diye ateşlerin arkasına asılmıştı.

Kasabadan ayrıldıklarında Arya bir su dansçısı olmadığını biliyordu. Syrio Forel kendisini yere devirip kılıcını almalarına asla izin vermezdi ya da onlar Lommy Yeşilel'i öldürürken durup izlemezdi. Syrio Forel o ardiyede sessizce oturmaz, diğer tutsakların arasında uysal uysal dolaşmazdı. Starklar'ın armasında ulu kurt vardı ama Arya kendini bir koyun gibi hissediyordu, diğer koyunlarla çevrelenmiş bir koyun. Köylülerin koyunluğundan en az kendinden tiksindiği kadar nefret ediyordu.

Lannisterlar her şeyi almıştı: Baba, arkadaşlar, ev, umut, cesaret. Biri İğne'yi

almıştı, diğeri ahşap kılıcını dizinde kırmıştı. Aptal sırrını bile almışlardı Arya'dan. Ardiye, kimsenin bakmadığı zamanlarda bir köşeye gidip gizlice işeyecek kadar büyüktü fakat yolda durum farklıydı. Tutabildiği kadar tutmuştu ama sonunda herkesin gözü önünde bir çalılığın kenarına çömelip pantolonunu indirmek zorunda kalmıştı. Ya bunu yapacaktı ya da altını ıslatacaktı. Al Turta aya benzeyen büyük gözleriyle Arya'ya bakmıştı ama ondan başka kimse oralı olmamıştı. Erkek koyun ya da dişi koyun, Sör Gregor ve adamlarının umrunda değildi.

Konuşmalarına müsaade yoktu. Patlak bir dudak Arya'ya çenesini tutmayı öğretmişti. Diğerleri hiç öğrenememişti. Üç yaşında bir erkek çocuk durmaksızın babasını istiyordu. Yüzünü dikenli bir gürzle ezdiler. Çocuğun annesi çığlık atmaya başlayınca ve Tatlı Raff kadını da öldürdü.

Arya onların ölümünü izledi ve hiçbir şey yapmadı. Cesur olmak insana ne kazandırırdı? Sorgu için seçilen bir kadın cesur olmaya çalışmıştı ama diğerleri gibi çığlıklar atarak ölmüştü. Bu yürüyüşte cesur insanlar yoktu, sadece korkmuş ve aç insanlar vardı. Çoğu kadın ve çocuktu. Az sayıdaki erkek ya çok yaşlı ya çok gençti. Diğerleri darağaçlarına asılmış, kurtlar ve kargalara bırakılmıştı. Gendry istisnaydı, miğferini kendisinin yaptığını itiraf etmişti; usta ya da çırak, demirciler öldürülemeyecek kadar kıymetliydi.

Lord Tywin'e hizmet etmek üzere Harrenhal'a götürüldüklerini söylemişti Yürüyen Dağ. "Sizler, asiler ve vatan hainlerisiniz. Lord Tywin size bu şansı verdiği için tanrılarınıza şükredin. İtaat edin, hizmet edin ve hayatta kalın."

Yaşlı bir kadının başka bir kadına, "Bu adil değil, değil," dediğini duydu Arya. Geceyi geçirmek için kamp kurmuşlardı, uyumaya hazırlanıyorlardı. "Biz vatan haini değiliz. Diğerleri de tıpkı bunlar gibi geldi ve istediklerini alıp gitti."

"Ama Lord Beric bize zarar vermemişti," diye fısıldadı arkadaşı. "Ve şu kırmızı rahip, aldıkları her şeyin bedelini ödedi."

"Ödedi mi? İki tavuğumu aldı ve karşılığında bana işaretli bir kâğıt parçası verdi. Bir parça eski kâğıdı yiyebilir miyim, sorarım sana? Kâğıt bana yumurta verir mi?" Yakınlarda bir nöbetçi olup olmadığını kontrol ettikten sonra üç kez tükürdü. "Bu Tully için, bu Lannisterlar için, bu da Starklar için."

"Bu hem ayıp hem de günah," diye tısladı yaşlı bir adam. "Eski kral yaşıyor

olsaydı bunların olmasına izin vermezdi.”

“Kral Robert mı?” diye sordu Arya kendini hakim olamayarak.

“Kral *Aerys*, tanrılar onu kutsasın,” dedi yaşlı adam fazlaca yüksek sesle. Bir nöbetçi konuşanları susturmak için salınarak geldi. Yaşlı adam iki dişini kaybetti ve gece boyunca başka konuşma duyulmadı.

Sör Gregor, Harrenhal’a tutsakların yanı sıra bir düzine domuz, bir süt ineği ve dokuz araba tuzlu balık götürüyordu. Dağ ve adamlarının atları vardı ama tutsaklar yayan yolculuk ediyordu. Kafileye ayak uyduramayacak kadar zayıf düşenler, kaçmaya yeltenen aptallarla birlikte hiç beklemeden öldürülüyordu. Gece olduğunda nöbetçiler kadınları çalılıkların arasına götürüyordu. Kadınların çoğu bunu bekliyormuş gibi görünüyor, uysalca boyun eğiyordu. Diğerlerinden daha güzel bir kız her gece dört beş farklı nöbetçiyle gitmek zorunda kalıyordu, sonunda adamlardan birinin başını taşla ezene kadar. Sör Gregor kızın başını büyük çift el kılıcıyla tek hamlede kesti ve herkesi izlemeye zorladı. “Bedenini kurtlara bırakın,” diye emretti işi bittiğinde, kılıcını temizlenmesi için yaverine uzattı.

Arya; siyah sakallı, hafifçe kelleşmiş Polliver isimli askerin belindeki kının içinde duran İğne’ye baktı. *Onu almaları iyi oldu*, diye düşündü, aksi takdirde Sör Gregor’a saldırmayı deneyebilirdi ve adam Arya’yı ikiye böler, kurtlara yem olarak bırakırdı.

İğne’yi çalmasına rağmen Polliver diğerleri kadar kötü sayılmazdı. Yakalandığı gece bütün Lannister adamları yüzleri birbirine benzeyen, miğferlerinden geniz sesleri gelen yabancılardı ama Arya hepsini tanıyordu artık. Kimin tembel, kimin acımasız, kimin aptal, kimin zeki olduğunu öğrenmek zorundaydı insan. Yaşlı, neşeli Chiswyck’ten ve yumuşak sesli Raff’tan alabileceğin tek şey elin tersiyle atılmış bir tokatken; Bokağız lakaplı, duyduğun en pis dile sahip adamın, fazladan bir parça ekmek istediğinde vereceğini bilmen gerekirdi.

Arya adamları izledi, dinledi, bir zamanlar Gendry’nin miğferini cilaladığı gibi nefretini cilaladı. Boynuzlu miğferi artık Dunsen takıyordu ve Arya bu yüzden adamdan nefret ediyordu. İğne’yi aldığı için Polliver’dan nefret ediyordu. Yaşlı Chiswyck’ten kendisini komik sandığı için nefret ediyordu. Ve

mızrağını Lommy'nin boğazına saplayan Tatlı Raff'tan hepsinden fazla nefret ediyordu. Sör Amory Lorch'tan Yoren için nefret ediyordu, Sör Meryn Trant'tan Syrio için, Tazı'dan kasabın oğlu Mycah'ı öldürdüğü için nefret ediyordu. Ve Sör İlyn'den ve Prens Joffrey'den ve kraliçeden babası için. Şişman Tom için, Desmond ve diğerleri için hatta Sansa'nın kurdu Leydi için nefret ediyordu. Vadeci, nefret bile edilemeyecek kadar silikti. Bazen Arya adamın hâlâ onlarla olduğunu unutuyordu; Vadeci, sorular sormazken sıradan bir askerdi, diğer askerlerin çoğundan daha sessizdi, binlerce yüzden biriydi.

Arya her gece isimlerini söylüyordu. "Sör Gregor," diyordu taş yastığına. "Dunsen, Polliver, Chiswyck, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Arya, Kışyarı'ndayken annesiyle septte, babasıyla tanrı korusunda dua ederdi ama Harrenhal'a giden yolda tanrı yoktu. Bu isimler hatırlaması gereken tek duaydı.

Her gün yürüdüler ve Arya her gece isimleri tekrar etti. Sonunda ağaçlar seyrekleşti. Arazi; yokuşlu tepelerden, kıvrımlı derelerden, güneşin yaktığı tarlalardan, ateşe verilmiş karakolların çürük bir diş gibi kararmış yıkıntılarından oluşan bir mozaiğe dönüştü. Yürüyüşle geçen uzun bir günün sonunda, uzaktaki gölün mavi sularının yanında, Harrenhal'un kulelerini gördüler.

Harrenhal'a vardıklarında her şeyin daha iyi olacağını söylüyordu tutsaklar. Arya bundan emin değildi. Yaşlı Dadı'nın, korku temeli üstüne kurulmuş Harrenhal hakkında anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. Kara Harren kalenin harcına insan kanı katmıştı. Çocukların duymak için eğilmelerini gerektirecek kadar kısık bir sesle anlatırdı Yaşlı Dadı ama Aegon'ın ejderhaları gelip Harren'ı ve bütün oğullarını kalenin taş duvarlarının arasında kızartmıştı. Arya nasır tutmuş ayaklarıyla yürürken dudaklarını ısırıyordu. Çok fazla kalmadığını söyledi kendine, gördükleri kuleler en fazla birkaç mil uzaklıktaydı.

Lord Tywin'in ordusunun sancaklarını görmeden önce, o günü ve ertesi günün büyük bir kısmını yürüyerek geçirmişlerdi. Ordu kalenin batısında, yakılmış bir kasabanın ortasında kamp kurmuştu. Harrenhal'u uzaktan görmek yanıltıcıydı, kale *büyüktü.* Muazzam yükseklikteki perde duvarlar gölün yanında dağ eteği gibi dikiliyordu. Duvarın üstüne dizilmiş ahşap-demir akrep mancınıklar adını aldıkları böcek kadar minik görünüyordu.

Arya, göl kıyısına yayılmış ve batılı adamların çadırlarının tepesine dikilmiş sancakların üstündeki armaları görmeden önce ordunun kokusunu aldı. Kokuya bakılırsa Lord Tywin'in ordusu uzun zamandır buradaydı. Kamp alanının çevresine kazılmış hela delikleri sinek kaynıyordu. Araziyi çevreleyen sivri kazıkların ucu hafiften yosun tutmaya başlamıştı.

Harrenhal'un sadece ana kapısı bile Kışyarı'nın Büyük Kule'si kadar genişti. Devasa olduğu kadar ürkütücü olan kapının taşları çatlak ve renksizdi. Dışarıdan, perde duvarın arkasından, kalenin uçsuz bucaksız beş kulesinin tepesi görünüyordu sadece. En kısa kule, Kışyarı'nın en uzun kulesinden daha yüksekti. Ama kuleler gökyüzüne muntazaman uzanmıyordu. Geçen bulutları yakalamaya çalışan yaşlı bir adamın yamuk yamuk parmakları gibi göründüklerini düşündü Arya. Yaşlı Dadı, taşların mum gibi eriyip merdivenlere ve pencerelere aktığını, öfkeli bir kızıllığın Harren'ı saklandığı yerde bulduğunu anlatmıştı. Arya her kelimeye inanabilirdi, her kule bir öncekinden daha şekilsiz, daha groteskti, yumrulu, çatlak ve oluk oluk...

"Oraya gitmek istemiyorum," diye ciyakladı Al Turta, Harrenhal'un kapıları kendileri için açıldığında. "Orada hayaletler var."

Chiswyck duymuştu ama ilk kez sadece gülümsedi. "Fırıncı oğlan, işte sana seçenek; ya hayaletlerle beraber yaşa ya da onlardan biri ol."

Al Turta herkesle birlikte içeri girdi.

Tutsaklar, taş ve ahşaptan yapılmış yankılı banyolara sokulup soyunmaya ve kaynar su dolu teknelere girip derileri soyulana kadar keselenmeye zorlandı. Başlarına bırakılan öfkeli ve yaşlı iki kadın bir yandan onları izliyor, bir yandan insan değil de yeni yakalanmış eşeklermiş gibi patavatsızca haklarında konuşuyorlardı. Kâhya Amabel sırası gelen Arya'nın ayaklarındaki nasırlara şaşkınlıkla dokundu. Kâhya Harra da, uzun saatler boyunca İğne'yle talim yapmanın sonucu oluşan el nasırlarına bakıyordu. "Bahse girerim ki bunlar tereyağı güğümü karıştırırken olmuştur," dedi. "Çiftlik çırağı mıydın? Neyse boşver kızım, çok çalışırsan bu dünyada daha iyi yerlere gelme şansın var. Çok çalışmazsan dayak yersin. Senin adın ne?"

Arya gerçek adını söylemeye cesaret edemedi ama Arry de diyemezdi; bu bir erkek adıydı, bir erkek olmadığını herkes görebiliyordu artık. "Gelincik," dedi

aklına gelen ilk kızını adını alarak. “Lommy bana Gelincik adını koydu.”

“Neden olduğunu anlayabiliyorum,” dedi Kâhya Amabel havayı koklarken. “Bu saçlar dehşet verici, aynı zamanda bit yuvası. Saçlarını keseceğiz, sonra mutfakta çalışmaya başlayacaksın.”

“Ben atlarla ilgilenmek isterim.” Arya atları seviyordu ve ahırlarda çalışırsa bir at çalıp kaçma şansı olabilirdi.

Kâhya Harra’nın attığı tokat öyle sertti ki Arya’nın şişmiş dudağı tekrar açıldı. “Çeneni kapalı tut yoksa daha beter olursun. Kimse sana fikrini sormadı.”

Ağzındaki kanın tadı tuzluydu, metale benziyordu. Arya başını yere indirdi ve hiçbir şey söylemedi. *Eğer İğne elimde olsaydı bana vurmaya cesaret edemezdi,* diye düşündü kederle.

“Lord Tywin’in atlarla ilgilenecek şövalyeleri, seyisleri, yaverleri var, senin gibilere ihtiyacı yok,” dedi Kâhya Amabel. “Mutfaklar temiz ve güvenli. Her zaman bol yemek ve kenarında uyuyabileceğin ateş de var. Mutfakta işe yarayabilirdin ama görüyorum ki pek akıllı bir kız değilsin. Harra, bence bunu Weese’e vermeliyiz.”

“Öyle diyorsan Amabel.” Arya’ya gri kaba yünden yapılmış bir elbise ve ayaklarına küçük gelen bir çift ayakkabı verip gönderdiler.

Weese, İnleyen Kule’nin kâhyalarından biriydi. Çıbana benzeyen bir burnu, dolgun dudaklarının kenarında kırmızı uçukları olan tıknaz bir adamdı. Arya adama gönderilen altı tutsaktan biriydi. Weese delgi gibi gözleriyle tutsaklara baktı. “Lannisterlar kendilerine iyi hizmet edenlere karşı cömert davranır. Bu hiçbirinizin hak etmediği bir onur ama insan savaş sırasında elindekilerle yetinir. Çok çalışın, yerinizi bilin, bir gün benim kadar yükselebilirsiniz. Lordumun nezaketine karşılık haddinizi aşmaya kalkarsanız kaşınızda *beni* bulursunuz.” Tutsakların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek soyluların gözlerinin içine bakmamaları, kendilerine bir şey sorulmadan konuşmamaları ve asla lordun yoluna çıkmamaları gerektiğini anlattı. “Burnum asla yalan söylemez,” dedi. “Saygısızlığı koklayabilirim, kibri koklayabilirim, itaatsizliği koklayabilirim. Eğer bu kokular burnuma gelirse hesabını sorarım. Sizi kokladığımda almak istediğim tek koku, korku.”

Daenerys

Qarth'ın duvarlarındaki adamlar onun gelişini duyurmak için zillere vuruyor, vücutlarını bronz yılanlar gibi saran tuhaf boruları üflüyordu. Develi bir sıra asker Dany'nin şeref muhafızlığını yapıyordu. Pullu bakır zırhlar giyen süvariler, siyah kuştüyleriyle süslenmiş bakır boynuzlu miğferler takıyor, yakut ve lal taşlarıyla bezenmiş eyerlerde oturuyorlardı. Develerinin sırtına rengârenk battaniyeler serilmişti.

"Qarth, gelmiş geçmiş en büyük şehirdir," demişti Pyat Pree, Vaes Tolorro'nun kemiklerinin ortasında. "Dünyanın merkezidir, kuzey ve güney arasındaki kapıdır, doğu ve batıyı birbirine bağlayan köprüdür, insan hafızasının ötesinde kadimdir. Bilge Saathos şehre ilk bakışından sonra gözlerini kendi elleriyle çıkartmış çünkü Qarth'dan sonra göreceği her şeyin çirkin ve sefil geleceğini biliyormuş."

Dany, büyücü adamın sözlerini tumturaklı bulmuştu ama şehrin harikuladeliği inkâr edilemezdi. Özenle oyulmuş üç kalın duvar Qarth'ı çevreliyordu. On metre yüksekliğindeki dış duvar kırmızı kumtaşından örülmüş, hayvan oymalarıyla süslenmişti: Kıvrılarak sürünen yılanlar, uçan çaylaklar, yüzen balıklar, kızıl topraklarda koşan kurtlar, çizgili atlar ve devasa filler. On iki metre yüksekliğindeki granit orta duvar savaş sahneleriyle canlanmıştı: Çarpışan kılıçlar, mızraklar, kalkanlar, havada uçuşan oklar, savaşan şövalyeler, katledilen bebekler ve cenaze ateşleri. On beş metre uzunluğundaki iç duvar siyah mermerdendi ve Dany'nin yüzünü kızartan oymalarla kaplıydı. Sonunda aptallık ettiğini söyledi kendine; bakire değildi, katliam sahneleriyle dolu gri duvara çekinmeden bakabiliyorken birbirine zevk veren kadın ve erkeklerin görüntüsünden neden gözlerini kaçırıyordu?

Dış kapılar bakır kaplıydı, orta kapılar demir, iç kapıların üstüne altın gözler kakılmıştı. Dany yaklaştıkça bütün kapılar açıldı. Şehrin içinden gümüş atıyla geçerken çocuklar koşarak geliyor, yola çiçekler saçıyorlardı. Altın renkli sandaletler ve parlak boyalar giyiyorlardı, o kadar.

Vaes Tolloro'dan kaçan bütün renkler Qarth'a gelmişti sanki. Ateşli bir rüyanın gül rengi tonlarıyla, kızıllarıyla, morlarıyla renklenmiş binalar bir masaldan çıkmış gibi görünüyordu. Dany, çiftleşen iki yılan şeklinde yapılmış bronz bir kemerin altından geçti. Yılanların pulları yeşimden, obsidiyen camından ve laciverttaşından kesilmişti. Gökyüzüne uzanan ince kuleler Dany'nin o güne kadar gördüğü en yüksek kulelerdi. Meydanlar; ejderha, griffin ve mantikor şekli verilmiş gösterişli çeşmelerle doluydu.

Qarthlılar, ağırlıklarını taşıyamazmış gibi görünen zarif balkonlarından, sıralandıkları cadde kenarlarından Dany'yi izliyordu. İnce, beyaz tenli insanlardı. Danteller, ipekler, kaplan kürkleri giyiyorlardı. Hepsi de Dany'ye lordlar ve leydiler gibi görünüyordu. Kadınların giydikleri elbiseler tek göğüslerini açıkta bırakıyordu. Erkekler boncuklu ipek etekler içindeydi. Sırtında aslan postundan cübbesi, boynunda siyah Drogon'la insanların arasından geçen Dany kendini hırpani ve barbar hissediyordu. Dothraklar, Qarthlılar'a beyaz suratlarından ötürü "Süt Adamlar" derdi ve Drogo doğunun muhteşem şehrini yağmalayacağı günün hayalini kurardı. Dany kansüvarilerine baktı. Badem şekilli siyah gözleri ne düşündüklerine dair bir ipucu vermiyordu. *Düşündükleri tek şey yağma mı?* diye merak etti. *Bu insanlara çok vahşi görünüyor olmalıyız.*

Pyat Pree, Dany'nin küçük *khalasar*'ını, şehrin kadim atalarının beyaz ve yeşil mermer kaideler üstüne yerleştirilmiş devasa heykellerinin dikildiği çarşının ortasına getirdi. Kafesli tavanının binlerce renkli kuşa ev sahipliği yaptığı kubbeli yapının içindeki pazar yerinden geçtiler. Ahırların üstündeki taraçalı duvarlardan rengârenk çiçekler ve ağaçlar sarkıyordu. Aşağıda, tanrının yeryüzüne bahşettiği her şey satılıktı.

Tacir Prens Xaro Xhoan Daxos, Dany'nin yanına geldiğinde gümüş at huysuzlandı. Atların develere tahammül edemediğini öğrenmişti Dany. "Güzeller güzeli kadın, arzuladığınız herhangi bir şey görürseniz sadece söyleyin, sizindir," dedi Xaro değerli taşlarla süslenmiş eyerinden sarkarak.

"Bütün Qarth onun, değersiz şeylere ihtiyacı yok," dedi mavi dudaklı Pyat Pree. "Size söz verdiğim gibi olacak *Khaleesi.* Benimle birlikte Ölümsüzler Sarayı'na gelin. Bilgeliğin ve gerçekliğin suyundan için."

“Ben ona içmek için tatlı sular ve sarılıp uyumak için ipekler verebilecekken neden senin Toz Sarayı’na gelsin?” dedi Xaro büyücüye. “On Üçler, onun güzel başına siyah yeşim ve ateş opallerinden yapılmış bir taç takabilir.”

“Arzu ettiğim tek saray, Kral Toprakları’ndaki kırmızı kaledir lordum Pyat,” dedi Dany. Büyücüye karşı temkinliydi, *maegi* Mirri Maz Duur sayesinde büyü işleriyle uğraşanları tanıyordu. “Ve Xaro, eğer muhteşem Qarth bana hediyeler sunmak istiyorsa, zaten benim olanı geri alabilmem için gemiler ve kılıçlar versin.”

Pyat’ın mavi dudakları zarif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Siz nasıl emrederseniz öyle olacak *Khaleesi*.” Devesinin sırtında sallanarak uzaklaşırken kıyafetinin uzun boncukları adamı takip ediyordu.

“Genç kraliçe yaşının çok üstünde bir bilgeliğe sahip,” diye mırıldandı yüksek eyerinden aşağı sarkan Xaro. “Qarth’ta bir deyiş vardır. Bir büyücünün evi kemiklerden ve yalanlardan inşa edilir.”

“İnsanlar Qarth’ın büyücülerinden bahsederken neden seslerini alçaltıyorlar o halde? Doğuda, büyücülerin güçlerine ve bilgeliklerine saygı duyulur.”

“Bir vakitler kudretliydiler,” diye onayladı Xaro. “Ama şimdi, güçleri ve kabiliyetleri onları terk ettikten sonra bile böbürlenmeye devam eden yaşlı ve çelimsiz askerlere benziyorlar. Kuru parşömenlerini okuyup dudakları maviye dönene kadar akşam gölgesi içiyorlar. Eski büyücülerle kıyaslandıklarında boş kabuklar gibiler. Pyat Pree’nin hediyeleri ellerinizde toza dönüşür, sizi uyarıyorum.” Devesini kamçıladı ve uzaklaştı.

“Karga, kuzguna karasın diyor,” diye mırıldandı Sör Jorah, Batıdiyar’ın Ortak Dil’inde konuşarak. Sürgün şövalye her zamanki gibi Dany’nin sağ tarafında at sürüyordu. Qarth’a doğru yola çıkarlarken Dothrak giysilerini çıkarmış, dünyanın öbür ucundaki Kral Toprakları’nda giyilen zırhını, göğüs kalkanını ve yünlülerini kuşanmıştı. “Bu adamların ikisine de dikkat etmelisiniz Majesteleri.”

“Bu adamlar tacımı geri almama yardım edecek,” dedi Dany. “Xaro’nun serveti sonsuz ve Pyat Pree...”

“...gücü varmış gibi davranıyor,” dedi şövalye sertçe. Yeşil pelerinindeki Mormont Hanedanı’nın ayısı ayakta duruyordu; siyah ve öfkeli. Sör Jorah

Mormont pazar yerini dolduran kalabalığa bakarken armasındaki ayı kadar acımasız görünüyordu. “Burada fazla oyalanmaya niyetim yok kraliçem. Bu yerin kokusundan hiç hoşlanmadım.”

Dany gülümsedi. “Belki de develerin kokusunu alıyorsundur. Qarthlılar’ın kokusu benim burnum için yeterince tatlı.”

“Tatlı kokular bazen kötü kokuları bastırmak için kullanılır.”

Benim büyük ayım, diye düşündü Dany. *Ben onun kraliçesiyim ama aynı zamanda küçük yavrusuyum ve bu hiç değişmeyecek, her zaman beni korumaya çalışacak.* Bu düşünce kendini güvende hissetmesini sağlamıştı ama aynı zamanda üzücüydü. Şövalyeyi daha çok sevebilmeyi isterdi.

Xaro Xhoan Daxos, Dany’ye evinin konuk severliğini sunmuştu. Dany büyük bir ev bekliyordu ama şehirdeki binaların çoğundan büyük bir sarayla karşılaşmayı hayal etmemişti. *Yargıç İllyrio’nun malikânesi bunun yanında domuz ağılı gibi kalıyor,* diye düşündü. Xaro, Dany’nin bütün insanlarının ve atlarının evine rahatça sığabileceğini söylemişti. Gerçekten öyleydi, saray onları yutmuştu. Xaro sarayın bütün bir kanadını Dany’ye tahsis etmişti. Kendi bahçesi, mermer banyo havuzu, kulesi ve büyücü labirenti vardı. Hizmetçiler her ihtiyacını karşılıyordu. Özel dairesinin zemini yeşil mermerdi. Duvarlar, havanın her nefes alışıyla pırıldayan rengârenk ipek perdelerle kaplıydı. “Çok cömertsiniz,” dedi Xaro Xhoan Daxos’a.

“Hiçbir hediye Ejderhaların Anası için yeterince büyük değildir,” diye karşılık verdi Xaro Xhoan Daxos. Ağır ve zarifçe hareket eden kel bir adamdı. Büyük bir gagaya benzeyen burnuna yakut, yeşim ve opal hızmalar takmıştı. “Yarın sabah kahvaltısında hindi ve çayır kuşu dili yemelisiniz ve dünyanın en güzel kadınına yakışır bir müzik dinlemelisiniz. On Üçler ve Qarth’ın bütün büyükleri bağlılıklarını sunmak üzere huzurunuza çıkacak.”

Qarth’ın bütün büyükleri ejderhalarımı görmeye gelecek, diye düşündü Dany ama aklından geçeni söylemek yerine Xaro’ya nezaketi için teşekkür etti ve adamı gönderdi. Ölümsüzler’in bir görüşme talep ettiğini söyledikten sonra Pyat Pree de ayaklandı. “Yaz mevsiminde yağan kar kadar nadir bir onurdur,” dedi. Gitmeden önce mavi dudaklarıyla Dany’nin çıplak ayaklarını öpüp bir hediye verdi; kavanozdaki merhemin, havanın ruhlarını gösterdiğine dair yemin etti.

Son ayrılan gölge bağcısı Quaithe oldu. Dany'nin ondan aldığı tek şey bir uyarıydı. "Dikkatli olun," dedi kırmızı cilalı maske takan kadın.

"Kime karşı?"

"Herkese. Gece ve gündüz yeniden hayat bulan harikaları görmeye gelecekler ve gördüklerinde onları şehvetle arzulayacaklar. Ejderha, ateşin vücut bulmuş halidir ve ateş, güç demektir."

Quaithe de gittiğinde, "Kadın doğru söylüyor Majesteleri... ama onu da diğerlerinden fazla sevdiğimi söyleyemem," dedi Sör Jorah.

"Onu anlamıyorum." Pyat ve Xaro, ejderhaları gördükleri ilk andan itibaren Dany'yi sözlere, yeminlere boğmuşlar, kendilerini onun en sadık hizmetkârları ilan etmişlerdi ama Quaithe birkaç esrarlı kelimeden başka bir şey söylememişti. Kadının yüzünü hiç görmemiş olmak Dany'yi rahatsız ediyordu. *Mirri Maz Duur'u hatırla,* dedi kendine. *İhaneti hatırla.* Kansüvarilerine döndü. "Burada kaldığımız sürece kendi nöbetimizi kendimiz tutacağız. Benim iznim olmadan sarayın bu kanadına kimse girmesin ve ejderhalar iyi korunsun."

"Yerine getirilecek *Khaleesi*," dedi Aggo.

"Qarth'ın sadece bize gösterilmek istenen bölümlerini gördük," diye devam etti Dany. "Rakharo, git ve geri kalan yerlere bak. Göreceklerini bana anlat. Yanına iyi adamlar al. Erkeklerin girmesinin yasak olduğu yerler için kadınlardan al."

"Emredersiniz kanımın kanı," dedi Rakharo

"Sör Jorah, rıhtımları bulun ve ne çeşit gemilerin demir attığına bakın. Kral Toprakları'ndan haber almayalı altı ay oldu. Belki tanrılar Batıdiyar'dan buraya bizi eve götürecek bir kaptan göndermiştir."

Şövalye kaşlarını çattı. "Bu iyilik sayılmaz. İşgalci sizi öldürür. Güneşin doğacak olması kadar kesin bu." Sör Jorah başparmağını kılıç kemerine geçirdi. "Benim yerim sizin yanınız," dedi.

"Beni Jhogo da koruyabilir. Kansüvarilerimden fazla dil konuşuyorsunuz ve Dothraklar gemilere de onları yüzdürenlere de güvenmiyor. Bu konuda bana sadece siz hizmet edebilirsiniz. Gemilere gidin ve mürettebatlarıyla konuşun. Nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve ne çeşit kaptanların kumandasında olduklarını öğrenin."

Şövalye isteksizce onayladı, “Emredersiniz kraliçem.”

Adamlar ayrıldığında hizmetçiler yolculuk lekeleriyle dolu ipeklileri Dany’nin üstünden çıkardı. Dany bunun ardından revağın gölgesindeki mermer havuza gitti. Su hoş bir şekilde serindi ve tene merakla dokunup gıdıklayan altın balıklarıyla doluydu. Gözlerini kapatıp kendini suya bırakmak, istediği kadar dinlenebileceğini bilmek güzeldi. Aegon’ın Kızıl Kale’sinde böyle bir havuz var mıydı acaba? Ya da lavanta ve nane dolu mis kokulu bahçeler? *Mutlaka vardır. Viserys her zaman Yedi Krallık’ın dünyanın en güzel yeri olduğunu söylerdi.*

Evini düşünmek onu hüzünlendirmişti. Eğer güneşi ve yıldızı yaşasaydı *khalasar*’ını zehirli sulardan geçirir düşmanlarını yok ederdi ama onun gücü dünyayı terk etmişti. Kansüvarileri yanındaydı. Hayatları boyunca yanında olmaya yemin etmişlerdi. Yetenekli savaşçılardı ama at efendilerinin usulleriyle savaşıyorlardı. Dothraklar şehirleri yağmalar, krallıkları talan ederdi ama oraları yönetmeyi bilmezlerdi. Dany, Kral Toprakları’nı huzursuz hayaletlerle dolu kapkara bir enkaza çevirmek istemiyordu. Yeterince gözyaşı içmişti. *Ben krallığımın güzel olmasını istiyorum. Krallığımı cüsseli adamlar, alımlı kızlar ve kahkaha atan çocuklarla doldurmak istiyorum. Halkımın beni gördüğünde gülümsemesini istiyorum, tıpkı babamı gördüklerinde gülümsedikleri gibi.*

Ama bütün bunları yapabilmesi için önce fethetmesi gerekiyordu.

İşgalci sizi öldürür, güneşin doğacak olması kadar kesin bu, demişti Mormont. Robert, Dany’nin cesur ağabeyi Rhaegar’ı katletmişti ve köpeklerinden birini Dothrak denizine yollayıp Dany’yi ve doğmamış oğlunu zehirletmeyi denemişti. Robert Baratheon’ın bir boğa kadar güçlü ve korkusuz olduğu söylenirdi. Savaşı her şeyden çok seven bir adamdı. Viserys’in, ‘İşgalci’nin köpekleri’ dediği ihtişamlı lordları vardı. Buz kalpli, soğuk bakışlı Eddard Stark... Altın Lannisterlar, baba ve oğul, çok zengin, çok güçlü, çok tehlikeli...

Böyle adamları yenmeyi nasıl umut edebilirdi? Khal Drogo sağken insanlar onu görünce titrer, gazabından korunmak için ona hediyeler sunardı. Aksi takdirde Drogo onların şehirlerini, varlıklarını, karılarını alırdı. Ama Drogo’nun *khalasar*’ı çok büyüktü, Dany’ninkiyse güçsüz. İnsanlar kuyruklu yıldızı kovalayan Dany’yi kızıl topraklar boyunca takip etmişti, onunla birlikte zehirli

sulardan da geçerlerdi ama bu dahi yetmezdi. Hatta ejderhalar bile yetersiz kalabilirdi. Viserys, halkın gerçek kral için ayaklanacağını söylemişti ama... Viserys bir aptaldı. Aptallar, aptalca şeylere inanırdı.

Tereddütleri Dany'yi titretti. Su artık çok soğuk geliyordu. Altın balıkları rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp havuzdan çıktı. "İrri," diye seslendi. "Jhiqui."

Hizmetçiler Dany'yi kurulayıp temiz ipeklilerini giydirirken Dany, Kemik Şehri'ne kendisini görmeye gelen üç yabancıyı düşünüyordu. *Kanayan Yıldız, beni Qarth'a bir amaç uğruna getirdi. İhtiyacım olan şeyi burada bulacağım, eğer bana sunulanı alacak kadar güçlü, tuzaklardan sakınacak kadar akıllı olursam. Tanrılar fethetmemi istiyorlarsa bana yardım edecekler ve bana bir işaret gönderecekler. Ama istemiyorlarsa... istemiyorlarsa...*

İrri ipek perdelerin arasından çıkıp Sör Jorah'ın döndüğünü ve yalnız olmadığını haber verdiğinde akşam olmak üzereydi, Dany ejderhaları besliyordu. "Onu ve yanındakini içeri gönderin," dedi merakla.

İçeri girdiklerinde Dany ejderhalarıyla birlikte bir minder yığınının üstünde oturuyordu. Sör Jorah'ın beraberinde getirdiği adam sarı yeşil tüylerle bezenmiş bir pelerin giyiyordu ve teni cilalanmış abanoz kadar siyahtı. "Majesteleri," dedi Sör Jorah, "Size *Tarçın Rüzgâr*'ın kaptanı, Uzun Ağaçlar Kasabası'ndan Quhuru Mo'yu getirdim."

Siyah adam diz çöktü. "Sizi görmek şereftir Majesteleri," dedi. Dany'nin bilmediği Yaz Adaları dilinde değil, akıcı bir şekilde Dokuz Özgür Şehir'e has Valyria dilinde konuşmuştu.

"Şeref bana ait Quhuru Mo," dedi Dany aynı dili kullanarak. "Yaz Adaları'ndan mı geliyorsunuz?"

"Öyle Majesteleri. Daha önce, altı ay olmadı, Eski Şehir'deydim. Oradan sizin için harikulade bir hediye getirdim."

"Bir hediye?"

"Bir haber. Ejderhaların Anası, Fırtınadadoğan, size doğru söylüyorum ki Robert Baratheon öldü."

Duvarların dışında, Qarth'ın üstünde batan güneş, Dany'nin kalbinde doğmuştu. "Öldü mü?" dedi. Kucağındaki Drogon tısladı ve ağzından çıkan

duman bir duvak gibi Dany'nin yüzüne yükseldi. "Emin misiniz? İşgalci öldü mü?"

"Eski Şehir'de, Dorne'da, Lys'te ve gittiğimiz her limanda öldüğü söyleniyor."

Bana zehirli şarap yolladı. Ben hâlâ yaşıyorum. O ise öldü. "Ölüm sebebi neymiş?" Omzunda yatan soluk renkli Viserion kemik rengi kanatlarını çırpıp havayı dalgalandırdı.

"Kral Ormanı'nda avlanırken canavar gibi bir yaban domuzu tarafından öldürülmüş. Eski Şehir'de böyle duydum. Diğer yerlerde; kraliçenin, erkek kardeşinin ya da Kral Eli Eddard Stark'ın ihanetine uğradığı konuşuluyor. Bütün hikâyelerin tek ortak noktası şu: Kral Robert öldü ve mezara koyuldu."

Dany, İşgalci'nin yüzünü hiç görmemişti ama onu düşünmeden geçirdiği tek gün bile yoktu. İşgalci'nin büyük gölgesi, Dany kan ve fırtınanın ortasında yaşayacak hiçbir yeri olmadan dünyaya geldiği saatten beri üstündeydi. Ve şimdi, bu abanoz renkli yabancı o gölgeyi kaldırmıştı.

"Demir Taht'ta çocuk oturuyormuş," dedi Sör Jorah.

"Kral Joffrey tahtta oturuyor," diye doğruladı Quhuru Mo. "Ama Lannisterlar hükmediyor. Robert'ın kardeşleri Kral Toprakları'ndan kaçtı. Söylentiye göre tahtta hak iddia ediyorlar. Ve Kral Eli de infaz edildi, Lord Stark, Robert'ın arkadaşı. Vatan hainliğiyle suçlandı."

"Ned Stark bir vatan haini mi?" diye homurdandı Sör Jorah. "Olacak şey değil. O adamın kıymetli onuruna leke sürdürmesinden önce tekrar Uzun Yaz gelir."

"Onun ne çeşit bir onuru olabilir ki?" diye sordu Dany. "Tıpkı Lannisterlar gibi o da gerçek kralına ihanet etmişti." İşgalci'nin köpeklerinin birbirleriyle savaştığını duymak Dany'yi memnun etmişti ama şaşırdığı söylenemezdi. Drogo öldüğünde de aynı şey olmuştu, *khalasar* kendi kendini parçalara ayırmıştı. "Gerçek kral olan ağabeyim Viserys de öldü," dedi Dany, Yaz Adaları'ndan gelen adama. "Kocam Khal Drogo onu erimiş bir altın taçla öldürdü." Viserys, hayatı boyunca uğruna dua ettiği şeyin bu kadar yakında olduğunu bilseydi daha akıllıca davranır mıydı acaba?

"Sizin adınıza yas tutacağım Ejderhaların Anası ve gerçek kralından yoksun

kalarak kanayan Batıdiyar için.”

Dany’nin nazik parmaklarının altındaki yeşil Rhaegal, erimiş altın gözleriyle yabancıya baktı. Ağzını açtığında siyah iğnelere benzeyen dişleri ışıldadı. “Geminiz ne zaman Batıdiyar’a dönüyor Kaptan?”

“Korkarım bir yıl, belki de daha uzun zaman sonra. *Tarçın Rüzgâr* buradan doğuya yelken açacak, Yeşim Deniz’i çevresinde bir ticaret turu yapmak için.”

“Anlıyorum,” dedi Dany hayal kırıklığıyla. “Size bol rüzgâr ve bol kazanç diliyorum. Bana çok kıymetli bir hediye getirdiniz.”

“Karşılığını fazlasıyla aldım Majesteleri.”

Dany şaşırmıştı. “Nasıl?”

Kaptanın gözleri parladı. “Ejderhaları gördüm.”

Dany güldü. “Ve bir gün daha fazlasını da göreceksiniz. Babamın tahtına oturduğumda Kral Toprakları’na gelin, sizi ödüllendireceğim.”

Adalı gideceğine dair söz verdi, ayrılmadan önce Dany’nin elini nazikçe öptü. Jhiqui kaptana yolu gösterirken Sör Jorah odada kaldı.

“Khaleesi,” dedi şövalye yalnız kaldıklarında. “Sizin yerinizde olsam planlarım hakkında bu kadar açık konuşmazdım. Bu adam gittiği her yerde hikâyeler anlatacak şimdi.”

“Bırak anlatsın,” dedi Dany. “Bırak bütün dünya amacımı öğrensin. İşgalci öldü, ne zararı var ki?”

“Denizcilerin anlattığı her hikâye doğru değildir,” diye uyardı Sör Jorah. “Robert gerçekten öldüyse bile yerine oğlu geçti. Aslında hiçbir şey değişmedi.”

“*Her şey* değişti.” Dany huzursuz bir şekilde ayağa kalktı. Ejderhalar kanatlarını açtı. Drogon havalanıp kemerli sütunların pervazına kondu. Diğerleri, kanatlarının ucunu mermer zemine sürterek yürümeye başladı. “Yedi Krallık, önceden Drogo’nun *khalasar*’ı gibiydi; yüz bin kişi Drogo’nun gücüyle tek kişiymiş gibi hareket ederdi. Şimdi bölündüler, *khal* öldükten sonra *khalasar*’ın bölünmesi gibi.”

“Soylu lordlar her zaman savaştı. Bana kimin kazandığını söyleyin, size bunun ne anlama geldiğini anlatayım. *Khaleesi,* Yedi Krallık bir avuç şeftali gibi ellerinize düşmeyecek. Bir donanmaya ihtiyacınız var, altına, ordulara, müttefiklere...”

“Bunları biliyorum.” Şövalyenin ellerini tuttu ve endişe dolu koyu renk gözlerinin içine baktı. *Beni bazen korunmaya muhtaç küçük bir çocuk olarak görüyor ve bazen de yatağına sokmak istediği bir kadın. Ama beni kraliçesi olarak görüyor mu gerçekten?* “Ben, Pentos’ta tanıdığınız korkak kız çocuğu değilim artık. Sadece on beş isim günü gördüm, bu doğru... ama dosh khaleen’deki kocakarılar kadar yaşlı, ejderhalarım kadar gencim. Sör Jorah, bir çocuk doğurdum, bir *khal* gömdüm, kızıl toprakları ve Dothrak denizini geçtim. Damarlarımdaki ejderha kanıdır.”

“Ağabeyinizin damarlarındaki gibi,” dedi Sör Jorah inatla.

“Ben Viserys değilim.”

“Hayır,” dedi şövalye. “Siz Rhaegar’a benziyorsunuz ama Rhaegarlar bile katledilebilir. Robert Baratheon bunu Üç Dişli Mızrak’ta kanıtladı, sadece bir savaş baltasıyla. Ejderhalar bile ölür.”

“Ejderhalar ölür.” Ayak parmaklarının ucunda yükselip şövalyenin tıraşsız yanağını hafifçe öptü. “Ve ejderha katilleri de.”

Bran

Meera temkinli bir şekilde çemberler çizerek hareket ediyordu, sol elinde ağı sallanıyordu, sağ elinde üç dişli kurbağa mızrağı vardı. Yaz, altın rengi gözleriyle kızı takip ediyordu, kuyruğu dik ve sertti. İzliyordu, izliyordu...

“Haa!” diye bağırdı kız mızrağı fırlatırken. Kurt sola kaydı ve kız mızrağı geri çekemeden zıpladı. Meera’nın attığı ağın katları havada açıldı. Yaz, tekrar zıplayarak ağın içine girdi, ağla birlikte ileri atılıp kızın göğsüne çarptı ve onu yere devirdi. Kızın mızrağı elinden fırlayıp havada çemberler çizerek yere düştü. Nemli çimler Meera’nın düşüşünü yumuşatmıştı ama ciğerlerindeki hava bir, “Off!” nidasıyla dışarı çıktı. Kurt, kızın tepesindeydi.

“Kaybettin,” diye bağırdı Bran.

“Kazandı,” dedi kızın erkek kardeşi Jojen. “Ağ, Yaz’ı yakaladı.”

Haklıydı, Bran görüyordu. Yaz, hırlayarak kurtulmaya çalışırken daha beter dolanıyordu, ağı dişleriyle de parçalayamıyordu. “Onu serbest bırakın.”

Reed’in kızı kahkaha atarak kollarını kurda doladı ve birlikte yuvarlandılar. Yaz, acıklı inleme sesleri çıkararak ipleri koparmaya çalışıyordu. Meera dizlerinin üstüne doğruldu, bir düğümü çözdü, bir ipin bir ucunu çekti, becerikli elleriyle ağın orasını burasını çekiştirdi ve ulu kurt bir anda özgür kaldı.

“Yaz, bana gel,” diye bağırdı Bran kollarını açarak. “Dikkat et,” dediği anda kurt üstündeydi. Bir düğüm halinde çimenlerde yuvarlandılar, biri hırlayıp homurdanıyor, diğeri kahkahalar atıyordu. Sonunda durduklarında üstte kalan Bran olmuştu, çamura bulanmış ulu kurt onun altındaydı. “Akıllı kurt,” dedi Bran, hayvanın tüylerini okşarken. Yaz, çocuğun kulağını yalıyordu.

Meera başını iki yana salladı. “Bu hayvan hiç sinirlenmez mi?”

“Bana değil.” Bran kurdun kulaklarını yakaladı ve Yaz, öfkeyle hırladı ama hepsi bir oyundan ibaretti. “Bazen kıyafetlerimi yırtıyor ama hiç kan akıtmadı.”

“*Senin* kanını akıtmıyor. Eğer ağımdan kurtulabilseydi...”

“Sana zarar vermezdi. Senden hoşlandığımı biliyor.” Bütün lordlar ve şövalyeler hasat ziyafetinden sonraki bir iki gün içinde Kışyarı’ndan ayrılmıştı

ama Reedler, Bran'a arkadaşlık etmek için kalede kalmıştı. Jojen o kadar ağırbaşlıydı ki Yaşlı Dadı çocuk için "küçük dede" diyordu ama Meera, Bran'a Arya'yı hatırlatıyordu. Üstünü başını kirletmekten korkmuyordu. Bir erkek gibi koşup dövüşüyordu. Arya'dan büyüktü, on altı yaşındaydı, yetişkin bir kadın. Bran'ın dokuzuncu isim günü gelip geçmiş olmasına rağmen iki kardeş de hâlâ Bran'dan büyüktü ama ona bir çocukmuş gibi davranmıyorlardı.

"Keşke Walderlar yerine siz himayemizde olsaydınız," dedi en yakın ağaca doğru sürünürken. Kendini çekip sürükleyerek ilerlemeye çalışması izlemeye tahammül edilecek bir görüntü değildi ama Meera onu kaldırmak için yanına geldiğinde, "Hayır, yardım istemiyorum," dedi. Kollarının bütün gücünü kullanarak hantal hareketlerle süründü, döndü ve sonunda sırtını bir dişbudak ağacının gövdesine yasladı. "Bak, sana söylemiştim." Yaz, kafasını Bran'ın kucağına koydu. "Daha önce ağ ile dövüşen birini görmemiştim," dedi Meera'ya, bir yandan Yaz'ın kulaklarını kaşıyordu. "Ağ dövüşünü silah ustanız mı öğretti sana?"

"Babam öğretti. Bozsu'da şövalyeler yok. Silah ustaları da, üstatlar da."

"Kuzgunlarınızla kim ilgileniyor?"

Meera gülümsedi. "Kuzgunlar, Bozsu Gözcüsü'nü bulamaz, tıpkı düşmanlarımız gibi."

"Neden?"

"Çünkü hareket ediyor," dedi kız.

Bran daha önce hareket eden bir kale olduğunu duymamıştı. Emin olmayan gözlerle kıza baktı ama Meera'nın dalga geçip geçmediğini anlamak mümkün değildi. "Kaleyi görmek isterim. Lord babanız savaş bittiğinde gelip sizi ziyaret etmeme izin verir mi?"

"Her zaman gelebilirsiniz prensim, şimdi ya da sonra."

"*Şimdi* mi?" Bran bütün hayatını Kışyarı'nda geçirmişti. Uzak yerlere gitmek için can atıyordu. "Sör Rodrik döndüğünde ona sorarım." Yaşlı şövalye bir takım sorunları çözmek için doğuya gitmişti. Roose Bolton'ın piçi hasat ziyafetinden sonra evine dönen Leydi Hornwood'u yakalamış, leydinin oğlu olabilecek yaşta olmasına rağmen aynı gece kadınla evlenmişti. Leydinin kalesini Lord Manderly almıştı. Hornwood arazilerini Boltonlar'dan korumak için, diye yazmıştı

mektubunda ama Sör Rodrik lorda da en az piçe kızdığı kadar kızmıştı. “Sör Rodrik gelmeme izin verebilir. Üstat Luwin asla.”

Büvet ağacının altında bağdaş kurmuş oturan Jojen her zamanki ağırbaşlılığıyla, “Kışyarı’ndan ayrılmak senin için iyi olur Bran,” dedi.

“Öyle mi?”

“Evet. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

“Kardeşimin yeşilgörüşü var,” dedi Meera. “Henüz olmamış şeyleri rüyasında görüyor ve gördükleri bazen gerçek oluyor.”

“*Bazen* diye bir şey yok Mecra.” İki kardeşin arasından bir bakış geçti. Oğlan üzgün, kız inatçıydı.

“Bana neler olacağını anlat,” dedi Bran.

“Anlatacağım,” dedi Jojen. “Bana rüyalarından bahsedersen.”

Tanrı korusu sessizleşmişti. Bran yaprakların hışırtısını ve sıcak havuzlarda yüzen Hodor’un çıkardığı su seslerini duyabiliyordu. Altın adamı ve üç gözlü kargayı düşündü, dişlerinin arasındaki kemik kırıntılarını ve kanın bakırımsı tadını hatırladı. “Rüya görmüyorum. Üstat Luwin bana uyku şurubu veriyor.”

“İşe yarıyor mu?”

“Bazen.”

“Geceleri kan ter içinde çığlıklar atarak uyandığını bütün Kışyarı biliyor Bran,” dedi Meera. “Kadınlar kuyu başında bunu konuşuyor, muhafızlar da koridorlarda.”

“Seni neyin bu kadar korkuttuğunu anlat bize,” dedi Jojen.

“Anlatmak istemiyorum. Sonuçta sadece rüya zaten. Üstat Luwin rüyaların bir anlamı olmadığını söylüyor... ya da herhangi bir anlamı olabilirmiş.”

“Benim kardeşim de diğer insanlar gibi rüyalar görüyor, onların herhangi bir anlamı olabilir,” dedi Meera. “Ama yeşil rüyalar farklıdır.”

Jojen’in gözleri yosun yeşiliydi. Bazen baktığı yüzü değil de başka bir şeyi görüyormuş gibiydi bu gözler. Şimdi olduğu gibi. “Gri taş zincirlerle yeryüzüne bağlanmış kanatlı bir kurt gördüm,” dedi Jojen. “Yeşil rüyaydı, bu yüzden gerçek olduğunu biliyorum. Bir karga zinciri gagalıyordu ama taş çok sertti.”

“Karganın üç gözü mü vardı?”

Jojen başıyla onayladı.

Yaz, kafasını Bran'ın kucağından kaldırdı ve altın gözlerini çamuradama dikti.

"Küçükken bozsu ateşi yüzünden neredeyse ölüyordum. Karga bana o zaman geldi işte."

"Bana ben düştükten sonra geldi," dedi Bran. "Uzun zamandır uyuyordum. Bana uçmamı ya da ölmemi söyledi. Uyandım ama kırıktım, uçamıyordum."

"İstersen uçabilirsin." Meera ağını aldı, son düğümleri de çözüp katlamaya başladı.

"Kanatlı kurt sensin Bran," dedi Jojen. "İlk geldiğimizde emin değildim ama artık eminim. Karga bizi buraya zincirlerini kırmamız için gönderdi."

"Karga, Bozsu'da mı?"

"Hayır. Karga kuzeyde."

"Sur'da mı?" Bran her zaman Sur'u görmek istemişti. Piç ağabeyi Jon oradaydı. Gece Nöbetçileri'nin adamlarından biriydi.

"Sur'un ötesinde." Meera Reed ağı kemerine astı. "Jojen, lord babamıza gördüğü rüyayı anlatınca babamız bizi Kışyarı'na gönderdi."

"Zincirleri nasıl kıracağım Jojen?" diye sordu Bran.

"Gözünü aç."

"Gözlerim *açık.* Görmüyor musun?"

"İkisi açık," dedi Jojen parmağını uzatarak. "Bir, iki."

"Sadece *iki* gözüm var."

"Üç gözün var. Üçüncü gözünü sana karga verdi ama onu açmıyorsun." Ağır ağır, yumuşak bir sesle konuşuyordu. "İki gözle yüzümü görebilirsin, üç gözle kalbimi. İki gözle şu meşe ağacını görebilirsin, üç gözle o ağacın büyüdüğü ilk tohumu ve yıllar sonra dönüşeceği kökü. İki gözle duvarların ötesini göremezsin ama üç gözle Yaz Denizi'ne ve Sur'un ötesine bakabilirsin."

Yaz ayağa kalktı. "O kadar uzağı görmeme gerek yok," dedi Bran gergin bir gülümsemeyle. "Kargalar hakkında konuşmaktan yoruldum. Kurtlardan bahsedelim ya da aslan kertenkelelerinden. Hiç avladın mı Meera? Burada aslan kertenkelesi yok."

Meera çimenlere saplanan mızrağını çıkardı. "Onlar suda ve bataklıklarda yaşar..."

Jojen araya girdi. “Rüyanda aslan kertenkelesi ini gördün?

“Hayır,” dedi Bran. “Konuşmak istemediğimi...”

“Bir kurt mu gördün?”

Bran sinirleniyordu. “Sana rüyalarımı anlatmak zorunda değilim. Ben prensim. Kışyarı’nın Stark’ıyım.”

“Yaz mıydı?”

“Sus.”

“Hasat ziyafetinin olduğu gece rüyanda tanrı korusunu gördün ve rüyanda Yaz’dın, değil mi?”

“Kes şunu!” diye bağırdı Bran. Yaz, büvet ağacına doğru kaydı, dişlerini gösteriyordu.

Jojen Reed umursamadı. “Yaz’a dokunduğumda, senin onun içinde olduğunu hissettim. Tıpkı şimdiki gibi.”

“Mümkün değil. Ben yataktaydım, uyuyordum.”

“Sen tanrı korusundaydın, grilere bürünmüştün.”

“Sadece kötü bir rüyaydı...”

Jojen ayağa kalktı. “Seni hissettim. Düştüğünü hissettim. Seni korkutan şey bu mu? Düşmek?”

Düşmek, diye düşündü Bran, *ve altın adam, kraliçenin kardeşi, o da beni korkutuyor ama daha çok düşmek.* Aklından geçenleri söylemedi. Nasıl söyleyebilirdi? Sör Rodrik’e ya da Üstat Luwin’e bile söyleyememişti, Reedler’e nasıl anlatacaktı? Eğer olanlar hakkında konuşmazsa unuturdu belki. Hatırlamayı hiç istememişti. Hatırladığı şey gerçek bile olmayabilirdi.

“Her gece düşüyor musun Bran?” diye sordu Jojen.

Yaz’ın gırtlağından hafif bir hırlama yükseldi ve bu sefer oyun değildi. İleri doğru yürümeye başladı, dişleri açıktaydı ve gözleri alev alevdi. Meera kurtla kardeşinin arasına girdi, mızrağı elindeydi. “Onu uzak tut Bran.”

“Jojen onu kızdırıyor.”

Meera ağını eline aldı.

“Bu senin öfken Bran,” dedi Jojen. “Senin korkun.”

“Değil. Ben bir kurt değilim.” Ama geceleri kurtlarla birlikte uluyor, kurt rüyalarında kanın tadını alıyordu.

“Senin bir yanın Yaz ve Yaz’ın bir yanı sensin. Bunu sen de biliyorsun Bran.”

Yaz ileri atıldı ama Meera mızrağıyla dürterek hayvanı engelledi. Ulu kurt yana kaçtı, çember çizerek kızın arkasına geçti. Meera yüzünü kurda döndü. “Ona çekilmesini söyle Bran.”

“Yaz!” diye bağırdı Bran. “Yaz, bana gel!” Elini bacağına vurdu, avcunun sızlamasına rağmen bacağı hiçbir şey hissetmemişti.

Ulu kurt tekrar ve tekrar hamle yaptı, Meera mızrağını savurdu. Yaz, mızraktan kaçtı, çemberler çizdi, geriledi. Çalılıklar hışırdadı ve büvet ağacının arkasından çıkan güçlü siyah bir şekil ağır adımlarla yanlarına geldi. Koku çok keskindi, kardeşinin öfkesini koklayabiliyordu. Bran, ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Meera kardeşinin yanında durdu, kurtlar iki yanlarındaydı. “Bran, onları gönder.”

“Yapamam!”

“Jojen, ağaca tırman.”

“Gerek yok. Öleceğim gün bugün değil.”

“Tırman!” diye çığlık attı kız. Jojen, büvet ağacının yüzünü basamak olarak kullanıp tırmanmaya başladı. Kurtlar iyice yaklaşmıştı, Meera mızrağını ve ağını yere atıp sıçradı, ağacın en yakın dalını yakaladı. Kendini yukarı çekerken Tüylüköpek’in çenesi tam dizinin arkasında kapanmıştı. Yaz arka ayaklarının üstüne oturup ulumaya başladı.

Bran birdenbire yalnız olmadıklarını hatırladı. Ellerini ağzının iki yanına götürüp, “Hodor!” diye bağırdı. *“Hodor, Hodor!”* Son derece korkmuş ve garip bir şekilde utanmıştı. “Hodor’u asla incitmezler,” dedi ağaçtaki arkadaşlarına.

Melodisiz mırıldanmayı duyduklarında birkaç saniye geçmişti. Sıcak havuzlardan gelen Hodor yarı giyinikti ve çamur içindeydi. Bran, Hodor’u gördüğüne daha önce hiç bu kadar sevinmemişti. “Hodor, bana yardım et. Kurtları gönder, onları kovala.”

Hodor elini kolunu sallayarak, ayağını yere vurarak kurtlara doğru yürüyüp, “Hodor! Hodor!” diye bağırmaya başladı. İlk kaçan, Tüylüköpek oldu. Son bir hırlamayla çalılıkların arasına girdi. Yaz, bir süre direndikten sonra Bran’ın yanına gidip oturdu.

Meera ağaçtan inip mızrağını ve ağını aldı. Jojen gözlerini Yaz'dan ayırmıyordu. "Tekrar konuşacağız," diye söz verdi Bran'a.

Ben değildim, kurtlardı. Neden bu kadar vahşileştiklerini anlayamıyordu. *Belki Üstat Luwin onları tanrı korusuna kapatmakla doğru şeyi yaptı.* "Hodor," dedi, "beni Üstat Luwin'e götür."

Üstadın kuşluğun altındaki küçük kulesi Bran'ın en sevdiği yerdi. Yaşlı adam umutsuzca dağınıktı ama kitap yığınları, parşömenler, şişeler Bran için tanıdıktı ve en az üstadın kel kafası, geniş kollu cübbesi kadar huzur veriyorlardı. Bran kuzgunları da seviyordu.

Üstat Luwin'i yüksek bir sandalyeye oturmuş yazı yazarken buldu. Sör Rodrik'in gidişiyle kalenin bütün yönetimi yaşlı adamın omuzlarına yıkılmıştı. "Prensim," dedi Hodor içeri girdiğinde, "bugün derse erken geldin." Üstat her gün öğleden sonra uzun saatler boyunca Bran'a, Rickon'a ve Walderlar'a ders veriyordu.

"Hodor, kıpırdama." Bran duvardaki meşale demirlerinden birine tutunarak kendini sepetten dışarı çekti. Hodor onu sandalyeye oturtmadan önce bir süre havada asılı kaldı. "Meera kardeşinin yeşilgörüşlü olduğunu söylüyor."

Üstat Luwin tüy kalemin ucuyla burnunun kenarını kaşıdı. "Öyle mi?"

Bran başıyla onayladı. "Ormanın çocuklarının da yeşilgörüşlü olduğunu söylemiştiniz. Hatırlıyorum."

"Bazılarının bu güce sahip olduğu söylenirdi. Onların bilge adamlarına *yeşilgörenler* denirdi."

"Sihir miydi?"

"Daha renkli bir kelime kullanmak istiyorsan öyle de diyebilirsin ama sadece farklı bir bilgelikti."

"Neydi?"

Luwin kalemini masaya bıraktı. "Kimse gerçekten bilmiyor Bran. Çocuklar bu dünyadan ayrıldı ve bilgelikleri de onlarla birlikte kayboldu. Büvet ağaçlarındaki yüzlerle bir ilgisi olduğu düşünülür. İlk İnsanlar, yeşilgörenlerin ağaçlardaki gözlerle baktıklarına inanırdı. Ormanın çocuklarıyla yaptıkları savaşlar sırasında ağaçları kesmelerinin sebebi budur. Rivayete göre yeşilgörenler ormandaki canavarları, kuşları ve ağaçları da kontrol edebiliyordu.

Hatta balıkları. Reed oğlanı bu çeşit güçleri olduğunu iddia etmeye hazır mı?”

“Hayır, sanmıyorum. Ama Meera, kardeşinin bazen gerçekleşen rüyalar gördüğünü söylüyor.”

“Hepimizin gördüğü rüyalar bazen gerçek olur. Lord babanı mahzen mezarda gördüğün rüyayı hatırlıyor musun? Henüz ölüm haberini almamıştık.”

“Rickon da görmüştü. Aynı rüyayı görmüştük.”

“Eğer istiyorsan adına yeşilgörüş de... ama Rickon’un ve senin on binlerce *gerçekleşmemiş* rüya gördüğünüzü de unutma. Sana üstatların taktığı zincirler hakkında öğrettikleri mi hatırlıyor musun?”

Bran hatırlamaya çalışarak bir an düşündü. “Bir üstat zincirinin halkalarını Eski Şehir’deki Hisar’da döker. Zincirdir çünkü üstat hizmet vermek için yemin eder. Zincirin her halkası farklı bir metalden yapılır çünkü üstat diyara hizmet eder ve diyarda birbirinden farklı insanlar yaşar. Üstat edindiği her yeni bilgi için zincirine bir halka ekler. Siyah demir halka kuşçuluk için, gümüş halka şifacılık için, altın halka hesap ve sayılar için takılır. Bütün metalleri hatırlayamıyorum.”

Luwin parmağını zincirinin halkalarından birine geçirdi. Zinciri santim santim döndürmeye başladı. Üstadın boynu bedenine göre kalındı ve zincir dardı ama birkaç çekişten sonra döndü. “Bu Valyria çeliği,” dedi Luwin, koyu gri halka boğazının tam ortasına geldiğinde. “Yüz üstattan sadece biri bu metalden yapılmış bir halka takar. Bu halka, benim Hisar’da *yüksek sırlar* –daha güzel bir kelime istersen sihir de diyebilirsin– konusunda eğitildiğimi gösterir. Büyüleyici bir ilgi alanıdır ama çok işe yaramaz. İşte bu yüzden çok az üstat bu halka için zahmete girer.

Yüksek sırlar eğitimi alan üstatlar eninde sonunda kendi gizemli güçleri olsun isterler. İtiraf etmeliyim ki ben de aynı hevese kapılmıştım. Hangi delikanlı gizli güç sahibi olmayı arzu etmez ki? Onca denemenin ve emeğin ardından, ben ve benden önceki binlerce çocuk öğrendik ki sihir işe yaramıyor. Üzgünüm.”

“Bazen yarıyor,” diye itiraz etti Bran. “Ben o rüyayı gördüm. Rickon da aynı rüyayı gördü. Doğuda büyücüler ve sihirbazlar var...”

“Büyücü ve sihirbaz olduğunu *iddia* eden insanlar var,” diye karşılık verdi Üstat Luwin. “Hisar’da, kulağının arkasından güller çıkarabilen bir arkadaşım

vardı ve benden daha fazla sihirli gücü yoktu. Ah, anlayamadığımız pek çok şeyin olduğu da bir gerçek. Yüzlerce, binlerce yıl geçiyor ve bir insan birkaç yaz ve kıştan başka ne görüyor? Dağlara bakıp sonsuz olduklarını söylüyoruz, öyle görünüyorlar... ama zamanın akışı içinde dağlar yükseliyor ve düşüyor, nehirlerin yatakları yön değiştiriyor, gökyüzündeki yıldızlar kayıyor, kocaman şehirler sulara gömülüp yok oluyor. Tanrılar bile ölüyor. Her şey değişiyor.

Belki sihir dediğimiz şey bir zamanlar önemli bir güçtü ama artık değil. O eski güçten geriye kalanlar, büyük bir yangının ardından gökyüzüne yükselen dumanlara benziyor. Duman bile bir süre sonra kayboluyor. Valyria son közdü, artık yok. Ejderhalar gitti. Devler öldü. Ormanın çocukları bütün bilgelikleriyle birlikte unutuldu.

Hayır prensim. Jojen Reed gerçeğe dönüştüğüne inandığı birkaç rüya görmüş olabilir ama onun yeşilgörüşü yok. Yaşayan hiçbir insan bu güce sahip değil.”

Bran, akşam vakti penceresinin önünde otururken ziyaretine gelen Meera Reed’e üstattan duyduklarını anlattı. “Kurtlar öyle davrandığı için üzgünüm. Yaz, Jojen’e zarar vermeyi denememeliydi ama Jojen de rüyalarım hakkında o sözleri söylememeliydi. Karga uçabileceğimi söylemişti ama yalandı, kardeşin de yalan söylüyor.”

“Ah, belki de üstadın yanılıyordur.”

“Yanılmıyor. Babam bile onun tavsiyelerini dinlerdi.”

“Baban dinlerdi, bundan şüphem yok ama sonuçta kendi kararını kendi verirdi. Bran, sen ve himaye altındaki kardeşlerinle ilgili gördüğüm rüyayı anlatmama izin verir misin?”

“Walderlar benim kardeşlerim değil.”

Meera, Bran’ın söylediği şeyi duymazdan geldi. “Akşam yemeği sofrasında oturuyordunuz ama yemeği hizmetçiler yerine Üstat Luwin getiriyordu. Kızartılmış etin lord porsiyonunu sana servis etti. Et az pişmişti, kanlıydı. Etten yükselen koku herkesin ağzını sulandırdı. Freyler’e servis ettiği et bayattı, grileşmişti, ölüydü. Buna rağmen, onlar yemeklerini senden çok daha fazla zevk alarak yedi.”

“Anlamıyorum.”

“Kardeşim anlayacağını söylüyor. O zaman tekrar konuşacağız.”

Bran o gece yemek sofrasına oturmaktan korktu ama oturduğunda önüne getirilen güvercin dolmasıydı. Herkese aynı yemek servis edildi ve Walderlar'ın yemeğinde hiçbir tuhaflık yoktu. *Üstat Luwin doğru söylüyor,* dedi kendine. Jojen tam tersini iddia etse de Kışyarı'na yaklaşan bir kötülük yoktu. Bran rahatlamıştı... ve bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Sihir var olduğu sürece her şey mümkündü. Hayalet yürüyebilir, ağaçlar konuşabilir ve kırık çocuklar büyüyüp şövalye olabilirdi. "Ama yok," dedi yüksek sesle, karanlıkta yatağında yatarken. "Sihir diye bir şey yok ve hikâyeler sadece hikâye."

Asla yürüyemeyecekti, uçamayacaktı ve asla bir şövalye olamayacaktı.

Tyrion

Çıplak ayaklarının altındaki hasır halı kaşındırıyordu. “Kuzenim ziyaret için garip bir saat seçmiş,” dedi, lordunu bu saatte uyandırdığı için kızartılacağından emin gibi görünen, uyku yüzünden kafası karışık haldeki kâhyası Podrick Payne’e. “Onu çalışma odama al ve birazdan yanında olacağımı söyle.”

Pencereden görünen zifiri karanlığa bakarak vaktin gece yarısını epey geçtiğini tahmin etti. *Lancel beni bu saatte sersemlemiş ve aklımı kullanamaz halde bulmayı mı düşünüyordu?* diye merak etti. *Hayır, Lancel herhangi bir şey düşünemez, bu Cersei’nin işi.* Ablası hayal kırıklığına uğrayacaktı. Tyrion yatakta olduğu zamanlarda bile, titreyen bir mum alevinin ışığında sabahın ilk saatlerine kadar çalışıyordu. Gözleri ağrıyıp bulanık görmeye başlayıncaya dek Varys’in raporlarını, Serçeparmak’ın hesap defterlerini, inceliyordu.

Yatağının yanındaki çanakta yüzünü yıkadı ve gece serinliği çıplak tenine vururken tuvalete yöneldi. Sör Lancel on altı yaşındaydı ve sabrıyla ünlü olduğu söylenemezdi. Bırak beklesin ve beklerken tedirginliği artsın. Bağırsaklarını boşalttıktan sonra üstüne bir sabahlık geçirip incelmiş sarı saçlarını eliyle dağıttı; uykusundan uyandırılmış gibi görünmesi için gerekli olan şey buydu.

Lancel sönmüş şöminenin önünde volta atıyordu. Siyah ipek astarlı kırmızı kadife bir takım giymişti. Kılıç kemerinden mücevher kakmalı bir hançer ve altın yaldızlı bir kılıç kını sarkıyordu. “Kuzenim,” dedi Tyrion. “Beni sık ziyaret ettiğin söylenemez. Hak etmediğim bu mutluluğu neye borçluyum?”

“Majesteleri Vekil Kraliçe, beni buraya Yüce Üstat Pycelle’in serbest bırakılmasını emretmem için yolladı.” Sör Lancel, Tyrion’a kırmızı bir parşömen gösterdi. Altın muma Cersei’nin aslanlı mührü basılmıştı. “İşte, emir burada.”

“Öyle olsun,” diyerek elini salladı Tyrion. “Umarım sevgili ablacığım tam olarak iyileşmeden kendisini yormuyordur. Rahatsızlığının nüksetmesi büyük talihsizlik olur.”

“Majesteleri gayet iyi,” dedi Lancel sertçe.

“Bu haber kulağıma müzik gibi geldi.” *Çok sevdiğim bir melodi olduğunu*

söyleyemem gerçi. Daha yüksek bir doz vermeliydim. Tyrion, Cersei'nin ayakaltında olmayacağı birkaç gün daha kazanmayı ummuştu ama ablasının bu kadar hızlı iyileşmesi onu şaşırtmamıştı da. Cersei sonuçta Jaime'nin ikiziydi. Nazikçe gülümsedi. "Pod, bizim için ateş yak. Hava benim için serin. Benimle birlikte bir kadeh içki içer misin Lancel? Sıcak şarapla uykuya rahat dalıyorum."

"Benim uykuya dalmak için bir şey almama gerek yok," diye karşılık verdi Sör Lancel. "Buraya Majesteleri'nin emrini iletmek için geldim, seninle içki içmek için değil İblis."

Şövalyelik unvanının delikanlıyı küstahlaştırdığını düşündü Tyrion, bir de onun Kral Robert'ın ölümündeki rolünü. "Şarabın da kendine göre tehlikeleri var tabi," dedi. Kadehini doldururken gülümsedi. "Üstat Pycelle'e gelince... eğer sevgili ablam üstat için o kadar endişeleniyor olsaydı bizzat gelirdi diye düşünüyorum. Ama seni yollamış. Bundan ne sonuç çıkarmalıyım?"

"Tutukluyu serbest bıraktığın sürece istediğin sonucu çıkarabilirsin. Üstat Pycelle, Vekil Kraliçe'nin sadık bir dostudur ve onun koruması altındadır." Delikanlının dudaklarından ince bir gülümseme geçti, eğleniyordu. *Derslerini Cersei'den alıyor.* "Majesteleri bu hakarete asla razı gelmiyor. Size, Joffrey'nin vekilinin *kendisi* olduğunu hatırlatmamı söyledi."

"Ben de Joffrey'nin El'iyim."

"El hizmet eder," diye bilgilendirdi genç şövalye. "Vekil, kral yeterli yaşa gelene kadar *hükmeder.*"

"Belki bunları benim için bir kâğıda yazmalısın, böylece daha iyi hatırlarım." Ateş mutlu çıtırtılar çıkararak yanıyordu. "Çekilebilirsin Pod," dedi Tyrion kâhyaya. Pod odadan çıktığında Lancel'e döndü. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet. Majesteleri, kral adına Sör Jacelyn Bywater'a verdiği bir emre karşı çıkıldığını söylememi istedi."

Demek ki Cersei, Bywater'a Pycelle'i serbest bırakmasını söyledi ve bu emre karşı gelindi. "Anlıyorum."

"Bywater'ın görevden alınmasını ve vatan hainliği suçlamasıyla tutuklanmasını istiyor. Sizi uyarıyorum..."

Tyrion kadehini masaya bıraktı. "Senden herhangi bir uyarı alacak değilim evlat."

“Sör,” diye düzeltti Lancel. Kılıcına dokundu, belki de Tyrion’a bir kılıç taşıdığını hatırlatmak istemişti. “Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et İblis.” Delikanlının etkileyici bir şekilde konuşmak istediğine şüphe yoktu ama dudağının üstündeki tuhaf görünümlü tüyler etkiyi mahvediyordu.

“Ah, elini kılıcından çek. Shagga’nın içeri dalıp seni öldürmesi için tek çığlığım yeterli olur. Üstelik bir baltayla, şarap matarasıyla değil.”

Lancel’in yüzü kızardı. Robert’ın ölümünde oynadığı rolün fark edilmeyeceğini düşünecek kadar aptal mıydı gerçekten? “Ben bir şövalyeyim...”

“O kadarını anladım. Söyle bana, Cersei seni yatağına almadan önce mi, aldıktan sonra mı şövalye ilan etti?”

Lancel’in yeşil gözlerindeki pırıltı Tyrion için yeterli cevaptı. Varys doğruyu söylemişti. *Kimse ablamın ailesini sevmediğini iddia edemez.* “Ne? Söyleyecek bir şeyin yok mu? Beni daha fazla uyarmayacak mısın sör?”

“Bu iğrenç suçlamanı geri alacaksın, yoksa...”

“Lütfen. Joffrey’ye babasını öldürdüğünü ve annesiyle yattığını söylediğimde neler olacağını düşündün mü?”

“Öyle olmadı!” diye itiraz etti Lancel dehşete düşmüş halde.

“Hayır mı? Daha çok av gibi miydi?”

“Bana sert şarabı kraliçe verdi! Sizin babanız, Lord Tywin beni kralın yaveri yaparken kraliçenin her isteğini yerine getirmemi emretmişti.”

“Sana kraliçeyi becermeni de söylemiş miydi?” *Şuna bak; çok uzun sayılmaz, yüz hatları vasat, saçları altın rengi değil kum sarısı ama yine de... Jaime’nin kötü bir kopyası bile boş bir yataktan daha iyi sanırım.* “Ben de söylediğini düşünmemiştim.”

“Benim amacım asla... Ben sadece bana emredileni yaptım. Ben...”

“...her anından nefret ettin. Buna inanmamı mı bekliyorsun? Konseyde itibarlı bir yer, şövalyelik, ablamın senin için açılan bacakları, ah evet, çok zor durumda olmalısın Lancel.” Tyrion ayağa kalktı. “Burada bekle. Majesteleri bunu duymak isteyecektir.”

Kibir, Lancel’i o anda bıraktı. Genç şövalye dizlerinin üstüne düştüğünde küçük ve korkak bir çocuktu. “Merhamet edin lordum, size yalvarıyorum.”

“Bunları Joffrey’ye sakla. İyi yalvarışları sever o.”

“Lordum, ablanızın emriydi, kraliçenin. Ama Majesteleri, sizin de söylediğiniz gibi bunu asla anlamayacaktır.”

“Gerçekleri kraldan saklamamı mı istiyorsun benden?”

“Babamın hatırına! İsterseniz şehirden ayrılırım, hiçbir şey olmamış gibi. Yemin ederim, buna son vereceğim...”

Gülmemek çok zordu. “Vermeyeceksin.”

Delikanlı kaybolmuş gibi görünüyordu şimdi. “Lordum?”

“Beni duydun. Babam sana ablama itaat etmeni mi söyledi? Çok güzel, ona itaat et. Yakınında dur, onun güvenini kazan, o ne zaman isterse yatağına gir. Kimsenin bilmesine gerek yok... bana sadık olduğun sürece. Cersei’nin neler yaptığını bilmek istiyorum. Nereye gittiğini, kimleri gördüğünü, nelerden bahsettiğini, ne planlar yaptığını. Her şeyi. Bütün bunları bana sen anlatacaksın, öyle değil mi?”

“Evet lordum.” Lancel bir an bile tereddüt etmeden konuşmuştu. Tyrion bundan hoşlandı. “Yapacağım. Yemin ederim. Nasıl emrederseniz.”

“Ayağa kalk.” Tyrion ikinci kadehi de doldurup delikanlıya uzattı. “Anlaşmamızın şerefine içelim. Bildiğim kadarıyla bu kalede yaşayan yaban domuzu yok.” Lancel kadehi alıp tedirgince içti. “Gülümse kuzen. Ablam güzel bir kadın ve her şey diyarın iyiliği için. Bu işten kârlı çıkabilirsin. Şövalyelik hiçbir şey. Yeterince akıllı olursan işimiz bittiğinde benden bir lordluk unvanı alırsın.” Tyrion kadehindeki şarabını çevirdi. “Cersei’nin sana tam anlamıyla güvenmesini istiyorum. Ona git ve beni affetmesini rica ettiğimi söyle. Senin beni korkuttuğunu, aramızda sorun olmasını istemediğimi ve bundan sonra onun onayını almadan hiçbir şey yapmayacağımı anlat.”

“Peki ya... emirleri?”

“Ah, ona Pycelle’i vereceğim.”

“Verecek misiniz?” Lancel şaşkın görünüyordu.

Tyrion gülümsedi. “Adamı sabaha serbest bırakacağım. Saçının teline bile zarar vermedim demek isterdim ama yalan olur. Yeterince iyi durumda sayılır ama zindeliğine kefil olamam. Kara hücreler onun yaşında bir adam için sağlıklı yerler sayılmaz. Cersei onu evcil hayvanı olarak besleyebilir ya da Sur’a gönderebilir. Ne yapacağı umrumda değil ama yaşlı adam bundan sonra

konseyde olmayacak.”

“Ya Sör Jacelyn?”

“Ablama, zaman içinde Sör Jacelyn’i kendi tarafına çekebileceğini söyle. Bu fikir onu bir süre oyalar.”

“Emredersiniz.” Lancel şarabını bitirdi.

“Son bir şey daha. Kral Robert ölmüşken kraliçenin karnının büyümesi son derece utanç verici olur.”

“Lordum. Ben... biz... kraliçe, bana içine...” Kulaklarına kadar Lannister kırmızısına kesilmişti. “Ben tohumlarımı karnına boşaltıyorum lordum.”

“Çok güzel bir karnı olduğundan eminim. Onu istediğin kadar ıslatabilirsin ama dikkat et çiylerin başka bir yere girmesin. Başka yeğen istemiyorum, anlaşıldı mı?”

Sör Lancel reverans yapıp ayrıldı.

Tyrion bir an için delikanlıya üzüldü. *Bir aptal daha ama benim ve Cersei’nin ona yaptıklarımızı hak etmiyor.* Amcası Kevan’ın iki oğlunun daha olması iyiydi; bu çocuk yılın sonunu göremeyecekti. Cersei, kendisine ihanet ettiğini öğrendiği anda delikanlıyı öldürtecekti, eğer merhamet eder de öldürtmezse Jaime Lannister, Kral Toprakları’na döndüğü gün genç şövalyenin hayatı bitecekti. Tek soru vardı. Delikanlı, Jaime tarafından kıskançlık sonucu mu katledilecekti, yoksa Jaime’nin her şeyi öğrenmesinden korkan Cersei tarafından mı öldürülecekti? Tyrion, Cersei üstüne bahse girerdi.

Tyrion’ı bir huzursuzluk kaplamıştı. Bu gece uyuyamayacağını biliyordu. *Burada değil, hiçbir şekilde.* Podrick Payne’i çalışma odasının kapısındaki sandalyede uyur halde buldu ve çocuğun omzunu sarstı. “Bronn’u çağır, ahıra koş ve iki at hazırlat.”

Kâhyanın gözleri uykuyla bulutlanmıştı. “Atlar.”

“Elma seven büyük kahverengi hayvanlar. Onları daha önce de gördüğüne eminim. Kuyruklu ve dört bacaklı olurlar. Ama önce Bronn’u bul.”

Paralı askerin gelmesi uzun sürmedi. “Çorbana kim işedi?” diye sordu.

“Her zamanki gibi Cersei. Şimdiye kadar tadına alışmış olmam gerekirdi. Neyse, boşver. Sevgili ablacığım beni Ned Stark’la karıştırıyor.”

“O adamın senden uzun olduğunu duymuştum.”

“Joff başını kestirdikten sonra değildi. Daha kalın giyinmeliydin. Hava soğuk.”

“Bir yere mi gidiyoruz?”

“Bütün paralı askerler senin kadar zeki mi?”

Şehrin caddeleri tehlikeliydi ama Tyrion yanında Bronn varken yeterince güvende hissediyordu. Kuzey duvarındaki yan kapıdan çıkıp Karagölge Sokağı’ndan Yüksek Aegon Tepesi’nin eteğine indiler, oradan Domuzyolu Sokağı’na devam ettiler. Yan yana dizilmiş kırık camlı ahşap ve taş binaların üst katları dar sokağa doğru öyle eğimliydi ki çatıları neredeyse öpüşüyordu. Bacaların arasında saklambaç oynayan ay, iki adamı takip ediyor gibiydi. Kuyruğundan tuttuğu ölü bir kediyi taşıyan yaşlı kadından başka kimseye rastlamadılar. Kadın, akşam yemeğini çalacaklarmış gibi korkuyla Bronn ve Tyrion’a baktı, tek kelime etmeden gölgelerin arasında kayboldu.

Tyrion kendinden önce El olan ve kraliçenin kurnazlıklarıyla baş edemeyen adamları düşündü. *Nasıl yapabilirlerdi ki? Onlar gibi adamlar... yaşayamayacak kadar dürüst, sıçamayacak kadar soylu. Cersei böyle adamları sabahları kahvaltı niyetine yer. Ablamı yenmenin tek yolu onun oyununu oynamak. Ned Stark ve Jon Arryn bunu asla yapmazdı.* Tyrion kendini hayat dolu hissederken iki lordun ölü olması şaşılacak şey değildi. Kısa bacakları yüzünden hasat festivalinde komik duruma düşebilirdi ama bu dansı iyi biliyordu.

Saat geç olmasına rağmen genelev kalabalıktı. Chataya iki adamı nezaketle karşıladı ve ortak salona götürdü. Bronn, Dorne’dan gelen siyah gözlü bir kızla üst kata çıktı ama Alayaya eğlenmekle meşguldü. “Geldiğinizi duyunca çok sevinecek,” dedi Chataya. “Kule odasını sizin için hazırlatayım. Lordum beklerken bir kadeh şarap içmek ister mi?”

“İçerim,” dedi Tyrion.

Kalede servis edilen Arbor kırmızısıyla kıyaslandığında vasat bir şaraptı. “Beni affedin lordum, son zamanlarda ne fiyat verirseniz verin iyi şarap bulunmuyor.”

“Bu sıkıntında yalnız değilsiniz korkarım.”

Chataya, Tyrion’la bir süre daha dertleştikten sonra müsaade isteyip ayrıldı. *Güzel kadın,* diye düşündü Tyrion kadının arkasından bakarken. Bu asaleti,

zarafeti çok az fahişede görmüştü. Kadının kendini fahişeden çok rahibe olarak kabul ettiğini de unutmamak gerekirdi. *Belki de öğrenmemiz gereken sır bu. Önemli olan ne yaptığımız değil, onu nasıl yaptığımız.* Bu düşünce nedense Tyrion'ı rahatlatmıştı.

Diğer müşterilerden birkaçı yan gözle Tyrion'ı süzüyordu. Buraya son gelişinde bir adam üstüne tükürmüştü... daha doğrusu denemişti. Tükürük Tyrion yerine Bronn'a isabet etmişti. Adam bundan sonra dişsiz ağzıyla tükürecekti.

"Lordum sevgisiz mi kaldı?" Dancy, Tyrion'ın kucağına oturdu ve kulağını dişlemeye başladı. "Bunun ilacını biliyorum."

Tyrion gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin tatlım ama ben Alayaya'nın ilacını seviyorum."

"Ama benimkini hiç denemediniz. Lordum, Yaya'dan başkasını seçmiyor. O iyidir ama ben daha iyiyim, görmek istemez misiniz?"

"Belki bir dahaki sefere." Kızın ele avuca sığmaz hayat dolu bir güzellik olduğu inkâr edilemezdi. Düğme burnu, çilleri, beline kadar inen gür kızıl saçları vardı, yerinde duramıyordu ama Shae evde Tyrion'ı bekliyordu.

Dancy kıkırdayarak elini Tyrion'ın bacaklarının arasına götürdü ve sıktı. "Bence *bu adam* bir dahaki sefere kadar beklemek istemiyor," dedi. "Yukarı çıkıp bütün çillerimi saymak istiyor."

"Dancy." Alayaya girişte duruyordu. Tiril tiril yeşil ipeklerin içinde koyu ve küstahtı. "Lordum buraya beni ziyaret etmek için geldi."

Tyrion kendini nazikçe diğer kızdan kurtararak ayağa kalktı. Dancy umursamıyormuş gibi görünüyordu, Tyrion'ın başparmağını emerek, "Bir dahaki sefere," diye hatırlattı.

Yukarı çıkarlarken, "Zavallı Dancy," dedi Alayaya. "Lordumun onu seçmesi için sadece on beş günü kaldı. Seçilmezse siyah incilerini Marei'ye vermek zorunda."

Marei; açık tenli, solgun, narin bir kızdı, Tyrion'ın dikkatini birkaç kez çekmişti. Yeşil gözler ve porselen gibi bir ten, uzun ve dümdüz gümüş saçlar, göz alan bir güzellik ama fazla ağırbaşlı. "Zavallı çocuğun benim yüzümden incilerini kaybetmesini istemem."

"O halde onu üst kata çıkarın."

“Belki çıkarırım.”

Alayaya gülümsedi. “Sanmıyorum lordum.”

Haklı, diye düşündü Tyrion. *Yapamam. Shae sadece bir fahişe olabilir ama ben prensiplerim gereği ona sadığım.*

Kule odasındaki gardırobun kapağını açtığında merakla Alayaya’ya baktı. “Ben gittiğimde ne yapıyorsun?”

Kız kollarını açıp siyah bir kedi gibi gerindi. “Uyuyorum. Sizin ziyaretleriniz başladığından beri her zamankinden iyi dinleniyorum lordum. Marei bize okuma öğretiyor, belki kısa zaman içinde boş vaktimi kitap okuyarak geçirebilirim.”

“Uyku iyidir,” dedi Tyrion. “Ve kitaplar daha iyidir.” Kızı hafifçe yanağından öpüp merdivenleri indi ve tünele girdi.

İğdiş edilmiş ata binip ahırdan çıktığında çatıların üzerinde uçuşan müzik sesini duydu. Bu katliam ve kıtlığın ortasında bile insanların hâlâ şarkı söylediğini düşünmek hoştu. Kafası hatırladığı notalarla doldu ve Tysha’nın yarım ömür önce kulağına fısıldadığı şarkıyı duyar gibi oldu. Dizginlerini çekip şarkıyı dinledi; melodi yanlıştı, sözleri duyamıyordu. *O zaman farklı bir şarkı, neden olmasın?* Tatlı ve masum Tysha baştan sona bir yalandı, Tyrion’ı erkek yapması için Jaime tarafından kiralanan bir fahişeydi sadece.

Artık Tysha’dan kurtuldum, diye düşündü. *Ömrümün yarısında gölgesi benimleydi ama ona ihtiyacım yok artık. Alayaya’ya, Dancy’ye, Marei’ye ya da yıllardır yatağıma giren yüzlercesine ihtiyacım olmadığı gibi. Artık Shae’e sahibim. Shae.*

Shae’in evinin kapısı kapalı ve kilitliydi. Tyrion bronz göz açılana kadar kapıyı yumrukladı. “Benim.” Onu içeri alan Varys’in sevimli dostlarından biriydi; şaşı gözlü, tavşan dudaklı, Braavoslu bir hançerci. Tyrion, Shae’in etrafında genç ve yakışıklı muhafızlar olmasını istemiyordu. “Bana yaşlı, çirkin ve tercihen iktidarsız adamlar bul,” demişti hadıma. “Erkeklerle yatmayı tercih eden erkekler ya da koyun âşıkları.” Varys koyun âşıkları bulmayı beceremişti ama bir hadım ve birbirlerini baltalarını sevdikleri kadar seven iki İbbenli bulmayı başarmıştı. Diğerleri, her biri öbüründen daha çirkin paralı askerlerdi. Varys bulduğu adamları Tyrion’a gösterirken, Tyrion fazla ileri gittiğinden endişe etmişti ama Shae tek bir şikâyet cümlesi kurmamıştı. *Neden*

şikâyet edecekti ki? Ben muhafızların hepsinden daha mide bulandırıcıyım ve benden de şikâyet etmiyor. Belki çirkinliği görmüyor bile.

Tyrion kısa zaman içinde dağ adamlarından birkaçını Shae'in korumasına vermeyi düşünüyordu. Kara Kulaklar'dan Chella ya da Ay Kardeşleri'nden biri olabilirdi. Dağ adamlarının sadakatine ve onur anlayışına, paralı askerlerin aç gözlülüğünden fazla güveniyordu. Bununla beraber risk çok büyüktü. Dağ adamlarının ona ait olduğunu bütün Kral Toprakları biliyordu. Kara Kulaklar'ı buraya gönderdiği an bütün şehir Kral Eli'in bir kapatması olduğunu öğrenirdi.

İbbenliler'den biri atını aldı. "Onu uyandırdınız mı?" diye sordu Tyrion.

"Hayır lordum."

"Güzel."

Yatak odasındaki ateş köze dönüşmüştü ama oda hâlâ ılıktı. Shae uyurken üstündeki battaniyeyi ve örtüleri atmıştı. Kuştüyü yatakta çıplak yatıyordu. Şömineden gelen loş ışık bedeninin kıvrımlarında parlıyordu. Tyrion kapıda durdu ve kızın görüntüsünü içti. *Marei'den genç, Dancy'den tatlı, Alayaya'dan güzel. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası.* Bir fahişenin nasıl bu kadar temiz, masum ve tatlı görünebildiğini merak etti.

Kızı rahatsız etmek istememişti ama gördüğü şey sertleşmesi için yeterliydi. Kıyafetlerini çıkardı, yatağa tırmandı, kızın bacaklarını araladı ve kasıklarını öpmeye başladı. Shae uykusunda mırıldandı. Tyrion tekrar öptü, kızın saklı tatlığını yaladı, sakalları ıslanana kadar devam etti. Shae yumuşak bir inlemeyle titrediğinde yukarı kaydı ve kızın içine girdi. Girdiği anda boşalmıştı.

Shae gözlerini açtı. Tyrion'ın başını okşayıp, "Az önce dünyanın en tatlı rüyasını gördüm lordum," dedi.

Tyrion kızın sert göğüs ucunu ısırıp başını omzuna koydu. Hâlâ Shae'in içindeydi, hep içinde kalmak istiyordu. "Bu bir rüya değil," dedi. *Bu gerçek, hepsi,* diye düşündü. *Savaşlar, entrikalar, bu kanlı oyun ve hepsinin ortasında ben... cüce, canavar, küçümseyip alay ettikleri adam. Ama artık her şey benim elimde: Şehir, güç, kadın. Ben bunlar için yaratıldım ve tanrılar affetsin ama bunu seviyorum...*

Ve Shae'i. Ve Shae'i.

Arya

Kara Harren'ın kulelere verdiği isimler çoktan unutulmuştu. Kulelerin şimdiki adları Azap Kulesi, İnleyen Kule, Hayalet Kulesi, Dul Kulesi ve Kralateşi Kulesi'ydi. Arya, İnleyen Kule'nin altındaki mağara gibi mahzende, saman bir yatağın üstünde uyuyordu. İstediği zaman banyo yapacak suyu ve sabunu vardı. İşi zordu ama her gün millerce yol yürümekten daha meşakkatli sayılmazdı. Gelincik, karnını doyurmak için Arry gibi solucan ve böcek bulmak zorunda değildi; her gün ekmek ve havuçlu soğanlı arpa haşlaması vardı. Hatta on beş günde bir biraz et bile yiyebiliyordu.

Al Turta daha da güzel besleniyordu. Ait olduğu yerde, mutfaktaydı... kubbeli, yuvarlak, kendi başına bir dünyaymış gibi görünen taş binada. Arya yemeklerini mahzendeki ahşap masada Weese ve emrindekilerle birlikte yiyordu. Bazen yemek servisi için görevlendiriliyor, mutfakta çalışan Al Turta'yla birkaç dakika sohbet edebiliyordu. Al Turta, Arry'nin artık Gelincik olduğunu her seferinde unutuyor, bir kız olduğunu artık bilmesine rağmen ona eski adıyla sesleniyordu. Bir keresinde Arya için sıcak bir elma turtası aşırmaya kalkmıştı ama bu işi öyle büyük beceriksizlikle yapmıştı ki aşçılara yakalanıp büyük tahta kaşıklarla dövülmüştü.

Gendry dökümhaneye gönderilmişti. Arya delikanlıyı neredeyse hiç görmüyordu. Birlikte çalıştığı insanların isimlerini bile bilmek istemiyordu; onları tanımak, öldüklerinde çok daha fazla üzülmek anlamına geliyordu. Çoğu Arya'dan büyüktü, ona ilişmiyorlardı.

Harrenhal uçsuz bucaksızdı ve çoğu yeri çürüyordu. Kale, Tully Hanedanı'nın sancak beylerinden olan Leydi Whent'in makamıydı ama leydi sadece iki kulenin ilk üçer katını kullanmış, geri kalanının harabeye dönmesine izin vermişti. Leydi Whent'in kaçışıyla azalan kale ahalisi Lord Tywin'in şövalyeleri, lordları ve soylu tutsaklarıyla ilgilenmek için yeterli değildi. Bu yüzden Lannisterlar yeni hizmetçiler, malzemeciler ve yağmacılar bulmak zorundaydı. Lord Tywin'in Harrenhal'u eski ihtişamlı günlerine döndüreceği ve

savaş bittiğinde kaleyi makamı olarak kullanacağı konuşuluyordu.

Weese, Arya'yı getir götür işlerinde kullanıyor, su ve yemek taşıtıyor ve bazen de cephaneliğin üstündeki Kışla Salonu'nda yemek yiyen askerlere servis yapmaya gönderiyordu ama kızın asıl işi temizlikti. İnleyen Kule'nin zemin katında ardiyeler ve ambarlar vardı. Zeminden sonraki iki kat garnizona ev sahipliği yapıyordu ama daha yukarıdaki katlar seksen yıldır hiç kullanılmamıştı. Lord Tywin o katların tekrar yaşanır hale getirilmesini emretmişti. Fırçalanacak zeminler, kalıplaşmış tozdan arındırılacak pencereler, odalardan çıkarılması gereken kırık sandalyeler ve çürümüş yataklar vardı. Kulenin en üst katı, Whent Hanedanı'nın armasındaki dev siyah yarasaların yuvalarıyla sarılmıştı. Fareler de vardı... ve hayaletler. Kara Harren ve oğullarının hayaletleri oldukları söyleniyordu.

Arya bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Harren ve oğulları Kralateşi Kulesi'nde ölmüştü. Kuleye bu adın verilmesinin sebebi de buydu. Neden avluyu geçip Arya'yı yakalamaya çalışacaklardı ki? İnleyen Kule sadece rüzgâr kuzeyden estiğinde inliyordu. Bunun tek sebebi de yangında çatlamış taşların arasına giren havaydı. Harrenhal'da gerçekten hayaletler varsa bile Arya'yı hiç rahatsız etmemişlerdi. Onu ürküten yaşayan insanlardı: Weese, Sör Gregor Clegane ve Kralateşi Kulesi'nde kalan Lord Tywin Lannister. Kralateşi Kulesi en yüksek kuleydi, taşların ağırlığıyla yana eğilmişti, yarı erimiş dev bir siyah muma benzemesine rağmen hâlâ diğerlerinden daha uzun ve daha görkemli duruyordu.

Gidip Arya Stark olduğunu itiraf etse Lord Tywin'in ne yapacağını merak ediyordu ama lorda asla o kadar yaklaşamayacağını biliyordu. Yaklaşıp konuşabilse bile lord ona inanmazdı. Arya, Weese'den kanlı bir dayak yediğiyle kalırdı.

Weese de Sör Gregor kadar ürkütücü sayılırdı. Yürüyen Dağ insanları birer sinek gibi ezip geçerdi ama çoğu zaman sineklerin farkına varmadan yapardı bunu. Weese orada olduğunuzu, ne yaptığınızı ve hatta ne düşündüğünüzü *her zaman* bilirdi. Çok kolay öfkeleniyordu ve en az onun kadar zalim bir köpeği vardı; benekli dişi, Arya'nın o güne kadar gördüğü en pis kokulu köpekti. Weese bir keresinde, köpeğini kendisini kızdıran tuvaletçi çocuğun üstüne salmış,

köpek çocuğun baldırından büyük bir parça koparırken kahkahalarla gülmüştü.

Weese'in, Arya'nın gece duasında onurlu bir yer kazanması sadece üç gün sürmüştü. "Weese," diye fısıldıyordu ilk önce. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Gregor, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey ve Kraliçe Cersei." Tekinin bile adını unutmamalıydı, yoksa onları nasıl bulup öldürürdü?

Arya yoldayken kendini koyun gibi hissediyordu ama Harrenhal onu bir fareye dönüştürmüştü. Yün elbisesinin içinde gri bir fareye benziyordu ve bir fare gibi kalenin karanlık deliklerinde saklanıp kudretlilerin önüne çıkmıyordu.

Bazen, bu kalenin kalın duvarlarının arasındaki *herkesin* fare olduğunu düşünüyordu, şövalyelerin ve lordların bile. Kalenin büyüklüğü yanında Sör Gregor Clegane dahi küçük görünüyordu. Harrenhal, Kışyarı'nın kapladığı arazinin üç katı büyüklüğünde bir alan üstüne kurulmuştu ve binaları Kışyarı'nınkilerle kıyas götürmezdi. Ahırlar bin atı barındıracak genişlikteydi. Tanrı korusu yirmi dönümlük bir araziyi kaplıyordu. Mutfak, Kışyarı'nın Büyük Salon'undan daha büyüktü ve Harrenhal'ın Yüz Şömineli Salon denen büyük salonunda Lord Tywin'in bütün ordusu aynı anda yemeğe oturabilirdi. Gerçi salonda sadece otuz küsur şömine vardı. Arya iki kez saymayı denemişti, ilkinde otuz üç, ikincisinde otuz beş çıkmıştı. Duvarlar, kapılar, koridorlar, merdivenler öyle insanüstü büyüklükteydi ki Arya, Yaşlı Dadı'nın anlattığı Sur'un ötesinde yaşayan devleri hatırlamadan edemiyordu.

Lordlar ve leydiler ayaklarının altındaki küçük gri farelere dikkat etmediği için, Arya görevini yerine getirirken kulaklarını iyice açıp her türden sır duyabiliyordu. Mandırada çalışan Sevimli Pia kaledeki bütün şövalyelerle yatan bir sürtüktü. Zindancının karısı hamileydi ama bebeğin gerçek babası ya Sör Alyn Stackspear ya da kendisine Bayazgülüşlü Wat diyen şarkıcıydı. Lord Lefford diğer insanların yanındayken hayaletlerle dalga geçiyordu ama her gece yatarken başucuna bir mum yakıyordu. Sör Dunaver'in yaveri Jodge altını tutamıyor, uyurken yatağını ıslatıyordu. Aşçılar, Sör Harys Swyft'ten nefret ediyordu, adamın bütün yemeklerinin içine tükürüyorlardı. Üstat Tothmure'un hizmetçisi erkek kardeşiyle konuşurken Arya kulak kabartmış, üstada gelen bir mektupta Joffrey'in piç olduğundan ve tahtta haksız oturduğundan

bahsedildiğini duymuştu. “Lord Tywin üstada mektubu yakmasını ve bu pislik hakkında asla konuşmamasını söyledi,” diye fısıldamıştı kız.

Kral Robert’ın erkek kardeşleri Stannis ve Renly’nin savaşa girdiklerini de öğrenmişti. “Şimdi her ikisi de kral,” demişti Weese. “Diyardaki kralların sayısı kaledeki farelerin sayısından fazla.” Lannister adamları bile Joffrey’nin ne kadar zaman daha tahtta kalabileceğini tartışıyordu. Arya birkaç lordun, “Delikanlının şu altın pelerinlilerden başka ordusu yok. Bir hadım, bir cüce ve bir kadın tarafından yönetiliyor,” diye fısıldaştıklarına şahit olmuştu. “Onlar gibiler bir savaş mücadelesi sırasında ne işe yarar?” Sürekli Beric Dondarrion’dan bahsediliyordu. Okçulardan biri, Kanlı Oyuncular’ın lordu katlettiğini söylemişti ama dinleyenler buna gülmüştü. “Sör Lorch onu Kızgın Şelale’de öldürdü. Yürüyen Dağ ise iki kez katletti. Bu sefer de ölü kalmayacağına bahse girerim.”

Arya, Kanlı Oyuncular’ın kim olduğunu on beş gün sonra, hayatında gördüğü en tuhaf adamlar Harrenhal’a geldiğinde öğrenmişti. Saç örgülerine ziller takılmış bakır renkli adamlar, kanlı boynuzları olan siyah keçili bir sancağın altında at sürüyordu. Mızraklı süvariler siyah-beyaz çizgili atlara biniyordu. Yanakları pudralı okçular; devasa kalkanlar taşıyan iri, kıllı adamlar; tüylü pelerinler giyen siyah tenli adamlar; yeşil pembe kostümü içinde bir soytarı; çatal uçlu sakalları mora, yeşile, gümüş rengine boyanmış kılıçlı askerler; yanakları yara izleriyle renklenmiş mızrakçılar; rahip kıyafeti içinde ince uzun bir adam; gri üstat cübbesi giyen başka bir adam ve deri cübbeli, hasta görünüşlü, uzun sarı perçemli bir adam daha.

Başlarındaki adam sopa gibi ince ve uzundu. Neredeyse beline kadar inen siyah sakalları, bir deri bir kemik kalmış uzun yüzünü daha da uzun gösteriyordu. Eyerinden sarkan miğferi siyah çelikten dökülmüş, keçi başı şeklinde dövülmüştü. Boynuna çeşitli ebat ve türde sikkelerin birleştirilmesiyle meydana getirilmiş bir zincir takmıştı. Bu adam da tuhaf siyah-beyaz atlardan birini sürüyordu.

“Bu cinsi tanımak istemezsin Gelincik,” demişti Weese, Arya’nın keçi başı miğferli adama baktığını görünce. Lord Leford’ın askerlerinden iki içki arkadaşıyla birlikteydi.

“Kim bunlar?” diye sordu Arya.

Askerlerden biri kahkaha attı. “Ayakadamları kızım. Keçi Parmakları. Lord Tywin’in Kanlı Oyuncular’ı.”

“Kızın aklını başından alırsan kahrolası merdivenleri *sen* ovalarsın,” dedi Weese. “Bunlar paralı askerler Gelincik kız. Kendilerine Cesur Dostlar diyorlar. Duyduğun diğer isimleri onların duyabileceği yerlerde söyleme, canını kötü yakarlar. Keçi başlı miğferi olan adam onların kumandanı, Lord Vargo Hoat.”

“O herif bir lord değil,” dedi ikinci asker. “Sör Amory öyle söyledi. Adam kendini abartmaktan hoşlanan ağzı salyalı bir paralı asker sadece.”

“Olabilir,” dedi Weese. “Ama kız tek parça halinde kalmak istiyorsa adama *lordum* demeli.”

Arya tekrar Vargo Hoat’a baktı. *Lord Tywin’in kaç canavarı var?*

Cesur Dostlar, Dul Kulesi’ne yerleşti. Böylece Arya onlara hizmet etmek zorunda kalmamıştı. Bu durumdan memnundu. Adamların kaleye geldikleri ilk gece, paralı askerler ve Lannister muhafızları arasında kavga çıkmıştı. Sör Harys Swyft’in yaveri ölümüne bıçaklanmış, Kanlı Oyuncular’dan iki kişi ağır yaralanmıştı. Ertesi sabah Lord Tywin iki paralı askeri Lord Lydden’in okçularından biriyle birlikte kapı kulübesinin duvarına astırdı. Weese kavgayı başlatanın okçu olduğunu söylemişti; adam paralı askerleri Beric Dondarrion konusunda tahrik etmişti. Asılan adamlar can verip havayı tekmelemeyi bıraktıktan sonra Vargo Hoat ve Sör Harys sarılıp öpüşmüşler, birbirlerini daima seveceklerine dair yemin etmişlerdi. Lord Tywin izliyordu. Arya, Vargo Hoat’un peltek konuşmasını ve salyalı ağzını komik bulmuştu ama gülmemesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

Kanlı Oyuncular, Harrenhal’da fazla kalmadı ama ayrılmadan önce içlerinden biri, Üç Dişli Mızrak’ın kızıl geçidinin Roose Bolton komutasındaki kuzey ordusu tarafından ele geçirildiğini anlattı. Arya konuşmayı duymuştu. “Eğer nehri geçmeye kalkarsa Lord Tywin onu tıpkı Yeşil Çatal’da ezdiği gibi ezer,” dedi Lannister okçularından biri ama arkadaşlarının kahkahaları adamı susturdu. “Bolton, Genç Kurt kuzeyli adamlarıyla ve ulu kurduyla birlikte Nehirova’dan gelene kadar nehrin karşısına geçmez.”

Arya ağabeyinin bu kadar yakınlarda olduğunu bilmiyordu. Nehirova, Kışyarı’ndan çok daha yakındı ama Arya tam olarak nerede olduğunu,

Harrenhal'a uzaklığını tahmin edemiyordu. *Bir şekilde öğrenmeliyim, öğrenebileceğimi biliyorum, bir kaçabilsem.* Robb'u tekrar görebileceğini düşününce dudağını ısırdı. *Jon'u da görmek istiyorum, Bran'ı da, Rickon'u da. Ve annemi, hatla Sansa'yı... Ona sarılıp bir leydiye yakışır şekilde özür dileyeceğim, bundan çok hoşlanır.*

Avludaki dedikodulardan, Yeşil Çatal'daki mücadele sırasında yakalanan otuz altı esirin Azap Kulesi'nin üst katlarındaki odalarda kaldığını öğrenmişti. Esirlerin pek çoğu kaçma girişiminde bulunmayacaklarına dair yemin ettikten sonra kale içinde dolaşabilme özgürlüğüne kavuşmuştu. *Kaçmamaya yemin ettiler,* dedi Arya kendine, *ama kaçmam için bana yardım etmeyeceklerine yemin etmediler.*

Tutsaklar yemeklerini Yüz Şömineli Salon'daki masalarında yiyor ve sık sık kale içinde dolaşmaya çıkıyorlardı. İçlerindeki dört erkek kardeş her sabah Akantaş Avlusu'nda tahta kılıçlar ve kalkanlarla talim yapıyordu. Çocuklardan üçü Geçit'teki Freyler'dendi, diğeri de piç kardeşleriydi. Harrenhal'da uzun süre kalmadılar. Çocukların iki ağabeyi bir sabah barış sancağı altında ve bir sandık altınla birlikte kaleye geldi. Kardeşlerini esir alan şövalyeye fidye ödediler. Altı Frey, Harrenhal'dan ayrıldı.

Kuzeyli adamlar için fidye ödemeye gelen yoktu. Al Turta, şişman bir lordun et aramak için sürekli mutfağa geldiğini söylemişti. Adamın bütün ağzını örten çalı gibi bir bıyığı vardı ve pelerininin yakasına üç dişli mızrak şeklinde yapılmış gümüş-safir bir broş takıyordu. Adam Lord Tywin'e aitti. Ama beyaz güneş desenli siyah peleriniyle siperlerde tek başına yürümeyi seven sakallı genç adam, zengin olmayı hayal eden vasıfsız bir şövalye tarafından esir alınmıştı. Sansa hem genç adamın, hem de şişman lordun kim olduğunu hemen anlayabilirdi ama Arya rütbelere ve armalara hiç ilgi duymamıştı. Rahibe Mordane hanedanların tarihlerini anlatmaya başladığında bir rüya âlemine dalar, dersin sonunun gelmesini beklerdi.

Buna rağmen Lord Cerwyn'i *hatırlıyordu.* Arazileri Kışyarı'na yakındı. Bu yüzden kendisi ve oğlu Cley sık sık kaleye ziyarete gelirlerdi. Kaderin oyunu olsa gerek, hiç ortalıkta görünmeyen tek tutsak Lord Cerwyn'di. Yaralıydı ve bir kule hücresinde yatıyordu. Arya günlerce kapıdaki nöbetçileri atlatıp lordla

konuşabilmenin bir yolunu aradı. Adam Arya'nın kim olduğunu bilse seve seve yardım ederdi. Bir lordun mutlaka altını olurdu. Arya'yı Nehirova'ya götürmeleri için Lord Tywin'in paralı askerlerine altın verebilirdi. Lord Eddard, bir paralı askerin yeterli altın karşılığında ihanet etmeyeceği kimse olmadığını söylerdi.

Arya bir sabah, gri cübbeler giyen sessiz rahibelerin at arabasına bir ceset yüklediklerini gördü. Ceset, üzerinde savaş baltası arması olan ipek bir pelerine sarılmıştı. Arya ölen adamın kim olduğunu sorduğunda, nöbetçilerden biri Lord Cerwyn olduğunu söyledi. Duydukları midesine atılan bir tekme gibiydi. *Sana zaten yardım edemezdi*, diye düşündü sessiz rahibelerin arabası kale kapısından çıkarken. *O kendine bile yardım edemedi, seni aptal fare.*

Ondan sonrası yine yerleri fırçalamak, camları ovalamak ve kapıları dinlemekti. Lord Tywin'in kısa zaman içinde Nehirova'ya yürüyeceğini duydu. Belki de güneye, Yüksek Bahçe'ye giderdi, bu herkesi şaşırtırdı. Hayır, Kral Toprakları'na gidip orayı savunmalıydı, en büyük tehdit Stannis'ti. Gregor Clegane ve Vargo Hoat'u, Roose Bolton'ı yok edip sırtındaki hançeri almaları için yollayacaktı. Kartal Yuvası'na kuzgunlar göndermişti. Leydi Lysa'yla evlenip Vadi'yi ele geçirmeyi planlıyordu. Sihirli kılıçlar döktürmek için bir ton gümüş almıştı. O kılıçlarla kuzeyli askerleri katledecekti. Leydi Stark'a barış mektubu yazıyordu. Kral Katili'nin serbest bırakılması an meselesiydi.

Kaleye her gün kuzgunlar gelip gidiyordu ama Lord Tywin vaktinin çoğunu kapalı kapıların ardında savaş konseyiyle birlikte geçiriyordu. Arya bazen lordu görüyordu ama hep çok uzaktan; bir kere, üç üstat ve çalı bıyıklı şişman adamla birlikte siperlerde yürürken, bir kez sancak beyleriyle birlikte kamp alanına doğru at sürerken ama genelde, üstü kapalı sekiliğin sütunlarından birinin yanında durup avluda talim yapan askerleri izlerken. Ellerini kılıcının altın kabza topuzunda birleştirip ayakta duruyordu. Lord Tywin'in en çok sevdiği şeyin altın olduğu söyleniyordu, hatta altın *sıçıyordu;* yaverlerden biri söylemişti. Kel kafalı ve altın sakallı Lord Tywin yaşlı bir adam için güçlü görünüyordu. Yüzünde Arya'ya babasını hatırlatan bir şeyler vardı, birbirlerine hiç benzememelerine rağmen. *Bir lordun yüzüne sahip, hepsi bu,* dedi kendi kendine. Annesinin, Lord Eddard'a lord yüzünü giyinmesini ve bir meseleyle uğraşmasını söylediği anları

hatırladı. Babası bunu duyunca gülerdi. Arya, Lord Tywin'i gülerken hayal edemiyordu.

Bir öğleden sonra kuyu başında sıra beklerken doğu kapısının menteşelerinin gıcırdadığını duydu. Bir kafile yivli kapının altından kaleye giriyordu. Kafilenin liderinin kalkanındaki mantikor armasını görünce Arya'nın içinden bıçak keskinliğinde bir nefret duygusu geçti.

Sör Amory Lorch'un yüzü gündüz gözüyle meşale alevlerinin ışığında olduğu kadar korkutucu görünmüyordu ama gözleri tıpkı Arya'nın hatırladığı gibi domuz gözleriydi. Kadınlardan biri, Amory'nin adamlarının göl çevresi boyunca Beric Dondarrion'ı kovaladığını ve karşılarına çıkan bütün isyancıları katlettiğini söyledi. *Bizler isyancı değildik,* diye düşündü Arya. *Biz Gece Nöbetçileri'ydik; Nöbet taraf tutmaz.* Sör Amory'nin adamlarının sayısı Arya'nın hatırladığından daha azdı ve çoğu yaralıydı. *Umarım yaraları iltihaplanır, umarım hepsi ölür.*

Ve sonra, kafilenin sonundaki üç kişiyi gördü.

Rorge siyah bir yarım miğfer giyiyordu. Miğferin çelik burunluğu sayesinde burnu olmadığı anlaşılmıyordu. Isırgan, ağırlığı altında yıkılacakmış gibi görünen bir savaş atının sırtında, Rorge'un yanındaydı. Vücudundaki yarı iyileşmiş yanıklar adamı olduğundan bile korkunç gösteriyordu.

Ama Jaqen H'ghar yine gülümsüyordu. Kıyafetleri hâlâ leş gibi ve perişandı ama saçlarını yıkayıp taramaya fırsat bulmuştu; kızıl ve beyaz parlak saçları omuzlarına dökülüyordu. Arya, Jaqen'i gören kızların hayranlıkla kıkırdağını duydu.

Alevlerin içinde yanmalarına izin vermeliydim. Gendry söylemişti, onu dinlemeliydim. Baltayı arabaya atmasaydı şimdi üç adam da ölü olacaktı. Arya bir an için korktu ama adamlar onun farkına varmadan yanından geçip gitti. Sadece Jaqen H'ghar, Arya'nın olduğu tarafa doğru bakmış, ona dikkat etmeden kafasını çevirmişti. *Beni tanımadı,* diye düşündü Arya. *Arry kılıçlı ve öfkeli bir erkek çocuğuydu, bense kova taşıyan gri bir fare kızım.*

Günün geri kalanını İnleyen Kule'nin merdivenlerini fırçalayarak geçirdi. Akşam çöktüğünde elleri kanamaya başlamıştı. Temizlik kovasını ardiyeye geri götürürken kolları ağrıdan titriyordu. Yemek bile yiyemeyecek kadar yorgundu.

Weese'den yalvararak izin alıp saman dolu şiltesine uzandı. "Weese," dedi esnerken. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Tatlı Raff, Vadeci ve Tazı. Sör Gregory, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Duasına üç isim daha ekleyebileceğini düşündü ama hangi isimler olacağına bu gece karar veremeyecek kadar yorgundu.

Güçlü ve kararlı bir el, pürüzsüz ve ılık bir taş gibi ağzının üstüne kapandığında, Arya rüyasında ormanda çılgınca koşan kurtları görüyordu. Kıvranıp debelenerek uyandı. "Bu kız hiçbir şey söylemeyecek," diye fısıldadı kulağının dibindeki ses. "Bu kız dudaklarını kapalı tutacak. Kimse duymayacak ve dostlar gizlice konuşacak. Tamam mı?"

Arya deli gibi çarpan kalbinden fırsat bulup başıyla onaylamayı başardı.

Jaqen H'ghar elini çekti. Mahzen zifiri karanlıktı. Adamın yüzü sadece birkaç santim uzakta olmasına rağmen görünmüyordu. Ama Arya adamın kokusunu alabiliyordu; teni sabun kokuyordu ve saçlarına parfüm sürmüştü. "Oğlan kıza dönüşmüş," diye mırıldandı Jaqen.

"Ben *her zaman* kızdım. Beni görmediğini sanmıştım."

"Bu adam görür. Bu adam bilir."

Jaqen'den nefret ettiğini hatırladı Arya. "Beni korkuttun. Sen artık *onlardan* birisin. Yanmana izin vermeliydim. Burada ne işin var? Git, yoksa Weese'i çağırırım."

"Bu adam borcunu öder. Bu adamın üç borcu var."

"Üç?"

"Kırmızı Tanrı'ya borçlusun tatlı kız ve hayatın bedelini sadece ölüm ödeyebilir. Bu kız ona ait üç can aldı, karşılığında üç can vermeli. İsimleri söyle, gerisini bu adam halledecek."

Bana yardım etmek istiyor, dedi Arya içinden, aniden beliren umut başını döndürmüştü. "Beni Nehirova'ya götür. Çok uzakta değil, eğer iki at çalabilirsek..."

Jaqen parmağını Arya'nın dudaklarına götürdü. "Benden üç can isteyebilirsin. Ne daha çok, ne daha az. Üç ve işimiz biter. Yani bu kız iyi düşünmeli." Yumuşakça Arya'nın saçlarını öptü. "Ve fazla zaman harcamamalı."

Arya mumu yaktığında Jaqen'den geriye sadece hafif bir tarçın ve karanfil

kokusu kalmıştı. Yandaki taş kovukta uyuyan kadın dönüp ışıktan şikâyet edince Arya mumu söndürdü. Gözlerini kapadığında önünde yüzen yüzler gördü. Joffrey ve annesi, İlyn Payne ve Meryn Trant, Sandor Clegane... ama onlar yüzlerce mil uzakta, Kral Toprakları'ndaydı. Sör Gregor yağma için tekrar yola çıkmadan önce sadece birkaç gün kalede kalmıştı. Vadeci ve Chiswyck de onunla beraber gitmişti. Ama Sör Amory Lorch kaledeydi. Arya ondan da en az diğerleri kadar nefret ediyordu. Ediyor muydu? Emin değildi. Ve elbette Weese vardı.

Ertesi sabah uykusuzluktan esnerken yine adamı düşündü. "Gelincik," diye kükredi Weese. "O dilini bir kez daha dışarıda görürsem koparıp köpeğime yediririm." İyice duyduğundan emin olmak istiyormuş gibi Arya'nın kulağını çekip büktü ve merdivenleri temizlemeye devam etmesini söyledi. Akşam karanlığı çökene kadar üç katın merdivenlerinin pırıl pırıl olmasını istiyordu.

Ölmelerini istediği insanları düşündü Arya çalışırken. Yüzlerini basamaklarda görüyormuş gibi yapıp yok olmaları için bütün gücüyle fırçalıyordu. Starklar, Lannisterlar'la savaşıyordu. Arya bir Stark'tı, yani mümkün olduğunca fazla Lannister öldürmeliydi. Savaşın kuralı buydu ama Jaqen'e güvenebileceğinden emin değildi. *Onları kendim öldürmeliyim.* Babası ne zaman bir adamı ölüme mahkûm etse, infazı, kılıcı Buz'la kendisi gerçekleştirirdi. "Bir adamın canını alacaksan, onun gözlerine bakıp son sözlerini dinleyecek cesaretin de olmalı," demişti Robb ve Jon'a.

Ertesi gün Jaqen H'ghar'la karşılaşmamaya özen gösterdi, ondan sonraki gün de. Zor değildi. Arya küçüktü. Harrenhal ise çok büyük, bir farenin saklanabileceği sayısız delikle doluydu.

Ve sonra Sör Gregor döndü, beklendiğinden erken gelmişti. Bu sefer bir insan sürüsü değil keçi sürüsü getirmişti. Arya, Sör Gregor'un adamlarından dördünün Lord Beric'in gece akınlarından birinde öldüğünü duydu ama asıl nefret ettiği adamlar burunları bile kanamadan geri gelmiş, İnleyen Kule'nin ikinci katına yerleşmişlerdi. Weese hepsine yeterince içki ikram etti. "Bu adamların susuzluğu kolay geçmez," diye homurdandı. "Gelincik, yukarı çıkıp tamir edilecek kıyafetleri olup olmadığını sor. Kadınlar o işi halletsin."

Arya kendi elleriyle ovduğu merdivenleri çıktı. İçeri girdiğinde kimse onu

umursamadı. Chiswyck elinde bir bira kupasıyla şöminenin başında oturmuş yanındakilere komik hikâyeler anlatıyordu. Arya adamların konuşmasını bölmedi, dudağı patlasın istemiyordu.

"Kral Eli turnuvasından sonraydı, savaştan önce," diyordu Chiswyck. "Sör Gregor'la birlikte yedi kişi batıya dönüyorduk. Raff benimleydi ve turnuvada Sör'ün yaverliğini yapan genç Joss Stilwood. Yağmur yüzünden iyice kabarmış nehre vardık. Karşıya geçmenin bir yolu yoktu, biz de yakındaki bir birahanede konaklamaya karar verdik. Sör, biracıya gürleyip nehrin suları durulana kadar kupalarımızı dolu tutmasını söyledi. Gümüş sikkeyi görünce adamın domuz gözlerinin nasıl parladığını görmeliydiniz. Adam kızıyla birlikte aralıksız bira getiriyordu ama bira kötüydü, kahverengi sidiğe benziyordu, Sör de en az benim kadar hoşnutsuzdu. Şu biracı, bizi orada ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğunu söyleyip duruyordu, yağmurlar yüzünden gelen giden azalmış. Aptal herif çenesini bir türlü kapamıyordu ama Sör'ün tek kelime ettiği yoktu, şu süt çocuğu şövalyenin turnuvada yaptığı oyunu düşünüyordu. Dişlerini nasıl sıktığını görebiliyorduk, ben ve diğer adamlar Sör'e tek kelime etmememiz gerektiğini biliyorduk ama biracı konuştukça konuştu, hatta mızrak müsabakasının nasıl geçtiğini bile sordu. Sör adama şöyle bir baktı." Chiswyck kıkır kıkır güldü, birasının üstündeki köpüğü elinin tersiyle alıp yere attı. "O arada biracının kızı bira getirmeye devam ediyordu, on sekiz yaşlarında şişmanca bir kız..."

"On üç yaşında gibi görünüyordu," diye araya girdi Tatlı Raff.

"Öyle de olabilir," dedi Chiswyck. "Bakılacak bir kız değildi ama Eggon iyi içmişti ve kızı ellemeye başladı. Ben de biraz ellemiş olabilirim. Raff, bizim genç Stilwood'a kızı yukarı çıkarıp erkekliğini göstermesi gerektiğini söylüyordu, delikanlıyı cesaretlendiriyordu. Sonunda Joss uzanıp kızın eteğini yukarı sıyırdı. Kız çığlık atıp bira sürahisini düşürdü, koşarak mutfağa kaçtı. Mesele orada sonlanabilirdi ama aptal biracı, *Sör*'e gidip kutsanmış bir şövalye olarak, kızını rahat bırakmamızı emretmesini istedi.

"Sör Gregor o ana kadar bizim eğlencemizle ilgilenmiyordu ama şimdi *bakıyordu*, nasıl baktığını bilirsiniz. Kızın yanına getirilmesini emretti. Biracı kızı mutfaktan dışarı sürüklemek zorunda kaldı. Bu tamamen kendi suçuydu. Sör şöyle bir bakıp, 'O kadar umursadığın fahişe bu yani,' dedi. Yaşlı aptal, 'Benim

Layna’m fahişe değil,’ diye karşılık verdi, Sör Gregor’un yüzüne. Sör gözünü bile kırpmadan, ‘Artık öyle,’ dedi. Adamın yüzüne bir gümüş sikke daha attı, kızın elbisesini yırttı, babasının gözlerinin önünde masaya yatırıp kıza oracıkta sahip oldu. Kız tavşan gibi çırpınıp garip sesler çıkarıyordu. Ben biracının yüzündeki ifadeyi görünce öyle bir güldüm ki bira burnumdan dışarı çıktı. Sesleri duyan bir delikanlı geldi sonra, sanırım biracının oğluydu, Ruff çocuğun karnına bıçak sokmak zorunda kaldı. O arada Sör işini bitirmiş, tekrar birasını içmeye koyulmuştu. Kız bize kaldı. Tobbot’u bilirsiniz, kızı ters çevirip arkadan girdi. Sıra bana geldiğinde kız direnmeyi bırakmıştı, belki de bu işten zevk aldığına karar vermişti. Doğrusunu isterseniz biraz bağırması hoşuma giderdi. Hikâyenin en iyi kısmı şimdi geliyor... herkes işini bitirdiğinde, Sör Gregor biracıya dönüp para üstünü istediğini söyledi. Kız bir gümüş etmezmiş... size yemin ederim ki yaşlı biracı bir avuç dolusu bakır sikke çıkardı, af diledi ve Sör Gregor’a *alışveriş için teşekkür etti.*”

Adamlar kükreyerek kahkaha attı, en çok Chiswyck’in sesi çıkıyordu. Burnundan çıkan biralar gri sakalına damlarken kendi anlattığı hikâyeye gülüyordu. Arya merdiven boşluğunun gölgesinde durarak adamı izledi. Tek kelime etmeden sessizce ardiyeye döndü. Kıyafetleri sormadan geri döndüğünü öğrenen Weese, Arya’nın elbisesini sıyırıp kan çıkana kadar baldırlarını sopaladı ama Arya gözlerini kapamış ve Syrio’dan öğrendiği cümleleri tekrar etmişti, dayağı neredeyse hissetmemişti.

İki gece sonra yemek servisi yapmak için Kışla Salonu’na gönderildi. Salonun diğer ucunda oturan Jaqen H’ghar’ı gördüğünde taşıdığı şarap sürahisiyle kadehleri dolduruyordu. Dudaklarını ısırdı, Weese’in ortalıkta olmadığından emin olmak için endişeli gözlerle etrafına bakındı. *Korku kılıçtan derin keser,* dedi kendine.

Bir adım attı, sonra bir adım daha, her adımda farelikten uzaklaştığını hissediyordu. Şarap kadehlerini doldura doldura sıranın sonuna kadar gitti. Rorge, Jaqen’in sağında oturuyordu, körkütük sarhoştu, Arya’ya dikkat etmedi. Arya eğildi ve, “Chiswyck,” diye fısıldadı Jaqen’in kulağına. Lorathlı adam söyleneni duyduğuna dair bir işaret vermedi.

Şarap sürahisi boşaldığında Arya kilere koşup sürahiyi tekrar doldurdu ve

aceleyle salona dönüp şarap servisine devam etti. Kilerde olduğu kısa zaman içinde kimse susuzluktan ölmemişti ve kimse onun yokluğunun farkına da varmamıştı.

Ertesi gün hiçbir şey olmadı, ondan sonraki gün de. Üçüncü gün Weese'le birlikte yemek almak için mutfağa gitti. "Yürüyen Dağ'ın adamlarından biri dün gece siper merdivenlerinden düşüp boynunu kırmış," dedi Weese aşçıya.

"Sarhoş muymuş?"

"Her zamankinden çok değil. Harren'ın hayaletinin işi olduğu söyleniyor." Böyle söylentiler hakkındaki düşüncesini belirtmek için aşağılama dolu bir ses çıkardı.

Harren değildi, demek istedi Arya. *Bendim.* Chiswyck'i bir fısıltıyla öldürmüştü ve iki kişiyi daha öldürecekti. *Harrenhal'daki hayalet benim,* diye düşündü. Ve o gece, duasından bir isim eksildi.

Catelyn

Buluşma yeri beyaz mantarlar ve kesilmiş ağaçların kökleriyle beneklenmiş bir çimenlikti.

"İlk gelen biziz leydim," dedi Hallis Mollen ağaç köklerinin ortasında, iki ordunun arasında dizginlerini çekerlerken. Stark Hanedanı'nın ulu kurt armalı sancağı Hallis'in taşıdığı direğin üstünde dalgalanıyordu. Catelyn buradan denizi göremiyordu ama çok yakında olduğunu hissedebiliyordu. Doğudan esen şiddetli rüzgârda ağır tuz kokusu vardı.

Stannis Baratheon'ın atlı avcıları, kuşatma kuleleri ve mancınıklar için ağaçları kesmişti. Catelyn kesilen ağaçların kaç yaşında olduğunu ve Ned'in Fırtına Burnu kuşatmasını kırmak için güneye giderken o ağaçların altında dinlenip dinlenmediğini merak etti. Ned o gün büyük bir zafer kazanmıştı. Kan dökülmeden kazanıldığı için bütün zaferlerden büyüktü.

Tanrılar, benim de aynısını yapmama izin verin, diye dua etti. Sancak beyleri, Catelyn'in buraya gelmekle delilik ettiğini düşünüyordu. "Bu bizim kavgamız değil leydim," demişti Sör Wendel Manderly. "Kralımız, annesinin hayatının tehlikede olmasını istemez."

"Hepimiz tehlikedeyiz," demişti Catelyn, belki de fazlaca sert bir şekilde. *Nehirova'da ölüm döşeğindeki babamın yanında olmalıydım, Kışyarı'nda oğullarımın yanında.* "Robb, beni onun adına konuşmam için güneye gönderdi ve ben de konuşacağım." İki kardeşi barış yapmaya ikna etmek kolay iş değildi, Catelyn bunu biliyordu ama diyarın iyiliği için denenmesi gerekiyordu.

Yağmurla ıslanmış arazilerin ve kayalık tepelerin arkasında gökyüzüne yükselen, sırtı denize dönük Fırtına Burnu Kalesi'ni görebiliyordu. Gri taş kütlesini çevreleyen Stannis Baratheon ordusu sancak taşıyan fareler kadar küçük ve önemsiz görünüyordu.

Şarkılar, Fırtına Burnu Kalesi'nin, ilk Fırtına Kralı Durran tarafından eski çağlarda yaptırıldığını anlatırdı. Durran, deniz tanrısı ve rüzgâr tanrıçasının kızları güzel Elenei'in kalbini kazanmıştı. Elenei düğün gecesinde bekâretini bir

ölümlüye vermiş ve bir ölümlüye dönüştürülerek lanetlenmişti. Elenei'in kederli anne ve babası kaleye fırtına ve dalgalar göndererek gazaplarını salmış, Durran'in arkadaşları, erkek kardeşi ve konukları yıkılan duvarlar altında ezilmiş, dalgaların arasında boğulmuşlardı. Elenei, Durran'i kollarının arasına alarak korumuş ve zarar görmesini engellemişti. Durran şafak vakti tanrılara karşı savaş ilan etmiş ve kaleyi tekrar inşa edeceğine dair ant içmişti.

Her biri bir öncekinden daha büyük ve daha sağlam beş kale inşa ettirmiş ve Gemikıran Koyu'nu kabartan boraların duvarları suya gömmesini izlemişti. Lordlar, kaleyi iç arazilere inşa ettirmesi için Durran'i ikna etmeye çalışmış, rahipler tanrılardan af dileyip Elenei'yi denize geri vermesini söylemiş, halk merhamet için yalvarmıştı ama Durran kimseyi dinlememişti. Yaptırdığı yedinci kale bütün kalelerden daha büyüktü. Bazıları, ormanın çocuklarının kalenin yapımına yardım ettiğini, taşları sihirle oyduklarını söylerdi. Bazıları da küçük bir çocuğun Durran'e akıl verdiğini anlatırdı; o çocuk, büyüdüğünde Mimar Brandon olacaktı. Hikâye nasıl anlatılırsa anlatılsın sonu hep aynıydı. Tanrılar fırtına üstüne fırtına göndermiş ama yedinci kale her seferinde ayakta kalmıştı. Güzel Elenei ve Durran Tanrıkederi, son günlerine kadar kalede birlikte yaşamışlardı.

Tanrılar unutmuyordu. Dar Deniz'den hâlâ öfkeli boralar geliyordu. Ama Fırtına Burnu dayanıyordu, benzersiz kale asırlardır, bin yıllardır dayanıyordu. Kalenin otuz metrelik perde duvarı, okçu pencereleriyle ya da yan kapılarla delik deşik değildi. Köşeleri olmayan duvar, yuvarlaktı, *pürüzsüzdü.* Taşlar birbirlerine öyle özenli bir incelikle yapıştırılmıştı ki aralarında en küçük bir çatlak, açı, rüzgârın girebileceği herhangi bir boşluk yoktu. Duvarın iç kısımda kalan en ince bölümümün on iki metre kalınlığında olduğu söyleniyordu, denize bakan tarafı yirmi beş metre kalınlığındaydı. Çift katmanlı duvarın içi, kum ve taş dolgulu bir çekirdekle güçlendirilmişti. Bu kudretli siper duvarının arkasındaki avlular, ahırlar, mutfaklar fırtınalardan güvenle korunuyordu. Kalenin yalnızca bir kulesi vardı, denize bakan yüzünde pencere yoktu. Devasa yivli burçlarla taçlanan ve uzaktan dikenli yumruğunu havaya kaldırmış bir kol gibi görünen kule o kadar büyüktü ki; barakalar, ambarlar, ziyafet salonu, lord daireleri rahatlıkla aynı yerde toplanmıştı.

“Leydim,” diye seslendi Hal Mollen. Kalenin dibine kurulmuş küçük kamptan çıkan iki atlı ağır adımlarla onlara doğru geliyordu. “Bu Kral Stannis olmalı.”

“Şüphesiz.” Catelyn gelenleri izledi. *Stannis olmalı ama bu Baratheon sancağı değil.* Sancak parlak sarıydı, Renly’nin altın rengi sancaklarından değildi ve üzerinde kırmızı bir arma vardı. Catelyn armanın ne olduğunu göremiyordu.

Renly en son gelecekti, yanından ayrılırken Catelyn’e söylemişti. Ağabeyini yolda görene dek atına binmeye niyeti yoktu. İlk gelen, diğerlerini beklemek zorundaydı ve beklemek Renly’nin işi değildi. *Bir çeşit kral oyunu,* diye düşündü Catelyn. O kral değildi, bu oyunu oynamasına gerek yoktu ve beklemek konusunda deneyimliydi.

Stannis yaklaşınca Catelyn adamın kafasındaki kırmızı altından yapılmış, alev şekilleriyle süslenmiş tacı gördü. Kemerine lal taşları ve sarı topazlar kakılmıştı. Kılıcının kabzasında kare şeklinde kesilmiş kocaman bir yakut vardı. Kıyafeti sadeydi; kapitone takımının üstüne deri bir yelek giymiş ve kahverengi yün tozluklar takmıştı, çizmeleri aşınmıştı. Güneş sarısı sancağın üstündeki arma, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalpti. Taçlı erkek geyik de sancaktaydı, evet... küçülmüş ve kalbin içine kapatılmıştı. Daha da garip olan sancaktardı; baştan ayağa kırmızılara bürünmüş, yüzü kırmızı başlığının altında kaybolmuş bir kadın. *Bir kırmızı rahibe,* diye düşündü Catelyn merakla. Uzak doğuda, Özgür Şehirler’de yaygın olan bu inancın Yedi Krallık’ta çok az mensubu vardı.

“Leydi Stark,” dedi Stannis Baratheon dizginlerini çekerken, soğuk bir nezaketle. Hafifçe başını eğdi. Catelyn’in hatırladığından daha keldi.

“Lord Stannis,” diye karşılık verdi Catelyn.

Kısa kesilmiş sakalının altındaki çenesi kenetlenmişti ama yeni sıfatıyla ilgili bir düzeltme yapmadı. Catelyn buna memnun olmuştu. “Sizi Fırtına Burnu’nda bulacağımı düşünmemiştim.”

Lordun çukurlu gözleri rahatsız bir şekilde Catelyn’e baktı. Bu adam kolay nezaketler için yaratılmamıştı. “Lord eşinizin ölümü için üzgünüm,” dedi, “ama Lord Eddard dostum değildi.”

“Düşmanınız da değildi lordum. Lord Tyrell ve Lord Redwyne sizi kalenizin içinde esir ettiğinde yardıma gelip kuşatmayı kıran Eddard Stark’tı.”

“Ağabeyimin emriyle yaptı bunu, bana olan sevgisinden değil,” diye karşılık verdi Stannis. “Lord Eddard görevini yerine getirdi, bunu inkâr edecek değilim. Ben daha azını mı yaptım? Robert’ın El’i *ben* olmalıydım.”

“Bu ağabeyinizin arzusuydu, Ned asla istememişti.”

“Ama yine de kabul etti. Benim hakkımı aldı. Her şeye rağmen size söz veriyorum; ölümüyle ilgili adalet sağlayacağım.”

Kral olmak isteyen adamlar sözler vermeyi nasıl da seviyorlar. “Kardeşiniz de aynı sözü verdi bana. Doğrusunu isterseniz, adaleti tanrılara bırakıp bir an önce kızlarımı geri almayı tercih ederim. Kızım Sansa hâlâ Cersei’nin elinde ve Robert’ın öldüğü günden beri Arya’dan haber yok.”

“Şehri ele geçirdiğimde kızlarınız bulunursa onları size göndereceğim.” *Ölü ya da diri,* diyordu sesinin tonu.

“Ve bu ne zaman olacak Lord Stannis? Kral Toprakları, Ejderha Kayası’na daha yakın ama sizi burada buldum.”

“Açık sözlüsünüz Leydi Stark. Pekâlâ, ben de size açık sözlülükle cevap vereceğim. Şehri alabilmek için güneyli lordların kuvvetine ihtiyacım var. Onları kardeşimden almalıyım.”

“O adamlar istedikleri yere biat ettiler lordum. Robert’a ve Baratheon Hanedanı’na bağlılık yemini verdiler. Siz ve kardeşiniz, aranızdaki anlaşmazlığı çözebilirseniz...”

“Renly’yle aramda bir anlaşmazlık yok, bana karşı olan sorumluluğunu yerine getirirse. Ben onun büyüğüyüm ve kralıyım. Ben sadece yasalar önünde zaten bana ait olanı istiyorum. Renly’nin bana sadakat ve itaat borcu var ve bunları almaya kararlıyım. Hem Renly’den, hem de diğer lordlardan.” Catelyn’in yüzünü inceledi. “Sizi buraya getiren şey nedir leydim? Stark Hanedanı kardeşimin yanında yer almaya mı karar verdi? Bu mu?”

Bu adam asla eğilmez, diye düşündü Catelyn, buna rağmen denemeliydi. Çok fazla şey tehlikedeydi. “Oğlum, halkımızın ve lordlarımızın arzusuyla Kuzey Kralı olarak hükmediyor. Kimsenin önünde diz çökmeye niyeti yok ama herkese dostluk eli uzatıyor.”

“Kralların dostu yoktur,” dedi Stannis. “Sadece tebaaları ve hasımları vardır.”

“Ve kardeşleri,” dedi Catelyn’in arkasından gelen neşeli bir ses. Catelyn döndü, Renly’nin binek atı ağaç köklerinin arasında ilerliyordu. Yeşil kadife takımı ve yakası kürklü saten pelerini içindeki genç Baratheon göz alıcı görünüyordu. Altın güllerle çevrelenmiş tacı şakaklarına kadar iniyordu. Yeşim taşından kesilmiş geyik başı alnının tam ortasına denk geliyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Kılıç kemerine siyah elmaslar kakılmıştı. Zümrütlerle süslenmiş altın bir zincir boynunu sarıyordu.

Renly de sancaktar olarak bir kadını tercih etmişti ama Brienne’in zırh arkasına gizlenmiş yüzü ve bedeni cinsiyetine dair bir ipucu vermiyordu. Taşıdığı dört metre uzunluğundaki direğin ucundaki Baratheon sancağı denizden esen rüzgârla dalgalanıyordu.

Stannis’in selamı kısa ve sertti. “Lord Renly.”

“*Kral* Renly. Bu gerçekten sen misin Stannis?”

Stannis kaşlarını çattı. “Başka kim olabilir?”

Renly umursamazca omuz silkti. “Sancağını görünce emin olamadım. Kimin sancağını taşıyorsun?”

“Kendi sancağımı.”

Kırmızılara bürünmüş rahibe konuştu. “Kral, arma olarak Işık Tanrısı’nın alevli kalbini seçti.”

Renly eğleniyormuş gibi görünüyordu. “İyi olmuş. İkimiz de aynı sancağı kullanıyor olsaydık savaş meydanında büyük karışıklık yaşanırdı.”

“Umalım ki bir savaş olmasın. Bizi yok etmek isteyen ortak bir düşmana sahibiz,” dedi Catelyn.

Stannis gülümsemeden Catelyn’e baktı. “Demir Taht’ın gerçek sahibi benim. Bunu inkâr eden herkes benim düşmanımdır.”

“Bunu bütün diyar inkâr ediyor sevgili ağabeyim,” dedi Renly. “Yaşlı adamlar ölüm döşeklerinde, doğmamış bebekler analarının rahminde inkâr ediyor. Dorne’daki insanlar inkâr ediyor ve Sur’dakiler... Kimse seni kral olarak görmek istemiyor. Üzgünüm.”

“Bu aptallık,” dedi Catelyn sertçe. “Lord Tywin yirmi bin kılıçla

Harrenhal'da bekliyor. Kral Katili'nin ordusundan geri kalanlar Altın Diş'te tekrar birleşiyor. Casterly Kayası'nda yepyeni bir Lannister ordusu daha kuruluyor. Kral Toprakları ve o çok kıymetli Demir Taht'ınız Cersei'yle oğlunun elinde. İkiniz de kendinize *kral* diyorsunuz ama krallık kanıyor ve oğlumdan başka kimse kılıcını kaldırıp krallığı savunmuyor."

Renly omuz silkti. "Oğlunuz birkaç mücadele kazandı. Ben savaşı kazanacağım. Lannisterlar benim keyfimi bekleyebilir."

"Sunulacak bir teklifin varsa sun," dedi Stannis. "Yoksa gideceğim."

"Pekâlâ," dedi Renly. "Atından inmeni, dizinin üstüne çökmeni ve bağlılık yemini etmeni teklif ediyorum."

Stannis öfkeden nefessiz kalmıştı. "Bu asla olmayacak."

"Robert'a hizmet etmiştin, bana neden etmeyesin?"

"Robert ağabeyimdi. Sen benden küçüksün."

"Küçük ama daha cesur ve *çok* daha alımlı..."

"...ve bunların yanı sıra bir hırsız ve işgalci."

Renly yine omuz silkti. "Targaryenlar, Robert'a İşgalci diyordu. O bu utanca katlanabildiyse ben de katlanabilirim."

Bu bir işe yaramıyor. "Kendinizi bir dinleyin! Eğer benim oğullarım olsaydınız kafalarınızı birbirine vurur, öz kardeşler olduğunuzu hatırlayana kadar sizi odalarınıza kilitlerdim."

Stannis çatık kaşlarla Catelyn'e baktı. "Çok fazla farz ediyorsunuz Leydi Stark. Ben gerçek kralım ve sizin oğlunuz da tıpkı benim kardeşim gibi bir hain. Onun da günü gelecek."

Stannis'in açık tehdidi Catelyn'in öfkesini kabartmıştı. "Başkalarına hain demekte özgürsünüz lordum ama sizin onlardan farkınız ne? Tek başınıza gerçek kral olduğunuzu söylüyorsunuz ama hatırladığım kadarıyla Robert'ın iki oğlu var. Yedi Krallık'ın bütün yasalarına göre Joffrey ilk veliaht ve onun ardından Tommen geliyor... ve biz, *hepimiz* vatan hainleriyiz ama geçerli sebeplerimiz var."

Renly güldü. "Leydi Catelyn'i bağışlamalısın Stannis. Nehirova'dan buraya kadar at sırtında uzun bir yol geldi. Sanırım senin şu küçük mektubunu görmedi."

“Joffrey benim ağabeyimin tohumu değil,” dedi Stannis sertçe. “Tommen da değil, onlar piç. Kız da öyle. Üçü de zelil.”

Cersei bu kadar çıldırmış olabilir mi? Catelyn sözsüz kalmıştı.

“Çok tatlı bir hikâye değil mi leydim?” diye sordu Renly. “Lord Tarly mektubu aldığında ben Boynuz Tepe’de kamptaydım. İtiraf etmeliyim ki haberler soluğumu kesti.” Ağabeyine gülümsedi. “Senin bu kadar zeki olacağını tahmin etmezdim Stannis. Bu hikâye gerçek olsaydı Robert’ın haklı veliahtı sen olurdun.”

“*Gerçek* olsaydı mı? Sen bana yalancı mı diyorsun?”

“Bu masalın tek kelimesini kanıtlayabilir misin?”

Robert bunları bilmiyordu, diye düşündü Catelyn. *Bilseydi Cersei’nin başını alırdı.* “Lord Stannis, kraliçenin böyle korkunç bir suçu olduğunu biliyorduysanız neden sessiz kaldınız?”

“Sessiz kalmadım,” dedi Stannis. “Şüphelerimi Lord Arryn’la paylaştım.”

“Ağabeyinizle paylaşmak yerine mi?”

“Ağabeyim beni bir görevi yerine getirir gibi severdi,” dedi Stannis. “Böyle bir suçlamanın benden gelmesi hırçınlık ve bencillik olarak görünürdü ve taht sırasında yükselmeye çalışıyormuşum gibi algılanırdı. Robert bu suçlamaları çok sevdiği Lord Arryn’dan duyarsa ikna olabilirdi.”

“Ah,” dedi Renly. “Yani elimizde ölü bir adamın sözleri var.”

“Lordun ölümünün tesadüf olduğunu mu sanıyorsun, seni kör aptal? Onu Cersei zehirletti. Gerçeği açıklayacağından korkmuştu. Lord Jon kesin kanıtlar topluyordu...”

“...ve o kanıtlar lordla birlikte gömüldü. Ne kadar uygun.”

Catelyn hatırlamaya, parçaları birleştirmeye başlamıştı. “Kardeşim Lysa, Kışyarı’na gönderdiği bir mektupta Kraliçe Cersei’yi kocasını öldürmekle suçluyordu,” diye itiraf etti. “Daha sonra Kartal Yuvası’nda cinayeti kraliçenin kardeşi Tyrion Lannister’ın üstüne yıktı.”

Stannis homurdandı. “Bir yılan yuvasına bastığınızda hangi yılan tarafından sokulduğunuzun önemi kalır mı?”

“Bu ensest ve yılan hikâyeleri çok eğlenceli ama hiçbir şeyi değiştirmiyor. Senin iddian benimkinden büyük olabilir ama daha büyük orduya sahip olan hâlâ

benim.” Renly elini pelerininin içine götürdü. Stannis hareketi gördü, kabzasına uzandı kılıcını çekmeye fırsat bulamadan Renly’nin eli bir şeftaliyle birlikte dışarı çıktı. “Bir tane de sen ister misin ağabey?” diye sordu Renly gülümseyerek. “Yüksek Bahçe’den. Daha önce bu kadar tatlı bir meyve yememişsindir.” Şeftaliden bir ısırık aldı, meyvenin suyu ağzının kenarından akıyordu.

“Buraya meyve yemeye gelmedim,” dedi Stannis, öfke tütüyordu.

“Lordlarım!” dedi Catelyn. “Karşılıklı sataşma cümleleri kuracağımıza bir birliğin şartlarını konuşuyor olmalıydık.”

“Bir adam şeftali teklifini asla geri çevirmemeli,” dedi Renly şeftalinin çekirdeğini fırlatırken. “Bu şansı bir daha asla yakalayamayabilir. Hayat kısa Stannis. Starklar hep ne der? Kış geliyor.” Elinin tersiyle ağzını sildi.

“Buraya tehdit edilmeye de gelmedim.”

“Tehdit edilmedin zaten,” diye parladı Renly. “Tehdit ettiğimde anlarsın. Dürüst olmam gerekirse seni hiçbir zaman sevmedim Stannis ama sen benim *kanımsın* ve seni katletmek istemiyorum. Eğer istediğin Fırtına Burnu’ysa al... bir kardeş hediyesi. Robert bana vermişti ben de sana veriyorum.”

“Sana ait değil ki veresin. Yasalar önünde Fırtına Burnu zaten benim.”

Renly içini çekerek eyerinde döndü. “Bu ağabeyimle ne yapacağım ben Brienne? Şeftalimi reddediyor, kalemi reddediyor, düğünüme bile gelmedi...”

“Düğününün bir fars olduğunu ikimiz de biliyoruz. Daha bir yıl önce, evlendiğin kızı Robert’ın fahişelerinden biri yapmaya çalışıyordun.”

“Bir yıl önce, evlendiğim kızı Robert’ın kraliçesi yapmaya çalışıyordum,” dedi Renly. “Ama ne fark eder? Domuz, Robert’ı aldı ben de Margaery’yi. Bana bir bakire olarak geldiğini bilmek seni memnun eder sanırım.”

“Senin yatağında o şekilde ölür zaten.”

“Ah, bir yıl içinde bir erkek evlat sahibi olmayı planlıyorum. Senin kaç oğlun var Stannis? Ah, evet, hiç.” Renly masumca gülümsedi. “Kızına gelince, eğer benim karım da seninki gibi görünseydi, ona hizmet etmesi için ben de soytarımı gönderirdim”

“Yeter!” diye kükredi Stannis. “Yüzüme karşı benimle alay etmene izin vermeyeceğim, duyuyor musun? *Vermeyeceğim!*” Uzunkılıcını kınından çıkardı.

Çelik, güneş ışığında tuhaf bir şekilde parıldıyordu; bazen sarı, bazen kırmızı ve şimdi de alev alev bir beyaz. Kılıcın etrafındaki hava dalgalanıyordu, sıcakmış gibi.

Catelyn'in atı kişneyip bir adım geri çekildi ama Brienne kılıcını çekip iki kardeşin arasına girdi. "Kılıcını bırak!" diye bağırdı Stannis'e.

Cersei Lannister soluksuz kalana kadar gülüyordur şimdi, diye düşündü Catelyn endişeyle.

Stannis parlak kılıcının ucunu kardeşine doğrulttu. "Ben merhametsiz değilim," diye kükredi merhametsizliğiyle ünlü adam. "Işık Getiren'i kardeş kanıyla yıkamak da istemiyorum. Bizi dünyaya getiren annemizin hatırına bu saçmalığı iyice düşünmen için sana bu geceyi veriyorum. Şafak sökmeden sancağını indirip bana gelirsen, seni Fırtına Burnu'yla ve konseyimde itibarlı bir yerle ödüllendirir, hatta bir oğlum olana kadar veliahtım ilan ederim. Aksi takdirde seni yok ederim."

Renly güldü. "Stannis, bu çok sevimli bir kılıç ama pırıltısı gözlerini kör etmiş sanırım. Şu araziye bir bak ağabey, sancakları görebiliyor musun?"

"Kumaş parçalarının seni kral yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Beni Tyrell kılıçları kral yapacak. Rowan, Tarly ve Caron beni kral yapacak; baltalarla, savaş çekiçleriyle, gürzlerle. Tarth okları ve Penrose mızrakları, Fossoway, Cuy, Mullendore, Estermont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Caswell, Blackbar, Morringen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... hatta Florent Hanedanı, senin karının erkek kardeşleri ve amcaları, beni onlar kral yapacak. Güneyin bütün kahramanları benimle birlikte ve onlar gücümün sadece bir kısmı. Piyadelerim arkamdan geliyor, yüz bin kılıç ve mızrak. Ve sen beni *yok edeceksin,* öyle mi? Neyle, duayla mı? Kale duvarının dibinde gördüğüm değersiz ayak takımıyla mı? Beş bin kişiler desem cömert davranmış olurum, morina balıkları, soğan şövalyeleri ve paralı askerler. Yarısı, daha savaş başlamadan benim tarafıma geçecek. Dört yüzden az atlın var, istihbarat aldım, çelik zırhların karşısında direnemeyecek deri yelekli hürsüvariler. Çok iyi bir savaşçı olduğunu düşünmen benim umrumda bile değil Stannis. Şu senin ordun, öncü kuvvetimin ilk saldırısına bile dayanamaz."

"Göreceğiz sevgili kardeşim." Stannis kılıcını tekrar kınına soktuğunda

dünyadaki ışığın bir parçası yok olmuş gibi göründü. “Şafak vakti gel, göreceğiz.”

“Umarım yeni tanrın merhametlidir ağabey.”

Stannis öfkeyle dörtnala uzaklaştı, kibirliydi. Kırmızı rahibe bir an oyalandı. “Kendi günahlarınıza bakın Lord Renly,” dedi atını çevirirken.

Catelyn ve Renly binlerce adamın beklediği kamp alanına birlikte döndüler. “Bu görüşme çok kârlı sayılmasa da son derece eğlenceliydi,” dedi Renly. “Öyle bir kılıcı nereden alabileceğimi merak ediyorum. Gerçi, savaştan sonra Loras o kılıcı bana hediye eder. İşin bu raddeye gelmesi beni üzüyor.”

“Üzüntünüzü çok eğlenceli bir şekilde gösteriyorsunuz,” dedi endişesi hafiflemeyen Catelyn.

“Öyle mi?” dedi Renly omzunu silkerek. “Öyle olsun. İtiraf etmeliyim ki Stannis çok sevilen bir kardeş değildi. Anlattığı hikâye doğru mu sizce? Eğer Joffrey, Kral Katili’nin...”

“...ağabeyiniz tahtın haklı veliahtı olur.”

“Yaşadığı sürece,” diye kabul etti Renly. “Ama bu çok aptalca bir kanun, siz de benimle aynı fikirde değil misiniz? Neden en uygun erkek yerine en yaşlı erkek veliaht olur? Taç, Stannis’e hiç yakışmayacağı kadar yakışır bana. Büyük bir kral olmak benim içimde var. Güçlü fakat cömertim, zekiyim, adilim, çalışkanım, dostlarıma sadık düşmanlarıma karşı acımasızım ama affetmeyi de bilirim, sabırlıyım...”

“...ve alçak gönüllü?” diye tamamladı Catelyn.

Renly güldü. “Bir kralın da bazı kusurları olmasına izin vermelisiniz leydim.”

Catelyn kendini çok yorgun hissediyordu. Bütün yorgunluğu bir hiç uğrunaydı. Oğlu, Lannisterlar’la tek başına mücadele ederken Baratheon kardeşler birbirlerinin kanını akıtacaklardı ve Catelyn’in bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Nehirova’ya dönüp babamın gözlerini kapama vaktim geldi de geçiyor bile,* diye düşündü. *En azından bu kadarını yapabilirim. Kötü bir elçi olabilirim ama iyi yas tutarım. Tanrılar bana yardım etsin.*

Kamp, kuzeyden güneye doğru uzanan kayalık bir bayırın tepesine kurulmuştu. Mander’daki kamptan çok daha düzenli olmasına rağmen orasının

dörtte biri büyüklüğündeydi. Renly, ağabeyi Stannis'in Fırtına Burnu'nu kuşattığını öğrendiğinde, Robb'un İkizler'de yaptığına benzer şekilde, kuvvetini bölmüştü. Ordusunun büyük bölümünü Acı Köprü'de kraliçesinin yanında bırakmıştı. At ve öküz arabaları, yük hayvanları ve savaş makineleri de oradaydı. Renly ve şövalyeleri seri bir şekilde doğuya doğru yola çıkmıştı.

Ağabeyi Robert'a nasıl da benziyordu, bu konuda bile... ama Robert'ın yanında her zaman Eddard Stark vardı. Robert'ın gözü karalığını özenle törpülüyordu. Ned Stark olsa, Robert'ı *bütün* ordusuyla birlikte Fırtına Burnu'na gidip, kuşatmacıları kuşatmak konusunda ikna ederdi. Bir an önce ağabeyiyle yüzleşmek telaşında olan Renly bu seçeneği görmezden gelmişti. Malzeme hattını çok geride bırakmış, bütün erzağının ve atlı avcılarının, katırlarının, öküzlerinin ve arabalarının günlerce uzağına gelmişti. Ya bir an önce çarpışmaya başlayacaktı ya da *aç* kalacaktı.

Catelyn, Renly'yle birlikte kampın ortasındaki kraliyet çadırına giderken Hal Mollen'i atlarıyla ilgilenmeye gönderdi. Çadırın duvarları yeşil ipekle kaplanmıştı. Lordlar ve şövalyeler görüşmenin sonucunu öğrenmek için bekliyordu. "Ağabeyim hiç değişmemiş," dedi genç kral, Brienne tacını başından alıp pelerininin yakasını açarken. "Kale ve nezaket onu tatmin etmedi, kan istiyor. İstediğini vermeye hazırım."

"Majesteleri, bir çarpışmaya gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi Lord Mathis Rowan. "Kale gayet iyi korunuyor. Fazlasıyla erzak stoğu var. Sör Cortnay Penrose tecrübeli bir kumandan. Fırtına Burnu'nun duvarını aşabilecek bir mancınık da kurulmadı. Bırakın Lord Stannis kuşatmasını sürdürsün. O burada, soğuk ve açlıkla mücadele ederek vakit geçirirken biz Kral Toprakları'nı alalım."

"İnsanların Stannis'le yüzleşmekten korktuğumu söylemelerine izin mi verelim?"

"Böyle bir şeyi sadece soytarılar söyleyebilir," dedi Lord Mathis.

Renly diğer adamlara baktı. "Sizler neler diyeceksiniz?"

"Ben, Stannis'in sizin için bir tehlike olduğunu düşünüyorum," dedi Lord Randyll Tarly. "Onun kanını şimdi dökmezsek, biz savaşta kuvvet kaybederken o güçlenir. Lannisterlar bir gün içinde yenilmeyecek, onlarla işimiz bittiğinde

Lord Stannis sizin kadar güçlü duruma gelmiş olabilir... belki de daha güçlü.”

Diğer lordlardan da onaylama dolu sesler yükseldi. Kral memnun görünüyordu. “O halde savaşacağız.”

Robb’u da tıpkı Ned gibi yarı yolda bıraktım, diye düşündü Catelyn. “Lordum,” dedi yüksek sesle. “Eğer savaşmaya karar verdiyseniz benim buradaki işim bitmiş demektir. Nehirova’ya dönmek için müsaadenizi istiyorum.”

“Vermiyorum,” dedi Renly, bir kamp sandalyesine oturdu.

Catelyn kaskatı kesildi. “Ben barış yapmanız için yardımda bulunabileceğimi düşünmüştüm lordum. Savaşmanız için değil.”

Renly omuzlarını silkti. “Yanınızdaki yirmi beş adam olmadan da savaşabileceğimizi söyleyebilirim leydim. Çarpışmada yer almanızı istemiyorum, sadece izlemenizi istiyorum.”

“Ben Fısıltılı Orman’daydım lordum. Yeterince katliam gördüm. Buraya bir elçi olarak geldim...”

“Ve bir elçi olarak ayrılacaksınız,” dedi Renly. “Ama geldiğinizden çok daha akıllı bir halde. İsyancıların başına neler geldiğini gözlerinizle görmelisiniz ki oğlunuz olanları sizin ağzınızdan duyabilsin. Endişe etmeyin, güvende olmanızı sağlayacağız.” Görev dağılımını yapmak için adamlarına döndü. “Lord Mathis, ana saldırının merkezini siz komuta etmelisiniz. Bryce, sen solu alacaksın. Sağ kanat benim. Lord Estermont, siz yedek kuvveti komuta edeceksiniz.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım Majesteleri,” dedi Lord Estermont.

Lord Mathis Rowan konuştu. “Öncü kuvveti kim alacak?”

“Majesteleri, bu onur için size yalvarıyorum,” dedi Sör Jon Fossoway.

“İstediğin kadar yalvar,” diyerek lafa karıştı Sör Yeşil Guyard. “İlk saldırıyı yapacak kişinin yedi şövalyeden biri olması kanundur.”

“Kalkanlardan oluşmuş bir duvarı devirmek için parlak pelerinler yetmez,” dedi Randyll Tarly. “Sen daha annenin memesini emerken ben Mace Tyrell’in öncü kuvvetini komuta ediyordum Guyard.”

Çadır, göreve talip adamların sesleriyle doldu. *Yaz şövalyeleri*, diye düşündü Catelyn. Renly elini kaldırdı. “Bu kadarı yeterli lordlarım. Bir düzine öncü kuvvetim olsaydı hepinize kumandanlık verirdim ama geleneklere göre öncü

kuvvetin başında en kahraman şövalye olmalı. İlk darbeyi Sör Loras vuracak.”

“Memnuniyetle Majesteleri.” Çiçek Şövalyesi kralın önünde diz çöktü. “Beni dualarınızla ve yanımda sancağınızı taşıyacak bir şövalyeyle kutsayın. Gül ve geyik çarpışmaya omuz omuza girsin.”

Renly çadırın içine göz attı. “Brienne.”

“Majesteleri?” Miğferini çıkartmıştı ama hâlâ mavi zırhının içindeydi. Kalabalık çadır çok sıcaktı, kızın saman saçları terden geniş yüzüne yapışmıştı. “Benim yerim sizin yanınız. Ben sizin yeminli...”

“Yedi şövalyemden birisin,” diye hatırlattı kral. “Endişe etme, şövalye kardeşlerinden dördü çarpışma sırasında yanımda olacak.”

Brienne dizlerinin üstüne çöktü. “Eğer sizden ayrılmak zorundaysam Majesteleri, en azından zırhınızı giydirme onurunu bana verin.”

Catelyn kızın arkasından gülüşüldüğünü duydu. *Zavallı çocuk, onu seviyor,* diye düşündü hüzünle. *Sadece ona dokunabilmek için yaver rolü oynamak istiyor ve diğerlerinin bir aptal olduğunu düşünmesini umursamıyor bile.*

“Öyle olsun,” dedi Renly. “Şimdi beni yalnız bırakın, hepiniz. Krallar bile bir çarpışmadan önce dinlenmelidir.”

“Lordum,” dedi Catelyn. “Geçtiğimiz son kasabada küçük bir sept vardı. Nehirova’ya dönmeme izin vermiyorsanız, oraya gidip dua etmeme müsaade edin.”

“Nasıl isterseniz. Sör Robar, leydiye septe kadar eşlik edin... ama şafaktan önce geri dönmüş olun.”

“Sizin de dua etmeniz iyi olur,” diye ekledi Catelyn.

“Zafer için mi?”

“Akıl için.”

Renly güldü. “Loras, yanımda kal ve dua okumama yardım et. O kadar uzun zaman önce bıraktım ki nasıl yapıldığını hatırlamıyorum. Geri kalanlar, sabahın ilk ışığıyla herkesin zırhlı, silahlı ve atlı bir şekilde yerinde olmasını istiyorum. Stannis’e asla unutamayacağı bir şafak yaşatmalıyız.”

Catelyn, yanında Sör Robar Royce’la birlikte çadırdan ayrılığında akşam olmak üzereydi. Şövalyeyi iyi tanıdığı söylenemezdi; Bronz Yohn’un oğullarından biriydi, kaba saba ama cana yakın bir delikanlıydı, tanınan bir

turnuva savaşçısıydı. Renly delikanlıya gökkuşağı pelerin ve kan kırmızısı bir zırh hediye etmiş, onu yedi şövalyesinden biri olarak seçmişti. “Vadi’den çok uzaklardasınız sör,” dedi Catelyn.

“Siz de Kışyarı’ndan leydim.”

“Beni buraya getiren sebebin ne olduğunu biliyorum ama siz niye geldiniz? Bu sizin savaşınız değil. Benim savaşım olmadığı gibi.”

“Renly’yi kral olarak kabul ettiğim anda bu benim savaşım oldu.”

“Roycelar, Arrynlar’ın sancak beyidir.”

“Babam, Leydi Lysa’ya bağlı, ağabeyim de öyle ama ikinci erkek evlat, zaferi istediği yerde aramakta özgürdür.” Sör Robar omuz silkti. “Bir erkek eninde sonunda turnuvalardan bıkıyor.”

Delikanlının yirmi bir yaşından büyük olamayacağını düşündü Catelyn. Kralıyla aynı yaştaydı... Ama Catelyn’in kralı on beş yaşındaki Robb, bu delikanlının asla sahip olamayacağı bir bilgeliğe sahipti. Ya da öyle olması için dua etti Catelyn.

Shadd, kampın Catelyn’e ait küçük köşesinde bir kazanın içine havuç doğruyordu. Hal Mollen, Kışyarı’ndan üç adamla zar oynuyordu ve Lucas Blackwood hançerini bileyliyordu. “Leydim,” dedi Lucas, Catelyn’i gördüğünde. “Mollen şafak vakti bir çarpışma olacağını söylüyor.”

“Doğru söylüyor,” diye cevapladı Catelyn. *Görünüşe göre çok uzun bir dili var.*

“Savaşacak mıyız, gidecek miyiz?”

“Dua edeceğiz Lucas,” dedi Catelyn. “Dua edeceğiz.”

Sansa

“Onu ne kadar çok bekletirsen senin için o kadar kötü olur,” diye uyardı Sandor Clegane.

Sansa acele etmeye çalışıyordu ama düğmeleri ve kopçaları kapatmaya uğraşırken parmakları dolanıyordu. Tazı her zaman sert dilliydi ama bugün bakışındaki bir şeyler Sansa’yı dehşetle dolduruyordu. Joffrey, Sansa’nın Sör Dontos’la buluştuğunu öğrenmiş miydi? *Lütfen, hayır,* dedi içinden saçlarını fırçalarken. Sör Dontos onun tek umuduydu. *Güzel görünmek zorundayım. Joffrey güzel görünmemden hoşlanıyor. Bu elbisemi her zaman beğenmiştir, bu rengi.* Elbisesini düzeltti, göğüs kısmı dardı.

İşi bittiğinde, yüzünün yanık tarafını görmemek için Tazı’nın soluna geçip yürümeye başladı. “Ne yaptığımı söyleyin.”

“Sen değil, kral ağabeyin yaptı.”

“Robb bir vatan haini.” Sansa bu cümleyi ezbere söylüyordu artık. “Her ne yaptıysa benimle ilgisi yok.” *Tanrılar merhamet edin. Kral Katili olmasın.* Eğer Robb, Jaime Lannister’a zarar verdiyse bu Sansa’nın hayatına mal olurdu. Sör İlyn’i düşündü ve adamın çiçek bozuğu yüzündeki acımasız bakışlı sulu gözlerini.

Tazı güldü. “Seni iyi eğitmişler küçük kuş.” Sansa’yı alt avluya götürdü. Avludaki ok hedefinin etrafında insanlar toplanmıştı. Kalabalık, Sansa ve Tazı’nın geçmesi için yol açtı. Lord Gyles’ın öksürüğünü duydu Sansa. Aylak aylak dolaşan seyisler küstahça ona bakıyordu ama Sör Horas Redwyne, Sansa önünden geçerken başını başka tarafa çevirdi. Kardeşi Hobber, Sansa’yı görmemiş gibi davrandı. Kaburgalarının arasına ok saplanmış sarı bir kedi yürek parçalayan sesler çıkararak yerde yatıyordu. Sansa hayvanın etrafından dolaştı, kendini hasta hissediyordu.

Turnuva sırasında savaş atına binemeyecek kadar sarhoş olan Sör Dontos, süpürge sopasından yapılmış atının sırtında Sansa’ya yaklaştı; kral eski şövalyenin asla atsız dolaşmamasını emretmişti. Kolunu hafifçe sıkarken, “Cesur

olun,” diye fısıldadı Sansa’ya,

Joffrey kalabalığın tam ortasında durmuş işlemeli yayını geriyordu. Sör Boros ve Sör Meryn yanındaydı. Adamların görüntüsü Sansa’nın bağırsaklarının düğümlenmesine yetiyordu.

“Majesteleri.” Dizlerinin üstüne çöktü.

“Diz çökmek seni kurtarmayacak,” dedi kral. “Ayağa kalk. Ağabeyinin son hainliğinin hesabını vermek için buradasın.”

“Majesteleri, ağabeyimin yaptıklarında benim bir rolüm yok. Bunu biliyorsunuz. Size yalvarıyorum, lütfen...”

“Şunu ayağa kaldırın!”

Tazı, çok da kaba olmayan bir şekilde Sansa’yı çekip ayağa kaldırdı.

“Sör Lancel,” dedi Joff. “Sansa’ya ağabeyinin kabul edilemez suçunu anlatın.”

Sansa, Sör Lancel’in nazik ve cana yakın biri olduğunu düşünmüştü her zaman ama delikanlının gözlerinde acıma ya da nezaket yoktu. “Ağabeyiniz Robb bir çeşit kara büyü kullanarak kurtlardan oluşan bir orduyla Sör Stafford Lannister’ın üstüne yürüdü, Lannis Limanı’na üç günlük mesafede. Binlerce iyi adam uykularında katledildi, kılıçlarını çekip kendilerini savunacak şansları bile olmadı. Katliamdan sonra, kuzeyli adamlar ölülerin etleriyle karınlarını doyurdu.”

Korkunun soğuk elleri Sansa’nın boğazını sıkıyordu.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu Joffrey.

“Majesteleri, zavallı kızın aklı şaşkınlıktan uçup gitti,” diye mırıldandı Sör Dontos.

“Sessiz ol soytarı,” dedi Joffrey. Yayını kaldırıp oku Sansa’nın yüzüne doğrulttu. “Siz Starklar da en az kurtlarınız kadar tuhafsınız. Canavarının beni nasıl parçaladığını unutmadım.”

“O, Arya’nın kurduydu,” dedi Sansa. “Leydi size zarar vermedi ama yine de öldürdünüz onu.”

“Hayır, baban öldürdü,” dedi Joffrey. “Ben babanı öldürttüm. Keşke kendi elimle yapsaydım. Geçen gece babandan çok daha iri bir adamı öldürdüm. Kale kapısına yığılmış, sanki ben bir *fırıncıymışım* gibi benden ekmek istiyorlardı.

Derslerini verdim. Sesi en çok çıkan adamı boğazından vurdum.”

“Öldü mü?” Okun çelik ucu yüzüne doğrultulmuşken söyleyecek başka bir şey düşünememişti.

“Elbette öldü, okum boğazına girdi. Taş atan bir kadın vardı, onu da vurdum ama kolundan.” Kaşlarını çatarak yayı yere indirdi. “Seni de vururdum ama annem sana bir şey olursa Jaime dayımın öldürüleceğini söylüyor. O yüzden seni cezalandırmakla yetineceğim. Eğer bağlılık yemini etmezse sana neler olacağını da ağabeyine bildireceğim. Tazı, vur ona.”

“İzin verin kızı ben döveyim!” dedi Sör Dontos ileri fırlayarak. Baş kısmı kavundan yapılmış bir ‘gürz’ taşıyordu. *Benim Florian’ım.* Şövalyeyi o anda öpebilirdi; lekeli tenini, çatlak damarlarını, her yerini. Bindiği süpürge sopasını Sansa’nın etrafında sürükleyerek, “Vatan haini, vatan haini,” diye bağırmaya başladı, kavun başlı gürzüyle Sansa’nın kafasını dürtüyordu. Sansa elleriyle yüzünü kapatmaya çalışıyor, kavun kafasına her çarptığında sendeliyordu. Saçları meyvenin suyuyla yapış yapış olmuştu. İnsanlar gülüyordu. Kavun parçalara ayrıldı. *Gül Joffrey.* Kavun suları suratından mavi ipek elbisesine akarken dua ediyordu. *Gül ve tatmin ol.*

Joffrey sadece sırıtıyordu. “Boros. Meryn.”

Sör Meryn, Dontos’u kolundan yakalayıp sertçe yana itti. Kırmızı yüzlü soytarı; süpürge sopası, kavunu ve her şeyiyle birlikte yalpalayarak gitti. Sör Boros, Sansa’yı yakaladı.

“Yüzüne dokunmayın. Yüzünün güzel görünmesini istiyorum.”

Sör Boros, Sansa’nın karnına bir yumruk attı. Sansa iki büklüm öne eğilince şövalye saçlarını yakaladı ve başını kaldırıp kılıcını çekti. Sansa, korku dolu bir an boyunca boğazının kesileceğinden emindi. Şövalye kılıcının kör tarafıyla Sansa’nın baldırına vurdu. Sansa darbenin şiddetiyle bacaklarının kırılacağını düşündü. Çığlık attı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. *Birazdan sona erecek.* Bir süre sonra darbelerin sayısını karıştırmıştı.

Tazı’nın, “Yeter,” diye kükrediğini duydu.

“Yetmez,” dedi kral. “Boros, şunun kıyafetlerini çıkar.”

Boros şişman elini Sansa’nın elbisesinin göğsüne sokarak sertçe çekti. İpek yırtılarak bedeninden ayrıldı, Sansa beline kadar çıplak kalmıştı. Elleriyle

göğüslerini örttü. Zalim kahkahaları duyabiliyordu. “Kan çıkana kadar vurun,” dedi Joffrey. “Bakalım ağabeyi...”

“Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

İblis’in sesi kamçı gibi yankılandı ve Sansa o anda özgür kaldı. Kolları göğsüne sarılmış halde dizlerinin üstüne düştü, zor nefes alıyordu. “Sizin kahramanlık anlayışınız bu mu Sör Boros?” diye sordu Tyrion Lannister öfkeyle. Paralı askeri ve vahşi adamlarından biri yanındaydı, yanık gözlü olanı. “Ne çeşit bir şövalye savunmasız genç kızları döver?”

“Krala hizmet eden çeşit, İblis.” Sör Boros kılıcını havaya kaldırdı ve Sör Meryn de şövalyenin hemen yanına geldi, kılıcını kınından çıkardı.

“Bunlarla oynarken dikkatli olun,” dedi İblis’in paralı askeri. “Gösterişli beyaz pelerinlerinizin kan lekesi olmasını istemezsiniz.”

“Kıza örtünebileceği bir şeyler verin,” dedi İblis. Sandor Clegane pelerinini çıkarıp Sansa’ya attı. Sansa pelerini yakalayıp göğsüne bastırdı, parmaklarını beyaz yüne geçirdi. Kaba dokuma tenine batıyordu ama daha önce hiçbir kadife bu kadar iyi hissettirmemişti.

“Bu kız senin kraliçen olacak,” dedi İblis, Joffrey’ye. “Onun onurunu hiç mi düşünmüyorsun?”

“Onu cezalandırıyorum.”

“Hangi suçtan ötürü? Ağabeyinin savaşlarında o dövüşmüyor.”

“Onda kurt kanı var.”

“Sende de bir ördeğin aklı.”

“Benimle bu şekilde konuşamazsın. Kral istediği her şeyi yapabilir.”

“Aerys Targaryen da istediği her şeyi yaptı. Ona neler olduğunu anlattı mı annen sana?”

Sör Boros Blount ateş püskürerek, “Kimse Kral Muhafızları’nın önüne Majesteleri’ni tehdit edemez,” dedi.

Tyrion Lannister tek kaşını kaldırdı. “Kralı tehdit etmiyorum sör, yeğenimi eğitiyorum. Bronn, Timett! Ağzını tekrar açarsa öldürün Sör Boros’u!” Cüce gülümsedi. “İşte *bu* bir tehditti sör. Aradaki farkı anlayabiliyor musunuz?”

Sör Boros’un yüzü koyu kırmızıya dönüştü. “Kraliçe bu olanları duyacak!”

“Duyacak şüphesiz. Neden bekliyoruz ki? Joffrey, anneni buraya çağırtmalı

mıyız?”

Kral kızardı.

“Cevap vermeyecek misiniz Majesteleri?” diye devam etti İblis. “Güzel, kulaklarını daha fazla, dilini daha az kullanmayı öğrenmelisin, aksi takdirde hükümdarlığın benim boyumdan bile kısa sürer. Sebepsiz zulüm, halkının sevgisini kazanmana yardım etmez... ya da kraliçen olacak kızın.”

“Annem korkunun sevgiden daha önemli olduğunu söylüyor.” Eliyle Sansa’yı işaret etti. “O benden korkuyor.”

İblis içini çekti. “Evet, anlıyorum. Stannis ve Renly’nin de on iki yaşında birer kız çocuğu olmamaları üzücü bir durum elbet. Bronn, Timett, kızı getirin.”

Sansa bir rüyanın içindeymişçesine hareket ediyordu. İblis’in adamlarının onu Maegor Hisarı’ndaki odasına götüreceklerini düşünmüştü ama El Kulesi’ne doğru gitmişlerdi. Sansa babasının ölümünden beri bu kuleye adım atmamıştı ve o basamakları tekrar tırmanmak bayılacak gibi hissetmesine sebep olmuştu.

İki hizmetçi kız, titremesini geçirmek amacıyla boş teselli sözleri söyleyerek Sansa’yla ilgilendi. Biri parçalanmış kıyafetlerini ve iç çamaşırlarını çıkardı, diğeri banyo yaptırıp yapış yapış olmuş saçlarını yıkadı. Hizmetçi kızlar sabun ve ılık suyla vücudunu ovarken Sansa’nın görebildiği tek şey avludaki yüzlerdi. *Şövalyeler güçsüz olanı savunmak, kadınları korumak ve adalet uğruna savaşmak için yemin ederler ama hiçbiri kılını bile kıpırdatmadı.* Sadece Sör Dontos yardım etmeye çalışmıştı ama o bir şövalye değildi artık. İblis de şövalye değildi! Tazı da... Tazı, şövalyelerden nefret ediyordu. *Onlardan da nefret ediyorum,* diye düşündü Sansa. *Hiçbiri gerçek şövalye değil, biri bile.*

Sansa temizlendikten sonra kızıl kafalı Üstat Frenken geldi. Üstat, bacaklarının arkasındaki kırmızı kılıç izlerine merhem sürerken Sansa yüzünü yatağa gömdü. Yaşlı adam daha sonra rüya şarabı hazırlayıp, kolay yutulması için içine bal kattı. “Biraz uyu çocuğum. Uyandığında bütün bunlar kötü bir rüyadan ibaret olacak.”

Hayır olmayacak seni aptal adam, diye düşündü Sansa ama yine de şarabı içti ve uyudu.

Nerede olduğunu anlamadan uyandığında hava kararmıştı. Oda tuhaf bir şekilde hem yabancı hem de çok tanıdıktı. Kalkmaya çalıştığında bacaklarında

bıçak gibi bir ağrı hissetti ve her şeyi hatırladı. Gözleri yaşlarla doldu. Biri yatağının kenarına bir sabahlık bırakmıştı. Sansa sabahlığı giyip kapıyı açtı. Kapının dışında kahverengi derili, sert yüzlü bir kadın bekliyordu. Kadının cılız boynunda üç kolye vardı; biri altın, biri gümüş ve üçüncüsü insan kulaklarından yapılmıştı. “Bu küçük hanım nereye gittiğini sanıyor?” diye sordu kadın uzun mızrağına yaslanarak.

“Tanrı korusuna.” Sör Dontos’u bulmalı, onu şimdi, daha geç olmadan evine götürmesi için yalvarmalıydı.

“Yarımadam odandan çıkmaman gerektiğini söyledi,” dedi kadın. “Burada dua et, tanrılar duyar.”

Sansa boyun eğerek gözlerini yere indirdi ve tekrar odaya girdi. *Beni Arya’nın eski odasına getirmişler, babam Kral Eli’yken kaldığı odaya. Arya’nın bütün eşyaları gitmiş, bazı şeylerin yeri değişmiş ama yine de aynı...*

Kısa bir zaman sonra hizmetçi kızlardan biri odaya peynir tabağı, zeytin, ekmek ve bir sürahi soğuk su getirdi. “Geri götür,” dedi Sansa ama kız tepsiyi masaya bıraktı. Sansa susadığını fark etti, attığı her adımda bacaklarına bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu ama odanın diğer ucuna kadar yürümeyi başardı. İki bardak su içti, kapı çaldığında bir zeytini kemiriyordu.

Gergin bir şekilde kapıya döndü, sabahlığını düzeltti. “Evet?”

Kapı açıldı ve Tyrion Lannister içeri girdi. “Leydim, umarım sizi rahatsız etmiyorum.”

“Sizin esiriniz miyim?”

“Misafirimsiniz.” Birbirine bağlanmış altın ellerden oluşan El zincirini takıyordu. “Konuşabileceğimizi düşündüm.”

“Lordum nasıl emrederse.” Sansa cücenin yüzüne bakmaktan alamıyordu kendini. Adamın yüzünün çirkinliği Sansa’yı tuhaf bir şekilde büyülüyordu.

“Yiyecekler ve giysi sizi memnun etti mi?” diye sordu. “Bir şeye ihtiyaç duyarsanız istemeniz yeterli.”

“Çok naziksiniz. Ve bu sabah... bana yardım etmeniz büyük incelikti.”

“Joffrey’nin neden o kadar öfkeli olduğunu bilmeye hakkınız var. Ağabeyiniz altı gece önce amcam Stafford’ın tepesine bindi, Casterly Kayası’ndan üç gün kadar uzaktaki Öküzağzı Kasabası’nda kamp kurmuştu.

Kuzeyliler ezici bir zafer kazandı. Haberi bu sabah aldık.”

Robb hepinizi öldürecek, diye düşündü Sansa, iftiharla. “Bu... bu çok korkunç lordum. Benim ağabeyim bir vatan haini.”

Cüce belli belirsiz gülümsedi. “Küçük bir geyik yavrusu değil, bunu yeterince açık bir şekilde gösterdi.”

“Sör Lancel, Robb’un bir kurt ordusuna komuta ettiğini söylemişti...”

İblis havlamaya benzeyen alaylı bir kahkaha attı. “Sör Lancel matara şövalyesidir, bir kurtla kuzuyu birbirinden ayıramaz. Ağabeyinizin ulu kurdu yanındaymış, korkarım ki hepsi bu. Kuzeyli askerler amcamın kamp alanına gizlice yanaşıp atlı hattını kesmiş. Robb da kurdunu atların arasına salmış. En iyi eğitimli savaş atları bile çılgına dönmüş. Şövalyeler çadırlarının içinde ezilip ölmüş. Ayaktakımı da korkuyla uyanıp kaçmış, daha hızlı koşabilmek için silahlarını bile atmışlar. Sör Stafford atının peşinden koşarken öldürülmüş. Lord Richard Karstark’ın göğsüne bir mızrak saplamış. Sör Rubert Brax da ölmüş, Sör Lymond Vikary, Lord Crakehall ve Lord Jast da... Elliden fazla adam esir alınmış. Jast’ın oğulları ve yeğenim Martyn Lannister da esir alınanlar arasında. Kurtulmayı başaranlar, eski kuzey tanrılarının ağabeyinizle birlikte yürüdüğüne dair çılgın hikâyeler anlatıyorlar.”

“Yani... büyü yokmuş?”

Lannister güldü. “Aptal adamlar kendi kifayetsizliklerinin tadını bastırmak için başarısızlıklarının üstüne büyü hikâyelerinden hazırlanmış bir sos dökerler. Görünüşe göre benim koyun kafalı amcam kampın dışına nöbetçi askerler yerleştirmeye bile zahmet etmemiş. Ordusu çırak çocuklardan, madencilerden, tarla işçilerinden, balıkçılardan ve Lannis Limanı’ndaki süprüntülerden oluşuyordu. Buradaki tek esrar, ağabeyinizin orduya nasıl ulaştığı. Lannister kuvveti Altın Diş’teki karakolu hâlâ elinde tutuyor ve ağabeyinizin oradan geçmediğine dair yemin ediyorlar.” Cüce gergin bir şekilde omuz silkti. “Neyse, Robb Stark babamın sorunu, Joffrey de benim. Söyleyin bana, kral yeğenimle ilgili ne hissediyorsunuz?”

“Onu bütün kalbimle seviyorum,” dedi Sansa bir çırpıda.

“Gerçekten mi?” İblis ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Şimdi bile mi?”

“Majesteleri’ne olan aşkım her zamankinden daha büyük.”

İblis yüksek sesle güldü. “Birileri size iyi yalan söylemeyi öğretmiş. Bir gün bu yetenek için şükran duyabilirsiniz çocuğum. Hâlâ bir *çocuksunuz* değil mi? Yoksa çiçek açtınız mı?”

Sansa kızardı. Bu çok kaba bir soruydu ama insanların ortasında çırılçıplak kalmakla kıyaslanınca hiçbir şeydi. “Hayır lordum.”

“İşte bu iyi. Eğer bilmek sizi rahatlatacaksa, Joffrey’yi sizinle evlendirmeye niyetim yok. Olan bunca şeyden sonra, Lannisterlar ve Starklar’ın arasını hiçbir evlilik düzeltemez korkarım. Bu evlilik Kral Robert’ın iyi fikirlerinden biriydi ama Joffrey her şeyi mahvetti.”

Sansa bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi.

“Sessizleştiniz,” dedi Tyrion Lannister. “İstediğiniz şey bu mu? Nişanınızın bozulması?”

“Ben...” Sansa ne diyeceğini bilemiyordu. *Bu bir tuzak mı? Gerçeği söylersem beni cezalandıracak mı?* Cücenin dışarı fırlamış alın kemiğine, sert bakışlı siyah gözüne ve yeşil renkli diğerine, çarpık dişlerine, tel gibi sakallarına baktı. “Ben sadece sadık olmak istiyorum.”

“Sadık olmak,” dedi cüce eğleniyormuş gibi. “Ve Lannisterlar’dan olabildiğince uzak. Sizi bunun için suçlayamam. Sizin yaşınızdayken ben de aynı şeyi istiyordum.” Gülümsedi. “Bana her gün tanrı korusuna gittiğinizi söylediler. Ne için dua ediyorsunuz Sansa?”

Robb’un zafer kazanması ve Joffrey’in ölmesi için... ve eve dönmek için. “Savaşın bir an önce bitmesi için dua ediyorum.”

“Çok yakında bitecek. Lord babam ve ağabeyiniz Robb arasında bir çarpışma olacak ve o çarpışma meseleyi çözecek.”

Robb onu yenecek, diye düşündü Sansa. *Amcanı ve ağabeyin Jaime’yi yendi, babanı da yenecek.*

Cüce, Sansa’nın aklından geçenleri kitap okurmuş gibi okumuştu sanki. “Öküzağzı’nı fazla ciddiye almayın leydim, o sadece bir çarpışmaydı,” dedi, nezaketini bozmamıştı. “Çarpışma, savaş değildir ve babamın da amcam Stafford’a benzediği söylenemez. Tanrı korusuna bir dahaki gidişinizde, ağabeyinizin akıllanıp diz çökmesi için dua edin. Kuzeyde kral huzuru

sağlandığında sizi evinize göndermek niyetindeyim.” Sandalyeden aşağı atladı. “Bu gece burada uyuyun. Sizi korumaları için kendi adamlarımı bırakacağım, Taş Kargalar’dan birini...”

“Hayır,” dedi Sansa dehşet içinde. Eğer Kral Eli Kulesi’nde, cücenin adamlarıyla sarılmış halde kalırsa Sör Dontos onu nasıl özgürlüğüne kavuşturabilirdi?

“Kara Kulakları mı tercih edersiniz? Eğer bir kadın tarafından korunmak daha rahat hissetmenizi sağlayacaksa size Chella’yı veririm.”

“Bir an önce kendi yatağıma dönmeyi tercih ederim.” Yalan aniden aklına gelmişti ama o kadar *gerçek* gibiydi ki bir anda ağzından çıkıvermişti. “Babamın adamları bu kulede katledildi. Hayaletleri bana korkunç kâbuslar verir ve ne yana baksam onların kanını görürüm.”

Tyrion Lannister, Sansa’nın yüzünü inceledi. “Ben kâbuslara yabancı değilim Sansa. Belki de sen düşündüğümden daha akıllısın. En azından seni güvenle odana götürmeme izin ver.”

Catelyn

Kasabayı bulduklarında hava tamamen kararmıştı. Catelyn bu yerin bir adı olup olmadığını merak ediyordu. Bir adı varsa da septteki mumlar dâhil, sahip oldukları her şeyi toplayıp kaçan kasaba halkı bu bilgiyi de alıp götürmüştü.

Septin yedi duvarı da çatlak ve eğri büğrüydü. *Tanrı birdir,* demişti Rahip Osmynd, Catelyn küçük bir kızken. *Yedi siması vardır, tıpkı septin yedi duvarlı tek bir yapı oluşu gibi.* Şehirlerdeki varlıklı septlerde Yedi'nin heykelleri ve her heykelin kendi mihrabı olurdu. Rahip Chayle, Kışyarı'ndaki septin duvarlarına tanrıların maskelerini asmıştı. Catelyn bu kasabanın septindeki duvarlarda sadece kömürle çizilmiş resimler olduğunu gördü. Sör Wendel kapının hemen yanındaki meşale demirine kendi meşalesini yerleştirdi ve Robar Royce'la birlikte beklemek için dışarı çıktı.

Catelyn yüzleri inceledi. Baba her zaman olduğu gibi sakallıydı. Anne gülümsüyordu, sevgi dolu ve korumacı. Savaşçı'nın yüzünün hemen altına bir kılıç resmi çizilmişti, Demirci'ninkine bir çekiç. Bakire güzeldi ve Yaşlı Hatun bilge.

Ve yedinci surat... Yabancı ne kadındı ne de erkek... her ikisiydi aynı zamanda. Hep dışlanan, uzaklardan gelen, neredeyse insan, bilinmeyen ve asla bilinemeyecek olan. Bu septteki yüzü siyah ve ovaldi. Gözlerinin yerinde yıldızlar vardı. Catelyn huzursuz olmuştu. Aradığı teselli bu suratta değildi.

Anne'nin önünde diz çöktü. "Bu savaşa bir annenin gözleriyle bakın leydim," dedi. "Onların hepsi evlat. Onların canını bağışlayın. Benim oğullarımın canını da. Robb'a, Bran'a, Rickon'a göz kulak olun, ben yanlarındaymışım gibi."

Anne'nin sol gözünün altında bir çatlak vardı. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Catelyn, Sör Wendel'in yüksek sesini ve Sör Robar'ın fısıltılı cevaplarını duyabiliyordu, önlerindeki mücadele hakkında konuşuyorlardı. Bunun dışında gece sakindi, bir cırcır böceği sesi bile duyulmuyordu ve tanrılar sessizliklerini koruyordu. *Eski tanrılar sana hiç yanıt verdi mi Ned?* diye düşündü. *Yürek*

ağacının önünde diz çöktüğünde seni duydular mı?

Meşalenin ışığı duvarlarda dans ediyordu. Yüzler yarı canlı gibi görünüyordu; hareket ediyor, değişiyorlardı. Büyük septlerdeki tanrı heykellerinin yüzleri taş ustaları tarafından oyulurdu ama bu küçük septteki kabaca çizilmiş simalar herhangi birilerine ait olabilirdi. Babanın yüzü Catelyn'e Nehirova'da ölüm döşeğinde yatan babasını hatırlattı. Savaşçı, Renly ve Stannis'ti, Robb ve Robert'tı, Jaime Lannister ve Jon Kar'dı. Çizgilerin arasında bir an için Arya'yı bile gördü. Sonra kapıdan esen rüzgârla meşale sönecek gibi oldu ve benzerlikler turuncu pırıltılar arasında kayboldu.

Duman gözlerini yakıyordu, yaralı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Başını kaldırıp tekrar Anne'ye baktığında gördüğü kendi annesiydi. Leydi Minisa Tully, Lord Hoster'a ikinci bir erkek evlat vermeye çalışırken doğum yatağında ölmüştü. Bebek de annesiyle birlikte yok olmuş ve babanın canından bir parça da onlarla birlikte gitmişti. *Her zaman sakindi,* diye düşündü annesinin yumuşak ellerini, sıcak gülümsemesini hatırlayan Catelyn. *Eğer yaşasaydı hayatlarımız bambaşka olurdu.* Leydi Minisa, önünde diz çöken büyük kızı hakkında ne düşünürdü acaba? *Binlerce fersah yol geldim ve ne uğruna? Kime bir faydam oldu? Kızlarımı kaybettim, Robb beni istemiyor, Bran ve Rickon dünyanın en soğuk, en umursamaz annesi olduğumu düşünüyorlardır. Öldüğünde Ned'in yanında bile değildim...*

Başı dönüyordu, sept hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Gölgeler salınıp yer değiştirdi, çatlak duvarların üstünde sinsi hayvanlar koşuyordu. Catelyn bugün hiçbir şey yememekle akılsızlık etmişti belki. Kendi kendine yemek için vakit bulamadığını söyledi ama gerçek; Ned'in olmadığı bir dünyada bütün yiyeceklerin tadını kaybetmiş olmasıydı. *Onun başını kestiklerinde beni de öldürdüler.*

Arkasındaki meşale cızırdadı. Catelyn'in duvarda gördüğü yüz, kardeşi Lysa'nın yüzüydü bu sefer ama gözleri hatırladığından daha sertti; Lysa'nın değil Cersei'nin gözleriydi. *Cersei de bir anne. O çocukların babası kim olursa olsun karnındaki tekmeleri hissetti, onları acı ve kan içinde dünyaya getirdi, emzirdi. Eğer çocuklar gerçekten Jaime'ninse...*

"Cersei de size dua ediyor mu leydim?" diye sordu Catelyn, Anne'ye.

Kraliçe Lannister'ın kibirli, soğuk ve güzel yüz hatlarını pürüzlü duvarda görebiliyordu. Çatlak hâlâ oradaydı; Cersei bile çocukları için gözyaşı dökebilirdi. "Yedi'nin her biri, bünyesinde bütün Yedi'yi barındırır," demişti Rahip Osmynd. Yaşlı Hatun'da da Bakire'de olduğu kadar güzellik vardı. Anne, çocukları tehlikedeyken Savaşçı'dan daha vahşi olabilirdi. *Evet...*

Robert Baratheon'ın Joffrey'ye karşı şefkat beslemediğini Kışyarı'nda anlamıştı Catelyn. Robert, çocuğun Jaime'nin tohumu olduğunu öğrenseydi onu da annesiyle birlikte ölüme gönderirdi ve bu yaptığını çok az insan ayıplardı. Piç sahibi olmak yaygındı ama ensest eski ve yeni tanrıların gözünde günahların en büyüğüydü. Böyle bir kötülükten doğmuş çocuklar hem septlerde hem tanrı korularında zelil olarak anılırdı. Ejderha kralları kendi kız kardeşleriyle evlenirdi ama Targaryenlar farklı dinlerin kabul gördüğü eski Valyria'nın kanını taşırdı ve onlar ne insanlara ne de tanrılara hesap verirdi.

Ned biliyor olmalıydı ve ondan önce de Jon Arryn. Kraliçe'nin her iki adamı birden öldürtmesi şaşırtıcı değildi. *Ben olsam daha azını mı yapardım?* Catelyn, oğlunu suikastçiden korumaya çalışırken hançerle kemiklerine kadar parçalanmış ellerini birbirine kenetledi. "Bran da biliyor," diye fısıldadı başını öne eğerken. *Tanrılar, merhamet edin. Bir şey görmüş olmalı, bir şey duymuş olmalı. Onu bu yüzden hasta yatağında öldürmeye çalıştılar.*

Yorgun ve kafası karmakarışık Catelyn Stark kendini tanrılarına bıraktı. Kırık şeyleri tamir eden Demirci'nin önünde diz çöktü ve tatlı Bran'ın güvende olması için dua etti. Bakire'ye gidip Sansa ve Arya'ya cesaret vermesi, masumiyetlerini koruması için yalvardı. Baba'dan adalet istedi; arayabilmek için güç ve bilmek için akıl. Savaşçı'dan Robb için kuvvet ve kalkan. En son, elinde bir fener taşıyan Yaşlı Hatun'a döndü. "Bana akıl verin leydim," dedi. "Bana yürümem gereken yolu gösterin ve önümde uzanan karanlık patikada tökezleyip düşmememem için yardım edin."

Sonunda adımları ve kapının dışından gelen sesi duydu. "Leydim," dedi Sör Robar nazikçe. "Beni affedin ama gitme vaktimiz geldi. Şafak sökmeden geri dönmüş olmalıyız."

Catelyn kaskatı kesilmiş halde ayağa kalktı. Dizleri zonkluyordu, kuş tüyü bir yatak ve yastık için çok şey verebilirdi. "Teşekkür ederim sör, hazırım."

Denizden uzağa doğru sarhoşça eğilmiş ağaçlardan oluşan seyrek ormanda sessizlik içinde yol aldılar. Atların tedirgin kişnemelerini ve çelik seslerini takip ederek Renly'nin kampına döndüler. Sıra sıra atlar ve adamlar karanlığı zırh gibi kuşanarak sıraya dizilmişlerdi, sanki Demirci geceyi çelikten dövmüştü, simsiyahtılar. Catelyn'in sağında, solunda ve önünde sıra sıra sancaklar vardı ama şafak öncesi karanlığında ne renkleri ne de armaları seçiliyordu. *Gri bir ordu*, diye düşündü. *Gri sancakların altında, gri atlı, gri adamlar.* Renly'nin gölge şövalyeleri mızraklarını havaya kaldırarak atlarının sırtında bekleyen Catelyn ve yanındakiler için yol açtı. Catelyn yapraksız ve cansız, uzun çıplak ağaçlardan oluşan ormanın içinden geçti. Fırtına Burnu'nun olduğu yer daha derin bir karanlığa gömülüydü, hiçbir yıldızın parlamadığı karanlık bir duvardan ibaretti. Arazinin tam karşısında, Lord Stannis'in kampında yanan meşaleleri görebiliyordu.

Renly'nin çadırının içinde yanan mumların titrek alevleri ipek duvarların üstünde ışıldıyor, büyük çadırı zümrüt yeşili ışıklarla canlanan sihirli bir şatoya dönüştürüyordu. Kral çadırının kapısında Gökkuşağı Muhafızları'ndan iki şövalye nöbetteydi. Yeşil ışık, Sör Parmen'ın mor erik rengi cübbesinin üstünde tuhaf bir şekilde pırıldıyordu ve Sör Emmon'ın her noktası ayçiçekleriyle kaplanmış sarı mineli kalkanına mide bulandırıcı bir ton katıyordu. Şövalyelerin miğferlerindeki uzun ve ipeksi kuş tüyleri uçuşuyor, gökkuşağı pelerinleri omuzlarından dökülüyordu.

Catelyn çadıra girdi ve Brienne'in kralı mücadele için giydirdiğini gördü. Lord Tarly ve Lord Rowan savaş taktikleri hakkında konuşuyorlardı. Çadır sıcaktı, bir düzine demir maltızın içinde yanan kömürlerden ısı yükseliyordu. "Sizinle konuşmam gerek Majesteleri," dedi Catelyn, Renly'ye ilk kez böyle hitap etmişti, genç adamın onu dinlemesi için ne gerekirse yapardı.

"Birazdan Leydi Catelyn," diye karşılık verdi Renly. Brienne kralın dolgulu tuniğinin üstüne sırt ve göğüs kalkanlarını yerleştirip birbirine bağladı. Kralın zırhı koyu yeşildi; bir yaz ormanındaki yaprakların yeşili, öyle koyuydu ki mum ışıklarını yutuyordu. Zırhın altın bağcıkları o yaz ormanında yakılan ateşler gibi parıldıyor, kralın her hareketiyle göz kırpıyordu. "Lütfen devam edin Lord Mathis."

“Majesteleri,” dedi Lord Mathis, Catelyn’e yan gözle şöyle bir bakarak. “Dediğim gibi, hazırlıklarımız tamam. Neden şafak vaktini bekliyoruz? Bu üstünlüğümüzü kullanalım.”

“Hileyle, kahramanca olmayan bir saldırıyla kazandığımızı söylemelerine izin mi verelim? Seçtiğimiz vakit, şafak vaktidir.”

“Stannis’in seçtiği vakit,” diye hatırlattı Randyll Tarly. “Bizi doğan güneşin dişlerinin üstüne yürütecek. Yarı kör olacağız.

“İlk saldırıya kadar,” dedi Renly kendinden emin bir şekilde. “Sör Loras onları dağıtacak ve sonrası kaos olacak.” Brienne yeşil deri kayışları sıktı ve altın tokaları kapattı. “Ağabeyim düştüğünde cesedine saygısızlık yapılmasın. O benim kanım, kafasının bir kazığa geçirilip ortalıkta dolaştırılmasına izin veremem.”

“Ya teslim olursa?” diye sordu Lord Tarly.

“Teslim olmak mı?” Renly güldü. “Mace Tyrell, Fırtına Burnu’nu kuşattığında Stannis kapıları açmak yerine fare yemeyi tercih etti.”

“Hatırlıyorum.” Renly, Brienne’in boyunluğunu bağlayabilmesi için kafasını yukarı kaldırdı. “Sonlara doğru, Sör Gawen Wylde ve üç şövalyesi kalenin yan kapılarından birinden kaçıp teslim olmaya çalışmışlardı. Stannis adamları yakalayıp mancınıklarla kale duvarından fırlatılmalarını emretti. Gawen’in mancınığa bağlanırkenki yüzü hâlâ gözlerimin önünde. Adam silah ustamızdı.”

Lord Rowan kafası karışmış gibi görünüyordu. “Kimse duvardan fırlatılmadı. Böyle bir şeyi mutlaka hatırlardım.”

“Üstat Cressen sonunda ölülerimizi yemek zorunda kalabileceğimizi ve taze eti ziyan etmenin bir kazanç sağlamayacağını söylemişti.” Renly saçlarını geri attı. Brienne kralın saçlarını kadife bir kurdeleyle bağladı ve miğferinin ağırlığını yumuşatması için dolgulu bir başlığı kafasına geçirip kulaklarına kadar çekti. “Soğan Şövalyesi sayesinde ölülerimizi yiyecek raddeye gelmedik ama yiyebilirdik de. Hücresinde ölen Sör Gawen için çok yakındı.”

“Majesteleri.” Catelyn sabırla bekliyordu ama zaman azalmıştı. “Benimle konuşacağınıza söz vermiştiniz.”

Renly başıyla onayladı. “Yerlerinize gidin lordlarım... ve Selmy Barristan ağabeyimin yanında savaşıyorsa onu canlı istiyorum.”

“Joffrey tarafından kovulduğundan beri Sör Barristan’dan haber alınmadı,” dedi Lord Rowan.

“O yaşlı adamı tanıyorum. Koruyacak bir krala ihtiyacı var, yoksa ne yapar? Buna rağmen bana gelmedi. Leydi Stark, Robb’un yanında da olmadığını söylüyor. Stannis’ten başka kiminle birlikte olabilir?”

“Emredersiniz Majesteleri. Şövalyeye bir zarar verilmeyecek.” Lordlar reveranslarla çadırdan ayrıldı.

“Söyleyeceğinizi söyleyin Leydi Stark,” dedi Renly. Brienne kralın geniş omuzlarına pelerinini serdi. Altın iplikle dokunmuş ağır pelerinin üstüne işlenen oltu taşı pullarının arasından Baratheon geyiği görünüyordu.

“Lannisterlar oğlum Bran’ı öldürmeye çalıştı. Kendime binlerce kez bunu neden yaptıklarını sordum. Cevabımı ağabeyinizden aldım. Bran’ın düştüğü gün av partisi vardı. Robert, Ned ve adamlarının çoğu bir yaban domuzunun peşinden gitmişti fakat Jaime Lannister Kışyarı’nda kaldı, kraliçe de öyle.”

Renly imayı anlamakta gecikmedi. “Yani, oğlunuzun onları ensest ilişkilerini yaşarken yakaladığını düşünüyorsunuz...”

“Size yalvarıyorum lordum. Gidip ağabeyinize şüphelerimden bahsetmem için izin verin.”

“Hangi amaçla?”

“Robb tacını çıkarıp bir kenara bırakır, eğer siz ve ağabeyiniz de aynı şeyi yaparsanız,” dedi Catelyn söylediklerinin doğru olmasını umarak. Mecbur kalırsa doğru olmasını *kendi* sağlardı; lordlar dinlemese bile Robb onu dinlerdi. “Üçünüz birlikte, diyarın yüzyıldır görmediği Büyük Konsey’i toplarsınız. Kışyarı’ndan Bran’ı çağırtırız ve gördüğü her şeyi anlatır. İnsanlar asıl işgalcinin Lannisterlar olduğunu anlar. Diyarı bundan böyle kimin yöneteceğine Yedi Krallık’ın lordları karar verir.”

Renly güldü. “Söyleyin leydim, sürüye kimin liderlik edeceğini seçerken ulu kurtlar da oy verecek mi?” Brienne kralın çelik eldivenlerini ve boyuna kırk santim daha ekleyecek altın boynuzlu büyük miğferini getirdi. “Konuşma zamanı bitti. Şimdi kimin daha güçlü olduğunu görelim.” Renly altın ve yeşil renkli eldivenini sol eline geçirirken, Brienne kralın uzunkılıcı ve hançeriyle ağırlaşan kemerini takmak için önünde diz çöktü.

Catelyn, “Size Anne adına yalvarıyorum,” diye söze başladığında çadırın kapısı ani bir rüzgârla açıldı. Catelyn bir hareket gördüğünü düşündü ama kafasını çevirdiğinde gördüğü şeyin kralın ipek duvarlara düşen gölgesi olduğunu anladı. Renly’nin bir şaka yaptığını duydu, gölgesi hareket ediyordu, kılıcını kaldırıyordu, yeşil üstüne siyah, mumlar titriyordu, tuhaf bir şeyler vardı, yanlış bir şeyler ve sonra Renly’nin kılıcının hâlâ kınında olduğunu gördü. Ama gölge kılıç...

“Soğuk,” dedi Renly kısık ve tereddütlü bir sesle; çelik boyunluğu, orada olmayan bir kılıcın gölgesi tarafından tülbent bezi gibi yırtılmadan bir kalp atışı önce. Boğazından oluk oluk kan akmaya başlarken pes ve kısa bir soluk sesi çıkardı.

“Maje- *hayır!*” diye çığlık attı Mavi Brienne akan kanı görünce. Sesi, korku içindeki her küçük kızın sesi gibi çıkmıştı. Kral genç kızın kollarına doğru yalpaladı. Boğazından akan kan, yeşil ve altın renkleri yutan kırmızı bir dalga gibi zırhının önüne yayılıyordu. Birkaç mum daha söndü. Renly konuşmaya çalıştı ama kendi kanında boğuluyordu. Bacakları çözüldü, artık sadece Brienne’in gücüyle ayakta duruyordu. Genç kız başını arkaya atıp acı dolu sözsüz bir çığlık attı.

Gölge. Karanlık ve şeytani bir şey olmuştu burada, Catelyn biliyordu. Anlayamadığı bir şey. *Renly’nin gölgesi değildi. Gölge kapıdan girdi ve ölüm üfledi, mumları söndüren rüzgâr gibi, hızlıca.*

Robar Royce ve Emmon Cuy sadece birkaç saniye sonra gürleyerek içeri girdi; gelmeleri saatler sürmüştü sanki. Arkalarında meşaleler taşıyan iki asker vardı. Brienne’nin kollarındaki Renly’yi ve onun kanıyla ıslanmış Brienne’i gördüğünde, “Seni iblis kadın!” diye bağırdı Sör Emmon korku dolu bir sesle. “Ondan uzak dur seni şeytani yaratık!”

“Tanrılar merhamet edin, Brienne, *neden?*” dedi Sör Robar.

Brienne gözlerini kralın bedeninden kaldırıp baktı. Kralın kanını emen gökkuşağı pelerini kırmızıya boyanmıştı. “Ben... ben...”

“Sen bunun için öleceksin.” Sör Emmon çadırın kapısındaki silah yığınının içinden uzun saplı bir savaş baltası aldı. “Kralın canını kendi canınla ödeyeceksin!”

“HAYIR!” diye bağırdı Catelyn Stark sonunda bir ses çıkarmayı başararak ama geç kalmıştı. Adamları kan çılgınlığı sarmıştı. Catelyn’in sözleri, bağırarak ileri atılan adamların seslerinin arasında kayboldu.

Brienne, Catelyn’i hayrete düşüren bir hızla hareket etti. Kendi kılıcı elinde değildi, kralın kınında duran kılıcını çekti ve Sör Emmon’ın balta darbesini karşılamak için havaya kaldırdı. Çelik ve çelik kulak tırmalayan bir çarpışmayla buluştuğunda mavi beyaz bir kıvılcım çaktı. Brienne kralın bedenini kenara iterek sıçradı. Sör Emmon genç kıza yaklaşmak için hareketlendiğinde cesede takılıp tökezledi. Brienne’in kılıcı şövalyenin savaş baltasının ahşap sapına indi. Askerlerden biri yanan meşalesini kızın sırtına dayadı ama gökkuşağı pelerin kanla ıslanmıştı, alev almadı. Brienne döndü ve kılıcını indirdi, hem meşale hem meşaleyi tutan el havaya uçtu. Alevler halının üstünde yürümeye başladı. Yaralı asker çığlıklar atıyordu. Sör Emmon savaş baltasını atıp kılıcına davrandı. İkinci asker bir hamle yaptı, Brienne hamleyi savuşturdu, kılıçlar birbirine çarparak dans ediyordu. Emmon Cuy ayağa kalkıp dövüşe tekrar dâhil olduğunda Brienne gerilemek zorunda kaldı ama her iki adamı da güvenli bir mesafede tutmayı başarmıştı. Yerde, Renly’nin başı iç bulandıracak bir şekilde yana dönmüştü, boğazındaki geniş kesik iyice açılmış ikinci bir ağız gibi görünüyordu, kanı daha ağır akmaya başlamıştı.

Sör Robar ne yapacağından emin değilmiş gibi bir kenarda beklemişti ama şimdi kılıcına uzanıyordu. “Robar, hayır, beni dinle,” diyerek delikanlının kolunu yakaladı Catelyn. “Hata ediyorsun, kız yapmadı. *Ona yardım et!* Dinle beni. Bunu yapan Stannis’ti.” Bu isim nasıl olduğunu anlamadan çıkmıştı dudaklarının arasından ama Catelyn ismi söylediği anda doğru olduğunu biliyordu. “Yemin ediyorum. Beni tanıyorsun. Kralı Stannis öldürdü.”

Genç şövalye solgun ve korku dolu gözleriyle delirmiş kadına baktı. “Stannis? Nasıl?”

“Bilmiyorum. Sihir, kara büyü, bir *gölge* vardı, bir gölge.” Sözleri kendi kulağına bile çılgınca geliyordu ama arkasındaki kılıç sesleri arasında ağzından dökülmeye devam etti. “Kılıçlı bir gölgeydi, yemin ederim. Gördüm. Kör müsün? Kız, krala *âşıktı! Ona yardım et!*” Arkasına baktı. İkinci askerin yere yığıldığını gördü, kılıcı kesik parmaklarının arasından düşmüştü. Çadırın

dışından bağrışmalar geliyordu. Az zaman sonra çadırın içi öfkeli adamlarla dolacaktı, biliyordu. “Kız masum Robar. Sana kocamın mezarı üstüne, Stark onuru üstüne yemin ediyorum!”

Söyledikleri Robar’ı ikna etmişti. “Ben adamları tutacağım,” dedi. “Kızı buradan uzaklaştırın.” Döndü ve dışarı çıktı.

Alevler duvarlara ulaşmıştı, yangın çadırın dışına yürüyordu. Sarı mineli çelik zırhının içindeki Sör Emmon yün giysili Brienne’e saldırıyordu. Catelyn’i unutmuştu, demir maltız kafasının arkasına çarpana dek. Başında miğfer vardı, darbe kalıcı bir zarar vermeyecekti ama adamı dizlerinin üstüne düşürdü. “Brienne, benimle gel,” dedi Catelyn. Kız fırsatı görmekte gecikmedi. Yeşil ipek tek kılıç darbesiyle yırtıldı. Şafak vaktinin karanlığına ve soğuğuna çıktılar. Çadırın diğer tarafından yükselen sesler duyuluyordu. “Bu taraftan,” dedi Catelyn. “Ve yavaş. Koşmamalıyız, yoksa sebebini sorarlar. Hiçbir gariplik yokmuş gibi yürü.”

Brienne kılıcını kemerine takıp Catelyn’in peşine düştü. Hava yağmur kokuyordu. Arkalarında kalan kral çadırı yanıyordu, uzun alevler gökyüzüne yükseliyordu. Kimse onları durdurmaya çalışmadı. Bağrışarak cinayetten, yangından ve büyüden bahseden adamlar aceleyle yanlarından geçip gidiyordu. Diğerleri küçük gruplar halinde bekliyor, kısık sesle konuşuyorlardı. Gencecik bir yaver dizlerinin üstüne çökmüş hıçkırarak ağlıyordu.

Havadis ağızdan ağza yayılmış, Renly’nin ordusu çoktan dağılmıştı. Doğudan yükselen ışık, Fırtına Burnu’nun devasa kütlesini taştan bir rüya gibi aydınlatırken gece ateşleri yavaş yavaş sönüyor, soluk renkli bir sis tabakası rüzgârın kanatlarında araziye yayılıyordu. *Sabah hayaletleri*, derdi Yaşlı Dadı sis için, mezarlarına dönen ruhlar. Renly onlardan biriydi şimdi, ağabeyi Robert gibi gitmişti ve Catelyn’in biricik Ned’i gibi.

“Ona sadece ölüm anında sarılabildim,” dedi Brienne, gittikçe artan keşmekeşin ortasında yürürlerken. Sesi her an kırılabilirmiş gibi çıkmıştı. “Bir an gülüyordu, sonra her yer kana bulandı... leydim, anlayamıyorum. Siz gördünüz mü? Siz...”

“Bir gölge gördüm. Önce Renly olduğunu sandım ama ağabeyinin gölgesiydi.”

“Lord Stannis?”

“Onu *hissettim.* Biliyorum, çok mantıksız...”

Brienne için yeterince mantıklıydı. “Onu öldüreceğim,” dedi gösterişsiz uzun boylu kız. “Lordumun kendi kılıcıyla, onu öldüreceğim. Yemin ediyorum. Yemin ediyorum. Yemin ediyorum.”

Hal Mollen ve diğer adamlar atlarla birlikte bekliyordu. Sör Wendel Manderly neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu. “Leydim, kamp çılgına döndü,” dedi Catelyn’i görür görmez. “Lord Renly, o gerçekten...” cümlesini tamamlamadı, üstü başı kan içindeki Brienne’e bakıyordu.

“Öldü ama bizim elimizden değil.”

“Mücadele...” diye başladı Hal Mollen.

“Bir mücadele olmayacak.” Catelyn atına bindi ve korumaları yanındaki yerlerini aldılar; Sör Wendel solunda, Ser Perwyn Frey sağında. “Brienne, sayımızın iki katı kadar atımız var. Birini seç ve bizimle gel.”

“Benim kendi atım var leydim ve zırhım...”

“Onları bırak. Bizi aramak akıllarına geldiğinde buradan iyice uzaklaşmış olmalıyız. Kral öldürüldüğünde ikimiz de yanındaydık. Bunu hatırlayacaklar.” Brienne tek kelime etmeden döndü ve kendisine söyleneni yaptı. “İlerleyin,” diye emretti Catelyn bütün adamları atlarına bindiğinde. “Bizi durdurmaya çalışan olursa öldürün.”

Şafağın uzun parmakları araziye uzandıkça renkler dünyaya geri dönüyordu. Gri atların sırtındaki gölge mızraklı gri adamların olduğu yerde, on bin mızrak ucu soğuk gümüş renginde parlıyordu. Catelyn, dalgalanan sayısız sancağın üstündeki kırmızıların, pembelerin ve turuncuların sıcaklığını, mavilerin ve kahverengilerin yoğunluğunu, altın renklerinin ve sarıların alevlerini gördü. Fırtına Burnu’nun ve Yüksek Bahçe’nin bütün gücünü, sadece bir saat öncesine kadar Renly’ye ait olan gücü. *Şimdi Stannis’e aitler,* diye düşündü. *Henüz kendileri bile bilmiyor ama ona aitler. Son Baratheon’a dönmezlerse nereye dönecekler? Stannis her şeyi tek bir şeytani darbeyle kazandı.*

Ben gerçek kralım, demişti demir kadar sert çenesini sıkarak. *Ve sizin oğlunuz da tıpkı benim kardeşim gibi bir hain. Onun da günü gelecek.*

Catelyn’in vücudundan bir ürperti geçti.

Jon

Rüzgârın aşındırdığı sırtı millerce uzaktan görülebilen tepe, sık ormanın üstünde tek başına yükseliyordu. Korucular, yabanılların bu tepeye İlk İnsanların Yumruğu dediğini söylemişti. Gerçekten bir yumruk gibi göründüğünü düşündü Jon Kar, toprağın ve ağaçların içinden çıkıp gökyüzüne kaldırılmış, çorak kahverengi bayırları kayalarla boğumlanmış...

Lord Mormont ve diğer yüksek rütbelilerle birlikte at sırtında tepeye tırmanıyordu. Hayalet'i ağaçların altında bırakmıştı. Tırmanışa başladıklarından beri Hayalet üç sefer kaçmış, iki kez Jon'un ıslığıyla isteksizce geri dönmüştü. Lord Mormont üçüncü seferde sabrını kaybedip parlamıştı. "Bırak gitsin delikanlı. Akşam olmadan zirveye varmak istiyorum. Kurdunu daha sonra bulursun."

Yukarı çıkan yol dik ve taşlıydı. Zirve, göğüs hizasına gelen kayalardan oluşan bir duvarla taçlanmıştı. Atların geçebileceği büyüklükte bir boşluk bulmak için batıya doğru duvarın çevresinde dolaştılar. Sonunda tepe noktasına vardıklarında, "Bu arazi iyi Thoren," dedi Yaşlı Ayı. "Daha iyisini zaten umamazdık. Yarımel'i beklemek için burada kamp kuracağız." Lord Kumandan atından indi, omzundaki kuzgun şikâyet eder tonda bir ses çıkararak havalandı.

Zirveden görünen manzara göz alıcıydı ama Jon'u asıl etkileyen şey çemberduvardı. Rüzgârla aşınmış gri taşların üstü yosun köklü beyaz mantarlarla yamalanmıştı. Yumruk'un, İlk İnsanlar'ın Alacakaranlık Çağı'ndaki çemberkalesi olduğu söylenirdi. "Yaşlı ve sağlam bir yer," dedi Thoren Smallwood.

"Yaşlı," diye bağırdı Mormont'un kuzgunu başlarının üstünde gürültülü çemberler çizerken. *"Yaşlı, yaşlı, yaşlı."*

"Sessiz ol," diye kükredi Mormont kuzguna. Yaşlı Ayı yorgunluğunu kabul edemeyecek kadar gururluydu ama Jon'u kandıramıyordu. Genç adamlara ayak uydurmaya çalışmak kumandanı bitkin düşürmüştü.

"Mecbur kalırsak bu tepelikleri savunmak kolay olacak," dedi Thoren atını

taş çemberin etrafında yürütürken. Samur kürklü pelerini rüzgârla dalgalanıyordu.

“Evet, burası işe yarar.” Yaşlı Ayı elini havaya kaldırdı. Kuzgun, kumandanın koluna kondu ve pençelerini adamın örgü zırhına geçirdi.

“Su meselesi ne olacak lordum?” diye sordu Jon.

“Tepenin eteklerinde bir derenin yanından geçtik.”

“Su almak için uzun bir yol,” dedi Jon, “ve taş çemberin dışında.”

“Bir tepeyi inip çıkmayacak kadar tembel misin evlat?” dedi Thoren.

Lord Mormont, “Buradan daha sağlam bir yer bulmamız olası değil. Hepimize yetecek kadar su taşıyacağız,” dediğinde Jon tartışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Emir verilmişti. Gece Nöbetçileri’nin kardeşleri, İlk İnsanlar’ın inşa ettiği taş çemberin ardında kamplarını kurdular. Siyah çadırlar yağmurdan sonra kararan mantarlar gibi araziye yayıldı, şilteler ve battaniyeler çıplak toprağı örttü. Kâhyalar atları uzun bir sıra halinde birbirlerine bağlayıp doyurdu, hayvanlara su verdi. Akşamüstü ormancılar baltalarını alıp gece için odun kesmeye girişti. İnşacılar duvarın etrafını temizlediler, tuvalet çukurları kazdılar ve ateşle sertleştirilmiş kazık destelerini çözdüler. “Karanlık çökmeden bu duvardaki her boşluğun önüne hendekler kazılmış, kazıklar çakılmış olacak,” diye emretti Yaşlı Ayı.

Jon, Lord Kumandan’ın çadırını kurup atlarla ilgilendikten sonra Hayalet’i bulmak için tepeden indi. Ulu kurt aniden, sessizce geldi. Bir an, Jon ıslık çalıp seslenerek, çam kozalaklarını ve yere düşen yaprakları ezerek ağaçların arasında tek başına dolanıyordu. Bir sonraki an, sabah sisi kadar beyaz ulu kurt yanında yürüyordu.

Çemberkaleye vardıklarında Hayalet tekrar ayak diredi. Taşların arasındaki boşlukları koklamak için tedirgin birkaç adım attıktan sonra geriledi, aldığı kokudan hoşlanmamış gibiydi. Jon kurdu ensesinden yakalayıp çemberin içine girmeye zorladı ama bu kolay bir iş değildi. Kurt, Jon kadar ağırdı ve ondan çok daha güçlüydü. “Hayalet, senin neyin var?” Ulu kurt normalde bu kadar huysuzluk etmezdi. Jon sonunda pes etti. “Nasıl istersen,” dedi kurda. “Git avlan.” Jon yosunlu taşların arasından tekrar çemberin içine girerken kırmızı gözler onu izliyordu.

Burada güvende olmaları gerekirdi. Tepenin görüş alanı genişti, kuzey ve batı yamaçları sarptı ve doğu yamacı da kolay sayılmazdı. Buna rağmen, akşamın çökmesiyle ağaçların arasındaki boşlukları doldurmaya başlayan karanlık Jon'un içindeki kötü hissi arttırdı. *Bu Tekinsiz Orman*, diye düşündü. *Burada hayaletler vardır belki, İlk İnsanlar'ın ruhları. Burası bir zamanlar onlara aitti.*

"Çocuk gibi davranmayı bırak," dedi kendine. Üst üste yığılmış kayaların tepesine çıkarak batan güneşi izledi. Güneye doğru kıvrılarak ilerleyen, yüzeyi dövülmüş altın gibi parıldayan Sütnehri'ni görebiliyordu. Suyun yukarısındaki araziler daha engebeliydi. Sık orman açılıyor, kuzeye ve batıya doğru uzanan bir sıra çıplak, taşlı, yüksek tepeye yol veriyordu. Ufuk çizgisinde sıra sıra dizilmiş dağlar devasa gölgeler gibi dikiliyor, mavi gri boşluğun içinde yükseliyordu. Sivri zirveleri ebedi karla örtülmüştü. Bu kadar uzaktan bile sonsuz, soğuk ve zor görünüyorlardı.

Daha yakın yerlerin hâkimi ağaçlardı. Yeşilin binlerce tonuna boyanmış kökler, dallar ve gövdelerden oluşan sık orman Jon'un gözlerinin alabildiğince doğuya ve güneye yayılıyordu. Bazı yerler, kollarını muhafız ağaçlarının ve çamların arasından uzatan büvet ağaçlarının kırmızısıyla, bazı yerler de dökülmeye yüz tutmuş geniş yaprakların sarısıyla renkleniyordu. Rüzgâr estiğinde, kendisinden daha yaşlı dallardan gelen çatırtıları ve kükremeleri duyabiliyordu Jon. Binlerce yaprak kımıldadı, orman bir an için koyu yeşil bir denize dönüştü, fırtınalı ve dalgalı, sonsuz ve bilinmez...

Hayalet'in aşağıda yalnız olmadığını düşündü. Şu denizin altında her şey olabilirdi, ağaçların arasında gizlenip karanlık ormanın içinden çemberkaleye doğru sinsice ilerleyen herhangi bir şey. Nasıl bilebilirlerdi ki? Güneş sivri dişli dağların ardında kaybolup karanlık, ağaçların arasında sürünmeye başlayana dek uzun zaman kayaların üstünde durdu.

"Jon?" diye seslendi Samwell Tarly. "Sen olduğunu anlamıştım. İyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Jon, aşağı atladı. "Bugünü nasıl geçirdin?"

"İyi geçirdim. Gerçekten."

Jon huzursuzluğunu arkadaşıyla paylaşmak niyetinde değildi, Sam Tarly sonunda cesaretini toplamaya başlamışken bunu yapamazdı. "Yaşlı Ayı, Qhorin

Yarımel ve Gölge Kule'den gelecek adamları burada beklemeye niyetli."

"Sağlam bir yer gibi görünüyor," dedi Sam. "İlk İnsanlar'ın çemberkalesi. Sence burada savaşlar olmuş mudur?"

"Hiç şüphesiz. Bir kuş hazırlasan iyi edersin. Mormont kaleye mektup yollamak isteyecektir."

"Hepsini yollayabilmeyi isterdim. Kuzgunlar kafese kapatılmaktan nefret ediyor."

"Uçabilsen kendini de yollardın."

"Uçabilsem şu anda Kara Kale'de domuz turtası yiyor olurdum," dedi Sam. Jon yanık eliyle arkadaşının omzunu tuttu. Birlikte kamp alanına döndüler. Etraf yemek ateşleriyle dolmuştu. Gökyüzünde yıldızlar görünmeye başlamıştı. Mormont'un Meşalesi'nin uzun kuyruğu ay kadar parlaktı. Jon daha göremediği kuzgunların seslerini duyuyordu. Bazıları onun adını söylüyordu. Konu gürültü yapmak olduğunda kuşlar utangaç sayılmazdı.

Onlar da hissediyor. "Gidip Yaşlı Ayı'ya baksam iyi olacak," dedi Jon. "Karnı doymadığında o da gürültücü oluyor."

Mormont'u, Thoren Smallwood ve altı yüksek rütbeliyle sohbet ederken buldu. "İşte buradasın," diye homurdandı yaşlı adam. "Bize biraz sıcak şarap getir. Hava serin."

"Hemen lordum." Jon bir ateş yaktı, Mormont'un en sevdiği sert kırmızı şaraplardan bir matara alıp güğüme boşalttı. Güğümü ateşin üstüne asıp diğer malzemeleri hazırlamaya başladı. Mormont baharatlı sıcak şarabı konusunda son derece katıydı. Çok fazla tarçın, çok fazla muskat, çok fazla bal, bundan bir gram bile fazla değil... Kuru üzüm, fındık, kuru böğürtlen ama limonsuz; limon kabul edilemez bir güneyli alışkanlığıydı, aslında tuhaftı; Yaşlı Ayı sabah birasını her zaman limonlu içerdi çünkü... Şarap bir adamı ısıtacak kadar sıcak olmalı, diye ısrar ediyordu Lord Kumandan ama asla kaynayacak noktaya kadar ateşte bırakılmamalıydı. Jon gözlerini güğümden ayırmıyordu.

Çalışırken çadırın içinden gelen sesleri duyabiliyordu. "Ayazdiş'e gitmenin en kolay yolu Sütnehri'ni kaynağına doğru takip etmek. Ama bu yolu kullanırsak Rayder'in gelişimizden haberdar olacağı güneşin doğacağı kadar kesin," dedi Jarman Buckwell.

“Dev Merdiveni işimize yarayabilir,” dedi Sör Mallador Locke. “Ya da Çığlık Geçidi, tabi açıksa.”

Şaraptan buhar yükseliyordu. Jon güğümü ateşten aldı, sekiz kupayı doldurdu ve çadıra götürdü. Yaşlı Ayı, Sam’in Craster Kalesi’nde çizdiği kabataslak haritayı inceliyordu. Jon’un taşıdığı tepsiden bir kadeh aldı, bir yudum içti ve onaylar şekilde başını salladı. Kuzgunu omzundan havalandı, *“Mısır,”* dedi. *“Mısır, mısır, mısır.”*

Sör Ottyn Wythers şarabı eliyle reddetti. “Ben olsam dağlara hiç gitmezdim,” dedi ince ve yorgun bir sesle. “Ayazdiş’in soğuğu yaz mevsiminde bile zalim ısırır ve şimdi... bir fırtınaya yakalanırsak...”

“Mecbur kalmadıkça Ayazdiş riskini almaya niyetli değilim,” dedi Mormont. “Yabanıllar da kar ve taşta bizden uzun süre hayatta kalamaz. Kısa zaman içinde aşağı inecekler ve kaç kişi olurlarsa olsunlar kullanabilecekleri tek yol Sütnehri boyunda. Bu durumda, biz burada gayet sağlam biçimde konumlandık. Bize görünmeden geçip gitmeyi umamazlar.”

“Görünmeden geçmek istemeyebilirler. Sayıları binleri buluyor, bizse Yarımel geldiğinde ancak üç yüz kişi olacağız.” Sör Mallador, Jon’un tepsisinden bir kupa aldı.

“İş çarpışmaya varırsa buradan daha iyi bir konum bulamayız,” dedi Mormont. “Savunmamızı güçlendireceğiz. Çukurlar ve kazıklar, bayırlara yerleştirilmiş domuzdikenleri, her boşluk tamir edilecek. Jarman, gözcü olarak en keskin görüşlü adamlarını istiyorum. Etrafımızda gözcülerden bir çember olacak, dere boyunca da, her tür tehlikeyi önceden haber alacağız. Adamlarını ağaç tepelerine sakla. Kampa su getirmeye başlasak iyi olacak, ihtiyacımızdan çok daha fazlasını. Su çukurları kazacağız. Hem adamlar oyalanır, hem de daha sonra işimize yarar.”

“Benim korucularım...” diye söze başladı Thoren Smallwood.

“Senin korucuların, Yarımel bize katılana kadar keşif alanlarını nehrin bu tarafıyla sınırlandıracak. Gerisine sonra bakacağız. Daha fazla adam kaybetmek istemiyorum.”

“Mance Rayder ordusunu buradan bir gün uzaklıkta bir yere yığabilir ve bizim ruhumuz duymaz,” diye şikâyet etti Smallwood.

“Yabanılların nereye yığıldığını biliyoruz,” diye karşılık verdi Mormont. “Bunu Craster’dan öğrendik. Adamdan hoşlanmıyorum ama bize yalan söylediğini de sanmıyorum.”

“Dediğiniz gibi olsun.” Smallwood asık suratla çadırdan çıktı. Diğerleri şaraplarını bitirip daha nezaketli bir tavırla adamı takip etti.

“Akşam yemeğinizi getireyim mi lordum?” diye sordu Jon.

“Mısır,” diye bağırdı kuzgun. Mormont hemen cevap vermedi. Konuştuğunda, “Kurdun bugün av bulabilmiş mi?” diye sordu.

“Daha geri dönmedi.”

“Taze et işimize yarardı.” Mormont elini kesesine sokup bir avuç mısır çıkardı. “Korucuları kampa yakın tutmakla hata mı ediyorum sence?”

“Buna cevap vermek benim haddim değil lordum.”

“Eğer sana soruluyorsa haddindir.”

“Korucular, Yumruk’un çevresinden ayrılmadan amcamı nasıl bulabilirler anlamıyorum,” diye itiraf etti Jon.

“Bulamazlar.” Kuzgun, Yaşlı Ayı’nın avcundaki mısırları gagalıyordu. “İki yüz adam ya da on bin adam, arazi çok büyük.” Mısırlar bitmişti, Mormont elini çevirdi.

“Aramaya son vermeyeceksiniz, değil mi?”

“Üstat Aemon senin zeki olduğunu düşünüyor.” Mormont kuzgunu omzuna koydu. Kuş boynunu yana eğdi, gözleri parlıyordu.

Cevap ortadaydı. “Aslında... bir adamın iki yüz adamı bulması, iki yüz adamın bir adamı bulmasından kolaydır.”

Kuzgun bir çığlık attı ama Yaşlı Ayı gri sakallarının arasından gülümsedi. “Bunca adam ve at, Aemon’ın bile takip edebileceği izler bırakır. Bu tepede yaktığımız ateşler Ayazdiş’in eteklerinden bile görülebilir. Eğer Ben Stark sağ ve özgürse bizi bulur, bundan eminim.”

“Evet,” dedi Jon. “Ama... eğer...”

“...öldüyse mi?” diye sordu Mormont.

Jon başıyla onayladı.

“Ölü,” dedi kuzgun. *“Ölü, ölü.”*

“Öyle olsa bile gelir,” dedi Yaşlı Ayı. “Tıpkı Othor gibi, Jafer Çiçek gibi.

Bundan ben de en az senin kadar korkuyorum Jon ama bu olasılığı da kabul etmek zorundayız.”

“Ölü,” diye bağırdı kuzgun kanatlarını çırparak. Sesi iyice yükselip tizleşti. *“Ölü.”*

Mormont kuşun siyah tüylerini okşadı, esnemesini eliyle örttü. “Sanırım akşam yemeğinden vazgeçeceğim. Dinlenmek daha iyi gelir. Beni sabahın ilk ışığıyla uyandır.”

“İyi uykular lordum.” Jon boş kupaları toplayıp çadırdan çıktı. Uzaktan gelen gülüşmeleri, boruların kederli seslerini duyuyordu. Kampın tam ortasında büyük bir ateş yanıyordu, yahni kokusunu aldı. Yaşlı Ayı aç olmayabilirdi ama Jon açtı. Ateşe doğru yürümeye başladı.

Dywen elinde tahta kaşığı, gevezelik ediyordu. “Bu ormanı hayattaki her adam kadar iyi bilirim ve sana söylüyorum; bu gece bu ormanda tek başıma at sürmek istemezdim. Kokuyu alamıyor musun?”

Grenn faltaşı gibi açılmış gözleriyle adama bakıyordu ama Efkârlı Edd, “Benim aldığım tek koku iki yüz atın pisliğinin kokusu. Bir de şu yahninin. Şimdi koklayınca fark ettim ki hemen hemen aynı rayihaya sahip,” dedi.

“Benim burnuma da senden *aynı rayiha* geliyor,” dedi Hake kamasına dokunarak. Homurdanarak Jon’un kâsesini doldurdu.

Yahni; arpa, havuç ve soğanla yoğun bir kıvam almıştı. İçindeki tek tük tuzlu et parçaları yemeğin suyuyla yumuşamıştı.

“Ne kokusu alıyorsun Dywen?” diye sordu Grenn.

Ormancı bir an için kaşığını emdi. Dişlerini çıkartmıştı. Yüzü kayış gibi ve buruş buruştu, elleri yaşlı kökler gibi eğri büğrüydü. “Bana kalırsa şey gibi kokuyor... evet... *soğuk.*”

“Kafan da dişlerin gibi odundan yapılmış,” dedi Hake. “Soğuğun kokusu olmaz.”

Olur, diye düşündü Jon, Lord Kumandan’ın odasındaki geceyi hatırlamıştı. *Ölüm gibi kokar.* Açlığı birdenbire kaybolmuştu. Yahnisini, ısınabilmek için fazladan bir kap yemeğe ihtiyacı varmış gibi görünen Grenn’e verdi.

Ateşin başından ayrıldığında rüzgâr şiddetli esiyordu. Sabah her yer buz tutacaktı, çadırların ipleri donmuş ve katılaşmış olacaktı. Güğümün dibinde

birkaç parmak şarap kalmıştı. Jon güğümü tekrar ısıtmak için canlandırdığı ateşin üstüne koydu. Beklerken parmaklarını esnetti, elleri sızlayana kadar sıktı, açıp kapadı. İlk nöbet grubu kampın çevresindeki yerini almıştı. Çemberduvarın etrafında meşaleler yanıyordu. Gökyüzünde ay yoktu ama başının üstünde binlerce yıldız pırıldıyordu.

Karanlığın içinden bir ses yükseldi, uzak ve zor duyulur ama aşikâr: Kurtların uluması. Sesler yükselip alçalıyordu, yalnız ve soğuk bir şarkı. Jon boynundaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Gölgelerin içindeki bir çift kırmızı göz ateşin arkasından ona bakıyordu, alevlerin ışığı gözleri parlatıyordu.

"Hayalet," dedi Jon şaşkınlık içinde. "Sonunda gelmeye karar verdin, ha?" Beyaz kurt genelde bütün gece avlanırdı, Jon sabah olmadan hayvanı görmeyi beklemiyordu. "Av o kadar kötü müydü?" diye sordu. "Buraya. Bana gel. Hayalet."

Ulu kurt, Jon'u ve havayı koklayarak ateşin çevresini dolandı, hareketsiz kalamıyordu. Şu an yemek peşindeymiş gibi görünmüyordu. *Ölüler ayaklandığında Hayalet biliyordu. Beni uyandırdı, uyardı.* Panik halinde ayağa kalktı. "Ormanda bir şey mi var? Hayalet, bir koku mu aldın?" *Dywen soğuk kokusu aldığını söyledi.*

Ulu kurt uzun adımlarla yürümeye başladı, durdu, arkasına baktı. *Onu takip etmemi istiyor.* Jon pelerinin başlığını kafasına geçirdi, çadırlardan, sıcak ateşinden, sıralanmış küçük atlardan uzağa yürüdü. Atlardan biri Hayalet yanından geçerken huysuzca kişnedi. Jon hayvanı sakinleştirmek için birkaç laf etti, bir an durup burnunu okşadı. Çemberduvara yaklaşırken kayalıkların arasına giren rüzgârın ıslığını duyabiliyordu. Bir ses durmasını söyledi. Jon meşalenin ışığına yaklaştı. "Lord Kumandan için su almam gerek."

"Git o halde," dedi nöbetçi. "Ama acele et." Siyah pelerinine sarınmış, rüzgârdan korunmak için başlığını iyice yüzüne indirmiş adam Jon'un elinde bir kova olmadığını fark etmemişti bile.

Jon iki sivri kazığın arasından dikkatlice geçerken Hayalet kazıkların altından kaydı. Kayaların arasındaki çatlağa bir meşale yerleştirilmişti, alevler rüzgâr estikçe turuncu sancaklar gibi uçuşuyordu. Jon kayaların arasındaki boşluktan geçerken meşaleyi aldı, Hayalet tepe aşağı koşmaya başlamıştı. Jon

daha ağır hareketlerle hayvanı takip etti, meşale indiği yolu aydınlatıyordu. Kampın sesleri silikleşti. Gece koyuydu. Yamaç dikti, taşlıydı ve engebeliydi. Bir anlık dikkatsizlik ayak bileğini kırmasına sebep olabilirdi... ya da boynunu. *Ben ne yapıyorum?* diye sordu kendine aşağı inmeye devam ederken.

Aşağıda ağaçlar duruyordu, kabuk ve yapraklardan zırhlarını giymiş savaşçılar, yerlerini almış tepeyi altüst etmek için sessizce emir bekliyordu. Siyah görünüyorlardı... meşalesinin ışığı ağaçların üstüne düştüğünde Jon bir parça yeşil yakaladı. Kayaların üstünden akan suyun belli belirsiz sesini duydu. Hayalet çalılıkların arasında kayboldu. Jon, suyun çağrısını ve rüzgârla iç çeken yaprakları dinleyerek kurdu takip etmeye çalışıyordu. Pelerini çalılara takılıyordu, başının üstündeki sık dallar birbirine geçmiş, gökyüzündeki yıldızları kapatmıştı.

Hayalet'i dereden su içerken buldu. "*Hayalet,*" diye seslendi. "Bana gel. *Hemen.*" Ulu kurt başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızı ve şeytanca parlıyordu. Çenesinden aşağı salya gibi sular akıyordu. Tam o anda, hayvanda korkunç ve acımasız bir şeyler vardı. Birdenbire atıldı, Jon'un yanından geçti ve ağaçların arasına daldı. "Hayalet, hayır, dur," diye bağırdı Jon ama ulu kurt dinlemedi. Karanlık, güçlü beyaz şekli yutmuştu. Jon'un iki seçeneği vardı; ya tek başına tekrar tepeyi tırmanacaktı ya da takip edecekti.

Küfrederek, her adımını tehlikeye sokan taşları, ayaklarını yakalamaya çalışıyormuş gibi duran kökleri ve basıp bileğini burkabileceği delikleri görebilmek için meşalesini yere iyice yakın tutarak kurdun peşinden gitti, kızgındı. Üç beş adımda bir Hayalet'e sesleniyordu ama ağaçların arasında dolaşan gece rüzgârı kelimelerini yutuyordu. *Bu çılgınlık,* diye düşündü ormanın derinliklerine doğru ilerlerken. İleride, sağda, tepenin arkasına doğru beyaz bir parıltı görmeden hemen önce geri dönmek üzereydi. Usulca küfürler savurarak peşinden koştu.

Yumruk'un çevresinin çeyreğini dolanmıştı ki Hayalet tekrar gözden kayboldu. Jon sonunda soluklanmak için tepenin dibindeki dikenli çalılıkların ve kayaların ortasında durdu. Meşalenin önündeki karanlık gittikçe yoğunlaşıyordu.

Yumuşak bir eşeleme sesi dönmesine sebep oldu. Jon, büyük taşların ve dikenli çalılıların arasında dikkatli adımlar atarak sese doğru yürüdü. Devrilmiş

bir ağacın arkasında tekrar Hayalet'i gördü. Ulu kurt telaşla toprağı kazıyordu.

"Ne buldun?" Jon meşaleyi indirince yuvarlak bir tümsek gördü. *Bir mezar,* diye düşündü. *Ama kimin?*

Dizlerinin üstüne oturdu, meşaleyi yere bıraktı. Toprak kumlu ve yumuşaktı. Jon elleriyle kazmaya başladı. Ne taş ne de kök vardı. Burada her ne varsa daha yeni gömülmüştü. Parmakları yarım metre kadar derinlikte kumaşa değdi. Bir ceset bulacağını düşünmüştü, bir ceset bulmaktan korkmuştu ama bu başka bir şeydi. Kumaşı yokladı ve altındaki küçük, sert şekilleri hissetti. Koku yoktu, kurtçuklar yoktu. Hayalet geriledi, oturdu ve izlemeye başladı.

Jon toprağı kazmaya devam etti ve bohça haline getirilmiş kumaşı açığa çıkardı. Parmaklarını toprağa sokarak kumaş yığınını kavradı ve gevşetti. Yığını yukarı çektiğinde içindekiler her ne ise yer oynayıp şıngırdadı. *Hazine,* diye düşündü ama hissettiği şekiller sikke olamazdı ve duyduğu *şıngırtı* metal sesi değildi.

Bohçanın ağzı, aşınmış bir ip parçasıyla bağlanmıştı. Jon hançerini çıkarıp ipi kesti ve kumaşın kenarlarını tutup çekti. Bohça açıldı, içindekiler yere döküldü, koyu ve parlak. Düzinelerce bıçak, yaprak şekilli mızrak ucu ve sayısız ok ucu gördü. Bir hançer bıçağı aldı, tüy gibi hafif, parlak siyah ve sapsız. Meşale alevi bıçağın kenarında dolaştı, ustura keskinliğinde ince turuncu bir çizgi. *Ejderhacamı, üstatların obsidiyen dediği şey.* Hayalet, ormanın çocuklarının binlerce yıldır burada gömülü olan kadim silahlarını mı bulmuştu? İlk İnsanların Yumruğu çok eski bir yerdi ama...

Ejderhacamlarının altında eski bir savaş borusu vardı, bir yaban öküzünün boynuzundan yapılmış ve bronzla kaplanmıştı. Jon boruyu ters çevirip içindeki toprağı temizledi ve borunun içinden yüzlerce ok ucu döküldü. Silahların sarıldığı kumaşı ucundan tuttu, parmaklarının arasında ovdu. *Kalın, iyi yün, çift katlı, nemli ama çürümemiş.* Uzun zamandır toprağın altında olamazdı. Ve *koyu* renkliydi. Kumaşı çekti ve meşalenin ışığında baktı. *Koyu renkli değil, siyah.*

Jon ayağa kalkıp kumaşı tamamen açmadan önce elindeki şeyin ne olduğunu biliyordu: Gece Nöbetçileri'nin Yeminli Kardeşler'inden birine ait siyah bir pelerin.

Bran

Biragöbek onu dökümhanede Mikken için körükleri çekerken buldu. “Üstat sizi kule odasında bekliyor prensim. Kraldan bir kuzgun geldi.”

“Robb’dan mı?” Bran, Hodor’un gelmesini bekleyemeyecek kadar heyecanlanmıştı, Biragöbek’in kendisini taşımasına izin verdi. Yapılı bir adamdı ama Hodor kadar iri ve güçlü değildi. Üstadın kule odasına vardıklarında kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmıştı. Rickon onlardan önce gelmişti, Walder Freyler de öyle.

Üstat Luwin, Biragöbek’i gönderip kapıyı kapattı. “Lordlarım,” dedi ağırca. “Majesteleri’nden bir mesaj aldık, hem iyi hem de kötü haberler var. Öküzağzı denen bir yerde Lannister ordusunu bozguna uğratarak büyük bir zafer kazanmış ve pek çok kaleyi de ele geçirmiş. Bize, eskiden Marbrand Hanedanı’na ait olan Külizi karakolundan yazmış.”

Rickon üstadın cübbesini çekiştirdi. “Robb eve mi dönüyor?”

“Hayır. Korkarım henüz değil. Daha çok çarpışacak.”

“Lord Tywin’i mi yenmiş?” diye sordu Bran.

“Hayır,” dedi üstat. “Düşman ordusunu Sör Stafford Lannister komuta ediyormuş. Mücadele sırasında öldürülmüş.”

Bran, Sör Stafford Lannister adını daha önce hiç duymamıştı. Büyük Walder, “Önemli olan tek adam Lord Tywin,” dediğinde çocukla aynı fikirde olduğunu düşündü.

“Robb’a eve gelmesini istediğimi söyleyin,” dedi Rickon. “Kurdunu da eve getirsin ve annemle babamı da.” Rickon, Lord Eddard’ın öldüğünü bilmesine rağmen arada sırada bu gerçeği unutuyordu... isteyerek olduğundan şüpheleniyordu Bran. Küçük kardeşi dört yaşındaki her çocuk kadar inatçıydı.

Robb’un kazandığı zafer Bran’ı sevindirmişti ama aynı zamanda tedirgin de etmişti. Ağabeyi ordusunu Kışyarı’ndan götürürken Osha’nın söylediği şeyleri hatırladı. *Ağabeyin yanlış istikamete doğru at sürüyor,* diye ısrar etmişti yabanıl kadın.

“Maalesef her zaferin bir bedeli vardır,” dedi Üstat Luwin, Walderlar’a döndü. “Lordlarım, amcanız Sör Stevron Frey, Öküzağzı’nda hayatını kaybedenler arasındaymış. Robb, amcanızın mücadele sırasında yaralandığını yazmış. Önce ciddi bir yara olmadığını düşünmüşler ama üç gün sonra çadırında hayatını kaybetmiş, uykusunda.”

Büyük Walder omuz silkti. “Çok yaşlıydı. Elli altı sanırım. Savaşmak için çok yaşlıydı. Her zaman yorgunluktan şikâyet ederdi.”

Küçük Walder ıslık çaldı. “Büyükbabamızın ölmesini beklemekten yorgundu demek istiyorsun. Şimdi Sör Emmon’ın veliaht olduğu anlamına mı geliyor bu?”

“Aptal olma,” diye karşılık verdi kuzeni. “İlk erkek evladın oğulları, ikinci erkek evlattan önce gelir. Unvan sırasının başında şimdi Sör Ryman var, ondan sonra Edwyn, Kara Walder ve Sivilceli Petyr. Sonra da Aegon ve *onun* bütün oğulları.”

“Ryman da yaşlı,” dedi küçük Walder. “Bahse girerim kırkını geçmiştir. Üstelik hasta bir midesi var. Sence o mu lord olacak?”

“*Ben* lord olacağım. Onun olup olmaması umrumda değil.”

Üstat Luwin sertçe araya girdi. “Böyle konuştuğunuz için kendinizden utanmalısınız. Üzüntünüz nerede? Amcanız öldü.”

“Evet,” dedi Küçük Walder. “Çok üzgünüz.”

Ama değillerdi. Bran midesinin bulandığını hissediyordu. *Onlar bu yemeğin tadını benden fazla sevdi.* Üstat Luwin’den ayrılmak için izin istedi.

“Pekâlâ,” dedi Üstat Luwin, zili çaldı. Hodor ahırlarda iş yapıyor olmalıydı, gelen Osha’ydı. Biragöbek’ten güçlüydü, Bran’ı kaldırıp taşımakta hiç zorluk çekmiyordu.

“Osha, kuzeye giden yolu biliyor musun?” diye sordu Bran avludan geçerlerken. “Sur’a giden yolu... ve hatta Sur’un ötesine giden?”

“Yol kolay. Buz Ejderha’yı bul ve süvari gözündeki mavi yıldızı takip et.” Bir kapıdan geçti ve sarmal merdivenleri tırmanmaya başladı.

“Orada hâlâ devler var... ve diğerleri... Ötekiler, ormanın çocukları?”

“Devleri gördüm, çocukları duydum ve ak yürüyenler... neden bilmek istiyorsun?”

“Üç gözlü bir karga gördün mü hiç?”

“Hayır,” dedi Osha. Güldü. “Görmek istediğimi de söyleyemem.” Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve avluyu rahatça görebilmesi için Bran’ı pencere sekisine oturttu.

Osha odadan ayrıldıktan saniyeler sonra kapı tekrar açıldı ve Jojen Reed izin istemeden içeri girdi, ablası Meera arkasındaydı. “Kuzgunu mu duydunuz?” diye sordu Bran. Jojen başıyla onayladı. “Bana söylediğin gibi akşam yemeği değildi, Robb’dan gelen bir mektuptu, onu yemedik ama...”

“Yeşil rüyalar bazen tuhaf şekiller alır,” diye kabul etti Jojen. “Gerçeklerini anlamak her zaman kolay değildir.”

“Bana rüyanda gördüğün kötü şeyi anlat,” dedi Bran. “Kışyarı’na gelen kötü şeyi.”

“Lord prensim artık bana inanıyor mu? Kulağa ne kadar tuhaf gelirse gelsin söylediklerime güvenecek mi?”

Bran başıyla onayladı.

“Gelen şey deniz.”

“Deniz?”

“Bütün Kışyarı’nın denize gömüldüğünü gördüm. Kara dalgalar, kulelere ve kapılara çarpıyordu. Sonra tuzlu sular, duvarları aşıp bütün kaleyi doldurdu. Boğulan adamların cesetleri avluda yüzüyordu. Bu rüyayı ilk kez Bozsu’da gördüğümde adamların yüzlerini tanımıyordum ama şimdi tanıyorum. Biragöbek onlardan biri. Ziyafet gecesinde bizi salona alan muhafız. Rahibiniz diğeri. Demir ustanız.”

“Mikken mı?” Bran hem korkmuştu hem de kafası karışmıştı. “Ama deniz buradan yüzlerce ve yüzlerce fersah uzakta, bir şekilde buraya gelse bile Kışyarı’nın duvarları suların aşamayacağı kadar yüksek.”

“Tuzlu deniz suları bir gece karanlığında bu duvarları aşacak,” dedi Jojen. “Ölüleri gördüm, şişmişlerdi ve yüzüyorlardı.”

“Onlara söylemek zorundayız,” dedi Bran. “Biragöbek’e, Mikken’a ve Rahip Chayle’a. Boğulmamalarını söylemeyiz.”

“Bu onları kurtarmaz,” diye karşılık verdi yeşilli çocuk.

Meera pencereye geldi ve elini Bran’ın omzuna koydu. “Bize inanmazlar Bran. Senden çok inanmazlar.”

Jojen, Bran'ın yatağına oturdu. "Şimdi bana senin rüyanı anlat."

Bran korkuyordu ama onlara güveneceğine dair yemin etmişti. Bir Stark yeminli sözünü her zaman tutmak zorundaydı. "Çeşitli rüyalar var," dedi ağır ağır. "Kurt rüyaları diğerleri kadar kötü sayılmaz. Koşuyorum, avlanıyorum ve sincapları öldürüyorum. Bir de karganın gelip bana uçmamı söylediği rüyalar var. O rüyalarda ağaç da oluyor bazen, adımı söylüyor. Bu beni korkutuyor. Ama asıl kötü rüyalar kendimi düşerken gördüklerim." Hüzünle aşağıdaki avluya baktı. "Eskiden tırmanırken hiç düşmezdim. Her yere tırmandım, duvarlara, çatılara. Eskiden Yanık Kule'deki kargaları beslerdim. Annem düşeceğimden korkardı ama ben düşmeyeceğimi bilirdim. Fakat düştüm ve şimdi uyuduğumda sürekli düşüyorum."

Meera, Bran'ın omzunu sıktı. "Hepsi bu mu?"

"Sanırım."

"Varg," dedi Jojen Reed.

Bran gözlerini iyice açıp delikanlıya baktı. "Ne?"

"Varg. Kanatlı kurt. Şekildeğiştiren. Canavar. Kurt rüyalarını öğrenirlerse sana böyle diyecekler."

Duyduğu isimler Bran'ı korkutmuştu. "*Kim* diyecek?"

"Kendi insanların. Korkuyla. Ne olduğunu öğrendiklerinde bazıları senden nefret edecek. Bazıları seni öldürmeye bile çalışacak."

Yaşlı Dadı bazen şekildeğiştirenler ve canavarlar hakkında korkunç hikâyeler anlatırdı. Bu yaratıklar hikâyelerde her zaman şeytan olurdu. "Ben onlar gibi değilim," dedi Bran. *Değilim.* "Onlar sadece rüya."

"Kurt rüyaların aslında rüya değil. Uyanık olduğun zamanlarda gözlerini sıkı sıkı kapatıyorsun ama uykuya daldığında gözlerin açılıyor ve ruhun diğer yarısını arıyor. İçindeki kudret çok güçlü."

"Ben kudret istemiyorum. Ben *şövalye* olmak istiyorum."

"Şövalye olmak istiyorsun ama vargsın. Bunu değiştiremezsin Bran. İnkâr edip yok sayamazsın. Sen kanatlı kurtsun ama asla uçamayacaksın." Jojen kalkıp pencereye gitti. "Eğer *gözünü açmazsan.*" İki parmağını birleştirip Bran'ın alnını sertçe dürttü.

Bran elini alnına götürdü, hissettiği tek şey pürüzsüz, dümdüz teniydi.

Alnında bir göz yoktu, kapalı bir göz bile. “Olmayan bir gözü nasıl açabilirim?”

“Gözü parmaklarınla asla bulamayacaksın Bran. Kalbinle aramalısın.” Jojen tuhaf yeşil gözleriyle Bran’ın yüzünü inceledi. “Yoksa korkuyor musun?”

“Üstat Luwin rüyalarda bir adamın korkması gereken hiçbir şey olmadığını söylüyor.”

“Var,” dedi Jojen.

“Ne?”

“Geçmiş. Gelecek. Gerçek.”

Bran’ı kafası her zamankinden daha karışık halde bırakıp gittiler. Bran yalnız kaldığında üçüncü gözünü açmaya çalıştı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Alnını ne kadar buruştursa buruştursun, ne kadar dürterse dürtsün eskisinden farklı bir şey görmüyordu. İlerleyen günlerde insanları Jojen’in söyledikleri hakkında uyarmaya çalıştı ama sonuç istediği gibi olmadı. Mikken duyduklarını komik buldu. “Deniz, öyle mi? Her zaman denizi görmek istemişimdir. Ama gitme fırsatım olmadı hiç. Şimdi o mu bana gelecekmiş? Tanrılar zavallı bir demirciye böyle bir iyilik yapacak kadar cömert demek.”

“Tanrılar uygun gördükleri zamanda beni alacak,” dedi Rahip Chayle sessizce. “Ama boğularak öleceğimi düşünmüyorum Bran. Ben Beyaz Bıçak kıyılarında büyüdüm biliyorsun. Çok iyi bir yüzücüyüm.”

Uyarıya kulak asan sadece Biragöbek olmuştu. Gidip Jojen’le bizzat konuştuktan sonra yıkanmayı kesti ve kuyuların yakınına gitmeyi reddetti. Sonunda öyle kötü kokmaya başladı ki altı nöbetçi adamı zorla kaynar su dolu bir banyo teknesine soktu. Nöbetçiler derisini yüzer gibi keselerken, Biragöbek onu tıpkı kurbağa çocuğun söylediği gibi boğacaklarını haykırıyordu. Biragöbek bu olaydan sonra Bran ve Jojen’i her gördüğünde kaşlarını çatıp sessizce mırıldandı.

Biragöbek’in banyo macerasından birkaç gün sonra Sör Rodrik yanında bir tutsakla birlikte Kışyarı’na döndü; kalın ve ıslak dudaklı, etine dolgun genç bir adamdı. Tuvalet gibi kokuyordu, Biragöbek’ten bile kötü kokuyordu. Bran adamın kim olduğunu sorduğunda, “Ona Leş diyorlar,” dedi Samankafa. “Gerçek adını hiç duymadım. Bolton’ın piçine hizmet ediyormuş ve piçin Leydi Hornwood’u öldürmesine yardım etmiş.”

Bran akşam yemeğinde Bolton'ın piçinin öldüğünü öğrendi. Sör Rodrik'in adamları oğlanı Hornwood arazilerinde korkunç bir şey yaparken yakalamış (Bran ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama üstünde kıyafetlerin olmadan yaptığın bir şeydi) ve kaçmasına fırsat vermeden oklarla vurmuşlardı. Ama zavallı Leydi Hornwood için geç kalmışlardı. Piç çocuk düğünden sonra leydiyi kuleye kilitlemiş ve yemek yemesine bile izin vermemişti. Bran, Sör Rodrik'in kapıyı kırarak içeri girdiğini ve leydiyi ağzı kan içinde, parmak uçları paramparça halde bulduğunu duymuştu.

"Canavar bizim için dikenli bir düğüm bağlamış," dedi yaşlı şövalye Üstat Luwin'e. "Hoşlansak da hoşlanmasak da Leydi Hornwood onun karısıydı. Kadını hem septte, hem de büvet ağacının önünde evlilik yemini etmeye zorlamış ve aynı gece şahitlerin gözü önünde onunla yatmış. Leydi, çocuğu veliaht ilan eden bir vasiyet yazıp kendi mührünü basmış."

"Kılıç zoruyla edilen yeminler geçerli değildir," dedi Üstat.

"Roose Bolton aynı fikirde olmayabilir. Hele araziler söz konusuyken." Sör Rodrik mutsuz görünüyordu. "Keşke şu hizmetkârın kafasını hemen uçurabilseydim, o da en az efendisi kadar kötü. Ama korkarım Robb savaştan dönene kadar adamı sağ tutmak zorundayım. Piçin işlediği en berbat suçların tek şahidi o. Lord Bolton adamın anlattıklarını duyduktan sonra isteklerinden vazgeçebilir. Bu arada Manderly şövalyeleri ve Dehşet Kalesi'nin adamları Hornwood ormanında birbirlerini öldürüyorlar ve benim onları durduracak gücüm yok." Yaşlı şövalye sandalyesinde döndü ve sert bakışlarla Bran'ı süzdü. "Ben uzaklardayken siz neler yaptınız lord prensim? Nöbetçilerimize yıkanmamalarını mı emrettiniz? Şu Leş denen adam kadar kötü kokmalarını mı istiyordunuz?"

"Deniz buraya geliyor," dedi Bran. "Jojen yeşil rüyasında gördü. Biragöbek boğulacak."

Üstat Luwin zincirini çekiştirdi. "Reed'in oğlu rüyalarında geleceği gördüğüne inanıyor Sör Rodrik. Bran'la bu çeşit kehanetlerin güvenilmez olduğunu konuştuk ama doğruyu söylemem gerekirse Taşlı Kıyı boyunca sorunlar *var.* Dargemilerle gelen yağmacılar balıkçı kasabalarını yağmalıyor. Ateşe verip tecavüz ediyorlar. Leobald Tallhart yeğeni Benfred'i yağmacılarla

uğraşması için gönderdi ama silahlı adamları görür görmez gemilerine binip kaçacaklarını tahmin ediyorum.”

“Evet. Ve başka bir yere saldıracaklar. Böyle korkakları Ötekiler alsın. Ana kuvvetimiz buradan binlerce fersah uzakta olmasaydı bunu yapmaya asla cesaret edemezlerdi, Bolton’ın piçi de bu kadar cesur davranamazdı.” Sör Rodrik, Bran’a baktı. “Delikanlı başka neler anlattı?”

“Tuzlu suyun duvarlarımızı aşacağını söyledi. Biragöbek’in boğulduğunu görmüş, Rahip Chayle ve Mikken’ın da.”

Sör Rodrik kaşlarını çattı. “Eğer bu yağmacıları durdurmak için bizzat benim gitmem gerekirse Biragöbek’i yanıma almayayım o halde. *Benim* boğulduğumu görmemiş değil mi? Hayır mı? Güzel.”

Bunu duymak Bran’ı rahatlatmıştı. *Belki de boğulmazlar,* diye düşündü. *Denizden uzak dururlarsa.*

Meera da Bran gibi düşünüyordu. Aynı gece Jojen ve Meera üç köşeli taş oyunu oynamak için Bran’ın odasına gelmişlerdi. Ama Jojen başını iki yana salladı. “Yeşil rüyalarda gördüğüm şeyler değiştirilemez.”

Söyledikleri ablasını kızdırmıştı. “Eğer olacakları değiştiremeyeceksek tanrılar bizi neden uyarıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Jojen üzgün bir sesle.

“Sen Biragöbek’in yerinde olsaydın kendini kuyulardan birine atıp meseleyi kökünden çözerdin. Biragöbek *savaşmalı.* Bran da öyle.”

“Ben mi?” Bran korkmuştu. “Neyle savaşmalıyım? Ben de mi boğulacağım?”

Meera suçluluk dolu gözlerle Bran’a baktı. “Söylememeliydim...”

Bran kızın bir şeyler sakladığını görebiliyordu. “Beni bir yeşil rüyanın içinde mi gördün?” diye sordu Jojen’e. “Boğulmuş muydum?”

“Boğulmamıştın.” Jojen, ağzından çıkan her kelime canını acıtıyormuş gibi konuşmaya başladı. “Bugün gelen adamı rüyamda gördüm, Leş dediklerini. Sen ve kardeşin o adamın ayaklarının dibinde ölü yatıyordunuz. Uzun kırmızı bir bıçakla suratlarınızı yüzüyordu.”

Meera ayağa kalktı. “Şimdi zindanlara gidip o adamın boğazına bir mızrak sokabilirim. Ölüyken Bran’ı nasıl öldürebilir?”

“Gardiyanlar seni durdurur,” dedi Jojen. “Muhafızlar. Adamın neden öldürmek istediğini anlatsan bile sana inanmazlar.”

“Benim de muhafızlarım var,” diye hatırlattı Bran. “Biragöbek, Tıfıl Tym, Samankafa ve diğerleri.”

Jojen’in yosunlu gözleri acıma doluydu. “Onu durduramazlar Bran. Sebebini görmedim ama sonunu gördüm. Sen ve Rickon mahzen mezardaydınız, bütün ölü krallar ve onların taş kurtlarıyla birlikte.”

Hayır, diye düşündü Bran. *Hayır.* “Eğer uzaklara gidersem... Bozsu’ya ya da kargaya, beni bulamayacakları kadar uzak bir yere...”

“Bir şey değişmez. Yeşil bir rüyaydı Bran ve yeşil rüyalar yalan söylemez.”

Tyrion

Varys sobanın başında durmuş yumuşak ellerini ısıtıyordu. “Görünüşe göre Renly kendi ordusunun tam ortasında korkunç şekilde öldürülmüş. Boğazı, çeliği ve kemiği yumuşak peynirmişçesine kesen bir kılıç tarafından bir kulağından ötekine kadar açılmış.”

“Kılıcı kim tutuyormuş?” diye sordu Cersei.

“Bir sorunun yüzlerce cevabının olması, hiç cevabının olmamasından farksızdır aslında, hiç düşündünüz mü? Muhbirlerim her zaman arzu ettiğimiz ölçüde yüksek mevkilerde olmuyor. Bir kral öldüğünde masallar karanlıktaki mantarlar gibi yayılır. Bir seyis, Renly’nin kendi Gökkuşağı Muhafızları’ndan bir şövalye tarafından katledildiğini söylüyor. Çamaşırcı kadınlardan biri, Stannis’in sihirli bir kılıçla kardeşinin ordusunun kalbine daldığını iddia ediyor. Askerlerin çoğu bir kadının yaptığına inanıyor ama *hangi* kadın olduğu konusunda anlaşamıyorlar. Biri, Renly tarafından reddedilmiş bir bakire diyor, diğeri mücadele gecesi krallara zevk vermek için getirilmiş bir kamp takipçisi. Bir üçüncüsü, katilin Catelyn Stark olabileceğini söylemeye cesaret ediyor.”

Kraliçe memnun olmamıştı. “Zamanımızı aptalların anlattığı dedikodularla harcamak zorunda mısın?”

“Bu dedikodular için bana hayli güzel bir ücret ödüyorsunuz değerli kraliçem.”

“Size gerçekler için ücret ödüyoruz Lord Varys. Bunu unutmayın, yoksa küçük konseyimiz daha da küçülebilir.”

Varys gergin bir şekilde kıkırdadı. “Bu gidişle siz ve asil kardeşiniz Majesteleri’ni konseysiz bırakacaksınız.”

“Diyarın birkaç danışmandan yoksun halde de ayakta kalabileceğini söyleyebilirim,” dedi Serçeparmak gülümseyerek.

“Çok sevgili Petyr,” dedi Varys. “El’in küçük listesindeki bir sonraki ismin seninki olabileceğini hiç düşünmüyor musun?”

“Senden önce mi Varys? Hayal bile edemem.”

“Belki de birlikte Sur’a gider kardeş oluruz, siz ve ben.” Varys tekrar kıkırdadı.

“Şu andan sonra ağzından çıkan ilk kelime işe yarar bir şey olmazsa oraya düşündüğünden de çabuk gideceksin hadım.” Cersei’nin gözlerindeki bakış Varys’i bir kez daha hadım etmeye hazır olduğunu söylüyordu.

“Bu bir kandırmaca olabilir mi?” diye sordu Serçeparmak.

“Eğer kandırmacaysa bile üstün bir zekânın ürünü,” dedi Varys. “Beni kandırdığını kesin olarak söyleyebilirim.”

Tyrion yeterince dinlemişti. “Joff hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi. “Renly’nin kafası için oldukça güzel bir kazık ayırmıştı. Bu işi kim yapmış olursa olsun arkasında Stannis’in olduğunu farz etmeliyiz. Kazanç kesinlikle onun.” Haberler hoşuna gitmemişti; Baratheon kardeşlerin kanlı bir mücadelede birbirlerini zayıflatmasını umuyordu. Gürzle yaralanan kolunun zonkladığını hissetti, rutubetli yerlerde böyle oluyordu bazen. Kolunu boşu boşuna ovuşturdu ve, “Renly’nin ordusu ne durumda?” diye sordu.

“Piyadelerinin çok büyük bir kısmı Acı Köprü’de bekliyor.” Varys sobanın başından ayrılıp masaya döndü. “Renly’yle beraber Fırtına Burnu’na giden lordların çoğu sancakları ve kılıçlarıyla birlikte, bütün kahramanlıklarıyla Stannis’in safına geçti.”

“En başta Florentler’in olduğuna dair bahse girerdim,” dedi Serçeparmak.

Varys yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Ve kazanırdınız lordum. İlk diz çöken gerçekten Lord Alester olmuş. Pek çoğu da onu takip etmiş.”

“Çoğu,” dedi Tyrion. “Ama hepsi değil?”

“Hepsi değil,” diyerek onayladı hadım. “Ne Loras Tyrell, ne Randyll Tarly ne de Mathis Rowan. Ve Fırtına Burnu da teslim olmadı. Sör Cortnay Penrose kaleyi Renly adına savunuyor ve kralının öldüğüne de inanmıyor. Kapıları açmadan önce cesedi görmeyi talep ediyor ama Renly’nin bedeni açıklanamaz bir şekilde ortadan kaybolmuş. Büyük ihtimalle başka bir yere götürülmüştür. Renly’nin şövalyelerinden beşincisi Stannis’e diz çökmek yerine Sör Loras’la birlikte gitmiş. Çiçek Şövalyesi’nin, kralın ölü bedenini gördüğü anda çıldırdığı ve o anki kederiyle Renly’nin muhafızlarından üçünü öldürdüğü söyleniyor, Emmon Cuy ve Robar Royce da aralarındaymış.”

Sadece üçünü öldürmesi kötü olmuş, diye düşündü Tyrion.

“Sör Loras yüksek ihtimalle Acı Köprü’ye gidiyor,” diye devam etti Varys. “Kız kardeşi orada, Renly’nin kraliçesi. Kendilerini bir anda kralsız bulan binlerce asker de orada. Şimdi kimin tarafına geçecekler? Bu çok önemli bir soru. Pek çoğu Fırtına Burnu’nda kalan lordların hizmetinde ve o lordlar artık Stannis’in emrinde.”

Tyrion öne eğildi. “Bana öyle görünüyor ki burada bizim için bir fırsat var. Loras Tyrell’i kendi tarafımıza çekebilirsek Lord Mace Tyrell ve sancak beyleri de bize katılır. Stannis’in önünde diz çöküp yemin etmiş olabilirler ama adamı sevmiyorlar, aksi takdirde en baştan onun olurlardı.”

“Bize karşı olan sevgileri daha mı büyük?” diye sordu Cersei.

“Değil,” dedi Tyrion. “Renly’yi seviyorlardı. Bu çok açık ama Renly katledildi. Onlara Stannis yerine Joffrey’yi tercih etmeleri için iyi ve geçerli sebepler sunabiliriz... *eğer* hızlı hareket edersek.”

“Onlara ne çeşit sebepler sunmak niyetindesin?”

“Altın sebepler,” dedi Serçeparmak bir çırpıda.

Varys *tıs*lama sesi çıkardı. “Tatlı Petyr, bu kudretli lordların ve asil şövalyelerin pazardan tavuk alır gibi *satın* alınabileceğini düşünüyor olamazsın.”

“Son zamanlarda pazara gittin mi hiç Lord Varys?” diye sordu Serçeparmak. “Bir lord satın almanın tavuk satın almaktan kolay olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Lordlar tavuklardan daha gururlu bir şekilde gıdaklar elbette ve kendilerine tacirlermiş gibi sikke teklif edilmesini hoş karşılamazlar ama hediyelere karşı kötü tepki verdikleri de azdır... rütbeler, araziler, kaleler...”

“Önemsiz lordlar rüşvetle etkilenebilir ama Yüksek Bahçe asla,” dedi Tyrion.

“Doğru,” diyerek kabul etti Serçeparmak. “Oradaki anahtar Çiçek Şövalyesi. Mace Tyrell’in iki oğlu daha var ama gözdesi her zaman Loras olmuştur. Onu kazanın, Yüksek Bahçe sizindir.”

Evet, diye düşündü Tyrion. “Bana öyle görünüyor ki merhum Lord Renly’den bir ders almalıyız. Tyrell ittifakını onun yöntemiyle kazanabiliriz. Bir evlilikle.”

En hızlı anlayan Varys oldu. “Kral Joffrey’yi Margaery Tyrell’le evlendirmeyi düşünüyorsunuz.”

“Öyle.” Renly’nin genç kraliçesi Tyrion’ın hatırladığı kadarıyla on beş, on altı yaşından fazla olamazdı... Joffrey’den büyüktü ama birkaç yıl önemli sayılmazdı. Bu fırsat öyle güzel ve tatlıydı ki lezzetini ağzında hissedebiliyordu.

“Joffrey, Sansa Stark’la nişanlı,” diyerek itiraz etti Cersei.

“Evlilik anlaşmaları bozulabilir. Kralı ölü bir vatan haininin kızıyla evlendirmenin bize ne faydası var?”

Serçeparmak lafa karıştı. “Majesteleri’nin dikkatini Tyrellller’in Starklar’dan çok daha varlıklı olduğuna ve Margaery’nin güzelliğine çekebilirsiniz... bunun yanı sıra yatağa girebilecek yaşta olduğuna.”

“Evet,” dedi Tyrion. “Joffrey bundan yeterince hoşlanacaktır.”

“Oğlum böyle şeyleri önemsemeyecek kadar küçük.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Tyrion. “On üç yaşında. Ben o yaşta evlenmiştim.”

“O talihsiz hadiseyle hepimizi utanca boğmuştun. Joffrey çok daha iyi bir hamurdan yoğruldu.”

“O kadar iyi ki Sör Boros’a Sansa’nın elbisesini parçalattı.”

“Kıza kızmıştı.”

“Geçen akşam çorbayı döken oğlana da kızdı ama herkesin ortasında çırılçıplak soydurmadı.”

“Diğeri dökülen çorba gibi bir mesele değildi...”

Hayır, bir çift güzel göğüs meselesiydi. Avludaki olaydan sonra Tyrion, Joffrey için Chataya’nın evine bir ziyaret ayarlamayı konuşmuştu Varys’le. Biraz bal çocuğu tatlandırabilir diye umuyordu. Hatta kral *müteşekkir* bile olabilirdi ve hükümdarından bir parça minnettarlık görmek Tyrion’ın işine yarardı. Ziyaret gizlilik içinde gerçekleştirilmeliydi elbette. Asıl zor olan delikanlıyı Tazı’dan ayırmaktı. “Köpek sahibinin dizinin dibinden ayrılmıyor,” demişti Varys’e, “ama bütün adamlar uyur. Bazıları kumar oynar, fahişeleri ziyaret eder ve meyhanelere gider.”

“Tazı bunların hepsini yapıyor, eğer sorduğunuz buysa.”

“Hayır,” demişti Tyrion. “Sorum, *ne zaman* yapıyor?”

Varys parmağını çenesine koymuş, gizemli bir şekilde gülümsemişti. “Lordum, şüpheci bir adam Kral Joffrey’nin Sandor Clegane tarafından

korunmadığı bir vakit bulmaya çalıştığınızı düşünürdü, çocuğa zarar vermek için iyi bir zaman.”

“Beni daha iyi tanıdığınızdan eminim Lord Varys,” diye karşılık vermişti Tyrion. “Benim bütün istediğim Joffrey’nin beni sevmesi.”

Hadım konuyla ilgileneceğine dair söz vermişti. Ama savaşın başka gerekleri vardı, Joffrey’nin erkekliğe adım atışının beklemesi gerekecekti. “Oğlunu benden daha iyi tanıdığına şüphe yok,” dedi Cersei’ye, “buna rağmen Tyrell evliliğiyle hakkında söylenecek çok şey var. Joffrey’nin kendi düğün gecesini görecek kadar yaşamasının tek yolu bu olabilir.”

Serçeparmak onayladı. “Stark kızının Joffrey’ye verebileceği tek şey bedeni. Margaery Tyrell beraberinde elli bin kılıç ve Yüksek Bahçe’nin bütün kuvvetini getirir.”

“Gerçekten öyle.” Varys yumuşak elini kraliçenin koluna götürdü. “Siz bir anne yüreği taşıyorsunuz. Majesteleri’nin küçük leydisini sevdiğini biliyorum. Buna rağmen, bir kral diyarın ihtiyaçlarını kendi arzularının önüne koymayı öğrenmelidir. Bu teklifin yapılması gerektiğini düşünüyorum.”

Kraliçe kolunu hadımın elinden çekti. “Bir kadın olsaydınız böyle konuşamazdınız. İstediğinizi söyleyin lordlarım ama Joffrey, Renly’nin artığıyla yetinmeyecek kadar gururludur. Asla rıza göstermez.”

Tyrion omuz silkti. “Kral üç yıl sonra reşit olacak yaşa geldiğinde, neye rıza gösterip göstermeyeceğine dilediği gibi karar verir. Fakat o vakte kadar kralın vekili sensin ve ben de onun El’iyim, biz kiminle evlenmesini söylersek onunla evlenecek, birinin artığı ya da değil, fark etmez.”

Cersei’nin ok kılıfı boşalmıştı. “O halde teklifini yap ama Joffrey bu kızdan hoşlanmayacak olursa tanrılar seni korusun.”

“Anlaştığımıza çok memnunum,” dedi Tyrion. “Şimdi, Acı Köprü’ye hangimiz gitmeliyiz? Kan soğumadan önce teklifimizle birlikte Sör Loras’a ulaşmak zorundayız.”

“Konseyden birini göndermeyi mi düşünüyorsun?”

“Çiçek Şövalyesi’nin huzuruna Bronn’u ya da Shagga’yı gönderemem öyle değil mi? Tyrelller gururludur.”

Cersei durumu kendi lehine çevirmek için uğraşmakla vakit kaybetmedi.

“Sör Jacelyn Bywater asil doğumlu bir adam. Onu gönder.”

Tyrion olumsuz şekilde başını salladı. “Bizim cümlelerimizi tekrar edip bir yanıtla geri dönmekten fazlasını yapabilecek birine ihtiyacımız var. Elçimiz, kral ve konsey adına konuşup meseleyi hızlıca halledebilmeli.”

“El, kralın sesiyle konuşur.” Mum alevi Cersei’nin gözlerinde çılgınateş gibi yeşil parıldıyordu. “Seni gönderirsek bizzat Joffrey gitmiş gibi olur Tyrion. Senden daha uygun kim var? Kelimeleri Jaime’nin kılıç kullandığı ustalıkla kullanıyorsun.”

Beni şehir dışına yollamayı bu kadar çok mu istiyorsun Cersei? “Çok naziksin ablacığım ama bana sorarsan bir delikanlı için evlilik anlaşması yapabilecek en uygun kişi annesidir, dayısı değil. Ve senin arkadaş kazanmak konusunda benim hayal bile edemeyeceğim bir yeteneğin var.”

Cersei’nin gözleri kısıldı. “Joffrey’nin bana burada ihtiyacı var.”

“Majesteleri, Lord El,” dedi Serçeparmak. “Kral Joffrey’nin her ikinize de burada ihtiyacı var. Sizin yerinize benim gitmeme izin verin.”

“Sen mi?” *Bu işte nasıl bir çıkar gördü?* diye merak etti Tyrion.

“Kralın konseyindeyim ama kralın kanından değilim. Bu durum beni önemsiz bir rehine yapar. Sör Loras buradayken kendisini iyi tanımıştım ve ona benden hoşlanmaması için bir sebep vermemiştim. Bildiğim kadarıyla Mace Tyrell’in bana karşı bir husumeti yok. Kötü bir müzakereci olmadığımı da rahatlıkla söyleyebilirim.”

Bizi ele geçirdi. Tyrion, Petyr Baelish’e güvenmiyordu ve adamın göz önünden ayrılmasını istemiyordu ama başka ne seçeneği kalmıştı? Ya Serçeparmak gidecekti ya da bizzat Tyrion. Kral Toprakları’ndan kısa bir süre bile ayrılsa yapmayı başardığı her şeyin boşa gideceğini biliyordu. “Burası ve Acı Köprü arasındaki yolda savaş devam ediyor,” dedi ihtiyatlı bir şekilde. “Stannis’in, kardeşinin dik başlı koyunlarını toplatmak için çobanlarını saldığından da emin olabilirsiniz.”

“Ben çobanlardan oldum olası korkmam. Beni asıl rahatsız eden koyunlar. Buna rağmen, benimle gelecek refakatçiler olacağını sanıyorum.”

“Size yüz altın pelerinli verebilirim,” dedi Tyrion.

“Beş yüz.”

“Üç yüz.”

“Ve kırk daha, yirmi şövalye ve bir o kadar yaver. Oraya şövalyelerden oluşan bir kuyrukla gitmezsem Tyrelller benim önemsiz biri olduğumu düşünür.”

Bu yeterince doğruydu. “Anlaştık.”

“Kafileme Dehşet ve Salya’yı da alacağım ve daha sonra onları babalarına yollayacağım. Bir iyi niyet göstergesi. Paxter Redwyne’a ihtiyacımız var. Kendisi Mace Tyrell’in en eski dostudur ve kendi başına da çok güçlüdür.”

“Ve bir vatan hainidir,” dedi kraliçe. “Redwyne, bedelini oğullarının ödeyeceğinden emin olmasaydı Arbor diğerleriyle birlikte Renly’nin tarafına geçerdi.”

“Renly öldü Majesteleri,” diye hatırlattı Serçeparmak. “Ve Fırtına Burnu kuşatması sırasında Redwyne kadırgalarının denizi nasıl kapattığını ne Stannis ne de Lord Paxter unuttu. İkizleri geri gönderirsek Redwyne’ın sevgisini bile kazanabiliriz.”

Cersei ikna olmamıştı. “Sevgisi Ötekiler’in olsun. Ben onun gemilerini ve kılıçlarını istiyorum. Bunlara sahip olmanın en iyi yolu ikizleri elimizde tutmak.”

Cevap Tyrion’daydı. “O halde Sör Hobber’i Arbor’a geri gönderip Sör Horas’ı burada tutmamıza izin ver. Lord Paxter’ın bunun ne anlama geldiğini çözecek kadar zeki bir adam olduğunu düşünüyorum.”

Öneri itiraza maruz kalmadan kabul edilmişti ama Serçeparmak’ın söyleyecekleri bitmemişti. “At lazım olacak. Seri ve güçlü. Savaş iyi binekler bulmayı zorlaştıracak. Az önce bahsettiğimiz hediyeler için hatırı sayılır miktarda altına da ihtiyaç olacak.”

“Ne lazımsa al. Şehir düşerse Stannis her şeyi çalacak zaten.”

“Atamamın yazılı olmasını istiyorum. Mace Tyrell’in kafasında yetkilerimle ilgili şüphe bırakmayacak, bana bu evlilik ve gerekirse diğer anlaşmalar konusunda kendisiyle müzakere etmeye ve kral adına bağlayıcı taahhütlerde bulunmaya tam vekâlet verecek bir vesika. Joffrey ve konseyin bütün üyeleri tarafından imzalanmalı ve hepimizin mührünü taşımalı.”

Tyrion huzursuzca kıpırdandı. “Tamamdır. Hepsi bu mu? Burayla Acı Köprü arasında uzun bir yol olduğunu hatırlatırım.”

“Şafak sökmeden yola çıkmış olacağım.” Serçeparmak ayağa kalktı. “Geri döndüğümde, davası için gösterdiğim cesur çaba karşılığında kralımız tarafından uygun bir şekilde ödüllendirileceğime inanıyorum?”

Varys kıkırdadı. “Joffrey son derece kadirşinas bir hükümdardır. Bence şikâyet etmek için hiç sebebiniz olmayacak iyi ve cesur lordum.”

Kraliçe daha açık sözlüydü. “Ne istiyorsun Petyr?”

Serçeparmak sinsi bir gülümsemeyle Tyrion’a baktı. “Bu konuyu biraz düşünmeliyim. Aklıma bir şeyler geleceğinden eminim.” Hafif bir reverans yapıp ayrıldı, genelevlerinden birine gidiyormuşçasına rahattı.

Tyrion pencereden dışarı baktı. Sis o kadar yoğundu ki avlunun karşısındaki perde duvarı bile göremiyordu. Griliğin arasından belli belirsiz birkaç solgun ışık seçiliyordu. *Yolculuğa çıkmak için kötü bir gün,* diye düşündü. Petyr Baelish’e gıpta ettiği söylenemezdi. “Şu vesikayı hazırlasak iyi olacak. Lord Varys, parşömen ve tüy kalem getirtin. Birinin de Joffrey’yi uyandırması gerek.”

Sonunda toplantı bittiğinde hava hâlâ koyu ve griydi. Varys yumuşak terliklerini yere sürterek aceleyle tek başına salondan ayrıldı. Lannisterlar bir süre kapıda oyalandı. “Zincirin ne durumda kardeşim?” diye sordu Cersei, Sör Preston kraliçenin kürk astarlı gümüş dokumalı pelerinini kadının omuzlarına koyarken.

“Halka halka uzuyor. Sör Cortnay Penrose bu kadar inatçı bir adam olduğu için tanrılara şükretmeliyiz. Stannis, Fırtına Burnu’nu ele geçirmeden arkasında bırakarak kuzeye yürümez.”

“Tyrion, devlet işleriyle ilgili her zaman seninle aynı fikirde olmadığımı biliyorum ama senin hakkında yanılmışım gibi geliyor bana. Sen benim düşündüğüm gibi koca bir aptal değilsin. Doğrusunu istersen, şimdi düşününce bana çok yardımcı olduğunu anlayabiliyorum. Bunun için sana teşekkür ederim. Eğer geçmişte seni kıracak şeyler söylediysem beni affetmelisin.”

“Etmeli miyim?” Tyrion omuz silkti, gülümsedi. “Tatlı ablacığım, bana affedilmesi gereken hiçbir şey söylemedin.”

“Yani, bugün?” İki kardeş de güldü... ve Cersei eğilip Tyrion’ın alnına hafif bir öpücük kondurdu.

Konuşamayacak kadar şaşkın olan Tyrion, ablasının Sör Preston’la birlikte

koridorda uzaklaşmasını seyretti. “Aklımı mı yitirdim yoksa ablam az önce beni öptü mü?” diye sordu Bronn’a.

“Çok mu tatlıydı?”

“Çok... beklenmedikti.” Cersei son zamanlarda tuhaf davranıyordu ve Tyrion bu durumu rahatsız edici buluyordu. “Beni en son ne zaman öptüğünü hatırlamaya çalışıyorum. En fazla altı ya da yedi yaşındaydım. Jaime’nin meydan okumasıyla yapmıştı.”

“Kadın sonunda cazibeni gördü.”

“Hayır,” dedi Tyrion. “Hayır, kadın bir şeyin peşinde. Ne olduğunu öğrensek iyi ederiz Bronn. Sürprizlerden nefret ederim, bilirsin.”

Theon

Theon yanağındaki tükürüğü elinin tersiyle sildi. “Robb senin bağırsaklarını dökecek Greyjoy,” diye bağırdı Benfred Tallhart. “Döneklerinin kalbini kurduna yedirecek, seni koyun boku seni.”

Aeron Buharsaçlı’nın sesi peynir kesen bir kılıç gibi hakaretleri kesti. “Şimdi onu öldürmelisin.”

“Önce ona sorulacak sorularım var,” dedi Theon.

“Soruları boşver.” Benfred kanamalı ve çaresiz bir halde Stygg ve Werlag’ın arasında duruyordu. “Benden herhangi bir cevap alamadan sorularında boğulursun korkak. Dönek.”

Aeron acımasızdı. “Senin yüzüne tükürdüğünde hepimizin yüzüne tükürmüş oluyor. Boğulmuş Tanrı’ya tükürüyor. Ölmeli.”

“Babam komutayı *bana* verdi amca.”

“Beni de sana akıl vermem için gönderdi.”

Ve beni gözlemen için. Theon amcasıyla arasındaki tartışmayı uzatmayı göze alamazdı. Komuta kendisindeydi, evet, fakat emrindeki adamlar ona değil Boğulmuş Tanrı’ya inanıyordu ve Aeron Buharsaçlı’dan ölümüne korkuyorlardı. *Onları suçlayamam.*

“Bu yaptıklarını başınla ödeyeceksin Greyjoy. Kargalar gözlerini yiyecek.” Benfred tekrar tükürmeye çalıştı ama ağzından sadece bir parça kan çıktı. “Senin ıslak tanrını Ötekiler becersin.”

Tallhart, az önce tükürdüğün hayatındı, diye düşündü Theon. “Stygg, sustur şunu,” dedi.

Benfred’i zorla dizlerinin üstüne çöktürdüler. Werlag tavşan derisi kemerini çıkarıp sesini kesmek için delikanlının dişlerinin arasına soktu. Stygg baltasını çıkardı.

“Hayır,” dedi Aeron Buharsaçlı. “Tanrıya verilmeli. Eski usul.”

Ne fark eder? Ölü ölüdür. “Alın o halde.”

“Sen de geleceksin. Kumandan sensin. Hediye senden gitmeli.”

Bu, Theon'un kaldırabileceğinden fazlaydı. "Rahip olan sensin amca. Tanrı işlerini sana bırakıyorum. Sen de aynı nezaketi göster ve savaş işlerini bana bırak." Elini salladı, Werlag ve Stygg tutsağı kıyıya doğru sürüklemeye başladılar. Aeron Buharsaçlı kınayan gözlerle yeğenine baktı ve adamları takip etti. Benfred Tallhart'ı tuzlu suda boğmak için çakıl taşı dolu sahile gidiyorlardı. Eski usul.

Bu bir iyiliktir belki, diye düşündü Theon ters yöne doğru yürürken. Stygg deneyimli bir cellat sayılmazdı ve Benfred'in yağlı ve kaslı boynu bir öküzünki kadar kalındı. *Eskiden bu yüzden onunla dalga geçerdim, onu ne kadar kızdırabileceğimi görmek için,* hatırlıyordu. Ne kadar önceydi, üç yıl mı? Ned Stark, Sör Helman'ı görmek için Torrhen Kalesi'ne gitmişti, Theon da ona eşlik etmiş ve orada Benfred'le birlikte on beş gün geçirmişti.

Mücadelenin gerçekleştiği yoldaki dönemeçten gelen kaba zafer çığlıklarını duyuyordu... tabi buna bir mücadele denebilirse. *Dürüst olmak gerekirse daha çok koyun kesmeye benziyor. Yünleri çelikten koyunlar ama sonuçta koyunlar işte.*

Theon üst üste yığılmış kayaların tepesine çıkarak ölü adamlara ve ölmek üzere olan atlara baktı. Atlar daha iyisini hak ediyordu. Tymor ve kardeşleri, mücadeleden zarar görmeden çıkan atları toplamaya gitmişti. Urzen ve Kara Lorren kurtarılamayacak kadar ağır yaralanmış hayvanları susturuyorlardı. Diğer adamlar cesetleri yağmalamakla meşguldü. Gevin Harlaw bir cesedin göğsüne oturmuştu, yüzüğünü çıkarmak için ölü adamın parmağını kesiyordu. *Demirle ödemek. Lord babam bunu onaylar işte.* Theon öldürdüğü iki adamın üstünde almaya değer bir mücevher olup olmadığına bakmayı düşündü ama bu fikir ağzında acı bir tat bırakıyordu. Eddard Stark'ın ne diyeceğini hayal edebiliyordu. Ama bu düşünce de öfkelenmesine sebep oluyordu. *Stark artık ölü ve çürüyor, benim için bir anlamı yok,* diye hatırlattı kendine.

Lakabı Balıkbıyıklı olan yaşlı Botley, ganimetlerinden oluşan ve üç oğlunun getirdikleriyle büyümeye devam eden yığının başında oturuyordu. Oğullarından biri, Todric isimli şişman bir adamla cesetlerin arasında itişiyordu. Todric bir elinde bira kupası, diğer elinde bir balta olduğu halde cesetlerin arasında sendeliyordu. Sırtındaki beyaz tilki kürkü bir önceki sahibinin kanıyla hafifçe

lekelenmişti. *Sarhoş,* diye düşündü adamın böğürmesini izleyen Theon. Eski demiradamların savaş sırasında kan sarhoşu olduğu, o çılgınlıkla hiç acı hissetmedikleri ve düşmanlarından korkmadıkları söylenirdi ama bu adamınki sıradan bira sarhoşluğuydu.

"Wex, yayım ve ok kılıfım." Çocuk koşup istenilen şeyleri getirdi. Theon yayı esnetti ve sicimi gererek çentiklere yerleştirdi. Todric, Botley'nin oğlunu yere devirmiş gözlerine bira döküyordu. Balıkbıyıklı küfrederek yerinden kalktı ama Theon daha hızlıydı. Bira kupasını tutan eli hedef alarak oku yaydan fırlattı, adamların günlerce konuşacağı bir atış yapmak istemişti fakat Todric ok yaydan çıktığı anda yana doğru sendeleyerek her şeyi mahvetti. Ok şişman adamın karnına saplandı.

Yağmacılar şaşkınlıkla bakakaldı. Theon yayını indirdi. "Yağma sırasında ayyaşlık ve arbede yok demiştim." Dizlerinin üstüne düşen Todric gürültülü bir şekilde ölüyordu. "Botley, sustur şunu." Balıkbıyıklı ve oğulları emri yerine getirmek için hiç oyalanmadı. Güçsüz tekmeler atan Todric'in boğazını kestiler, kürkünü ve yüzüklerini adam daha can vermeden aldılar.

Söylediğim şeylerde ciddi olduğumu anlamışlardır artık. Lord Balon komutayı oğluna vermiş olabilirdi ama Theon adamların ona baktığında yeşil topraklardan gelen yumuşak bir çocuk gördüklerini biliyordu. "Başka susayan var mı?" diye sordu. Kimse cevap vermedi. "Güzel." Benfred'in, ölü yaveriyle birlikte yere düşen sancağını tekmeledi. Sancağın hemen altına tavşan postu bağlanmıştı. *Neden tavşan postu?* diye sormak niyetindeydi ama yüzüne tükürülmesi sorularını unutmasına sebep olmuştu. Yayını Wex'e verip yürümeye başladı. Fısıltılı Orman'daki mücadelenin ardından hissettiği sevinci hatırlıyordu ve bu zaferin neden aynı tadı vermediğini merak ediyordu. *Tallhart, seni kahrolası kibirli aptal, keşif grubu yollamayı bile akıl edememişsin.*

Yaklaşırken şakalaşıyor hatta şarkı söylüyorlardı, Tallhartlar'ın üç ağaçlı sancağı başlarının üstünde dalgalanırken mızraklarının ucunda o aptal tavşan postları sallanıyordu. Katırtırnağı öbeklerinin arkasında gizlenen okçular gelenlerin şarkısını ok yağmuruyla kesti ve Theon'un komuta ettiği askerler; hançerler, baltalar ve savaş çekiçleriyle katliam işini halletti. Theon düşman grubun liderinin sorgu için sağ bırakılmasını emretmişti.

Ama o liderin Benfred Tallhart olacağı aklına gelmemişti.

Theon *Deniz Fahişesi*'ne döndüğünde Benfred'in cansız bedeni köpüklerde sürükleniyordu. Dargemilerinin direkleri, çakıl taşlarıyla dolu sahil boyunca devam eden gökyüzüne çizilmiş çizgiler gibi dikiliyordu. Balıkçı kasabasından geriye yağmurla ıslanıp kokmaya başlayan soğuk küllerden başka bir şey kalmamıştı. Erkekler kılıçtan geçirilmişti. Theon, Torrhen Kalesi'ne gidip burada olanları anlatacak bir avuç adamın kaçmasına izin vermişti. Adamların karıları ve kızlarından yeterince genç ve güzel olanlar tuz karıları olarak alındı. Kocakarılar ve çirkinler tecavüz edildikten sonra öldürüldü ya da işe yarar yetenekleri olanlar ve sorun çıkarmayacak gibi görünenler köle olarak ayrıldı.

Theon bu saldırıyı da planlamıştı, gemilerini şafaktan önce karanlıkta kıyıya yanaştırmış, elinde bir savaş baltası, adamlarıyla birlikte pruvadan atlayıp uyuyan kasabanın üstüne yürümüştü. Bu yaptığının tadından hoşlanmamıştı ama başka ne seçeneği vardı?

Üç kere lanet olası kız kardeşi şu anda gemisi *Kara Rüzgâr*'la kuzeye doğru yol alıyordu, kendisi için bir kale alacaktı. Lord Balon, Demir Adaları'ndan ordusuyla ilgili tek kelime sızmasına izin vermemişti ve Theon'un Taşlı Kıyı boyunca yaptığı kanlı iş, bir avuç deniz yağmacısının talanı gibi görünecekti. Kuzeyliler, Derinorman Kalesi ve Moat Cailin saldırıya uğramadan önce bu talanın gerçek amacını anlayamayacaktı. *Ve her şey bitip zafer kazanıldıktan sonra fahişe Asha için şarkılar yazacaklar, benim burada olduğumu hatırlamayacaklar bile.* Eğer izin verirse aynen böyle olacaktı.

Dagmer Yarıkçene, *Köpükiçen* isimli dargemisinin yüksek pruvasında bekliyordu. Theon, Dagmer Yarıkçene'yi gemileri korumakla görevlendirmişti; böyle yapmasaydı diğer akıllı adamlar bugünkü zaferin Theon'a değil Yarıkçene'ye ait olduğunu söylerdi. Daha huysuz bir adam bunu hakaret olarak kabul ederdi ama Yarıkçene sadece gülmüştü.

"Zafer günü," diye seslendi Dagmer. "Buna rağmen gülümsemiyorsun evlat. Yaşayanlar gülümsemeli çünkü ölüler bunu yapamaz." Nasıl yapıldığını öğretmek istiyormuş gibi gülümsedi, ortaya çıkan manzara berbattı. Adamın kar beyazı sakallarının altında Theon'un gördüğü en mide bulandırıcı yara vardı, Dagmer henüz delikanlıyken onu neredeyse öldüren bir savaş baltasının

hatırasıydı. Balta darbesi çenesini ikiye ayırmış, ön dişlerini parçalamış ve Dagmer'ı dört dudaklı bir adam haline getirmişti. Kabarık sakalı yanaklarını ve boğazını örtüyordu ama yaranın üstünde tüy çıkmıyordu. Parlak bir dikiş izi ve kıvrılmış deri parçaları, bir kar tarlasının ortasındaki buzul yarığı gibi suratını ikiye bölüyordu. "Söyledikleri şarkıyı duyduk," dedi yaşlı savaşçı. "Güzel bir şarkıydı ve cesurca söylediler."

"Şarkı söyledikleri kadar iyi dövüşemediler. Arpları mızraklarından daha fazla işlerine yarardı."

"Kaç adam öldü?"

"Bizimkilerden mi?" Theon omuz silkti. "Todric. Sarhoş olup ganimet kavgası yaptığı için onu ben öldürdüm."

"Bazı adamlar öldürülmek için doğuyor." Daha önemsiz bir adam Dagmer'ınki kadar korkunç bir gülümsemeyi gözler önüne sermekten çekinirdi ama Çukurçene sık sık gülerdi, Lord Balon'ın asla gülmediği bir şekilde.

Ne kadar çirkin olursa olsun bu gülümseme yüzlerce anıyı canlandırıyordu. Theon küçük bir çocukken sık sık görürdü bu gülümsemeyi; yosunlu bir duvarın üstünden atına atlarken, baltasını fırlatıp hedefi ikiye ayırırken. Dagmer'ın kılıç darbesini karşılarken görürdü, bir martının kanadına ok fırlatırken, eliyle dümen yekesini tutup bir dargemiyi köpüklü kayalıkların arasından güvenle geçirirken. *Babamdan ve Eddard Stark'tan gördüğüm gülümsemelerin toplamından fazla gülümseme verdi bana. Hatta Robb'dan...* Bran'ı yabanılların elinden kurtardığı gün bir gülümseme kazanmalıydı ama yahniyi yakmış bir aşçı gibi azarlanmıştı.

"Seninle konuşmalıyız amca," dedi Theon. Dagmer gerçek amcası değildi, damarında dört beş nesil öncesinden gelen küçük bir damla Greyjoy kanı dolaşan yeminli bir adamdı ama o damla da çarşafın yanlış tarafından geliyordu. Buna rağmen Theon ona her zaman amca demişti.

"Güverteme gel o halde." Dagmer'ın ağzında *lordum* diye bir kelime yoktu, kendi güvertesinde dururken asla. Demir Adaları'nda her kaptan kendi gemisinin kralıydı.

Dört uzun adımda iskele tahtasını tırmanarak *Köpükiçen*'in güvertesine çıktı. Dagmer'la birlikte geminin kıç tarafındaki dar kamaraya gittiler. Yaşlı adam kendisine bir kupa ekşi bira doldurdu ve Theon'a da teklif etti, Theon istemedi.

“Yeterince at ele geçiremedik. Birkaç tane ama... neyse, elimdekilerle idare edeceğim sanırım. Daha az adam daha büyük zafer demek.”

“Atlara ne ihtiyacımız var ki?” Demirdamların çoğu gibi Dagmer da ayaklarının üstünde ya da gemisinin güvertesinde savaşmayı tercih ediyordu. “Atlar sadece güvertelerimize pisler ve ayağımıza dolaşır.”

“Denizdeysek evet,” dedi Theon. “Başka bir planım var.” Yaşlı adamın ne tepki vereceğini anlamak için dikkatle yüzüne baktı. Yarıkçene olmadan zafer kazanmayı umamazdı. Kumandan ya da değil, hem Dagmer hem Aeron karşısında olursa askerler Theon’u asla takip etmezdi ve ekşi suratlı rahibi kazanmak adına hiç umudu yoktu.

“Lord baban bize kıyıyı yağmalama emri verdi, hepsi bu.” Deniz köpüğü kadar açık renk gözler, kalın beyaz kaşların altından Theon’u izliyordu. Bu gözlerde kınama mı vardı yoksa ilgi kıvılcımı mı? İkincisi olduğunu düşündü Theon... umdu...

“Sen babamın adamısın.”

“Onun *en iyi* adamıyım. Hep öyle oldum.”

Gurur, diye düşündü Theon. *Gururlu bir adam, bunu kullanmalıyım, gururu anahtar olacak.* “Demir Adaları’nda senin yarın kadar iyi kılıç ya da mızrak kullanan bir adam yok.”

“Çok uzun zamandır uzaklardaydın evlat. Sen buralardan ayrıldığında durum söylediğin gibiydi ama Lord Greyjoy’a hizmet ederken yaşlandım. Ozanlar en iyi savaşçının Andrik olduğunu söylüyor artık. Gülümsemez Andrik diyorlar ona. Dev gibi bir adam. Eski Wyk lordu Lord Drumm’a hizmet ediyor. Kara Lorren ve Bakir Qarl da en az onun kadar ürkütücü.”

“Şu Andrik denen adam büyük bir savaşçı olabilir ama insanlar senden korktukları gibi korkmuyor ondan.”

“Evet, orası öyle,” dedi Dagmer. Safir, ejderhacamı ve lal taşlarıyla bezenmiş; altın, gümüş ve bronz yüzüklerle dolu parmakları bira kupasını sıkı sıkı kavradı. Yüzüklerin her biri demirle satın alınmıştı, Theon biliyordu.

“Senin gibi bir adam benim hizmetimde olsaydı, onu böyle yakıp yıkmak ve yağmalamak gibi çocuk işlerinde kullanarak harcamazdım. Lord Balon’ın en iyi adamına göre işler değil bunlar...”

Dagmer'ın gülümsemesi dudaklarını ayırdı ve dişlerinin kahverengi kıymıklarını ortaya çıkardı. "Ne de öz oğluna göre?" Islık çaldı. "Seni çok iyi tanıyorum Theon. Attığın ilk adımı gördüm, ilk yayını bükmene yardım ettim. Kendini harcanmış hisseden ben değilim."

"Kanunlara göre kız kardeşimin yetkisi bende olmalıydı," diyerek kabullendi Theon, söylediklerinin kulağa ne kadar alınganca geldiği fark edip rahatsız olmuştu.

"Bu meseleyi fazla ciddiye alıyorsun evlat. Baban seni tanımıyor, hepsi bu. Ağabeylerin ölünce ve sen kurtlar tarafından alınıp uzaklara götürülünce babanın tek tesellisi kız kardeşin oldu. Ona güvenmeyi öğrendi ve kız kardeşin de onu asla hayal kırıklığına uğratmadı."

"Ben de uğratmadım. Starklar benim değerimin farkındaydı. Brynden Karabalık'ın seçilmiş keşifçilerinden biriydim, Fısıltılı Orman'da ilk dalgayla birlikte saldırdım. Kral Katili'yle bire bir dövüşmeye *bu kadar* yakındım." Theon ellerini birbirinden altmış santim kadar ayırdı. "Daryn Hornwood aramıza girdi ve bu yüzden öldü."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordu Dagmer. "Eline ilk kılıcını veren bendim. Senin bir korkak olmadığını biliyorum."

"Babam biliyor mu?"

Kır saçlı yaşlı savaşçı tadını sevmediği bir şeyi ısırmış gibi görünüyordu. "Sadece... Theon, Genç Kurt senin arkadaşın ve sen on yıl boyunca Starklar'ın yanındaydın."

"Ben Stark değilim." *Lord Eddard olmamamı sağladı.* "Ben bir Greyjoy'um ve babamın veliahtı olmaya niyetliyim. Önemli bir başarı sahibi olmadan kendimi nasıl kanıtlayabilirim?"

"Gençsin. Başka savaşlar da olacak ve sen büyük zaferler kazanacaksın. Ama şimdi, Taşlı Kıyı'yı yağmalama emri aldık."

"Bırakalım bu işi Aeron amcam yapsın. Ona altı gemi veririm, *Köpükiçen* ve *Deniz Fahişesi* dışındaki bütün gemileri. İstediği gibi yakıp yıkar ve tanrısının midesini tıka basa doldurur."

"Emir sana verildi, Aeron Buharsaçlı'ya değil."

"Talan gerçekleştirildiği sürece ne fark eder? Benim yapacağım ve senden

yapmanı istediğim şeyi hiçbir rahip yapamaz. Sadece Dagmer Yarıkçene'nin başarabileceği bir işten bahsediyorum."

Dagmer büyük bir yudum bira içti. "Anlat."

İlgisini çektim, diye düşündü Theon. *Bu yağma işinden en az benim kadar hoşlanmıyor.* "Eğer kız kardeşim bir kale alabiliyorsa ben de alabilirim."

"Asha'nın bizden dört ya da beş kat fazla adamı var."

Theon sinsice gülümsedi. "Ama bizim dört kat fazla aklımız, beş kat fazla cesaretimiz var."

"Baban..."

"...krallığı avuçlarına koyduğumda bana teşekkür edecek. Ozanların binlerce yıl boyunca anlatacağı bir zafer kazanmak niyetindeyim."

Bu söylediğinin Dagmer'ı etkileyeceğini biliyordu. Bir ozan, yüzünü ikiye bölen baltayla ilgili bir şarkı yazmıştı ve yaşlı adam o şarkıyı duymaya bayılıyordu. Ne zaman sarhoş olsa, ölü kahramanların ve vahşi yiğitlerin zaferlerini anlatan yüksek sesli ve heyecanlı yağma şarkıları dinlemek istiyordu. *Saçları beyazlamış ve dişleri çürümüş ama hâlâ zafere aç.*

"Bu planda benim rolüm ne olacak evlat?" diye sordu Dagmer Yarıkçene uzun bir sessizliğin ardından ve Theon kazandığını biliyordu.

"Düşmanın kalbine korku salmak, çünkü bunu sadece senin adın yapabilir. Kuvvetimizin çoğunu alıp Torrhen Kalesi'ne yürüyeceksin. Helman Tallhart en iyi adamlarını güneye götürdü ve Benfred burada onların oğullarıyla birlikte öldü. Geriye küçük bir garnizonla birlikte amcası Leobald kaldı." *Benfred'i sorgulayabilseydim ne kadar küçük olduğunu öğrenebilirdim.* "Gizlice yaklaşma. Sevdiğin bütün kahramanlık şarkılarını söyleyerek git. Kapılarını kapatmalarını istiyorum."

"Şu Torrhen Kalesi, sağlam bir kale mi?"

"Yeterince sağlam. Duvarlar taştan, on metre yüksekliğinde, köşelerinde kare şeklinde dört kule ve içeride kare şekilli bir iç kale var."

"Taş duvarlar ateşe verilemez. Orayı nasıl alacağız? Küçük bir kaleyi bile ele geçirecek kadar adamımız yok."

"Duvarların dışında kamp yapacaksın, mancınıklar ve kuşatma makineleri kuracaksın."

“Bu Eski Kanun’a uygun değil. Unutun mu? Demiradamlar kılıç ve baltalarla savaşır, taş fırlatarak değil. Düşmanı açlıktan öldürmek zafer sayılmaz.”

“Leobald bunu bilmeyecek. Senin kuşatma kuleleri kurduğunu gördüğünde damarındaki kadın kanı donacak ve yardım için kuzu gibi ağlayacak. Okçularını kımıldatma amca, bırak kuzgunları salsınlar. Kışyarı’nın kale kumandanı cesur bir adamdır ama geçen yıllar hem zekâsını hem de kolunu bacağını kireçlendirdi. Kralın sancak beylerinden birinin korkunç Dagmer Yarıkçene tarafından kuşatıldığını öğrendiğinde Kışyarı’nın bütün kuvvetini çağırıp Tallhart’ın yardımına koşacaktır. Bu onun görevi. Ve Sör Rodrik için söylenebilecek en doğru şey görevine bağlı olduğudur.”

“Çağıracağı kuvvet her halükârda bizimkinden büyük olacak,” dedi Dagmer. “Ve bu yaşlı şövalyeler senin düşündüğünden çok daha kurnazdır, öyle olmasalardı saçlarındaki ilk beyaz teli görecek kadar hayatta kalamazlardı. Kazanmayı umut edemeyeceğimiz bir savaş hazırlıyorsun Theon. Şu Torrhen Kalesi’ni asla alamayız.”

Theon gülümsedi. “Almaya niyetli olduğum yer Torrhen Kalesi değil.”

Arya

Karmaşa ve gürültü kaleyi ele geçirmişti. Adamlar arabaları şarap fıçılarıyla, un çuvallarıyla ve yeni yapılmış ok desteleriyle dolduruyordu. Demirciler kılıçları dengeliyor, göğüs kalkanlarındaki çentikleri onarıyor, atları ve katırları nallıyordu. Örgü zırhların doldurulduğu kum varilleri Akantaş Avlusu'nun taşlı zemininde yuvarlanıyor, zincir örgüler kumla temizleniyordu. Weese'in kadınlarının elinde tamir edilecek yirmi, yıkanacak yüz pelerin vardı. Soylular ve mütevazı insanlar birlikte dua etmek için septte toplanmıştı. Duvarlarının dışında çadırlar ve tenteler sökülüyordu. Yaverler yemek ateşlerinin üstüne su boşaltıyor, askerlerin yağtaşları son bir kez kılıçları yalıyordu. Sesler gittikçe kabaran bir dalga gibiydi: Kişneyen atlar, emirler yağdıran lordlar, küfür eden askerler, laf dalaşı yapan kamp takipçileri.

Lord Tywin sonunda harekete geçiyordu.

Sör Addam Marbrand kaleden ayrılan ilk kumandandı, diğerlerinden bir gün önce yola çıkmıştı. Gidişini epey görkemli bir gösteriye çevirmişti, omuzlarına dökülen bakır tonlu uzun saçlarıyla aynı renk yelesi olan kızıl bir savaş atı sürüyordu. Hayvana, yanan ağaç armasıyla süslenmiş ve sahibinin pelerininin rengine uygun olarak boyanmış bronz renkli koşum takımı giydirilmişti. Kaledeki bazı kadınlar şövalyenin gidişini seyrederken ağlamıştı. Weese, Sör Addam'ın büyük bir süvari, bir kılıç savaşçısı ve Lord Tywin'in en gözü pek kumandanı olduğunu söylemişti.

Umarım ölür, diye düşünmüştü Arya, arkasında çift sıralı bir asker nehri akan şövalyenin kale kapısından çıkışını seyrederken. *Umarım hepsi ölür.* Robb'la savaşmaya gittiklerini biliyordu. Kale içindeki konuşmalardan Robb'un batıda büyük bir zafer kazandığını öğrenmişti. Bazıları Lannis Limanı'nı yaktığını söylüyordu ya da yakmaya çalıştığını. Casterly Kayası'nı almış, herkesi kılıçtan geçirmişti ya da Altın Diş'i kuşatıyordu... emin değildi ama *bir şey* olduğu kesindi.

Weese, Arya'ya sabahtan akşama kadar mesaj taşıtıyordu. Hatta bazı

mesajlar sayesinde kale duvarlarının arasından çıkıyor, kendini kampın karmaşasının ve çamurunun ortasında buluyordu. *Kaçabilirim*, diye düşünüyordu bir araba yanından geçip giderken. *Bir arabanın arkasına atlayıp saklanabilirim ya da kamp takipçilerinin peşine düşerim, beni kimse durdurmaz.* Weese olmasaydı kaçardı gerçekten. Ondan kaçmaya kalkışanlara neler yapacağını bir kereden fazla söylemişti adam. "Dayak olmaz, ah hayır. Size elimi bile sürmem. Sizi Qohorik için saklarım, evet bunu yaparım, Sakat bırakan için saklarım. Adı Vargo Hoat'tur, döndüğünde ayaklarınızı kesiverir." *Eğer Weese ölürse*, diye düşündü Arya... ama adamın yanında olmadığı bir anda. Weese sana bakar ve düşündüğün şeyleri koklardı. Hep böyle söylüyordu.

Weese, Arya'nın okuyabildiğini aklına bile getirmemişti, bu yüzden yolladığı mesajları mühürlemiyordu. Arya hepsine göz atıyordu ama asla işe yarar bir şey çıkmıyordu, şu araba ambara, bu araba cephaneliğe gidecek gibi aptalca şeyler. Bu seferki mesaj bir kumar borcunun ödenmesini talep ediyordu ama mesajı götürdüğü şövalye okuma bilmiyordu. Kâğıtta ne yazdığını şövalyeye söylediğinde adam, Arya'ya vurmaya çalıştı. Arya yere çömelip darbeden kurtuldu, şövalyenin eyerindeki gümüş kenarlı içki boynuzunu kapıp hızla kaçtı. Şövalye kükreyerek peşinden koşmaya başladı ama Arya iki arabanın arasından kaydı, kalabalık bir okçu grubunun içinden geçti ve bir tuvalet çukurunun üstünden atladı. Zırhlı şövalye yetişememişti. İçki boynuzunu Weese'e verdiğinde, bu kadar akıllı bir Gelincik'in ödüllendirilmesi gerektiğini söyledi adam. "Akşam yemeğinde çıtır çıtır şişman bir horoz yemeye niyetliyim. Horozu paylaşacağız, sen ve ben. Bunu seveceksin."

Arya gittiği her yerde Jaqen H'ghar'ı arıyordu, nefret ettiği herkes kaleden ayrılmadan önce Jaqen'i bulup kulağına bir isim fısıldamak istiyordu ama bu karışıklık ve karmaşanın içinde Lorathlı paralı askeri bulamıyordu. Adamın hâlâ iki ölüm borcu vardı ve Arya, Jaqen'in diğerleriyle birlikte savaşa gidip borcunu ödemeyeceğinden endişe ediyordu. Sonunda cesaretini toplayıp kapı nöbetçilerinden birine paralı askerin gidip gitmediğini sordu. "Lorch'un adamlarından biri, öyle mi?" dedi nöbetçi. "Öyleyse gitmeyecek. Efendisi Sör Amory, Harrenhal'un kale kumandanı ilan edildi. Onun bütün takımı kaleyi korumak için burada kalacak. Kanlı Oyuncular da kalıyor, erzak sağlamak için.

Şu keçi, Vargo Hoat tükürüğe benziyor. O ve Lorch birbirlerinden nefret ediyorlar.”

Ama Yürüyen Dağ, Lord Tywin’le birlikte gidecekti. Mücadele sırasında öncü kuvveti komuta edecekti, yani Arya adamlar kaleden ayrılmadan önce Jaqen’i bulup içlerinden birini öldürtmezse Dunsen, Polliver ve Raff parmaklarının arasından kayıp gidecekti.

“Gelincik,” diye seslendi Weese aynı öğleden sonra. “Cephaneliğe git, Lucan’a Sör Lyonel’in talim sırasında kılıcını kerttiğini ve yeni bir kılıca ihtiyacı olduğunu söyle. Damgası burada.” Arya’ya bir parça kâğıt uzattı. “Acele et, Lyonel, Sör Kevan Lannister’la birlikte yola çıkacak.”

Arya kâğıdı alıp koştu. Cephanelik kale dökümhanesiyle iç içeydi. Duvarlarında yirmi demir ocağı ve çeliği soğutmak için su olukları olan yüksek tavanlı, tünel şeklinde uzun bir yapıydı. Arya içeri girdiğinde ocakların yarısı çalışıyordu. Çekiç sesleri duvarlarda çınlıyor, örslerin ve körüklerin üstüne eğilmiş iri yarı, deri önlüklü adamlar ateş başında ter döküyordu. Arya, Gendry’yi gördü, delikanlının çıplak göğsü terden parlıyordu, koyu renk gür saçlarının altındaki mavi gözlerinde Arya’nın hatırladığı aynı inatçı bakış vardı. Onunla konuşmak isteyip istemediğinden emin değildi. Yakalanmaları Gendry’nin suçuydu. “Lucan hanginiz?” diye sordu. Kâğıdı uzattı. “Sör Lyonel için yeni bir kılıç almaya geldim.”

“Sör Lyonel’i boşver.” Arya’yı kolundan tutup kenara çekti. “Al Turta, karakolda kaldığımız gece hepimiz duvarın üstünde dövüşürken senin *Kışyarı* diye bağırdığını duyup duymadığımı sordu bana.”

“Bağırmadım!”

“Evet bağırdın. Ben de duydum.”

“Herkes bir şeyler bağırıyordu,” dedi Arya kendini savunur gibi. “Al Turta da *al turta* diye bağırdı. En az yüz kere söyledi hem de.”

“Önemli olan *senin* ne söylediğin. Al Turta’ya kulaklarındaki pisliği temizletmesini, senin sadece *orospu çocukları* diye bağırdığını söyledim. Sorarsa sen de aynı cevabı versen iyi edersin.”

“Tamam,” dedi Arya ama *orospu çocukları* diye bağırmanın çok aptalca olduğunu düşünüyordu. Al Turta’ya gerçek kimliğini söylemeye cesaret

edemezdi. *Belki de Jaqen'e Al Turta'nın adını vermeliyim.*

"Lucan'ı çağırayım," dedi Gendry.

Lucan mesaja baktı (Arya adamın okuma bilmediğinden emindi) ve ağır bir uzunkılıç getirdi. "Bu kılıç o öküz için fazla iyi, aynen böyle dediğimi söyle," dedi, kılıcı Arya'ya verirken.

"Söylerim," dedi Arya ama buna cesaret edemezdi. Weese'e böyle bir şey söyleyecek olsa vücudundan kan çıkana kadar dayak yerdi.

Uzunkılıç, İğne'den çok daha ağırdı ama Arya kılıcın hissini sevmişti. Çeliğin ağırlığı kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu. *Bir su dansçısı olmayabilirim ama bir fare de değilim. Fareler kılıç kullanamaz, ben kullanabiliyorum.* Kapılar açıktı, askerler gelip gidiyordu, yük arabaları içeri boş girip, tıka basa yüklenmiş halde dışarı çıkıyordu. Ahırlara gidip Sör Lyonel'in yeni bir at istediğini söylemeyi düşündü. Elinde kâğıt vardı, ahırda çalışan çocuklar kâğıtta yazılı mesajı ancak Lucan kadar okuyabilirdi. *Atı ve kılıcı alıp buradan giderim. Nöbetçiler beni durdurmaya kalkarsa elimdeki kâğıdı gösterip her şeyi Sör Lyonel'e götürdüğümü söylerim.* Sör Lyonel'in nerede olduğu ya da neye benzediğiyle ilgili bir fikri yoktu. Onu sorguya çekerlerse yalan söylediğini hemen anlarlardı ve sonra Weese... Weese...

Dudaklarını ısırıp ayaklarının kesilmesinin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalıştı. Yanından deri yelekli ve çelik miğferli bir grup okçu geçti. Yayları sırtlarında asılıydı. Arya adamların konuşmalarını bölük pörçük duyabiliyordu.

"...devler diyorum sana, yanında Sur'un ötesinden gelen altı metrelik devler varmış, köpek gibi, onlar da takip ediyormuş..."

"...doğaüstü, bu kadar çabuk üstlerine çullanması, gecenin o karanlığında. Bence insandan çok kurt, bütün Starklar öyle..."

"...kurtlarınızın da devlerinizin de üstüne sıçayım. Çocuk bizim geleceğimizden haberdar olsa altına ederdi. Harrenhal'a yürüyecek kadar erkek bile değil. Erkek mi? Diğer yoldan kaçtı, kaçmadı mı? Kendisi için en iyi olanı bilse yine kaçardı."

"Öyle diyorsun ama çocuk bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor olabilir. Belki de kaçması gereken biziz."

Evet, diye düşündü Arya. *Evet, kaçması gereken sizsiniz. Siz ve Lord Tywin ve Dağ ve Sör Addam ve Sör Amory ve aptal Sör Lyonel her kimse, o. Hepiniz kaçsanız iyi edersiniz çünkü ağabeyim sizi öldürecek. O bir Stark. O insandan çok kurt. Ben de öyleyim.*

"Gelincik." Weese'in sesi kamçı gibi şakladı. Arya adamın nereden geldiğini görmemişti, aniden önüne çıkmıştı. "Şunu bana ver. Getirmen çok uzun sürdü." Kılıcı Arya'nın elinden çekip aldı ve yüzüne sağlam bir tokat attı. "Bir dahaki sefere daha çabuk ol."

Arya bir an için yine kurt olmuştu ama Weese'in tokadı bu hissi ondan almış, yerine ağzındaki kan tadını bırakmıştı. Adam yüzüne vurduğunda Arya dilini ısırmıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Bir tane daha mı istiyorsun?" diye sordu Weese. "Birazdan alacaksın. Küstah bakışlarına katlanacak değilim. Birahaneye git ve Tuffleberry'ye onun için yirmi dört fıçım olduğunu söyle. Aldırmak için adamlarını yollasın yoksa onları daha çok isteyen birilerini bulurum." Arya hemen yola koyuldu ama Weese'i memnun edecek kadar hızlı değildi. "Bu akşam yemek yemek istiyorsan *koş,*" diye bağırdı adam, çıtır horoz sözünü çoktan unutmuştu. "Ve sakın tekrar kaybolma yoksa seni kanatana kadar döverim."

Dövemeyeceksin, diye düşündü Arya. *Bir daha asla dövemeyeceksin.* Ama koştu. Kuzeyin eski tanrıları adımlarına yol gösteriyor olmalıydı. Birahaneye giden yolun yarısında, Dul Kalesi'yle Kralateşi Kalesi'ni birbirine bağlayan taş köprünün altından geçerken gürültülü bir kahkaha duydu. Rorge, kalplerinin üstüne Sör Amory'nin mantikoru işlenmiş üç adamla birlikte bir köşeden çıktı. Arya'yı gördüğünde durup sırıttı. Yüzündeki boşluğu gizlemek için zaman zaman taktığı deri kanadın altından kahverengi çarpık dişleri görünüyordu. "Yoren'in küçük orospusu," dedi. "O kara piçin *seni* neden Sur'a götürmek istediğini artık hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?" Tekrar güldü ve diğer adamlar da ona katıldı. "Sopan şimdi nerede?" Rorge'un kahkahası başladığı hızla kesilmişti. "Seni o sopayla becereceğime söz vermiştim." Arya'ya doğru bir adım attı. Arya geriledi. "Zincire vurulu olmadığımda o kadar da cesur sayılmazsın, değil mi?"

"Seni *ben* kurtardım." Adam onu yakalamak için adım atarsa bir yılan kadar

çabuk kaçabilmek için aralarındaki mesafeyi koruyordu.

“Bu yüzden bir kez daha becerilmeyi hak ediyorsun. Yoren bacaklarının arasındaki deliği mi yoksa şu küçük ve sıkı kız deliğini daha çok mu seviyordu?”

“Jaqen’i arıyorum,” dedi Arya. “Bir mesaj var.”

Rorge duraksadı. Gözlerinde bir şey vardı... Jaqen H’ghar’dan *korkuyor* olabilir miydi? “Hamamda, şimdi yolumdan çekil.”

Arya dönüp koşmaya başladı, bir geyik kadar seri, ayakları hamama giden yoldaki taşların üstünde uçuyordu. Jaqen’i bir banyo teknesinin içinde buldu, hizmetçi kızlardan biri başına sıcak su dökerken adamın vücudundan buhar yükseliyordu. Yarısı beyaz yarısı kırmızı saçları ıslak ve ağırlaşmış bir halde omuzlarına yayılmıştı.

Gölge kadar sessiz bir şekilde hareket etti ama Jaqen aynı anda gözlerini açtı. “Kız, küçük fare ayaklarıyla gizlice gelir ama bu adam duyar,” dedi. *Beni nasıl duymuş olabilir?* diye düşündü Arya ama adam bunu da duymuştu sanki. “Taşa sürtünen derinin sesi bu adam için savaş borularının sesinden farksızdır. Akıllı bir kız çıplak ayakla gelir.”

“Bir mesajım var,” dedi Arya. Tedirgin gözlerle hizmetçi kıza baktı. Kızın gitmeyeceğini anlayınca, dudakları neredeyse Jaqen’in kulaklarına değecek kadar eğilip, “Weese,” diye fısıldadı.

Jaqen H’hgar gözlerini tekrar kapadı, kıpırdamıyordu, yarı uyur gibiydi. “Lorda, bu adamın boş zamanı olduğunda ona katılacağını söyle.” Eli aniden hareket edip Arya’ya sıcak su sıçrattı, Arya ıslanmamak için geriye zıplamak zorunda kalmıştı.

Tuffleberry’ye Weese’in söylediklerini söylediğinde biracı yüksek sesle küfür etti. “Weese’e söyle adamlarımın yapacak işleri var. Onun çiçek bozuğu bir piç olduğunu da söyle. Yedi cehennem donduğunda biralarımdan bir kupa içebilir belki. Fıçılar bir saat içinde burada olacak yoksa Lord Tywin bu meseleyi duyacak.”

Arya biracının mesajını ilettiğinde Weese de küfür etti, çiçek bozuğu piç kısmını atladığı halde. Köpürdü, tehditler savurdu ama sonunda altı adamını çağırıp fıçıları birahaneye yolladı.

Akşam yemeğinde soğanlı ve havuçlu arpa haşlamasıyla bir parça bayat

esmer ekmek vardı. Kadınlardan biri Weese'in yatağına girmek için seçilmişti. Kadına bir parça mavi peynirle Weese'in sabah bahsettiği horozun bir kanadı verilmişti. Horozun geri kalanını adam tek başına yiyordu. Ağzının kenarındaki iltihaplı kabarcıkların üstünden parlak şeritler halinde yağlar akıyordu. Kafasını tabağından kaldırıp Arya'nın kendisini izlediğini gördüğünde horoz neredeyse tamamen bitmişti. "Gelincik, buraya gel," dedi.

Horozun butlarından birinde bir ağız dolusu kahverengi et vardı hâlâ. *Unutmuştu ama şimdi hatırladı,* diye düşündü Arya. Jaqen'e Weese'i öldürmesini söylediği için üzüntü duydu. Oturduğu sıradan kalkıp masanın başına gitti.

"Bana baktığını gördüm." Weese parmaklarını Arya'nın elbisesinin önüne sildi. Sonra bir eliyle Arya'nın boğazını sıkıp diğeriyle yanağını tokatladı. "Ben size ne demiştim?" Elinin tersiyle bir tokat daha attı. "Gözlerini önünden ayırma, bir dahaki sefere tekini çıkarıp köpeğime yediririm." Arya'yı itip yere fırlattı. Düşerken eteği ahşap sıradaki gevşek bir çiviye takılıp yırtılmıştı. "Uyumadan önce elbiseni tamir edeceksin," dedi Weese horozun son lokmasını da yerken. Yemeğini bitirince sesler çıkararak parmaklarını yaladı ve horozun kemiklerini benekli çirkin köpeğine fırlattı.

"Weese," diye fısıldadı Arya o gece gözyaşları içinde elbisesinin üstüne eğildiğinde. "Dunsen, Polliver, Tatlı Raff," dedi. İğnesini boyasız yüne her geçirişinde bir isim söyledi. "Vadeci ve Tazı. Sör Gregor, Sör Amory, Sör İlyn, Sör Meryn, Kral Joffrey, Kraliçe Cersei." Weese'i daha ne kadar zaman duasına katmak zorunda kalacağını merak etti ve sabah kalktığında adamın ölmüş olacağını hayal ederek uykuya daldı.

Ama onu uyandıran Weese'in çizmesinin sert ucuydu yine, her zamanki gibi. Yulaflı çörekle kahvaltılarını ederlerken Lord Tywin'in ana kuvvetinin bugün yola çıkacağını söyledi adam. "Lannister lordum gittiğinde buralarda yaşamanın kolaylaşacağını düşünmeyin bile," diye uyardı. "Lord gidince kale küçülmeyecek, size söz verebilirim, sadece kaleyle ilgilenen eller azalacak. Siz tembeller çalışmanın ne demek olduğunu şimdi öğreneceksiniz, evet öğreneceksiniz."

Senden öğrenmeyeceğiz. Arya yulaflı çöreğini ısırdı. Weese, sanki sırrını

koklamış gibi Arya'ya bakıyordu. Arya gözlerini önüne indirdi ve bir daha kaldırmaya cesaret edemedi.

Lord Tywin Lannister, Harrenhal'dan ayrılırken solgun ışık avluyu doldurdu. Arya lordun gidişini İnleyen Kule'nin orta katındaki kemerli bir pencereden izledi. Lordun atına kızıl mineli pullar ve altın yaldızlı kuş tüyleriyle bezenmiş bir örtüyle baş zırhı giydirilmişti. Lord Tywin'in sırtında kızıl kakım kürkünden yapılmış kalın bir pelerin vardı. Erkek kardeşi Kevan da en az lord kadar şatafatlıydı. Önlerinde yol alan dört sancaktar, üzerlerine altın aslan arması işlenmiş büyük kırmızı sancaklar taşıyordu. Lannisterlar'ın arkasından büyük lordlar ve kumandanlar gidiyordu. Sancakları dalgalanıp parıldıyordu, renklerin geçit alayı gibiydiler: Kırmızı boğa ve altın dağ, mor tekboynuz ve bodur horoz, benekli domuz ve porsuk, gümüş yaban gelinciği ve renkli giysisi içindeki soytarı, yıldızlar ve güneş ışığı, tavuskuşu ve panter, zigzag şeritler ve hançer, siyah kanca ve mavi böcek ve yeşil ok.

Gri çelik zırhı içindeki Sör Gregor Clegane en arkadaydı, en az kendisi kadar kötü huylu bir aygıra biniyordu. Polliver adamın hemen yanındaydı, siyah köpekli sancağı taşıyordu ve başında Gendry'nin miğferi vardı. Uzun bir adamdı ama efendisinin gölgesinde at sürerken bir çocuktan farksız görünüyordu.

Adamların Harrenhal'un devasa yivli kapısından çıkışını izleyen Arya'nın omurgasından bir ürperti geçti. Bir anda korkunç bir hata yaptığını anlamıştı. *Çok aptalım,* diye düşündü. Weese önemli bir adam değildi, Chiswyck de öyle. Önemli olan adamlar *bunlardı,* öldürtmesi gereken adamlar bunlardı. Dün gece, tokat attığı ve horozla ilgili yalan söylediği için Weese'e o kadar kızgın olmasaydı içlerinden birinin adını fısıldayıp ölmesini sağlayabilirdi. *Lord Tywin. Neden Lord Tywin demedim?*

Fikir değiştirmek için geç kalmamıştı belki de. Weese henüz öldürülmemişti. Jaqen'i bulup ona söylerse...

Aceleyle kıvrımlı merdivenlerden aşağı koştu, işler unutulmuştu. Yivli kapıyı ağır ağır aşağı indiren zincirlerin inlemesini duyuyordu... ve sonra başka bir ses, acı ve korku dolu bir çığlık.

Bir düzine insan Arya'dan önce sesin geldiği yere gitmişti, ama kimse yaklaşmıyordu. Arya kendine yol açtı. Weese yerde yatıyordu, boğazı

kırmızıydı, parçalanmıştı. Açık gözleri görmüyordu ama gri bir buluta bakıyordu. Benekli çirkin köpeği göğsüne oturmuş boğazından akan kanı yalıyor, arada sırada ölü adamın yüzünden bir parça et koparıyordu.

Sonunda biri bir yay getirdi ve Weese'in kulaklarından tekiyle oyalanan benekli köpeği vurdu.

"Lanet olası şey," dediğini duydu bir adamın, "Weese bu iti henüz bir yavruyken almıştı."

"Bu kale lanetli," dedi köpeği vuran adam.

"Harren'ın hayaleti, bu onun işi," dedi Kâhya Amabel. "Burada bir gece daha uyumayacağım, yemin ederim."

Arya bakışlarını ölü adamdan ve ölü köpeğinden kaldırdı. Jaqen H'ghar, İnleyen Kule'nin duvarına yaslanmıştı. Arya'nın kendisine baktığını görünce elini yüzüne götürüp iki parmağını yanağına koydu.

Catelyn

Bir keşif süvarisi, onları Nehirova'ya iki gün mesafede, çamurlu bir derenin kenarında atlarına su içirirken gördü. Frey Hanedanı'nın ikiz kuleli armasını görmek Catelyn'i daha önce hiç bu kadar sevindirmemişti.

Süvariye kendisini amcasına götürmesini söylediğinde, "Karabalık, kralla birlikte batıya gitti leydim. Keşif süvarilerini Martyn Nehir komuta ediyor," dedi adam.

"Anlıyorum." İkizler'de tanıştığı Martyn Nehir, Lord Walder Frey'in gayrimeşru oğluydu, Sör Perwyn'in üvey kardeşiydi. Oğlunun Lannister gücünün kalbine saldırması Catelyn'i şaşırtmamıştı; onu Renly'yle görüşmeye yollarken bu saldırıyı planladığı çok açıktı. "Martin Nehir nerede?"

"Kampı buradan iki saat uzakta leydim."

"Bizi ona götür," diye emretti Catelyn. Brienne tekrar atına binmesine yardım etti ve hemen yola koyuldular.

"Acı Köprü'den mi geliyorsunuz leydim?" diye sordu asker.

"Hayır." Buna cesaret edememişti. Renly'nin ölümünden sonra genç dulun ve koruyucularının kendisini nasıl karşılayacağından emin olamamıştı. Acı Köprü'ye gitmek yerine savaşın tam ortasında yol almış, Lannisterlar'ın öfkesiyle kapkara bir çöle dönen bereketli nehir topraklarından geçmiş ve her gece keşif süvarilerinin getirdiği korkunç haberleri dinleyip kendini hasta hissetmişti.

"Lord Renly öldürüldü," diye ekledi.

"Bu hikâyenin Lannister yalanlarından biri olmasını umuyorduk ya da..."

"Keşke öyle olsaydı. Erkek kardeşim Nehirova'nın başında mı?"

"Evet leydim. Majesteleri, Sör Edmure'u Nehirova'yı savunması ve arkasını kollaması için kalede bıraktı."

Tanrılar bunu yapacak gücü versin ona, diye düşündü Catelyn. *Ve bilgeliği de.* "Robb'dan bir haber var mı?"

"Duymadınız mı?" Adam şaşkın görünüyordu. "Majesteleri Öküzağzı'nda

çok büyük bir zafer kazandı. Sör Stafford Lannister öldü. Ordusu dağıldı.”

Sör Wendel Manderly memnuniyetini bir sevinç çığlığıyla belli etti ama Catelyn sadece başıyla onayladı. Yarının sınavları dünün zaferlerinden daha önemliydi.

Martyn Nehir kampını yıkık bir karakoldan geri kalanların arasında, çatısız bir ahırın ve yüzlerce yeni mezarın yanında kurmuştu. Catelyn atından indiğinde adam tek dizinin üstüne çöktü. “Hoş geldiniz leydim. Kardeşiniz sizi bulup bir an önce Nehirova’ya geri götürmemiz için göndermişti bizi.”

Catelyn bu kelimelerin tınısını sevmemişti. “Babama bir şey mi oldu?”

“Hayır leydim. Lord Hoster’ın durumu aynı.” Nehir, üvey kardeşlerine çok az benzeyen al yanaklı bir adamdı. “Lannister keşifçilerine yakalanmanızdan korktuk. Lord Tywin, Harrenhal’dan ayrıldı, bütün kuvvetiyle birlikte batıya gidiyor.”

“Ayağa kalkın,” dedi Catelyn, Nehir’e. Bu haber canını sıkmıştı, yakında Stannis Baratheon da harekete geçecekti. “Lord Tywin’in bize ulaşmasına ne kadar zaman var?”

“Üç gün, belki dört. Kesin olarak bilmek zor. Yollara gözcüler yerleştirdik ama fazla oyalanmamak en iyisi.”

Oyalanmadılar. Nehir hızla kampı kaldırdı, Catelyn’in yanında yerini aldı ve yola koyuldular. Başlarının üstüne dalgalanan ulu kurdun, ikiz kulelerin ve alabalığın altında yaklaşık elli kişiydiler şimdi.

Catelyn’in adamları Robb’un Öküzağzı’ndaki zaferi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Nehir anlattı. “Kendisine Kafiyeci Rymund diyen bir ozan Nehirova’ya geldi, mücadele hakkında bir şarkı yazmış. O şarkıyı bu gece duyacağınıza şüphe yok leydim. Şu Rymund, şarkısına ‘Karanlıktaki Kurt’ adını koymuş.” Nehir, Sör Stafford’ın ordusundan geri kalanların Lannis Limanı’na nasıl geri çekildiğini anlatarak konuşmaya devam etti. Casterly Kayası’na kuşatma makineleri olmadan hücum etmek mümkün değildi. Bu yüzden Genç Kurt, Lannisterlar’ın nehir topraklarında gerçekleştirdiği yıkımın misillemesini onların yöntemleriyle gerçekleştiriyordu. Lord Karstark ve Glover kıyı şeridine saldırıyordu. Leydi Mormont binlerce büyük baş hayvana el koymuştu ve sürüyü Nehirova’ya getiriyordu. İri Jon; Rahibe Kuyusu, Castamere ve Pendric

Tepesi'ndeki altın madenlerini ele geçirmişti. Sör Wendel güldü. "Bir Lannister'ı koşturmanın en iyi yolu altınlarını tehdit etmektir."

"Kral, Diş'i almayı nasıl başardı?" diye sordu Sör Perwyn Frey piç kardeşine. "Orası çok güçlü bir kale ve tepe yoluna hâkim."

"Almadı. Gece vakti kalenin etrafından dolaştı. Yolu ulu kurdun gösterdiği söyleniyor, Boz Rüzgâr'ın. Canavar, bir bayırın altında, kıvrılarak dar bir boğaza inen bir keçi izi bulmuş. Yol çok dönemeçli ve taşlıymış ama adamların tek sıra halinde geçebileceği kadar eni varmış. Gözcü kulelerindeki Lannisterlar'ın ruhu bile duymamış." Nehir sesini alçalttı. "Kralın mücadeleden sonra Sör Stafford'ın kalbini çıkarıp kurduna yedirdiği söyleniyor."

"Böyle masallara inanmam," dedi Catelyn sertçe. "Benim oğlum bir vahşi değil."

"Siz nasıl derseniz leydim. Buna rağmen, canavarın hak ettiğinden fazla bir ödül değil. O sıradan bir kurt değil. İri Jon, ulu kurtların çocuklarınıza kuzeyin eski tanrıları tarafından gönderildiğini söylüyor."

Catelyn, oğullarının kurtları karlar arasında bulduğu günü hatırladı. Üçü erkek ikisi dişi beş kurt yavrusu vardı, Stark Hanedanı'nın beş öz çocuğu için beş kurt... ve altıncısı, beyaz tüylü, kırmızı gözlü, Ned Stark'ın piç oğlu Jon Kar için. *Onlar sıradan kurtlar değiller,* diye düşündü. *Gerçekten değiller.*

O gece kamplarını kurduktan sonra Brienne, Catelyn'in çadırına geldi. "Leydim, güven içinde kendi adamlarınızın arasına döndünüz, kardeşinizin kalesine varmanıza sadece bir gün kaldı. Bana gitmem için izin verin."

Catelyn'in şaşırmaması gerekirdi. Gösterişsiz genç kadın yolculuk boyunca kendi içine kapanmıştı. Vaktinin çoğunu atlarla ilgilenerek, hayvanları tımarlayıp nallarını temizleyerek geçirmişti. Shadd'ın avları temizleyip pişirmesine yardım etmişti ve kısa zaman içinde iyi bir avcı olduğunu da kanıtlamıştı. Catelyn'in verdiği her görevi hiç şikâyet etmeden ve kusursuzca yerine getirmişti. Kendisiyle konuşulduğunda nazikçe cevap vermiş ama hiç sohbet etmemiş, hiç ağlamamış, hiç gülmemişti. Gündüzleri onlarla birlikte yol almış, geceleri onların arasında uyumuştu ama asla onlardan biri olmamıştı.

Renly'le birlikteyken de böyleydi, diye düşündü Catelyn. *Ziyafette, meydan dövüşünde, hatta Renly'nin çadırında Gökkuşağı Muhafızları'ndan kardeşleriyle*

birlikteyken bile böyleydi. Bu kızın etrafında Kışyarı'nınkilerden yüksek duvarlar var.

"Bizden ayrılırsan nereye gideceksin?" diye sordu Catelyn.

"Geri döneceğim," dedi Brienne. "Fırtına Burnu'na."

"Tek başına." Bu bir soru değildi.

Kızın geniş suratı durgun sular gibiydi, derinlerde ne olduğuyla ilgili hiç ipucu vermiyordu. "Evet."

"Stannis'i öldürmek niyetindesin."

Brienne nasırlı kalın parmaklarıyla kılıcının kabzasını sıktı. Bir zamanlar krala ait olan kılıcın. "Bir yemin ettim. Üç kere ettim. Beni duydunuz."

"Duydum," dedi Catelyn. Genç kız kana bulanmış kıyafetlerini atmıştı ama gökkuşağı pelerinini saklamıştı, Catelyn bunu biliyordu. Brienne'e ait olan her şeyi kaçarken geride bırakmışlardı. Genç kız Sör Wendel'in yedek kıyafetlerini giymek zorunda kalmıştı çünkü kafiledeki diğer adamların kıyafetleri Brienne'in giyebileceği kadar geniş değildi. "Yeminler bozulmamalı, buna katılıyorum ama Stannis'in etrafında kalabalık bir ordu ve onu korumaya yemin etmiş muhafızlar var."

"Onun muhafızlarından korkmuyorum. Ben de en az onlar kadar iyiyim. Kaçmamalıydım."

"Seni rahatsız eden şey bu mu? Birkaç aptalın sana korkak demesinden mi çekiniyorsun?" Catelyn içini çekti. "Renly'nin ölümü senin hatan değildi. Sen ona kahramanca hizmet ettin ama onunla birlikte toprağa girersen kimseye hizmet etmiş olmazsın." Bir dokunuştan gelebilecek teselliyi vermek için elini kıza uzattı. "Ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

Brienne elini çekti. "Kimse bilemez."

"Yanılıyorsun," dedi Catelyn sertçe. "Her sabah uyandığımda Ned'in gittiğini hatırlıyorum. Ben kılıç kullanmayı bilmem ama Kral Toprakları'na gitmeyi, ellerimi Cersei Lannister'ın boğazına sarıp yüzü kapkara kesilinceye kadar sıkmayı hayal etmiyorum anlamına gelmiyor bu."

Güzellik, gözlerini kaldırdı, gerçekten güzel olan tek yanıydı. "Eğer bunu hayal ediyorsanız beni neden engellemeye çalışıyorsunuz? Stannis'in görüşme sırasında söylediği şey yüzünden mi?"

O yüzden mi? Catelyn kampa baktı. İki mızraklı nöbetçi volta atıyordu. “İyi adamların bu dünyadaki şeytanlıklarla mücadele etmesi gerektiği öğretildi bana ve Renly’nin ölümü bütün şüphelerin ötesinde şeytanlıktı. Ama bana, kralların kılıçlar tarafından değil tanrılar tarafından seçildiği de öğretildi. Eğer Stannis bizim gerçek kralımızsa...”

“Değil. Robert da gerçek kral değildi, bunu Renly bile söylüyordu. Jaime Lannister gerçek kralı *öldürdü,* Robert Baratheon o kralın veliahtını Üç Dişli Mızrak’ta katlettikten sonra. Tanrılar o zaman neredeydi? Tanrılar insanları umursamıyor, tıpkı kralların köylüleri umursamadıkları gibi.”

“İyi bir kral umursar.”

“Lord Renly... Majesteleri... o... o kralların *en iyisi* olacaktı leydim, o çok iyiydi, o...”

“O gitti Brienne,” dedi Catelyn mümkün olan en şefkatli şekilde. “Stannis ve Joffrey kaldı... ve benim oğlum.”

“Yapmaz... Stannis’le asla *barış* yapmazsınız, yapar mısınız? Diz çöker misiniz? Yapmazsınız...”

“Sana doğruyu söyleyeceğim Brienne. Bilmiyorum. Oğlum kral olabilir ama ben kraliçe değilim... ben sadece çocuklarının güvende olmasını isteyen bir anneyim.”

“Ben anne olmak için yaratılmamışım. Benim dövüşmem gerek.”

“Dövüş o halde... ama yaşayanlar için dövüş, ölüler için değil. Renly’nin düşmanları aynı zamanda Robb’un da düşmanları.”

Brienne yere bakıp ayağını sürttü. “Oğlunuzu tanımıyorum leydim.” Kafasını kaldırdı. “Eğer beni alırsanız size hizmet ederim.”

Catelyn şaşırmıştı. “Neden ben?”

Soru Brienne’i rahatsız etmiş gibiydi. “Bana yardım ettiniz. Çadırda... onlar kralı benim... benim...”

“Sen masumdum.”

“Öyle de olsa, bana yardım etmek zorunda değildiniz. Beni öldürmelerine izin verebilirdiniz. Sizin için bir anlamım yoktu.”

Belki orada olanların karanlık gerçeğini bilen tek kişi olmak istemedim, diye düşündü Catelyn. “Brienne, bunca yıl içinde pek çok soylu leydiyi hizmetime

aldım ama senin gibi birini hiç almadım. Ben bir savaş kumandanı değilim.”

“Değilsiniz ama cesaretiniz var. Savaş cesareti değil belki ama... bilmiyorum, bir çeşit *kadın* cesareti. Ve zamanı geldiğinde bana engel olmaya çalışmayacağınızı düşünüyorum. Bana söz verin. Beni Stannis’ten uzak tutmaya çalışmayacaksınız.”

Stannis’in, sıranın Robb’a da geleceğini söyleyen sesini hâlâ duyabiliyordu Catelyn. Adamın söyledikleri boynuna üflenen soğuk bir nefes gibiydi. “Zamanı geldiğinde sana engel olmayacağım.”

Uzun boylu kız dizlerinin üstüne çöküp Renly’nin uzunkılıcını Catelyn’in ayaklarının dibine koydu. “O halde sizinim leydim. Yeminli askerinizim... ya da siz neyiniz olmamı istiyorsanız oyum. Sizi kollayacağım, sözünüzü dinleyeceğim ve gerekirse sizin canınıza karşılık kendi canımı vereceğim. Eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ederim.”

“Ben de, kalbimde ve soframda her zaman yerin olacağına, senden onurunu zedeleyecek bir şey yapmanı asla istemeyeceğime dair eski ve yeni tanrıların huzurunda yemin ediyorum. Ayağa kalk.” Genç kızın elini kendi ellerinin arasına aldığında gülümsemeden edemedi Catelyn. *Ned’i kaç kez bir adamın yeminini kabul ederken izledim?* Şu anı görebilseydi Ned’in ne düşüneceğini merak etti.

Aynı günün sonlarına doğru, nehrin geniş bir açıyla kıvrıldığı, suların çamurlaşıp sığlaştığı noktadan Kızıl Çatal’ı geçtiler. Geçit, Mallisterlar’ın kartal armasını taşıyan oklu ve mızraklı karma bir kuvvet tarafından korunuyordu. Askerler Catelyn’in sancağını gördüklerinde sivri uçlu kazıkların arkasından çıkıp nehrin karşı kıyısına bir adam gönderdiler. Asker, Catelyn’in kafilesinin nehri geçmesine yardım etti. “Ağır ağır ve dikkatle leydim,” dedi Catelyn’in atının dizginini tutarken. “Suyun içine demir kazıklar çaktık ve kayaların arasına domuzdikenleri yerleştirdik. Bütün geçitlerde durum aynı, kardeşinizin emri.”

Edmure burada savaşmayı düşünüyor. Bu idrak Catelyn’in bağırsaklarını düğümlemişti ama dilini tutmayı başardı.

Kızıl Çatal ve Tökeztaş arasında, Nehirova’nın güvenli duvarlarına varmaya çalışan köylülerle karşılaştılar. Bazılarının önünde hayvanları yürüyordu, bazıları arabalarını çekiyordu, Catelyn’i gördüklerinde yolu açıp, “Tully!” ya da, “Stark!” diye bağırıyorlardı. Kaleye yarım mil yolları kaldığında, lord çadırının

üstünde Blackwoodlar'ın kızıl sancağının dalgalandığı kampın yanından geçtiler. Lucas orada Catelyn'den ayrılıp babası Lord Tytos'u bulmaya gitti. Geri kalanlar yola devam etti.

Catelyn, Tökeztaş'ın kuzeyinde, kıyı boyuna yayılmış ikinci bir kamp gördü. Tanıdık sancaklar rüzgârla dalgalanıyordu: Marq Piper'ın dans eden bakiresi, Darry'nin rençberi, Paegesler'in birbirine dolanmış kırmızı ve beyaz yılanları. Hepsi Lord Tully'nin sancak beyleriydi, Üç Dişli Mızrak'ın lordları. Lordların çoğu Catelyn yola çıkmadan önce kendi topraklarını savunmak için Nehirova'dan ayrılmıştı. Yine burada olmaları Edmure tarafından çağırıldıkları anlamına geliyordu. *Tanrılar bizi koruyun, Lord Tywin'le savaşmayı düşünüyor.*

Catelyn uzaktan, Nehirova'nın duvarlarına koyu renkli bir şeylerin asılı olduğunu fark etti. Yaklaştığında, siperlerden sarkan ölü adamları gördü, ucunda sallandıkları uzun iplerin kendir düğümleri boyunlarının etrafına sıkı sıkı dolanmıştı, yüzleri şişmiş ve kararmıştı. Kargalar suratlarını didiklemişti ama kırmızı pelerinleri kumtaşı duvarların üstünde hâlâ parlıyordu.

"Birkaç Lannister asmışlar," dedi Hal Mollen.

"Hoş bir manzara," dedi Sör Wendel Manderly neşeyle.

"Dostlarımız bizsiz başlamışlar," diye latife etti Perwyn Frey. Brienne dışında herkes güldü, genç kız hiç konuşmadan, gülümsemeden ve gözlerini bile kırpmadan yan yana dizilmiş bedenlere bakıyordu.

Kral Katili öldüyse kızlarım da ölü demektir. Catelyn atını mahmuzlayıp eşkin koşturdu. Hal Mollen ve Robin Flint bineklerini kapı kulübesine doğru dörtnala koşturup öne geçtiler. Duvarlardaki gözcüler sancakları önceden görmüş olmalıydı çünkü yivli kapı açıktı.

Edmure, Catelyn'i karşılamak için kalenin dışına çıktı, yanında babasının üç yeminli adamı vardı; büyük göbekli silah ustası Sör Desmond Grell, kâhya Utherydes Wayn ve Nehirova'nın muhafız başı, iri ve kel Sör Robin Ryger. Üç adam da Lord Hoster'la aynı yaşlardaydı ve bütün hayatlarını ona hizmet ederek geçirmişlerdi. *Yaşlı adamlar,* diye düşündü Catelyn.

Edmure, gümüş balık işlemeli tuniğinin üstüne kırmızı mavi bir pelerin giymişti. Görünüşüne bakılırsa Catelyn güneye gittiğinden beri tıraş olmamıştı, sakalı çalıya dönmüştü. "Cat, sağ salim geri döndüğünü görmek güzel.

Renly’nin öldüğünü duyunca hayatından endişe ettik. Lord Tywin de harekete geçti.”

“Duydum. Babamız nasıl?”

“Bir gün biraz güçlenmiş gibi görünüyor, ertesi gün...” Başını salladı. “Seni sordu. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim.”

“İlk fırsatta yanına gideceğim,” diye söz verdi Catelyn. “Renly’nin ölümünden sonra Fırtına Burnu’ndan haber geldi mi? Ya da Acı Köprü’den?” Yoldaki adamlara hiç kuzgun gelmemişti, Catelyn arkasından neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

“Acı Köprü’den haber yok ama Fırtına Burnu’nun kale kumandanı Sör Cortnay Penrose’dan üç kuzgun geldi, hepsinde aynı talep var. Stannis kaleyi hem karadan hem denizden kuşatmış. Kuşatmayı kim kırarsa onun yanında yer alacağını söylüyor. Çocuk için endişelendiğini yazmış. Bu çocuk kim olabilir, biliyor musun?”

“Edric Fırtına,” dedi Brienne. “Robert’ın piç oğlu.”

Edmure meraklı gözlerle kıza baktı. “Stannis, kaleyi on beş gün içinde teslim edip çocuğu ona verdikleri takdirde garnizonun zarar görmeden özgürce gidebileceğine yemin etmiş ama Sör Cortnay razı olmuyor.”

Kendi kanından olmayan gayrimeşru bir çocuk için her şeyi tehlikeye atıyor, diye düşündü Catelyn. “Kumandana bir cevap yolladın mı?”

Edmure başını salladı. “Ne yardım ne de umut vadedemeyecekken neden yollayayım? Stannis bizim düşmanımız değil.”

Sör Robin Rygar konuştu. “Leydim, bize Lord Renly’nin nasıl öldüğünü anlatabilir misiniz? Tuhaf hikâyeler duyduk.”

“Cat, bazıları Renly’yi *senin* öldürdüğünü söylüyor,” dedi Edmure. “Bazıları da güneyli bir kadın tarafından öldürüldüğünü iddia ediyor.” Tekrar Brienne’e baktı.

“Kralım öldürüldü,” dedi kız sessizce, “ve bunu yapan Leydi Catelyn değildi, kılıcım üstüne, eski ve yeni tanrılar önünde yemin ederim.”

“Tarth Hanedanı’ndan Brienne, Akşamyıldızı Lord Sdwyn’in kızı, Renly’nin Gökkuşağı Muhafızları’ndandı,” dedi Catelyn. “Brienne, seni Nehirova’nın veliahtı kardeşim Sör Edmure Tully’yle tanıştırmaktan onur duyarım. Kâhyası

Utherydes Wayn. Sör Robin Rygar ve Sör Desmond Grell.”

“Onur duydum,” dedi Sör Desmond, diğerleri de adamın söylediğini tekrar etti. Brienne kızardı, sıradan nezaketler bile utanmasına sebep oluyordu. Edmure kızın çok tuhaf bir leydi olduğunu düşündüyse bile yüksek sesle söylemeyecek kadar nazikti.

“Brienne, Renly öldürüldüğünde yanındaydı, ben de oradaydım,” dedi Catelyn, “ama ölümüyle ilgimiz yok.” Burada, etrafta bu kadar adam varken gölgeden bahsetmeye niyetli değildi, cesetleri gösterdi. “Bunlar kimin adamları?”

Edmure rahatsız bir şekilde yukarı baktı. “Kraliçenin barış teklifimize verdiği cevabı getiren Sör Cleos’la birlikte geldiler.”

Catelyn şaşırmıştı. “*Elçileri* mi öldürdün?”

“Sahte elçileri,” diye düzeltti Edmure. “Bana barış sözü verip silahlarını teslim ettiler ve ben de onlara kale içinde dolaşma özgürlüğü verdim. Üç gece boyunca ben Sör Cleos’la konuşurken etimi yiyip şarabımı içtiler. Dördüncü gece Kral Katili’ni kaçırmaya çalıştılar.” Elini duvara doğru uzattı. “Şu iri yarı olan, iki nöbetçiyi çıplak elleriyle öldürdü, adamları boğazlarından yakalayıp kafataslarını birbirine vurarak kırdı. O sırada yanındaki şu sıska delikanlı bir parça telle Jaime Lannister’ın hücre kilidini açıyordu. Şu en sondaki kahrolası bir kumpanya oyuncusu. Benim sesimi taklit ederek Nehir Kapısı’nın açılmasını emretti. Nöbetçiler yemin ediyor; Enger, Delp ve Uzun Lew, her üçü de. Bana sorarsan adamın sesi benimkine hiç benzemiyor ama sersemler yivli kapıyı kaldırmaya başlamışlardı.”

Catelyn, bunun İblis’in işi olduğundan şüphelendi; adamın Kartal Yuvası’nda yaptığı kurnazlık gibi kokuyordu. Bir zamanlar Tyrion için Lannisterlar’ın en tehlikesizi derdi ama artık bundan emin değildi. “Onları nasıl yakaladınız?”

“Ah, bunlar olurken ben kalede değildim. Tökeztaş’ı geçmiştim, şey yapıyordum, ah...”

“Fahişelerleydin, zamparalık yapıyordun. Hikâyeyi anlat.”

Edmure’un yanakları sakalları gibi kızardı. “Şafaktan bir saat kadar önceydi, kaleye dönüyordum. Uzun Lew teknemi görüp beni tanıdığında aşağıdan emirler yağdıranın kim olduğunu merak etmeyi akıl edebilmiş ve bağırmış.”

“Kral Katili’nin tekrar yakalandığını söyle bana.”

“Yakalandı ama kolay olmadı. Jaime eline bir kılıç geçirmeyi başardı, Poul Pemford’u ve Sör Desmond’ın yaveri Myles’ı öldürdü, Delp’i ağır yaraladı, Üstat Vyman kısa zaman içinde onun da öleceğinden endişeli. Kanlı bir karmaşaydı. Çelik seslerini duyan kırmızı pelerinlilerin bazıları Jaime’nin yardımına koştu, onları Jaime’yi serbest bırakanların yanına astım, diğerlerini de zindana attım. Jaime’yi de. Bir daha kaçamayacak, bu sefer karanlıkta, elleri ayakları zincirli ve duvara bağlı.”

“Ya Cleos Frey?”

“Bu kumpasla ilgili hiçbir şey bilmediğine dair yemin ediyor. Nasıl emin olabiliriz? Adam yarı Lannister, yarı Frey ve iki soy da yalancı. Onu eskiden Jaime’nin kaldığı kule hücresine koydum.”

“Cevap getirdi demiştin?”

“Cevap diyebilirsen. Karşı tekliften sen de benim kadar hoşlanmayacaksın, emin olabilirsin.”

“Güneyden yardım alma umudumuz yok mu Leydi Stark?” diye sordu kâhya Utherydes Wayn. “Bu ensest suçlaması... Lord Tywin bu çeşit bir hakareti hafife almaz. Kızının adına sürülen lekeyi, lekeyi sürenin kanıyla temizlemek ister. Lord Stannis bunu anlamak zorunda. Bizimle uzlaşmaktan başka çaresi yok.”

Stannis bizden çok daha büyük ve karanlık bir güçle uzlaştı. “Bu meseleleri daha sonra konuşalım.” Catelyn atını köprüye doğru koşturup ölü Lannisterlar’dan oluşan tüyler ürpertici sırayı arkasında bıraktı. Kardeşi ona yetişti. Hızla Nehirova’nın üst avlusuna girdiklerinde üç dört yaşlarında çırılçıplak bir çocuk atların önüne fırladı, Catelyn çocuğu ezmemek için dizginlere asıldı ve şaşkınlık dolu gözlerle etrafına baktı. Yüzlerce insan kaleye alınmış ve duvarların dibine derme çatma barınaklar kurmalarına izin verilmişti. Çocukları her yerdeydi. Avlu tavuklarıyla, inekleriyle, koyunlarıyla doluydu. “Bu insanlar da kim?”

“Halkım,” diye cevap verdi Edmure. “Korkuyorlar.”

Çok yakında kuşatılacak bir kaleyi ancak benim tatlı kardeşim işe yaramaz aç ağızlarla doldurur. Catelyn, Edmure’un yumuşak bir kalbi olduğunu biliyordu, bazen kafasının kalbinden de yumuşak olduğunu düşünüyordu. Onu

bunun için seviyordu ama...

“Kuzgunlar Robb’a ulaşabiliyor mu?”

“Kral arazide leydim,” dedi Sör Desmond. “Kuşların onu bulması mümkün değil.”

Utherydes Wayn öksürdü. “Genç kralımız yola çıkmadan önce, döndüğünüzde sizi İkizler’e göndermemizi emretti Leydi Stark. Lord Walder’ın kızları hakkında daha fazla bilgi edinmenizi istiyor, zamanı geldiğinde gelinini seçmesine yardım etmeniz için.”

“Sana yeni atlar ve erzak vereceğiz,” dedi Edmure. “Yola çıkmadan önce dinlenmek istersin...”

“Burada kalacağım,” dedi Catelyn atından inerken. Robb’a bir eş seçmek için Nehirova’dan ve ölmek üzere olan babasından ayrılmaya niyetli değildi. *Robb güvende olmamı istiyor, onu bu yüzden suçlayamam ama bahanesi çok saçma.* “Seyis,” diye seslendi, ahırlardan bir çocuk dışarı koşup atın dizginlerini aldı.

Edmure eyerinden aşağı atladı. Boyu Catelyn’den bir baş uzundu ama o her zaman Catelyn’in küçük kardeşi olacaktı. “Cat,” dedi mutsuz bir sesle, “Lord Tywin geliyor...”

“Lord Tywin kendi topraklarını savunmak için batıya gidiyor. Kapılarımızı kapatıp duvarlarımızın arkasında kalırsak, önümüzden geçip gidişini güven içinde seyrederiz.”

“Bunlar Tully arazileri,” dedi Edmure. “Lord Tywin bu topraklardan kanı dökülmeden geçmeyi düşünüyorsa ona sert bir ders veririm.”

Oğluna verdiğin dersin aynısını mı? Edmure, gururuyla oynandığında bir nehir kayası kadar inatçı olabiliyordu ama ordusunun son mücadelede Sör Jaime tarafından kanlı parçalara ayrıldığını ne o ne de Catelyn unutmuştu. “Lord Tywin’le arazide karşılaşmak bize bir şey kazandırmaz, her şeyi kaybettirir,” dedi Catelyn yumuşak bir sesle.

“Avlu savaş planlarımı tartışmak için uygun bir yer değil.”

“Nasıl istersen. Nerede konuşalım?”

Edmure’un yüzü karardı. Catelyn bir an için kardeşinin ona parlayacağını düşündü ama Edmure kendini toplayıp, “Tanrı korusu. Israr ediyorsan orada

konuşalım,” dedi.

Tanrı korusunun kapısına giden dehliz boyunca erkek kardeşini takip etti. Edmure öfkelendiğinde her zaman asık suratlı ve küskün olurdu. Catelyn kardeşini yaraladığı için üzgündü ama mesele Edmure’un gururundan çok daha önemliydi. Ağaçların altında baş başa kaldıklarında Edmure yüzünü ablasına döndü.

“Lannisterlar’la arazide karşılaşacak kuvvete sahip değilsin,” dedi Catelyn sertçe.

“Bütün ordum toplandığında sekiz bin piyadem ve üç bin süvarim olacak,” dedi Edmure.

“Lord Tywin’in senden iki kat fazla adamı olduğu anlamına gelir bu.”

“Robb mücadeleleri daha kötü rakamlara rağmen kazandı,” diye karşılık verdi Edmure. “Benim bir planım var. Roose Bolton’ı unutuyorsun. Lord Tywin onu Yeşil Çatal’da yendi ama ele geçirmeyi başaramadı. Lord Tywin Harrenhal’a geri döndüğünde Bolton yakut geçitten yol ağzına gitti. On bin adamı var. Helman Tallhart’a haber yolladım, Robb’un İkizler’de bıraktığı garnizonla birlikte Bolton’a katılacak...”

“Edmure, Robb o askerleri İkizler’in *korunması* ve Lord Walder’ın bize sadık kalması için orada bıraktı.”

“Sadık kaldı,” dedi Edmure inatla. “Freyler Fısıltılı Orman’da cesurca savaştı. Sör Stevron’ın Öküzağzı’nda can verdiğini duyduk. Sör Ryman, Kara Walder ve diğerleri Robb’la birlikte batıda. Martyn keşif süvarisi olarak üstün hizmetlerde bulundu. Sör Perwyn seni güven içinde Renly’ye götürdü. Tanrılar, onlardan daha fazla ne isteyebiliriz? Robb, Lord Walder’ın kızlarından biriyle nişanlı ve Roose Bolton bir diğeriyle evlendi. Lordun torunlarından ikisi Kışyarı’nda senin himayende değil mi?”

“Vesayet altındaki bir çocuk gerektiği takdirde kolaylıkla bir tutsağa dönüşebilir.” Catelyn, Bolton’ın evliliğinden ve Sör Stevron’ın ölümünden habersizdi.

“Elimizde iki rehine olması Lord Walder’ın bize karşı bir hata yapmaması için daha çok sebep olduğu anlamına gelir. Bolton’ın Frey askerlerine ve Sör Helman’a ihtiyacı var. Ona Harrenhal’u geri almasını emrettim.”

“Bu çok kanlı bir iş olur.”

“Öyle ama kale düştüğünde Tywin’in güven içinde geri çekileceği bir yer kalmayacak. Lordun geçişini engellemek için Kızıl Çatal’ın geçitlerini benim askerlerim koruyacak. Eğer nehrin karşından saldırmayı denerse, sonu tıpkı Üç Dişli Mızrak’ı geçmeye kalkışan Rhaegar gibi olacak. Geri dönerse Nehirova’yla Harrenhal arasında sıkışacak, Robb geldiğinde lordun işini tamamen ve sonsuza kadar bitiririz.”

Edmure’un sesi haşin bir özgüvenle doluydu ama Catelyn, Amcası Brynden’in Robb’la batıya gitmemiş olmasını diledi. Karabalık, yüzlerce mücadelede çarpışmış bir askerdi; Edmure’un çarpıştığı tek mücadele kaybedilmişti.

“Planım gayet iyi,” diye neticelendirdi Edmure. “Lord Tytos da öyle olduğunu söylüyor, Lord Jonos da. Blackwood’la Bracken’ın *herhangi* bir konuda aynı fikirde olduğunu gördün mü daha önce, sorarım sana?”

“Dediğin gibi olsun.” Catelyn çok yorgun olduğunu fark etti aniden. Belki kardeşine itiraz etmekle hata yapıyordu. Belki planı gerçekten olağanüstüydü ve Catelyn’in endişeleri kadınca korkulardan başka bir şey değildi. Ned’in orada olmasını isterdi ya da amcası Brynden’ın ya da... “Bu konuyu babamla konuştun mu?”

“Babam savaş stratejilerini tartacak durumda değil. İki gün önce seni Brandon Stark’la evlendirmenin planlarını yapıyordu! Bana inanmıyorsan gidip kendin gör. Bu plan işe yarayacak Cat, göreceksin.”

“Öyle olmasını umut ediyorum Edmure. Gerçekten ediyorum.” Kardeşini yanağından öpüp babasının yanına gitti.

Lord Hoster Tully hemen hemen bıraktığı gibiydi; yatakta, bitkin, solgun ve nemli. Odası hastalık kokuyordu, eşit miktarda ekşi ter ve ilaçtan meydana gelmiş iç bayıltıcı bir koku. Catelyn perdeleri çektiğinde babası hafifçe inleyip gözlerini açtı. Kim olduğunu ya da ne istediğini anlamıyormuş gibi kızına baktı.

“Baba,” dedi Catelyn, lordu öptü. “Geri döndüm.”

Yaşlı adam bu sefer kızını tanımış gibiydi. “Döndün,” diye fısıldadı, dudakları neredeyse hiç kıpırdamadan.

“Evet,” dedi Catelyn. “Robb beni güneye göndermişti ama çabucak geri

geldim.”

“Güney... neresi... Kartal Yuvası güneyde mi tatlım? Hatırlayamıyorum... ah korkmuştum... beni bağışladın mı çocuğum?” Gözyaşları yanaklarına akıyordu.

“Bağışlanacak hiçbir şey yapmadın baba.” Babasının ince beyaz saçlarını ve alnını okşadı. Üstadın verdiği bütün ilaçlara rağmen hâlâ alev alev yanıyordu.

“En iyisi buydu,” diye fısıldadı babası. “Jon iyi bir adam... güçlü, nazik... sana iyi bakacak... üstelik soylu, beni dinle, yapmalısın, ben senin babanım... baban... Cat evlendiğinde sen de evleneceksin... evet, evleneceksin...”

Lysa olduğumu sanıyor, dedi Catelyn içinden. *Tanrılar, henüz evlenmemişiz gibi konuşuyor.*

Babasının elleri kendi ellerine kilitlendi, ürkmüş iki beyaz kuş gibi titriyordu. “Şu delikanlı... sefil oğlan... onun adını bile anma, senin görevin... annen...” Lord Hoster bir sancı dalgasıyla inledi. “Ah, tanrılar beni affedin, beni affedin, beni *affedin.* İlacım...”

Sonra Üstat Vyman geldi, lordun dudaklarına bir kadeh götürdü. Lord Hoster yoğun beyaz sıvıyı annesinin memesini emen bir bebek gibi emiyordu. Catelyn babasının tekrar sakinleştiğini görebiliyordu. “Şimdi uyuyacak leydim,” dedi Üstat Vyman kadeh boşaldığında. Lordun dudakları haşhaş sütünden bir tabakayla kaplanmıştı. Üstat yaşlı adamın ağzını cübbesinin koluyla sildi.

Catelyn daha fazla izleyemezdi. Hoster Tully her zaman güçlü ve gururlu bir adam olmuştu. Bu hale gelmesini görmek Catelyn’in içini acıtıyordu. Balkona çıktı. Aşağıdaki avlu, kaleye sığınan insanlarla ve onların gürültüsüyle karmakarışıktı ama duvarların ardındaki nehirler temiz, saf ve sonsuz bir şekilde akıyordu. *Onun nehirleri. Çok kısa bir zaman sonra son yolculuğu için bu nehirlere dönecek.*

Üstat Vyman da balkona geldi. “Leydim,” dedi hafifçe. “Kaçınılmaz sonu daha fazla geciktiremem. Amcanıza haber yollamak için bir süvari göndermeliyiz. Sör Brynden burada olmak isteyecektir.”

“Evet,” dedi Catelyn. Sesi hüzünle kalınlaşmıştı.

“Ve belki Leydi Lysa’ya da?”

“Lysa gelmeyecek.”

“Belki bizzat siz yazarsanız...”

“Sizi memnun edecekse bir şeyler yazarım.” Lysa’nın ‘sefil oğlan’ının kim olduğunu merak etti. Genç bir yaver ya da önemsiz bir şövalye, çok mümkün olmasa da... ama Lord Hoster’ın itirazının şiddetine bakılırsa bir tacirin oğlu, halkın içinden bir çırak hatta bir şarkıcı bile olabilirdi. Lysa şarkıcıları her zaman çok sevmişti. *Onu suçlamamalıyım. Jon Arryn babamızdan yirmi yaş büyüktü ve buna karşılık soylu.*

Edmure’un ablasına tahsis ettiği kule, Catelyn ve Lysa’nın genç birer kızken birlikte kaldıkları kuleydi. Tekrar kuştüyü bir yatakta, bir şöminenin sıcağında uyumak iyi gelecekti. İyice dinlediğinde dünya daha az kasvetli görünürdü belki.

Ama odasının kapısında, Utherydes Wayn’ı gri elbiseli iki kadınla birlikte beklerken buldu. Catelyn kadınları gördüğü anda neden orada olduklarını biliyordu. *“Ned?”*

Rahibeler gözlerini yere indirdiler. “Sör Cleos onu Kral Toprakları’ndan getirmiş leydim,” dedi Utherydes.

“Beni ona götürün,” diye emretti Catelyn.

Onu ahşap bir masaya yatırmış, Stark Hanedanı’nın ulu kurt armalı sancağıyla örtmüşlerdi. “Ona bakacağım,” dedi Catelyn.

“Sadece kemikler kalmış leydim.”

“Ona bakacağım,” diye tekrar etti.

Sessiz rahibelerden biri sancağı kaldırdı.

Kemikler, diye düşündü Catelyn. *Bu Ned değil. Bu benim sevdiğim, çocuklarımın babası olan adam değil.* Elleri göğsünün üstünde birleştirilmişti. Sadece kemik parmakları bir uzunkılıcın kabzasını tutuyordu ama bunlar Ned’in elleri değildi, onun elleri güçlü ve hayat doluydu. Kemiklere Ned’in cübbesini giydirmişlerdi. Göğsünde ulu kurt arması olan beyaz kadife cübbeyi ama Catelyn’in geceler boyu başını dayadığı sıcak tenden, ona sarılan kollardan eser kalmamıştı. Başı gümüş tellerle tekrar bedenine birleştirilmişti ama kafatasları birbirine benzerdi; bu boş göz çukurlarında lordun yeşil gözlerinden bir iz bulamıyordu. Catelyn. *Onun gözlerini kargalara yedirdiler,* diye hatırladı.

Döndü. “Bu onun kılıcı değil.”

“Buz bize iade edilmedi leydim,” dedi Utherydes. “Sadece Lord Eddard’ın kemikleri gönderildi.”

“Bu kadarı için bile kraliçeye teşekkür borçluyum sanırım.”

“İblis’e teşekkür edin leydim, onun işiydi.”

Bir gün hepsine teşekkür edeceğim. “Hizmetiniz için minnettarım hemşireler,” dedi Catelyn. “Fakat size bir görev daha vermeliyim. Lord Eddard bir Stark’tı ve kemikleri Kışyarı’nda dinlenmeli.” *Onun heykelini yapacaklar. Taştan benzeri ayaklarının dibinde bir ulu kurt ve kucağında bir kılıçla karanlıkta oturacak.* “Rahibelere yeni atlar ve yolculuk için ihtiyaç duyacakları her şeyi verin,” dedi Utherydes’e. “Hal Mollen, Kışyarı’na kadar rahibelere eşlik edecek. Muhafız başı olarak bu görev ona düşer.” Lordundan ve aşkından geri kalan kemiklere baktı. “Şimdi beni yalnız bırakın. Hepiniz. Bu geceyi Ned’le baş başa geçireceğim.”

Grili kadınlar başlarını eğdi. *Sessiz rahibeler canlılarla konuşmaz ama ölülerle konuşabildikleri söylenir,* diye hatırladı Catelyn. Bunu yapabilmeyi ne çok isterdi.

Daenerys

Perdeler sokağın tozunu ve gürültüsünü dışarıda tutuyordu ama hayal kırıklığını tutamıyordu. Dany bitkin bir halde tahtırevana tırmandı, Qarthlı gözlerden kaçabildiği için memnundu. “Yolu açın,” diye bağırdı atının sırtındaki Jhogo kalabalığa. Kamçısını şaklattı. “Ejderhaların Anası için yol açın.”

Serin saten minderlerde uzanan Xaro Xhoan Daxos yeşim taşı ve altından yapılmış kadehlere yakut kırmızısı şarap doldurdu, tahtırevanın sallantısına rağmen elleri dengeliydi. “Yüzünüze derin bir keder yazıldığını görüyorum aşk ışığım.” Kadehin birini Dany’ye uzattı. “Kayıp bir rüyanın üzüntüsü olabilir mi?”

“Ertelenmiş bir rüya, hepsi bu.” Dar gümüş gerdanlığı boğazını sıkıyordu. Çıkarıp kenara attı. Gerdanlık büyülü ametist taşlarıyla süslenmişti. Xaro bu taşların Dany’yi her türlü zehirden koruyacağına dair yemin etmişti. Safkanlılar, tehlikeli olduğunu düşündükleri insanlara zehirli şarap ikram etmekle ünlüydü ama Dany’ye sadece bir bardak su vermişlerdi. *Beni bir kraliçe olarak görmüyorlar,* diye düşündü acı acı. *Ben sadece öğleden sonra eğlencesiydim. Tuhaf bir evcil hayvanı olan bir at kızı.*

Dany şarabı almak için elini uzattığında Rhaegal tısladı ve keskin siyah tırnaklarını kızın çıplak omzuna geçirdi. Acıyla irkilen Dany ejderhayı kumaşla kaplı diğer omzuna koydu. Qarthlılar’ın zevkine göre giyinmişti. Xaro, Kudretliler’in bir Dothraklı’yı asla dinlemeyeceği konusunda onu uyarmıştı. Dany de yeşil ipekten dikilmiş, tek göğsünü açıkta bırakan bir elbise, gümüş sandaletler ve siyah beyaz incilerle süslenmiş bir kemerle önlerine gitmişti. *Bana önerdikleri yardım karşılığında çıplak gitmeliydim. Belki de gerçekten öyle yapmalıydım.* Büyük bir yudum şarap içti.

Qarth’ın kadim kral ve kraliçelerinin soyundan gelen Safkanlılar, Kent Koruyucuları’nı ve gösterişli kadırgalardan oluşan donanmayı komuta ediyor, denizlerin arasındaki boğazlara hükmediyorlardı. Daenerys Targaryen o donanmanın tümünü ya da bir bölümünü askerleriyle istiyordu. Anı

Tapınağı'nda geleneksel kurban törenini yaptı, Uzun Listenin Hamisi'ne geleneksel rüşveti verdi, Kapı Açan'a geleneksel hurmayı sundu ve sonunda kendisini Bin Tahtlı Salon'a götürecek olan ananevi mavi ipek terlikleri aldı.

Safkanlılar, Dany'nin isteklerini atalarının görkemli ahşap koltuklarında otururken dinledi. Koltuklar, mermer zeminden Qarth'ın kaybolmuş zaferlerini tasvir eden resimlerle süslenmiş kubbeli tavana doğru dönerek yükselen bir şekilde sıralanmıştı. Muazzam büyüklükteydiler. Olağanüstü oymaları vardı. Altınişiyle süslenmişlerdi. Üzerlerine amber, akik, laciverttaşı ve yeşim taşları kakılmıştı. Her biri diğerinden farklıydı ve en kusursuzu olmak için yapılmıştı. Buna rağmen koltuklarda oturanlar cansız ve bitkindi. İnsan uyuduklarını bile sanabilirdi. *Dinlediler ama duymadılar ya da umursamadılar,* diye düşündü Dany. *Bunlar gerçekten Süt Adamlar. En başından beri bana yardım etmeye niyetleri yoktu. Geldiler çünkü merak ediyorlardı. Geldiler çünkü sıkılmışlardı. Omzumdaki Ejderha onları benden fazla ilgilendiriyordu.*

"Bana Safkanlılar'ın söylediklerini anlatın," dedi Xaro Xhoan Daxos. "Kraliçemin kalbini böyle üzüntüyle dolduracak ne söylediler?"

"Hayır dediler." Şarabın tadı nar ve sıcak yaz günleri gibiydi. "Büyük nezaketle söylediler ama bütün o güzel kelimelerin altındaki cevap hayırdı."

"Gururlarını okşadınız mı?"

"Utanmasızca."

"Ağladınız mı?"

"Ejderhanın kanı ağlamaz," dedi Dany terslenerek.

Xaro içini çekti. "Ağlamanız gerekirdi." Qarthlılar sık sık ve kolayca ağlıyordu. Ağlamak medeni insanların özelliklerinden biri olarak kabul ediliyordu. "Satın aldığımız adamlar, onlar ne dedi?"

"Mathos hiçbir şey söylemedi. Wendello konuşma şeklimi övdü. Muhteşem, diğerleriyle birlikte hayır dedi ama ardından ağladı."

"Kahretsin. Qarthlılar çok inançsız olmalı." Xaro, Safkanlılar'dan değildi ama Dany'ye kimlere ne kadar rüşvet vermesi gerektiğini söylemişti. "Ağla, bu ihanet karşısında ağla."

Dany havaya uçan altınları için ağlamak üzereydi. Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth ve Muhteşem Egon Emeros'a verdiği rüşvetle bir gemi

satın alabilir ya da paralı askerler kiralayabilirdi. “Sör Jorah’ı yollayıp hediyelerimi geri isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Üzgün Adamlar’dan biri sarayıma gelir ve sizi uykunuzda öldürür,” dedi Xaro. Üzgün Adamlar, kadim ve kutsal bir suikastçi loncasıydı, böyle adlandırılmışlardı çünkü kurbanlarını öldürmeden önce kulaklarına, “Çok üzgünüm,” diye fısıldarlardı. Qarthlılar en azından nazik insanlardı. “Faros’un Taş İneği’nden süt sağmak Safkanlılar’dan altın almaktan kolaydır denir.”

Dany, Faros’un neresi olduğunu bilmiyordu ama Qarth taş ineklerle doluymuş gibi geliyordu ona. Denizler arasında ticaret yaparken son derece zengin olan tacir prensler üçe bölünmüştü: Kadim Baharatçılar Loncası, Turmalin Kardeşliği ve Xaro’nun bağlı olduğu On Üçler. Nüfuz için birbirleriyle rekabet ediyorlardı ve her üçü de Safkanlılar’la sonu gelmez bir çekişme içindeydi. Hepsinin üstünde, korkunç güçleri olan mavi dudaklı büyücüler vardı. Çok az görünür, çok büyük korku saçarlardı.

Xaro olmasaydı Dany kaybolurdu. Bin Tahtlı Salon’un kapılarını açtırmak için heba ettiği altın, kıvrak bir zekânın ve tacir cömertliğinin ürünüydü. Yaşayan ejderhaların dedikodusu doğuya yayılınca hikâyenin gerçekliğini öğrenmek için gelenler artmıştı ve Xaro Xhoan Daxos ziyaretçilerin Ejderhaların Anası’na biraz sikke vermesini sağlamıştı.

Xaro’nun akıtmaya başladığı küçük dere kısa zamanda bir nehre dönüştü. Tacir kaptanlar Myr’den dantel, Yi Ti’den safran dolu sandıklar, Asshai’den kehribar ve ejderhacamı getiriyordu. Tacirler kese kese sikke, gümüş ustaları yüzükler ve zincirler hediye ediyordu. Flütçüler, Dany için flüt çaldı, taklacılar takla attı, şarkıcılar şarkı söyledi. Kumaş boyacıları, Dany’yi daha önce hiç görmediği renklere boyanmış kumaşlarla donattı. Jogos Nhai’den gelen bir çift, Dany’ye siyah beyaz çizgili atlardan hediye etti. Dul bir kadın kocasının gümüş yapraklara sarılı kurutulmuş cesedini getirdi. Bu bedenlerin önemli güçleri olduğuna inanılırdı, hele beden bir büyücüye aitse, ki bu ceset öyleydi. Turmalin Kardeşliği, Dany’ye üç başlı ejderha şeklide yapılmış bir taç giydirdi. Ejderhaların tüyleri altın, kanatları gümüştü. Başları fildişi, yeşim ve akikten oyulmuştu.

Dany’nin sakladığı tek hediye o taçtı. Geri kalanını Safkanlılar’a vererek

heba ettiği rüşveti toparlamak için satmıştı. Xaro tacı da satmak istemişti –On Üçler, Dany'ye çok daha güzel bir taç getirecekti– ama Dany buna izin vermemişti. "Viserys annemin tacını sattı ve ona dilenci dediler. Bu tacı saklayacağım ve bana kraliçe diyecekler." Ve tacı sakladı, ağırlığı boynunu ağrıtsa da...

Taçlansam da bir dilenciyim hâlâ, diye düşündü Dany. *Dünyanın en görkemli dilencisi oldum ama dilenci, dilencidir.* Bu durumdan nefret ediyordu. Ağabeyi de nefret ediyor olmalıydı. *Onca yıl, İşgalci'nin bıçağından bir adım önde olabilmek için şehirden şehre kaçıp durduk. Hükümdarlardan, prenslerden, yargıçlardan yardım dilendik. Yiyeceğimizi yağcılık yaparak kazandık. Viserys onunla nasıl alay edildiğini biliyordu. O kadar öfkeli ve acımasız birine dönüşmesi şaşırtıcı değil.* Sonunda aklını kaybetti. *Bırakırsam bana da aynı şey olacak.* Bir yanı, insanlarını alıp Vaes Tolorro'ya dönmeyi ve o ölü şehri canlandırmayı her şeyden fazla istiyordu. *Hayır, bu yenilmek anlamına gelir. Ben, Viserys'in asla sahip olmadığı bir şeye sahibim. Benim ejderhalarım var. Ejderhalar her şeyi değiştiriyor.*

Rhaegal'i okşadı. Yeşil ejderha dişlerini elinin etli kısmına geçirip sertçe ısırdı. Dışarıda, büyük şehir mırıldanıyor, uğulduyor, kaynıyordu. Sayısız ses birbiriyle harmanlanıp tek ve pes bir sese dönüşüyordu, denizin kabarması gibi. "Yol açın Süt Adamlar, Ejderhaların Anası'na yol açın," diye bağırdı Jhogo ve Qarthlılar kenara çekildi. Belki de insanları hareket ettiren adamın sesi değil öküzlerdi. Dany perdenin kıvrımlarının arasından gri aygırının sırtındaki Jhogo'yu görüyordu. Adam zaman zaman Dany'nin hediye ettiği gümüş saplı kamçıyla öküzlere vuruyordu. Aggo tahtırevanın diğer yanını koruyordu. Rakharo alayın arkasındaydı, herhangi bir tehlike işaretini görebilmek için kalabalıktaki yüzlere bakıyordu. Sör Jorah diğer ejderhaları korumak için sarayda kalmıştı; sürgün şövalye bu şarlatanlığa en başından beri karşıydı. *O kimseye güvenmiyor,* diye düşündü Dany, *ve belki bunun için geçerli sebepleri var.*

Dany şarap içmek için kadehini kaldırdığında Rhaegal şarabı kokladı ve tıslayarak başını geri çekti. "Ejderhanız iyi bir buruna sahip," dedi Xaro. Ağzını sildi. "Bu şarap vasat. Yeşim Denizi'nin ötesinde altın kalitesinde bir şarap

yapıldığı, o şarabın bir yudumunun diğer bütün şarapları sirkeye çevirdiği söylenir. İzin verin sizinle birlikte zevk mavnama binelim ve o şarabı aramaya gidelim.”

“Dünyanın en iyi şarapları Arbor’da yapılır,” dedi Dany. Lord Redwyne’ın, babasıyla birlikte İşgalci’ye karşı savaştığını hatırlamıştı. Son krala sadık kalan birkaç adamdan biriydi. *Benim için de savaşacak mı?* Bunca yıl sonra emin olmanın bir yolu yoktu. “Benimle birlikte Arbor’a gel Xaro, daha önce hiç tatmadığın kadar güzel şaraplar içersin. Ama oraya bir savaş gemisiyle gitmemiz gerek, bir zevk mavnasıyla değil.”

“Benim savaş gemim yok. Savaş ticaret için kötüdür. Size defalarca söyledim, Xaro Xhoan Daxos bir barış adamıdır.”

Xaro Xhoan Daxos bir altın adamıdır, dedi Dany içinden. *Ve altın, ihtiyacım olan gemileri ve kılıçları satın alır.* “Senden kılıç kuşanmanı istemedim, sadece gemilerini ödünç vermeni istiyorum.”

Xaro mahçup bir şekilde gülümsedi. “Birkaç ticaret gemim var, hepsi bu. Kaç tane olduklarını kim söyleyebilir? İçlerinden biri tam şu anda Yaz Denizi’nde bir fırtınaya tutulmuş batıyor olabilir. Yarın sabah başka bir tanesi korsanlar tarafından devrilebilir. Ertesi gün kaptanlarımdan biri önündeki zenginliğe bakar ve, *Bütün bunlar benim olmalıydı,* diye düşünebilir. Bunlar ticaret işinin tehlikeleri. Şu konuştuğumuz süre içinde gemilerim azalıyor. Her geçen saniye biraz daha fakirleşiyorum.”

“Bana gemilerini ver ve seni tekrar zengin edeyim.”

“Benimle evlen parlak ışık ve kalbimin yelkenlerini aç. Geceleri güzelliğini düşünmekten gözüme uyku girmiyor.”

Dany gülümsedi. Xaro’nun süslü itirazları onu eğlendiriyordu ama adamın tavırları ağzından çıkanlardan farklıydı. Sör Jorah tahtırevana binmesine yardım ederken gözünü Dany’nin çıplak göğsünden alamamıştı ama Xaro böyle yan yana otururlarken bile bakmaya tenezzül etmemişti. Ve Dany tacir prensin etrafından ayrılmayan, ipek giysileriyle sarayın koridorlarında salınan yakışıklı gençlerin de farkındaydı. “Çok tatlı şeyler söylüyorsun Xaro ama senin kelimelerinin altından da *hayır* duyuyorum.”

“Şu bahsettiğiniz Demir Taht kulağa çok soğuk, sert ve canavarca bir şeymiş

gibi geliyor. Dikenli tellerin narin teninizi keseceği düşüncesine bile katlanamıyorum.” Xaro’nun burnundaki mücevherler, adamın yüzüne tuhaf ve pırıltılı bir kuş ifadesi veriyordu. Uzun ve zarif parmaklarını havada salladı. “Bırakın burası sizin krallığınız olsun, siz kraliçelerin en ihtişamlısı olun ve ben de kralınız olayım. İsterseniz ben size altın bir taht veririm. Qarth bizi bıktırdığında Yi Ti’nin etrafında yolculuğa çıkar ve şairlerin büyülü şehrini ararız. Ölü adamın kafatasından bilgelik şarabı içeriz.”

“Batıdiyar’a yelken açmaya ve İşgalci’nin kafatasından intikam şarabı içmeye kararlıyım.” Rhaegal’in çenesinin altını kaşıdı, yeşil ejderha bir an kanatlarını açıp tahtırevanın içindeki havayı dalgalandırdı.

Xaro Xhoan Daxos’un yanağından kusursuz bir damla gözyaşı süzüldü. “Sizi bu çılgınlıktan vazgeçirebilecek bir şey yok mu?”

“Hiçbir şey,” dedi Dany, sesinin duyulduğu kadar emin olabilmeyi umarak. “Eğer On Üçler’in her biri bana onar gemi verirse...”

“Mürettebatsız yüz otuz geminiz olur. Davanızın haklılığı Qarth’ın sıradan insanları için hiçbir şey ifade etmiyor. Benim denizcilerim dünyanın diğer ucundaki bir tahtta kimin oturduğunu neden önemsesin?”

“Önemsemeleri için para ödeyeceğim.”

“Hangi sikkeyle cennetimin tatlı yıldızı?”

“Ziyaretçilerin getirdiği altınlarla.”

“Bu işe yarayabilir,” diye kabul etti Xaro. “Ama umursamaları çok pahalıya mal olabilir. Benim onlara ödediğimin kat kat fazlasını vermek zorunda kalırsınız ki benim olağanüstü cömertliğime bütün Qarth güler.”

“Eğer On Üçler bana yardım etmeyecekse Baharatçılar Loncası’ndan ya da Turmalin Kardeşliği’nden yardım istemeliyim belki?”

Xaro omuz silkti. “Size dalkavukluktan ve yalanlardan başka bir şey vermezler. Baharatçılar içten pazarlıklı ve palavracıdır. Kardeşlik de korsanlarla dolu.”

“O halde Pyat Pree’yi dinleyip büyücülere gitmem gerek.”

Tüccar dimdik oturdu. “Pyat Pree’nin dudakları mavi ve o mavi dudaklar sadece yalan konuşur. Sizi seven birinin verdiği aklı dinleyin. Büyücüler toz yiyip gölge içen acımasız yaratıklardır. Size bir şey veremezler, size verecek bir

şeyleri yok.”

“Eğer sevgili dostum Xaro Xhoan Daxos bana istediklerimi verseydi büyücülerden yardım dilenmek zorunda kalmazdım.”

“Ben size evimi ve kalbimi verdim, bunlar sizin için bir şey ifade etmiyor mu? Size parfümler ve narlar verdim, takla atan maymunlar, tüküren yılanlar, eski Valyria parşömenleri, bir putun kafasını, bir kertenkelenin ayaklarını verdim. Size abanoz ve altından yapılmış bu tahtırevanı verdim ve onu taşıması için boynuzlarına mücevherler kakılmış teki oltu taşı kadar siyah, teki fildişi kadar beyaz bu öküzleri.”

“Evet,” dedi Dany. “Ama ben gemiler ve askerler istemiştim.”

“Ben size bir ordu vermedim mi kadınların en tatlısı? Pırıl pırıl zırhlar giyinmiş bin şövalye vermedim mi?”

Zırhlar altın ve gümüşten yapılmıştı ve askerler yeşim tabından, kehribardan, ametistten, opalden. Her biri Dany’nin küçük parmağı kadardı. “Çok sevimli bin şövalye,” dedi, “ama düşmanlarımı korkutacak türden savaşçılar değiller ve bu öküzler beni denizin karşı tarafına geçiremezler. Ben... neden duruyoruz?” Öküzler iyice yavaşlamıştı.

Tahtırevan aniden durduğunda, *“Khaleesi,”* dedi Aggo perdelerin arasından. Dany dirseğinden destek alıp dışarı sarktı. Pazar yerinin kenarındaydılar, önlerindeki yol bir insan duvarıyla kapanmıştı. “Neye bakıyorlar?”

Jhogo atını Dany’nin yanına sürdü. “Bir ateş büyücüsü Khaleesi.”

“Görmek istiyorum.”

“O zaman görmelisiniz.” Dothraklı elini Dany’ye uzattı. Dany uzanan eli tuttuğunda adam onu aşağı çekip atının üstüne aldı ve önüne oturttu, Dany insanların başının üstünden büyücüyü görebiliyordu. Ateş büyücüsü havada asılı duran bir merdiven meydana getirdi, çıtırdayan turuncu merdiven pazar yerindeki binanın zemininden kafesli yüksek çatısına kadar uzanıyordu.

Dany, izleyicilerin çoğunun şehir halkından olmadığını fark etti: Ticaret gemilerinde çalışan denizciler, kervanlarla gelen tacirler, kızıl topraklardan tozlu adamlar, şehir şehir dolaşan askerler, esnaf ve köleler gördü. Jhogo tek kolunu Dany’nin beline sarıp öne eğildi. “Süt adamlar büyücüden çekiniyor. *Khaleesi,* şu şapkalı kızı görüyor musunuz? İşte orada, şişman rahibin arkasında. O bir...”

“...yankesici,” dedi Dany. Böyle şeylerden anlamayan şımartılmış bir leydi değildi. Ağabeyiyle birlikte İşgalci’nin bıçağından kaçarak geçirdiği onca yıl boyunca Özgür Şehirler’in caddelerinde sayısız yankesici görmüştü.

Ateş büyücüsü büyük kol hareketleriyle alevleri daha da yukarı itiyordu. Seyirciler yükselen alevleri izlemek için başlarını yukarı kaldırırken, avuçlarının içinde küçük bıçaklar gizleyen yankesiciler kalabalığın arasında geziniyordu. Tek elleri havadaki merdiveni işaret ederken diğeri seyircilerin keselerindeki sikkeleri topluyordu.

Alevden merdiven on beş metre kadar yükseldiğinde ateş büyücüsü öne atlayıp basamakları tırmanmaya başladı, ellerini bir maymun kadar seri hareket ettiriyordu. Dokunduğu her basamak arkasında gümüşi bir duman bırakarak yok oluyordu. Son basamağa vardığında merdiven ortadan kaybolmuştu, ateş büyücüsü de öyle.

“Güzel hile,” dedi Jhogo hayranlıkla.

“Hile değil,” dedi bir kadın, Ortak Dil’de konuşarak.

Dany kalabalığın içinde Quaithe’yi görmemişti ama ürkütücü kırmızı maskenin arkasındaki kadın, parlak ve nemli gözleriyle oradaydı işte. “Ne demek istiyorsunuz leydim?”

“Daha altı ay önce bu adam ejderhacamından ateş yakmayı bile zar zor beceriyordu. Yankesiciler işlerini görürken tozlar ve çılgınateş kullanarak seyircileri oyalamaya yetecek kadar marifeti vardı. Közlerin üstünde yürüyüp alevlerden güller yapıyordu ama ateşten bir merdivene tırmanmayı hayal etmesi, sıradan bir balıkçının deniz canavarı yakalamayı hayal etmesinden farksızdı.”

Dany huzursuzca az önce alevden merdivenin olduğu yere baktı. Artık duman bile kalmamıştı ve kalabalık dağılıyordu, herkes kendi işine gidiyordu. Birazdan pek çoğu keselerinin bomboş olduğunu fark edecekti. “Ya şimdi?”

“Şimdi güçleri arttı *Khaleesi.* Ve bunun sebebi sizsiniz.”

“Ben mi?” Dany güldü. “Bu nasıl olabilir?”

Kadın yaklaşıp iki parmağını Dany’nin bileğine koydu. “Siz Ejderhaların Anası’sınız, öyle değil mi?”

“Öyle. Ve hiçbir gölge eniği ona dokunamaz.” Jhogo kadının parmaklarını kamçısının sapıyla itti.

Kadın bir adım geri çekildi. “Bu şehirden en kısa zamanda ayrılmalısınız Daenerys Targaryen, aksi takdirde asla ayrılamayacaksınız.”

Quaithe’nin dokunduğu bileği karıncalanıyordu. “Nereye gitmemi istiyorsunuz?” diye sordu.

“Kuzeye gitmek için güneye yolculuk etmelisiniz. Batıya varmak için doğuya gitmelisiniz. İlerleyebilmek için geriye dönmelisiniz. Işığa dokunmak için gölgelerden geçmelisiniz.”

Asshai, diye düşünü Dany. *Asshai’ye gitmemi söylüyor.* “Asshai bana bir ordu verecek mi?” diye sordu. “Asshai’de ihtiyacım olan altınlar var mı? Gemiler var mı? Asshai’de burada bulamayacağım ne var?”

“Gerçek,” dedi maskeli kadın. Ve reverans yaparak kalabalığa kırıştı.

Rakharo siyah bıyıklarının altından aşağılama dolu bir ses çıkardı. “*Khaleesi,* insan gölge eniklerine güveneceğine akrep yutsun daha iyi, yüzlerini gün ışığında göstermeye cesaret bile edemezler, bu bilinir.”

“Bilinir,” diye onayladı Aggo.

Xaro Xhoan Daxos bütün olup biteni minderlerin üstünden izlemişti. Dany tekrar tahtırevana çıkıp yanına oturduğunda, “Sizin vahşiler göründüklerinden daha zeki,” dedi Dany’ye. “Asshai sürüsünün size vereceği gerçekler sizi gülümsetecek cinsten değil.” Dany’ye bir kadeh şarap daha uzattı ve sarayına giden yol boyunca aşktan, tutkudan ve diğer önemsiz şeylerden bahsetti.

Dany odasının sessizliğine vardığında gösterişli elbisesini çıkarıp mor ipekten dikilmiş bol bir cübbe giydi. Ejderhaları acıkmıştı, bir yılan kesip parçalara ayırdı ve maltızda kızarttı. *Büyüyorlar,* dedi içinden ejderhalar kararmış et parçaları için didişirken. *Vaes Tolorro’daki hallerinden iki kat ağır olmalılar şimdi.* Buna rağmen savaşabilecek kadar büyümeleri için yıllar geçmesi gerekiyordu. *Eğitilmeleri de gerek yoksa krallığımı harabeye çevirirler.* Taşıdığı Targaryen kanına rağmen Dany’nin ejderha eğitimi hakkında en küçük fikri yoktu.

Güneş batarken Sör Jorah geldi. “Safkanlılar sizi geri mi çevirdi?”

“Aynen sizin söylediğiniz gibi. Gelin, oturun, bana akıl verin.” Şövalyeyi kolundan çekip yanına, minderlerin üstüne oturttu. Jhiqui şarapta bekletilmiş mor zeytin ve soğan getirdi.

“Bu şehirden hiç yardım görmeyeceksiniz *Khaleesi.*” Sör Jorah uzanıp işaret ve başparmağının arasına bir dilim soğan aldı. “Bundan her geçen gün biraz daha emin oluyorum. Safkanlılar, Qarth’ın duvarlarından ötesini göremiyor ve Xaro...”

“Bana yine evlenme teklif etti.”

“Evet ve ben nedenini biliyorum.” Şövalye somurttu, siyah, gür kaşları derin gözlerinin üstünde birleşti.

“Gece gündüz benim hayalimi kuruyormuş.” Güldü.

“Beni bağışlayın kraliçem ama o ejderhalarınızın hayalini kuruyor.”

“Xaro, Qarth’ta evlenen kadın ve erkeklerin şahsi mülklerinin tamamen kendilerine ait olduğunu söylüyor. Ejderhalar sadece benim.” Drogon kanatlarını çırparak, mermer zeminde zıplayarak yanına gelip uzandığında Dany gülümsedi.

“Doğru söylüyor ama bahsetmeyi unuttuğu bir şey var. Qarthlılar’ın tuhaf bir evlilik geleneği vardır kraliçem. Düğün günü kadın, kocasından aşkının göstergesi olarak sahip olduğu bir şeyi vermesini isteyebilir. Erkek, kadının arzu ettiği şey ne olursa olsun vermek zorundadır. Ve aynı durum erkek için de geçerlidir. Sadece tek şey talep edilebilir ve bu talep reddedilemez.”

“Tek şey,” diye tekrarladı Dany. “Ve reddedilemez?”

“Xaro Xhoan Daxos tek ejderhayla bu şehre hükmedebilir ama tek gemi bizi amacımıza fazla yaklaştırmaz.”

Dany bir parça soğan ısırdı ve kederli bir halde erkeklerin inançsızlığını düşündü. “Bin Tahtlı Salon’dan dönerken pazar yerinden geçtik,” dedi Sör Jorah’a. “Quaithe oradaydı.” Şövalyeye ateş büyücüsünü, alevden merdiveni ve maskeli kadının söylediklerini anlattı.

“Doğrusunu söylemem gerekirse bu şehirden seve seve ayrılırım ama Asshai’ye gitmek için değil,” dedi şövalye.

“Nereye?”

“Doğuya.”

“Burada bile krallığımdan yarım dünya uzaktayım. Daha da doğuya gidersem Batıdiyar’a, evime giden yolu asla bulamayabilirim.”

“Batıya giderseniz hayatınızı tehlikeye atarsınız.”

“Özgür Şehirler’de Targaryen Hanedanı’nın dostları var,” diye hatırlattı

Dany. “Xaro’dan ya da Safkanlılar’dan daha gerçek dostlar.”

“İllyrio Mopatis’ten bahsediyorsanız yanılıyorsunuz. İllyrio yeterli altın karşılığında sizi bir köleyi satar gibi çabucak satar.”

“Ağabeyim ve ben altı ay boyunca İllyrio’nun malikânesinde kaldık, istese o zaman satardı bizi.”

“Sattı zaten,” dedi Sör Jorah. “Khal Drogo’ya.”

Dany kızardı. Şövalye doğru söylüyordu ama söyleme şeklindeki sertlik Dany’nin hoşuna gitmemişti. “İllyrio bizi İşgalci’nin bıçağından korudu ve ağabeyimin davasına inandı.”

“İllyrio sadece kendi davasına inanır. Obur adamlar doğaları gereği aç gözlü olur ve yargıçlar dolandırıcıdır. İllyrio Mopatis hem obur hem de yargıç. Onun hakkında gerçekten bildiğiniz ne var?”

“Bana ejderha yumurtalarını verdiğini biliyorum.”

Şövalye güldü. “O yumurtalardan ejderha çıkacağını bilseydi üstlerine kendisi yatardı.”

Dany kendini gülümsemekten alamadı. “Ah, bundan şüphe etmem sör. İllyrio’yu tahmin ettiğinizden iyi tanıyorum. Güneşim ve yıldızımla evlenmek için Pentos’taki malikâneden ayrıldığımda henüz bir çocuktum ama kör ve sağır değildim. Artık çocuk da değilim.”

“İllyrio düşündüğünüz gibi dostunuz olsa bile sizi tahta çıkaracak kadar güçlü değil, ağabeyinizi çıkaracak kadar da değildi,” dedi şövalye inatla.

“Ama zengin,” dedi Dany. “Xaro kadar zengin değil belki ama bana gemiler ve adamlar kiralayacak kadar zengin.”

“Paralı askerler işe yarar,” diye kabul etti Sör Jorah. “Ama babanızın tahtını Özgür Şehirler’in süprüntüleriyle geri alamazsınız. Parçalanmış bir diyarı, topraklarını işgal eden bir ordudan daha hızlı bir araya getirecek bir şey yoktur.”

“Ben onların gerçek kraliçesiyim,” diye itiraz etti Dany.

“Siz, Ortak Dil’i bile konuşamayan adamlardan oluşan bir orduyla onların topraklarına çıkmak isteyen bir yabancısınız sadece. Batıdiyar’ın lordları sizi tanımıyor. Sizden korkmaları, size güvenmemeleri için her türlü sebepleri var. Denize açılmadan önce onları kazanmalısınız, en azından bir bölümünü.”

“Sizin önerdiğiniz gibi doğuya gidersem bunu nasıl yapabilirim?”

Şövalye bir zeytin yiyip çekirdeğini avcuna tükürdü. “Ben de bilmiyorum Majesteleri,” diye itiraf etti. “Ama bir yerde çok uzun süre kalırsanız düşmanlarınızın sizi daha kolay bulacağını biliyorum. *Targaryen* adı onları hâlâ korkutuyor, öyle çok korkutuyor ki bir çocuk taşıdığınızı öğrendikleri anda sizi öldürmek için bir adam gönderdiler. Ejderhalarınızı öğrendiklerinde ne yapacaklar?”

Drogon kolunun altına kıvrıldı, bütün gün güneşin altında kalmış bir taş kadar sıcaktı. Rhaegal ve Viseron bir et parçası için kavga ediyordu, kanatlarıyla birbirlerine vururlarken burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. *Benim öfkeli çocuklarım,* diye düşündü Dany. *Onlara zarar gelmemeli.* “Kuyruklu yıldız beni bir sebeple Qarth’a getirdi. Ordumu burada bulacağımı düşündüm ama bulamayacakmışım gibi görünüyor. Başka ne seçeneğim kaldı diye soruyorum kendime?” *Korkuyorum,* diye düşündü. *Ama cesur olmalıyım.* “Sabah gelin. Pyat Pree’ye gitmelisiniz.”

Tyrion

Kız hiç ağlamadı. Yaşı ne kadar küçük olursa olsun Myrcella Baratheon bir prenses olarak doğmuştu. *Ve ismine rağmen bir Lannister,* diye hatırlattı Tyrion kendine. *Jaime ve Cersei'nin kanı kadar.*

Kardeşleri *Hızlıdeniz*'in güvertesinden ayrılırken prensesin gülümsemesi hafifçe solmuştu elbette ama kız söylemesi gereken uygun lafları biliyordu, cesaret ve asalet dolu bir tavırla söyledi. Ayrılık vakti geldiğinde ağlayan Tommen, onu teselli edense Myrcella'ydı.

Tyrion vedalaşmayı dört yüz kürekli devasa savaş gemisi *Kral Robert'ın Çekici*'nin yüksek güvertesinden izledi. Kürekçilerin *Rob'ın Çekici* dediği gemi, Myrcella'nın refakatçilerinin ana kuvvetiydi. *Aslanyıldız*, *Cesuryel* ve *Leydi Lyanna* da savaş gemisiyle birlikte yelken açacaktı.

Lord Stannis'le birlikte Ejderha Kayası'na giden ve geri dönmeyen gemiler yüzünden halihazırda yetersiz olan donanmanın böyle büyük bir bölümünü göndermek Tyrion'ı huzursuz etmişti ama Cersei daha azına razı olmamıştı. Belki de akıllılık ediyordu. Eğer Myrcella, Güneş Mızrağı'na varamadan kaçırılırsa Dorne ittifakı parçalara ayrılırdı. Doran Martell şimdiye kadar sancak beylerini çağırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Martell, kız sağ salim Braavos'a vardığında ordusunu yüksek geçitlere kaydıracağına dair söz vermişti. Bu tehdit sayesinde Hudut lordları kime sadık olacakları konusunda bir kez daha düşünecekti ve kuzeye yürümeye hazırlanan Stannis duraksayacaktı. Bununla birlikte bütün bunlar bir oyundu aslında. Martellller bizzat Dorne'a saldırılmadığı sürece savaşa katılmayacaktı ve Stannis'in de bu kadar büyük bir aptal olduğu söylenemezdi. *Ama bazı sancak beyleri bu kadar aptal olabilir,* diye düşündü Tyrion.

Boğazını temizledi. "Emirleri biliyorsunuz kaptan."

"Biliyorum lordum. Kırıkpençe Burnu'na varana kadar kıyıyı takip edeceğiz ve karayı her zaman göreceğiz. Oradan Dar Deniz'e açılacağız ve Braavos'a gideceğiz. Hiçbir şekilde Ejderha Kayası'nın görüş alanına girmeyeceğiz."

“Ve bütün bu önlemlere rağmen düşmanla karşılarsanız?”

“Tek gemiyle karşı karşıya gelirsek kaçırtacağız ya da batıracağız. Birden fazlasıyla karşılarsak *Cesuryel, Hızlıdeniz*’in arkasına yapışıp onu koruyacak ve diğer gemilerimiz düşmanla savaşacak.”

Tyrion başıyla onayladı. En kötü ihtimal gerçekleşirse *Hızlıdeniz* kaçış aracı olarak kullanılacaktı. Büyük yelkenli, küçük bir gemiydi ve kaptanının söylediğine göre bütün savaş gemilerinden hızlıydı. Myrcella, Braavos’a vardığında güvende olacaktı. Tyrion, Sör Arys Oakheart’ı kızın yeminli kalkanı olarak gönderiyordu ve Braavos’tan Güneş Mızrağı’na kadar olan yol için Braavoslular’la anlaşmıştı. Stannis bile Özgür Şehirler’in en güçlüsü olan Braavos’un öfkesini uyandırmaya cesaret edemezdi. Kral Toprakları’ndan Güneş Mızrağı’na giden en kısa yol bu değildi ama en güvenlisiydi... ya da Tyrion böyle olduğunu umuyordu.

Lord Stannis’in bu yolculuktan haberi olsaydı donanmasını üstümüze göndermek için daha iyi bir zaman bulamazdı. Tyrion, nehrin Karasu Koyu’na döküldüğü noktaya baktı ve yeşil ufuk çizgisinde yelkenler görmediği için şükretti. Gelen son rapor Baratheon donanmasının hâlâ Fırtına Burnu’nda beklediğini ve Sör Cortnay Penrose’un kaleyi merhum Renly adına kuşatmacılara karşı savunduğunu söylüyordu. Bu esnada, Tyrion’ın vinç kulelerinin dörtte üçü tamamlanmıştı. Adamlar şu anda bile büyük taş bloklarını yerlerine yerleştiriyordu, kendilerini hasat şenlikleri sırasında çalıştıran Tyrion’a küfür ettiklerine de şüphe yoktu. Bırak etsinler. *On beş gün daha Stannis, senden bütün istediğim bu. On beş gün daha ve her şey tamamlanmış olacak.*

Tyrion yeğeninin Yüce Rahip’in önünde diz çöküp yolculuk için hayır duası almasını seyretti. Rahibin başındaki kristal taç güneş ışığını yakalıyor, Myrcella’nın yüzüne gökkuşağı düşürüyordu. Nehir kıyısından gelen sesler duayı duymayı imkânsız kılıyordu, Tyrion tanrıların daha keskin kulakları olmasını umut etti. Yüce Rahip bir ev kadar genişti, Pycelle’den bile daha gösterişli ve daha gevezeydi. *Yeter yaşlı adam, bitir artık. Tanrıların seni dinlemekten daha önemli işleri var. Benim de.*

Rahibin monoton mırıldanmaları sonunda bittiğinde Tyrion Rob’ın Çekici’nin kaptanıyla vedalaştı. “Yeğenimi sağ salim Braavos’a götür,

döndüğünde şövalyelik unvanı senindir," diye söz verdi.

Dik iskele tahtasından rıhtıma inerken üstündeki zalim bakışları hissedebiliyordu. Kadırga hafifçe sallanınca hareketlenen tahta, Tyrion'ın paytak yürüyüşünü daha beter hale getirmişti. *Bahse girerim ki kıkırdamamak için kendilerini zor tutuyorlar.* Kimse açık açık gülmeye cesaret edemiyordu ama Tyrion ahşap gıcırtılarına, halat hışırtılarına ve nehrin sesine karışan mırıldanmaları duyabiliyordu. *Beni sevmiyorlar,* diye düşündü. *Şaşıracak bir şey yok. Çirkinim, iyi beslendiğim belli ve onlar açlıktan kırılıyor.*

Bronn kalabalığın arasında yol açıp Tyrion'ı ablasının ve yeğenlerinin yanına götürdü. Kuzenine cömertçe gülümseyen Cersei kardeşini görmezden gelmeyi tercih etti. Cersei'nin, zarif boynundaki zümrüt kolye kadar yeşil gözleriyle Lancel'e kur yapmasını izledi Tyrion ve kendi kendine hafifçe gülümsedi. *Sırrını biliyorum Cersei.* Kraliçe son zamanlarda sık sık Yüce Rahip'i ziyaret ediyor, Stannis'le yapacakları savaştan zaferle çıkmaları için tanrılara dua ediyordu... ya da Tyrion'ın buna inanmasını istiyordu. Gerçekte, Yüce Baelor Septi'ni hızlıca ziyaret ettikten sonra kahverengi sıradan bir cübbenin altına saklanıp, Sör Osmund Karakazan gibi tuhaf bir adı olan vasıfsız bir şövalyeyle ve şövalyenin en az kendisi kadar kötü kokan kardeşleri Osney ve Osfryd'le buluşuyordu. Lancel, Tyrion'a her şeyi anlatmıştı. Cersei kendi paralı asker ekibini satın almak için Karakazanlar'ı kullanmak niyetindeydi.

Bırak entrikalarının tadını çıkarsın. Cersei, Tyrion'ı kandırdığını düşündüğü zamanlarda daha tatlı oluyordu. Karakazanlar kadını etkileyecek, sikkelerini alacak, istediği her şeyi yapacaklarına dair sözler vereceklerdi. Bronn her bakır meteliğin sikke sikke karşılığını verirken bunun ne önemi vardı ki? Cana yakın üç düzenbaz kardeş dolandırıcılık sanatında kan dökme işinden çok daha ustaydı. Cersei kendisine üç davul satın almayı başarmıştı. Karakazanlar kadının istediği bütün gürültüyü çıkaracaktı ama içleri boştu. Bu durum Tyrion'ı çok eğlendiriyordu.

Aslanyıldız ve *Leydi Lyanna,* Hızlıdeniz'e yol açmak için ağır ağır nehrin aşağısına doğru hareketlendiler. Kıyıdan yükselen birkaç tezahürat gökyüzündeki bulutlar kadar ince ve dağınıktı. Myrcella gülümsedi ve güverteden el salladı. Beyaz pelerini dalgalanan Sör Arys Oakheart kızın

arkasında duruyordu. Kaptan hareket emrini verdi ve kürekler *Hızlıdeniz*'i Karasu Nehri'nin şiddetli akıntısına itti. Geminin yelkenleri açıldı. Yelkenler, Tyrion'ın ısrarı üzerine beyazdı, Lannister kırmızısı değil. Prens Tommen hıçkırdı. "Bir yavru kedi gibi miyavlıyorsun," dedi Joffrey, kardeşine. "Prensler ağlamaz."

"Ejderha Şövalyesi Prens Aemon, Prenses Naerys şövalyenin erkek kardeşiyle evlendiği gün ağlamıştı," dedi Sansa. "İkiz kardeşler Sör Arryk ve Sör Erryk birbirlerini ölümcül şekilde yaraladıktan sonra gözlerinde yaşlarla can verdiler."

"Sessiz ol, yoksa Sör Meryn seni ölümcül şekilde yaralayacak," dedi Joffrey nişanlısına. Tyrion ablasına baktı ama Cersei, Sör Balon Swann'ın anlattığı bir şeyi dinlemekle meşguldü. *Oğlunun gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar kör mü gerçekten?* diye düşündü Tyrion.

Cesuryel küreklerini indirip *Hızlıdeniz*'in peşine takıldı. Kraliyet donanmasının en kudretlisi *Kral Robert'ın Çekici* en arkadaydı... ya da donanmanın Stannis'le Ejderha Kayası'na giden kısmından sonra ellerinde kalan en kudretli gemi... Tyrion gemileri dikkate seçmişti, Varys'e göre sadakati şüpheli olan kaptanların gemilerini tercih etmemeye özen göstermişti... ama Varys'in sadakati de şüpheliydi, Tyrion'ın içinde belli bir kaygı vardı. *Varys'e çok bel bağlıyorum. Sadece bana ait olan muhbirler bulmalıyım. Onlara da güveneceğimden değil.* Güven insanı öldürürdü.

Yine Serçeparmak'ı merak etti. Acı Köprü'ye gitmek için yola çıktığından beri Petyr Baelish'ten haber yoktu. Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi. Belki de her şey demekti. Varys bile hangisi olduğunu söyleyemiyordu. Hadım, Serçeparmak'ın başına bir talihsizlik geldiğini düşünüyordu. Öldürülmüş bile olabilirdi. Tyrion alay eder gibi gülmüştü. "Serçeparmak ölüyse ben de bir devim." Tyrelller'in Serçeparmak'ın götürdüğü evlilik teklifine ayak diriyor olması daha olasıydı, Tyrion onları suçlayamazdı. *Mace Tyrell olsaydım, Joffrey'nin kafasının bir kazıkta olmasını, aletinin kızımın içinde olmasına tercih ederdim.*

Cersei gitme vaktinin geldiğini söylediğinde küçük donanma koydan çıkmak üzereydi. Bronn, Tyrion'ın atını getirip eyerine oturmasına yardım etti. Bu

aslında Podrick Payne'in göreviydi ama çocuğu Kızıl Kale'de bırakmışlardı. Sırım gibi paralı askerin varlığı Pod'un varlığından daha güven vericiydi.

Şehir Muhafızları dar caddelerin kenarında sıralanmıştı. Mızraklarının ucu kalabalığı geride tutuyordu. Siyah zırhlar ve altın pelerinler giyen mızraklı süvarilerin başındaki Sör Jacelyn Bywater kafilenin en önündeydi. Onun ardından, kralın Lannister aslanlı ve Baratheon geyikli sancaklarını taşıyan Sör Aron Santagar ve Sör Balon Swann geliyordu.

Kral gri bir binek atı sürüyordu. Bukleli saçlarının üstüne altın bir taç yerleştirilmişti. Kestane rengi bir kısrağa binen Sansa Stark kralın hemen yanındaydı. Ay taşlarıyla süslü saç filesinin altındaki kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. Kral Muhafızları'ndan Tazı, kralın sağında ve Sör Mandon Moore, Sansa Stark'ın solundaydı.

Onların arkasında beyaz zırhlı ve pelerinli Sör Preston Greenfield'in eşlik ettiği, hâlâ içini çeken Prens Tommen vardı. Sonra Cersei; refakatçisi Sör Lancel'di, Meryn Trant ve Boros Blount tarafından korunuyordu. Tyrion ablasının hemen arkasında at sürüyordu. En arkada tahtırevanla yolculuk eden Yüce Rahip ve kraliyet maiyetinden oluşan uzun kuyruk vardı: Sör Horas Redwyne, Leydi Tanda ve kızı, Jalabbar Xho, Lord Gyles Rosby ve diğerleri. Kafilenin sonunu iki sıra muhafız kolluyordu.

Tıraşsız ve yıkanmamış yüzler, mızrak duvarının ardından içerleme dolu gözlerle kafileyi izliyordu. *Bundan zerre kadar hoşlanmıyorum,* diye düşündü Tyrion. Bronn, herhangi bir sorunu başlamadan bitirmek için kalabalığın arasına paralı askerler yerleştirmişti. Cersei de Karakazanları aynı amaçla kullanmış olabilirdi ama Tyrion bu önlemlerin işe yarayacağını düşünmüyordu. Eğer ateş fazlaca harlıysa, kaynayan puding kazanının içine birkaç kuru üzüm atmak taşmasına engel olmazdı.

Dar ve kıvrımlı Kanca'dan dönüp Yüksek Aegon Tepesi'ne tırmanmaya başlamadan önce Balıkçılar Meydanı'na girip Çamurlu Yol'dan geçtiler. Birkaç kişi, "Çok yaşa Joffrey," diye tezahürat yapıyordu ama bağıran her adama karşılık yüz sessiz adam vardı. Lannisterlar, perişan erkeklerden ve aç kadınlardan oluşan bir denizin içinde yüzüyor, aksi bakışlı gözlerin oluşturduğu dalgaları göğüslüyorlardı. Tyrion'ın hemen önündeki Cersei, Lancel'in anlattığı

bir şeye gülüyordu ama Tyrion ablasının bu neşesinin sahte olduğundan şüpheleniyordu. Etraflarındaki huzursuzluktan habersiz olması mümkün değildi fakat Cersei Lannister, her zaman cesaret gösterisini sergilemek gerektiğine inanırdı.

Yol yarılanmışken, feryat eden bir kadın iki muhafızın arasından zorla geçip kral ve eşlikçilerinin önünde durdu, ölü bebeğinin bedenini başının üstüne kaldırdı. Ceset morarmış, şişmiş ve grotesk bir şekil almıştı ama asıl ürkütücü olan annenin gözleriydi. Joffrey bir an için kadını ezip geçmeye niyetli gibi göründü fakat Sansa Stark kralın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral elini kesesine götürdü, içinden çıkardığı gümüş sikkeyi kadına attı. Gümüş sikke ölü bebeğe çarptı, yere düştü, altın pelerinlilerin bacaklarının arasından geçti ve kalabalığa doğru yuvarlandı. Bir an sonra onlarca adam sikke için kavga ediyordu. Anne bir kez olsun gözlerini kırpmamıştı. Zayıf kolları ölü oğlunun ağırlığıyla titriyordu.

"Onu bırakın Majesteleri," dedi Cersei. "Zavallıya biz bile yardım edemeyiz."

Anne onu duymuştu. Kraliçenin sesi kadının harap olmuş sinirlerini tamamen kesmişti. Yüzü tiksintiyle çarpıldı. *"Fahişe!"* diye bağırdı. *"Kral Katili'nin orospusu!"* Eliyle Cersei'yi işaret ederken ölü bebeği bir un çuvalı gibi yere düştü. *"Kardeşbeceren kardeşbeceren kardeşbeceren."*

Tyrion dışkıyı kimin fırlattığını görmemişti. Sansa'nın bağrışını ve Joffrey'nin küfrettiğini duydu, başını çevirip baktığında kralın yanağındaki kahverengi pisliği sildiğini gördü. Altın renkli saçlarında daha fazla vardı ve Sansa'nın kucağı da pislikle kaplıydı.

"Bunu kim attı?" diye bağırdı Joffrey. Parmaklarını saçlarının içinden geçirdi ve bir avuç boku yere fırlattı. "Bunu atan adamı istiyorum!" dedi. "Adamı getirene yüz altın ejderha vereceğim."

"Yukarıdaydı," diye bağırdı kalabalığın içinden bir adam. Kral çatılara ve balkonlara bakmak için atıyla bir çember çizdi. İnsanlar elleriyle çatıları gösteriyor, birbirlerine ve krala küfür ediyordu.

"Lütfen Majesteleri, bırakın gitsin," diye yalvardı Sansa.

Kral, kızı dinlemiyordu. "Bu pisliği atan adamı bana getirin! Yüzümü yalayarak temizleyecek ya da başını keseceğim. Tazı, onu bana getir!"

Sandor Clegane emre itaat ederek eyerinden indi ama değil çatıya çıkmak, insan duvarını geçip yürümek bile mümkün değildi. En öndekiler kaçmak için kıpırdanıp itişirken, en arkadakiler olup biteni görebilmek için öne doğru baskı yapıyordu. Tyrion felaket kokusu alıyordu. “Clegane, bırak. Adam çoktan kaçtı.”

“Onu *istiyorum!*” dedi Joffrey çatıyı göstererek. “Tazı, yolu aç ve onu bana...”

Kralın son sözleri bir ses fırtınasında kayboldu. Korku, nefret ve öfke dolu bir girdabın içindeydiler. *“Piç!”* diye bağırdı biri Joffrey’ye, *“canavar piç.”* Kraliçeye, *“Orospu,”* ve, *“Kardeşbeceren,”* diyordu sesler. Tyrion, *“Ucube,”* ve, *“Yarımadam,”* diyen çığlıklarla ıslanıyordu. Hakaretlerin arasında birkaç kişinin, *“Adalet,”* ve, *“Robb, Kral Robb, Genç Kurt,”* diye haykırdığını duydu Tyrion. Hatta, *“Stannis,”* ve, *“Renly,”* diyenler bile vardı. İnsanlar caddenin her iki yanından mızrak sırasını zorluyor, altın pelerinliler kalabalığı geride tutmak için uğraşıyordu. Taş, dışkı ve daha pis şeyler başlarının üstünde uçuşuyordu. “Bizi doyurun!” diye inledi bir kadın. “Ekmek,” diye bağırdı arkasındaki adam. “Biz *ekmek* istiyoruz, piç!” Göz açıp kapayıncaya kadar binlerce ses aynı şarkıyı söylemeye başladı. Kral Joffrey, Kral Robb ve Kral Stannis unutulmuştu. Kral Ekmek tek başına hüküm sürüyordu. *“Ekmek,”* diye feryat ettiler. *“Ekmek, ekmek!”*

Tyrion atını ablasının yanına sürdü ve bağırarak, “Kaleye,” dedi. *“Hemen!”* Cersei başıyla onayladı. Sör Lancel kılıcını kınından çıkardı. Kafilenin en önündeki Jacelyn Bywater emirler yağdırıyordu. Süvariler kalkanlarını kaldırdılar ve ilerlemeye başladılar. Mızrak duvarının arasından uzanan eller kralı yakalamaya çalışırken Joffrey atıyla tedirgin bir halde çemberler çiziyordu. Biri bacağını tutmayı başardı, sadece bir an için. Sör Mandon’ın kılıcı indi ve uzanan eli bileğinden ayırdı. Tyrion, Joffrey’nin atının karnına sert bir *şaplak* atıp, *“Sür!”* diye bağırdı yeğenine. Hayvan şaha kalktı, öne fırlayıp kalabalığı yararak dörtnala koşmaya başladı.

Tyrion kralın arkasından açılan boşluğa daldı. Bronn elinde kılıcıyla onun peşine düştü. Sivri bir taş başlarının üstünden geçti, çürük bir kabak Sör Mandon’ın kalkanında patladı. Sollarındaki üç altın pelerinli kalabalığın baskısına dayanamayıp yıkıldı. Kalabalık üstlerine doğru geliyordu. Yere düşen

insanlar eziliyordu. Tazı atından düşüp arkalarında kayboldu ama binicisiz aygır yanlarında dörtnala koşuyordu. Tyrion, Aron Santagar'ın eyerinden aşağı çekildiğini gördü, adamın taşıdığı Baratheon sancağı yırtılmıştı. Sör Balon kılıcını çekmek için Lannister sancağını yere attı. Biri kralın atının önünde sendeledi ve hayvanın ayaklarının altında ezilirken çığlıklar attı. Bir erkek, bir kadın ya da bir çocuk olabilirdi, Tyrion anlayamamıştı. Tyrion'ın yanında at koşturan Joffrey'nin yüzü kirece dönmüştü, beyaz bir gölgeye benzeyen Sör Mandon Moore kralın solundaydı.

Çılgınlık bir anda arkalarında kaldı, kendilerini gözcü kulesinin önündeki taşlık meydanda buldular. Bir dizi mızraklı asker kapıları tutuyordu. Sör Jacelyn yeni bir hücum için mızraklı süvarilerini çeviriyordu. Mızraklar kral ve kafilesinin yivli kapının altından geçmesi için aralandı. Sonunda, üstü yaylı adamlarla dolu, güven verecek kadar yüksek, soluk kırmızı duvarlar çevrelerini sardı.

Tyrion atından ne zaman indiğini hatırlamıyordu. Cersei, Tommen ve Lancel, hemen arkalarındaki Sör Meryn ve Sör Boros'la birlikte kale kapısından girerken, Sör Mandon titreyen kralın atından inmesine yardım ediyordu. Boros'un kılıcı kanlıydı, Meryn'in beyaz pelerini parçalanmıştı. Sör Balon miğfersiz bir halde avluya girdi. Atı köpük içindeydi ve hayvanın ağzından kan geliyordu. Horas Redwyne yarı delirmiş haldeki Leydi Tanda'yı getirdi. Leydinin kızı atından düşmüş ve geride kalmıştı. Yüzü her zamankinden daha gri olan Lord Gyles, Yüce Rahip'in tahtırevanının devrildiğini ve insanların ayaklarının altında ezilen rahibin çığlıklar atarak dualar ettiğini anlatıyordu. Jalabhar Xho, Sör Preston Greenfield'in rahibe yardım etmek için geri döndüğünü görmüştü ama emin değildi.

Tyrion, yanına gelip yaralı olup olmadığını soran üstadın hayal meyal farkına vardı. Hışımla avlunun karşısına yürüyerek yeğeninin yanına gitti, çocuğun boka bulanmış tacı başında çarpılmıştı. "Vatan hainleri," diye sayıklıyordu Joffrey. "Hepsinin başını kestireceğim. Hepsinin..."

Cüce, yeğeninin yüzüne öyle sert bir tokat attı ki oğlanın başındaki taç havaya uçtu. Sonra öfkeyle çocuğun üstüne atılıp yere devirdi. "Seni kör, kahrolası *aptal!*"

“Onlar vatan haini,” diye ciyakladı yerde yatan Joffrey. “Bana küfür ettiler ve üstüme saldırdılar!”

“*Köpeğini insanların üstüne saldın!* Ne yapmalarını bekliyordun? Bir köpek kollarını bacaklarını keserken uysalca diz mi çökeceklerdi? Seni şımarık, akılsız, küçük *oğlan!* Clegane’i öldürdün ve tanrılar bilir daha kaç kişiyi. Gel gör ki sen sıyrık bile almadın. *Lanet olsun sana!*” Yeğenini tekmeledi. Bunu yapmak o kadar iyi gelmişti ki Sör Mandon Moore onu çocuğun üstünden almasa devam edebilirdi. Bronn gelip Tyrion’ı tuttu. Cersei oğlunun yanına diz çöktü. Tyrion, Bronn’un ellerinden kurtuldu. “Kaç kişi geride kaldı?” Herkese bağırıyordu ve hiç kimseye.

“Kızım,” diye ağladı Leydi Tanda. “Yalvarırım biri gidip Lollys’i alsın...”

“Sör Preston dönmedi,” dedi Sör Boros Blount. “Aron Santagar da.”

“Sütanne de yok,” dedi Sör Horas Redwyne. Yaverlerin genç Tyrek Lannister’a taktığı alaycı lakaptı bu.

“Tyrion avluyu inceledi. “Stark kızı nerede?”

Bir an kimse cevap veremedi. Sonunda Joffrey, “Benim yanımdaydı. Nereye gitti bilmiyorum,” dedi.

Tyrion kalın parmaklarını zonklayan şakaklarına bastırdı. Sansa Stark’a bir zarar gelirse Jaime ölü sayılırdı. “Sör Mandon, kızı siz koruyordunuz.”

Sör Mandon Moore umursamaz görünüyordu. “Tazı yere düşünce öncelikle kralı düşündüm.”

“Doğru olan da buydu,” diye lafa karıştı Cersei. “Boros, Meryn, gidip kızı bulun.”

“Benim kızımı da bulun,” diye hıçkırdı Leydi Tanda. “Yalvarıyorum sörler...”

Kalenin güvenli duvarlarının dışına çıkmak fikri Sör Boros’u memnun etmemiş gibiydi. “Majesteleri,” dedi kraliçeye, “beyaz pelerinlerimiz insanların öfkesini körükleyebilir.”

Tyrion’ın midesi daha fazlasını kaldıramazdı. “Kahrolası pelerinini Ötekiler alsın! Onu giymeye korkuyorsan *çıkar.* Seni sersem... ama bana *Sansa Stark*’ı bul. Yoksa Shagga o çirkin kafanı ikiye bölüp içinde pudingden başka bir şey var mı diye bakar.”

Sör Boros öfkeden morarmıştı. “Sen bana mı *çirkin* diyorsun? *Sen?*” Hâlâ elinde tuttuğu kanlı kılıcını havaya kaldırdı. Bronn, Tyrion’ı sertçe çekip arkasına aldı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Cersei. “Boros, sana emredileni yap aksi takdirde pelerinini giydirecek başka birini buluruz. Ettiğin yemin...”

“İşte orada!” diye bağırdı Joffrey eliyle göstererek.

Sandor Clegane, Sansa’nın kestane rengi kısrağının sırtında kaleye giriyordu. Kız atın arkasına oturmuş, kollarını Tazı’nın göğsüne dolamıştı.

Tyrion seslendi, “Yaralı mısınız leydim?”

Sansa’nın alnındaki derin kesikten kan akıyordu. “Onlar... bir şeyler fırlatıyorlardı... taş, pislik, yumurta... Onlara söylemeye çalıştım, verecek ekmeğim olmadığını söylemeye çalıştım. Bir adam beni eyerimden aşağı çekti, Tazı onu öldürdü, sanırım... kolu...” Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini ağzına götürdü. “Onun kolunu *kesti*.”

Clegane kızı yere indirdi. Beyaz pelerini lekelenmiş, paralanmıştı. Sol kolundaki bir yırtıktan kan sızıyordu. “Küçük kuş kanıyor, biri onu kafesine götürüp şu kesikle ilgilensin.” Üstat Frenken emri yerine getirmek için öne atıldı. “Santagar’ın işini bitirdiler,” diyerek devam etti Tazı. “Dört adam onu yere yatırdı ve sırayla başını taşla ezdiler. Birinin bağırsaklarını döktüm ama Sör Aron’ın işine yaramadı.”

Leydi Tanda, Tazı’nın yanına gitti. “Kızım...”

“Onu hiç görmedim.” Tazı kaşlarını çatarak avluya baktı. “Atım nerede? O hayvana bir şey olduysa hesabını sorarım.”

“Bir süre yanımızda koştu, sonra ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Tyrion.

“Yangın!” diye bağırdı gözcü kulesinden gelen ses. “Lordlarım, şehirden duman yükseliyor. Bit Çukuru yanıyor.”

Tyrion tarif edilemeyecek şekilde yorgundu ama umutsuzluk için vakit yoktu. “Bronn, yanına istediğin kadar adam al ve su arabalarının taciz edilmesine engel ol.” *Tanrılar bize merhamet etsin, yangın çılgınateşe varacak olursa...* “Gerekirse bütün Bit Çukuru’nu gözden çıkarabiliriz ama yangın Simyacılar Loncası’na asla sıçramamalı. Anlaşıldı mı? Clegane, Bronn’la git.”

Tyrion, Tazı’nın gözlerinde kısacık bir an için korku gördüğünü düşündü.

Alevler, dedi içinden. *Beni Ötekiler alsın, alevlerden nefret ediyor tabi, tadını iyi biliyor çünkü.* Clegane'in gözlerindeki korku bir an sonra kaybolmuş yerini her zamanki öfkeye bırakmıştı. "Gideceğim," dedi. "Ama sen emrettiğin için değil, atımı bulmam gerek."

Tyrion, Kral Muhafızları'ndan geri kalan üç şövalyeye döndü. "Üçünüz de yanınıza birer çığırtkan alarak sokaklara dönün. İnsanlara evlerine gitmelerini söyleyin. Akşam çanı çaldıktan sonra hâlâ dışarıda olan herkes öldürülecek."

"Bizim yerimiz kralın yanı," dedi Sör Meryn şikâyet eder gibi.

Cersei bir yılan gibi öne atıldı. "Sizin yeriniz kardeşim neresi diyorsa orası." Tükürdü. "El, kralın sesiyle konuşur ve ona itaatsizlik etmek vatan hainliğidir."

Boros ve Meryn bakıştı. "Pelerinlerimizi giymeli miyiz Majesteleri?" diye sordu Sör Boros.

"İsterseniz çıplak gidin. İnsanlara erkek olduğunuzu hatırlatırsınız. Dışarıdaki tavırlarınızdan sonra unutmuş olabilirler."

Tyrion ablasının öfkesine engel olmadı. Başı zonkluyordu. Duman kokusu aldığını düşündü ama koku kızaran sinirlerinden geliyor da olabilirdi.

El Kulesi'nin kapısında Taş Kargalar'dan iki nöbetçi vardı. "Bana Timett oğlu Timett'i bulun," dedi Tyrion.

"Taş Kargalar, Yanık Adamlar'ın peşinden koşmaz," diye karşılık verdi vahşilerden biri.

Tyrion bir an kimlerle uğraştığını unutmuştu. "O zaman Shagga'yı bulun."

"Shagga uyuyor."

Tyrion çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. "Uyandırın."

"Dolf oğlu Shagga'yı uyandırmak kolay iş değil," diye sızlandı adam. "Öfkelendiği zaman korkunç oluyor." Söylene söylene gitti.

Shagga esneyip gerinerek geldi. "Şehrin yarısı isyan ediyor, diğer yarısı yanıyor, Shagga horlayarak uyuyor."

"Shagga sizin çamurlu sularınızın tadını sevmiyor, bu yüzden hafif biralarınızdan ve ekşi şaraplarınızdan içiyor, sonra da başı ağrıyor."

"Shae, Demir Kapı'nın yakınındaki malikânede. Onun yanına gidip güvende olmasını sağla, ne olursa olsun."

İri adam sırıttı, vahşi sakallarının altından sarı dişleri göründü. "Shagga kızı

buraya getirecek.”

“Sadece zarar görmemesini sağla. En kısa zamanda yanına gideceğimi söyle. Belki bu akşam, olmazsa yarın sabah mutlaka.”

Ama akşam olduğunda, yangınların büyük kısmının söndürülmesine ve isyancıların dağıtılmasına rağmen şehir hâlâ kaos içindeydi. Tyrion, Shae’in kollarının arasında olmayı ne kadar isterse istesin bu gece bir yere gidemeyeceğini anladı.

Tyrion’ın çalışma odasında, soğuk horoz ve esmer ekmekten oluşan akşam yemeklerini yerken, Jacelyn Bywater şehirdeki katliamın bilançosunu döktü. Akşam loşluğu yerini karanlığa bırakmıştı. Hizmetçiler mumları ve şömineyi yakmak için odaya girdiler ama Tyrion hizmetçileri öfkeyle kovdu. Ruhu bu oda kadar karanlıktı ve Bywater onu aydınlatacak şeyler anlatmıyordu.

Ölenlerin listesinin başında Yüce Rahip vardı, tanrılardan yardım dilenirken parçalara ayrılmıştı. *Açlıktan kırılan insanlar yürüyemeyecek kadar şişman bir rahibe iyi gözle bakmıyor,* düşündü Tyrion.

Sör Preston’ın cesedi önce gözden kaçmıştı. Şehir Muhafızları beyaz zırh giymiş bir şövalye arıyordu ama Preston o kadar zalimce ve defalarca bıçaklanmıştı ki bulunduğunda baştan ayağı kırmızı-kahverengiydi.

Sör Aron Santagar bir çukurda bulunmuştu. Ezilmiş miğferinin içindeki başı kırmızı bir lapaya dönüşmüştü.

Leydi Tanda’nın kızı, bir güveççi dükkânının arkasında elli adam tarafından tecavüze uğramıştı. Altın pelerinliler Lolly’yi Domuzbeli Sokağı’nda çırılçıplak ve kendini bilmez halde dolaşırken bulmuştu.

Tyrek hâlâ kayıptı. Yüce Rahip’in kristal tacı da öyle. Dokuz şehir muhafızı katledilmişti, iki katı da ağır yaralıydı. Kimse isyancılardan kaç kişinin öldüğünü saymakla uğraşmamıştı.

“Tyrek’in ölü ya da diri bulunmasını istiyorum,” dedi Tyrion, Bywater’ın konuşması bittiğinde. “Daha çocuk sayılır, merhum amcam Tygett’in oğludur. Babası bana her zaman nazik davranmıştır.”

“Onu bulacağız,” dedi Bywater. “Rahibin tacını da.”

“Ötekiler birbirlerini rahibin tacıyla becersin, umrumda değil.”

“Beni Şehir Muhafızları Kumandanı ilan ettiğinizde size her zaman

gerçekleri söylememi istemiştiniz.”

“İçimden bir ses anlatacaklarından hiç hoşlanmayacağımı söylüyor.”

“Bugün şehri tutmayı başardık lordum ama yarın için söz verememem. Kazan kaynamak üzere. Sokaklarda çok fazla hırsız ve katil var, kimsenin evi güvende değil. Sidiksu Dönemeci boyunca sıralanmış genelevlerden kanlı ishal yayılıyor. Ne bakır ne gümüş sikkeyle alınacak yiyecek kaldı. Önceden sadece çukurlarda mırıldanmaya cesaret edebiliyorlardı ama şimdi pazar yerinde, dükkânlarda açık açık ihanetten bahsediliyor.”

“Daha çok adama mı ihtiyacın var?”

“Şu an elimde olan adamların yarısına bile güvenmiyorum. Slynt, Şehir Muhafızları’nın sayısını üç katına çıkarmış ama muhafız olmak için altın renkli bir pelerinden fazlası gerekir. Yeni gelenlerin arasında iyi ve sadık adamlar da var fakat çoğunluğu eğitimsiz, disiplinsiz, ayyaş ve hain. Yalnızca kendi postlarına sadık adamlar bunlar. İş gerçekten savaşmaya geldiğinde dövüşmezler.”

“Dövüşmelerini hiç beklemedim zaten,” dedi Tyrion. “Duvarlarımızda gedik açıldığı an kaybettik demektir. Bunu en başından beri biliyorum.”

“Adamlarımın çoğu halkın içinden. Onlarla aynı sokaklarda yürümüş, aynı mataradan şarap içmiş, aynı dükkânda aynı kazanın içine kaşık sallamışlar. Hadımınız anlatmıştır, Kral Toprakları’nda Lannisterlar’a karşı sevgi beslendiği söylenemez. İnsanların çoğu, Aerys kapıları açtığında lord babanızın şehri nasıl yağmaladığını hatırlıyor. Hanedanınızın işlediği günahlar yüzünden şehrin cezalandırıldığını düşünüyorlar; ağabeyinizin Kral Aerys’i öldürmesi, Rhaegar’in bebeğinin katledilmesi, Eddard Stark’ın idamı ve Joffrey’nin adaletinin vahşeti. Bazıları, Kral Robert zamanında her şeyin daha iyi olduğunu söylüyor ve hatta Stannis kral olursa daha da iyi olacağını. Güveççilerde, meyhanelerde, genelevlerde bunlar konuşuluyor. Hatta kışlalarda, muhafız kulübelerinde bile.”

“Ailemden nefret ediyorlar, bunu söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Evet... ve ellerine bir fırsat geçerse karşınızda dururlar.”

“Ya benden?”

“Hadımınıza sorun.”

“Sana soruyorum.”

Bywater gözlerini hiç kırpmadan Tyrion’ın birbirinden farklı renkteki gözlerinin içine baktı. “En çok sizden nefret ediyorlar lordum.”

“En çok?” Bu adaletsizlik insanı boğabilirdi. “Onlara ölülerini yemelerini söyleyen, üstlerine köpeğini salan Joffrey’ydi. Beni nasıl suçlayabilirler?”

“Majesteleri yalnızca bir çocuk. Sokaklarda şeytani danışmanları olduğu konuşuluyor. Kraliçe hiçbir zaman halkın dostu olmadı, Lord Varys’e Örümcek demelerinin sebebi de sevgi değil elbette... ama en çok suçladıkları kişi sizsiniz. Kral Robert tahttayken ve her şey daha iyiyken ablanız ve Lord Varys buradaydı ama siz yoktunuz. Kral Toprakları’nı kibirli paralı askerlerle ve her istediklerini alan, kendi kanunlardan başkasını tanımayan kirli vahşilerle doldurduğunuzu söylüyorlar. Janos Slynt’i fazla dürüst bulduğunuz için sürgüne yolladığınızı, ahlâklı ve erdemli Pycelle’i size karşı gelecek kadar cesaretli olduğu için zindana attırdığınızı konuşuyorlar. Bazıları, Demir Taht’ı kendiniz için istediğinizi bile iddia ediyor.”

“Evet, bütün bunların yanı sıra çirkinim, canavarım ve şekilsizim, unutmayın.” Eli yumruğa dönüştü. “Yeterince duydum. Her ikimizin de yapacak bir sürü işi var. Beni yalnız bırakın.”

L*ord babam onca yıl beden nefret etmekte haklıydı belki, yapabildiğimin en iyisi buysa,* diye düşündü Tyrion yalnız kaldığında. Akşam yemeğinden geri kalanlara baktı. Soğuk ve yağlı horoz etinin görüntüsü midesini bulandırmıştı. İğrenerek tabağı ileri itti. Pod’a seslenip Varys’i ve Bronn’u çağırmasını söyledi. *En güvendiğim danışmalarım bir hadım ve bir paralı asker, leydimse bir fahişe. Bunlar benimle ilgili ne söylüyor?*

Bronn odaya geldiğinde karanlıktan şikâyet etti ve şöminenin yakılması için ısrar etti. Varys odaya girdiğinde ateş parıldıyordu. “Nerede kaldın?” diye sordu Tyrion hadıma.

“Kralın işleriyle uğraşıyordum lordum.”

“Ah, evet, *kral*,” diye mırıldandı Tyrion. “Yeğenim değil Demir Taht’ta oturmak, bir tuvalet çukurunda oturacak beceriye bile sahip değil.”

“Çıraklara iş öğretilmeli,” dedi Varys omuzlarını silkerek.

“Leş Sokağı’ndaki çırakların yarısı diyarı senin kralından iyi yönetir.” Bronn

masaya oturup horozun kanatlarından birini aldı.

Tyrion paralı askerin hürmetsiz tavırlarını görmezden gelmeye alışkındı ama bu sefer rahatsız olmuştu. “Sana yemeğimi bitirmen için izin verdiğimi hatırlamıyorum.”

“Yemeyecek gibi görünüyordun,” dedi Bronn ağzı et doluyken. “Şehir açlıktan kırılıyor, yiyecekleri ziyan etmek suç sayılır. Şarabın var mı?”

Birazdan kendisine şarap doldurmamı da isteyecek, diye düşündü Tyrion. “Fazla ileri gidiyorsun,” diye uyardı paralı askeri.

“Sen ise asla yeterince ileri gitmiyorsun.” Bronn kanat kemiğini yere fırlattı. “Diğer çocuk daha önce doğsaydı hayat ne kadar kolay olurdu, düşündün mü hiç?” Elini horozun göğsüne götürüp büyük bir parça et kopardı. “Ağlak olanı diyorum, Tommen. Kendisine söylenen her şeyi yaparmış gibi görünüyor, iyi bir kral da öyle olmalı.”

Paralı askerin ima ettiği şeyi anladığında Tyrion’ın omurgasından bir ürperti geçti. *Eğer Tommen kral olursa...*

Tommen’ın kral olabilmesi için tek yol vardı. Hayır, bunu, düşünemezdi bile. Joffrey onun kanındandı ve Cersei’nin olduğu kadar Jaime’nin de oğluydu. “Bunu söylediğin için kafanı kestirebilirim,” dedi Bronn’a ama paralı asker sadece güldü.

“Dostlar,” dedi Varys. “Tartışmak bize bir şey kazandırmaz. İkinize de yalvarıyorum, kalp alın.”

“Kimin kalbini?” diye sordu Tyrion. Aklına onlarca cazip seçenek geliyordu.

Davos

Sör Cortnay Penrose zırh giymemişti. Doru bir aygırın sırtında oturuyordu. Sancaktarı benekli gri bir ata biniyordu. Başlarının üstünde Baratheonlar'ın taçlı erkek geyiği ve Penroselar'ın kızıl-kahve zemin üstünde çapraz duran beyaz kuş tüyleri dalgalanıyordu. Sör Cortnay'in yaprak şekilli sakalı da kızıl-kahveydi ama başı tamamen saçsızdı. Kralın yanındaki grubun sayısından ve görkeminden etkilendiyse bile belli etmiyordu.

Zırh ve kalkanlardan çıkan metal sesleriyle tepeyi tırmandılar. Davos bile zırh kuşanmıştı ama bunun neden gerekli olduğunu bilmiyordu. Alışık olmadığı bu ağırlığın altında omuzları ve sırtı ağrıyordu. Kendisini hantal ve aptal hissediyordu. Burada ne işi olduğunu düşündü bir kez daha. *Kralın emirlerini sorgulamak bana düşmez ama yine de...*

Gruptaki her adam Davos Seaworth'ten daha soylu ve daha yüksek rütbeliydi. Kudretli lordlar sabah güneşinin altında ışıldıyordu. Gümüş kaplı altın süslemeli zırhları pırıl pırıldı, ipek gibi kuş tüyleriyle süslenmiş savaş miğferlerine mücevher gözlü canavarlar dövülmüştü. Davos bu zengin ve soylu kalabalığın içinde uygunsuz görünüyordu. Kral da Davos gibi kaynatılmış deri ve yünden yapılmış basit giysiler giyiyordu ama şakaklarının üstündeki kırmızı altın çember adama inkâr edilemez bir ihtişam katıyordu. Kral başını her hareket ettirdiğinde tacın alev şeklindeki uçları güneşle yanıyordu.

Kara Hayat sekiz gün önce Fırtına Burnu'ndaki donanmaya katıldığından beri Davos ilk kez Majesteleri'nin bu kadar yakınındaydı. Gelişinin ilk saatinde huzura kabul edilmek istemiş ama kralın meşgul olduğu yanıtını almıştı. Davos, kral yaverlerinden biri olan oğlu Devan'dan, Majesteleri'nin son zamanlarda sürekli meşgul olduğunu öğrenmişti. Stannis Baratheon artık kuvvetli bir adamdı. Lordlar cesetlerin etrafında uçuşan sinekler gibi kralın etrafını sarmıştı. *Stannis de ceset gibi görünüyor, Ejderha Kayası'ndan ayrıldığımdan beri yaşlanmış sanki.* Devan, kralın son zamanlarda neredeyse hiç uyumadığını da söylemişti. "Lord Renly'nin ölümünden sonra korkunç kâbuslar görmeye

başladı,” demişti delikanlı. “Üstatların iksirleri işe yaramıyor. Kralı sadece Leydi Melisandre sakinleştirip uyutabiliyor.”

Bu yüzden mi kralın çadırında kalıyor artık? diye merak etti Davos. Kralla birlikte dua etmek için mi? Yoksa kralı uyutmak için başka yöntemleri mi var? Gereksiz ve sormaya cesaret edemeyeceği bir soruydu bu, karşısındaki kendi oğlu olsa bile. Devan iyi bir çocuktu ama göğsündeki alevli kalp armasını gururla taşıyordu ve Davos onu akşam vakti gece ateşinin başında şafağın gelmesi için Işık Tanrısı’na yalvarırken de görmüştü. *O kralın yaveri,* dedi kendine. *Kralının tanrısına tapması beklenmedik bir şey değil.*

Fırtına Burnu’nun duvarlarının ne kadar yüksek ve kalın olduğunu neredeyse unutmuştu Davos. Kafilenin başındaki Kral Stannis dizginlerini çekti, Sör Cortnay ve sancaktarıyla arasında birkaç adım mesafe vardı. “Sör,” dedi zorlama bir nezaketle, atından inmek için hareketlenmedi.

“Lordum.” Bu daha nezaketsizdi ama beklenmedik değildi.

“Münasip olan, bir krala *Majesteleri* diye hitap etmektir,” dedi. Lord Florent. Göğüs kalkanında, laciverttaşından yapılmış çiçek halkasının içinden parlak burnunu çıkaran kızıl-altın bir tilki vardı. Parlaksu Kalesi’nin çok uzun, çok soylu ve çok zengin lordu, Renly’nin ölümünden sonra Stannis’in tarafına geçen ve eski tanrılarını bırakıp Işık Tanrısı’nı kabul eden ilk sancak beyiydi. Stannis, Kraliçe Selyse’yi amcası Axell’le birlikte Ejderha Kayası’nda bırakmıştı ama kraliçenin adamları her zamankinden daha kalabalık ve daha güçlüydü ve Alester Florent en önde gelenleriydi.

Sör Cortnay Penrose lordu duymazdan gelip Stannis’le konuşmayı tercih etti. “Bu oldukça etkileyici bir grup. Büyük lordlar Estermont, Errol ve Varner. Fossowayler’in yeşil elmasından Sör Jon ve kırmızı elmadan Sör Bryan. Kral Renly’nin Gökkuşağı Muhafızları’ndan Lord Caron ve Sör Guyard... *ve* kudretli Lord Alester Florent. Arkanızdaki meşhur Soğan Şövalyesi mi? Memnun oldum Sör Davos. Korkarım leydiyi tanımıyorum.”

“Benim adım Melisandre, sör.” Kadın zırh giymemişti, uçuşan kırmızı ipek elbisesi üstündeydi. “Kralınıza ve Işık Tanrısı’na hizmet ediyorum.”

“İyiliklerini dilerim,” dedi Sör Cortnay. “Ama ben başka tanrılara ve başka bir krala diz çöküyorum.”

“Sadece tek gerçek kral ve tek gerçek tanrı vardır,” dedi Lord Florent.

“Burada teoloji konuşmak için mi toplandık lordum? Bilseydim yanımda bir rahip getirirdim.”

“Neden burada olduğumuzu gayet iyi biliyorsunuz,” dedi Stannis. “Teklifimi düşünmeniz için on beş gününüz vardı. Kuzgunlarınızı gönderdiniz. Yardım gelmedi, gelmeyecek de. Fırtına Burnu tek başına ve benim sabrım tükendi. Son kez sör, size kalenin kapılarını açmanızı ve yasalar önünde zaten benim olanı bana teslim etmenizi emrediyorum.”

“Ya şartlar?” diye sordu Sör Cortnay.

“Değişmedi,” diye cevapladı Stannis. “İhanet suçunuzu affedeceğim, arkamda gördüğünüz lordları affettiğim gibi. Garnizonunuzdaki askerler benim hizmetime girmekte ya da zarar görmeden evlerine dönmekte özgürler. Silahlarınızı ve taşıyabileceğiniz kadar eşyanızı yanınıza alabilirsiniz ama atlarınıza ve yük hayvanlarınıza el koyulacak.”

“Edric Fırtına ne olacak?”

“Ağabeyimin piçi bana teslim edilmeli.”

“O halde cevabım hâlâ hayır lordum”

Kral çenesini sıktı. Bir şey söylemedi.

Onun yerine Melisandre konuştu. “Işık Tanrısı sizi kendi karanlığınızdan korusun Sör Cortnay.”

“Işık Tanrısı’nı Ötekiler becersin,” diye karşılık verdi Penrose.

Lord Alester Florent boğazını temizledi. “Dilinize dikkat edin Sör Cortnay. Majesteleri’nin çocuğa zarar vermek gibi bir niyeti yok. Çocuk, kralımızın kanını taşıyor ve aynı zamanda benim kanımı. Herkesin bildiği gibi annesi yeğenim Delena’ydı. Eğer krala güvenmiyorsanız bana güvenin. Benim onurlu bir adam olduğumu biliyorsunuz...”

“Sizin hırslı bir adam olduğunuzu biliyorum,” diyerek lordun lafını kesti Cortnay. “Benim çizmelerimi değiştirdiğim kadar kolay kral ve tanrı değiştirdiğinizi biliyorum. Tıpkı şu gördüğüm dönekler gibi.”

Kralın adamlarından öfke dolu homurtular yükseldi. *Cortnay çok haksız sayılmaz,* diye düşündü Davos. Kısa bir zaman öncesine kadar Fossowayler, Guyard Morrigen, Lord Caron, Lord Varner, Lord Errol ve Lord Estermont,

Renly'ye bağlıydı. Onun çadırında oturmuş, savaş planları yapmasına yardım etmiş ve Stannis'i nasıl devireceklerini konuşmuşlardı. Lord Florent de onlarla birlikteydi, Kraliçe Selyse'nin öz amcasıydı ama bu durum Parlaksu Kalesi Lordu'nun Renly'ye diz çökmesine engel olmamıştı çünkü Renly yükselen yıldızdı.

Bryce Caron atını bir iki adım öne yürüttü. Sırtındaki gökkuşağı pelerini koydan esen rüzgârla dalgalanıyordu. "Buradaki hiçbir adam dönek değil sör. Ben Fırtına Burnu için bağlılık yemini ettim ve kalenin haklı lordu Kral Stannis'tir... *ve* gerçek kralımız da odur. Baratheon Hanedanı'nın son erkeği, Robert'ın ve Renly'nin veliahtıdır."

"Öyleyse Çiçek Şövalyesi neden aranızda değil? Ve Mathis Rowan nerede? Randyll Tarly? Leydi Oakheart? Renly'yi en çok sevenler neden burada, yanınızda değil? *Tarthlar'ın Brienne'i nerede, sorarım size?*"

"O mu?" Sör Guyard Morrigen güldü. "Kaçtı. Kaçması gerekirdi. Kralı katleden onun elleriydi."

"Bu bir yalan," dedi Sör Cortnay. "Brienne'i, Akşamgüneşi Kalesi'nde babasının dizinin dibinde oyunlar oynayan küçük bir kız olduğu zamanlardan beri tanırım ve Akşam Yıldızı onu buraya, Fırtına Burnu'na gönderdiğinde daha da iyi tanıdım. Brienne, Renly'yi ilk gördüğü anda ona âşık olmuştu. Bunu kör bir adam bile görebilirdi."

"Bu doğru," dedi Lord Florent rahat bir tavırla. "Ve kendisini reddeden adamı öldürecek kadar çıldıran ilk kadının Brienne olduğunu da söyleyemeyiz. Gerçi bana soracak olursanız, ben kralı öldürenin Leydi Stark olduğuna inanıyorum. Bir anlaşma umuduyla Nehirova'dan kalkıp onca yol geldi ve Renly tarafından reddedildi. Renly'nin, oğlu için bir tehdit olduğunu düşündüğüne şüphe yok, onu bu yüzden ortadan kaldırdı."

"Brienne yaptı," diye ısrar etti Lord Caron. "Sör Emmon Cuy ölmeden önce defalarca yemin etti. Bu konuda size yemin edebilirim Sör Cortnay."

Sör Cortnay'in sesi tiksintiyle kalınlaşmıştı. "Bunun ne kıymeti olur? Görüyorum ki gökkuşağı pelerininizi giyiyorsunuz. Renly'yi koruyacağınıza dair *yemin* ettiğinizde ondan aldığınız pelerini. Renly öldüyse siz nasıl hayattasınız?" Guyard Morrigen'e döndü. "Aynı şeyi size de sorabilirim sör. Yeşil Guyard, öyle

değil mi? Kralının canını canıyla korumaya yemin etmiş şövalye? Benim böyle bir pelerinim olsaydı onu giymeye utanırdım.”

Morrigen parladı. “Dua et ki bu sadece bir görüşme Penrose, yoksa bu söylediklerin için dilini keserdim.”

“Ve erkekliğini attığın ateşe mi atardın?”

“Yeter!” dedi Stannis. “Işık Tanrısı, kardeşimin ihanet suçundan ötürü ölmesini uygun gördü. Fiili kimin gerçekleştirdiği önemli değil.”

“*Sizin* için değil,” dedi Sör Cortnay. “Şartlarınız duydum Lord Stannis. Bu da benim şartım.” Eldivenini çıkarıp kralın yüzüne fırlattı. “Teke tek dövüş. Kılıç, mızrak ya da arzu ettiğiniz başka bir silah. Sihirli kılıcınıza ve soylu derinize zarar gelmesini istemiyorsanız bir şövalye seçin ve ben de öyle yapayım.” Yırtıcı gözlerle Guyard Morrigen ve Bryce Caron’a baktı. “Bu yavruların ikisi de işe yarar sanırım.”

Sör Guyard’ın yüzü öfkeyle karardı. “Kralım izin verirse bu meydan okumaya seve seve karşılık veririm.”

“Ben de öyle,” dedi Bryce Caron, Stannis’e bakarak.

Kral dişlerini gıcırdattı. “Hayır.”

Sör Cortnay şaşırmış gibi görünmüyordu. “Şüphe ettiğiniz şey davanızın haklılığı mı yoksa kollarınızın gücü mü lordum? Alevli kılıcınızın üstüne işeyip onu söndüreceğimden mi korkuyorsunuz?”

“Siz benim aptal olduğu mu sanıyorsunuz sör?” diye sordu Stannis. “Yirmi bin adamım var. Hem denizden hem karadan kuşatılmış durumdasınız. Zaferim mutlakken neden teke tek dövüşü tercih edeyim?” Kral, parmağını Penrose’un yüzüne doğrulttu. “Sizi baştan uyarıyorum. Beni, benim kalemi fırtına kopararak almak zorunda bırakırsanız merhamet görmeyeceksiniz. Hepinizi ihanet suçuyla asacağım.”

“Tanrılar izin verirse. Fırtına koparın lordum ve bunu yaparken bu kalenin adını da hatırlayın.” Sör Cortnay atını mahmuzladı ve kale kapısına doğru koşturmaya başladı.

Stannis tek kelime etmedi, atını çevirip kamp alanına yöneldi. Diğerleri onu takip etti. “Bu duvarlara saldırırsak binlerce adam ölecek,” dedi yaşlı Lord Estermont, kralın anne tarafından büyükbabasıydı. “Tek canı tehlikeye atmak

elbette daha iyi. Biz davamızda haklıyız, tanrıların bizim şövalyemizi zaferle kutsayacağına şüphe yok.”

Tanrı, yaşlı adam, diye düşündü Davos. *Artık sadece bir tanrımız olduğunu unutuyorsun. Melisandre’nin Işık Tanrısı.*

“Ben seve seve dövüşürüm,” dedi Sör Jon Fossoway. “Kılıç dövüşünde Lord Caron ya da Sör Guyard kadar iyi olmadığım halde. Renly, Fırtına Burnu’nda kayda değer şövalyeler bırakmadı. Garnizon görevi yaşlı adamlar ve yeşil delikanlılar içindir.”

Lord Caron onayladı. “Fırtına Burnu’nu tek kılıç darbesiyle almak! Çok kolay bir zafer olur.”

Stannis adamların konuşmasını keskin bir bakışla böldü. “Saksağanlar gibi gevezelik ediyorsunuz ve onlardan daha az aklınız var. Sessizlik istiyorum.” Davos’a baktı. “Sör, benim yanımda at sürün.” Atını mahmuzladı ve takipçilerinden uzaklaştı. Yalnızca Melisandre kralın peşinden gitti, taçlı erkek geyiği içine almış alevli kalbin süslediği büyük sancağı taşıyordu. *Geyiği bütün olarak yutmuş gibi.*

Davos krala katılmak için lordların yanından geçip giderken adamların birbirlerine nasıl baktığını gördü. Bunlar soğan şövalyeleri değildi, köklü ve onurlu hanedanların gururlu erkekleriydi. Renly’nin bu adamlara asla Stannis gibi davranmadığını her nasılsa biliyordu Davos. Baratheonlar’ın en genci, ağabeyinin asla sahip olmadığı incelik ve nezaketle doğmuştu.

Krala yetiştiğinde atını yavaşlattı. “Majesteleri.” Kral Stannis yakından bakıldığında çok daha kötü durumda görünüyordu. Yüzü bir deri bir kemik kalmıştı ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

“Bir kaçakçı aynı zamanda insan sarrafı olmalı,” dedi Kral Stannis. “Bana Sör Cortnay Penrose hakkında ne düşündüğünü söyle.”

“İnatçı bir adam,” dedi Davos dikkatle.

“Ben ona ölümüne susamış derim. Af teklifimi yüzüme geri fırlatıyor. Hem kendi hayatını hem de o duvarların arkasındaki herkesin hayatını çöpe atıyor. *Teke tek dövüş?*” Kral alaycı bir şekilde güldü. “Beni Robert’la karıştırıyor olmalı.”

“Daha çok, umutsuz gibiydi. Teke tek dövüşten başka ne umudu var?”

“Yok. Kale düşecek. Ama bunu nasıl hızlıca yapacağız?” Stannis bir an düşündü. Davos nal seslerinin arasından kralın diş gıcırdatmasını duyabiliyordu. “Lord Alester, Yaşlı Penrose’u bir an önce buraya getirmem için ısrar ediyor. Sör Cortnay’in babası. Adamı tanıyorsun sanırım.”

“Elçiniz olarak gittiğimde Lord Penrose beni diğerlerine göre ayrı bir nezaketle karşılamıştı,” dedi Davos. “İşi bitmiş yaşlı bir adam, efendim. Hasta ve düşkün.”

“Florent onu daha gözle görünür bir şekilde düşürecek. Oğlunun gözlerinin önünde boynuna bir ilmik geçirerek.”

Kraliçenin adamına karşı çıkmak tehlikeliydi ama Davos krala her zaman doğruyu söyleyeceğine dair yemin etmişti. “Bence bu ahlâksızlık olur, efendim. Sör Cortnay inandığı şeylere ihanet etmektense babasının ölümünü izlemeyi tercih eder. Bir şey kazanmayız ve davamıza onursuzluk getiririz.”

“Ne onursuzluğu?” diye parladı Stannis. “Bu vatan hainlerinin canını bağışlamamı mı bekliyorsun?”

“Arkamızdakilerin canını bağışladınız.”

“Beni bu yüzden hor mu görüyorsun kaçakçı?”

“Ne haddime?” Davos fazla konuşmuş olmaktan korkuyordu.

Kral ısrarcıydı. “Şu Penrose denen adama lordlarımdan fazla itibar ediyorsun. Neden?”

“Çünkü inancına bağlı.”

“Ve arkamızdakiler değil mi?”

Davos çekingenlik oyunu oynayamayacak kadar ileri gitmişti, artık susamazdı. “Bu lordlar geçen yıl Robert’ın adamlarıydı. Bir ay önce Renly’nin. Bu sabah size bağlılar. Yarın kimin adamı olacaklar?”

Stannis kahkaha attı. Aniden, gürültüyle ve küçümseme dolu bir şekilde. “Sana söylemiştim Melisandre. Benim Soğan Şövalyem her zaman gerçekleri konuşur.”

“Onu çok iyi tanıdığınız belli Majesteleri,” dedi kırmızı kadın.

“Davos, seni fena halde özlemişim,” dedi kral. “Evet, arkamızda vatan hainlerinden oluşan bir kuyruk var, burnun seni yanıltmıyor. Lordlarım ihanetlerinde bile tutarsız. Onlara ihtiyacım var ama bilmelisin ki daha küçük

suçlar için cezalandırdığım daha iyi adamlar varken bu hainleri affetmek beni hasta ediyor. Beni suçlamaya hakkın var Sör Davos.”

“Siz kendinizi benim yapabileceğimden çok daha fazla suçlamışsınız Majesteleri. Tahtı kazanmak için bu lordlara ihtiyacınız var...”

“Parmaklarına ve her şeylerine,” diyerek sırıttı Stannis.

Davos hiç düşünmeden sakat elini boynundaki keseye götürüp içindeki parmakları yokladı. *Şans.*

Kral hareketi görmüştü. “Hâlâ oradalar mı Soğan Şövalyesi? Onları kaybetmedin mi?”

“Hayır.”

“Her zaman merak etmişimdir, onları neden saklıyorsun?

“Bana bir zamanlar ne olduğumu hatırlatıyorlar. Nereden geldiğimi. Bana sizin adaletinizi hatırlatıyorlar Majesteleri.”

“Adaletti,” dedi Stannis. “İyi bir davranış kötü davranışı yok etmez tıpkı kötü bir davranışın iyi olanı yok etmediği gibi. Her ikisinin de kendi ödülü vardır. Sen bir kahraman *ve* bir kaçakçıydın.” Arkasına dönüp Lord Florent ve diğerlerine baktı, gökkuşağı şövalyelerine ve döneklere. “Bu affedilmiş lordlar bunun iyi birer örneği. Gerçeği bilmeyen ve Joffrey’yi gerçek kralları sanan iyi ve sadık adamlar onun için savaşacak. Kuzeyli adamların aynı şeyi Robb için yapması da doğal ama akın akın kardeşimin sancağının altına giren bu lordlar Renly’nin bir işgalci olduğunu biliyorlardı. Gerçek krallarına sırt dönmelerinin tek sebebi güç ve zafer hayaliydi. Onların ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Evet onları affettim. Affettim ama unutmadım.” Bir süre sessiz kalıp adalet planını düşündü ve sonra aniden, “Halk Renly’nin ölümüyle ilgili neler söylüyor?” diye sordu.

“Yas tutuyorlar. Kardeşiniz çok seviliyordu.”

“Bir aptalı seven aptallar,” diye homurdandı Stannis. “Ama ben de kardeşim için yas tutuyorum. Bir zamanlarki küçük çocuk için, büyüdüğünde dönüştüğü adam için değil.” Tekrar sessizleşti. Bir süre sonra, “Cersei’nin ensest haberi halk tarafından nasıl karşılandı?” diye sordu.

“Ben onların arasındayken Kral Stannis diye bağırıyorlardı ama yelken açtıktan sonra neler dediklerini bilemem.”

“Yani anlattıklarımıza inanmadıklarını mı düşünüyorsun?”

“Kaçakçılık yaparken öğrendim ki bazı insanlar her şeye inanır bazıları da hiçbir şeye. Biz iki türle de karşılaştık. Etrafa yayılan bir hikâye daha vardı...”

“Evet,” diyerek Davos’un sözünü kesti Stannis. “Selyse bana boynuzlar takıp uçlarına ziller bağlamış. Kızımın babası yarım akıllı bir soytarıymış! İğrenç olduğu kadar saçma bir hikâye. Renly’yle görüştüğümüzde bu masalı yüzüme vurmaktan çekinmedi. Buna inanmak için Yamalı Yüz kadar delirmiş olmak gerekir.”

“Orası öyle Majesteleri... ama hikâyeye inansınlar ya da inanmasınlar anlatmaya bayılıyorlar.” Hikâye pek çok yere Davos’tan önce varmış ve onun anlatacağı gerçekleri çoktan zehirlemişti.

“Robert bir kadehin içine işese, insanlar kadehtekine şarap derdi. Ben onlara berrak ve soğuk su veriyorum ama yüzlerini buruşturup ne kadar tuhaf koktuğunu söylüyorlar.” Stannis dişlerini gıcırdattı. “Biri çıkıp kendimi sihirle domuza çevirdiğimi ve Robert’ı öldürdüğümü söylese ona da inanacaklar.”

“Konuşmalarına engel olamazsınız efendim,” dedi Davos. “Ama ağabeyinizin gerçek katillerinden intikam aldığınızda bütün diyar bu hikâyenin yalan olduğunu öğrenir.”

Stannis, Davos’un söylediklerini yarım kulakla dinliyormuş gibi görünüyordu. “Robert’ın ölümünde Cersei’nin parmağı olduğundan eminim. Onun için adalet sağlayacağım. Ned Stark ve Jon Arryn için de.”

“Ya Renly için?” Kelimeler Davos’un ağzından düşünmeden çıkmıştı.

Kral uzunca bir vakit konuşmadı. Sonra çok yumuşak bir sesle, “Bazen rüyamda görüyorum. Renly’nin ölümünü. Yeşil bir çadır, mumlar, çığlık atan bir kadın ve kan,” dedi. Stannis başını eğip ellerine baktı. “O öldüğünde ben hâlâ uyuyordum. Devan sana anlatır. Beni uyandırmaya çalışmış. Şafak vakti gelmiş, lordlarım endişeyle beni bekliyormuş. Zırhımı giymiş, atıma binmiş olmalıydım halbuki, Renly’nin şafakta saldıracağını biliyordum. Devan çırpınıp bağırdığımı söylüyor ama ne önemi var? Sadece bir rüyaydı. Renly ölürken ben çadırımdaydım ve uyandığımda ellerim temizdi.”

Sör Davos Seaworth hayalet parmaklarının kaşındığını hissediyordu. *Burada yanlış olan bir şeyler var,* diye düşündü bir zamanların kaçakçısı. Ama başını

sallayıp, “Anlıyorum,” dedi.

“Görüşme sırasında Renly bana bir şeftali uzattı. Benimle alay etti, bana meydan okudu, tehditler savurdu ve bir şeftali uzattı. Kılıcına davrandığını sandım ve kılıcıma uzandım. Amacı bu muydu, yüzümde korku mu görmek istedi? Yoksa bu da her zamanki saçma şakalarından biri miydi? Şeftalinin ne kadar tatlı olduğundan bahsederken kelimelerinin altında gizli anlamlar mı vardı?” Kral başını salladı, bir tavşanın boynunu koparmaya çalışan bir köpek gibi. “Beni bir parça meyveyle o kadar öfkelendirmeyi sadece Renly başarabilirdi. Hainlik yaparak kendi felaketini kendi hazırladı ama onu seviyordum Davos. Bunu şimdi anlıyorum. Yemin ederim ki mezarıma girerken bile kardeşimin uzattığı şeftaliyi düşüneceğim.”

Konuşurken kamp alanına varmışlardı. Sıra sıra çadırların, dalgalanan sancakların, kalkanların ve mızrakların yanından geçtiler. Hava; at pisliklerinin, dumanın ve ateşlerde kızaran etlerin kokusuyla ağırlaşmıştı. Stannis, Lord Florent ve diğerlerine bir saat içinde kral çadırında toplanmalarını söylemeye yetecek kadar bir süre dizginlerini çekti. Lordlar başlarıyla onaylayıp dağıldı. Davos ve Melisandre atlarını kral çadırına doğru sürdü.

Kral çadırlarının büyük olması doğaldı çünkü savaş konseyini oluşturan sancak beyleri orada toplanıyordu ama buradakinin, büyüklüğü dışında görkemli hiçbir şeyi yoktu. Yer yer altın rengine çalan koyu sarıya boyanmış ağır branda bezinden kurulmuştu. Tam bir asker çadırıydı, bir krala ait olduğunun tek belirtisi merkez direğin tepesinde dalgalanan kraliyet sancağıydı. Sancak ve kapıdaki muhafızlar; kendi armalarının hemen üstüne dikilmiş alevli kalp armasını göğüslerinde taşıyan, uzun mızraklarına yaslanmış bekleyen, kraliçenin adamlarıydı.

Seyisler gelip atlarından inmelerine yardım etti. Muhafızlardan biri Melisandre’nin elindeki ağır sancağı alıp direği yumuşak zemine sapladı. Devan, krala kapıyı açmak için çadırın önünde bekliyordu. Kapının diğer yanında daha yaşlı bir yaver vardı. Stannis tacını çıkarıp Devan’a verdi. “Soğuk su, iki kupa. Davos, bana katıl. Leydim, size ihtiyacım olduğunda haber göndereceğim.”

“Kral nasıl emrederse.” Melisandre eğildi.

Sabah güneşinin parlaklığından sonra çadırın içi serin ve loştu. Stannis ahşap

bir kamp sandalyesine oturup eliyle Davos'a diğer sandalyeyi gösterdi. "Seni bir gün lord yapacağım kaçakçı. Sırf Florent ve Celtigar'ı irkiltmek için. Gerçi sen bana teşekkür etmeyeceksin. Lord olmak senin için konsey toplantılarında bunalmak ve bu gürültücü katırların anırdığı şeylere ilgi duyuyormuş gibi yapmak anlamına gelir."

"Eğer bir işe yaramıyorlarsa onları neden yanınızda tutuyorsunuz?"

"Katırlar kendi anırma seslerini severler, başka neden olacak? Ve at arabamı çekmeleri için onlara ihtiyacım var. Ah, kırk yılda bir işe yarar bir fikir verdikleri de oluyor elbette ama bugün değil. Sanırım... ah, oğlun sularımızı getirdi bile."

Devan tepsiyi masaya koydu ve iki kil kupayı suyla doldurdu. Kral suyu içmeden önce kupanın içine bir çimdik tuz attı. Davos suyunu sade içti, kupadakinin şarap olmasını isterdi. "Konseyden bahsediyordunuz."

"Sana nasıl olacağını anlatayım. Lord Velaryon sabahın ilk ışıklarıyla kale duvarına saldırmamız için ısrar edecek. Ok yağmuru ve kaynar yağa karşı kancalar ve merdivenler. Genç katırlar bunun harika bir fikir olduğunu söyleyecekler. Estermont, kalenin içindekiler açlıktan kırılana kadar beklememizden yana olacak, tıpkı bir zamanlar Tyrell ve Redwyne'ın bana yapmayı denedikleri gibi. Bu bir yıldan fazla sürebilir ama yaşlı katırlar sabırlıdır. Lord Caron ve tekme atmayı seven diğerleri Sör Cortnay'in meydan okumasına karşılık verip her şeyi teke tek bir dövüşle tehlikeye atmayı göze alacak. Her biri kendisinin dövüş şövalyesi olmasını isteyecek ve ölümsüz bir şöhret hayali kuracak." Kral suyunu bitirdi. "Bana sen ne tavsiye ederdin kaçakçı?"

Davos cevap vermeden önce düşündü. "Bir an önce Kral Toprakları'na saldırın."

Kral homurdandı. "Fırtına Burnu'nu almadan bırakayım mı?"

"Sör Cortnay'in size zarar verecek kuvveti yok ama Lannisterlar'ın var. Kuşatma, çok uzun sürer. Teke tek dövüş fazla şüpheli. Taarruz, başarı garantisi olmadığı halde binlerce adamın ölümüne mal olur. Ayrıca, kaleyi almanıza gerek yok. Joffrey'yi tahttan indirdiğinizde, bu kale de diğerleriyle birlikte size bağlanmak zorunda. Lord Tywin Lannister'ın, Lannis Limanı'nı kuzeylilerden

kurtarmak için batıya gittiği söyleniyor...”

“Çok zeki bir baban var Devan,” dedi kral yanında duran delikanlıya. “Hizmetimde daha az lord ve daha fazla kaçakçı olmalı diye düşünmeme sebep oluyor. Ama bir noktada yanlışsın Davos. Gerek *var.* Eğer buradan Fırtına Burnu’nu almadan ayrılırsam, arkamdan yenildiğimi söyleyecekler. Buna izin veremem. Adamlar beni, kardeşlerimi sevdikleri gibi sevmiyorlar. Beni takip ediyorlar çünkü benden korkuyorlar... ve yenilgi korkunun ölümü anlamına gelir. Bu kale düşmeli.” Dişlerini gıcırdattı. “Evet ve *bir an önce.* Doran Martell sancak beylerini çağırdı ve dağ geçitlerini kuvvetlendirdi. Dornelular her an Hudutlar’a inebilecek şekilde konumlandı. Yüksek Bahçe çok önemli. Kardeşim kuvvetinin çok büyük bir bölümünü Acı Köprü’de bıraktı. Yaklaşık altmış bin adam. Orduyu benim komutama almaları için karımın kardeşi Sör Errol’u ve Sör Parmen Crane’i gönderdim ama henüz geri dönmediler. Sör Loras Tyrell’in benim elçilerimden önce Acı Köprü’ye vardığından ve orduyu kendi komutasına aldığından endişeleniyorum.”

“Kral Toprakları’nı bir an önce almamız için daha fazla sebebimiz var anlamına gelir bu. Salladhor Saan dedi ki...”

“Salladhor Saan sadece altın düşünür!” diye patladı Stannis. “Kafasını Kızıl Kale’nin altında yatan hazine hayalleriyle doldurmuş. Salladhor Saan hakkında daha fazla konuşmayalım. Lysli bir eşkıyadan askeri danışmanlık alacağım gün, tacımı çıkarıp siyahları kuşandığım gün olur.” Yumruğunu sıktı. “Bana hizmet etmek için mi buradasın kaçakçı, yoksa beni tartışmalarla yormak için mi?”

“Emrinizdeyim,” dedi Davos.

“Öyleyse beni dinle. Sör Cortnay’in teğmeni Fossowayler’in kuzeni olur. Lord Meadows, yirmi yaşlarında yeşil bir delikanlı. Penrose’un başına bir talihsizlik gelirse kalenin komutası bu delikanlıya geçecek. Kuzenleri, çocuğun benim şartlarımı kabul edip kaleyi teslim edeceğini düşünüyor.”

“Bu kalenin bir zamanlar genç bir kumandanı daha olduğunu hatırlıyorum. O da yirmisini geçmiş değildi.”

“Lord Meadows benim o zamanlar olduğum kadar inatçı değil.”

“İnatçı ya da korkak, ne fark eder? Sör Cortnay Penrose gayet zinde ve sağlıklı görünüyor.”

“Ölmeden bir gün önce benim kardeşim de öyle görünüyordu. Gece karanlık ve dehşet dolu Davos.”

Davos Seaworth ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. “Lordum, sizi anlamıyorum.”

“Beni anlamana ihtiyacım yok. Sadece hizmetin gerek. Sör Cortnay bugün içinde ölmüş olacak. Melisandre geleceğini alevlerinde gördü. Adamın ölümünü ve ölüm şeklini. Bir şövalye dövüşü sırasında ölmeyeceğini söylememe gerek yok sanırım.” Stannis elindeki kupayı uzattı. Devan tekrar doldurdu. “Melisandre’nin alevleri yalan söylemez. Ejderha Kayası’nda Renly’nin felaketini de görmüştü ve Selyse’ye anlatmıştı. Lord Velaryon ve dostun Salladhor Saan gemilerimi Joffrey’nin üzerine götürmemi isteyebilir ama Melisandre, Fırtına Burnu’na gelirsem kardeşimin kuvvetinin en önemli bölümünün benim olacağını söylemişti ve haklı çıktı.”

“A-ama,” diye kekeledi Davos. “Lord Renly buraya geldi çünkü siz kaleyi kuşatmıştınız. Daha önce Kral Toprakları’na gidiyordu, Lannisterlar’ın üstüne. Renly...”

Stannis öfkeyle kaşlarını çattı. “*Geliyordu, gidiyordu*, nedir bu? Ne yaptıysa onu yaptı. Sancaklarıyla ve şeftalileriyle buraya geldi, kendi felaketine... ve gelmesi benim için iyi oldu. Melisandre alevlerin içinde başka bir gün daha görmüştü. Yeşil zırhını kuşanmış Renly’nin, Kral Toprakları’nın duvarlarının dibinde bekleyen ordumu ezmek için güneye gittiği sabahı gördü. Eğer Renly’le orada karşılaşsaydım ölen ben olurdum.”

“Ya da kuvvetinizi kardeşinizinkine katıp Lannisterlar’ı deviriردiniz,” diye itiraz etti Davos. “Neden olmasın? Eğer Melisandre iki gelecek birden görebiliyorsa... her *ikisi* de doğru olabilir.”

Kral Stannis parmağını doğrulttu. “İşte orada yanılıyorsun Soğan Şövalyesi. Bazı ışıklar birden fazla gölge yaratır. Akşam ateşinin önünde dur ve kendi gözlerinle gör. Alevler yer değiştirir, dans eder, asla sabit durmaz. Gölgeler uzar, kısalır. Her adamın onlarca gölgesi olur. Bazıları diğerlerinden daha siliktir, hepsi bu. Gölgeler geleceğe de uzanır. Tek ya da daha çok gölge. Melisandre hepsini görür.

Bu kadını sevmiyorsun Davos, bunu biliyorum, kör değilim. Lordlarım da

sevmiyor. Estermont alevli kalbin hastalıklı bir tercih olduğunu düşünüyor ve geyikli sancak altında savaşmamız için yalvarıyor. Sör Guyard sancaktarımın bir kadın olmaması gerektiğini söylüyor. Diğerleri Melisandre'nin savaş konseyimde yeri olmadığını, onu Asshai'ye geri göndermem gerektiğini, geceleri çadırımda kalmasının günah olduğunu fısıldıyor. Evet, herkes fısıldıyor... ama Melisandre hizmet ediyor."

"Nasıl hizmet ediyor?" diye sordu Davas alacağı cevaptan korkarak.

"Etmesi gerektiği gibi." Kral, Davos'a baktı. "Ya sen?"

"Ben..." Davos dudaklarını yaladı. "Ben sizin emrinizdeyim. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Daha önce yapmadığın bir şey değil. Gece karanlığında kalenin altına bir tekne yanaştır, görünmeden. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Bu gece mi?"

Kral başıyla onayladı. "Küçük bir tekneye ihtiyacın olacak. *Kara Hayat* olmaz. Ne yaptığını kimse bilmemeli."

Davos itiraz etmek istiyordu. O bir şövalyeydi artık, kaçakçı değil, hiçbir zaman bir suikastçi de olmamıştı. Ama ağzını açtığında kelimeler dışarı çıkmadı. Karşısında *Stannis* vardı, lordu, her şeyini borçlu olduğu adam. Oğullarını da düşünmek zorundaydı. *Tanrılar merhamet edin, bu kadın sana ne yaptı?*

"Sessizleştin," dedi Stannis.

Ve sessiz kalmalıyım, dedi Davos kendine ama konuştu. "Efendim, artık anlıyorum ki kaleyi almak zorundasınız fakat başka yollar da var. Daha temiz yollar. Bırakın piç çocuk Sör Cortnay'de kalsın, o zaman teslim olacak."

"Çocuğu almalıyım Davos. *Almalıyım.* Melisandre alevlerin içinde bunu da gördü."

Davos başka cevaplar aradı. "Fırtına Burnu'nda Sör Guyard'ın, Lord Caron'ın ya da emrinizdeki diğer yüz yeminli kılıcın dengi şövalyeler yok. Teke tek dövüş... Sör Cortnay onuruyla teslim olmak için bu yolu bulmuş olamaz mı? Bu kendi ölümü anlamına gelse bile?"

Kralın yüzünden bulut gibi bir sıkıntı geçti. "Bir hainlik planlıyor bence. Şövalye dövüşü olmayacak. Sör Cortnay o eldiveni fırlatmadan önce ölü bir adamdı zaten. Alevler yalan söylemez Davos."

Ama doğru söylediklerini ispat etmek için bana ihtiyaçları var, diye düşündü Davos. Kendini bu kadar kötü hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ve kendini bir kez daha, gece karanlığında siyah yelkenli küçük bir tekneyle Gemikıran Koyu'nu geçerken buldu. Gökyüzü ve deniz aynıydı. Hava yine tuz kokuyordu. Teknenin gövdesinde gülüşen sular tam hatırladığı gibiydi. Kalenin çevresindeki bin kamp ateşi göz kırpıyordu, tıpkı on altı yıl önce, Tyrell ve Redwyne'ın ateşleri gibi. Ama geri kalan her şey farklıydı.

Geçen sefer Fırtına Burnu'na soğan kılığına bürünmüş hayat götürüyordum. Şimdiyse Asshaili Melisandre kılığına bürünmüş ölüm taşıyorum. On altı yıl önce gemisinin yelkenleri rüzgârın her esişiyle kamçı gibi şaklıyordu. Sesi kesmek için yelkenlerini indirmiş, sadece kürekleri kullanarak yola sessizce devam etmişti. Buna rağmen yüreği ağzındaydı. Redwyne kadırgalarındaki adamlar aradan geçen o kadar zamandan sonra gevşemişti. Davos'un gemisi kordonun içinden siyah saten gibi kayıp geçmişti. Bu sefer gördüğü gemilerin hepsi Stannis'e aitti. Tek tehlike kale duvarlarındaki gözcülerdi ve buna rağmen Davos bir yay kadar gergindi.

Melisandre bir oturak tahtasının üzerindeydi, vücudunu baştan aşağı örten kırmızı cübbesinin katlarının arasında kaybolmuştu. Başlığının altındaki yüzü solgundu. Davos suyu severdi. Altında sallanan bir güverte olduğu zaman en iyi uykularını uyurdu. Rüzgârın iç çekişi onun için ozanların arpların tellerinden çıkarabileceği en güzel seslerden daha tatlıydı. Ama bu gece deniz bile huzur veremiyordu ona. "Sizden korku kokusu alıyorum sör," dedi kırmızı kadın yumuşak bir sesle.

"Gece karanlık ve dehşet dolu, demişti biri bir zamanlar. Ve bu gece bir şövalye değilim ben. Bu gece kaçakçı Davos'um yine. Siz de soğan olsaydınız keşke."

Melisandre güldü. "Benden mi korkuyorsunuz? Yoksa yaptığımız şeyden mi?"

"*Sizin* yaptığınız şey. Ben bunun bir parçası değilim."

"Yelkenleri sizin eliniz açtı. Yekeyi sizin eliniz tutuyor."

Davos sessizce işini yapmaya devam etti. Kıyı sivri kayalarla doluydu bu yüzden koyu bir ucundan diğerine açıktan dolanıyordu. Tekneyi çevirmeden

önce dalgaların dönmesini bekleyecekti. Fırtına Burnu arkalarında gittikçe küçülüyordu ama kırmızı kadın umursamaz görünüyordu. “Siz iyi bir adam mısınız Davos Seaworth?” diye sordu.

İyi bir adam bunu yapıyor olur muydu? “Adamım,” dedi. “Karıma iyi davranırım ama başka kadınlar da tanıdım. Oğullarım için iyi bir baba olmaya çalıştım, bu dünyada bir yerleri olması için uğraştım. Evet, kanunları çiğnedim ama bu geceye kadar kendimi şeytan gibi hissetmedim. Benim hamurum karışık diyebilirim leydim, iyi ve kötü.”

“Gri bir adam,” dedi kırmızı kadın. “Ne beyaz ne de siyah ama her ikisinden de payını almış. Siz bu musunuz Sör Davos?”

“Olsam ne olur? Bana öyle geliyor ki insanların çoğu gri.”

“Eğer bir soğanın yarısı çürüyüp kararmışsa, o soğan çürük bir soğandır. Bir adam ya iyidir ya da kötü.”

Kamp ateşleri siyah gökyüzünde belli belirsiz bir ışığa dönüşmüştü, kara gözden kaybolmak üzereydi. Dönme zamanı gelmişti. “Başınıza dikkat edin leydim,” dedi. Yekeyi itti ve küçük tekne siyah suları bükerek dönmeye başladı. Melisandre sallanan serenin altında eğildi, tek eli küpeştedeydi, her zamanki gibi sakindi. Ahşap çatırdıyor, yelkenler şaklıyor, su şapırdıyordu. O kadar çok gürültü vardı ki insan bütün bu seslerin kaleden de duyulabileceğine yemin edebilirdi. Davos daha iyi biliyordu. Fırtına Burnu’nun denize bakan kalın duvarını delip geçebilecek tek ses kayalıklara çarpan sonsuz dalgaların sesiydi ki o bile hayal meyal duyulurdu.

Kıyıya doğru yol alırken arkalarında küçük dalgalar bırakıyorlardı. “Adamlardan ve soğanlardan bahsediyorsunuz,” dedi Davos kırmızı kadına. “Ya kadınlar? Onlar için de aynı şey geçerli değil mi? Siz iyi misiniz yoksa kötü mü leydim?”

Bu soru kadının kıkırdamasına sebep oldu. “Ah, iyiyim. Ben de bir çeşit şövalyeyim tatlı sör. Işık ve yaşam şövalyesiyim.”

“Ama bu gece bir adam öldürmek niyetindesiniz,” dedi Davos. “Üstat Cressen’i öldürdüğünüz gibi.”

“Üstadınız kendi kendini zehirledi. Beni zehirlemek niyetindeydi. Ben yüce bir güç tarafından korunuyordum, o korunmuyordu.”

“Ya Renly Baratheon? Onu öldüren kimdi?”

Kadın başını döndürdü. Başlığının altındaki gözleri kırmızı mum alevleri gibi yanıyordu. “Ben değildim.”

“Yalancı.” Davos artık emindi.

Melisandre bir kez daha güldü. “Karanlık ve akıl karışıklığında kaybolmuşsunuz Sör Davos.”

“Bu iyi bir şey.” Davos Fırtına Burnu’nun duvarları boyunca pırıldayan uzak ışıkları gösterdi. “Rüzgârın soğukluğunu hissedebiliyor musunuz? Nöbetçiler soğuktan korunmak için o meşalelerin dibinde iki büklüm halde. Biraz sıcaklık ve biraz ışık böyle bir gecede onlar için teselli demek. Ama bu teselli onları körleştiriyor ve bu yüzden geçişimizi göremeyecekler.” *Umarım.* “Şimdi bizi karanlık tanrısı koruyor leydim, sizi bile.”

Kadının gözleri biraz daha alevli yanıyormuş gibi göründü. “O ismi anmayın sör. Kara gözlerini üstümüze çekersiniz. O kimseyi korumaz, bana inanın. Kendiniz söylediniz, bizi meşaleler gizleyecek. Ateş. Işık Tanrısı’nın parlak hediyesi.”

“Dediğiniz gibi olsun.”

“Aslında onun dediği gibi.”

Davos rüzgârın değiştiğini hissediyordu, siyah yelkenlerin hareketinde görüyordu. Halatlara uzandı. “Yelkenleri indirmeme yardım edin. Yolun geri kalanında kürek çekeceğim.” Küçük tekne beşik gibi sallanırken birlikte yelkenleri bağladılar. Davos kürekleri siyah sulara indirirken, “Sizi Renly’ye kim götürdü?” diye sordu.

“Kimseye gerek yoktu,” dedi kadın. “Korunmasızdı. Ama burası... Fırtına Burnu eski bir kale. Bu taşlara kazınmış büyüler var. Hiçbir gölgenin geçemeyeceği kara duvarlar, unutulmuş, yaşlanmış ama hâlâ yerinde...”

“Gölge?” Davos teninin karıncalandığı hissediyordu. “Gölgeler karanlığın işidir.”

“Siz bir çocuktan daha cahilsiniz sör. Karanlıkta gölge olmaz. Gölgeler, Işık Tanrısı’nın hizmetkârı, ateşin çocuklarıdır. En parlak ışıklar en karanlık gölgeleri doğurur.”

Davos kaşlarını çatarak kadını susturdu. Tekrar kıyıya yaklaşıyorlardı ve

sular sesleri taşıyordu. Kürek çekti, küreklerin hafif sesi dalgaların ritminde kayboluyordu. Fırtına Burnu'nun denize bakan yanı bir uçurumun üstüne tünemişti, kireç beyazı dik kayalığın yüksekliği devasa perde duvarın boyuna eşitti. Uçurumun cephesinde açık bir ağız vardı ve Davos on altı yıl önce olduğu gibi dümeni o ağza kırdı. Tünel, kalenin altındaki bir mağaraya açılıyordu. O mağara eski fırtına lordlarının iskelesiydi.

Geçit sadece deniz kabardığında kullanılabilirdi ve hiçbir zaman daha az tehlikeli değildi ama Davos kaçakçılık yaparken edindiği becerilere hâlâ sahipti. Mağaranın ağzı önlerinde açılana kadar gemisini sivri kayaların arasından ustalıkla geçirdi. Dalgaların tekneyi içeri taşımasına izin verdi. Dalgalar tekneyi dövüyor, bir o yana bir bu yana beşik gibi sallıyordu. Kemiklerine kadar ıslanmışlardı. Davos, karanlığın içinde aniden beliren köpük kusan kayalardan kürekleri kullanarak son anda kurtuldu.

Sonunda tüneli geçtiler, karanlığa gömüldüler ve sular duruldu. Küçük tekne yavaşlayıp döndü. Kendi nefes seslerinin yankısı etraflarını sarmış gibiydi. Karanlık, Davos'u şaşırtmıştı. Buraya son gelişinde tünel boyunca dizilmiş meşaleler yanıyordu ve tavandaki katil deliklerinde aç gözleriyle aşağıyı izleyen adamlar vardı. Yivli kapı ileride bir yerdeydi, Davos biliyordu. Tekneyi yavaşlatmak için kürekleri kullandı ve neredeyse usulca kapıya doğru sürüklendiler.

"İçeriden biri kapıyı kaldırmazsa buradan öteye gidemeyiz," dedi Davos. Fısıltısı suyun üstünde pembe ayaklı fareler gibi sekti.

"Duvarların içinden geçtik mi?"

"Evet. Ama daha ileri gidemeyiz. Yivli kapının kazıkları suyun dibine kadar iniyor. Parmaklıkların arası bir çocuğun bile geçemeyeceği kadar dar."

Kadın cevap vermedi, bir hışırtı duyuldu ve sonra karanlığın ortasında parlak bir ışık belirdi.

Davos elini gözlerine siper etti, nefesi boğazında sıkışmıştı. Melisandre cübbesini kenara atıp boğucu elbisesini çıkardı. Çıplaktı ve karnında bir çocuk taşıyordu. Göğüsleri şişmiş, göbeği patlayacak kadar büyümüştü. *Tanrılar bizi koruyun*, diye fısıldadı Davos. Cevap olarak kadının boğazdan gelen derin ve pes kahkahasını duydu. Kadının gözleri köze dönüşmüştü. Terle ıslanan teni kendine

ait bir ışıkla parlıyor gibiydi. Melisandre *ışıldıyordu.*

Nefes nefese yere çöktü ve bacaklarını ayırdı. Mürekkep kadar siyah kan, baldırlarından aşağı akıyordu. Çığlığının sebebi acı olabilirdi ya da zevk, belki her ikisi birden. Davos kadının bacaklarının arasından çıkan çocuğun kafasını gördü. İki omuz kıvrılarak dışarı kaydı, siyah parmaklar Melisandre'nin gergin baldırlarını kavradı. Kırmızı kadın gölgenin bütünü dünyaya gelene kadar nefes nefese ıkındı. Gölge, Davos'tan uzundu, tünel kadar uzun, tekneye tepeden bakıyordu. Davos, parmaklıkların arasından geçip suyun üstünde hızla kayan gölgeyi sadece bir an için görebildi ama o an yeterince uzundu.

Davos gölgeyi tanıyordu. Tıpkı o gölgenin sahibi olan adamı tanıdığı gibi.

Jon

Çağrı gece karanlığında geldi. Jon dirseğinin üstünde doğruldu ve Uzunpençe'ye uzandı. Kamp hareketlenmişti. *Uyuyanları uyandıran boru,* diye düşündü.

Uzun ve pes nota, duyma eşiğinde geziniyordu. Çemberduvarın etrafında bekleyen nöbetçiler yerlerinden kımıldamamıştı, nefesleri donuyordu, başları batıya dönmüştü. Borunun sesi yavaş yavaş kaybolurken rüzgâr bile esmekten çekiniyor gibiydi. Adamlar battaniyelerinin altından çıkıp mızraklarına, kılıç kemerlerine uzandılar, sessizce hareket ediyor, dinliyorlardı. Bir at kişnedi, susturuldu. Orman bile bir an için nefesini tutmuştu sanki. Gece Nöbetçileri'nin kardeşleri, duymamak için dua ederek, duymaktan korkarak ikinci boru sesini bekledi.

Sessizlik tahammül edilemeyecek kadar uzayıp, kardeşler ikinci borunun duyulmayacağından emin olduklarında, az önceki endişelerini inkâr etmek istercesine sırıtıp şakalaşmaya başladılar. Jon Kar ateşe birkaç odun attı, kılıç kemerini taktı, çizmelerini giydi, pelerinini silkeleyip sırtına aldı. Ateş harıl harıl yanıyordu, giyinirken yüzüne vuran ısıdan memnundu. Lord Kumandan'ın çadırın içinde hareket ettiğini duyuyordu. Az bir zaman sonra Mormont çadırın kapısını açtı. "Tek boru?" Yaşlı Ayı'nın omzuna tüneyen kuzgun sessizdi, perişan görünüyordu.

"Evet lordum," diyerek onayladı Jon. "Kardeşler dönüyor."

Mormont ateşin yanına gitti. "Yarımel. Geç bile kaldı." Beklemekle geçirdikleri her gün Yaşlı Ayı'yı biraz daha huzursuz etmişti. "Adamlar için yemek hazırlasınlar, atlar için yem çıkarsınlar. Qhorin'i hemen görmek istiyorum."

"Onu size getiririm lordum." Gölge Kule'den gelen adamların günlerce önce varmasını bekliyorlardı. Ortaya çıkmadıklarında meraklanmaya başlamışlardı. Jon yemek ateşlerinin etrafında kaygılı konuşmalar duyuyordu ve konuşan sadece Efkârlı Edd değildi. Sör Ottyn Wythers bir an önce Kara Kale'ye geri

çekilmeye niyetliydi. Sör Mallador Locke, Qhorin'in izlerini takip edip Gölge Kule'ye gitmek, Yarımel'in başına neler geldiğini öğrenmek istiyordu. Ve Thoren Smallwood dağlara çıkacağını söylemişti. "Mance Rayder, Nöbet'le çarpışmak zorunda olduğunu biliyor," demişti, "ama bizi bu kadar uzak kuzeyde aramak aklına gelmez. Sütnehri'nin yukarısına yürürsek onu gafil avlarız. O daha neler olduğunu fark edemeden ordusunu parçalara ayırırız."

"Adamlarının sayısı bizden çok fazla," diyerek itiraz etti Sör Ottyn. "Craster, Rayder'in çok büyük bir ordu topladığını söylemişti. Binlerce adam. Bizse Qhoroin olmadan sadece iki yüz kişiyiz."

"Bin koyunun içine iki yüz kurt salın ve neler olduğunu izleyin sör," diye karşılık verdi Smallwood kendinden emin bir şekilde.

"O koyunların arasında keçiler de var Thoren," diye uyardı Jarman Buckwell. "Belki birkaç da aslan. Çıngıraklı, Köpekbaşlı Harma, Alfyn Kargakatili..."

"Onları ben de en az senin kadar iyi tanıyorum Buckwell," dedi Thoren Smallwood. "Ve hepsinin başını almaya niyetliyim. Bunlar *yabanıl.* Asker değil. Kadınların, çocukların ve kölelerin arasında birkaç yüz sarhoş kahraman. Onları siler süpürür, inletip ağıllarına geri yollarız."

Saatlerce tartışmış ve bir sonuca varamamışlardı. Yaşlı Ayı geri çekilemeyecek kadar inatçıydı ama apar topar Sütnehri'ne çıkıp çarpışmaya da niyeti yoktu. Sonunda, Gölge Kule'den gelecek adamları birkaç gün daha beklemeye ve gelmedikleri takdirde tekrar konuşmaya karar vermişlerdi.

Gelmişlerdi, yani karar daha fazla geciktirilemezdi. Jon bu kadarı için bile mutluydu. Mance Rayder'le savaşacaklarsa bunun bir an önce olmasını tercih ediyordu.

Efkârlı Edd'i ateş başında, ormandaki korucuların borusu habire öterken uyumanın imkânsızlığından şikâyet ederken buldu. Jon adama şikâyet etmek için yeni bir sebep daha verdi. Edd'le birlikte Hake'i uyandırdılar. Hake, Lord Kumandan'ın emirlerini küfürler ederek dinledi ama kısa zaman sonra bir düzine adam çorba pişirmek için sebze doğramaya başlamıştı.

Jon kampın diğer tarafına yürürken Sam oflaya puflaya geldi. Siyah başlığının altındaki yüzü solgun ve ay kadar yuvarlaktı. "Boruyu duydum.

Amcan geri döndü mü?”

“Sadece Gölge Kule’den gelen adamlar.” Benjen Stark’ın sağ salim geri döneceğine dair umuda tutunmak her geçen gün biraz daha güçleşiyordu. Yumruk’un eteğinde bulduğu pelerin amcasına ya da onun adamlarından birine ait olabilirdi, bu kadarını Yaşlı Ayı bile kabul etmişti ama ejderhacamlarını saran pelerin neden oraya gömülmüştü, kimse söyleyemiyordu. “Sam, gitmek zorundayım.”

Nöbetçiler gelenlere yol açmak için çemberduvarın çevresine çakılan kazıklardan birkaçını yarı donmuş topraktan çıkarıyordu. Fazla zaman geçmeden Gölge Kule’den gelen kardeşler tepeyi tırmanmaya başladı. Deri ve kürke bürünmüşlerdi. Biraz çelik ve bronz, sert yüzlerini örten uzun ve gür sakallar, adamları bindikleri küçük atlar kadar tüylü gösteriyordu. Jon, bazı adamların iki at sürdüğünü görünce şaşırdı. Yakından baktığında pek çoğunun yaralı olduğu fark etti. *Yolda sorun çıkmış.*

Jon daha önce hiç karşılaşmadıkları halde Qhorin Yarımel’i ilk görüşte tanıdı. Büyük korucu Nöbet’te efsane haline gelmişti; ağır sözlerin ve hızlı hareketlerin adamıydı, bir mızrak kadar uzun ve dikti, vakur duruşluydu. Adamlarının aksine tıraşlıydı. Miğferinin altından sırtına düşen saç örgüsünde kırağı vardı. Giydiği siyahlar öyle solmuştu ki artık gri oldukları söylenebilirdi. Dizgini tutan elinde sadece baş ve işaret parmağı kalmıştı; diğer parmakları bir yabanıl baltasını yakalarken kopmuştu, elleriyle yakalamasa kafasını ikiye ayıracak bir balta... Sakatlanan elini yabanılın yüzüne gömüp fışkıran kanı adamın gözlerine akıttığı söylenirdi, daha sonra kanla körleşen adamı katletmişti. O günden sonra Sur’un ötesindeki Yabanıllar, Qhorin’den daha acımasız bir düşman görmemişti.

Jon adamı selamladı. “Lord Kumandan Mormont sizi hemen görmek istiyor. Sizi çadırına götüreceğim.”

Qhorin eyerinden aşağı atladı. “Adamlarım aç ve atlarımızla ilgilenilmesi gerek.”

“Hepsiyle ilgilenilecek.”

Korucu atını kendi adamlarından birine verdi ve Jon’u takip etti. “Sen Jon Kar’sın. Babanın yüzünü almışsın.”

“Onu tanır mıydınız lordum?”

“Ben lord değilim. Nöbet’in kardeşlerinden biriyim sadece. Lord Eddard’ı tanırdım, evet. Ondan önce de babasını.”

Jon, Qhorin’in büyük adımlarına yetişebilmek için acele ediyordu. “Lord Rickard ben doğmadan önce ölmüş.”

“Nöbet dostuydu.” Qhorin arkasına baktı. “Bir ulu kurdun olduğu söyleniyor.”

“Hayalet şafakta geri döner. Geceleri avlanıyor.”

Efkârlı Edd, Yaşlı Ayı’nın yemek ateşinde domuz pastırması kızartıyor, kazanda bir düzine yumurta kaynatıyordu. Mormont ahşap-deri kamp sandalyesinde oturuyordu. “Senin için endişelenmeye başlamıştım. Yolda sorun mu çıktı?”

“Alfyn Kargakatili’yle karşılaştık. Mance, adamı Sur boyunca keşif yapması için yollamış, geri dönerken rastlaştık.” Qhorin miğferini çıkardı. “Alfyn bundan böyle diyar için sorun olmayacak ama yanındakilerden birkaçı dağlara dönmeyi başardı.”

“Kaybımız?”

“Dört kardeşimiz öldü. Bir düzine yaralı var. Zararımız düşmana verdiğimizin üçte biri kadar. İki tutsak aldık. Biri yarası yüzünden öldü ama diğeri sorgulamaya yetecek kadar hayatta kaldı.”

“En iyisi içeride konuşalım. Jon sana bir kupa bira getirsin. Yoksa sıcak şarap mı tercih edersin?”

“Kaynar su kâfi. Bir yumurta ve bir parça domuz pastırması.”

“Nasıl istersen.” Mormont çadırın kapısını kaldırdı, Qhorin Yarımel başını eğip içeri girdi.

Efkârlı Edd kazanın başında durmuş bir kaşıkla yumurtaları karıştırıyordu. “Bu yumurtaları kıskanıyorum,” dedi. “Şimdi biraz kaynamak işime gelirdi. Kazan biraz daha geniş olsaydı içine atlardım. Gerçi su yerinde şarap olmasını tercih ederdim. Sarhoş ve sıcak bir şekilde ölmekten daha beter şeyler de var. Kendisini şarapla boğan bir adam tanıdım. Şarap kötüydü ve adamın cesedi şarabı daha kaliteli hale getirmemişti.”

“O şarabı *içtin* mi?”

“Bir kardeşi ölü bulmak berbat bir şey. Sen de içki içmek ihtiyacı duyardın Lord Kar.” Edd kazanı tekrar karıştırıp içine bir çimdik muskat attı.

Jon huzursuzca ateşin yanına oturup bir sopayla közleri eşeledi. Mormont’un, kuzgunun ciyaklamalarıyla kesilen sesini, Qhorin’in daha pes tonlarını duyabiliyordu ama kelimeleri seçemiyordu. *Alfyn Kargakatili ölmüş, bu iyi.* Alfyn yabanıl akıncıların en kanlısıydı. Adını katlettiği kara kardeşler sayesinde almıştı. *Peki böyle bir zaferden sonra Qhorin neden bu kadar sıkıntılı?*

Jon, Gölge Kule’den gelen adamların kampın moralini biraz yükseltmesini umuyordu. Daha geçen gece su dökmek için kalktığında, beş ya da altı adamın bir ateşin etrafında alçak sesle konuştuklarını duymuştu. Chett çoktan Kara Kale’ye geri dönmüş olmaları gerektiğini söylüyordu. Jon dinlemek için durmuştu. “Bu keşif yaşlı bir adamın aptallığından başka bir şey değil,” dedi biri. “Bu dağlarda bulacağımız tek şey kendi mezarlarımız.”

“Ayazdiş’te devler varmış, varglar, daha beter şeyler,” dedi Kız Kardeşli Lark.

“Ben oraya gitmiyorum, yemin ederim.”

“Yaşlı Ayı sana başka seçenek sunacak değil.”

“Belki de biz ona başka seçenek sunmalıyız,” dedi Chett.

O anda köpeklerden biri başını kaldırıp havlamaya başladı ve Jon görünmemek için hızla uzaklaştı. *Bunları duymamam gerekirdi,* diye düşündü. Duyduklarını Mormont’a anlatmaya niyetlendi ama kardeşlerinin arkasından muhbirlik yapmak istemiyordu, bu kardeşler Chett ve Lark olsa bile. Sadece boş konuşmalardı, dedi kendine. *Üşümüşlerdi ve korkuyorlardı, hepimiz gibi.* Burada beklemek, ormanın üstündeki tepenin taşlı zirvesinde tüneyip yarının neler getireceğini merak etmek kolay değildi. *Görünmeyen düşman her zaman en korkutucu olandır.*

Jon yeni hançerini kınından çıkardı ve alevler siyah camın üstünde dans ederken silahını inceledi. Hançerin ahşap kabzasını kendisi yapmış, kolay kavranması için kendir beziyle kaplamıştı. Çirkindi ama iş görüyordu. Efkârlı Edd bu cam bıçakların bir şövalyenin, göğüs kalkanındaki dikenler kadar işe yaradığını söylüyordu ama Jon emin değildi. Ejderhacamı çelikten daha keskindi

fakat çok daha kırılgandı.

Oraya gömülmelerinin bir sebebi olmalı.

Grenn için de bir hançer yapmıştı. Ve Lord Kumandan için bir tane daha. Savaş borusunu Sam'e vermişti. Yakından incelediğinde borunun çatlak olduğunu fark etmişti ve bütün toprağı temizledikten sonra bile ses çıkartmayı başaramamıştı. Kasnağı da çentilmişti ama Sam eski şeyleri seviyordu, değersiz eski şeyleri bile. "İçki boynuzu yap," demişti Jon, arkadaşına. "O boynuzdan her içki içişinde Sur'un ötesinden İlk İnsanlar'ın Yumruğu'na kadar geldiğin keşif yolculuğunu hatırlarsın." Sam'e bir düzine mızrak ve ok ucu da vermişti. Geri kalanları şans getirmeleri için diğer arkadaşlarına dağıtmıştı.

Yaşlı Ayı hançerden memnun görünüyordu ama kemerinde çelik bir kılıcın olmasını tercih ediyordu. Mormont'un, pelerini kimin gömmüş olabileceğine ya da bunun ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu. *Belki Qhorin bilir.* Yarımel, Tekinsiz Orman'ın derinliklerini en iyi bilen kişiydi.

"Servisi sen mi yapacaksın yoksa ben yapayım mı?"

Jon hançeri kınına soktu. "Ben yaparım." İçeride neler konuşulduğunu duymak istiyordu.

Edd üç kalın dilim yulaf ekmeği kesti, dilimleri tahta bir tabağa yerleştirdi, üstlerine yağlı domuz pastırmalarından koydu ve bir kâseyi haşlanmış yumurtalarla doldurdu. Jon bir eline tabağı diğerine kâseyi alıp Lord Kumandan'ın çadırına girdi.

Qhorin bağdaş kurmuş halde yerde oturuyordu. Omurgası bir mızrak kadar dikti. Adam konuşurken mum alevi sert elmacık kemiklerinin üstünde titriyordu. "...Çıngıraklı, Ağlayan Adam ve irili ufaklı diğer bütün şefler," diyordu. "Onların da vargları varmış, mamutları ve hayal edebileceğimizden çok daha fazla güçleri. Bunlar tutsağın söyledikleri. Gerçek olduklarına dair yemin edemem. Ebben, adamın zaman kazanmak için hikâyeler anlattığını düşünüyor."

Jon tabağı iki adamın arasına koyarken, "Gerçek ya da yalan, Sur uyarılmalı," dedi Mormont. "Kralı da uyarmalıyız."

"Hangi kralı?"

"Hepsini. Gerçek ya da sahte. Benim için hepsi aynı. Madem diyara hükmetmek istiyorlar, diyarı korusunlar."

Yarımel bir yumurta aldı ve kabuğunu kâsenin kenarında kırdı. “Krallar yapacaklarını yapacak,” dedi yumurtayı soyarken. “Yaptıkları yeterli olmayacak. En iyi umudumuz Kışyarı. Starklar kuzeye gitmeli.”

“Evet, kesinlikle.” Yaşlı Ayı eline aldığı haritayı inceledi, kenara attı ve başka bir tanesini aldı. Çekicin nereye ineceğini düşünüyordu, Jon anlamıştı. Bir zamanlar, Sur’un uzandığı yüz fersah boyunca inşa edilmiş on yedi kale Gece Nöbetçileri’nin adamlarıyla doluydu fakat Nöbet küçüldükçe kaleler teker teker terk edilmişti. Şimdi yalnızca üç kalede garnizon vardı ve bu gerçeği Nöbet kadar Mance Rayder de biliyordu. “Sör Alliser, Kral Toprakları’ndan yeni adamlar getirecek, öyle umalım. Eğer Bozkalkan’dan Gölge Kule’ye, Uzun Mezar’dan Doğugözcüsü’ne adam yerleştirirsek...”

“Bozkalkan’ın büyük bölümü yıkıldı. Eğer adam, bulabilirsek Taşkapı daha çok işimize yarar. Belki Buz İzi ve Derin Göl de. Siperlerin arasında günlük gezici devriye olursa.”

“Evet, devriye. Yapabilirsek günde iki kere. Sur kendi başına zorlu bir engel. Savunmasız kalırsa düşmanı durduramaz ama epey oyalar. Ne kadar kalabalık olurlarsa o kadar fazla zamana ihtiyaç duyarlar. Arkalarında bıraktıkları boşluğa bakılırsa kadınları ve çocukları da getirmeliler. Gençleri ve hayvanları da... ip ya da el merdiveni tırmanabilen bir keçi gördün mü hiç? Basamaklar veya devasa rampalar inşa etmek zorundalar... Bir aydan uzun zamana ihtiyaçları olur. Mance en iyi seçeneğinin duvarın *altından* geçmek olduğunu biliyor. Bir kapıdan ya da...”

“Gedikten.”

Mormont’un başı sert bir şekilde döndü. “Ne?”

“Sur’u tırmanarak ya da altını kazarak geçmeyi planlamıyor lordum. Niyeti Sur’u kırmak.”

“Sur iki yüz on beş metre yüksekliğinde ve alt kısmı o kadar kalın ki; balta ve kazmalarla bir delik açmak yüz adam ve bir sene ister.”

“Kazma ve baltalarla değil.”

Mormont kaşlarını çatarak sakalını çekiştirdi. “Nasıl?”

“Nasıl olacak? Büyücülükle.” Qhorin yumurtanın yarısını ısırdı. “Mance bütün kuvvetini neden Ayazdiş’e çıkardı? Sert ve soğuk, üstelik Sur’dan çok

uzakta.”

“Sürüsünü korucularımın gözünden saklamak için dağları kullandığını düşünmüştüm.”

“Olabilir,” dedi Qhorin yumurtasının son lokmasını yerken. “Ama bence daha fazlası var. O yüksek ve soğuk yerlerde başka bir şey arıyor. İhtiyaç duyduğu bir şeyin peşinde.”

“Bir şey?” Mormont’un kuzgunu başını kaldırıp çığlık attı. Çadırın içinde çınlayan ses bir bıçak kadar keskindi.

“Bir güç. Tutsak ne olduğunu söyleyemedi. Belki de onu çok sert sorguladık ve pek çok şeyi anlatamadan öldü. Olup biteni bildiğinden şüpheliyim gerçi.”

Jon dışarıda esen rüzgârı duyabiliyordu. Çemberduvarın taşlarında titriyor, çadırların iplerini çekiştiriyor, tiz ve yüksek bir ses çıkarıyordu. Mormont düşünceli bir halde çenesini ovuşturdu. “Bir güç,” diye tekrar etti. “Tahmin etmeliydim.”

“Dağlara keşif grubu göndermelisiniz.”

“Daha fazla adamımı riske atmak istemiyorum.”

“En kötü ihtimalle ölürüz. Diyarı savunurken ölmeyeceksek neden siyahları kuşandık? Ben olsam on beş adam gönderirdim, beşli gruplar halinde üç ekip. Biri Sütnehri’ni, biri Çığlık Geçidi’ni araştırmak, diğeri de Dev Merdiveni’ne çıkmak için. Ekipleri Jarman Buckwell, Thoren Smallwood ve ben komuta ederiz. Şu dağlarda bizi nelerin beklediğini öğreniriz.”

“Öğreniriz,” diye bağırdı kuzgun. *“Öğreniriz.”*

Lord Kumandan Mormont derince bir iç çekti. “Başka bir seçenek göremiyorum,” dedi. “Ama geri dönmezseniz...”

“Birileri Ayazdiş’ten aşağı inecek lordum,” dedi korucu. “İnen, bizsek iyiyiz demektir. Gelen Mance Rayder olursa yolunun üstünde siz varsınız. Güneye yürüyüp sizi arkasında bırakamaz, peşine düşeceğinizi, ordusunu arkadan taciz edeceğinizi bilir. Saldırmak zorunda. Burası yeterince sağlam bir yer.”

“O kadar sağlam değil,” değil dedi Mormont.

“Hepimiz aynı şekilde ölürüz o halde. Ölümümüz Sur’daki kardeşlerimize zaman kazandırır. Boş kaleleri doldurmak, kapıları kapatmak, kralları ve lordları yardıma çağırmak, mancınıkları tamir edip baltalarını bilemek için vakitleri olur.

Hayatlarımız iyi harcanmış sikkelere dönüşür.”

“Öl,” diye homurdandı kuzgun, Mormont’un omuzlarında yürürken. *“Öl, öl, öl, öl.”* Yaşlı ayı, duyduğu cümlelerin ağırlığını taşıyamıyormuş gibi çökmüş ve sessiz bir halde oturuyordu. Sonunda, “Tanrılar beni affetsin. Adamlarını seç,” dedi.

Qhorin Yarımel başını çevirdi. Gözleri Jon’un gözleriyle buluştu ve uzun süre orada kaldı. “Güzel. Jon Kar’ı seçiyorum.”

Mormont irkildi. “O daha çocuk sayılır. Üstelik benim kâhyam. Bir korucu bile değil.”

“Tollett de sizinle ilgilenebilir lordum.” Qhorin iki parmaklı, sakat elini yukarı kaldırdı. “Eski tanrılar Sur’un ötesinde hâlâ çok güçlü. İlk İnsanlar’ın tanrıları... ve Starklar’ın.”

Mormont, Jon’a baktı. “Senin arzun nedir?”

“Gitmek,” dedi Jon bir çırpıda.

Yaşlı adam hüzünle gülümsedi. “Biliyordum.”

Jon, Qhorin Yarımel’le birlikte çadırdan çıktığında şafak sökmüştü. Rüzgâr siyah pelerinlerini uçuruyor, ateşteki kızıl renkli közleri havaya savuruyordu.

“Öğlen vakti yola çıkıyoruz,” dedi korucu. “Kurdunu bulsan iyi edersin.”

Tyrion

“Kraliçe, Prens Tommen’ı göndermeye niyetli.” Septin sessiz loşluğunda diz çökmüşlerdi, titreyen mum alevleriyle ve gölgelerle sarılmışlardı, yalnızlardı. Lancel buna rağmen fısıldayarak konuşuyordu. “Lord Gyles prensi Rosby’ye götürecek ve çocuğu bir uşak kılığında orada saklayacak. Saçlarını koyu renge boyayıp insanlara vasıfsız bir şövalyenin oğlu olduğunu söylemeyi planlıyorlar.”

“Halktan mı korkuyor yoksa benden mi?”

“İkisi de,” dedi Lancel.

“Ah.” Tyrion bu planla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Varys’in küçük kuşları bu sefer efendilerini yarı yolda mı bırakmıştı? Bazen örümceklerin bile uyuklayabileceğini düşündü... yoksa hadım, Tyrion’ın bildiğinden daha derin ve karışık bir oyun mu oynuyordu? “Teşekkür ederim sör.”

“Sizden rica ettiğim iyiliği bağışlayacak mısınız lordum?”

“Belki.” Lancel bir sonraki mücadelede kumandanlık istiyordu. Daha bıyıkları çıkmadan kendisini öldürmek için iyi bir yöntem seçmişti ama bütün genç şövalyeler yenilmez olduklarını düşünürdü.

Tyrion, kuzeni gittikten sonra septte biraz oyalandı. Savaşçı’nın mihrabında bir mum yaktı. *Kardeşimi koru seni lanet piç, o da senin gibi bir savaşçı.* Yabancı’nın önünde bir mum daha yaktı, kendisi için.

Aynı gece Kızıl Kale karanlığa gömüldüğünde Bronn geldi, Tyrion bir mektubu mühürlüyordu. “Bunu Sör Jacelyn Bywater’a götür.” Cüce altın rengi erimiş mumu parşömenin üstüne damlattı.

“Ne yazıyor?” Bronn okuma bilmiyordu bu yüzden küstahça sorular soruyordu.

“Yanına en iyi elli adamını alıp Gülyolu’na keşfe gitmesini söylüyor.”

“Stannis’in Kral Yolu’na çıkması daha olası.”

“Ah, biliyorum. Bywater’a mektupta yazanları görmezden gelmesini ve adamlarını kuzeye götürmesini söyle. Rosby Yolu’nda tuzak kursun. Lord Gyles bir iki gün içinde Kızıl Kale’den ayrılacak, kendi kalesine dönüyor, yanında on

iki silahlı asker, hizmetkârlar ve yeğenim olacak. Prens Tommen bir uşak gibi giydirilmiş olabilir.”

“Çocuğun geri getirilmesini mi istiyorsun?”

“Hayır. O kaleye götürülmesini istiyorum.” Çocuğu şehirden uzaklaştırmanın Cersei’nin en iyi fikirlerinden biri olduğuna karar vermişti Tyrion. Tommen, Rosby’de güvende olacaktı ve prensi ağabeyinden ayırmak Stannis’i de zora sokacaktı. Stannis şehri ele geçirip Joffrey’yi idam etse bile, tahtta hak sahibi olan bir Lannister’la daha mücadele etmek zorunda kalacaktı. “Lord Gyles kaçamayacak kadar hasta ve savaşamayacak kadar korkak. Kale kumandanına kapıları açmasını emredecektir. Bywater kale duvarlarını geçtiğinde garnizonu kovacak ve Tommen’ı güven içinde kalede tutacak. *Lord* Bywater kulağına nasıl geliyormuş bir sor bakalım.”

“Lord Bronn daha iyi tınlar. Prensi senin için ben de tutabilirim. Ucunda lordluk varsa çocuğu kucağımda zıplatır, gece ninnilerle uyuturum.”

“Sana burada ihtiyacım var,” dedi Tyrion. *Ve sana yeğenimi emanet edecek kadar güvenmiyorum.* Joffrey’nin başına bir şey gelirse Lannisterlar’ın Demir Taht üstündeki iddiası genç Tommen’ın omuzlarında olacaktı. Sör Jacelyn’in altın pelerinlileri, prensi savunurdu ama Bronn’un paralı askerleri düşmana satmaya meylederdi.

“Yeni lord eski lordu ne yapacak?”

“Beslemeyi unutmadığı sürece canı ne isterse yapabilir. Ölmesini istemiyorum.” Tyrion masadan kalktı. “Ablam, Kral Muhafızları’ndan birini prensle birlikte gönderecek.”

Bronn kaygılı görünmüyordu. “Tazı, Joffrey’nin köpeği, yanından ayrılmaz. Demiryumruk’un adamları diğerleriyle kolaylıkla başa çıkabilir.”

“İş adam öldürmeye varırsa Tommen’ın önünde yapılmasını istemiyorum, Bywater’a söyle.” Tyrion kahverengi yünden yapılmış ağır bir pelerini omuzlarına aldı. “Yeğenimin kalbi hassastır.”

“Onun bir Lannister olduğuna emin misin?”

“Kış ve savaştan başka hiçbir şeyden emin değilim ben. Gel. Yolun yarısını seninle birlikte gideceğim.”

“Chataya’nın yerine mi?”

“Beni çok iyi tanıyorsun.”

Kuzey duvarındaki yan kapıdan çıktılar. Tyrion atını mahmuzlayıp Karagölge Sokağı’ndan aşağı koşturdu. Nal seslerini duyan birkaç sinsi şekil, sokak aralarına kaçıştı ama kimse onlara yanaşmaya cesaret edemedi. Konsey, Tyrion’ın koyduğu sokağa çıkma yasağını uzatmıştı. Akşam çanı çaldıktan sonra dışarıda olmanın cezası ölümdü. Bu önlem Kral Toprakları’na bir ölçüde huzur getirmiş, sabahları sokak aralarında bulunan cesetlerin sayısını dörtte bire düşürmüştü ama Varys şehir halkının yasak yüzünden Tyrion’a küfür ettiğini söylemişti. *Küfür edecek nefesleri olduğu için şükretsinler.* Bakırcılar Sokağı’ndan geçerken karşılarına iki altın pelerinli çıktı ama adamlar kiminle uğraştıklarını anladıklarında El’in affını istediler ve uzaklaştılar. Bronn, Çamur Kapısı’na gitmek için güneye döndü.

Tyrion, Chataya’nın evine doğru at sürmeye devam etti ama sabrı aniden tükenmişti. Eyerinin üstünde döndü, arkasındaki caddeye baktı. Onu takip eden kimse yoktu. Bütün pencereler karanlıktı ya da sıkı sıkı örtülmüştü. Sokak aralarında esen rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. *Cersei’nin adamlarından biri beni takip ediyorsa fare kılığına girmiş olmalı.* “Hepsini becereyim,” diye homurdandı. Bu kadar temkinli davranmaktan yorulmuştu. Atına bir çember çizdirip tekrar mahmuzladı. *Peşimde biri varsa ne kadar iyi bir binici olduğunu göreceğiz.* Ay ışığıyla aydınlanan caddelerden, taş yollardan, dar ve kıvrımlı sokaklardan uçar gibi geçti, aşkına kavuşmak için koşuyordu.

Kapıyı çaldı, taş duvarlardan süzülen belli belirsiz müzik sesini duyuyordu. İbbenliler’den biri onu içeri aldı. Tyrion adama atını verirken, “Kim bu?” diye sordu. Elmas şekilli uzun pencerelerin camları sarı ışıklarla parlıyordu ve şarkı söyleyen bir erkek sesi duyuluyordu.

İbbenli omuzlarını silkti. “Koca göbekli bir şarkıcı.”

Tyrion ahırdan eve doğru yürürken ses yükseldi. Şarkıcıları hiçbir zaman sevememişti ve bu şarkıcıyı aynı cinsin diğerlerinden bile az seviyordu, henüz yüzünü bile görmeden... Tyrion kapıyı ittiğinde adam şarkı söylemeyi kesti. “Kral Eli’m.” Kel kafalı, fıçı göbekli adam diz çöktü. “Bu bir onur, bir onur,” diye mırıldanıyordu.”

“Lordum.” Tyrion’ı gören Shae gülümsedi. Kızın yüzüne hesapsızca yerleşen

bu gülümsemeyi seviyordu Tyrion. Gümüş kuşaklı mor ipek elbisesini giymişti bugün. Bu renkler kızın koyu saçlarına, pürüzsüz beyaz tenine yakışıyordu.

“Tatlım,” dedi Tyrion. “Bu kim?”

Şarkıcı gözlerini yerden kaldırdı. “Bana Symon Gümüşdil derler lordum. Şarkıcı, çalgıcı ve hikâyeciyim...”

“Ve büyük bir aptalsın,” diye adamın cümlesini tamamladı Tyrion. “İçeri girdiğimde bana neden seslendin?”

“Seslenmek mi? Ben sadece...” Gümüşdil’in dili kalaya dönüşmüş gibiydi. “Lordum, onurdur dedim...”

“Daha akıllı bir adam beni tanımamış gibi yapardı. Beni kandıracağından değil ama en azından denemiş olurdu. Ben şimdi ne yapacağım seni? Benim tatlı Shae’imi tanıyorsun, nerede yaşadığını biliyorsun, onu geceleri tek başıma ziyaret ettiğimi öğrendin.”

“Kimseye söylemem, yemin ederim.”

“Bu konuda ziyadesiyle aynı fikirdeyiz. Sana iyi geceler.” Tyrion, Shae’i alarak üst kata çıktı.

“Şarkıcım bir daha asla şarkı söylemeyecek,” diye dalga geçti Shae. “Adamı öyle korkuttun ki sesini kaçırdın.”

“Biraz korkmak daha tiz notaları söyleyebilmesine yardım eder.”

Shae yatak odasının kapısı kapattı. “Ona zarar vermeyeceksin değil mi?” Kokulu bir mum yaktı ve Tyrion’ın çizmelerini çıkarmak için eğildi. “Senin gelmediğin gecelerde onun şarkılarıyla eğleniyorum.”

“Keşke her gece gelebilseydim,” dedi Tyrion, kız çıplak ayaklarını ovarken. “İyi söylüyor mu?”

“Bazılarından iyi. Bazıları kadar iyi değil.”

Tyrion kızın yakasını açtı ve yüzünü, göğüslerinin arasına gömdü. Her zaman temiz kokuyordu, bu leş kokan şehirde bile. “İstersen kalsın ama gözünün önünde olsun. Şehirde dolaşıp hikâyeler yaymasını istemiyorum.”

“Yaymayacak...” diye cümlesine başladı Shae.

Tyrion kızın ağzını kendi ağzıyla kapadı. Yeterince konuşmuştu. Shae’in bacaklarının arasında bulduğu zevkin basit tatlığına ihtiyacı vardı. En azından burada kabul görüyordu, isteniyordu.

Sevişmeleri bittikten sonra kolunu kızın başının altından çekti, sabahlığını giyip bahçeye indi. Yarım ay, meyve ağaçlarının yapraklarını ve mermer banyo havuzundaki suyun yüzeyini gümüşe boyuyordu. Havuzun kenarına oturdu. Sağ tarafında bir yerden bir cırcır böceğinin neşeli ötüşü duyuluyordu. *Burada huzur var,* diye düşündü. *Ama ne kadar zaman daha?*

Hafif bir koku başını çevirmesine neden oldu. Shae kapıda duruyordu. Üstünde Tyrion'ın hediye ettiği gümüş renkli sabahlık vardı. *Kış kadar beyaz bir kız sevdim, saçlarında ay ışığı.* Kızın arkasında yalvaran kardeşlerden bir adam vardı. Leş gibi, yamalı bir cübbe giyiyordu. Çıplak ayaklarındaki çatlaklar pislik doluydu, boynuna deri bir kayışın ucunda sallanan bir küre asmıştı. Bir rahip küre yerine kristal takardı. Adamın kokusu fareleri bile öğürtebilirdi.

"Lord Varys seni görmeye gelmiş," dedi Shae.

Yalvaran kardeş, hayretler içinde kıza baktı. Tyrion güldü. "Elbette. Onu ben bile tanıyamamışken sen nasıl tanıdın?"

Shae omuzlarını silkti. "Varys işte. Sadece farklı giyinmiş."

"Farklı bir görüntü, farklı bir koku, farklı bir yürüyüş," dedi Tyrion. "Adamların çoğunu kandırırdı."

"Kadınların çoğunu da kandırırdı ama fahişeleri kandıramaz. Bir fahişe adamın kendisini görmeyi öğrenir, elbiselerini değil. Yoksa ölüsü bir sokak arasında bulunur."

Varys acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve bunun sebebi ayağındaki sahte yara kabukları değildi. Tyrion kıkırdadı. "Shae, bize biraz şarap getirebilir misin?" İçkiye ihtiyacı olabilirdi. Hadımın gece yarısı getirdiği haber her ne ise iyi olmadığı kesindi.

"Buraya geliş sebebimi size söylemeye neredeyse korkuyorum lordum," dedi Varys, Shae içeri gittiğinde. "Çok uğursuz havadislerim var."

"Sen kara tüyler giymelisin Varys. Kötü haberler taşıyan kuzgunlardan farkın yok." Tyrion rahatsız şekilde ayağa kalktı, bir sonraki soruyu sormaktan korkuyordu. "Jaime mi?" *Ona zarar verdilerse onları hiçbir şey kurtaramaz.*

"Hayır lordum. Başka bir mesele. Sör Cortnay Penrose ölmüş. Fırtına Burnu kapılarını Stannis Baratheon'a açmış."

Dehşet, Tyrion'ın aklındaki diğer bütün düşünceleri alıp götürmüştü. Shae

şarapla birlikte bahçeye döndüğünde bir yudum içti ve kadehi evin duvarına fırlattı. Ay ışığında simsiyah parlayan şarap taşlardan süzülürken, kız etrafa saçılan cam parçalarından korunmak için elini yüzüne kaldırdı. “Tanrılar onu *kahretsin!*” diye bağırdı Tyrion.

Varys bir ağız dolusu çürük dişi açıkta bırakacak şekilde gülümsedi. “Kimi lordum? Sör Cortnay’i mi yoksa Lord Stannis’i mı?”

“İkisini de.” Fırtına Burnu kuvvetliydi, bir yıl ya da daha uzun zaman dayanması gerekirdi... babasının Robb Stark’ın işini bitirmesi için yeterli bir zaman. “Bu nasıl olmuş?”

Varys, Shae’e baktı. “Lordum, leydiyi böyle kanlı ve korkunç hikâyelerle korkutmamıza gerek var mı?”

“Bir leydi korkar,” dedi Shae. “Ama ben korkmam.”

“Korkmalısın,” dedi Tyrion kıza. “Fırtına Burnu düştüyse Stannis’in bütün dikkatini Kral Toprakları’na vermesi an meselesidir.” Şarabı duvara fırlattığı için şimdi pişmandı. “Lord Varys, bize biraz müsaade edin, sizinle birlikte kaleye döneceğim.”

“Sizi ahırda bekliyorum.” Reverans yapıp uzaklaştı.

Tyrion, Shae’i yanına çekti. “Burada güvende değilsin.”

“Duvarlarım ve senin verdiğin muhafızlarım var.”

“Paralı askerler,” dedi Tyrion. “Altınlarımı çok seviyorlar ama onlar için can verirler mi? Bu duvarlara gelince, bir adam diğerinin omzuna çıkar ve göz açıp kapayıncaya kadar içeri girer. İsyan sırasında buna benzeyen bir malikâne ateşe verildi. Malikânenin sahibi olan altın ustasını sırf dolu bir kileri var diye öldürdüler, tıpkı Yüce Rahip’i parçalara ayırdıkları gibi, Sör Aron’ın kafasını ezdikleri gibi. Lollys’e elli kez tecavüz ettiler. Kral Eli’nin leydisini yakaladıklarında ne yaparlar sence?”

“Kral Eli’nin fahişesini mi demek istedin?” İri, cesur gözleriyle Tyrion’a baktı. “Ama leydin olabilirim lordum. Bana verdiğin o güzel elbiseleri giyerim, satenleri, ipekleri, bana aldığın mücevherleri takarım ve ziyafetlerde elini tutup yanında otururum. Sana erkek çocuklar doğururum, yapabileceğimi biliyorum... ve yemin ederim ki seni asla utandırmam.”

Sana olan aşkım beni yeterince utandırıyor. “Bu çok tatlı bir rüya Shae. Ama

unut. Sana yalvarıyorum. Asla gerçek olamaz.”

“Kraliçe yüzünden mi? Ben ondan da korkmuyorum.”

“Ama ben korkuyorum.”

“O halde onu öldür ve kurtul. Aranızda sevgi yok ki.”

Tyrion iç geçirdi. “O benim ablam. Kendi kanından birini öldüren adam hem tanrıların hem de insanların gözünde sonsuza dek lanetlenir. Bundan öte, biz onunla ilgili ne düşünürsek düşünelim o babam ve ağabeyim için çok kıymetlidir. Kral Toprakları’ndaki her adamı zekâmla alt edebilirim ama tanrılar, eli kılıçlı Jaime’nin karşısına çıkabilecek gibi donatmadılar beni.”

“Genç Kurt ve Lord Stannis’in de kılıçları var ama onlardan korkmuyorsun.”

Ne kadar az şey biliyorsun tatlım. “Onların karşısında Lannister Hanedanı’nın bütün gücüne sahibim. Ama Jaime ve babamın karşısında çarpık sırtımdan ve güdük bacaklarımdan başka bir şeyim yok”

“Bana sahipsin.” Shae vücudunu Tyrion’a yapıştırıp onu öptü.

Öpüşü her zaman olduğu gibi Tyrion’ı tahrik etmişti ama bu sefer kendini nazikçe geri çekti. “Şimdi değil. Tatlım, ben... pekala, bunu bir planın ilk tohumu olarak düşün. Sanırım seni kale mutfağına yerleştirmenin bir yolunu bulabilirim.”

Shae’in yüzü duruldu. “Mutfak mı?”

“Evet. Varys’le konuşayım. Bu konuda ondan daha akıllısını bulamam.”

Shae kıkırdadı. “Lordum, seni zehirlerim. Yaptığım yemekleri tadan her adam ne kadar iyi bir fahişe olduğumu söyledi.”

“Kızıl Kale’nin yeterince aşçısı var. Kasapları ve fırıncıları da. Sen bulaşıkçı rolü oynamalısın.”

“Bulaşıkçı kız,” dedi Shae. “Kaşındıran kahverengi yünlüler içinde. Lordum beni o kılıkta görmek mi istiyor?”

“Lordun seni canlı görmek istiyor,” dedi Tyrion. “İpek ve satenlerin içinde çanakları ovman zor olur.”

“Lordum benden bıktı mı yoksa?” Elini Tyrion’ın sabahlığının altına götürdü ve aletini tuttu. İki hızlı okşama sertleşmesine yetmişti. “Ama o beni hâlâ istiyor.” Güldü. “Mutfakta çalışan bir fahişeyi becermek ister miydiniz lordum? Eğer isterseniz beni una bulayıp meme uçlarımdan et sosu emebilirsiniz ve...”

“Kes şunu.” Kızın tavrı, girdiği bahsi kazanmak için bütün marifetlerini konuşturan Dancy’yi hatırlatmıştı Tyrion’a. Daha fazla şeytanlık yapmasını engellemek için Shae’i kenara itti. “Yatak oyunları oynamak için uygun bir zaman değil Shae. Hayatın tehlikede olabilir.”

Kız artık gülmüyordu. “Lordumu kızdırdıysam... amacım bu değildi, ben sadece... bana daha fazla muhafız versen olmaz mı?”

Tyrion derin bir nefes çekti. *Onun ne kadar genç olduğunu unutma,* dedi kendine. Kızın elini tuttu. “Mücevherlerinin yerine yenileri alınabilir ve şimdikilerden iki kat güzel yeni elbiseler diktirilir. Benim için bu duvarların arasındaki en değerli şey sensin. Kızıl Kale de tam anlamıyla güvenli değil ama buradan iyi. Senin orada olmanı istiyorum.”

“Mutfakta.” Sesi dümdüzdü. “Kap kacak ovarken.”

“Kısa bir zaman için.”

“Babam beni mutfak hizmetçisi yapmıştı,” dedi dudaklarını bükerek. “Bu yüzden kaçmıştım.”

“Seni fahişesi yaptığı için kaçtığını söylemiştin,” diye hatırlattı Tyrion.

“Bir de o yüzden. Ne bulaşık yıkamayı ne de aletinin içime girmesini seviyordum.” Başını kaldırdı. “Beni neden kulende tutamıyorsun? Lordların yarısının yatak ısıtan kadınları var.”

“Seni kaleye götürmem kesin olarak yasaklandı.”

“Aptal baban tarafından,” diyerek surat astı kız. “İstediğin kadar fahişe alabilecek yaştasın. Baban seni tüyü bitmemiş bir oğlan yerine mi koyuyor? Ne yapabilir ki? Popona mı vuracak?”

Tyrion kızı tokatladı. Çok değil ama yeterince sert bir şekilde. “Kahrolası,” dedi. “*Kahrolası*. Benimle asla *alay* etme. Sen yapma.”

Shae bir an konuşamadı. Sadece cırcır böceğinin şen sesi duyuluyordu. “Affedin lordum,” dedi sonunda ağır, kalın bir sesle. “Saygısızlık etmek istememiştim.”

Ben de sana vurmak istememiştim. Tanrılar bana acıyın, Cersei’ye benzemeye mi başlıyorum? “Hata ettik,” dedi. “Her ikimiz de. Shae, anlamıyorsun. On üç yaşımdayken bir çiftçinin kızıyla evlendim. Daha doğrusu bir çiftçinin kızı olduğunu sanıyordum. Aşkıyla körleşmiştim, onun da benim

için aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordum ama babam gerçeği yüzüme yapıştırdı. Benim kadınım, erkekliği tatmam için Jaime tarafından kiralanmış bir fahişeydi." *Ve ben her şeyin gerçek olduğuna inanacak kadar aptaldım.* "Lord Tywin dersi eve taşıyıp karımı muhafızlara verdi ve karım onlara zevk verirken izlememi emretti." *Ve diğerlerinin işi bittikten sonra ona son bir kez daha sahip olmamı. Son bir kez daha, aşk ve şefkatten zerre kalmamışken. 'Böylece onun kim olduğunu asla unutmayacaksın,' dedi. Ona karşı gelebilirdim ama aletim bana ihanet etti ve emredileni yaptım.* "Babam kızla işi bittikten sonra evliliğimizi iptal ettirdi. Hiç evlenmemişiz gibi olduğunu söyledi rahip." Shae'in elini sıktı. "Lütfen, El Kulesi hakkında daha fazla konuşmayalım. Çok kısa bir zaman için mutfaklarda kalacaksın. Stannis'le işimiz bittiğinde yeni bir malikânen ve ellerin kadar yumuşak ipeklilerin olacak."

Shae'in gözleri büyüdü ama Tyrion o bakışların altında saklananları okuyamıyordu. "Bütün gün ocak temizleyip tabak ovalarsam ellerim yumuşak olmaz. Sabun ve sıcak suyun içinde iyice çatlayıp sertleştiklerinde ellerimin size dokunmasını isteyecek misiniz?"

"Her zamankinden fazla," dedi Tyrion. "Onlara baktığımda ne kadar cesur olduğunu hatırlayacağım."

Kızın kendisine inanıp inanmadığını anlayamıyordu. Shae gözlerini yere indirdi. "Siz nasıl emrederseniz lordum."

Kızın bu gece gösterebileceği anlayış bu kadardı, Tyrion bunu açıkça görüyordu. Sızıyı biraz olsun azaltabilmek için az önce tokatladığı yanağı öptü. "Seni alması için birini göndereceğim."

Varys söylediği gibi ahırda bekliyordu. Atı sakat ve yarı ölü gibi görünüyordu. Tyrion eyerine oturdu, paralı askerlerden biri kapıları açtı. Konuşmadan at sürmeye başladılar. *Ona neden Tysha'yı anlattım? Tanrılar bana yardım edin,* diye düşündü, korkmuştu. Hiç konuşulmaması gereken sırlar vardı ve mezara götürülmesi gereken utançlar. Kızdan ne istiyordu, bağışlanma mı? Shae'in bakışları ne anlama geliyordu? Nefret duyduğu şey mutfakta bulaşık yıkama fikri miydi yoksa Tyrion'ın itirafı mı? *Ona bütün bunları anlattıktan sonra beni hâlâ seveceğini nasıl düşünebilirim?* dedi bir yanı ve diğer yanı, *seni aptal cüce, fahişeler sadece altınları ve mücevherleri sever,* diye alay etti.

Yaralı kolu atın attığı her adımda zonkluyordu. Ara sıra kolundaki kemiklerin birbirine sürtündüğünü duyar gibi oluyordu. Belki bir üstada görünüp ağrısı için bir ilaç almalıydı... ama Pycelle'in gerçek yüzünü gördüğü günden beri üstatlara güvenmiyordu. Üstatların kimlerle iş birliği yaptığını, hazırladıkları karışımlara neler kattıklarını yalnızca tanrılar bilebilirdi. "Varys," dedi, "Shae'i kaleye yerleştirmek zorundayım, Cersei'nin haberi olmamalı." Kısaca mutfak planından bahsetti.

Varys kıkırdadı. "Lordumun emirlerini yerine getiririm elbette... ama sizi uyarmalıyım, mutfaklar gözler ve kulaklarla doludur. Kimse ondan şüphelenmese bile kız binlerce soruya maruz kalır. Nerede doğdun? Annen baban kim? Kral Toprakları'na nasıl geldin? Gerçeği anlatamayacağı için yalan üstüne yalan söylemek zorunda kalır." Tyrion'a baktı. "Onun kadar genç ve güzel bir mutfak hizmetçisi merak kadar şehvet de uyandırır. Sıkıştırılır, sarkıntılık edilir, ellenir. Bulaşıkçı çocuklar geceleri yatağına girmeye çalışır. Yalnız bir aşçı onunla evlenmenin bir yolunu arar. Pastacılar unlu elleriyle göğüslerini avuçlar."

"Ellenmesini bıçaklanmasına yeğlerim," dedi Tyrion.

Varys kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir başka yol daha olabilir," dedi. "Leydi Tanda'nın kızının hizmetçisi kadının mücevherlerini araklıyor, bunu leydiye söylersem kızı kovar ve yeni bir hizmetçiye ihtiyaçları olur."

"Anlıyorum." Bu fikrin bazı imkânları vardı, Tyrion hemen gördü. Bir leydinin hizmetçisi mutfak çalışanlarından daha iyi giyinir, hatta birkaç parça mücevher bile takabilirdi. Bu Shae'i mutlu ederdi. Üstelik Cersei, Leydi Tanda'nın histerik ve can sıkıcı, kızı Lollys'in de yarım akıllı olduğunu düşünüyordu, yani anne kıza dostluk ziyaretleri yaptığı söylenemezdi.

"Lollys ürkek ve saf bir kız, kendisine anlatılan hikâyeye hemen inanır," dedi Varys. "Tecavüzcüler bekâretini aldığından beri odasından çıkmaya korkuyor, yani Shae gözlerden uzakta... ama teselli edilmeye ihtiyaç duyduğunuzda ulaşabileceğiniz kadar da yakınınızda olur."

"El Kulesi sürekli gözleniyor, bunu benim kadar sen de biliyorsun. Lollys'in hizmetçisi beni ziyaret etmeye başlarsa Cersei şüphelenir."

"Çocuğu kimse görmeden odanıza sokabilirim. Gizli kapıları olan tek ev

Chataya’nın evi değil.”

“Gizli bir giriş mi? *Benim* daireme?” Tyrion şaşkın değil rahatsızdı. Zalim Maegor’ın kale yapımında çalışan herkesi öldürmesinin sebebi bu çeşit sırların ortaya çıkmasını engellemekten başka ne olabilirdi? “Var elbette. Kapıyı nerede bulacağım? Çalışma odamda mı? Yatak odasında mı?”

“Dostum, beni küçük sırlarımın *hepsini* açıklamaya zorlamayacaksınız, değil mi?”

“Bundan böyle, onların *bizim* küçük sırlarımız olduğunu düşün Varys.” Tyrion leş kokulu giysilerin içindeki hadımı süzdü. “*Benim* tarafımda yer aldığını varsayıyorum...”

“Bundan şüphe edebilir misiniz?”

“Ah, hayır. Sana tamamen güveniyorum.” Kapalı pencerelerde acı bir kahkaha yankılandı. “Sana kendi kanımdan biriymişsin gibi güveniyorum doğrusu. Şimdi, bana Cortnay Penrose’un nasıl öldüğünü anlat.”

“Kendini bir kuleden aşağı attığı söyleniyor.”

“*Kendini* aşağı mı atmış? Hayır, buna inanmam!”

“Muhafızlar adamın odasına kimsenin girdiğini görmemiş, olaydan sonra da içeride kimseyi bulamamışlar.”

“O halde katil odaya önceden girip yatağın altında saklanmıştır,” dedi Tyrion, “ya da bir iple çatıdan inmiştir. Belki de muhafızlar yalan söylüyordur. Bu işi muhafızların yapmadığını nereden bilebiliriz?”

“Hiç şüphesiz haklısınız lordum.”

Kibirli ses tonu tersini söylüyordu. “Ama sen böyle düşünmüyorsun? Peki sence nasıl öldürüldü?”

Varys uzunca bir an bir şey söylemedi. Duyulan tek ses taşlık yola çarpan nalların sesiydi. Hadım sonunda boğazını temizleyip, “Lordum, eski güçlere inanır mısınız?” diye sordu.

“Sihir mi demek istiyorsun?” dedi Tyrion sabırsızca. “Kanbüyüleri, lanetler, şekildeğiştirenler, bu çeşit şeyler mi?” Güldü. “Sör Cortnay’in büyüyle öldürüldüğünü söylemeye mi çalışıyorsun?”

“Sör Cortnay öldüğü gecenin sabahı Lord Stannis’i teke tek dövüşe davet etmiş. Sorarım size, bu umutsuz bir insanın yapacağı şey mi? Ayrıca Lord

Renly’nin korkunç ve gizemli cinayeti de var. Renly, ordusu Stannis’i araziden silmek için konumlanırken öldürüldü.” Hadım bir an duraksadı. “Lordum, bana bir keresinde nasıl kesildiğimi sormuştunuz.”

“Hatırlıyorum,” dedi Tyrion. “Anlatmak istememiştin.”

“İstemiyorum ama...” Hadımın bu seferki sessizliği daha uzun sürdü ve tekrar konuştuğunda sesi farklı çıkıyordu. “Gezgin bir kumpanyada çıraklık yapan öksüz bir çocuktum ben. Ustamızın küçük, şişman bir gökesi vardı. Dar Deniz’in kıyılarında dolaşıp bütün Özgür Şehirler’de gösteriler yapardık, bazen Eski Şehir’e ve Kral Toprakları’na da giderdik.

Myr’de olduğumuz bir gün bir adam gösteriyi izlemeye geldi. Gösteriden sonra, beni satın almak için ustamın reddedilemeyecek kadar cazip bulduğu bir teklifte bulundu. Dehşete kapılmıştım. Adamın beni kullanmaya niyetli olduğunu düşünmüştüm. Bazı adamların küçük çocukları nasıl kullandığını duymuştum. Ama gerçekte, adamın ihtiyaç duyduğu tek yanım erkekliğimdi. Beni hareket edemeyecek ve konuşamayacak kadar güçsüz bırakan fakat duyularımı köreltmeyen bir şurup içirdi bana. Uzun, kancalı bir bıçakla, şarkılar söyleyerek doğradı beni, kökten. Erkekliğimi bir maltızda yakmasını izledim. Alevler maviye döndü. Adamın çağrısını yanıtlayan bir ses duydum ama konuştukları dili anlamıyordum.

Adamın benimle işi bittiğinde kumpanya gemisi çoktan yelken açmıştı. Adam benden istediğini almıştı, işine yarayacak bir şeyim kalmamıştı, beni sokağa attı. Ona şimdi ne yapacağımı sorduğumda büyük ihtimalle öleceğimi söyledi. Onun inadına yaşamaya karar verdim. Dilendim, çaldım ve vücudumun bana kalan kısımlarını sattım. Kısa zaman içinde Myr’deki her hırsız kadar iyi bir hırsız oldum ve biraz daha büyüdüğümde bazı adamların mektuplarında yazan şeylerin keselerindeki altınlardan daha kıymetli olduğunu öğrendim.

O gece hâlâ rüyalarıma girer lordum. Büyücü değil, bıçağı değil, ateşin içinde buruşup büzüşerek yanan erkekliğim bile değil. O ses rüyalarıma giriyor. Alevlerden çıkan ses. Bir tanrı mıydı, bir şeytan mı, yoksa bir ateş büyücüsünün hilesi mi? Ben bütün hileleri bilirim ama bunu bilmiyorum. Size kesin olarak söyleyebileceğim tek şey; adam seslendi, alevler cevap verdi ve ben o günden sonra bütün büyülerden ve büyücülerden nefret ettim. Eğer Lord Stannis

onlardan biriyse ölüsünü görmek isterim.”

Varys anlatmayı bitirdikten sonra bir süre sessizce yol aldılar. “Yürek parçalayan bir hikâye. Üzgünüm,” dedi Tyrion sonunda.

Hadım içini çekti. “Üzgünsünüz ama bana inanmıyorsunuz. Hayır lordum, üzüntünüzü ifade etmenize gerek yok. Bana ilaç verilmişti, acı çekiyordum, çok uzun zaman önceydi ve denizin karşı kıyısındaydım. O sesi hayal ettiğime şüphe yok. Bunu kendime binlerce kez söyledim.”

“Ben çelik kılıçlara, altın sikkelere ve insan zekâsına inanırım,” dedi Tyrion. “Ve bir zamanlar ejderhaların yaşadığına. Sonuçta onların kafataslarını gördüm.”

“Umalım da gördüğünüz en korkunç şey onlar olsun lordum.”

“Bu konuda anlaştık.” Tyrion gülümsedi. “Sör Cortnay’in ölümüne gelince, Stannis’in Özgür Şehirler’den paralı askerler topladığını biliyoruz. Belki becerikli bir suikastçi de almıştır.”

“*Çok* becerikli bir suikastçi.”

“Öyleleri var. Bir gün tatlı ablamın peşine Yüzsüz Adamlar’ı salacak kadar zengin olacağımı hayal ederdim eskiden.”

“Sör Cortnay’in nasıl öldüğü bir yana, öldü,” dedi Varys. “Kale düştü. Stannis hareket etmekte özgür artık.”

“Dorne askerlerini Hudutlar’a inmeye ikna etme şansımız var mı?”

“Yok.”

“Yazık. Neyse, en azından Hudut lordları bu tehdit sayesinde kalelerinden uzaklaşmazlar. Babamdan ne haberler var?”

“Lord Tywin, Kızıl Çatal’ı geçmeyi başardıysa bile bana bir haber gelmedi. Eğer acele etmezse düşmanlarının arasında sıkışabilir. Oakheartlar’ın yaprağı ve Rowanlar’ın ağacı Mander’da görüldü.”

“Serçeparmak’tan ses yok mu?”

“Belki Acı Köprü’ye hiç varamadı. Belki orada öldü. Lord Tarly, Renly’nin birliklerini yakalayıp çoğunu kılıçtan geçirmiş, başta Florentler’i. Lord Caswell kendini kalesine kapatmış.” Tyrion başını geriye atıp gülmeye başladı.

Varys şaşkın halde dizginlerini çekti. “Lordum?”

“İroniyi göremiyor musun Varys?” dedi Tyrion. Eliyle kapalı pencereleri ve uyuyan şehri gösterdi. “Fırtına Burnu düştü. Stannis ateşle, çelikle ve tanrılar

bilir hangi karanlık güçlerle birlikte Kral Toprakları'na geliyor ve bu şehrin iyi insanları kendilerini koruyacak Jaime'ye sahip değiller artık, Robert yok, Renly yok, Rhaegar yok, pek kıymetli Çiçek Şövalyesi yok. Yalnızca ben varım, nefret ettikleri adam." Tekrar güldü. "Cüce, iblis danışman, çarpık küçük maymun şeytan. Kaosla aralarında duran tek şey benim."

Catelyn

“Babama onu gururlandırmak için gittiğimi söyle.” Edmure atına bindi, parlak zırhının ve uçuşan pelerininin altındaki bedeninin her noktası bir lorda aitti. Büyük miğferinin alnını gümüşi bir alabalık süslüyordu. Balığın ikizi kalkanına boyanmıştı.

“O seninle her zaman gurur duydu Edmure,” dedi Catelyn. “Ve seni deli gibi seviyor. Buna inan.”

“Beni sevmesi için doğumumdan daha iyi bir sebep vereceğim ona.” Savaş atını döndürüp yumruğunu havaya kaldırdı. Borular öttü, davullar çaldı, köprü aşağı inmeye başladı. Sör Edmure Tully, gökyüzüne yükselmiş mızrakların ve dalgalanan sancakların altında adamlarını Nehirova’dan çıkardı.

Benim ordum seninkinden çok daha büyük kardeşim, diye düşündü Catelyn. *Benim korku ve şüphelerden oluşan bir ordum var.*

Catelyn’in yanında duran Brienne’nin bedbahtlığı elle tutulacak gibiydi. Catelyn kızın bedenine göre elbiseler dikilmesini emretmişti, soyuna ve cinsiyetine uygun güzel kıyafetler... ama kız hâlâ zırh ve kaynatılmış deri giymeyi, beline kılıç kemeri takmayı tercih ediyordu. Edmure’la birlikte savaşa gitse çok daha mutlu olurdu ama Nehirova’nınkiler kadar sağlam duvarlar bile güçlü kılıçlar tarafından korunmak zorundaydı. Edmure sağlıklı her adamı geçitleri korumak için almıştı. Yaralılardan, yaşlılardan, hastalardan, birkaç genç yaverden ve henüz erkek bile olmamış eğitimsiz köylü çocuklardan oluşan bir garnizonu Sör Desmond Grell komutasında kalede bırakmıştı. Bu garnizon, kadınlar ve çocuklarla dolu kaleyi savunacaktı.

Edmure’un ordusunun son piyadesi de yivli kapının altından geçtiğinde, “Şimdi ne yapacağız leydim?” diye sordu Brienne.

“Görevimizi.” Avlunun karşısına yürürken Catelyn’in yüzü çekilmişti. *Ben her zaman görevimi yaptım,* diye düşündü. Lord babasının en çok onu sevmesinin nedeni buydu belki. Catelyn’in iki ağabeyi de henüz bebekken ölmüştü. Catelyn, Edmure doğana kadar Lord Hoster’ın hem kızı hem oğlu

olmuştu. Sonra annesi ölmüştü, babası artık Nehirova'nın leydisi olması gerektiğini söylemişti ve Catelyn bu görevi de yerine getirmişti. Lord Hoster onu Brandon Stark'la evlendirmeye karar verdiğinde böylesine uygun bir seçim yaptığı için babasına teşekkür etmişti.

Brandon'a uğur mendili verdim. Petyr yaralandıktan sonra ona geçmiş olsun demedim, babam onu buradan gönderdiğinde veda bile etmedim. Brandon öldürüldüğünde ve babam, onun kardeşiyle evlenmem gerektiğini söylediğinde memnuniyetle yaptım. Düğün günümüze kadar Ned'in yüzünü bile görmemiştim. Bekâretimi o ağırbaşlı yabancıya verdim ve onu savaşa, kralının ve piç oğlunu doğuracak kadının yanına gönderdim, çünkü ben görevlerimi her zaman yerine getirdim.

Adımları Catelyn'i septe götürdü. Duvarları kumtaşından örülmüş yedi köşeli tapınak annesinin bahçesinin tam ortasındaydı ve gökkuşaklarıyla doluydu. Sept kalabalıktı, dua etmeye ihtiyacı olan tek kişi Catelyn değildi. Savaşçı'nın boyalı mermer suretinin önünde diz çöktü ve Edmure için bir mum yaktı, bir tane de tepelerin ardındaki oğlu Robb için. *Onları koru ve zafer kazanmalarına yardım et,* diye yalvardı. *Ölenlerin ruhlarına huzur ve geride kalanlara teselli bağışla.*

Catelyn dua ederken rahip buhurdanlığı ve kristaliyle birlikte içeri girdi. Catelyn ayine katılmak için septte kaldı. Bu rahibi tanımıyordu, Edmure'un yaşlarında ağırbaşlı genç bir adamdı. Görevini layıkıyla yerine getiriyordu. Yedi'ye ilahiler okuyan sesi pes ve güzeldi ama Catelyn çok uzun zaman önce ölen Rahip Osmynd'in tiz ve titrek sesini özlüyordu. Osmynd, Catelyn'in o çadırda gördüğü ve hissettiği şeylerin hikâyesini sabırla dinlerdi, ne anlama geldiklerini bilebilirdi ve Catelyn'in rüyalarını taciz eden gölgeleri göndermenin bir yolunu bulabilirdi. *Osmynd, babam, Brynden amcam, yaşlı Üstat Kym, onlar her zaman her şeyi bilir gibi görünürlerdi ama şimdi yalnızca ben varım ve görünüşe göre hiçbir şey bilmiyorum, görevimin ne olduğunu bile. Ne olduğunu bilmeden görevimi nasıl yerine getirebilirim?*

Catelyn ayağa kalktığında dizleri uyuşmuştu ama kendini daha akıllı hissetmiyordu. Bu gece tanrı korusuna gitmeliydi belki ve Ned'in tanrılarına dua etmeliydi. Onlar Yedi'den daha yaşlıydı.

Septin dışında çok daha farklı bir şarkı duydu. Kafiyeci Rymund ambarın önünde bir dinleyici çemberinin ortasında oturmuş Lord Deremond ve Kanlı Çayır'ı söylüyordu.

Darry'nin onlusunun sonuncusu
elinde kılıcıyla bekliyordu...

Brienne şarkıyı dinlemek için durdu, geniş sırtı kamburlaşmış, kalın kolları göğsünün üstünde birleşmişti. Önlerinden oyun oynayan perişan erkek çocuklar geçti, bağrışıyor, ellerindeki sopalarla kılıç dövüşü yapıyorlardı. *Oğlan çocukları savaş oyunu oynamayı neden bu kadar çok sever?* Catelyn cevabın Rymund olup olmadığını düşündü. Şarkıcının sesi şarkının sonlarına doğru iyice yükselmişti.

Ayağının altındaki çimen kırmızı,
sancağının pırıltısı kırmızı.
Onu ışığıyla yıkayan,
batan güneş kırmızı.

"Gelin, gelin," dedi büyük lord,
"Benim kılıcım aç hâlâ."
Ve vahşi bir öfke çığlığıyla
Yayıldılar ovaya...

"Savaşmak beklemekten daha iyi," dedi Brienne. "Savaşırken bu kadar çaresiz hissetmiyor insan kendini. Bir kılıcın var, bir atın, bazen bir baltan. Zırhını giyinmişken birinin sana zarar vermesi zor."

"Şövalyeler dövüşürken ölür," diye hatırlattı Catelyn.

Brienne güzel mavi gözleriyle Catelyn'e baktı. "Tıpkı leydilerin doğum yatağında öldüğü gibi. Kimse *onlar* için şarkı yazmıyor."

"Çocuklar başka türlü bir mücadele." Catelyn avlunun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. "Borular ve sancaklar olmayan bir savaş ama daha kolay değil. Bir çocuğu karnında taşımak, onu dünyaya getirmek... annen sana doğum sancısından bahsetmiştir..."

“Ben annemi hiç tanımadım,” dedi Brienne. “Babamın leydileri vardı... her yıl farklı bir leydi ama...”

“Onlar leydi değildi,” dedi Catelyn. “Doğum ne kadar zor olursa olsun doğumun arkasından gelenler daha zordur Brienne. Bazen parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Keşke benden beş tane olsa, her çocuğum için bir ben, hepsinin güvende olmasını sağlayabilsem.”

“Peki *sizi* kim koruyacak leydim?”

Catelyn’in gülümsemesi yorgun ve silikti. “Hanedanımın erkekleri... ya da annem bana böyle öğretti diyelim. Lord babam, erkek kardeşim, amcam, kocam, beni onlar koruyacak... ama şimdi hepsi benden uzakta. Onların yerini sen doldurmalısın sanırım.”

Brienne başını eğdi. “Elimden geleni yapacağım leydim.”

Aynı gün Üstat Vyman bir mektup getirdi. Catelyn Robb’dan ya da Kışyarı’ndaki Sör Rodrik’ten olmasını umarak mektubu hemen açtı ama mektup Lord Meadows isimli, Fırtına Burnu’nun kumandanı olduğunu söyleyen birinden gelmişti. Babasına, oğluna, kardeşine ya da “Nehirova’ya hükmeden kimse” ona gönderilmişti. Sör Cortnay Penrose’un öldüğünü yazmıştı adam. Fırtına Burnu kapılarını Stannis Baratheon’a açmıştı. Kale garnizonundaki her adam ona bağlılık yemini etmiş ve hiçbir askere zarar verilmemişti.

“Zavallı Cortnay Penrose,” diye mırıldandı Catelyn. Adamla hiç tanışmamıştı ama ölümüne üzülmüştü. “Robb’a bir an önce haber vermeliyiz,” dedi. “Nerede olduğunu biliyor muyuz?”

“Son haber aldığımızda Sarpkaya’ya gidiyordu, Westerling Hanedanı’nın kalesine,” dedi Üstat Vyman. “Külizi’ne bir kuzgun gönderirsek mektubu bir süvariyle krala ulaştırabilirler.”

“Öyle yapın.”

Üstat gittikten sonra Catelyn mektubu tekrar okudu. “Lord Meadows, Robert’ın piçiyle ilgili bir şey yazmamış,” dedi Brienne’e. “Çocuğu da diğerleriyle birlikte Stannis’e teslim ettiğini düşünüyorum. İtiraf etmeliyim ki Stannis’in bu çocuğu neden bu kadar ısrarla istediğini anlayamıyorum.”

“Çocuğun tahtta hak iddia etmesinden korkuyordur belki.”

“Bir piçin iddiasından mı? Hayır, başka bir şey var... bu çocuk, nasıl

görünüyor?”

“Yedi ya da sekiz yaşında, güler yüzlü, siyah saçlı ve mavi gözlü. Kaleyi ziyaret edenler onu Renly’nin oğlu sanırdı.”

“Ve Renly, Robert’a benziyordu.” Catelyn anlamaya başlamıştı. “Stannis ağabeyinin piçini bütün diyara göstermeyi planlıyor. İnsanlar oğlanın Robert’a ne kadar çok benzediğini görecek ve Joffrey’nin neden hiç benzemediğini merak edecek.”

“Bunun o kadar büyük bir anlamı var mı?”

“Stannis’in yandaşları bunun kanıt olduğunu düşünüyor. Joffrey’yi destekleyenlerse hiçbir anlamı olmadığını söylüyor.” Kendi çocukları bir Stark’tan çok bir Tully gibi görünüyordu. Ned’in yüz hatlarını alan tek çocuğu Arya’ydı. *Ve Jon Kar ama o benim oğlum değil.* Kendini Jon Kar’ın annesini düşünürken buldu, kocasının asla bahsetmediği, gölgeye benzeyen bir sır. *O da benim gibi Ned’in yasını tutuyor mu? Yoksa yatağını benim yatağım uğruna terk ettiği için ondan nefret mi ediyor? O da benim gibi oğlu için tanrılara yalvarıyor mu?*

Rahatsız edici ve beyhude düşüncelerdi bunlar. Eğer Jon söylendiği gibi Kayanyıldız Kalesi’nden Leydi Ashara’nın oğluysa leydi öleli çok uzun zaman olmuştu. Eğer değilse, oğlanın annesinin kim ve nerede olduğuna dair fikri yoktu Catelyn’in. Artık bunun önemi de yoktu. Ned ölmüştü ve bütün aşkları, bütün sırları onunla birlikte gömülmüştü.

Konu piçler olduğunda erkeklerin ne kadar tuhaf davrandığını düşünüp bir kez daha şaşırdı. Ned, Jon’u her zaman ateşli bir şekilde korurdu ve Sör Cortnay Penrose, Edric Fırtına için kendi canını ortaya koymuştu. Öte yandan Roose Bolton için piç oğlu köpeklerinden daha kıymetsizdi; Edmure’un üç gün önce Bolton’dan aldığı tuhaf ve soğuk mektuptan açık seçik anlaşılıyordu bu. Bolton, Üç Dişli Mızrak’ı geçtiğini ve kendisine emredildiği gibi Harrenhal’a yürüdüğünü yazmıştı. “Sağlam bir kale ve garnizonu kuvvetli ama onu Majesteleri için alacağım, bunu yapmak için o kalenin içindeki her canlıyı öldürmem gerekse bile.” Sör Rodrik tarafından ölümle cezalandırılan piç oğlunun işlediği suçların ağırlığının bu kaleyle dengelenmesini umuyordu. “Piç oğlum bu cezayı kesinlikle hak etmiştir,” yazmıştı Bolton. “Lekeli kanlarda

hainlik vardır, Ramsay zalim, aç gözlü ve sinsi bir tabiata sahipti. Ondan kurtulduğum için kendimi şanslı addediyorum. Genç karımın bana söz verdiği öz oğullarım, o piç sağ olduğu sürece güvende olmayacaktı."

Aceleci ayak sesleri bu hastalıklı düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Sör Desmond'ın yaveri odaya girip diz çöktü. "Leydim... Lannisterlar... nehrin karşısındalar."

"Nefes al delikanlı, yavaş yavaş anlat."

Çocuk kendisine emredileni yaptı. "Bir grup zırhlı adam," dedi. "Kızıl Çatal'ın karşısındalar. Lannisterlar'ın aslanlı sancağının altında mor renkli tekboynuz sancağı taşıyorlar."

Lord Brax'ın oğlu. Catelyn genç bir kızken Lord Brax, Nehirova'ya gelmiş, oğullarından birini Catelyn'le ya da kız kardeşi Lysa'yla evlendirmek istediğini söylemişti. Nehrin karşısında saldırmaya hazırlanan adamın aynı kişi olup olmadığını merak etti Catelyn.

Catelyn siperlere gittiğinde, Lannisterlar'ın parlak sancaklar altında güneydoğudan geldiğini söyledi Sör Desmond. "Birkaç keşif süvarisi, kalabalık değiller," dedi. "Lord Tywin'in ana kuvveti iyice güneyde. Bizim için bir tehlike yok."

Kızıl Çatal'ın güneyindeki arazi dümdüz ve açıktı. Catelyn gözcü kulesinden baktığında millerce uzağı görebiliyordu. Buna rağmen sadece en yakındaki geçit görünür durumdaydı. Edmure geçidin savunmasını, nehrin daha yukarısındaki üç geçitle birlikte Lord Jason Mallister'a vermişti. Lannisterlar nehrin kıyısında ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi dolanıyorlardı. Kırmızı ve gümüş renkli sancaklar rüzgârla dalgalanıyordu. "Elli adamdan fazla değiller leydim," diye tahmin etti Sör Desmond.

Catelyn süvarilerin uzun bir sıra halinde yayılmasını izledi. Lord Jason'ın adamları kayaların, çalıların ve tümseklerin arkasında süvarilerin gelmesini bekliyordu. Süvariler bir boru sesinin ardından ağır adımlarla nehre girdi. Parlak zırhları, dalgalanan sancakları, güneş ışığını yakalayan mızrak uçlarıyla bir an için cesur bir gösteri sergilediler.

Brienne'in, *"Şimdi,"* diye fısıldadığını duydu Catelyn.

Neler olduğunu anlayabilmek güçtü ama atların kişnemesi bu kadar uzaktan

bile yüksek geliyordu ve Catelyn aşağıdaki çelik seslerini duyabiliyordu. Bir sancaktar suyun içine çekilirken taşıdığı sancak onunla birlikte gözden kayboldu ve kısa bir zaman sonra ölü adam nehrin akıntısıyla sürüklenerek Nehirova duvarlarını geçti. Lannisterlar kafaları karışık bir halde geri çekiliyordu. Catelyn adamların tekrar sıraya girişini, kısa bir süre konuştuktan sonra geldikleri yoldan dörtnala geri dönüşünü izledi. Duvarlardaki adamlar, duyamayacak kadar uzaklaşmış süvarilerin peşinden alayla bağırıyordu.

Sör Desmond eliyle göbeğine vurdu. “Keşke bunu Lord Hoster da görebilseydi. Dans ederdi.”

“Korkarım babamın dans ettiği günler mazide kaldı,” dedi Catelyn, “ve bu savaş daha yeni başladı. Lannisterlar tekrar gelecek. Lord Tywin’in ordusu kardeşimin ordusundan iki kat büyük.”

“On kat büyük olsa da fark etmez,” dedi Sör Desmond. “Kızıl Çatal’ın batı kıyısı doğu kıyısından yüksek ve çok ağaçlı leydim. Okçularımız çok iyi gizlendi ve iyi bir görüş alanları var... her şeye rağmen bir gedik oluşursa, Edmure’un yedek kuvveti nerede ihtiyaç duyulursa oraya gitmek için hazırda bekliyor. Nehri geçemeyecekler.”

“Haklı olmanız için dua ediyorum,” dedi Catelyn kederle.

O gece tekrar geldiler. Catelyn, düşman dönerse uyandırılmak için emir vermişti ve gece yarısından sonra bir hizmetçi kız hafifçe omzuna dokundu. Catelyn hemen ayaklandı. “Ne oldu?”

“Yine geçitteler leydim.”

Catelyn üstüne bir sabahlık alıp kulenin çatısına çıktı. Duvarların arkasını ve ay ışığıyla aydınlanan nehrin kıyısını görebiliyordu, çarpışma şiddetlenmişti. Nehri savunan askerler nehir boyunca gece ateşleri yakmıştı. Lannisterlar askerlerin karanlık yüzünden körleşeceğini ya da onları gafil avlayabileceklerini düşünmüş olabilirlerdi. Durum buysa yaptıkları aptallıktı. Karanlık güvenilmez bir müttefikti. Lannister süvarileri karşıya geçmeye çalışırken gizli çukurlara basıp devrildiler, taşlara takılıp tökezlediler, suya gizlenmiş domuz dikenlerine yakalanıp yaralandılar. Mallister adamlarının nehrin karşısına uçurduğu alevli oklar bu mesafeden tuhaf bir şekilde güzel görünüyordu. Bir adama en az bir düzine ok isabet etti, giysileri alev aldı, sonunda düşüp akıntıyla sürüklenmeden

önce diz boyu suda dönerek dans etti. Bedeni suya bata çıka Nehirova'yı geçerken hem üstündeki alevler hem de tenindeki can sönmüştü.

Çarpışma sona erip düşman askerlerinden sağ kalanlar karanlığın içinde kaybolduğunda, *küçük bir zafer,* diye düşündü Catelyn, *yine de zafer.* Kule merdiveninden inerlerken Brienne'e ne düşündüğünü sordu. "Bu, Lord Tywin'in parmak ucunun dokunuşuydu leydim," dedi kız. "Araştırıyor; zayıf bir nokta, savunmasız bir geçit bulmaya çalışıyor. Eğer bulamazsa bütün parmaklarını birleştirip bir yumruk haline getirecek ve kendi geçidini açmayı deneyecek." Brienne kamburlaştı. "Onun yerinde olsaydım böyle yapardım." Eli kılıcının kabzasına gitti, orada olduğundan emin olmak istiyormuş gibi silahı yokladı.

O halde tanrılar bize yardım etsin, diye düşündü Catelyn. Yapabileceği bir şey yoktu. Nehrin kıyısındaki Edmure'un mücadelesiydi, Catelyn'in mücadelesi burada, kalenin içindeydi.

Ertesi sabah kahvaltı ederken babasının yaşlı kâhyası Utherydes Wayn'i çağırttı. "Sör Cleos Frey'e bir sürahi şarap götürün. Onu sorgulamak niyetindeyim ve dilinin iyice çözülmüş olmasını istiyorum."

"Emredersiniz leydim."

Kısa bir zaman sonra göğsünde Mallisterlar'ın kartal armasını taşıyan bir süvari geldi ve başka bir mücadelenin daha zaferle sonuçlandığı haberini verdi. Sör Flement Brax nehrin altı fersah kadar güneyindeki başka bir geçitten geçmeyi denemişti. Lannisterlar bu defa mızraklı süvari sayılarını azaltmış, nehri piyade askerlerle geçmeye çalışmışlardı ama Mallister okçuları askerlerin üstüne ok yağdırırken Edmure'un nehir kıyısına yerleştirdiği akrep mancınıkları ağır taşlar fırlatmış ve askerleri dağıtmıştı. "Suda bir düzine ceset bıraktılar, sadece ikisi sığlığa gelmeyi başardı ama işlerini hızlıca bitirdik," diye rapor verdi süvari. Nehrin üst kısmında, Lord Karly Vance'in koruduğu geçitte bir mücadele daha gerçekleştiğini anlattı. "O baskı da geri püskürtüldü. Düşmanımız büyük kayıplar verdi."

Edmure benim düşündüğümden daha akıllıydı belki de, diye düşündü Catelyn. *Lordlar onun savaş planındaki mantığı gördüler. Ben göremeyecek kadar kör müydüm? Kardeşim benim hatırladığım o küçük çocuk değil artık.*

Sör Cleos'u ziyaret etmek için akşam vaktini bekledi, ne kadar oyalanırsa

adamın o kadar sarhoş olacağını umuyordu. Catelyn kule hücresine girdiğinde adam dizlerinin üstüne çöktü. “Leydim, ben kaçırma olayıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. İblis, bir Lannister’ın Lannister muhafızları tarafından korunması gerektiğini söyledi. Size şövalyelik onurum üstüne yemin...”

“Ayağa kalkın sör.” Catelyn sıraya oturdu. “Walder Frey’in hiçbir torununun bir yeminbozan olmayacağını biliyorum.” *Eğer lordun amacına hizmet etmeyecekse.* “Kardeşim barış şartları getirdiğinizi söyledi.”

“Getirdim.” Sör Cleos ayağa kalktı. Adamın sallandığını görmek Catelyn’i memnun etmişti.

“Anlatın,” dedi ve adam anlattı.

Cleos sözlerini tamamladığında Catelyn’in kaşları çatılmıştı. Edmure haklıydı, bu şartlar kabul edilemezdi, biri dışında... “Lannister ağabeyi karşılığında Arya ve Sansa’yı vermeyi öneriyor?”

“Evet. Demir Taht’ta oturdu ve yemin etti.”

“Şahitlerin önünde mi?”

“Bütün konseyin ve maiyetin önünde leydim. Ve tanrıların. Bunu Sör Edmure’a da anlattım ama kabul etmenin imkânsız olduğunu, Majesteleri Robb’un buna asla razı gelmeyeceğini söyledi.”

“Doğru söylemiş.” Oğlunun haksız olduğunu söyleyemezdi. Arya ve Sansa birer çocuktu. Kral Katili, canlı ve özgür, bütün diyardaki en tehlikeli adamdı. Bu yol hiçbir yere çıkmıyordu. “Kızlarımı gördünüz mü? Onlara iyi davranılıyor mu?”

Sör Cleos tereddüt etti. “Ben... evet, onlar...”

Söyleyecek bir yalan arıyor, dedi Catelyn kendine. *Ama şarap zekâsını köreltti.* “Sör Cleos,” dedi Catelyn sakince, “adamlarınız bize oyun oynamaya kalkıştığı anda barış sancağını bırakmış oldunuz. Bana yalan söylerseniz sizi duvarlara, adamlarınızın yanına astırırım. Emin olabilirsiniz. Bir kez daha soruyorum, *kızlarımı gördünüz mü?*”

Adamın alnı terle ıslanmıştı. “Tyrion bana şartlarını anlattığı gün Sansa’yı gördüm. Çok güzel görünüyordu leydim. Belki biraz solgundu. Süzülmüştü.”

Sansa ama Arya değil. Bunun pek çok anlamı olabilirdi. Arya’yı uysallaştırmak her zaman güçtü. Cersei, Arya’nın söyleyebileceği ya da

yapabileceği şeylerden çekinip onu kalabalığın önüne çıkartmak istememiş olabilirdi. Göz önünde olmaması için onu bir yere kapatmışlardı belki. *Onu öldürmüş de olabilirler.* Catelyn bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. "Tyrion'ın şartları dediniz... ama Cersei, Vekil Kraliçe."

"Tyrion her ikisi adına konuştu. Kraliçe orada değildi. O gün rahatsızmış, bana öyle söylendi."

"İlginç." Catelyn, Ay Dağları'ndaki korkunç yolculuğu ve Tyrion Lannister'ın o paralı askeri nasıl kendi tarafına çektiğini hatırladı. *Cüce son derece zeki.* Lysa tarafından serbest bırakılıp Vadi'den kovulduktan sonra Tyrion'ın yüksek yolda nasıl hayatta kalabildiğini hayal bile edemiyordu ama bunu başarmış olmasına şaşırmıyordu. *Ned'in cinayetinde parmağı yok. Dağ adamları saldırdığında hayatımı kurtarmıştı. Onun sözüne bir güvenebilsem...*

Parmaklarındaki derin yara izlerine bakmak için ellerini açtı. *Bunlar onun hançerinin izleri,* diye hatırlattı kendine. *O hançer Bran'ın boğazını kesmeye gelmiş bir katilin elindeydi.* Cüce bunu da inkâr etmişti. Lysa adamı gökyüzü hücresine kapatmış, ay kapısıyla tehdit etmişti ama Tyrion suçu kabullenmemişti. "Yalan söylüyor," dedi ayağa kalkarken. "Lannisterlar'ın hepsi yalancı ve cüce en beter olanları. Katilin elinde onun hançeri vardı."

"Ben hançerle ilgili bir şey bilmiyorum..."

"Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedi Catelyn hücre kapısından çıkarken. Brienne sessizdi. *Onun için daha basit,* diye düşündü biraz gıpta ederek. Brienne erkek gibiydi. Erkekler için cevap hep aynıydı ve sadece kılıçları kadar uzaktı. Bir kadın için, bir anne için, yol hayal edilemeyecek kadar zor ve taşlıydı.

Biraz cesaret verebilmek umuduyla akşam yemeğini garnizonla birlikte Büyük Salon'da yedi. Kafiyeci Rymund her yemek arasında şarkılar söyleyip Catelyn'i konuşmak derdinden kurtardı. Adam son olarak Robb'un Öküzağzı'nda kazandığı zafer için yazdığı şarkıyı söyledi. *"Gökteki yıldızlar onun kurdunun gözleriydi ve onun şarkısı rüzgârın ta kendisi."* Rymund kıtaların arasında başını arkaya atıp uluyordu, şarkının sonunda bütün salon onunla birlikte ulumaya başlamıştı.

Kendilerini daha cesur hissedeceklerse bırak şarkılar söylesinler, diye düşündü Catelyn elindeki gümüş kadehle oynarken.

“Ben küçükken Akşamgüneşi Kalesi’nde her zaman bir şarkıcı olurdu,” dedi Brienne sessizce. “Bütün şarkıları kalbimle ezberlerdim.”

“Sansa da senin gibiydi. Gerçi çok az şarkıcı kuzeye, Kışyarı’na gelmeye zahmet ederdi.” *Kızıl Kale’de şarkıcılar olacağını söylemiştim ona. Her türden müziği orada duyabileceğini söylemiştim. Hatta babasının bir öğretmen bulacağını ve o öğretmenden arp çalmayı öğrenebileceğini. Ah, tanrılar beni affetsin...*

“Bir kadın hatırlıyorum... Dar Deniz’in karşısından bir yerden gelmişti. Hangi dilde şarkı söylediğini anlamıyordum ama sesi de kendisi kadar güzeldi. Gözleri erik rengiydi ve beli öyle inceydi ki babamın iki elinin arasına sığıyordu. Babamın elleri neredeyse benimkiler kadar büyüktü.” Uzun parmaklarını saklamak istiyormuş gibi büktü.

“Baban için şarkı söyler miydin?” diye sordu Catelyn.

Brienne başını iki yana salladı. Gözlerini indirmiş, yemeğinin içinde bir cevap varmış gibi tabağına bakıyordu.

“Lord Renly için?”

Kızın yüzü kızardı. “Asla, ben... soytarısı, o bazen zalim şakalar yapardı ve ben...”

“Bir gün benim için şarkı söylemelisin.”

“Ben... lütfen, benim yeteneğim yok.” Brienne sandalyesini geri itti. “Beni bağışlayın leydim, gitmem için izin verir misiniz?”

Catelyn başıyla onayladı. Uzun ve biçimsiz kız büyük adımlarla salondan çıktı. *Tanrılar onun yanında olsun,* dedi Catelyn içinden ve isteksizce yemeğine döndü.

Brienne’in yumruğun ineceğini söylemesinden üç gün sonra ve onu duymalarından beş gün önceydi. Edmure’un habercisi geldiğinde Catelyn babasının yanındaydı. Adamın zırhı ezilmişti, çizmeleri tozluydu ve pelerini yırtılmıştı ama dizinin üstüne çökerken yüzünde beliren ifade haberlerin iyi olduğunu söylüyordu. “Zafer, leydim.” Edmure’un mektubunu uzattı. Catelyn titreyen elleriyle mührü kırdı.

Lord Tywin’in adamları onlarca farklı geçitten nehri geçmeye çalışmıştı ama bütün saldırıları geri püskürtülmüştü. Lord Lefford boğulmuştu, Güçlüdomuz

lakaplı Crakehall şövalyesi esir alınmıştı, Sör Addam Marbrand üç kez geri çekilmeye zorlanmıştı... ama en zorlu mücadele Taş Değirmen'de, Sör Gregor Clegane'in komuta ettiği birlikle yapılan mücadeleydi. Gregor'un adamlarının çoğu devrilmişti ve ölen atlar akıntıyı kesmişti. Sonunda Yürüyen Dağ ve bir avuç adamı batı kıyısını ele geçirmeyi başarmıştı fakat Edmure yedek kuvvetini salmış, düşman kanlı ve yenilmiş bir halde geri çekilmek zorunda kalmıştı. Sör Gregor atını kaybetmişti, en az bir düzine kanlı yarayla, ok yağmuru altında Kızıl Çatal'ın karşı kıyısına geri dönmüştü. "Nehri geçemeyecekler Cat," yazmıştı Edmure. "Lord Tywin güneydoğuya yürüyor. Bir aldatmaca ya da tam bir çekilme olabilir ama önemli değil. *Nehri geçemeyecekler.*"

Sör Desmond Grell coşkuluydu. "Ah, keşke onun yanında olabilseydim," dedi yaşlı şövalye mektubu okuduğunda. "Şu Rymund nerede? Bu zaferde bir şarkı var ve öyle bir şarkı ki Edmure bile duymak isteyecek. Dağ'ı öğüten değirmen. Bir ozan olsaydım sözlerini kendim bile yazabilirdim."

"Savaş bitmeden şarkı dinlemeyeceğim," dedi Catelyn, belki fazlaca sert bir şekilde. Buna rağmen Sör Desmond'ın hikâyeyi bütün kaleye yaymasına ve Taş Değirmen şerefine bir fıçı şarap açmasına izin verdi. Son zamanlarda Nehirova'nın havası gergin ve hüzünlüydü. Biraz içki, biraz umut herkese iyi gelirdi.

O gece kalenin duvarları kutlama sesleriyle çınladı. "*Nehirova!*" diye bağırıyordu halktan insanlar, "Tully! Tully!" Kaleye geldiklerinde korkmuş ve çaresizdiler, diğer lordların çoğu kapıları kapatırdı ama Edmure halkını içeri almıştı. Sesleri yüksek pencerelerin üstünde yüzdü ve ağır ahşap kapıların altından dışarı çıktı. Rymund arpını çaldı. Genç bir flütçü ve iki davulcu ona eşlik etti. Catelyn garnizondaki yeşil delikanlıların heyecanlı konuşmalarını, kızlarınkine benzeyen gülüşmelerini dinledi. Güzel sesler... ama Catelyn'e bir şeyler hissettirmiyordu. Catelyn bu sevinci paylaşamıyordu.

Babasının çalışma odasında deri ciltli bir atlas buldu ve nehir topraklarının haritasının olduğu sayfayı açtı. Gözleri, Kızıl Çatal'ı aradı, nehrin izlediği yolu mum ışığında parmağıyla takip etti. *Güneydoğuya yürüyor,* diye düşündü. Şimdiye dek Karasu Nehri'nin başına varmış olduğunu tahmin etti.

Atlası kapattı, her zamankinden fazla huzursuzdu. Tanrılar onlara zafer

üstüne zafer bağışlamıştı. Taş Değirmen'de, Öküzağzı'nda, Kamplar Savaşı'nda, Fısıltılı Orman'da...

Eğer kazanıyorsak niye bu kadar korkuyorum?

Bran

Duyduğu ses çok silik bir tınıydı, çeliğin taşa sürtünmesi... Başını pençelerinin üstünden kaldırdı, karanlığı dinledi, kokladı.

Akşam yağmuru yüzlerce kokuyu uyandırmış, tekrar keskin ve canlı hale getirmişti. Çimenler ve dikenlikler, yere düşen ezik böğürtlenler, çamur, solucanlar, çürüyen yapraklar, çalıların arasında gezinen bir fare. Kardeşinin kara tüylerinin ve az önce öldürdüğü sincabın kan kokusunu yakaladı. Diğer sincaplar ağaç dallarında dolandı, ıslak kürk ve korku kokuyorlardı, minik tırnakları ağaç kabuklarını tırmalıyordu.

Yine o tınıyı duydu, sürtünme... Ayağa kalktı. Kulaklarını ve kuyruğunu dikleştirdi. Uludu, uzun ve tüyler ürpertici bir çığlık, uyuyanları uyandırmak isteyen bir uluma ama insan kayası hâlâ karanlık ve ölüydü. İnsanları deliklerine kapanmaya zorlayan ıslak bir geceydi. Yağmur durmuştu ama insanlar hâlâ nemden saklanıyor, üst üste koyulmuş taşlardan yaptıkları mağaralarda yanan ateşlerin başında oturuyorlardı.

Kardeşi ağaçların arasından süzülerek geldi, çok uzun zaman öncesinden hatırladığı diğer kardeşi kadar sessiz hareket ediyordu... gözleri kanlı, beyaz kardeşi gibi. *Bu* kardeşinin gözleri gölge havuzları gibiydi, ensesindeki tüyler kabarmıştı. Sesleri o da duymuştu ve tehlike anlamına geldiğini biliyordu.

Tını ve sürtünmenin ardından, taş üstünde aceleyle yürüyen çıplak ayakların yumuşak sesi duyuldu bu sefer. Rüzgâr hafif bir insan kokusu taşıyordu. Bu kokuyu tanımıyordu. *Yabancı. Tehlike. Ölüm.*

Sese doğru koştu, kardeşi hemen arkasında, takip ediyordu. Önlerinde taş mağara yükseliyordu, ıslak ve kaygan. Dişlerini gösterdi ama insanların yonttuğu taşlar korkmuyordu. Bir kapı belirdi. Demir bir yılan kapının parmaklıklarına sıkı sıkı dolanmıştı. Çarptığında kapı sarsıldı, yılan çınladı, süründü ve daha sıkı tutundu. Parmaklıkların arasından bakınca aşağıdaki taş arazide, iki duvarın arasında uzanan taş mezarlığı görebiliyordu ama oraya inebileceği bir yol yoktu. Dişlerini parmaklıklara geçirebilirdi ama işe

yaramazdı. Kardeşi, kapının siyah kemiklerini dişlerinin arasında parçalamayı defalarca denemişti ama kemikler kırılmıyordu. Kapının altını kazmaya çalıştılar, toprağın ve çürük yaprakların altında kalın ve düz taşlar vardı.

Hırlayarak geri çekildi, sonra kendini bir kez daha kapının üstüne attı. Kapı biraz sallanıp onu geri fırlattı. *Kilitli*, diye fısıldadı bir şey. *Zincirli.* Duymadığı bir ses, kokusuz bir koku. Diğer yollar da kapalıydı. İnsan kayasına açılan kapıların olduğu yerlerde orman güçlü ve sıktı. Buradan çıkış yoktu.

Var, dedi fısıltı, kara topraktan yükselen, insan boyundan on kat daha uzun, iğnelerle kaplı ağacın gölgesini görür gibi oldu ama kafasını kaldırıp yukarı baktığında ağaç orada değildi. *Tanrı korusunun diğer ucu, muhafız ağacı, çabuk, çabuk...*

Gecenin karanlığından boğuk bir çığlık çıkıp geldi, kısa.

Aceleyle döndü ve ağaçların içine daldı. Islak yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu, arasından geçtiği dallar bedenini kamçılıyordu. Kardeşinin hızla onu takip ettiğini duyabiliyordu. Yürek ağacının altından, soğuk havuzun etrafından, böğürtlen çalılarının içinden, meşelerin arasından geçip korunun diğer ucuna koştular... ve bakmadan gördüğü gölge oradaydı, çatılara uzanan eğimli ağaç. *Muhafız ağacı,* diye düşündü.

Tırmanmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı sonra. Yüzünü çizen, ensesine düşen iğneler, ellerini yapış yapış yapan reçine ve onun keskin, çamsı kokusu. Bir çocuk bu ağaca kolayca tırmanabilirdi, yere doğru eğilmişti, eğri büğrüydü, dalları birbirine o kadar yakındı ki çatıya çıkan bir merdivene benziyordu.

Hırlayarak ağacı kokladı, tek bacağını kaldırıp sidiğiyle işaretledi. Alçak bir dal yüzüne süründü, dala atıldı, çatırdayıp kırılana dek çekiştirdi. Ağzı iğnelerle ve reçinenin acı tadıyla dolmuştu. Kafasını sallayıp dişlerini gösterdi.

Kardeşi arka ayaklarının üstüne oturup uludu, yas dolu kara bir şarkı söylüyordu. Bir yol yoktu. Onlar ne sincaptı ne de insan yavrusu. Küçük pembe ayaklarını çıkıntılara yerleştirerek ağaçların gövdelerine tırmanamazlardı. Onlar koşucuydu, avcıydı, fırsatçıydı.

Karanlığın diğer ucunda, onları hapseden duvarların ardındaki köpekler uyanmış, havlamaya başlamışlardı. Önce bir tanesi, sonra bir diğeri, sonra hepsi birden. Kokuyu onlar da almıştı; düşmanın ve korkunun kokusu.

Açlık kadar keskin, çaresiz bir öfkeyle doldu içi. Duvardan, ağaçlardan, yaprakları gri tüylerine sürtünen dalların gölgesinden uzaklaştı... sonra döndü ve hızla tekrar ileri atıldı. Ayakları yerdeki ıslak yaprakları ve ağaç iğnelerini iterek havalandı. Bir an için önündeki erkek geyiği kovalayan bir avcıya dönüştü, onu görebiliyordu, kokuyu alabiliyordu. Bütün gücüyle koştu. Korkunun kokusu kalbini gümbürdetiyordu. Çenesinin kenarından salyalar akıyordu. Uzun adımlarla dibine geldiği ağacın gövdesine atıldı. Pençeleri kabuğa geçti. Sıçradı, yukarı, iki sıçrayış, üç, yavaşlamadan, sonunda alçak kolların arasındaydı. İnce dallar ayağına dolandı, gözlerine girdi. Gri yeşil dikenler vücuduna battı. Yavaşlamak zorundaydı. Ayağına bir şey dolanmıştı. Hırlayarak ayağını kurtardı. Ağacın gövdesi daraldı, dikleşti, neredeyse dümdüz yukarı çıkıyordu, ıslaktı. Tırnaklarını geçirmeye çalıştığında ağaç kabuğu deri gibi yırtıldı. Ağacın yarısından fazlasını tırmanmıştı, biraz daha, çatıya ulaşmasına az kalmıştı... bir adım daha attı ve ayağının ıslak ağaç gövdesinde kaydığını hissetti, düşüyordu. Korku ve öfkeyle uludu, düşüyordu, *düşüyordu.* Zemin onu kırmak için hızla üstüne gelirken döndü...

Ve sonra, kulenin ıssız odasında, yatağındaydı Bran, battaniyesine dolanmıştı, nefes nefeseydi. “Yaz,” diye bağırdı. “Yaz.” Omzu ağrıyordu, üstüne düşmüş gibi. Ama bu ağrının, kurdun hissettiklerinin hayaleti olduğu biliyordu. *Jojen doğru söyledi. Ben bir canavarım.* Dışarıda köpeklerin havladığını duyuyordu. *Deniz geldi. Duvarları aşıyor, tıpkı Jojen’in gördüğü gibi.* Bran başının üstündeki demir barı yakalayıp kendini yukarı çekti, yardım için bağırdı. Kimse gelmedi. Bir an sonra kimsenin gelmeyeceğini hatırladı. Kapıda bekleyen muhafızları almışlardı. Sör Rodrik dövüşebilecek yaşa gelmiş bütün erkekleri götürmüştü. Kışyarı’nda küçük bir garnizon kalmıştı.

Sekiz gün önce gitmişlerdi, Kışyarı’ndan ve çevredeki karakollardan altı yüz adam. Cley Cerwyn üç yüz kişi daha getirip yolda onlara katılacaktı. Üstat Luwin adam toplamak için Beyaz Liman’a, Hendek Mezarlar bölgesine, hatta Kurt Ormanı’nın derinliklerindeki yerlere kuzgunlar göndermişti. Dagmer Yarıkçene isimli canavarımsı bir savaş kumandanı Torrhen Kalesi’ne saldırmıştı. Yaşlı Dadı adamın öldürülemeyeceğini söylüyordu. Bir keresinde adamın kafası bir baltayla ikiye ayrılmıştı ama Dagmer o kadar vahşiydi ki kafasının iki

parçasını eliyle birleştirmiş ve birbirine kaynayana kadar öylece tutmuştu. *Dagmer kazanabilir mi?* Torrhen Kalesi, Kışyarı'ndan günlerce uzaktaydı ama yine de...

Bran bara tutunarak yataktan kalktı, kendini pencereye kadar sürükledi. Panjurları iterken parmakları titredi. Avlu bomboştu ve görebildiği bütün pencereler karanlıktı. Kışyarı uyuyordu. *"Hodor!"* diye bağırdı avluya bütün sesiyle. Hodor ahırlarda uyuyor olmalıydı ama yeterince yüksek sesle bağırırsa o ya da başka biri Bran'ı duyabilirdi. *"Hodor, çabuk gel! Osha! Meera, Jojen, kimse yok mu?"* Ellerini boru şekline sokup ağzına götürdü. *"HODOOOOOOR!"*

Fakat kapı gürültüyle açıldığında odaya giren adam Bran'ın tanıdığı biri değildi. Adam, üstüne demir diskler dikilmiş deri bir yelek giymişti. Elinde bir bıçak vardı ve sırtına bir savaş baltası asmıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Bran, korkmuştu. "Burası benim odam. Dışarı çık."

Adamın arkasından odaya Theon Greyjoy girdi. "Sana zarar vermeye gelmedik Bran."

"Theon?" Bran şaşkındı ama rahatlamıştı. "Seni Robb mu gönderdi? O da burada mı?"

"Robb çok uzaklarda. Sana yardım edemez."

"Yardım mı?" Aklı karışmıştı. "Beni korkutma Theon."

"Ben artık *Prens* Theon'um. İkimiz de prensiz. Kimin aklına gelirdi? Kaleni ele geçirdim prensim."

"Kışyarı'nı mı?" Bran başını iki yana salladı. "Hayır, *yapamazsın*."

"Bizi yalnız bırak Werlag." Bıçaklı adam odadan çıktı. Theon yatağın kenarına oturdu. "Dört adamım ucu kancalı ipler kullanarak duvarları aştı ve diğerlerimiz için yan kapıyı açtı. Adamlarım şu anda senin adamlarınla dövüşüyor. Bana inan, Kışyarı benimdir."

Bran anlayamıyordu. "Ama sen babamın hizmetindesin."

"Artık sen ve kardeşin *benim* hizmetimdesiniz. Aşağıdaki mücadele biter bitmez adamlarım herkesi Büyük Salon'da toplayacak. Sen ve ben, birlikte onlarla konuşacağız. Onlara Kışyarı'nı bana teslim ettiğini söyleyeceksin ve yeni lordlarına hizmet ve itaat etmelerini emredeceksin."

“Yapmayacağım,” dedi Bran. “Seninle savaşacağız ve seni dışarı atacağız. Ben asla teslim olmadım, teslim olduğumu söyletemezsin bana.”

“Bu bir oyun değil Bran, o yüzden çocukluk yapma, tahammül etmem. Kale artık benim ama insanlar hâlâ senin. Prens onların güvenliğini düşünüyorsa dediğimi yapmalı.” Ayağa kalkıp kapıya gitti. “Biri gelip seni giydirecek ve Büyük Salon’a getirecek. Söyleyeceğin şeyleri dikkatlice düşün.”

Beklemek Bran’ı her zamankinden daha çaresiz hissettiriyordu. Gölgeler kadar siyah kulelere ve duvarlara bakarak pencere sekisine oturdu. Muhafız Salonu’ndan haykırışlar yükseldiğini duyar gibi oldu, başka bir yerden kılıç sesi olabilecek gürültüler geliyordu ama Bran’ın Yaz kadar keskin kulakları yoktu, onun kadar iyi koku da alamıyordu. *Uyanığım, hâlâ kırığım ama uyuduğumda Yaz’ım, koşabilirim, dövüşebilirim ve koklayabilirim.*

Onu almak için Hodor’un ya da hizmetçi kızlardan birinin geleceğini düşünmüştü ama kapı açıldığında içeri giren Üstat Luwin’di. Elinde bir mum vardı. “Bran,” dedi. “Olanları... neler olduğunu biliyor musun? Sana söylediler mi?” Sol kaşı açılmıştı, kanıyordu.

“Theon geldi. Kışyarı’nı ele geçirdiğini söyledi.”

Üstat mumu masaya bıraktı, yanağına süzülen kanı sildi. “Hendeği yüzerek geçmişler. Kancalı iplerle duvarları aşmışlar. Ellerinde kılıçları, üstlerinden sular damlayarak içeri girmişler.” Kapının yanındaki sandalyeye oturdu, alnından kan akmaya devam ediyordu. “Kapıda Biragöbek vardı. Onu gafil avlayıp öldürmüşler. Samankafa yaralı. Adamlar odama girmeden hemen önce iki kuzgun salmayı başardım. Beyaz Liman’a gönderdiğim kuzgun kurtuldu ama diğerini okla indirdiler.” Üstat yere baktı. “Sör Rodrik adamlarımızın çoğunu yanında götürdü ama ben de en az onun kadar suçluyum. Bu tehlikeyi hiç aklıma getirmedim, hiç...”

Jojen görmüştü, diye düşündü Bran. “Giyinmeme yardım etseniz iyi olacak.”

“Öyle.” Üstat yatağın önündeki demir sandıktan Bran’ın iç çamaşırlarını, pantolonunu ve gömleğini çıkardı. “Sen Kışyarı’ndaki Stark’sın, Robb’un veliahtısın. Bir prens gibi görünmelisin.” İkisi birlikte lordlara uygun bir kıyafet seçtiler.

Üstat, Bran’ın en sevdiği, gümüş ve oltu taşından yapılmış kurt kafası

şeklindeki broşu pelerininin yakasına takarken, “Theon kaleyi teslim etmemi istiyor,” dedi Bran.

“Bunda utanılacak bir şey yok. Bir lord halkını korumak zorundadır. Zalim yerler zalim insanlar büyütür Bran. Demiradamlar’la uğraşırken bunu hatırlaman gerekir. Baban Theon’u eğitmek için elinden geleni yapmıştı ama bunun için çok geçti korkarım.”

Bran’ı almaya gelen demiradam kısa ve tombuldu. Siyah uzun sakalı neredeyse göğsünün yarısını örtüyordu. Bran’ı hiç zorlanmadan kucağına aldı ama yaptığı işten memnun olmadığı belliydi. Rickon’un yatak odası yarım kat alttaydı. Dört yaşındaki çocuk uykusundan uyandırıldığı için huysuzlandı. “Annemi istiyorum,” dedi. “Annemi *istiyorum.* Tüylüköpek’i de.”

“Anneniz uzaklarda prensim.” Üstat Luwin’in çocuğun üstüne bir sabahlık giydirdi. “Ama ben ve Bran buradayız.” Rickon’un elinden tutup dışarı çıkardı.

Aşağıda, mızrağı kendisinden üç kat daha uzun kel bir adam tarafından odalarından çıkarılan Meera ve Jojen’le karşılaştılar. Jojen’in Bran’a bakan gözleri hüzünle dolu yeşil havuzlar gibiydi. Diğer demiradam, Freyler’i çekiştiriyordu. “Ağabeyin krallığını kaybetti,” dedi Küçük Walder. “Artık prens değilsin, sadece bir esirsin.”

“Sen de öylesin,” dedi Jojen. “Hepimiz esiriz.”

“Seninle konuşan olmadı kurbağayiyen.”

Demiradamlardan biri elinde bir meşaleyle önlerinden yürüyordu ama yağmur tekrar başlamıştı, meşale söndü. Aceleyle avluyu geçerken tanrı korusundaki ulu kurtların ulumasını duydular. *Yaz, ağaçtan düştüğünde yaralanmamıştır umarım.*

Theon Greyjoy, Starklar’ın yüksek koltuğunda oturuyordu. Pelerinini çıkartmıştı. Örgü zırhının üstüne, Greyjoy Hanedanı’nın deniz canavarlı armasıyla süslenmiş bir cübbe giymişti. Ellerini yüksek koltuğun geniş taş kollarının ucundaki kurt kafalarının üstüne koymuştu. “Theon, Robb’un koltuğunda oturuyor,” dedi Rickon.

“Sessiz ol Rickon.” Bran salondaki endişeyi hissedebiliyordu ama Rickon çok küçüktü. Birkaç meşale yakılmıştı, büyük şömine parlıyordu ama salonun çoğu karanlıktaydı. Sıralar duvarlara yanaştırıldığı için oturacak yer yoktu.

Konuşmaya cesaret edemeyen kale ahalisi küçük gruplara ayrılmış halde ayakta bekliyordu. Yaşlı Dadı'yı gördü, kadının dişsiz ağzı açılıp kapanıyordu. Samankafa iki muhafızın arasındaydı, çıplak göğsündeki sargıda kan lekeleri vardı. Tıfıl Tym tesellisi mümkün olmayan bir şekilde hıçkırıyordu ve Beth Cassel korku içinde ağlıyordu.

"Bunlar da kimmiş?" diye sordu Theon, Reedler'i ve Freyler'i kastederek.

"Bunlar Leydi Catelyn'in himaye ettiği Freyler, her ikisinin de adı Walder," diye açıkladı Üstat Luwin. "Bu Jojen Reed ve onun yanındaki ablası Meera, Bozsu Gözcüsü'nden Howland Reed'in çocukları. Kışyarı için yemin tazelemeye geldiler."

"Bazıları bunun için yanlış bir zaman seçtiklerini söyleyebilir," dedi Theon. "Ama benim için değil. Buradasınız ve burada kalacaksınız." Yüksek koltuktan kalktı. "Prensi buraya getir Lorren." Siyah sakallı adam Bran'ı bir çuval yulafmış gibi taş koltuğa bıraktı.

Büyük Salon'a, küfürlerle ve mızrakların ucuyla iteklenen insanlar getiriliyordu hâlâ. Sabah ekmeğini yaparken yakalanan Gage ve Osha'nın üstü başı un içindeydi. Mikken küfürler eşliğinde sürükleniyordu. Farlen topallayarak içeri girdi, bir yandan Palla'yı desteklemeye çalışıyordu. Kızın elbisesi ikiye ayrılmıştı. Eliyle elbisesini bir arada tutmaya çalışıyordu ve attığı her adım ona ızdırap veriyormuş gibi yürüyordu.

Kapıdan giren son adam zindandaki esir Leş'ti. Adamın keskin kokusu kendisinden önde yürüyordu. Bran midesinin kalktığını hissetti. "Bunu kule hücrelerinden birinde bulduk," dedi kızıl saçlı genç adam. "Ona Leş dediklerini söylüyor."

"Neden öyle dediklerini anlamak mümkün değil," dedi Theon gülümseyerek. "Her zaman bu kadar kötü mü kokarsın yoksa az önce bir domuzu mu becerdin?"

"Beni kapattıklarından beri kimseyi beceremedim lordum. Gerçek adım Heke. Starklar düğün hediyesi olarak sırtına bir ok saplayana kadar Dehşet Kalesi piçinin hizmetindeydim."

Duydukları Theon'u eğlendirmiş gibiydi. "Kiminle evlenmişti?"

"Hornwood'un duluyla lordum."

“O kocakarıyla mı? Kör müydü? O kadının göğüsleri boş çuvallara benziyordu.”

“Onunla göğüsleri için evlenmemişti lordum.”

Demiradamlar salonun uzun kapılarını gürültüyle kapadı. Yüksek koltukta oturan Bran yaklaşık yirmi kişi olduklarını görebiliyordu. *Kapılarda ve cephanelikte de adamlar bırakmıştır.* Buna rağmen otuz kişiden fazla olamazlardı.

Theon sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Beni hepiniz tanıyorsunuz...”

“Evet, bir çuval bok olduğunu biliyoruz!” diye bağırdı Mikken. Kel adam mızrağının sapıyla önce karnına sonra yüzüne vurup Mikken’ı yere devirdi. Demirci, dizlerinin üstüne düştü ve kırılan dişini tükürdü.

“Mikken, sessiz ol.” Bran, sesinin sert ve soylu çıkmasını istemişti, Robb’un emirler verirken konuştuğu gibi ama sesi ona ihanet etti, sözleri tiz bir miyavlama gibi duyuldu.

“Küçük lordunu dinle Mikken,” dedi Theon. “O senden daha mantıklı.”

İyi bir lord halkını korur, dedi Bran kendine. “Kışyarı’nı Theon’a teslim ettim.”

“Daha yüksek sesle Bran. Ve bana prens demelisin.”

Sesini yükseltti. “Kışyarı’nı Prens Theon’a teslim ettim. Hepiniz onun emirlerini yerine getirmelisiniz.”

“Yaparsam, kahrolayım!” diye haykırdı Mikken.

Theon bu çıkışı duymazdan geldi. “Babam, kadim tuz ve kaya tacını giydi ve krallığını ilan etti. Fetihten doğan hakla kuzey de onundur. Hepiniz ona aitsiniz.”

“Alçak!” Mikken ağzındaki kanı sildi. “Ben Starklar’a hizmet ederim, hain bir mürekkep balığına değil... *aah.*” Mızrak sapı tekrar yüzüne indi, yere devrildi.

“Demircilerin güçlü kolları ve zayıf akılları oluyor,” dedi Theon. “Diğerleriniz, bana da Ned Stark’a hizmet ettiğiniz gibi sadakatle hizmet ederseniz çok cömert bir lord olduğumu göreceksiniz.”

Dizlerinin ve ellerinin üstündeki Mikken kan tükürdü. *Lütfen yapma,* diye yalvardı Bran içinden ama demir ustası bağırdı, “Eğer bu işe yaramaz adamlarla kuzeyi tutabileceğini düşünüyorsan...”

Kel adam mızrağının çelik ucunu Mikken'ın ensesine sapladı. Mızrak ucu etin içinden geçip bir kan dalgasıyla birlikte demircinin boğazından çıktı. Bir kadın çığlık attı. Meera, Rickon'a sarıldı. *Kanla boğuldu,* diye düşündü Bran uyuşmuş gibi, *kendi kanıyla.*

"Söyleyecek bir şeyi olan var mı?" diye sordu Theon Greyjoy.

"Hodor hodor hodor hodor," diye bağırıyordu gözleri faltaşı gibi açık olan Hodor.

"Biri şu eksik akıllıyı nazikçe sustursun."

İki demiradam mızraklarının saplarıyla Hodor'a vurmaya başladı. Hodor yere düştü, elleriyle kendini korumaya çalışıyordu.

"Sizler için Eddard Stark'tan çok daha iyi bir lord olacağım." Theon, ete vuran ahşap gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltti. "Ama bana ihanet ederseniz pişman olursunuz. Kuvvetimin burada gördüğünüz adamlardan ibaret olduğunu düşünürseniz yanılırsınız. Torrhen Kalesi ve Derinorman Kalesi de çok kısa zaman içinde bizim olacak ve amcam Moat Cailin'i ele geçirmek üzere Tuzlumızrak'a gidiyor. Eğer Robb Stark, Lannisterlar'dan kurtulmayı başarırsa kendini Üç Dişli Mızrak Kralı ilan edebilir ama kuzey Greyjoy Hanedanı'na aittir artık."

"Stark lordları size karşı savaşır," dedi Leş. "Beyaz Liman'daki şişko domuz başta olmak üzere Umberlar, Karstarklar. Adama ihtiyacınız var, beni özgür bırakın ve sizin olayım."

Theon bir an adamı tarttı. "Göründüğünden daha zekiymişsin ama bu kokuya tahammül edemem."

"Serbest olsaydım yıkanabilirdim," dedi Leş.

"Bu adamın ender rastlanır bir sağduyusu var." Theon gülümsedi. "Diz çök."

Demiradamlardan biri Leş'e kılıç verdi. Adam kılıcı Theon'un ayaklarının dibine koyup Greyjoy Hanedanı'na ve Kral Balon'a bağlılık yemini etti. Bran bakamıyordu. Yeşil rüya gerçekleşiyordu.

"Greyjoy lordum!" Osha, Mikken'ın bedeninin yanından geçip öne çıktı. "Ben de buraya tutsak olarak getirildim. Yakalandığımda siz de oradaydınız."

Senin dost olduğunu sanmıştım, diye düşündü Bran acıyla.

"Benim savaşçılara ihtiyacım var," dedi Theon, "mutfak fahişelerine değil."

“Beni mutfağa tıkan Robb Stark’tır. Bütün yılı tencere ovmakla, yağ temizlemekle, bu herifin şiltesini ısıtmakla geçirdim.” Gage’e baktı. “Boğazıma kadar geldi. Elime yine mızrak verin.”

“Burada sana verebileceğim bir mızrak var,” dedi Mikken’ı öldüren kel adam. Sırıtarak aletini avuçladı.

Osha kemikli dizini adamın bacak arasına geçirdi. “O pembe yumuşak şeyi kendine sakla.” Mızrağı kaptı ve sapıyla vurarak adamı yere devirdi. “Ben çelik ve ahşaptan yapılmış mızrağı alacağım.” Diğer demiradamlar kahkahalarla gülerken kel adam acı içinde yerde sürünüyordu.

Theon da adamlarıyla birlikte güldü. “Alacaksın,” dedi. “Mızrak sende kalsın, Stygg başka bir tane bulabilir. Şimdi diz çök ve yemin et.”

Öne çıkıp yemin edecek kimse kalmadığında salondakiler dışarı çıkarıldı. Herkese işinin başına dönmesi ve sorun çıkarmaması emredilmişti. Hodor’a, Bran’ı odasına taşıma görevi verildi. Burnu şişmiş, tek gözü kapanmıştı, yüzü çirkin görünüyordu. Bran’ı güçlü kolları ve kanlı elleriyle kucağına alıp yağmurla ıslanan avluya çıkarırken, patlamış dudaklarının arasından, “Hodor,” diye hıçkırdı.

Arya

“Hayaletler var, olduklarını biliyorum.” Al Turta ekmek hamuru yoğuruyordu. Elleri dirseklerine kadar una bulanmıştı. “Pia geçen gece mandırada bir şey gördü.”

Arya kaba bir ses çıkardı. Pia mandırada sürekli bir şeyler görüyordu, genellikle erkekleri... “Bir turta alabilir miyim?” diye sordu. “Bir tepsi pişirmişsin.”

“Bütün tepsi lazım. Sör Amory turtaya pek düşkün.”

Arya, Sör Amory’den nefret ediyordu. “Hadi üstlerine tükürelim.”

Al Turta gergin bir şekilde etrafı kolaçan etti. Mutfak gölgelerle ve yankılarla doluydu ama bütün aşçılar ve yamaklar ocakların üstündeki tavan arasında uyuyordu. “Anlar.”

“Anlamaz,” dedi Arya. “Tükürüğün *tadı* yoktur.”

“Eğer anlarsa kamçılanacak olan benim.” Al Turta hamur yoğurmayı bıraktı. “Üstelik sen burada olmamalıydın bile. Gecenin körü.”

Öyleydi ama Arya umursamıyordu. Mutfak gece yarılarında bile hareketliydi; sabah ekmeği için hamur yoğuran, uzun bir tahta kaşıkla çorba tenceresini karıştıran ya da Sör Amory’nin kahvaltısı için domuz pastırması dilimleyen biri oluyordu mutlaka. Bu gece Al Turta vardı.

“Pembegöz uyanır da gittiğini anlarsa...” dedi Al Turta.

“Pembegöz uyanmaz.” Adamın gerçek adı Mebble’dı ama sulu gözleri yüzünden herkes ona Pembegöz diyordu. “Bir kez sızdıktan sonra kalkmaz.” Her sabah güne kahvaltıda bira içerek başlıyordu ve her akşam yemeğinden sonra sarhoş olup uykuya dalıyordu. Arya adamın horlama sesini duyana kadar bekliyor, sonra çıplak ayakla hizmetçi merdivenlerinden yukarı çıkıyordu, dönüştüğü fareden bile daha az ses çıkarıyordu. Mum ya da fener taşımıyordu. Bir keresinde karanlığın iyi bir dost olabileceğini söylemişti Syrio, haklıydı. Gökyüzünde ayın ve yıldızların olması yeterliydi. “Bahse girerim ki kaçabiliriz. Pembegöz yokluğumu fark etmez bile,” dedi Al Turta’ya.

“Ben kaçmak istemiyorum. Burası ormandan daha iyi. Artık solucan yemek istemiyorum. Hadi, tezgâha biraz un serp.”

Arya başını yana yatırdı. “Bu ne?”

“Ne? Ben bir şey...”

“Kulaklarınla dinle, ağzınla değil. Bir savaş borusuydu. İki üfleme, duymadın mı? Dinle, bu da yivli kapının zincirlerinim sesi, içeri giren ya da dışarı çıkan birileri var. Gidip bakalım mı?” Lord Tywin ordusuyla birlikte kaleden ayrıldığından beri Harrenhal’un kapıları açılmamıştı.

“Sabah için ekmek yapıyorum,” diye sızlandı Al Turta. “Karanlığı sevmiyorum zaten, söylemiştim.”

“Ben gidiyorum, sana sonra anlatırım. Bir turta alabilir miyim?”

“Hayır.”

Arya yine de bir turta kaptı ve mutfaktan çıkarken yedi. Turtanın içi ceviz, meyve ve peynir doluydu. Fırından yeni çıkmıştı, dışı çıtır çıtırdı. Sör Amory’nin turtasını yemek bir çeşit meydan okuma gibi gelmişti Arya’ya. *Yalınayak, sağlamayak, sessizayak*, diye şarkı söyledi sadece nefesiyle. *Ben Harrenhal’daki hayaletim.*

Savaş borusu uyuyan kaleyi uyandırmıştı. Neler olduğunu anlamak isteyen adamlar avluya çıkıyordu. Arya diğerlerinin arasına karıştı. Bir sıra öküz arabası yivli kapının altından geçiyordu. *Ganimetler.* Arya bir bakışta anlamıştı. Arabaları getiren adamlar tuhaf bir dilde konuşuyordu. Zırhları ay ışığında hafifçe parlıyordu. Yanlarında bir çift siyah-beyaz çizgili at vardı. *Kanlı Oyuncular.* Arya gölgelerin içine saklandı ve bir öküz arabasının arkasındaki kafese kapatılmış devasa siyah ayının kapıdan geçişini izledi. Diğer arabalar gümüş eşyalar, silahlar, kalkanlar, un çuvalları, domuz kafesleri, tavuklar ve köpeklerle doluydu. Arya ilk tutsağı gördüğünde en son ne zaman kızartılmış domuz yediğini hatırlamaya çalışıyordu.

Duruşundan ve başını dimdik yukarıda tutuşundan tutsağın bir lord olduğu anlaşılıyordu. Arya, adamın paralanmış kırmızı pelerininin altındaki pırıltılı zırhı görebiliyordu. Önce adamın bir Lannister olduğunu sandı ama daha sonra göğsündeki armanın aslan değil gümüş bir yumruk olduğunu gördü. El bilekleri sıkı sıkı bağlanmıştı. Ayak bileğindeki kalın ip arkasında yürüyen adamın

bileğine bağlıydı, o adamın ayağındaki de onun arkasındakinin bileğine. Bu yüzden bütün sıra topallayan adımlarla hareket ediyordu. Tutsakların çoğu yaralıydı. İçlerinden biri sendelediğinde bir süvari yanına gidiyor kamçısıyla tekrar yürümesini sağlıyordu. Arya toplam kaç tutsak olduğunu saymaya çalıştı ama daha elliye varamadan sayıyı şaşırdı. En az iki katı olmalıydı. Kıyafetleri kan ve çamurla lekelenmişti, meşale ışıklarında armalarını seçmek mümkün değildi ama Arya'nın görebildiklerinden birkaçı tanıdıktı. İkiz kuleler, güneş ışıkları, kanlı adam, savaş baltası. *Savaş baltası Cerwynler'in arması, siyah zemindeki beyaz güneş de Karstarklar'ın. Kuzeyli adamlar. Babamın ve Robb'un adamları.* Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyordu.

Kanlı Oyuncular atlarından inmeye başlamıştı. Uykulu seyisler ahırlardan çıkıp terli hayvanları alıyordu. Süvarilerden biri bağırarak bira istedi. Avludaki gürültüyü duyan Sör Amory, meşale taşıyan iki muhafızla birlikte koğuşun üstündeki kapalı balkona çıktı. Keçibaşlı bir miğfer giyen Vargo Hoat balkonun altında dizginlerini çekti. "Kale kumandanı lordum," diye seslendi paralı asker. Kalın, peltek bir konuşması vardı, dili ağzına büyük geliyordu sanki.

"Bütün bunlar nedir Hoat?" diye sordu Sör Amory kaşları çatık bir halde.

"Tussaklar. Roose Bolson nehri geşebileceğini düşündü ama Cesur Doslarım onun adamlarını parşalara ayırdı. Çoğunu öldürdük ve Bolson'ı kaşırdık. Bu adam onların komusanı, Lord Glover, onun arkasındaki de Sör Frey."

Sör Amory küçük domuz gözleriyle, birbirine bağlanmış tutsaklara baktı. Adamın memnun olmadığını düşündü Arya. Kaledeki herkes Vargo Hoat ve Sör Amory'nin birbirinden nefret ettiğini biliyordu. "Pekâlâ," dedi Amory. "Sör Cadwyn, bu adamları zindanlara götürün."

Pelerininde gümüş yumruk arması olan lord başını yukarı kaldırdı. "Onurumuza yakışır şekilde muamele göreceğimize dair söz verildi bize..." diyerek konuşmaya başladı.

"Sessislik!" diye bağırdı Vargo Hoat, ağzından tükürükler saçılmıştı.

Sör Amory tutsaklara döndü. "Vargo Hoat'un size verdiği sözler benim için bir şey ifade etmiyor. Lord Tywin beni Harrenhal'un kale kumandanı yaptı ve size canım nasıl isterse öyle davranırım." Muhafızlarına döndü. "Dul Kalesi'nin altındaki büyük zindan hepsini alır. Oraya gitmek istemeyen herkes burada

ölmekte özgürdür.”

Amory’nin adamları, tutsakları mızrak uçlarıyla dürterek zindana götürürken Pembegöz merdivenlerin başında belirdi. Arya’nın avluda olduğunu fark etseydi bağırmaya başlar, onu vücudundan kan çıkana kadar kırbaçlamakla tehdit ederdi ama Arya korkmuyordu. Bu adam Weese değildi. Herkesi vücudundan kan çıkana kadar kırbaçlamakla tehdit ediyordu ama kimseye gerçekten *vurduğunu* görmemişti Arya. Buna rağmen adama görünmemesi daha iyi olurdu. Etrafa baktı. Öküzler çözülüyor, arabalar boşaltılıyordu. Cesur Dostlar bira için bağırırken meraklı bir kalabalık kafese tıkılmış ayının etrafında toplanmıştı. Bu karmaşanın içinde göze batmamak kolaydı. Geldiği yoldan geri döndü, biri onu görüp işe koşturmadan önce ortadan kaybolmak istiyordu.

Kapılardan ve ahırlardan uzakta büyük kale ıssızdı. Sesler gittikçe duyulmaz oldu. Rüzgâr aniden esince İnleyen Kule’nin çatlak taşlarından tiz bir çığlık yükseldi. Tanrı korusundaki ağaçların yaprakları yere düşmeye başladı. Arya, terk edilmiş avlularda ve boş binaların arasında uçuşan yaprakların taş duvarlara çarptığında çıkardığı hafif sesleri duyabiliyordu. Sesler, neredeyse tamamen boşalan Harrenhal’da tuhaf oyunlar oynuyordu. Bazen taşlar sesi içiyormuş gibi geliyordu insana, avlular bir sessizlik battaniyesiyle örtülüyordu. Bazen de yankıların kendi hayatı varmış gibi hissediyordu insan. Adımların sesi bir hayalet ordusunun tehdidi gibi duyuluyordu. Uzaktan gelen her ses hayaletlerin ziyafet sofrasından yükseliyor gibiydi. Bu gariplikler Al Turta’yı korkutuyordu ama Arya’yı değil.

Bir gölge kadar sessiz hareket ederek orta avluyu aştı, Azap Kulesi’nin etrafından dolaştı ve insanların, ölü şahinlerin hayalet kanatlarını çırparak havayı dalgalandırdığını söylediği boş ahırların içinden geçti. İstediği yere gidebilirdi. Garnizonda yaklaşık yüz adam vardı. Harrenhal’un büyüklüğünde kaybolmuş gibiydiler. Yüz Şömineli Salon diğer pek çok binayla birlikte kapatılmıştı. İnleyen Kule bile boşaltılmıştı. Sör Amory Lorch, Kralateşi Kulesi’ndeki kale kumandanı dairesinde kalıyordu. Arya ve diğer hizmetkârlar el altında olmaları için kulenin altındaki mahzenlere yerleştirilmişti. Lord Tywin kaledeyken etraf nereye gittiğini, ne yaptığını soran askerlerle doluydu ama şimdi bin kapıyı koruyacak yüz adam vardı ve kimin nerede olması gerektiğini kimse bilmiyordu,

kimsenin umursadığı da yoktu.

Arya cephanelikten geçerken bir çekiç sesi duydu. Yüksek pencerelerden turuncu bir ışık süzülüyordu. Çatıya tırmanıp aşağı baktı. Gendry bir göğüs kalkanı dövüyordu. Çalışırken, Gendry için metalden, körüklerden ve ateşten başka bir şey yoktu dünyada. Tuttuğu çekiç kolunun bir parçası gibiydi. Arya delikanlının göğsündeki kasların hareketini izleyip, çekiciyle yaptığı çelikten müziği dinledi. *Çok güçlü*, diye düşündü. Gendry uzun saplı maşalarla göğüs kalkanını alıp soğutmak için su oluğuna götürürken Arya pencereden içeri kayıp delikanlının yanına atladı.

Gendry, Arya'yı gördüğüne şaşırmamış gibiydi. "Yatağında olmalıydın kızım." Soğuk suya giren göğüs kalkanı bir kedi gibi tısladı. "O gürültüler neydi?"

"Vargo Hoat döndü, tutsaklar getirmiş. Armalarını gördüm. İçlerinde Derinorman Kalesi'nden bir Glover da var, babamın adamı. Çoğu öyle." Arya birdenbire ayaklarının onu neden buraya getirdiğini anladı. "Onları kurtarmama yardım etmelisin."

Gendry güldü. "Bunu nasıl becereceğiz peki?"

"Sör Amory onları zindana gönderdi. Azap Kulesi'nin altındakine. Büyük, tek bir zindan. Çekicinle kilidi kırabilirsin..."

"Nöbetçiler beni izleyip kilidi kaç darbede kırabileceğim üstüne bahse girerken mi mesela?"

Arya dudağını ısırdı. "Nöbetçileri öldürmemiz gerek."

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Sayıları çok değildir belki."

"Eğer iki nöbetçi varsa, bu sayı ikimiz için çok. O köyde hiçbir şey öğrenmedin, değil mi? Bu dediğini yapmaya kalkarsan Vargo Hoat ellerini ve ayaklarını keser, kendi tarzıyla."

"Korkuyorsun."

"Beni rahat bırak kızım."

"Gendry, yüz kuzeyli adam var, belki daha fazla. Sör Amory'nin de bu kadar adamı var. Tamam, Kanlı Oyuncular'ı hesaba katmadım. Bütün yapmamız gereken tutsakları serbest bırakmak. Sonra kaleyi ele geçirip kaçabiliriz."

“Onları dışarı çıkaramazsın, tıpkı Lommy’yi kurtaramadığın gibi.” Gendry göğüs kalkanına dönüp yakından baktı. “Hem kaçsak bile nereye gideceğiz?”

“Kışyarı’na,” dedi Arya bir çırpıda. “Anneme bana nasıl yardım ettiğini anlatacağım ve sen de orada kalacaksın.”

“Leydim buna izin verir mi? Atlarınıza nal çakıp lord kardeşleriniz için kılıç yapabilir miyim?”

Gendry, Arya’yı çok *kızdırıyordu* bazen. “Kes şunu!”

“Harrenhal yerine Kışyarı’nda ter dökmek için neden ayaklarımı riske atayım? İhtiyar Ben Karaparmak’ı tanıyor musun? Buraya çocukken gelmiş. Leydi Whent ve babasına, onların babasının babasına, hatta hepsinden önce Harrenhal’un Whentler’den önceki sahibi Lord Lothson’a hizmet etmiş, Şimdi de Lord Tywin’in demir ustası. Ne diyor biliyor musun? Kime hizmet edersen et, miğfer miğferdir, kılıç kılıçtır ve ateşe dokunursan yanarsın. Lucan iyi bir usta, burada kalacağım.”

“Kraliçe seni yakalayacak. Altın pelerinlileri *Karaparmak*’ın peşine salmamıştı!”

“Aradıkları kişi büyük ihtimalle ben değildim.”

“Sendin, bunu biliyorsun. Sen *birisin.*”

“Ben bir demirci çırağıyım ve belki bir gün zırh ustası olacağım... eğer kaçıp şansımı kaybetmezsem ve kendimi öldürtmezsem.” Arkasını dönüp tekrar çekicini aldı ve vurmaya başladı.

Arya umutsuzca yumruklarım sıktı. “Kendine bir miğfer daha yaparsan üstüne boğa boynuzu değil *katır kulağı koy!*” Gitmek zorundaydı yoksa Gendry’ye vurmaya başlayacaktı. *Vursam da hissetmez bile. Kim olduğunu anlayıp katır kafasını kestiklerinde bana yardım etmediği için pişman olacak.* Yalnız olması Arya için daha iyiydi aslında. Sonuçta o köyde Gendry yüzünden yakalanmıştı.

Köyü düşünmek o uzun yürüyüşü, ardiyeyi ve Vadeci’yi hatırlattı. Gürzle yüzüne vurulan çocuğu, yaşlı aptal Her-şey-Joffrey-için’i, Lommy Yeşilel’i düşündü. *Bir koyundum, sonra da bir fare, hiçbir şey yapamadım.* Dudağını ısırdı ve cesaretinin ne zaman geri geldiğini hatırlamaya çalıştı. *Jaqen beni tekrar cesur yaptı. Beni bir fareden bir hayalete dönüştürdü.*

Weese öldüğünden beri Lorathlı'dan uzak durmaya çalışıyordu. Chiswyck *kolaydı*, herhangi biri bir adamı siperden aşağı itebilirdi. Ama Weese o köpeği küçük bir yavruyken alıp büyütmüştü ve hayvan ancak bir kara büyüyle sahibine saldırabilirdi. *Yoren, Jaqen'i kara hücrelerde buldu, tıpkı Rorge ve Isırgan gibi. Jaqen korkunç bir şey yaptı ve Yoren bunu biliyordu. Onu bu yüzden zincire bağlı tutuyordu.* Eğer Lorathlı bir büyücüyse Rorge ve Isırık cehennemden çağırdığı şeytanlar olabilirdi, insan değillerdi.

Jaqen'in Arya'ya hâlâ bir ölüm borcu vardı. Yaşlı Dadı'nın anlattığı hikâyelerde, cinlerin üç dilek hakkı verdiği insanlar özellikle üçüncü dileklerine çok dikkat etmeliydi çünkü o sonuncuydu. *Son ölüm çok önemli olmalı,* diyordu kendine her gece duasındaki isimleri fısıldarken. Ama şimdi, tereddüt etmesinin gerçek sebebinin bu olduğundan emin değildi. Bir fısıltıyla öldürebildiği sürece kimseden korkmasına gerek yoktu... ama son ölümü de kullanınca tekrar bir fareye dönüşecekti.

Pembegöz uyanık olduğu için Arya yatağına dönmeye cesaret edemedi. Başka nereye saklanacağını bilmediğinden tanrı korusuna gitti. Çamların ve muhafız ağaçlarının keskin kokusunu, ayağına değen çimenleri, parmaklarının arasına giren çamuru ve rüzgârla hareket eden yaprakların hışırtısını seviyordu. Tanrı korusunun içinden küçük bir dere geçiyordu. Derenin toprağı aşındırdığı yerde, düğüm haline gelmiş kırık dalların ve köklerin altında bir nokta vardı.

Orada, dalların ve çürümüş yaprakların altında gizli kılıcını buldu.

Gendry onun için bir kılıç yapmayı reddetmişti. Arya da bir çalı süpürgesinin dikenlerini kırarak kendi kılıcını kendi yapmıştı. Çok hafifti, tutuşu zayıftı ama Arya kılıcın keskin ve dişli ucunu seviyordu. Ne zaman bir saat boş vakit bulsa Syrio'dan öğrendiği şeyleri çalışmak için buraya geliyordu. Çıplak ayaklarıyla yerdeki yaprakların üstünde hareket ediyor, dallara kılıç savuruyor, yaprakları döküyordu. Bazen ağaçlara tırmanıyor ve yüksek dalların arasında dans ediyordu. Vücudu öne arkaya sallanırken ayak parmaklarıyla dallara tutunuyor ve eski dengesini geri kazandıkça daha az sendeliyordu. Talim için en iyi zaman geceydi; geceleri onu kimse rahatsız etmiyordu.

Arya tırmandı. Yaprakların krallığında kılıcını çekti ve bir süre için herkesi unuttu; Sör Amory'yi, Oyuncular'ı, babasının adamlarını, hepsini. Ayaklarının

altındaki sert ağaç kabuğunun verdiği hissin ve havayı kesen kılıcının çıkardığı sesin içinde bir süre kayboldu. Kırık bir dal Joffrey'ye dönüştü. Yere düşürene kadar dala vurdu. Kraliçe, Sör İlyn, Sör Meryn ve Tazı sadece birer yapraktı ama onları da öldürdü. Hepsini ıslak yeşil şeritlere ayırdı. Kolları yorulduğunda bir dalın üstüne oturdu, serin havayı içine çekip soluklandı, avlanan yarasaların çığlıklarını dinledi. Yaprakların oluşturduğu kubbenin arasından büvet ağacının kemik beyazı dallarını görebiliyordu. *Buradan bakınca tıpkı Kışyarı'nın yürek ağacına benziyor.* Keşke o ağaç olsaydı... o zaman aşağı indiğinde yine evinde olurdu ve belki babasını ağacın altında, her zaman oturduğu yerde bulurdu.

Kılıcını kemerine takıp daldan dala atlayarak yere indi. Büvet ağacına doğru yürüdü, ay ışığı ağacın gövdesini gümüşi bir beyaza boyamıştı ama kırmızı yaprakları karanlıkta simsiyah görünüyordu. Ağacın gövdesine oyulmuş yüze baktı. Korkunç bir surattı. Ağzı çarpıktı, açık gözleri nefret doluydu. Tanrı böyle mi görünüyordu? Tanrılar da insanlar gibi acı çeker miydi? *Dua etmeliyim,* diye düşündü birdenbire.

Dizlerinin üstüne çöktü. Nasıl başlaması gerektiğinden emin değildi. Ellerini birleştirdi. *Bana yardım edin eski tanrılar,* dedi sessizce. *O adamları zindandan çıkartmama yardım edin ki Sör Amory'yi öldürebileyim ve evime, Kışyarı'na döneyim. Beni bir su dansçısına dönüştürün, bir kurda dönüştürün, bir daha asla korkmayayım.*

Bu kadar yeterli miydi? Belki de eski tanrıların duyması için yüksek sesle dua etmesi gerekirdi. Belki daha uzun dua etmeliydi. Babası çok uzun süre dua ederdi bazen, hatırlıyordu. Ama eski tanrılar babasına yardım etmemişti. Bunu hatırlamak Arya'yı öfkelendirdi. "Onu kurtarman gerekiyordu," diye azarladı ağacı. "Sana sürekli dua ederdi. Bana yardım edip etmemen umrumda değil. Bence istesen bile yapamazdın."

"Tanrılarla alay edilmez kızım."

Ses, Arya'yı irkiltmişti. Ayağa fırlayıp ahşap kılıcını çekti. Jaqen H'ghar karanlıkta öyle kıpırtısız duruyordu ki ağaçlardan biri gibi görünüyordu. "Bu adam bir isim duymaya geldi. Bir, iki ve sonra üç gelir."

Arya kılıcının dikenli ucunu yere indirdi. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Bu adam görür. Bu adam duyar. Bu adam bilir."

Şüpheli gözlerle Jaqen'e baktı. Onu tanrılar mı yollamıştı? "Köpek Weese'i nasıl öldürdü? Isırgan ve Rorge'u cehennemden mi getirdin? Jaqen H'ghar senin gerçek adın mı?"

"Bazı adamların birden fazla adı olur. Gelincik, Arry, *Arya*."

Sırtı yürek ağacının gövdesine yapışana kadar geriledi. "Gendry mi söyledi?"

"Bu adam bilir," dedi tekrar. "Stark leydim."

Belki onu *gerçekten* tanrılar göndermişti, dualarına cevap olarak. "Zindandaki adamları kurtarmak için yardımına ihtiyacım var. Glover'ı ve hepsini. Nöbetçileri öldürüp hücrenin kapısını bir şekilde açmalıyız..."

"Bu kız unutuyor," dedi adam sessizce. "Üç alacağı vardı, ikisini aldı. Eğer bir nöbetçi ölmeliyse kız onun adını vermeli."

"Ama *bir* nöbetçi yeterli değil. Hücreyi açmak için hepsini öldürmeliyiz." Arya ağlamamak için dudağını ısırdı. "Kuzeyli adamları kurtarmanı istiyorum, tıpkı benim seni kurtardığım gibi."

Adam hiç acımadan Arya'ya bakıyordu. "Tanrının elinden üç can alındı, üç can geri ödenmeli. Tanrılarla alay edilmez." Sesi hem ipekti hem çelik.

"Ben hiç alay etmedim." Bir an düşündü. "İsim... ismini vereceğim *kim* olursa olsun, öldürecek misin?"

Jaqen başıyla onayladı. "Bu adam öyle dedi."

"*Kim* olursa olsun?" diyerek tekrarladı. "Bir erkek, bir kadın, küçük bir bebek ya da Lord Tywin, Yüce Rahip, kendi baban?"

"Bu adamın atası uzun zaman önce öldü. Ama yaşasaydı ve kız onun adını verseydi, kızın emriyle ölürdü."

"Yemin et," dedi Arya. "Tanrıların huzurunda yemin et."

"Havanın ve denizlerin bütün tanrılarının, hatta ateş tanrısının önünde yemin ederim." Elini büvet ağacının ağzına koydu. "Yedi yeni tanrının ve sayısız eski tanrının önünde yemin ederim."

Yemin etti. "Kralın adını versem bile..."

"İsmi söyle ve ölüm gelsin. Yarın sabah, ay dönümünde. bir yıl sonra ama mutlaka. Bu adam kuşlar gibi uçamıyor ama bir adım ve onun önüne bir adım daha koya koya gideceği yere varıyor ve bir kral ölüyor." Jaqen dizlerinin üstüne çöktü, şimdi yüz yüzeydiler. "Bu kız yüksek sesle söylemeye korkuyorsa

fısıldasın. Şimdi fısılda. İsim *Joffrey* mi?"

Arya dudaklarını adamın kulağına koydu. "İsim *Jaqen H'ghar.*"

O yanan ahırda, alevden duvarların arasında zincirliyken bile şu an olduğu kadar endişeli görünmüyordu Jaqen. "Bu kız... şaka yapıyor."

"Yemin ettin. Tanrılar yemin ettiğini duydu."

"Duydular." Adamın elinde birdenbire bir bıçak belirdi, Arya'nın serçe parmağı kadar inceydi. Bıçak adam için mi çıkmıştı yoksa kendisi için mi bilemiyordu Arya. "Bu kız ağlayacak. Bu kız tek arkadaşını kaybediyor."

"Sen benim arkadaşım değilsin. Bir arkadaş bana *yardım* ederdi." Geri çekildi, bıçağın üstüne gelmesi ihtimaline karşı parmaklarının üstünde dengede durdu. "Ben bir *arkadaşı* asla öldürmezdim."

Jaqen'in gülümsemesi geldiği gibi gitti. "Eğer bir arkadaş yardım etseydi... bu kız başka bir isim verir miydi?"

"Verirdi," dedi Arya. "Eğer bir arkadaş yardım etseydi."

Bıçak kayboldu. "Gel."

"Şimdi mi?" Adamın hu kadar çabuk hareket edeceği aklına gelmemişti.

"Bu adam camın içindeki kumun sesini duyuyor. Bu kız kesin bir isim söylemeden bu adam rahat uyumayacak. O yüzden şimdi, şeytan çocuk."

Ben şeytan çocuk değilim, diye düşündü Arya, *ben ulu kurdum ve Harrenhal'daki hayaletim.* Kılıcını gizli yerine koydu ve Jaqen'i takıp etti.

Harrenhal geç saate rağmen düzensiz bir hareketlilikle canlıydı. Vargo Hoat'un gelişi kalenin bütün düzenini altüst etmişti. Öküz arabaları, öküzler ve atlar avludan çıkartılmıştı ama ayı kafesi hâlâ oradaydı. Kafes kalın zincirlerle orta ve dış avluyu bölen köprünün kirişine asılmıştı, yerden birkaç ayak yukarıdaydı. Etrafını bir meşale çemberi aydınlatıyordu. Ahırlarda çalışan çocuklar hayvanın kızıp kükremesi için kafese taş atıyordu. Avlunun karşısındaki Kışla Salonu'nun kapısından daha fazla şarap isteyen adamların haykırışları ve birbirine çarpan kupaların şıngırtılarıyla birlikte parlak ışık süzülüyordu. Onlarca adam Arya'nın anlamadığı bir dilde şarkı söylemeye başladı. Bu gürültü dikkatlerin dağılması için iyiydi.

"Eğer bu adam bu işi yaparsa aç tanrılar bu gece kan ziyafetine oturacak," dedi Jaqen. "Tatlı ve nazik kız, adımı geri al, başka bir isim ver ve bu çılgın

hayali bir kenara bırak.”

“Olmaz.”

“Öyle olsun.” Pes etmiş gibi görünüyordu. “İş görülecek ama kız itaat etmeli. Bu adamın konuşmak için vakti yok.”

“Bu kız itaat edecek,” dedi Arya. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Yüz adam çok aç, doyurulmaları gerek, lord sıcak çorba emretti. Kız mutfağa koşup pastacı arkadaşına bunu söylemeli.”

“Çorba,” diye tekrar etti Arya. “Sen nerede olacaksın?”

“Kız mutfakta çorba yapmaya yardım edecek ve bu adam gelene kadar orada bekleyecek. Git. Koş.”

Arya mutfağa daldığında Al Turta ekmek somunlarını fırından çıkarıyordu ama artık yalnız değildi. Vargo Hoat ve Kanlı Oyuncuları doyurmak için aşçıları uyandırmışlardı. Mutfak hizmetçileri, Al Turta’nın ekmekleri ve turtalarıyla dolu sepetleri dışarı taşıyordu. Baş aşçı domuz dilimliyordu. Izgaracı adamlar tavşanları çevirirken bulaşıkçı kızlar hayvanların üstüne bal sürüyordu. Kadınlar havuç ve soğan doğruyordu. “Ne istiyorsun Gelincik?” diye sordu aşçı, Arya’yı gördüğünde.

“Çorba,” dedi Arya. “Lordum et suyuna çorba istiyor.”

Aşçı, bıçağıyla işaret ederek ocakların üstündeki siyah demir kazanları gösterdi. “Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Gerçi çorbayı o keçiye servis etmeden önce içine işemek lazım. İnsanı uykusunda bile rahat bırakmıyor.” Tükürdü. “Neyse, git ve kazanların acele ettirilemeyeceğini söyle.”

“Çorba hazır olana kadar burada beklemem gerek.”

“O zaman ayakaltında dolaşma ya da daha iyisi bir işe yara. Mandıraya git; keçi lordu yağ ve peynir de istedi. Pia’yı uyandır ve ayaklarının kesilmesini istemiyorsa hayatında bir kez olsun hızlı hareket etmesini söyle.”

Arya olabildiği kadar hızlı koştu. Pia uyanıktı, bir Oyuncu’nun altında inliyordu, Arya’nın seslendiğini duyunca elbisesini hızlıca üstüne geçirdi. Altı sepeti kokulu peynir tekerlekleriyle ve yağ kalıplarıyla doldurdu. “Şunları taşımama yardım et,” dedi Arya’ya.

“İşim var. Ama sen acele etsen iyi olur yoksa Vargo Hoat ayaklarını keser.” Kız yakalayamadan Arya koşarak dışarı çıktı. Mutfağa dönerken tutsakların

hiçbirinin ellerinin ya da ayaklarının kesik olmadığını düşündü. Belki Vargo Hoat, Robb'u kızdırmaktan korkuyordu. Gerçi Vargo *kimseden* korkmayan bir adam gibi görünüyordu.

Mutfağa döndüğünde Al Turta uzun saplı ahşap bir kaşıkla tencereleri karıştırıyordu. Bir kaşık alıp yardım etmeye başladı. Bir an için Al Turta'ya her şeyi anlatmayı düşündü ama sonra köyde olanları hatırlayıp vazgeçti. *Yine teslim olur.*

Sonra Rorge'un çirkin sesini duydu. *"Aşçı,"* diye bağırdı. "Lanet olası çorbayı almaya geldik." Arya dehşet içinde elindeki kaşığı bıraktı. *Onları getirmesini söylememiştim.* Rorge burunluklu miğferini takmıştı. Yüzündeki boşluk gizlenmişti. Burunsuz adamın arkasından Jaqen ve Isırgan mutfağa girdi.

"Lanet olası çorba daha hazır değil," dedi aşçı. "Biraz daha kaynaması gerek. Soğanlarla havuçları daha yeni kattık ve..."

"Çeneni kapat yoksa kıçını ateşte çevirip iyice yumuşatırım. Çorba dedim ve şimdi dedim."

Isırgan tıslayarak yarı kızarmış bir tavşanı ateşin üstünden kapıp sivri dişlerini ete geçirdi. Parmaklarının arasından bal süzülüyordu.

Aşçı teslim oldu. "Kahrolası çorbanızı alın ama keçi neden bu kadar duru olduğunu sorarsa cevabını siz verin."

Isırgan parmaklarındaki balı ve yağı yaladı. Jaqen ellerine dolgulu kalın eldivenler geçirdi, bir çift de Arya'ya verdi. "Bu Gelincik yardım edecek." Çorba kaynıyordu ve kazanlar çok ağırdı. Arya ve Jaqen bir kazanı aralarında taşıdı. Rorge diğerini tek başına aldı. Isırgan iki tane birden yüklendi, kazanların tutacağı ellerini yaktığında acıyla tısladı. Buna rağmen kazanları düşürmemişti. Avluyu geçip Dul Kulesi'ne gittiler, kapıda iki nöbetçi bekliyordu. "Bu ne?" diye sordu biri Rorge'a.

"Bir kazan kaynamış sidik, biraz ister misin?"

Jaqen dostça gülümsedi. "Tutsaklar da yemek yemek zorunda."

"Kimse yemekle ilgili bir şey..."

Arya adamın sözünü kesti. "Bu onlar için, sizin için değil."

İkinci nöbetçi elini salladı. "Aşağı indirin o zaman."

Zindana sarmal bir merdivenle iniliyordu. Rorge önden gitti, Arya ve Jaqen

arkadaydı. “Bu kız ayakaltında durmayacak,” dedi Jaqen.

Merdivenler; uzun, loş, penceresiz, küf kokulu taş bir mahzene indi. Merdivene yakın duvarda birkaç meşale yanıyordu. Sör Amory’nin adamları ahşap bir masada oturmuş taş oyunu oynayıp sohbet ediyordu. Karanlık hücredeki tutsaklarla aralarında kalın demir çubuklar vardı. Çorbanın kokusu tutsakların çoğunu parmaklıklara çekti.

Arya sekiz nöbetçi saydı. Onlar da çorbanın kokusunu almıştı. Nöbetçilerin kaptanı, “Bu, gördüğüm en çirkin hizmetçi kız,” dedi Rorge’a. “Kazanlarda ne var?”

“Aletin ve hayaların. Yemek istiyor musun, istemiyor musun?”

Nöbetçilerden biri volta atıyordu, biri parmaklıkların yanında duruyordu, üçüncüsü yere oturup sırtını duvara dayamıştı ama yemeğin kokusu hepsini masanın başına çekti.

“Sonunda bizi doyurmayı akıl edebildiler.”

“İçinde soğan mı var?”

“Ekmek yok mu?”

“Lanet olsun, tas ve kaşık da lazım ve...”

“Lazım değil.” Rorge kaynar çorbayı masanın karşısına, nöbetçilerin yüzüne attı. Jaqen de aynı şeyi yaptı. Isırgan elindeki kazanları bütün gücüyle öne fırlattı. Havada dönerek ilerleyen kazanlardan kaynar çorba yağmuru yağıyordu. Nöbetçilerin kaptanı ayağa kalkmaya çalışırken kazanlardan biri adamın kafasına çarptı, kaptan bir torba kum gibi yere düştü ve bir daha hareket etmedi. Diğerleri acıyla çığlık atıyor, dua ediyor ya da sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Rorge tutsakların boğazını kesmeye başladığında Arya sırtını duvara yapıştırdı. Isırgan, solgun iri elleriyle nöbetçilerin başlarını arkadan yakalayıp tek bir hareketle boyunlarını kırmayı tercih ediyordu. Nöbetçilerden sadece biri kılıcını çekmeyi başardı. Jaqen çevik bir hareketle üstüne inen kılıç darbesinden kurtuldu, kendi kılıcını çekti, hızlı ataklarla nöbetçiyi köşeye kıstırdı ve silahını adamın kalbine sapladı. Lorathlı yürek kanıyla ıslanmış kılıcı Arya’ya götürdü ve elbisesinin eteğiyle sildi. “Bu kızın üstünde de kan olmalı. Bu onun işi.”

Hücre kilidinin anahtarı masanın dayandığı duvardaki kancaya aslılıydı. Rorge anahtarı alıp hücrenin kapısını açtı. Hücreden dışarı çıkan ilk tutsak

pelerininde gümüş yumruk arması olan lorddu. “İyi iş,” dedi adam. “Ben Robett Glover.”

“Lordum.” Jaqen eğildi.

Özgür kalan tutsaklar, ölü nöbetçilerin kılıçlarını alıp ellerinde çeliklerle merdivene yöneldi. Silahsız diğer esirler onların peşine düştü. Hızlıca ve sessizce hareket ediyorlardı. Adamların hiçbiri, Vargo Hoat’la birlikte Harrenhal’un kapısından içeri girdiklerinde göründükleri kadar yaralı görünmüyordu şimdi. “Çorba, çok zekiceydi,” dedi Glover. “Bunu beklemiyordum, Lord Hoat’un fikri miydi?”

Rorge gülmeye başladı. Öyle şiddetli kahkahalar atıyordu ki burnunun olması gereken boşluktan sümük fışkırıyordu. Isırık, ölü bir nöbetçinin üstüne oturmuş adamın cansız elindeki parmakları kemiriyordu. Kemikler sivri dişlerinin arasında kırıldı.

“Sizler kimsiniz?” Robett Glover’ın kaşlarının arasında bir yarık oluştu. “Lord Bolton’ın kampına geldiğinde Vargo Hoat’la birlikte değildiniz. Cesur Dostlar’dan mısınız?”

Rorge çenesindeki sümüğü elinin tersiyle sildi. “Artık öyleyiz.”

“Bu adam, Özgür Şehirler’in Lorath’ından Jaqen H’ghar. Bunlar da bu adamın nezaketten yoksun arkadaşları Rorge ve Isırık.” Arya’ya döndü. “Bu kız...”

“Benim adım Gelincik,” dedi Arya, Jaqen’in gerçekte kim olduğunu söylemesine fırsat vermeden. Adının; Rorge, Isırık ve kim olduğunu bilmediği onlarca adamın duyabileceği bir yerde söylenmesini istemiyordu.

Glover’ın onu önemsemediğini fark etti. “Pekâlâ,” dedi adam. “Şu kanlı işi bitirelim artık.”

Merdivenleri tırmanıp kapıya vardıklarında iki nöbetçinin kendi kanlarında yüzdüğünü gördüler. Kuzeyli adamlar avluda koşuyordu. Arya bağrışmalar duydu. Kışla Salonu’nun kapısı gürültüyle açıldı ve yaralı bir adam çığlık atarak dışarı çıktı. Peşinden koşan üç kişi adamı kılıç ve mızraklarla susturdu. Kapı kulübesinin etrafında da dövüş vardı. Rorge ve Isırık, Glover’la birlikte kapıya koştu ama Jaqen, Arya’nın yanında dizlerinin üstüne çöktü. “Bu kız anlamıyor mu?”

“Anlıyorum,” dedi, aslında anlamamasına rağmen.

Lorathlı, Arya’nın kafa karışıklığını yüzünden okumuş olmalıydı. “Bir keçinin sadakat duygusu yoktur. Birazdan buraya bir kurt sancağı dikilir tahmin ediyorum. Ama önce bu adam belli bir ismin geri alındığını duymalı.”

“İsmi geri alıyorum,” dedi Arya, dudağını ısırdı. “Üçüncü ölüm hakkım var mı hâlâ?”

“Bu kız çok aç gözlü.” Jaqen ölü nöbetçilerden birine dokundu ve kanlı parmaklarını Arya’ya gösterdi. “İşte üçüncü ve dördüncü de şurada. Mahzende sekiz adam daha cansız yatıyor. Borç ödendi.”

“Borç ödendi,” dedi Arya isteksizce. Üzgün hissediyordu. Sadece bir fareydi yine.

“Tanrıya olan borç ödendi. Ve şimdi bu adam ölmeli.” Jaqen H’ghar’ın dudaklarından tuhaf bir gülümseme geçti.

“Ölmeli?” dedi Arya, kafası karışmıştı. Adam ne demek istiyordu? “Ama adını geri aldım. Ölmene gerek yok artık.”

“Var. Zamanım doldu.” Jaqen, elini alnına koyup ağır ağır çenesine doğru indirdi, elinin dokunduğu yer *değişiyordu.* Yanakları dolgunlaştı, gözleri yakınlaştı, burnu kemerlendi, daha önce pürüzsüz olan sağ yanağında bir yara izi belirdi. Ve kafasını salladığında yarısı beyaz yarısı kırmızı saçları çözüldü, altından siyah, gür bukleler çıktı.

Arya’nın ağzı açıktı. “Sen *kimsin?*” diye fısıldadı, korkamayacak kadar şaşkındı. Bunu *nasıl* yaptın? Zor muydu?”

Adam sırıttı, parlak altın dişleri göründü. “Yeni bir isim almaktan zor değil, nasıl yapıldığını biliyorsan elbette.”

“Bana da öğret,” dedi heyecanla. “Ben de yapmak istiyorum.”

“Öğrenirsen benimle gelmek zorunda kalırsın.”

Arya tereddüt etti. “Nereye?”

“Çok uzağa. Dar Deniz’in karşısına.”

“Gelemem. Eve gitmek zorundayım. Kışyarı’na.”

“O halde ayrılmalıyız,” dedi adam, “çünkü benim de görevlerim var.” Arya’nın elini tutup avcuna bir sikke bıraktı. “Al.”

“Bu ne?”

“Çok kıymetli bir sikke.”

Arya sikkeyi ısırdı. Çok sertti, demir olmalıydı. “Bir at satın alacak kadar kıymeti var mı?”

“At satın almaya yaramaz.”

“O zaman ne anlamı var?”

“Hayatın ne anlamı olduğunu da sor, ölümün ne anlamı olduğunu. Bir gün olur da beni yine bulmak istersen bu sikkeyi Braavoslu herhangi birine ver ve ona şu kelimeleri söyle: *Valar morghulis.*”

“Valar morghulis,” diye tekrarladı Arya. Zor değildi. Avcunu kapatıp sikkeyi sıktı. Avlunun diğer tarafında insanların öldüğünü duyabiliyordu. “Lütfen gitme Jaqen.”

“Jaqen en az Arry kadar ölü,” dedi adam hüzünle. “Ve tutmam gereken sözler var. *Valar morghulis,* Arya Stark. Tekrar söyle.”

“Valar morghulis,” dedi Arya bir kez daha. Jaqen’in kıyafetlerinin içindeki yabancı reverans yaptı ve karanlığa karıştı. Arya ölü adamlarla yalnızdı. *Ölmeyi hak ettiler,* dedi kendine, gölün kıyısındaki ardiyede Sör Amory Lorch tarafından öldürülen insanları unutmamıştı.

Saman dolu şiltesine döndüğünde Kralateşi Kulesi’nin altındaki mahzen boştu. Yastığına isimleri fısıldadı ve isimler bittiğinde, *“Valar morghulis,”* dedi hafif, yumuşak bir sesle, ne anlama geldiğini merak ederek.

Şafak söktüğünde Pembegöz ve diğerleri dönmüştü. Neden öldürüldüğünü kimsenin anlamadığı bir oğlan dışında herkes mahzendeydi. Pembegöz etrafa bir de gün ışığında bakmak için yaşlı kemiklerinin merdivenlere dayanamadığından şikâyet ederek tek başına yukarı çıktı. Geri döndüğünde Harrenhal’un ele geçirildiğini söyledi. “Kanlı Oyuncular, Sör Amory’nin adamlarının bir kısmını yataklarında öldürmüş, diğer sarhoşları da salonda. Yeni lord gün batmadan önce bütün ordusuyla birlikte kalede olacakmış. Adam vahşi kuzeydenmiş, şu Sur’un oralardan. Çok sert bir adam olduğunu söylüyorlar. Şu lord, bu lord, biz işimize bakacağız. Kaytarmaya kalkışanın sırtını kamçılarını.” Son sözlerini söylerken Arya’ya bakmıştı ama dün gece nerede olduğuyla ilgili bir şey sormamıştı.

Arya bütün sabah boyunca Kanlı Oyuncular’ın ölü adamların kıymetli eşyalarını yağmalamasını ve cesetleri Akantaş Avlusu’na taşımasını izledi.

Cesetlerden kurtulmak için avluda büyük bir ateş yakılmıştı. Soytarı Shagwell ölü iki şövalyenin kafasını kesmişti, kafaları saçlarından tutup sallayarak avluda dolaşıyor, birbirleriyle konuşturuyordu. “Sen nasıl öldün?” diye sordu bir kafa. “Kaynar gelincik çorbasıyla,” diye cevap verdi ikincisi.

Arya’ya kuruyan kanları temizleme işi verilmişti. Kimse yanına gelip olağanın dışında bir şey söylemiyordu ama Arya kendisine tuhaf tuhaf bakan insanları fark ediyordu. Robett Glover ve serbest bıraktıkları diğer adamlar mahzende olanları anlatmış olmalıydı. Sonra da Shagwell ve konuşan aptal kafaları gelincik çorbası hikâyesini yaymıştı. Soytarıya susmasını söyleyebilirdi ama bunu yapmaya korkuyordu. Soytarı yarı deliydi; bir keresinde şakasına gülmeyen bir adamı öldürdüğü söyleniyordu. *Sesini kesse iyi eder yoksa onu da isim listeme ekleyeceğim,* diye düşündü kahverengimsi kırmızı lekeyi ovalarken.

Harrenhal’un yeni lordu kaleye vardığında akşam olmak üzereydi. Sakalsız, sıradan, açık bir yüzü vardı. Dikkat çeken tek şeyi tuhaf ve solgun gözleriydi. Ne şişmandı, ne zayıf, ne de kaslı. Siyah bir örgü zırh ve benekli, pembe bir pelerin giymişti. Sancağındaki arma kana batırılmış bir adama benziyordu. “Dehşet Kalesi Lordu için diz çökün!” diye bağırdı yaveri. Çocuk, Arya’dan büyük değildi ve Harrenhal diz çöktü.

Vargo Hoat öne çıktı. “Lordum, Harrenhal sisindir.”

Lord cevap verdi ama Arya’nın duyamayacağı kadar hafif bir sesle. Robett Glover ve Sör Aenys Frey lorda katıldı; banyo yapmış, yeni takımlar ve pelerinler giymişlerdi. Kısa bir konuşmanın ardından Sör Aenys, lordu ve diğerlerini Rorge’la Isırık’ın yanına götürdü. Arya adamların hâlâ kalede olmasına şaşırmıştı, onların da Jaqen’le birlikte ortadan kaybolacaklarını düşünmüştü. Rorge’un sert sesini duydu ama sözlerini değil. Sonra Shagwell gelip Arya’yı yakaladı ve avlunun diğer ucuna sürükledi. “Lordum, lordum,” diye şarkı söylüyordu Arya’yı bileğinden çekiştirirken. “Gelincik çorbasını yapan kız bu işte!”

“Bırak,” dedi Arya, soytarının elinden kurtulmak için debelenirken.

Lord, Arya’ya baktı, sadece solgun ve buz rengi gözleri hareket etmişti. “Kaç yaşındasın çocuk?”

Arya yaşını hatırlamak için bir an düşündü. “On.”

“On, *lordum*,” diye hatırlattı adam. “Hayvanları sever misin?”

“Bazılarını, lordum.”

Adamın dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. “Aslanları sevmediğin belli, mantikorları da.”

Arya ne diyeceğini bilemiyordu, bir şey demedi.

“Sana neden Gelincik dediklerini söyle bana. Bu bir isim değil. Sana annenin verdiği isim neydi?”

Arya dudağını ısırdı, bir isim bulmaya çalışıyordu. Lommy ona Yumurtafaka derdi. Sansa, Atsurat’ı kullanırdı ve bir zamanlar babasının adamları Arya Ayakaltı diye dalga geçerdi. Ama bu isimlerin hiçbiri lordun duymak istediği türden isimler değildi.

“Nymeria,” dedi. “Ama bana kısaca Nan diye seslenirdi.”

“Benimle konuşurken, bana *lordum* diyeceksin Nan,” dedi lord nazikçe. “Cesur Dostlar’dan biri olamayacak kadar küçüksün. Cinsiyetin de uygun değil. Sülüklerden korkar mısın çocuk?”

“Onlar sadece sülük lordum.”

“Görünüşe bakılırsa yaverimin senden öğreneceği bir ders var. Sülükler uzun bir hayatın sırrıdır. İnsan kendini kötü kandan arındırmalı. Senin işe yaracağını düşünüyorum Nan. Harrenhal’da kaldığım sürece benim kadeh taşıyıcım olacaksın, bana bira getireceksin, masama ve odama yemek servisi yapacaksın.”

Arya ahırlarda çalışmak istediğini söylememesi gerektiğini bilecek kadar akıllıydı bu sefer. “Emredersiniz efendim, yani lordum.”

Lord elini salladı. “Kızın üstünü başını düzeltin,” dedi belli birine hitap etmeden. “Dökmeden şarap doldurmayı bildiğinden de emin olun.” Atını çevirdi, elini havaya kaldırıp, “Lord Hoat, kapı kulübesindeki sancaklarla ilgilenin,” dedi.

Cesur Dostlar’dan dört kişi kulübenin çatısına tırmanıp Lannisterlar’ın aslanını ve Sör Amory’nin siyah mantikorunu aşağı indirdi. Onların yerine Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı ve Starklar’ın ulu kurdu dikildi. Aynı gece, Nan isimli hizmetçi bir kız, balkonda oturan Roose Bolton ve Vargo Hoat’a şarap servisi yaptı. İki adam orta avluda çırılçıplak dolaştırılan Sör Amory Lorch’u izliyordu. Sör Amory hıçkırdı, yalvardı, kendisini esir alanların

bacaklarına sarıldı. Sonra Rorge şövalyeyi köprüye çıkardı ve Shagwell adamı bir tekmeyle ayı kafesinin içine attı.

Ayının kürkü simsiyah, diye düşündü Arya. *Tıpkı Yoren gibi.* Roose Bolton'ın kadehini şarapla doldurdu ve bir damla bile dökmedi.

Daenerys

Fevkaladeliklerle dolu bu şehirde, Ölümsüzler Sarayı'nın en fevkalade olmasını bekliyordu Dany ama tahtırevanından çıktığında gri ve kadim bir harabeyle karşılaştı.

Geniş, alçak, penceresiz ve kulesiz yapı, mürekkep mavisi yapraklarından Qartlılar'ın *akşam gölgesi* dediği içkinin yapıldığı siyah gövdeli ağaçların arasında taş bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yakınlarda başka bina yoktu. Sarayın çatısını kaplayan siyah kiremitlerin çoğu ya çatlamış ya da dökülmüştü. Taşların arasındaki kurumuş harç ufalanıyordu. Dany, Xaro Xhoan Daxos'un bu binaya neden Toz Sarayı dediğini şimdi anlıyordu. Karşılaştıkları manzara Drogon'u bile huzursuz etmişti. Siyah ejderha tısladı, keskin dişlerinin arasından duman çıkıyordu.

"Kanımın kanı," dedi Jhogo, Dothrak dilinde. "Burası şeytani bir yer, *maegi*'lerin ve hayaletlerin buluşma yeri. Sabah güneşini nasıl içtiğini görüyor musunuz? Bizi de içmeden önce gidelim buradan."

Sör Jorah Mormont yanlarına geldi. "*Şunun* içinde yaşayanların ne tür bir gücü olabilir ki?"

"Sizi sevenlerin verdiği aklı dinleyin," dedi hâlâ tahtırevanın içinde olan Xaro Xhoan Daxos. "Büyücüler toz yiyip gölge içen kötü yaratıklardır. Size hiçbir şey veremezler. Size verecek bir şeyleri yok."

Aggo elini *arakh*'ına götürdü. "*Khaleesi,* Toz Sarayı'na pek çok insanın girdiği ama çok azının oradan çıktığı söylenir."

"Söylenir," diye onayladı Jhogo.

"Biz sizin kanınızın kanıyız," dedi Aggo. "Siz yaşadığınız sürece yaşayıp sizinle birlikte ölmek için yemin ettik. İzin verin bu karanlık yere girerken yanınızda yürüyelim, sizi kötülüklerden koruyalım."

"Bazı yerlerde bir *khal* bile yalnız yürümek zorundadır," dedi Dany.

"Bırakın ben geleyim," diye ısrar etti Sör Jorah. "Tehlike..."

"Kraliçe Daenerys içeri ya yalnız girer ya da hiç girmez." Büyücü Pyat Pree

ağaçların arasından çıkmıştı. *Geldiğimizden beri orada mıydı?* diye merak etti Dany. “Eğer şimdi geri dönerse, bilgeliğin kapıları kraliçe için sonsuza dek kapanır.”

“Zevk mavnam şu anda bile hazır bekliyor,” diye seslendi Xaro Xhoan Daxos. “Şu saçmalıktan vazgeçin kraliçelerin en inatçısı. Huzursuz ruhunuzu tatlı müziklerle sakinleştirecek flütçülerim ve sizi diliyle eritip ruhunuzu coşturacak genç bir kızım var.”

Sör Jorah Mormont aşağılayan gözlerle tacir prense baktı. “Majesteleri, Mirri Maz Duur’u hatırlayın.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dany ve bir anda karar verdi. “Bilgisi olduğunu hatırlıyorum. Ve o bir *maegi*’ydi sadece.”

Pyat Pree belli belirsiz gülümsedi. “Bu çocuk yaşlı bir kadın bilgeliğiyle konuşuyor. Koluma girin ve size yolu göstermeme izin verin.”

“Ben çocuk değilim.” Dany büyücünün koluna girdi.

Siyah ağaçların altı Dany’nin tahmin ettiğinden daha karanlık, yol daha uzundu. Caddeden sarayın kapısına giden yol dümdüz ilerliyormuş gibi görünse de Pyat Pree kısa zaman sonra başka bir yola saptı. Dany sebebini sorduğunda, “Düz yol sarayın içine girmek içindir ama oradan çıkılmaz,” dedi büyücü. “Söylediklerimi dinleyin kraliçem. Ölümsüzler Sarayı ölümlü insanlar için inşa edilmedi. Ruhunuz sizin için kıymetliyse dikkatli olun ve size söylediklerimi yapın.”

“Yapacağım,” diye söz verdi Dany.

“İçeri girdiğinizde kendinizi dört kapılı bir odada bulacaksınız: İçeri girdiğiniz kapı ve diğer üçü. Sağdaki kapıdan girin. Her seferinde sağınızdaki kapıdan. Bir merdivenle karşılaşırsanız yukarı çıkın. Asla aşağı inmeyin ve sağınızdaki ilk kapıdan başka hiçbir kapıdan geçmeyin.”

“Sağımdaki kapı,” diye tekrar etti Dany. “Anladım. Peki dışarı çıkarken, tersini mi yapacağım?”

“Hiçbir şekilde,” dedi Pyat Pree. “Girmek ve çıkmak, ikisi de aynı. Her zaman yukarı, her zaman sağdaki kapı. Bazı kapılar kendiliğinden açılabilir. İçeride sizi rahatsız edecek pek çok şey göreceksiniz. Güzellik imgeleri ve korku imgeleri, harikalar ve kâbuslar. Geçmiş günlerin, gelecek günlerin ve asla

olmamış, olmayacak günlerin sesleri ve görüntüleri. Saray sakinleri ya da hizmetkârlar sizinle konuşabilir. Onlara isterseniz cevap verin, isterseniz onları duymazdan gelin, size bağlı ama ne olursa olsun kabul salonuna varana kadar *hiçbir odaya girmeyin.*"

"Anladım."

"Ölümsüzlerin dairesine vardığınızda sabırlı olun. Bizim küçük hayatlarımız onlar için bir güvenin tek kanat çırpışından daha uzun değil. İyi dinleyin ve her kelimeyi kalbinize yazın."

Kapıya vardıklarında –insan yüzü şeklinde oyulmuş bir duvarın üstündeki uzun, oval ağız– Dany'nin o güne kadar gördüğü en küçük cüce eşikte bekliyordu. Boyu ancak Dany'nin dizine geliyordu. Yüzü bir deri bir kemikti, lekeliydi, bir hayvan yüzüne benziyordu. Mavili morlu kumaşlardan dikilmiş gösterişli bir uşak kıyafeti giymişti. Minik pembe elleriyle gümüş bir tepsi taşıyordu. Tepsinin üstündeki uzun kristal kadeh mavi bir sıvıyla doluydu: *Akşam gölgesi,* büyücülerin şarabı. "Bardağı alın ve için," dedi Pyat Pree.

"Dudaklarım maviye boyanacak mı?"

"Bir kadeh sadece kulaklarınızı açacak ve gözlerinizdeki perdeyi kaldıracak, böylece önünüze serilecek gerçekleri duyup görebileceksiniz."

Dany kadehi dudaklarına götürdü. İlk yudumun tadı mürekkebe benziyordu, bozuk et gibi kokuyordu ama yuttuğunda mavi sıvı vücudunun içinde canlanmaya başladı. Yeni filizlerin göğsünde yayıldığını hissediyordu, kalbinin etrafında dolanan ateşten parmaklar gibi. Dilinin üstünde bala, anasona, kremaya benzer bir tat vardı; annesinin sütü, Drogo'nun tohumları gibi; kırmızı et, sıcak kan, erimiş altın gibi. Bildiği bütün tatların hepsiydi ve hiçbiri... ve sonra kadeh boştu.

"Şimdi girebilirsiniz," dedi büyücü. Dany kadehi hizmetkârın tepsisine bıraktı ve içeri girdi.

Dört kapılı bir girişte buldu kendini, her duvarda bir kapı. Hiç tereddüt etmeden sağdaki kapıyı açıp girdi. İkinci oda ilkinin ikiziydi. Tekrar sağındaki kapıya yöneldi. Kapıyı itip açtığında dört kapılı daha küçük bir odayla karşılaştı. *Büyücülük sanatının huzurundayım.*

Dördüncü oda kare değil ovaldi. Duvarları taş değil, ahşaptı, kurtlar

tarafından kemirilmişti. Dört yerine altı çıkışı vardı. Dany hemen sağındaki çıkışı seçti ve uzun, yüksek tavanlı loş bir koridora girdi. Sağındaki duvara turuncu alevli meşaleler sıralanmıştı ama bütün kapılar sol taraftaydı. Drogon geniş siyah kanatlarını açıp ağır havayı dövdü. Hiç de vakur olmayan bir şekilde düşmeden önce yedi metre kadar uçtu. Dany ejderhanın peşinden koştu.

Ayağının altındaki küflü halı bir zamanlar fevkalade renklere sahip olmalıydı. Örgülerin içinde hâlâ görünür halde olan altın helezonlar, soluk grilerin ve alacalı yeşillerin arasında parlıyordu. Halıdan geriye kalanlar, yürüyüş seslerini yutmaya yarıyordu ama bu pek de iyi bir şey değildi. Dany duvarların içinden gelen tıkırtıları duyabiliyordu; hafif, aceleci, sürtünmeye benzer sesler, fareleri düşünmesine sebep oldu. Drogon da duymuştu. Sesi başıyla takip etti ve kesildiğinde öfkeli bir çığlık attı. Kapalı kapıların bazılarından daha da rahatsız edici sesler geliyordu. Bir kapı titredi ve gümledi. Biri kapıyı kırarak dışarı çıkmak istiyordu sanki. Bir diğerinden ahenksiz boru sesleri yükseldi. Drogon kuyruğunu çılgınca sağa sola savuruyordu. Dany hızla kapıdan uzaklaştı.

Bütün kapılar kapalı değildi. *Bakmayacağım*, dedi Dany kendine ama istek çok güçlüydü.

Odalardan birinde güzel bir kadın yerde çırılçıplak yatıyordu. Dört küçük adam kadının üstüne çıkmıştı. Tıpkı kapıdaki hizmetkâr gibi faremsi suratları, minik pembe elleri vardı. Biri kadının bacaklarının arasına girip çıkıyor, diğeri göğüslerini ısırıyordu, ıslak kırmızı ağzı kadının göğüs uçlarını koparıp çiğniyordu.

Daha sonra cesetlerin ziyafet masasıyla karşılaştı Dany. Vahşi şekilde katledilmiş bedenler ters çevrilmiş sandalyelerin ve ahşap masaların etrafına uzanmış, pıhtılaşmış kan göllerinin ortasına yayılmıştı. Bazılarının kolları, bacakları yoktu, hatta bazılarının kafası. Kesik eller kanlı kadehleri, ahşap kaşıkları, kızarmış horozları, ekmek somunlarını tutuyordu. Yerden yükseğe yerleştirilmiş tahtta, kurt kafalı ölü bir adam oturuyordu, başına demir bir taç takmıştı. Elinde, kral asası gibi tuttuğu bir kuzu budu vardı ve gözleri sessiz bir ilgiyle Dany'yi izliyordu.

Dany ölü adamdan kaçtı ancak sadece bir sonraki kapıya kadar. *Bu odayı*

tanıyorum, diye düşündü. Büyük ahşap kirişlerini ve onları süsleyen hayvan oymalarını hatırlıyordu. İşte, pencerenin dışında bir limon ağacı vardı. *Kırmızı kapılı ev, Braavos'taki ev.* Evi düşündüğü anda odaya Sör Willem girdi, bastonuna yaslanmıştı. "İşte buradasın küçük prenses," dedi boğuk, nazik sesiyle. "Gel," dedi. "Bana gel leydim, artık evdesin, artık güvendesin." İri, buruşuk, eski deriler kadar yumuşak ellerini Dany'ye uzattı. Dany o eli tutmak istiyordu, öpmek istiyordu, daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ayağı öne gitti ve sonra, *O öldü, o öldü, tatlı yaşlı ayı, o çok uzun zaman önce öldü,* dedi kendine. Arkasını dönüp koşmaya başladı.

Koridor uzadıkça uzadı; sağ duvarda sadece meşaleler ve sol tarafta sonu gelmez kapılar. Sayabileceğinden fazla kapının önünden geçti; kapalı kapılar, açık kapılar, ahşap kapılar, demir kapılar, oymalı kapılar, düz kapılar, tokmaklı kapılar, asma kilitli kapılar, zilli kapılar. Drogon, Dany'nin omzunda kuyruğunu sallıyordu, onu iteklemek istermiş gibi ve Dany takati kesilene dek koştu.

Sonunda sol tarafında iki kanatlı bronz bir kapı belirdi, diğer kapılardan çok daha büyüktü. Dany yaklaşınca kanatlar kendiliğinden açıldı. Dany durup bakmak zorundaydı. Kanatların ardındaki mağaramsı taş salon, o güne kadar gördüğü en büyük salondu. Ölü ejderhaların kafatasları duvarlardan aşağı bakıyordu. Yüksek, dikenli bir tahtta görkemli kıyafetler giymiş yaşlı bir adam oturuyordu; koyu renk gözlü, gümüş saçlı, yaşlı bir adam. "Kömürleşmiş kemiklerin ve kızarmış etlerin kralı olsun," dedi aşağıdaki adama. "Küllerin kralı olsun." Drogon tiz bir çığlık attı, sivri pençeleri ipeği ve deriyi deliyordu ama tahttaki kral onu duymamıştı. Dany yoluna devam etti.

Dany tekrar durduğunda aklına gelen ilk düşünce Viserys oldu ama ikinci bakışı ona başka bir şey söylüyordu. Adamın saçları ağabeyininkiler gibiydi fakat boyu daha uzundu, gözleri leylak rengi değil koyu çivit mavisiydi. "Aegon," dedi ahşap bir yatağın içinde yeni doğmuş bebeğini emziren kadına. "Bir kral için daha uygun bir isim olabilir mi?"

"Onun için bir şarkı yapacak mısın?" diye sordu kadın.

"Onun bir şarkısı var," dedi adam. "O vadedilen prens. Buz ve ateşin şarkısı onun." Başını kaldırdı, gözleri Dany'nin gözleriyle buluştu. Kapının ardında duran Dany'yi görüyordu sanki. "Bir tane daha olmalı," dedi. Yataktaki kadınla

mı, yoksa Dany'yle mi konuştuğu belli değildi. "Ejderhanın üç başı var." Pencere sekisine oturdu, eline bir arp aldı, parmaklarını gümüşi tellerin üstünde hafifçe dolaştırdı. Adam, kadın ve çocuk sabah sisi gibi kaybolurken odayı tatlı bir hüzün doldurdu. Dany yoluna devam ederken arkasında sadece müzik kalmıştı.

Uzun koridor, karanlığa inen dik bir merdivenin başında nihayet bittiğinde neredeyse bir saattir yürüyormuş gibi geldi Dany'ye. Açık ya da kapalı her kapı solundaydı. Dönüp arkasına baktı. Meşalelerin sönmeye başladığını korkuyla fark etti. Hâlâ yanan belki yirmi, en fazla otuz meşale vardı. Dany bakarken biri daha söndü. Karanlık, koridorda biraz daha ilerledi, sürünerek Dany'ye doğru geliyordu. Başka bir şeyin daha yaklaştığını duyar gibi oldu Dany, eski halının üstünde ayaklarını sürüyerek ilerleyen bir şey. İçi dehşetle doldu. Geri dönemezdi, burada kalmaya korkuyordu ama nasıl devam edecekti? Sağında kapı yoktu, merdiven aşağı iniyordu.

Dany ne yapacağını düşünürken bir meşale daha söndü ve sesler yükseldi. Drogon uzun boynunu kaldırıp çığlık atmak için ağzını açtı, dişlerinin arasından kaynar buharlar çıkıyordu. *O da duyuyor.* Dany bir kez daha boş duvara döndü, kapı yoktu. *Gizli bir kapı olabilir mi, göremediğim bir kapı?* Bir meşale daha öldü. Sonra biri daha. *Her zaman sağdaki ilk kapı, dedi, sağdaki ilk kapı. Sağdaki ilk kapı...*

Birdenbire anladı. *...soldaki son kapıdır!*

Kendini içeri attı. Kapının arkasında dört kapılı başka bir oda vardı. Sağa gitti ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa ve sağa, başı dönene ve yine nefessiz kalana kadar...

Durduğunda kendini yine taş duvarlı ve nemli başka bir odada buldu... ama bu sefer karşısına çıkan kapı yuvarlaktı, açık bir ağız misali... Kapının dışında, ağaçların altındaki çimenlikte Pyat Pree bekliyordu. Dany'yi görünce, "Ölümsüzler'in sizinle işi bu kadar çabuk bitmiş olabilir mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Çabuk mu?" dedi Dany, kafası karışmıştı. "Saatlerce yürüdüm ama onları bulamadım."

"Yanlış yerlerden dönmüşsünüz. Gelin, yolu ben göstereceğim." Pyat Pree

elini uzattı.

Dany tereddüt etti. Sağında bir kapı vardı, hâlâ kapalıydı...

“Yol orada değil,” dedi Pyat Pree sertçe, mavi dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüştü. “Ölümsüzler sonsuza kadar beklemez.”

“Bizim küçük hayatlarımız onlar için bir güvenin tek kanat çırpışından daha uzun değil,” dedi Dany hatırlayarak.

“İnatçı çocuk. Kaybolacaksın ve bir daha bulunamayacaksın.”

Dany büyücüden uzaklaştı, sağındaki kapıya gitti.

“Hayır,” diye bağırdı Pyat Pree. “Hayır, gelin, bana gelin, banaaaaaaa.” Yüzü içeri çöktü, solucana benzer bir şeye dönüştü.

Dany onu arkasında bıraktı, bir merdiven boşluğuna girdi. Tırmanmaya başladı, bacakları zonklayana kadar tırmandı. Ölümsüzler Sarayı’nın hiç kulesi olmadığını hatırladı.

Sonunda basamaklar bitti. Sağ tarafında sıralanan ahşap kapılar tamamen açıktı. Abanoz ve büvet ağaçlarından yapılmışlardı. Ağaçların siyah beyaz damarları tuhaf şekillerle birbirine dolanıyordu. Güzellerdi ve bir şekilde korkutucu. *Ejderhanın kanı korkmamalı.* Dany hızlıca dua etti, cesaret için Savaşçı’ya, kuvvet için Dothraklar’ın at tanrısına. Kendini yürümeye zorladı.

Kapıların ardında büyük bir salon ve görkemli büyücüler vardı. Bazıları yakut rengi kadifeden, kakım kürkünden, altın iplikle dokunmuş kumaşlardan dikilmiş şaşaalı giysiler giymişti. Diğerleri mücevherlerle süslenmiş zırhlar kuşanmış, sivri uçlu parlak şapkalar takmıştı. Aralarında kadınlar da vardı. Üstlerindeki elbiselerin güzelliği emsalsizdi. Güneş ışığı, vitraylı yüksek pencerelerden içeri giriyordu ve hava Dany’nin o güne kadar duyduğu en güzel müzikle canlanmıştı.

Görkemli bir şekilde giyinmiş, krala benzeyen adam Dany’yi görünce ayağa kalktı ve gülümsedi. “Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys, hoş geldin. Gel ve sonsuzluğun yemeğini paylaş. Bizler Qarth’ın Ölümsüzleri’yiz.”

“Uzun zamandır seni bekliyorduk,” dedi adamın yanındaki, güllere ve gümüşlere bürünmüş kadın. Qarth tarzına göre açıkta bıraktığı tek göğsü kusursuz güzellikteydi.

“Bize geleceğini biliyorduk,” dedi büyücü kral. “Bin yıldır biliyoruz ve

bunca zaman seni bekledik. Yolu bulman için sana kuyruklu yıldızı gönderdik.”

“Seninle paylaşacak irfanımız var,” dedi zümrüt zırhı pırıl pırıl parlayan bir savaşçı. “Ve sana verecek sihirli silahlarımız. Bütün sınavları geçtin. Şimdi gel ve bizimle birlikte otur, bütün soruların cevaplanacak.”

İleri doğru bir adım attı. Ama Drogon omzundan havalandı. Abanoz-büvet kapının üstüne uçup tünedi ve oymalı ahşabı kemirmeye başladı.

“İnatçı bir canavar,” diyerek güldü yakışıklı genç bir adam. “Sana ejderhaların gizli dilini öğretmemizi ister misin? Gel, gel.”

Şüphe Dany’yi ele geçirmişti. Büyük kapı o kadar ağırdı ki kımıldatmak bütün gücünü alıyordu ama sonunda hareket etmeye başladı. Arkasında başka bir kapı vardı, gizli bir kapı. Yeşil ağaçtan yapılmıştı, pürüzlü ve gösterişsizdi... ama az önce gireceği kapının sağında duruyordu. Büyücüler şarkılardan daha tatlı sesleriyle onu çağırıyordu. Onlardan kaçtı, Drogon tekrar omzuna kondu. Dar kapıdan geçip kasvetle yıkanmış bir odaya girdi.

Uzun taş bir masa bütün odayı kaplıyordu. Masanın üstünde bir insan kalbi havada yüzüyordu; şişmiş, çürümüş, maviye dönmüştü ama hâlâ canlıydı. Ağır ve derin vuruş sesleriyle çarpıyordu ve her çarpışı çivit rengi bir ışık doğuruyordu. Masanın etrafındaki şekiller mavi gölgelerden ibaretti. Dany masanın başındaki boş sandalyeye doğru yürümeye başladığında ne kımıldadılar, ne konuştular, ne de dönüp baktılar. Odada çürük kalbin ağır vuruşundan başka ses yoktu.

...*ejderhaların anası*... diyen bir ses duyuldu, yarı inleme yarı fısıltıydı. ...*ejderhalar*... *ejderhalar*... *ejderhalar*... diye yankılandı diğer kederli sesler. Bazıları kadındı, bazıları erkek. Biri, çocuk tınısıyla konuşuyordu. Havada yüzen kalp aydınlıktan karanlığa vurdu. Konuşmak için cesaret bulmak, gayretle tekrarladığı kelimeleri hatırlamak zordu. “Ben Targaryen Hanedanı’ndan Daenerys Fırtınadadoğan’ım, Yedi Krallık’ın Kraliçesi’yim.” *Beni duyuyorlar mı? Neden hareket etmiyorlar?* Oturdu, ellerini kucağında birleştirdi. “Bana yardım bağışlayın, ölümü bozguna uğratmışların irfanıyla konuşun benimle.”

Çivit renkli sisin arasından sağ tarafındaki Ölümsüz’ün pörsümüş ayrıntılarını çıkarabiliyordu Dany. Yaşlı bir adamdı, buruş buruş ve saçsızdı. Teni menekşe mavisiydi, dudakları ve tırnakları daha da mavi, neredeyse siyah

denecek kadar koyu. Gözlerinin akı bile maviydi. Masanın karşısında oturan kadim kadına görmeden bakıyordu o gözler. Kadının ipek elbisesi bedeninde çürümüştü. Açıktaki göğsünün içi boşalmıştı. Mavi göğüs ucu kayış kadar sertti.

Nefes almıyor. Dany sessizliği dinledi. *Hiçbiri nefes almıyor. Hareket etmiyorlar. Gözleri görmüyor. Ölümsüzler, ölmüş olabilir mi?*

Cevap bir kedi tüyü kadar ince bir fısıltıydı. *...biz yaşıyoruz... yaşıyoruz... yaşıyoruz...* dedi. Sayısız ses fısıltıyla yankılandı. *...ve biliyoruz... biliyoruz... biliyoruz...*

"Gerçekle kutsanmaya geldim," dedi Dany. "Uzun koridorda gördüğüm şeyler... onlar gerçek imgeler miydi, yoksa yalanlar mı? Geçmişteki şeyler, ya da gelecekte olacaklar? Ne anlama geliyorlardı?"

...gölgelerin şekilleri... yarın henüz yazılmadı... buzun kadehinden iç... ateşin kadehinden iç...

...ejderhaların anası... üçün çocuğu...

"Üç?" Anlamıyordu.

...ejderhanın üç başı var... hayalet korosu dudakları bile kıpırdamadan, nefes alıp vermeden, durgun mavi havayı hiç kıpırdatmadan kafatasının içinde mırıldanıyordu. *...ejderhaların anası... fırtınanın çocuğu...* Fısıltılar girdap gibi bir şarkıya dönüştü. *...üç ateş yakmalısın... biri hayat için, biri ölüm için, biri aşk için...* Kendi kalbi, havada yüzen çürük ve mavi kalple birlikte atıyordu. *...üç at sürmelisin... biri yatağa, biri azaba, biri aşka...* Sesler güçleniyordu ama onun kalbi yavaşlamış gibiydi, hatta nefesi. *...üç ihanet göreceksin... biri kanda, biri altında, biri aşkta...*

"Ben..." Sesi fısıltıya dönüşmüştü, en az onlarınki kadar hafif. Ona neler oluyordu? "Ben, anlamıyorum," dedi daha yüksek sesle. Burada konuşmak neden bu kadar güçtü? "Bana yardım edin. Bana gösterin."

...ona yardım edin... diye alay etti fısıltılar. *...ona gösterin...*

Sonra sisin içindeki hayaletler hareketlendi, çivit renkli şekiller... Erimiş altın, yanaklarından süzülüp ağzını doldururken çığlık attı Viserys. Bakır tenli, uzun boylu, altın-gümüş saçlı bir lord, arkasındaki şehir alevler içinde yanarken aygırlı sancağının altında durdu. Genç bir prens ölürken, kan damlalarına benzeyen yakutlar döküldü göğsünden. Prens dizlerinin üstüne düşüp suya

gömülürken son nefesiyle bir kadının adını fısıldadı. ...*ejderhaların anası... ölümün kızı*... Günbatımı gibi parlayan kırmızı bir kılıç; mavi gözlü, gölgesiz bir kralın elinde havaya kalktı. Neşeli çığlıklar atan bir kalabalığın arasından ejderhalı bir sancak yükseldi. Dumanlı bir kulenin tepesinden alevler soluyan taştan bir canavar havalandı. ...*ejderhaların anası... yalanların katili*... Gümüş atı çimenlerde koşarak bir yıldız denizinin altındaki dereye gitti. Ölü yüzündeki gözleri pırıldayan, gri dudakları hüzünle gülümseyen bir ceset, bir gemimin pruvasında duruyordu. Buzdan bir duvarın üstündeki çatlakta mavi bir çiçek büyüdü ve havayı tatlı kokularla doldurdu. ...*ejderhaların anası... alevlerin gelini*...

İmgeler üst üste, daha ve daha hızlı geldi. Odadaki hava kendi başına bir canlıya dönüşmüş gibiydi. Kemiksiz ve korkunç gölgeler, bir çadırın içinde dönerek dans etti. Çıplak ayaklı küçük bir kız, kırmızı kapılı büyük bir eve doğru koştu. Mirri Maz Duur alevlerin arasında çığlık attı, kadının alnından bir ejderha çıkıyordu. Gümüş bir atın arkasına bağlı çıplak bir ceset yerde süründü. İnsan boyundan uzun çimenlerin arasında beyaz bir aslan koştu. Bir sıra kocakarı. Dağların Anası'nın eteğindeki gölden çıkıp titreyerek önünde diz çöktü, kadınların başları eğikti. On bin köle, gümüş atının yanında rüzgâr gibi koşarken kanlı ellerini havaya kaldırdı. *"Ana,"* diye bağırdılar. *"Ana, ana!"* Ona uzanıyorlardı, dokunuyorlardı. Pelerinini çekiştiriyor ve eteğinin ucunu, ayağını, bacağını, göğüslerini tutuyorlardı. Onu istiyorlardı, ona ihtiyaçları vardı, ateşe, hayata... Dany derin bir nefes alarak kendini onlara vermek için kollarını açtı...

Sonra siyah kanatlar başına çarptı. Öfkeli bir çığlık çivit mavisi havayı kesti. İmgeler bir anda kayboldu. Dany'nin ciğerleri korkuyla doldu. Ölümsüzler etrafındaydı, mayi ve soğuk, ona doğru uzanırken fısıldaşıyorlardı, elbisesini çekiştiriyor, kuru ve soğuk elleriyle tenine dokunuyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyorlardı. Dany'nin bacakları çözüldü. Hareket edemiyordu. Kalbi bile atmaktan vazgeçmiş gibiydi. Dişler, boğazının yumuşak derisini buldu. Bir ağız tek gözünün üstüne kapandı, yalıyordu, emiyordu, *ısırıyordu.*

Sonra çivit mavisi, turuncuya dönüştü ve fısıltılar, çığlıklara. Kalbi hızlanmıştı, gümlüyordu. Eller ve ağızlar kaybolmuştu. Teni sıcaklıkla yıkanıyordu. Ve sonra Dany aniden gördü. Drogon kanatlarını açmış, korkunç

koyuluktaki kalbi parçalıyordu, çürük eti limelere ayırıyordu ve başını her öne uzatışında ağzından sıcak ve parlak alevler çıkıyordu. Dany, yanan Ölümsüzler'in çığlıklarını duyabiliyordu. Kâğıt gibi ince sesleri, uzun zamandır ölü olan dillerinde haykırışa dönüşüyordu. Derileri buruş buruş parşömen, kemikleri iç yağına batırılmış kuru dallar gibi yanıyordu. Alevler tarafından yutulurken dans ettiler, yalpaladılar, kıvrıldılar, döndüler ve parmakları meşalelere benzeyen alev almış ellerini havaya kaldırdılar.

Dany ayağa kalkıp hızla aralarından geçti. Hava kadar hafiftiler, bir dokunuşta devriliyorlardı. Dany kapıya vardığında alevler bütün odayı sarmıştı. *"Drogon!"* diye bağırdı ve ejderha alevlerin arasından uçup yanına geldi.

Dışarıda, uzun ve loş bir koridor yılan gibi kıvrılarak önünde uzanıyordu. Dany koştu, bir kapı arıyordu, sağında bir kapı, solunda bir kapı, herhangi bir kapı ama hiçbir şey yoktu, sadece kıvrılıp dönen duvarlar ve ayağının altında onu düşürmek istiyormuşçasına ağır ağır hareket eden zemin vardı. Daha sağlam bastı ve koşmaya devam etti. Açık bir ağza benzeyen kapı aniden önünde belirdi.

Güneşe çıktığında parlak ışık yüzünden tökezledi. Pyat Pree anlaşılmaz bir dilde homurdanıyor ve huzursuzca kıpırdanıyordu. Dany arkasına baktığında Toz Sarayı'nın kadim duvarlarındaki çatlaklardan sızan ve çatıdaki siyah kiremitlerin arasından yükselen dumanları gördü.

Pyat Pree lanetler okuyarak bıçağını çekti ve Dany'ye doğru hareketlendi ama Drogon büyücünün yüzüne uçtu. Ardından Jhogo'nun kamçısının *şakladığını* duydu Dany. Duyduğu seslerin en güzeliydi. Bıçak havaya uçtu. Rakharo büyücüyü yere devirdi. Sör Jorah Mormont çimenlerin üstündeki Dany'nin yanında diz çöktü ve kolunu omuzlarına doladı.

Tyrion

“Eğer aptalca ölürsen cesedini keçilere yediririm,” diye tehdit etti Tyrion, Taş Kargalar’ın ilk kısmı rıhtımdan ayrılırken.

Shagga güldü. “Yarımadam’ın keçisi yok.”

“Sırf senin için birkaç tane alırım.”

Şafak söküyordu. Solgun ışık hareleri nehrin yüzeyinde parıldıyordu, sırıkların altında kırılıyor, sal geçip gittiğinde yeniden oluşuyordu. Timett, Yanık Adamlar’ı iki gün önce Kral Ormanı’na götürmüştü. Kara Kulaklar ve Ay Kardeşleri ise aynı yola dün çıkmıştı. Bugün de Taş Kargalar gidiyordu.

“Ne olursa olsun bir mücadele başlatmaya kalkışma,” dedi Tyrion. “Kamplarına ve malzeme arabalarına saldır. Keşif gruplarını tuzağa düşür ve cesetlerini ana kafilenin geçeceği yoldaki ağaçlara as. Arkalarından dolaş ve geride kalanların işini bitir. Sayılarını azalt. Çok sayıda ani gece saldırısı istiyorum. Bundan böyle gece uykusuna yatmaktan korksunlar...”

Shagga elini Tyrion’ın başının üstüne koydu. “Bütün bunları, Holger oğlu Dolf’tan daha sakalım çıkmadan öğrendim ben. Ay Dağları’nda böyle savaşılır.”

“Kral Ormanı, Ay Dağları’na benzemez ve düşmanın da Süt Yılanları ya da Boyalı Köpekler olmayacak. Yolladığım rehberleri *dinle.* O adamlar Kral Ormanı’nı senin dağları bildiğin kadar iyi bilir. Onların aklına uyarsan sana iyi hizmet ederler.”

“Shagga, Yarımadam’ın köpeklerini dinleyecek,” diye söz verdi dağ adamı. Sonra küçük atını sala bindirmesinin zamanı geldi. Tyrion sırıkların suya girmesini ve salı, Karasu Nehri’nin ortasına doğru götürmesini izledi. Shagga sabah sisinin arasında kaybolurken Tyrion midesinde tuhaf bir burkulma hissetti. Dağ adamları yanında olmadan kendini çıplak hissedecekti.

Bronn’un kiraladığı paralı askerler vardı gerçi. Sayıları sekiz yüzü bulmuştu ama onlar döneklikleriyle meşhurdu. Tyrion bu adamların sürekli sadakatini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bronn’a ve en iyi on iki adamına savaş kazanıldıktan sonra arazi ve şövalyelik unvanı sözü vermişti. Adamlar

onun şarabını içmiş, şakalarına gülmüş, körkütük sarhoş olana kadar birbirlerine sör diye hitap etmişlerdi... Bronn haricinde hepsi, o her zamanki küstah ve karanlık gülümsemesiyle bakmış, “Şövalyelik unvanı için adam öldürürler ama unvan uğruna öleceklerini düşünme bile,” demişti.

Tyrion böyle bir hayale kapılmıyordu.

Altın pelerinliler bir silah kadar güvenilmezdi. Cersei’nin sayesinde Şehir Muhafızları’nın sayısı altı bine çıkmıştı ama ancak dörtte birine itimat edilebilirdi. “Aralarında kesinlikle hainler var, sizin örümcek bile hepsini bulmayı başaramadı,” diye uyarmıştı Bywater. “Ama bahar çimenlerinden daha yeşil çocukların ve biraz ekmek, bira ve güvenlik için gelmiş adamların sayısı çok daha fazla. Hiçbir erkek, arkadaşlarının önünde korkak görünmek istemez. Bu yüzden mücadelenin başında gayet cesur davranacaklar, her şey sancakların uçuşmasından ve savaş borularının seslerinden ibaretken... Ama mücadelenin sert olacağını anladıkları anda kırılacaklar, kötü kırılacaklar. Mızrağını atıp kaçmaya başlayan ilk adamı binlercesi takip edecek.”

Şehir Muhafızları’nda tecrübeli adamlar da vardı elbette. Altın pelerinlerini Cersei’den değil Robert’tan almış iki bin muhafızın çekirdek grubu. Ama onlar bile... bir muhafız gerçek bir asker değildir, demeyi severdi Lord Tywin. Şövalyeler, yaverler, silahlı askerler, Tyrion’ın elinde en fazla üç yüz adam vardı. Çok yakında babasının bir sözünü daha sınamak zorunda kalacaktı: Surun üstündeki bir adam, dibindeki on adama bedeldir.

Bronn ve muhafızlar iskelenin başında bekliyordu. Sinek sürüsüne benzeyen dilencilerin, müşteri arayan fahişelerin ve önündekileri satmak için bağıran balıkçı karılarının ortasındalardı. Balıkçı karıları hepsinden çok iş yapıyordu. Sürüler halinde varillerin ve tezgâhların başında toplanan müşteriler; salyangozlar, midyeler ve tatlı su turnaları için kıyasıya pazarlık ediyordu. Şehre hiç yiyecek girmediği için balık fiyatları savaştan öncesine göre on kat artmıştı ve yükselmeye devam ediyordu. Cebinde sikkesi olanlar evlerine bir yılan balığı ya da bir çömlek kırmızı yengeç götürebilmek umuduyla sabah akşam nehir kıyısına geliyordu. Parası olmayanlar ise tezgâhların arasında dolaşıp çalmak için fırsat kolluyor ya da bir deri bir kemik bedenleriyle ümitsizce duvarlarda oturuyordu.

Altın pelerinliler insanları mızraklarının saplarıyla iterek kalabalığın arasında yol açtı. Tyrion kendisine edilen küfürleri mümkün olduğunca duymazdan geliyordu. Kalabalığın içinden kaygan ve çürümüş bir balık havalandı, Tyrion'ın ayaklarının dibine düşüp parçalandı. Tyrion balığın üstüne basmamaya özen göstererek yürüdü ve eyerine tırmandı. Çocuklar bozuk balık için kavga etmeye başlamışlardı bile.

Atının üstündeydi, nehir kıyısına baktı. Sabah havası çekiç sesleriyle çınlıyordu, marangozlar Çamur Kapısı'nın siperlerindeki ahşap setleri genişletiyordu. İşler iyi gidiyordu ama Tyrion rıhtımların arkasında düzensiz bir şekilde çoğalmalarına izin verilmiş derme çatma yapılardan o kadar hoşnut değildi. Yem dükkânları, güveççiler, ambarlar, esnaf tezgâhları, birahaneler, ucuz fahişelerin çalıştığı genelevler; bir geminin gövdesine yapışmış midyeler gibi şehir duvarına yaslanmıştı. *Hepsi gitmeli, her parçası.* Bu şekilde kalırlarsa, Stannis'in şehir duvarlarını aşmak için merdivene bile ihtiyacı olmayacaktı.

Bronn'u yanına çağırdı. "Yüz adam topla ve su kıyısıyla şehir duvarı arasında gördüğün her şeyi yak." Kısa ve kalın parmaklarıyla nehrin kıyısındaki perişanlığı gösterdi. "Hiçbiri ayakta kalmasın, anlaşıldı mı?"

Siyah sakallı paralı asker başını çevirdi, kendisine verilen görevi bir an için tartarak, "Bu binaların sahipleri bundan hiç hoşlanmayacak," dedi.

"Hoşlanacaklarını düşünmedim zaten. Varsın olsun; çarpık küçük maymun şeytana biraz daha küfür ederler."

"Bazıları dövüşecektir."

"Yenilecekler."

"Buralarda yaşayan insanlar ne olacak?"

"Eşyalarını alıp binaları boşaltmak için uygun bir süre ver. Kimseyi öldürmemeye çalış, onlar düşmanımız değil. Ve daha fazla tecavüz istemiyorum! Adamlarına mukayyet ol kahrolası."

"Onlar paralı asker, rahip değil," dedi Bronn. "Ayık gezsinler, bile dersin sen şimdi."

"Fena olmazdı."

Tyrion şehir surlarını bir dokunuşla iki kat yüksek, üç kat kalın hale getirebilmeyi isterdi. Belki de bir şey değişmezdi. Devasa duvarlar ve uzun

kuleler ne Fırtına Burnu'nu ne Harrenhal'u ne de Kışyarı'nı kurtarmıştı.

Kışyarı'nı gördüğü son haliyle hatırladı. Ne Harrenhal gibi grotesk büyüklükteydi ne de Fırtına Burnu kadar sağlam ve zaptedilemez görünüyordu. Buna rağmen, o taşlarda insana kendini güvende hissettiren muazzam bir güç vardı. Kalenin düşürüldüğü haberi iç burkan bir sürpriz olmuştu. "Tanrılar bir elle verir, diğeriyle alır," diye mırıldanmıştı Tyrion, Varys haberleri anlattığında. Tanrılar, Starklar'a Harrenhal'u vermiş, Kışyarı'nı onlardan almıştı. Kederli bir değiş tokuş.

Tyrion sevinmeliydi şüphesiz. Robb Stark kuzeye dönmek zorunda kalacaktı şimdi. Kendi evini, ocağını savunamayan bir adam kral olamazdı. Bu durum batı ve Lannister Hanedanı için infazın ertelenmesi anlamına geliyordu ama yine de...

Tyrion, Theon Greyjoy'u Starklar'la geçirdiği zamandan hayal meyal hatırlıyordu. Sürekli gülümseyen, yay taşıyan, toy bir delikanlı; onu Kışyarı Lordu olarak düşünmek zordu. Kışyarı Lordu her zaman bir Stark olmalıydı.

Starklar'ın tanrı korusunu hatırladı; gri-yeşil iğnelerini zırh gibi giymiş uzun muhafız ağaçları, ulu meşeler... beyaz, gri, asker çamlar ve korunun tam ortasında zamanda donmuş soluk renkli bir dev gibi görünen yürek ağacı. Korunun toprağımsı ve kasvetli kokusu şu an bile burnundaydı, asırların kokusu. Korunun gündüzleri bile nasıl karanlık olduğunu anımsadı. *O tanrı korusu Kışyarı'ydı. Kuzeydi. Orada yürürken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar uygunsuz hissetmiştim, davetsiz bir misafir gibi.* Greyjoylar'ın da böyle hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Kalenin sahibi olabilirlerdi ama tanrı korusunun asla. Ne bir yıl sonra, ne on, ne de elli.

Tyrion Lannister atını ağır ağır Çamur Kapısı'na doğru sürdü. *Kışyarı senin için bir şey ifade etmiyor,* diye hatırlattı kendine. *Düştüğü için memnun ol ve kendi surlarınla ilgilen.* Kapı açıktı. İçeride, üç devasa mancınık pazar alanında yan yana duruyordu, üç iri kuş gibi siperlerin üstünden bakıyorlardı. Fırlatma kolları ahşaptan yapılmış ve dağılmamaları için demir kasnaklarla güçlendirilmişti. Altın pelerinliler mancınıklara Üç Fahişe adını takmıştı çünkü Lord Stannis'i oldukça edepsiz bir şekilde karşılayacaklardı. *Ya da öyle olmasını umuyoruz.*

Tyrion atını mahmuzlayıp insan denizini yararak Çamur Kapısı'ndan çıktı. Fahişeler'i geçtiğinde kalabalık seyreldi ve yol açıldı.

Kızıl Kale'ye dönüş olaysızdı ama El Kulesi'ndeki kabul salonunda, gemilerine el konulmasından şikâyetçi bir düzine kızgın kaptanla karşılaştı. Onlardan samimi bir şekilde özür diledi ve savaş sonrasında bütün zararlarının tazmin edileceğine dair söz verdi. Bu sözün adamları tam anlamıyla memnun ettiği söylenemezdi. "Kaybederseniz ne olacak lordum?" diye sordu bir Braavoslu.

"O zaman zararınızın tazmini için Kral Stannis'e başvurursunuz."

Sonunda kaptanlardan kurtulduğunda çanlar çalıyordu. Tyrion törene geç kaldığını fark etti. Neredeyse koşar adımlarla avluyu geçti ve kale septinde biriken kalabalığın en arkasında kendine bir yer buldu. Joffrey, Kral Muhafızları'nın yeni üyelerine beyaz pelerinlerini giydiriyordu. Tören bütün izleyicilerin ayakta olmasını gerektiriyordu. Bu yüzden Tyrion soylu popolardan oluşan bir duvardan başka bir şey göremiyordu. Öte yandan, Yüce Rahip'in iki şövalyeye yeminlerini okutması ve onları Yedi adına kutsaması bitince kapıdan çıkan ilk kişi olabilecekti.

Katledilen Preston Greenfield'in yerini alan Sör Balon Swann, Cersei'nin seçimiydi ve Tyrion bunu onaylıyordu. Swannlar, Hudutlu lordlardı, onurlu, kuvvetli ve tedbirli kimselerdi. Lord Gulian Swann hastalığını gerekçe göstererek kalesinde kalmış ve savaşta yer almamıştı ama en büyük oğlu, önce Renly'nin sonra Stannis'in safına geçmişti. Küçük oğlu Balon, Kral Toprakları'na hizmet ediyordu. Lordun bir oğlu daha olsaydı onun da Robb Stark için savaşacağını düşünüyordu Tyrion. Çok onurlu bir durum sayılmazdı ama yeterince mantıklıydı; Demir Taht'ı kazanan kim olursa olsun Swannlar hayatta kalacaktı. Genç Sör Balon Swann soylu kanının yanı sıra cesurdu, kraliyet adabını biliyordu ve silahlar konusunda yetenekleydi; mızrakta iyi, gürzde daha iyi, yayda olağanüstüydü. Gurur ve cesaretle hizmet edeceği şüphesizdi.

Tyrion, Cersei'nin ikinci tercihi için ne yazık ki aynı şeyleri söyleyemezdi. Sör Osmund Karakazan yeterince güçlü *görünüyordu.* Boyu iki metreye yakındı, kaslıydı. Kanca burnu, çalı kaşları ve yaprak şekilli kahverengi sakalları yüzüne

acımasız bir ifade veriyordu, gülümsemediği sürece... Alt tabakadan gelen vasıfsız bir şövalyeydi. Yükselmesi tamamen Cersei'ye bağlıydı ve Cersei'nin onu tercih etmesinin sebebi de bu bağımlılıktı. Joffrey'ye şövalyeyi önerirken, "Sör Osmond cesur ve sadık," demişti Cersei. Bu maalesef doğruydu. İyi ve sadık Sör Osmond, Cersei tarafından tutulduğu günden beri sırlarını Bronn'a satıyordu ama Tyrion bunu ablasına *söyleyemezdi.*

Aslında şikâyet etmemesi gerekirdi. Bu atama sayesinde ablasının ruhu bile duymadan krala yakın bir kulağa daha sahip olmuştu. Ve Sör Osmond'ın en namert hali bile şu anda Rosby zindanlarında konaklayan Sör Boros Blount'tan beter olamazdı. Sör Jacelyn Bywater ve altın pelerinliler tarafından tuzağa düşürüldüklerinde Sör Boros Blount, Prens Tommen ve Lord Gyles'a eşlik ediyordu. Öyle büyük hevesle teslim olmuştu ki Sör Barristan Selmy görse tıpkı Cersei gibi çileden çıkardı; Kral Muhafızları'ndan bir şövalyenin, kralı ve kraliyet ailesini kendi canı pahasına koruması gerekirdi. Cersei, şövalyenin pelerinini hainlik ve korkaklık suçlaması sebebiyle çıkarttırması için Joffrey'ye ısrar etmişti. *Şimdi onu, en az onun kadar sığ başka bir adamla değiştiriyor.*

Dualar, yeminler ve kutsama töreni sabahın büyük bir bölümünü alacakmış gibi görünüyordu. Tyrion'ın bacakları ağrımaya başlamıştı. Ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine geçirdi. Ön taraflarda duran Leydi Tanda'yı gördü. Leydinin kızı yanında değildi. Küçük bir ihtimal bile olsa Shae'i göreceğini ummuştu. Varys kızın iyi durumda olduğunu söylemişti ama Tyrion kendi gözleriyle görmek istiyordu.

"Bir leydinin hizmetçisi olmak bulaşıkçı olmaktan iyidir," demişti Shae, Varys'in planını duyduğunda. "Gümüş çiçekli kemerimi ve gözlerime yakıştığını söylediğin kara elmaslı altın kolyemi yanıma alabilir miyim? Eğer onları takmamam gerektiğini söylersen takmam."

Tyrion kızı hayal kırıklığına uğratmaya isteksiz olsa da Leydi Tanda'nın zeki bir kadın sayılamayacağını, buna rağmen bir hizmetçinin kendi kızından fazla mücevhere sahip olmasını garip bulacağını söylemek zorunda kalmıştı, "İki ya da üç elbise seç, daha fazla değil," dedi Shae'e. "Yün elbiseler; ipek, tafta ya da kürk olmaz. Diğerlerini beni ziyaret ettiğinde giymen için kendi odamda saklayacağım." Bu, Shae'in duymak istediği cevap değildi ama en azından kız

güvendeydi.

Tören nihayet bittiğinde Joffrey yepyeni pelerinlerini giyen Sör Balon ve Sör Osmond'ın arasında septten çıktı. Tyrion yeni Yüce Rahip'le (adam *onun* seçimiydi ve ekmeğine yağ sürenin kim olduğunu bilecek kadar akıllıydı) birkaç kelime konuşmak için oyalandı. "Tanrıların bizim tarafımızda olmasını istiyorum," dedi lafı hiç dolandırmadan. "İnsanlara, Stannis'in Yüce Baelor Septi'ni yakmak için ant içtiğini söyle."

"Bu gerçek mi lordum?" diye sordu ufak tefek, beyaz keçisakallı, pörsük suratlı Yüce Rahip.

Tyrion omuz silkti. "Olabilir. Stannis, Fırtına Burnu'nun tanrı korusunu Işık Tanrısı'na kurban ederek yaktı. Eski tanrıları yok eden adam yenileri neden esirgesin? Bunu halka anlat. İşgalciye yardım etmeyi düşünen her adamın tanrılara ve gerçek krala ihanet ettiğini de söyle."

"Söylerim lordum. Kralın ve El'in sağlığı için dua etmelerini de emrederim."

Tyrion çalışma odasına döndüğünde Alev Kehanetçisi Hallyne onu bekliyordu ve Üstat Frenken mektuplar getirmişti. Kuzgunların getirdiklerini okurken simyacıyı biraz daha bekletti. Doran Martell'den gelen eski bir mektup Fırtına Burnu'nun düştüğünü haber veriyordu. Bundan daha şaşırtıcı olan haber Pyke'taki Balon Greyjoy'la ilgiliydi; kendisini *Adaların ve Kuzeyin Kralı* ilan etmişti. Diyarlarının arasındaki sınırların belirlenmesi ve ittifak olasılıklarının tartışılması için Kral Joffrey'nin Demir Adaları'na bir elçi göndermesini istiyordu.

Tyrion mektubu üç kez okuyup kenara bıraktı. Lord Balon'ın dargemileri, Fırtına Burnu'ndan yelken açan donanmaya karşı çok önemli bir kuvvet olurdu ama gemiler binlerce fersah uzakta, Batıdiyar'ın yanlış yerindeydi. Üstelik Tyrion diyarın yarısını bir başkasına vermek istediğinden emin değildi. *Belki de bu meseleyi Cersei'nin kucağına bırakmalıyım ya da konseye taşımalıyım.*

Mektuplarla işi bittiğinde son havadisleri almak için Hallyne'i kabul etti. Kayıt defterini incelerken, "Bu doğru olamaz," dedi. "Yaklaşık on üç bin kavanoz mu? Siz beni aptal mı sanıyorsunuz? Kralın altınlarını ağızları mumla kapatılmış boş kavanozlar satın almak için harcamaya niyetim yok, sizi uyarıyorum."

“Hayır, hayır,” diye ciyakladı Hallyne, “Rakamlar doğru, yemin ederim. Biz, hımmm, iyi talihliymişiz lordum. Lord Rossart’a ait gizli bir stok bulundu, üç yüz kavanozdan fazla. Ejderha Çukuru’nun altında! Birkaç fahişe müşterilerini eğlendirmek için harabeleri kullanıyormuş, adamlardan biri çürük zemindeki bir delikten aşağı düşmüş, bir mahzenin içine. Kavanozları fark edince şarap olduklarını sanmış. O kadar sarhoşmuş ki mührü kırıp içmiş.”

“Bir zamanlar bir prens de denemişti bunu,” dedi Tyrion alaycı bir tonla. “Şehrin üstünde uçan bir ejderha görmedim, görünüşe göre bu sefer de işe yaramamış.” Rhaenys Tepesi’nin zirvesindeki Ejderha Çukuru bir buçuk asırdır boştu. Çılgınateş kavanozlarını saklamak için uygun bir yerdi, ardiyelerin çoğundan daha iyiydi ama merhum Lord Rossart’ın birilerine kavanozlardan *bahsetmesi* fena olmazdı. “Üç yüz kavanoz mu dediniz? Bu miktar kayıtlardaki sayıya ulaşmanıza yetmez. Son görüştüğümüzde bana verdiğiniz en iyi tahminden *binlerce* kavanoz öndesiniz.”

“Evet, evet öyle.” Hallyne alnını kızıl-siyah elbisesinin koluyla sildi. “Çok sıkı çalıştık lord El’im, hımmm.”

“Bu, eskisinden çok daha fazla madde üretmenizi açıklıyor elbette,” dedi Tyrion. Gülümseyerek, farklı renklerdeki gözerini alev kehanetçisinin üstüne dikti. “Gelin görün ki bugüne kadar neden bu kadar sıkı çalışmadığınız sorusunu da doğuruyor.”

Hallyne’in benzi beyaz bir mantar gibiydi, bundan daha solgun görünmesi mümkün değildi ama bir şekilde başardı. “*Çalışıyorduk* lord El’im. Kardeşlerim ve ben ilk günden beri gece gündüz çalışıyoruz, sizi temin ederim, sadece, hımmm, o kadar fazla madde ürettik ki eski el çabukluğumuzu geri kazandık, bunun yanı sıra,” –simyacı huzursuzca kıpırdandı– “bazı tılsımlar, hımmm, cemaatimizin kadim sırları, çok hassas, çok zorlu ama madde için gerekli, hımmm...”

Tyrion sabırsızlanıyordu. Sör Jacelyn Bywater gelmiş olmalıydı. Demiryumruk bekletilmekten hiç hoşlanmazdı. “Evet, gizli tılsımlarınız var; ne kadar harika. Ne olmuş onlara?”

“Onlar, hımmm, eskisinden çok daha fazla işe yarıyorlar.” Hallyne hafifçe gülümsedi. “Etrafta ejderhalar var mıdır sizce?

“Ejderha Çukuru’nda bir tane bulmadıysanız hayır. Neden?”

“Ah, beni affedin, geçmiş vakitte yaşlı Bilge Pollitor’ın söylediği bir şeyi hatırladım sadece. O zamanlar kalfaydım. Bazı tılsımların neden kitapların yazdığı kadar *etkili* olmadığını sormuştum ona. O da cevaben, son ejderhanın ölümünden sonra sihirlerin dünyayı terk ettiğini söylemişti.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben hiç ejderha görmedim. Yalnız, kral adaletinin sinsice etrafta dolaştığını biliyorum. Bana sattığınız meyvelerin içinden çılgınateşten başka bir şey çıkarsa size de uğrar.”

Hallyne odadan o kadar hızlı çıkmıştı ki az kalsın Sör Jacelyn’i –hayır, *Lord* Jacelyn, Tyrion bunu unutmamalıydı– yere deviriyordu. Demiryumruk her zamanki gibi insanı rahatlatacak ölçüde dürüsttü. Lord Gyles’ın arazilerinden topladığı yeni adamlarla birlikte Rosby’den dönmüş, Şehir Muhafızları’nı komuta etme görevine kaldığı yerden devam etmişti. Şehrin savunmasıyla ilgili konuşmalar bittikten sonra, “Yeğenimin durumu nasıl?” diye sordu Tyrion.

“Prens Tommen sağlıklı ve mutlu lordum. Adamlarımın av sırasında bulup kaleye getirdiği bir alageyik yavrusuna sahip çıktı. Daha önce de bir geyik yavrusu olduğunu söyledi ama Joffrey hayvanı yüzdürüp derisinden yelek yaptırmış. Ara sıra annesini soruyor, sık sık Prenses Myrcella’ya mektup yazmaya başlıyor ama henüz hiçbirini bitiremedi. Öte yandan, ağabeyini hiç özlemiyormuş gibi görünüyor.”

“Savaşı kaybetmemiz durumunda güvende olmasını sağlayacak uygun ayarlamalar yaptınız mı?”

“Adamlarım gerekli emirleri aldı.”

“Ve o emirler neler?”

“Kimseye söylemememi emrettiniz lordum.”

Bu karşılık Tyrion’ı gülümsetti. “Hatırlamanıza sevindim.” Kral Toprakları düşürülürse Tyrion büyük ihtimalle sağ ele geçirilecekti, bu durumda Joffrey’nin veliahtının nerede olduğunu bilmemesi daha iyiydi.

Jacelyn ayrıldıktan kısa süre sonra Varys geldi. “İnsanoğlu çok vefasız bir yaratık,” dedi selamlama cümlesi olarak.

Tyrion iç geçirdi. “Bugünkü hainimiz kim?”

Hadım bir parşömen uzattı. “Çok fazla ihanet var, bizim çağımız için çok

kederli bir şarkı söylüyor. Onur denilen şey babalarımızla birlikte öldü mü?”

“Benim babam henüz ölmedi,” dedi Tyrion. Listeyi inceledi. “Bu isimlerden bazılarını biliyorum. Bunlar zengin adamlar. Tacirler, esnaflar. Neden bize karşı komplo kursunlar?”

“Görünüşe göre savaşı Lord Stannis’in kazanacağına inanıyorlar ve zaferi paylaşmak istiyorlar. Taçlı geyikten esinlenerek kendilerine Boynuzlu Adamlar adını takmışlar.”

“Birileri onlara Stannis’in armasını değiştirdiğini söylemeli. Böylece onlar da Sıcak Kalpler olurlar.” Aslında hakkında şaka yapılacak bir mesele değildi bu; Boynuzlu Adamlar, mücadele başladığında Eski Kapı’yı ele geçirip düşmanı içeri sokmak için yüzlerce takipçilerini silahlandırmıştı. Listedeki isimlerin arasında zırh ustası Salloreon’ın adı da vardı. “Sanırım şeytan boynuzlu korkunç miğferin sahibi olamayacağım anlamına geliyor bu,” dedi Tyrion adamın tutuklanma emrini karalarken.

Theon

Bir an uykudaydı; bir sonrakinde uyanık.

Kyra yanına sokuldu. Tek kolu hafifçe Theon'un kolunun üstüne uzandı, göğüsleri sırtına değiyordu. Kızın hafif ve düzenli nefeslerini duyuyordu Theon. Çarşaf, bedenlerine dolanmıştı. Gece yarısıydı. Yatak odası sessiz ve karanlıktı.

Bu da ne? Bir şey mi duydum? Biri mi var?

Rüzgâr panjurların arasından hafifçe iç çekti. Uzakta bir yerde kızışmış bir kedi miyavladı. Başka ses yoktu. *Uyu Greyjoy,* dedi kendine. *Kale sakin ve muhafızların nöbette. Odanın dışında, kale kapılarında, cephanelikte.*

Tedirginliğini kötü bir rüyayla açıklayabilirdi ama rüya gördüğünü hatırlamıyordu. Kyra onu yorgun düşürmüştü. Kız on sekiz yaşındaydı, Theon onu yanına getirtene kadar kaleye bir kez bile adım atmadan kış kasabasında yaşamıştı. Geldiğinde bir samur kadar ıslak, hevesli ve kıvraktı. Bir meyhane fahişesini Lord Eddard Stark'ın yatağında becermenin inkâr edilemez bir cazibesi vardı.

Theon kızın kolunun altından kayıp yataktan kalkınca Kyra uykusunda mırıldandı. Birkaç köz parçası şöminede hâlâ için için yanıyordu. Wex cübbesine sarınmış halde yatağın ayakucunda yerde uyuyordu, dünyadan haberi yoktu. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Theon pencereye gidip camları ardına kadar açtı. Gece soğuk parmaklarıyla tenine dokundu, çıplak vücudu ürperdi. Taş pervaza yaslanıp karanlık kulelere, boş avlulara, siyah gökyüzüne ve yüz yaşına kadar yaşasa bile sayamayacağı yıldızlara baktı. Yarım ay, Çan Kulesi'nin üstünde yüzüyor, gölgesini cam bahçelerin çatılarına düşürüyordu. Ne bir uyarı, ne de bir insan sesi duydu, ayak sesleri bile yoktu.

Her şey yolunda Greyjoy. Sessizliği duyuyor musun? Keyif sarhoşu olman gerekir. Kışyarı'nı otuzdan az adamla aldın. Hakkında şarkılar söylenecek bir zafer. Theon yatağa geri döndü. Kyra'yı sırtüstü yatırıp tekrar becerdi. Bunun hayaletleri kovması gerekirdi. Kızın iç çekişleri ve kıkırdamaları sessizliği bölmeliydi.

Durdu. Ulu kurtların uluma sesine o kadar alışmıştı ki sonunda onları zar zor duyar olmuştu... ama bir yanı, avcı iç güdüsü, ulumaların yokluğunu duyabiliyordu.

Urzen yatak odasının kapısında nöbetteydi, güçlü bir adamdı, yuvarlak kalkanını sırtına asmıştı. “Kurtlar bu gece sessiz,” dedi Theon adama. “Gidip ne yaptıklarına bak ve hemen geri dön.” Ulu kurtların serbestçe dolaşıyor olması fikri midesini bulandırmıştı. Yabanılların, Kurt Ormanı’nda Bran’a saldırdığı günü hatırladı. Yaz ve Boz Rüzgâr adamları parçalara ayırmıştı.

Yerde yatan Wex’i ayağıyla dürttü. Çocuk doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Bran Stark ve küçük kardeşinin yataklarında olduğundan emin ol, acele et.”

“Lordum?” diye seslendi Kyra uykulu bir sesle.

“Uyumaya devam et. Seni ilgilendiren bir şey yok.” Theon kendine bir kadeh şarap doldurdu ve içti. Uluma seslerini duymak umuduyla geceyi dinliyordu. *Çok az adam,* diye düşündü keyifsizce. *Çok az adamım var. Ve Asha gelmezse...*

Wex geri döndü, kafasını iki yana sallıyordu. Theon küfrederek, Kyra’ya bir an önce sahip olmak için aceleyle çıkarıp yere attığı tuniğini ve pantolonunu buldu. Tuniğin üstüne demir dişli deri yeleğini geçirdi, kemerine uzunkılıcını ve hançerini taktı. Saçları çalılar gibi karmakarışıktı ama şimdi çok daha önemli dertleri vardı.

Theon giyinirken Urzen döndü. “Kurtlar gitmiş.”

Theon, Lord Eddard kadar sakin ve planlı olması gerektiğini söyledi kendine. “Bütün kaleyi uyandırın,” dedi. “İnsanları avluya toplayın, herkesi. Kimler kayıp görelim. Lorren kapıları dolaşsın. Wex, benimle gel.”

Stygg’in Derinorman Kalesi’ne varıp varmadığını merak etti. Adam iddia ettiği kadar iyi bir binici değildi –demiradamların hiçbiri eyer üstünde iyi sayılmazdı– ama yeterince zaman geçmişti. Asha yola çıkmış olabilirdi. *Starklar’a karşı kaybettiğimi öğrenirse...* bu dayanılması zor bir düşünceydi.

Bran’ın yatak odası boştu. Rickon’ın yarım kat alttaki odası da öyle. Theon kendine lanetler okudu. Çocukların başına nöbetçiler bırakmalıydı ama adamlarının duvarları ve kapıları koruması, biri sakat iki çocuğa bakıcılık etmelerinden daha önemli görünmüştü.

Kale ahalisi yataklarından kaldırılıp avluya getirilirken Theon ağlama sesleri

duyuyordu. *Onlara ağlamaları için iyi bir sebep vereceğim. Hepsine karşı nazik davrandım ve bana böyle karşılık veriyorlar.* Hatta kendi adamlarından ikisini, köpek barınağında çalışan bir kıza tecavüz ettikleri için sırtlarından kan akana kadar kamçılamıştı. İnsanlara adil olduğunu göstermek istiyordu. *Buna rağmen tecavüz için beni suçladılar. Ve diğerleri için.* Bunu haksızlık kabul ediyordu. Mikken da tıpkı Benfred gibi kendini kendi ağzıyla öldürmüştü. Chayle'a gelince; Theon, Boğulmuş Tanrı'ya birini vermeliydi. Adamları bunu yapmasını bekliyordu. "Sana bir kastım yok," demişti rahibe, adamı kuyuya atmadan önce, "ama senin ve tanrılarının burada yeri yok artık." Diğerleri kurban olarak seçilmedikleri için minnettar olmalıydı ama hayır. Kendisine karşı düzenlenen bu entrikada kaç kişinin parmağı olduğunu merak etti.

Urzen, Kara Lorren'la birlikte geri döndü. "Avcı Kapısı," dedi Lorren. "Gelip görseniz iyi olur."

Avcı Kapısı barınaklara ve mutfaklara yakın olacak şekilde konumlanmıştı. Doğrudan ormana ve arazilere açılıyordu. Bu sayede süvariler kaleye gidip gelirken kış kasabasını dolaşmak zorunda kalmıyordu. Ava çıkan kafilelerin gözde kapısıydı. "Burayı kimler koruyordu?" diye sordu Theon.

"Drennan ve Şaşı."

Drennan, Palla'ya tecavüz edenlerden biriydi. "Eğer çocukların kaçmasına izin verdilerse bu sefer sırtlarını kanatmaktan daha fazlasını yaparım, yemin ediyorum."

"Buna gerek yok," dedi Kara Lorren ters bir şekilde.

Gerek yoktu. Şaşı'yı hendekte yüzüstü sürüklenir halde buldular. Bağırsakları beyaz yılanlar gibi arkasından yüzüyordu. Drennan kapı kulübesinde, açılır kapanır köprünün kumanda edildiği küçük odada yarı çıplak halde yatıyordu. Boğazı bir, kulağından öbürüne dek kesilmişti. Üzerindeki eski püskü tunik sırtındaki yarı iyileşmiş kamçı izlerini örtüyordu ama çizmeleri gelişi güzel yere atılmıştı, pantolonu ayak bileklerindeydi. Kapının yanındaki küçük masada, boş bir şarap sürahisinin yanında bir peynir tabağı ve iki kadeh vardı.

Theon kadehlerden birini alıp dibindeki şarap tortusunu kokladı. "Şaşı, siperi yürüyordu, öyle mi?"

“Evet,” dedi Lorren.

Theon kadehi şömineye fırlattı. “Drennan aletini kadına sokmak için pantolonunu indirirken kadın, bıçağı ona sokmuş derim. Görünüşe bakılırsa Drennan’ın kendi peynir bıçağını. Bir kargı bulup öbür aptalı hendekten çıkarın.”

Öbür aptal Drennan’dan çok daha kötü durumdaydı. Kara Lorren adamı sudan çıkarttığında tek kolunun dirseğinden koparıldığını, boğazının parçalandığını, göbeğinin ve kasıklarının yerinde lime lime bir boşluk olduğunu gördüler. Lorren’ın Şaşı’yı çekmek için kullandığı kargı, adamın bağırsaklarını deşmişti. Koku dayanılmazdı.

“Ulu kurtlar,” dedi Theon. “Tahminimce ikisi birden.” İğrenmiş halde köprüye döndü. Kışyarı iki kalın granit duvarla çevrelenmişti, duvarların arasında hendek vardı. Dış duvar yirmi beş metre yüksekliğindeydi, iç duvar otuz metreden fazlaydı. Theon yeterli sayıda adamı olmadığı için dış duvarı boş bırakıp nöbetçileri daha yüksek olan iç duvarlara yerleştirmek zorunda kalmıştı. Kale kendisine karşı ayaklanırsa hendeğin yanlış tarafında olmak istememişti.

İki ya da daha fazla kişi olmalılar, diye düşündü. *Kadın Drennan’ı oylarken diğerleri kurtları serbest bırakmış.*

Theon meşale isteyip adamlarını siperdeki yürüme yoluna çıkardı. Aradığı şeyi bulmak için meşaleyi yere yakın tutuyordu... işte orada. Yürüme yolunun iç tarafında, iki burcun arasındaki geniş boşlukta. “Kan,” dedi, “gelişigüzel temizlenmiş. Tahminimce kadın Drennan’ı öldürüp köprüyü indirdi. Şaşı, zincirlerin sesini duydu, neler olduğuna bakmaya geldi ve öldürüldü. Diğer nöbetçilerin bulmaması için cesedini hendeğe attılar.”

Urzen duvarlara baktı. “Diğer gözcü kuleleri fazla uzakta değil. Yanan meşaleler görüyorum...”

“Meşaleler görüyorsun ama nöbetçiler yok,” dedi Theon terslenerek. “Kışyarı’nda benim adamlarımdan fazla gözcü kulesi var.”

“Ana kapıda dört nöbetçi,” dedi Kara Lorren, “ve Şaşı’nın yanı sıra duvarda yürüyen beş adam daha.”

“Borusunu öttürebilmiş olsaydı...” dedi Urzen.

Hizmetimde aptallar var. “Siperde yürüyen kişinin sen olduğunu hayal

etmeye çalış Urzen. Hava soğuk ve karanlık. Saatlerdir gezici nöbettesin. Nöbetinin bitmesi için sabırsızlanıyorsun. Sonra bir ses duyup kapıya doğru gidiyorsun ve aniden merdivenlerin başında meşale aleviyle altın ve zümrüt gibi parlayan iki çift göz görüyorsun. İki gölge, hayal bile edemeyeceğin bir hızla üstüne koşuyor. Bir an için sivri dişleri görüyorsun. Mızrağını kaldırmaya başlıyorsun ama gölgeler üstüne *atlayıp* karnını deşiyor, dişler derini tülbentmişçesine parçalıyor." Adamı sert bir şekilde itti. "Ve şimdi sırtüstü yerdesin, bağırsakların dışarı dökülüyor ve gölgelerden birinin dişleri boğazına geçmiş durumda." Theon adamın ince boğazını yakaladı, sıktı ve gülümsedi. "Şimdi söyle bana, bütün bunlar olurken hangi arada durup *kahrolası borunu öttürebilirsin?*" Adamı sertçe itti. Urzen sendeleyerek burçlardan birine çarptı, boğazını ovuşturmaya başladı. *Kaleyi ele geçirdiğimiz gün o canavarları öldürmeliydim,* diye düşündü öfkeyle. *Öldürmeliydim, ne kadar tehlikeli olduklarını biliyordum.*

"Peşlerinden gitmeliyiz," dedi Kara Lorren.

"Karanlıkta değil." Gece karanlığına gömülmüş ormanda kurtların peşine düşmek fikri Theon'u heveslendirmiyordu; bir avcı kolaylıkla ava dönüşebilirdi. "Güneşin doğmasını bekleyeceğiz. O zaman kadar, gidip sadık kullarımla konuşacağım."

Erkeklerden, kadınlardan ve çocuklardan oluşan kaygılı kalabalık duvarlara dizilmiş halde avluda bekliyordu. Birçoğunun giyinmek için vakti olmamıştı. Üstlerini yün battaniyelerle örtmüş ya da çıplak bedenlerini çarşafların, cübbelerin altına saklamışlardı. Bir ellerinde meşaleler, diğer ellerinde silahlar olan bir düzine demiradam tarafından sarılmışlardı. Rüzgâr sert esiyordu. Meşalelerin rüzgârla titreyen alevleri çelik miğferlerin üstünde, kalın sakallarda ve gülümsemeyen gözlerde parıldıyordu.

Theon tutsakların önünde bir yukarı bir aşağı yürüdü, yüzlerimi inceledi. *Hepsi* suçlu gibi görünüyordu. "Kaç kişi kayıp?"

"Altı." Leş bir adım öne çıktı, sabun kokuyordu. Uzun saçları rüzgârla dalgalanıyordu. "İki Stark, şu bataklık çocuğu ve ablası, ahırdaki yarım akıllı ve sizin yabanıl kadın."

Osha. Theon ikinci kadehi gördüğü anda kadından şüphelenmişti. *Ona*

güvenemeyeceğimi bilmeliydim. En az Asha kadar doğaya aykırı. İsimleri bile birbirine benziyor.

"Ahırlara bakan oldu mu?"

"Aggar atların tam olduğunu söylüyor."

"Dansçı hâlâ bölmesinde mi?"

"Dansçı?" Leş kaşlarını çattı. "Aggar bütün atların ahırda olduğunu söyledi, sadece yarım akıllı kayıp."

Yayan kaçıyorlar. Uyandığından beri aldığı en iyi haberdi bu. Bran, Hodor'un sırtındaki sepette yol alacaktı, buna şüphe yoktu. Osha'nın Rickon'u taşıması gerekecekti; küçük bacakları çocuğu fazla uzağa götüremezdi. Theon hepsini kısa zamanda tekrar ele geçireceğinden emindi. "Bran ve Rickon kaçtı," dedi kale ahalisine, hepsinin gözlerini izleyerek. "Nereye gittiklerini kim biliyor?" Kimse cevap vermedi. "Yardım almadan kaçmış olamazlar," diye devam etti, "yanlarına giysi, yiyecek, silah almadan." Kışyarı'ndaki her kılıcı, her baltayı kilit altına almıştı ama bazı silahların kendisinden saklandığı kesindi. "Onlara yardım edenlerin isimlerini öğreneceğim. Kaçışlarını görmezden gelen herkesin ismini de." Sadece rüzgârın sesi duyuluyordu. "Onları sabahın ilk ışığıyla geri getireceğim." Başparmaklarını kılıç kemerine geçirdi. "Avcılara ihtiyacım var. Kışı sıcacık geçirmek için kurt kürkü isteyen var mı? Gage? Aşçı, Theon avdan döndüğünde onu neşeyle karşılar, ona pişirilecek leziz bir şey getirip getirmediğini sorardı eskiden, şimdiyse söyleyecek bir şeyi yoktu. Theon yürümeye devam etti, suçlu bir bakış yakalamak için yüzleri inceliyordu. "Orman sakat bir çocuk için uygun bir yer değil. Ya Rickon, onun kadar küçük bir çocuk ormanda ne kadar dayanabilir? Dadı, ufaklığın ne kadar korkmuş olabileceğini bir düşün." Yaşlı kadın on yıl boyunca Theon'a sonu gelmez hikâyeler anlatıp gevezelik etmişti ama şimdi bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. "Bütün erkeklerinizi öldürüp, kadınlarınızı eğlenmeleri, için adamlarıma verebilirdim ama ben bunu yapmak yerine sizleri korudum. Bana böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" Atlarını eyerleyen Joseth, avcılık hakkında bildiği her şeyi öğreten Farlen, yattığı ilk kadın –biracı Barth'ın karısı– avludaki kimse Theon'un gözlerine bakmıyordu. *Benden nefret ediyorlar,* dedi içinden.

Leş yanına yaklaştı. "Derilerini yüzün," dedi hevesle, kalın dudakları

parlıyordu. “Lord Bolton, soyunmuş bir adamın çok az sırrı vardır ama derisi soyulmuş bir adamın hiç sırrı olmaz, derdi.”

Derisi yüzülmüş adam Bolton Hanedanı’nın armasıydı, Theon bunu biliyordu; çağlar önce bazı Bolton lordları öldürdükleri düşmanların derisinden cübbe yaptırıp giyecek kadar ileri gitmişti. Rivayete göre bundan bin yıl önce Boltonlar, Kışyarı’nın önünde diz çöktüğünde bütün bunlar sona ermişti. *Böyle anlatılıyor ama eski usullerin kolay ölmediğini ben gayet iyi biliyorum.*

“Kışyarı’na ben hükmettiğim sürece kimsenin derisi yüzülmeyecek,” dedi Theon yüksek sesle. *Böylelerine karşı tek güvenceniz benim,* diye bağırmak istedi. Bu kadar yaygaracı davranamazdı ama bazıları ne demek istediğini anlayacak kadar akıllı olabilirdi.

Gökyüzü kale duvarlarının üstünde grileşmeye başlamıştı. Şafak yakındı. “Joseth, Gülümseyen’i eyerle, kendin için de bir at hazırla. Murch, Gariss, Tıfıl Tym, siz de benimle geleceksiniz.” Murch ve Garris kaledeki en iyi avcılardı ve Tıfıl Tym iyi bir okçuydu. “Aggar, Kırmızıburun, Gelmarr, Leş, Wex.” Arkasını kollamaları için kendi adamlarına ihtiyacı vardı. “Farlen, tazıları ve onlarla ilgilenmen için seni de istiyorum.”

Kır saçlı barınak başı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden gerçek lordlarımın peşine düşeyim, bebeklerin peşine?”

Theon adama yaklaştı. “Senin gerçek lordun artık benim ve Palla’yı sağ tutan adam da benim.”

Farlen’in gözlerindeki meydan okumanın kaybolduğunu gördü. “Tamam lordum.”

Theon geri çekilerek yanına başka kimleri alabileceğine baktı. “Üstat Luwin,” dedi.

“Ben avcılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Evet ama ben yokken kaleyi senin ellerine bırakamam. “Öğrenmenizin zamanı gelmiş de geçiyor bile.”

“Benim de gelmeme izin verin. Kurt kürkünden yapılmış bir cübbe istiyorum.” Bran’dan daha büyük olmayan bir erkek çocuğu öne çıktı. Theon’un çocuğun kim olduğunu hatırlaması bir an sürdü. “Daha önce defalarca ava çıktım,” dedi Walder Frey. “Kırmızı geyik, alageyik, hatta yaban domuzu.”

Kuzeni güldü. “Babasıyla birlikte domuz avına gitti ama hayvanların yanına yaklaşmasına bile izin vermediler.”

Theon şüpheli gözlerle çocuğa baktı. “Gelmek istiyorsan gel ama bize ayak uyduramazsan durup sana bakıcılık edeceğimi düşünme.” Kara Lorren’a döndü. “Yokluğumda Kışyarı sana emanet. Eğer dönmezsek canın ne isterse onu yap.” *Şu kanlı kuyunun benim için dua etmesi gerekir.*

Güneşin ilk ışıkları Çan Kulesi’nin tepesine vururken Avcı Kapısı’nda toplandılar. Nefesleri soğuk sabah havasında donuyordu. Gelmarr yanına uzunbalta almıştı, kurtlar saldırırsa hayvanlar üstüne çıkmadan önce silahın sapına kolayca uzanabilecekti. Balta tek darbede öldürecek kadar ağırdı. Aggar çelik baldır zırhları giymişti. Leş, elinde bir domuz mızrağı ve içinde neler olduğunu ancak tanrıların bildiği tıka basa dolu bir çamaşır çuvalıyla kapıya geldi. Theon yayını almıştı; başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bir zamanlar bir okla Bran’ın hayatını kurtarmıştı. Şimdi başka bir okla çocuğun canını almak zorunda kalmamayı umuyordu ama iş o noktaya varırsa, yapardı.

On bir adam, iki erkek çocuğu ve bir düzine köpek, hendeği geçtiler. Dış duvarın ötesinde, yumuşak zemindeki izler kolayca okunuyordu; kurtların pençeleri, Hodor’un ağırlığıyla iyice derinleşmiş ayak izleri, Reedler’in bıraktığı daha silik izler. Ağaçların arasına girdiklerinde taşlı zemin ve ağaçlardan dökülen yapraklar izleri görmeyi zorlaştırdı ama Farlen’in kızıl iti kaçakların kokusunu yakalamıştı. Diğer köpekler hayvanı yakından takip ediyordu, tazılar toprağı kokluyordu, bir çift iri çoban köpeği en arkadan geliyordu. Büyüklükleri ve vahşilikleri köşeye sıkışmış ulu kurtlar karşısında işe yarayabilirdi.

Theon, Osha’nın güneye doğru gidip Sör Rodrik’e sığınacağını tahmin etmişti ama izler kuzeybatıdan kuzeye, kurt ormanının tam kalbine doğru gidiyordu. Theon bundan hiç hoşlanmamıştı. Starklar’ın, Derinorman Kalesi’ne gidip kendilerini Asha’nın ellerine teslim etmeleri acı bir ironi olurdu. *Onlar bir an önce öldürmeliyim,* diye düşündü. *Zalim görünmek aptal görünmekten iyidir.*

Sis demetleri ağaçların arasına yayılmıştı. Muhafız ağaçları ve asker çamlar burada iyice sıklaşıyordu. Daima yeşil bir orman kadar karanlık ve kasvetli başka bir şey daha yoktu. Zemin engebeliydi. Yere dökülen iğneler yumuşak çimenler gibi duruyor, atlar için tehlike oluşturuyordu. Yavaş ilerlemek

zorundalardı. *Ama sırtında sakat taşıyan bir adam ya da kucağında dört yaşında çocukla yürüyen sıska bir cadaloz kadar yavaş değil.* Kendi kendine sabır telkin etti. Onları akşam olmadan bulacaktı.

Derin bir yarığın kıyısındaki izleri takip ederlerken Üstat Luwin, Theon'un yanına geldi. "Avlanmak denen şey ağaçların arasında at sürmekten farksızmış lordum."

Theon gülümsedi. "Benzerlikler var. Ama av kanla biter."

"Öyle olmak zorunda mı? Bu kaçış çok aptalcaydı ama siz merhametli olamaz mısınız? Aradığımız çocuklar sizin üvey kardeşleriniz."

"Robb haricinde hiçbir Stark bana kardeşçe davranmadı ama Bran ve Rickon sağken daha çok işime yararlar."

"Aynı şey Reedler için de geçerli. Moat Cailin bataklığın hemen yanında. Lord Howland isterse amcanızın ziyaretini cehenneme çevirebilir ama veliahtlarını elinizde tuttuğunuz sürece dikkatli davranmak zorunda kalır."

Bu Theon'un aklına gelmemişti. Doğrusu, bir iki kez Meera'ya bakıp hâlâ bakire olup olmadığı merak etmekten öte çamuradamları hiç düşünmemişti. "Haklı olabilirsiniz. Mümkün olursa onları sağ bırakmaya çalışacağım."

"Umarım Hodor için de aynı şeyi yaparsınız. O basit bir adam, bunu biliyorsunuz. Ona ne söylenirse onu yapar. Atınızı kim bilir kaç kez tımar etti, eyerinizi sabunladı, zırhınızı temizledi?"

Hodor'un Theon için hiç kıymeti yoktu. "Bize karşı dövüşmezse canını bağışlarım." İşaret parmağını doğrulttu. "Yabanıl kadını sağ bırakmam için tek kelime ederseniz onunla birlikte ölürsünüz. Bana hizmet edeceğine dair yemin verdi ve sonra yemininin üstünde işedi."

Üstat başını eğdi. "Yeminbozanlar için mazeret bulamam. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Merhametiniz için size teşekkür ederim."

Merhamet, diye düşündü Theon, Luwin'i arkasında bırakırken. *Merhamet kanlı bir tuzaktır. Çok fazlası varsa zayıf olduğunu söylerler, çok azı varsa canavar olursun.* Üstadın doğru akıl verdiğini biliyordu Theon. Babası meseleye sadece fetih açısından bakıyordu ama elinde tutamayacaksan bir krallığı almanın ne faydası vardı? Korku ve zorlamayla ancak belli bir noktaya kadar gidilebilirdi. Ned Stark'ın kızlarını güneye götürmüş olması talihsizlikti; Theon

kızlardan biriyle evlenerek Kışyarı'na daha sıkı tutunabilirdi. Sansa güzel bir kızdı ve artık yatağa alınacak kadar olgunlaşmış olmalıydı. Ama bin fersah uzakta, Lannisterlar'ın pençesindeydi. Yazık.

Orman iyice vahşileşmişti. Çamlar ve muhafız ağaçları yerlerini ulu meşelere bırakmıştı. Çalılıklar zemindeki tehlikeli çukurları ve yarıkları gizliyordu. Kayalık tepeler yükselip alçalıyordu. Terk edilmiş bir çiftçi kulübesinin yanından geçtiler. Köpekler havlamaya başladığında Theon kaçakların yakınlarda olduğunu anladı ama atını tırısa kaldırıp hayvanların yanına gittiğinde bulduğu tek şey bir geyik ölüsüydü... ya da geyikten geriye kalanlar.

Daha yakından bakmak için atından indi. Yeni ölmüştü, kurtların işi olduğu açıkça ortadaydı. Tazılar hayvanı istekle kokluyordu. Farlen kovalamadan önce çoban köpeklerinden biri dişlerini geyiğin buduna geçirdi. *Bu hayvanın hiçbir yeri bıçakla kesilmemiş,* diye düşündü Theon. *Kurtlar yemiş, insanlar değil.* Osha ateş yakmaya cesaret edemediyse bile yemek için birkaç dilim et kesmiş olmalıydı, işe yarayacak taze eti çürümeye bırakmak çok mantıksızdı. "Farlen, doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" diye sordu. "Köpeklerin yanlış kurtları takip ediyor olabilir mi?"

"Dişi köpek, Yaz'ın ve Tüylüküpek'in kokusunu gayet iyi tanıyor."

"Senin iyiliğin için öyle olmasını umuyorum."

Bir saatten az bir zaman sonra izler, küçük bir tepeden aşağı inip yağan son yağmurlarla kabaran çamurlu bir derenin kenarına vardı. Köpekler kokuyu orada kaybetti. Farlen ve Wex tazılarla birlikte derenin karşısına geçtiler ve kafalarını iki yana sallayarak geri döndüler. Hayvanlar bir aşağı bir yukarı yürüyerek kıyıyı kokluyordu. "Suya buradan girmişler lordum ama nereden çıktıklarını anlayamıyorum," dedi barınak başı.

Theon atından inip derenin kıyısında dizlerinin üstüne çöktü. Elini suya soktu. Su soğuktu. "Uzun süre suda kalmış olamazlar," dedi. "Köpeklerin yarısını alıp derenin aşağısına git, ben yukarı..."

Wex ellerini sertçe birbirine vurdu.

"Ne oldu?" dedi Theon.

Dilsiz çocuk eliyle gösterdi.

Suya yakın zemin çamurlu ve çok yumuşaktı. Kurtların bıraktığı izler açıkça

görünüyordu.

“Pençe izleri. Ne olmuş?”

Wex topuğunu çamura bastırıp ayağını sağa sola döndürdü. Bastığı yerde derin bir iz kalmıştı.

Joseth anladı. “Hodor kadar iri bir adam çamurda derin bir iz bırakmalı,” dedi. “Hele sırtında çocuğun ağırlığı da varken. Ama buradaki ayak izlerinin hepsi bize ait. Kendiniz bakın.”

Theon şaşkın bir şekilde izlere baktı, doğruydu. Kurtlar kabarık kahverengi sulara tek başlarına girmişlerdi. “Osha daha gerilerde yolunu değiştirmiş olmalı, büyük ihtimalle geyiği bulduğumuz yerden önce. Onları takip edeceğimizi düşünerek kurtları tek başına yollamış.” Avcılara yüklendi. “Eğer siz ikiniz bana bir oyun oynadıysanız...”

“Tek iz vardı lordum, yemin ederim,” dedi Gariss kendini müdafaa eder şekilde. “Ulu kurtlar sahiplerinin yanından uzun zaman ayrılmaz.”

Bu doğru, diye düşündü Theon. Yaz ve Tüylüköpek avlanmaya gitmiş olabilirdi ama er ya da geç Bran ve Rickon’ın yanına döneceklerdi. “Gariss, Murch, dört köpek alıp geldiğimiz yoldan geri dönün. Onları nerede kaybettiğimizi bulun. Aggar, sen bu ikisinin başında dur, hile istemiyorum. Farlen ve ben, ulu kurtları takip edeceğiz. İze rastladığınızda boruyu bir kez öttürün, kurtları görürseniz iki kez. Kurtların nerede olduğunu öğrendiğimizde bizi efendilerine kendileri götürecekler.”

Wex’i, Walder Frey’i ve Gynir Kırmızıburun’u yanına alıp suyun yukarısını araştırmaya gitti. Wex ve Theon derenin bir kıyısını, Kırmızıburun ve Walder Frey karşı kıyıyı geziyordu. Yanlarında iki çift tazı vardı. Kurtlar her iki taraftan da çıkmış olabilirdi. Theon ulu kurtların sudan çıktıklarında bırakabileceği izleri, kırık dalları, ipucu olabilecek herhangi bir şeyi bulmak için dikkatle etrafa bakıyordu. Geyiklerin ve porsukların izlerini rahatlıkla ayırt edebiliyordu. Wex dereden su içen dişi bir tilkiyi kaçırdı. Walder çalılıkların arasında saklanan üç tavşanı korkuttu ve kaçan hayvanlardan birini okla vurmayı başardı. Bir huş ağacının gövdesindeki ayı pençesi tırmıklarını gördüler. Ama kurtlardan hiç iz yoktu.

Biraz daha ileride, dedi Theon kendine. *Şu meşeyi geç, şu tepeyi tırman,*

derenin öbür kıvrımına git, orada bir şeyler bulacağız. Artık geri dönmesi gerektiğini bildiği andan sonra bile ilerlemeye devam etmişti. Endişesi içini kemirerek çoğalıyordu. Sonunda pes edip Gülümseyen'in kafasını geri çevirdiğinde öğle olmuştu.

Osha ve o perişan çocuklar, Theon'u atlatmayı bir şekilde başarıyordu. Bu mümkün olmamalıydı; yayan halde, biri sakat iki küçük çocuğun yüküyle mümkün olamazdı. Her geçen saat, kaçışlarının başarı ihtimalini arttırıyordu. *Eğer kasabaya varırlarsa...* Kuzeyliler, Ned Stark'ın çocuklarını, Robb Stark'ın kardeşlerini asla geri çevirmezdi. Kaçışlarını hızlandıracak atlara ve yiyeceğe kavuşurlardı. İnsanlar onları korumak için gururla dövüşürdü. Bütün kahrolası kuzey, çocukların etrafında toplanırdı.

Kurtlar derenin alt tarafına doğru gitti, hepsi bu. Bu fikre tutundu. *Kızıl dişi köpek, kurtların sudan çıktığı yeri bulacak ve tekrar peşlerine düşeceğiz.*

Ama Farlen'in ekibiyle tekrar birleştiklerinde barınak başının tek bakışı, Theon'un bütün umutlarını küçük parçalara ayırdı. "Bu köpeklerden olsa olsa ayı yemi olur," dedi öfkeyle. "Keşke bir ayım olsaydı."

"Köpeklerin bir suçu yok." Farlen çoban köpeğiyle çok kıymetli kızıl dişisinin arasında diz çöktü. "Akan su koku tutmaz lordum."

"Kurtlar *bir yerde* sudan çıkmış olmalı."

"Buna şüphe yok. Derenin aşağısında ya da yukarısında. Aramaya devam edeceğiz, o noktayı bulacağız ama hangi yoldan gideceğiz?"

"Bir derede miller boyunca yüzen kurt görmedim hiç," dedi Leş. "Bir insan, peşinde avcıların olduğunu biliyorsa bunu yapabilir. Ama bir kurt?"

Theon o kadar emin değildi. Bu canavarlar diğer kurtlara benzemiyordu. *Lanet olası yaratıkların derilerini yüzmeliydim.*

Gariss, Murch ve Aggar döndüğünde aynı hikâyeyi anlattılar. Kendi izlerini takip ederek Kışyarı'nın yarı yoluna kadar gitmişlerdi ama Starklar'ın ulu kurtlardan nerede ayrıldığını bulamamışlardı. Farlen'in tazıları da adamlar kadar bezgin görünüyordu, perişan halde ağaçları ve kayaları kokluyor, öfkeyle birbirlerine sataşıyorlardı.

Theon yenilgiyi kabullenmeye cesaret edemiyordu. "Dereye döneceğiz. Tekrar arayacağız. Bu defa ne kadar uzağa gitmek gerekiyorsa gideceğiz."

“Onları bulamayacağız,” dedi Walder Frey aniden. “Kurbağayiyenler onlarla olduğu sürece bulamayız. Çamuradamlar sinsidir, düzgün insanlar gibi dövüşmezler, pusuya yatıp zehirli oklar fırlatırlar. Sen onları göremezsin ama onlar seni görür. Onların peşinden bataklığa gidenler kaybolur ve asla geri dönemezler. Evleri *hareket eder,* hatta kaleleri Bozsu Gözcüsü bile.” Endişeli gözlerle etraflarını çevreleyen yeşilliğe baktı. “Şu an bile burada söylediğimiz her kelimeyi dinliyor olabilirler.”

Farlen çocuğun söylediği şey hakkındaki fikrini belli etmek için güldü. “Köpeklerim onların kokusunu alırdı çocuk. Sen daha osurmaya fırsat bulamadan tepelerine binerlerdi.”

“Kurbağayiyenler normal insanlar gibi kokmaz,” diye ısrar etti Frey. “Bataklığa benzer bir kokuları vardır; kurbağalar, ağaçlar ve pis sular gibi. Koltukaltlarında kıl yerine yosun çıkar. Hiçbir şey yemeden, sadece çamurla beslenip bataklık suyu soluyarak hayatta kalabilirler.”

Üstat Luwin konuşmaya başladığında, Theon çocuğa bu sütanne masalını ne yapması gerektiğini söylemek üzereydi. “Tarih, Yeşilgörüşlüler’in suların çekicini Boğaz’ın üstüne indirmeye çalıştığı günlerde, adalıların, ormanın çocuklarıyla yakınlaştığını söyler. Gizli bir bilgelikleri olabilir.”

Orman bir an öncesinden daha karanlık göründü aniden. Sanki bir bulut güneşi kapatmıştı. Aptal bir çocuğun saçma hikâyeler anlatması başka bir şeydi ama üstatların mantıklı olması gerekirdi. “Çocuklardan sadece Bran ve Rickon beni ilgilendiriyor,” dedi Theon. “Dereye dönüyoruz. Şimdi.”

Bir an için kimsenin ona itaat etmeyeceğini düşündü ama sonunda eski alışkanlılar galip geldi. İsteksizce takip ettiler ama ettiler. Frey oğlanı çalılıkların arasından çıkardığı tavşanlar kadar ürkekti. Theon derenin her iki yanına da adam koyup akıntıyı takip etti. Ağır ağır ve dikkatlice, millerce yol gittiler, zeminin zor ve tehlikeli olduğu yerlerde atlarından inip hayvanlara yol gösterdiler, olsa-olsa-ayı-yemi-olur tazıların her çalıyı koklamasına izin verdiler. Devrilen bir ağacın akıntıyı keserek oluşturduğu koyu yeşil gölün çevresini dolaşmak zorunda kaldılar. Ulu kurtlar da aynı şeyi yapmış olsalar bile ne iz bırakmışlardı ne de bir işaret. *Görünüşe göre canavarlar yüzüyorlar. Onları yakaladığımda tahammül edebileceklerinden fazla yüzdüreceğim. İkisini de*

Boğulmuş Tanrı'ya vereceğim.

Ormana karanlık çökmeye başladığında Theon Greyjoy yenildiğini anlamıştı. Ya adalılar, ormanın çocuklarının sihirlerini gerçekten biliyordu ya da Osha yabanıllara özgü bir hileyle Theon'u kandırmıştı. Adamları alacakaranlıkta at sürmeye zorladı ama son ışık da kaybolup gittiğinde Joseth, "Bir yere varamayacağız lordum. Atlarımızı sakatlayacağız, hayvanların bacakları kırılacak," deme cesaretini gösterdi.

"Joseth haklı," dedi Üstat Luwin. "Meşale aleviyle ağaçların arasında yol bulmaya çalışmanın bize bir faydası olmaz."

Theon boğazına kadar çıkan safranın tadını alabiliyordu. Midesi, kıvrılarak hareket edip birbirine saldıran yılanlarla doluydu sanki. Elleri boş halde sürünerek Kışyarı'na dönerse, rengârenk soytarı giysileri ve sivri uçlu bir şapka giymek zorunda kalırdı; bütün kuzey ne çeşit bir budala olduğunu öğrenirdi. *Ve babam duyduğunda ve Asha...*

"Lord prensim," dedi Leş, atını Theon'un yanına sürerek. "Starklar bu yoldan hiç geçmemiş olabilir. Onların yerinde olsaydım kuzeydoğuya giderdim, belki. Umberlar'a. Starklar'ın iyi adamlarıdır. Ama arazileri çok uzakta. Çocuklar daha yakın bir yere sığınacaklar. Neresi olduğunu biliyor olabilirim."

Theon şüpheyle adama baktı. "Söyle."

"Pelit Suyu'nda tek başına duran eski değirmeni biliyor musunuz? Tutsak olarak Kışyarı'na sürüklendiğimde orada mola vermiştik. Değirmencinin karısı bize atlar için saman satmıştı, şu yaşlı şövalye de kadının haylaz oğullarıyla ilgili gıdaklayıp durmuştu. Starklar orada saklanıyor olabilir."

Theon değirmeni biliyordu. Hatta değirmecinin karısını birkaç kez yatağa atmıştı. Ne değirmenle ne de kadınla ilgili özel bir şey vardı. "Neden orada saklasınlar? En az o değirmen kadar yakın onlarca kasaba ve karakol var."

Adamın solgun gözleri neşeyle parlıyordu. "Neden mi? Bu bilgimiz dâhilinde değil. Ama oradalar, hissediyorum."

Adamın alaycı cevapları Theon'u öfkelendirmek üzereydi. *Dudakları birbirini beceren iki solucan gibi görünüyor.* "Ne söylüyorsun? Eğer benden gizlediğin bir şey varsa..."

"Lord prensim?" Leş, atından indi ve Theon'un da inmesi için bir el hareketi

yaptı. İkisi de ayaklarının üstündeyken Kışyarı'ndan getirdiği çamaşır çuvalının ağzını açtı. "Şuna bir bakın."

Görmek zorlaşmıştı. Theon elini sabırsızca çuvala daldırdı, yumuşak kürklerin ve sert yünlülerin arasını yokladı. Eline sivri bir uç battı, parmakları sert ve soğuk bir şeyin etrafında kapandı. Kurt başı şeklindeki gümüş broşu çuvaldan çıkardı. Bir anda her şeyi anladı. Eli bir yumruğa dönüştü. "Gelmarr," dedi kime güvenebileceğini merak ederek. *Kimseye.* "Aggar. Kırmızıburun. Bizimle gelin. Geri kalanlar tazılarla birlikte Kışyarı'na dönebilir. Buradan sonra size ihtiyacım olmayacak. Bran ve Rickon'ın nerede saklandığını biliyorum."

"Prens Theon," dedi Üstat Luwin yalvaran bir sesle. "Verdiğiniz sözü tutacak mısınız? Merhamet, demiştiniz."

"Merhamet bu sabahtı," diye karşılık verdi Theon. *Korkulan biri olmak, gülünen biri olmaktan iyidir.* "Çocuklar beni bu kadar kızdırmadan önceydi."

Jon

Dağın sırtında kayan bir yıldız gibi parlayan ateşi görebiliyorlardı. Diğer yıldızlardan daha kırmızıydı, göz kırpmıyordu ama bazen öfkeyle alevleniyor, bazen de uzak bir kıvılcıma dönüşüyordu, mat ve belli belirsiz.

Yarım mil ileride ve altı yüz metre yukarıda, diye tahmin etti Jon, *ve aşağıdaki geçitte hareket eden her şeyi görebilecek kusursuz bir noktada.*

"Çığlık Geçidi'nde gözcüler," dedi içlerinde en yaşlı olan adam. Gençliğinde bir kralın yaverliğini yapmıştı, bu yüzden kara kardeşler ona hâlâ Yaver Dalbrigde diyordu. "Mance Rayder'in korktuğu şey nedir, merak ediyorum?"

"Bir ateş yaktıklarını bilseydi zavallı piçlerin derisini yüzerdi," dedi Ebben, kaya gibi kasları olan bodur bir adamdı.

"Buralarda ateş hayat demektir," dedi Qhorin Yarımel, "ama ölüm anlamına da gelebilir." Yarımel'in emriyle, dağlara girdiklerinden beri ateş yakmıyorlardı. Soğuk tuzlu et, sert ekmek ve ekmekten daha sert peynir yiyorlardı. Üstlerinde giysileriyle, kat kat cübbelerin ve kürklerin altında kıvrılarak uyuyor, birbirlerinin vücut ısısına minnet duyuyorlardı. Bu durum, uzun zaman önce Kışyarı'nda kardeşleriyle aynı yatağı paylaştığı geceleri hatırlatıyordu Jon'a. Bu adamlar da onun kardeşleriydi ama paylaştıkları yatak taş ve topraktı.

"Boruları vardır," dedi Taşyılanı.

"Asla üflememeleri gereken bir boru," dedi Yarımel.

"Gece için epey zalim ve uzun bir tırmanış bu," dedi Ebben, sığındıkları kayalıkların arasındaki yarıktan uzaktaki ateşe bakarken. Gökyüzü bulutsuzdu, simsiyah sivri dağlar en tepeye kadar yükseliyor, zirvelerindeki kardan yapılmış soğuk taçlar ve buz ay ışığında hafifçe parlıyordu.

"Ve daha uzun bir düşüş," dedi Qhorin Yarımel. "Sanırım iki adam. Tepede nöbeti paylaşan iki adam olması muhtemel."

"Ben." Taşyılanı dedikleri korucu gruptaki en iyi tırmanıcı olduğunu çoktan kanıtlamıştı, görev onun olmalıydı.

"Ve ben," dedi Jon Kar.

Qhorin Yarımel, Jon’a baktı. Jon, tepelerindeki yüksek geçitte titreyen rüzgârın inlemesini duyabiliyordu. Atlardan biri kişnedi ve sığındıkları kaya boşluğunun ince, taşlı toprağını eşeledi. “Kurt bizimle kalacak,” dedi Qhorin. “Beyaz tüyleri ay ışığında rahatlıkla görülebilir.” Taşyılanı’na döndü. “İş bittiğinde aşağı yanan bir odun parçası atın. Onu gördüğümüzde biz de geleceğiz.”

“İşe başlamak için şimdiden daha iyi bir vakit yok,” dedi Taşyılanı.

Her ikisi de uzun birer halat rodası aldı. Taşyılanı bir torba büyük çivi ve başı kalın keçeyle sarılmış küçük bir çekiç de taşıyordu. Küçük atlarını, miğferlerini, örgü zırhlarını ve Hayalet’i arkalarında bıraktılar. Jon ayrılmadan önce ulu kurdun yanında diz çöktü. “Kal,” dedi. “Geri döneceğim.”

Taşyılanı önden gitti. Kısa ve inceydi, ellisine yaklaşmıştı, sakalları grileşmişti ama göründüğünden daha güçlüydü ve Jon’un tanıdığı en keskin gözlü adamdı. Bu gece o gözlere ihtiyacı olacaktı. Ayazla boyanan dağlar gündüzleri mavi griydi ama güneş sivri zirvelerin ardında yok olduğunda siyaha dönüşüyorlardı. Ve şimdi doğan ay, dağları beyaz ve gümüş renklerle aydınlatıyordu.

Kara kardeşler, nefesleri kara gecede donarken, kara kayaların ortasındaki kara gölgelerin arasından geçip dik ve kıvrımlı patikayı tırmanmaya başladı. Jon, üstünde zırhı yokken kendini çıplak hissediyordu ama zırhın ağırlığını özlemiyordu. Tırmanış zor ve yavaştı. Acele etmek, kırık bir bilek, belki de daha kötüsü demekti. Taşyılanı ayağını nereye koyacağını insiyaki olarak biliyormuş gibi görünüyordu ama Jon çatlaklarla dolu engebeli zeminde çok daha dikkatli olmak zorundaydı.

Çığlık Geçidi; yukarı çıkıp rüzgârın aşındırdığı buzlu zirvelerin çevresinden dolaşan, aşağı inip çok ender güneş alan vadilerin arasından geçen, uzun ve kıvrımlı bir dizi geçitten oluşuyordu aslında. Jon, ormandan ayrılıp tırmanışa başladıklarından beri kendi grubundakiler dışında canlı adama rastlamamıştı. Ayazdiş tanrıların yarattığı en zalim yerlerden biriydi ve insanlara düşmandı. Rüzgâr burada bıçak gibi kesiyordu ve evlâdı katledilmiş bir annenin ağıdı gibi çığlık atıyordu. Gördükleri üç beş ağaç bodurdu, yarıkların ve çatlakların kenarında büyüyen grotesk şekillerdi. Yuvarlanmış kayalar patikanın üstünden

sarkıyor, üstlerindeki buz saçakları uzaktan uzun beyaz dişler gibi görünüyordu.

Jon Kar her şeye rağmen geldiğine pişman değildi. Burada da harikalar vardı. Dik taş uçurumların dudaklarından dökülen incecik buzlu şelalelerin üstünde parlayan güneş ışıklarını görmüştü ve yabani sonbahar çiçekleriyle dolu bir dağ çimenliği: Mavi kar gülleri, kırmızı buzateşleri, kızıl ve altın renkli boru otları. Bir cehenneme indiği muhakkakmış gibi görünen dar ve derin yarıkların içine bakmıştı. Küçük atıyla birlikte, her iki yanında da gökyüzünden başka bir şey olmayan, rüzgârın aşındırdığı doğal, taş bir köprüden geçmişti. Kartallar tepelerde yuva kuruyor, avlanmak için vadilere iniyorlardı, hiç çaba harcamadan çemberler çizerek uçarken mavi gri kanatları gökyüzünün bir parçası gibi görünüyordu. Bir keresinde, bir koçu takip eden gölgekedisini izlemişti, gölgekedisi avının üstüne atılmaya hazır olana dek dağın yamacından sıvı duman gibi akmıştı.

Şimdi avlanma sırası bizde. O gölgekedisi kadar kendinden emin ve sessiz hareket edebilmeyi isterdi ve onun kadar hızlı öldürebilmeyi. Uzunpençe sırtındaki kının içindeydi ama kılıcı çekebilecek kadar geniş bir alanı olmayabilirdi. Daha ince işler için bir kama ve hançer taşıyordu. *Düşmanın da silahları olacak ve ben zırhlı değilim.* Gecenin sonunda kimin gölgekedisi, kimin koç olacağını merak etti.

Uzunca bir süre patikada kaldılar, dağın etrafında bir yılan gibi ilerleyen kıvrımları ve dönemeçleri takip ettiler, yukarı, hep yukarı. Dağ zaman zaman kendi üstüne kapanıyordu ve ateşi göremiyorlardı. Ama ateş er ya da geç tekrar ortaya çıkıyordu. Taşyılanı'nın seçtiği yolda atlar işe yaramazdı. Jon bazı yerlerde sırtını soğuk taşlara dayayıp bir yengeç gibi yanlamasına yürüyerek santim santim ilerlemek zorunda kalıyordu. Patika, genişlediği yerlerde bile tehlikeliydi. Bir adamın bacağını rahatlıkla yutabilecek çatlaklar; kolayca tökezletecek: çıkıntılar; gündüzleri su gölcüklerine, geceleri sert buz tabakalarına dönüşen çukurlarla doluydu. *Bir adım, ardından bir adım daha,* dedi Jon kendine. *Bir adım, ardından bir adım daha ve düşmek yok.*

İlk İnsanların Yumruğu'ndan ayrıldıklarından beri tıraş olmamıştı ve dudağının üstündeki tüyler donmuştu. Tırmanışa başladıklarının ikinci saatinde rüzgâr öyle şiddetli esiyordu ki Jon'un bütün yapabildiği kamburlaşıp kayalara

yapışmak ve dağdan aşağı itilmemek için dua etmekti. *Bir adım, ardından bir adım daha,* diyerek devam etti bora biraz sakinlediğinde. *Bir adım, ardından bir adım daha ve düşmek yok.*

Kısa zaman sonra öyle yüksekteydiler ki en iyisi aşağı hiç bakmamaktı. Aşağıda ağzı açık karanlıktan, yukarıda aydan ve yıldızlardan başka hiçbir şey yoktu. “Bu dağ, senin annen,” demişti Taşyılanı birkaç gün önceki daha kolay bir tırmanış sırasında. “Ona yapış, yüzünü göğüslerine bastır, böylece seni düşürmez.” Jon, annesinin kim olduğunu hep merak ettiğini ama onu Ayazdiş’te bulacağını hiç aklına getirmediğini söyleyerek şaka yapmıştı. Bu şaka hiç komik gelmiyordu şimdi. *Bir adım, ardından bir adım daha,* diye düşündü sıkı sıkı tutunarak.

Dar patika, dağın gövdesinden dışarı çıkan devasa bir siyah granit bloğuyla aniden kesildi. Granitin gölgesi parlak ay ışığından sonra öyle siyah görünüyordu ki insan kendini bir mağaraya girmiş gibi hissediyordu. “Buradan dimdik yukarı,” dedi korucu sessizce. “Onların tepesine çıkmalıyız.” Eldivenlerini çıkardı, kemerine sıkıştırdı, halatın bir ucunu kendi beline, diğer ucunu Jon’unkine bağladı. “Halat iyice gerildiğinde peşimden gel,” dedi. Korucu bir cevap beklemeden hemen tırmanmaya başladı, parmaklarını ve ayaklarını kullanarak Jon’un inanamadığı bir hızla yukarı çıkıyordu. Uzun halat ağır ağır açılıyordu. Jon korucuyu dikkatle izliyor, adamın nasıl ilerlediğini ve ellerini koyduğu çıkıntıları nerelerde bulduğunu zihnine not ediyordu. Halatın son büklümü de açıldığında eldivenlerini çıkardı ve korucuyu takip etti, ondan çok daha ağır hareketlerle.

Taşyılanı, halatını üstünde beklediği kayanın sivri ve pürüzsüz bir çıkıntısına sardı ama Jon yanına gelir gelmez tekrar boşaltıp tırmanmaya devam etti. Halat tekrar gerildiğinde ucunu bağlayacak uygun bir çıkıntı yoktu bu defa. Taşyılanı, başı keçeyle sarılmış çekicini alıp kayadaki bir çatlağa çok hafif vuruşlarla bir çivi çaktı. Çıkan ses yumuşak olmasına rağmen kayaların üstünde öyle yankılanıyordu ki Jon her darbede gözlerini kırpıştırıyordu, sesleri yabanılların da duyduğundan emindi. Taşyılanı, çatlağa sağlamca gömülen çiviye halatı doladı ve Jon adamın peşinden tırmanmaya başladı. *Dağın göğüslerini em,* diye hatırlattı kendine. *Aşağı bakma. Ağırlığını ayaklarına verme. Aşağı bakma.*

Önündeki kayaya bak. Bu çıkıntıya tutunabilirsin, evet. Aşağı bakma. Şu kayanın düzlüğünde soluklanabilirsin, tek yapman gereken ona ulaşmak. Asla aşağı bakma.

Ağırlığını ayağına verince kaydı ve kalbi göğsünün içinde durdu ama tanrılar merhametliydi, düşmedi. Kayanın soğuğunun, parmaklarının içine sızdığını hissediyordu fakat eldivenlerini giymeye cesaret edemezdi. Ellerine ne kadar sıkı otururlarsa otursunlar eldivenler kayardı, derisiyle kayaların arasında hareket eden kumaş ve kürk, bu yükseklikte ölüm anlamına gelirdi. Yanık eli katılaşıyordu ve sancımaya başlamıştı. Sonra bir şekilde başparmağının tırnağı koptu ve elini koyduğu her yerde kan izleri bıraktı. Bu tırmanışın sonunda hâlâ bütün parmaklarına sahip olmayı umut etti Jon.

Yukarı gittiler ve yukarı ve yukarı, ay ışığının aydınlattığı kaya duvarında sürünen kara gölgeler. Aşağıdaki geçidin üstündeki herkes onları rahatlıkla görebilirdi ama dağ onları ateşin başındaki yabanılların gözlerinden saklıyordu. Artık yaklaşmışlardı, Jon hissediyordu. Buna rağmen onu bekleyen gafil düşmanları değil, Kışyarı'ndaki kardeşini düşünüyordu. *Bran tırmanmayı ne çok severdi eskiden. Onun cesaretinin onda birine sahip olmayı isterdim.*

Tırmanışın üçte ikisini geçtiklerinde kaya duvarı eğri büğrü, buzlu bir yarıkla kırıldı. TaşyıIanı, Jon'a yardım etmek için elini uzattı. Eldivenlerini giymişti, Jon da aynısını yaptı. Korucu başını sola çevirdi, sonunda uçurumun kenarındaki turuncu ateşi görene dek, yarık boyunca üç yüz metre kadar emeklediler.

Yabanıllar gözcü ateşini geçidin en dar yerindeki sığ bir çukurda yakmıştı, aşağısı dik uçurumdu, arkalarındaki kaya sert rüzgârdan korunmalarını sağlıyordu. Kara kardeşler, aynı rüzgâr siperi sayesinde öldürmeleri gereken adamların yaklaşık bir metre tepesine gelene kadar karınlarının üstünde süründü.

Biri, iyice kıvrılarak bir kürk yığının altına gömülmüş uyuyordu. Jon alevlerin ışığında adamın parlak kızıl saçlarından başka bir şeyini göremiyordu. İkincisi, ateşin başında oturuyordu, alevleri ince dallar ve çerçöple besleyip aksi bir ses tonuyla rüzgârdan şikâyet ediyordu. Üçüncüsü, görülecek çok az şey olmasına rağmen, dağın karlı omuzlarıyla çevrelenmiş, karanlık dolu uçsuz bucaksız bir kâseye benzeyen geçidi gözlüyordu. Boru gözcünün elindeydi.

Üç. Jon bir an için emin olamadı. *Sadece iki adam olması gerekiyordu.* Biri

uyuyordu gerçi. Görevini yerine getirmek zorundaydı. Taşyılanı, omzuna dokunarak savaş borusu olan yabanılı gösterdi. Jon başıyla ateşin yanındaki adamı işaret etti. Öldürmek için adam seçmek kendini tuhaf hissettirmişti. Hayatının yarısını bu ana hazır olmak için kılıç ve kalkanla geçirmişti. *İlk mücadelesinden önce Robb da böyle hissetti mi acaba?* diye merak etti ama bu sorunun cevabını düşünmek için vakit yoktu. Taşyılanı, adına yakışacak kadar hızlı hareket ediyordu, çakıl taşları yağdırarak yabanılların tepesine atladı. Jon, Uzunpençe'yi çekip korucuyu takip etti.

Her şey bir kalp atımı zamanda olmuştu sanki. Jon, ilk önce bıçağına davranmak yerine borusuna uzanan yabanılın cesaretine daha sonra hayranlık duyabilirdi. Adam boruyu dudaklarına götürdü ama daha üfleyemeden Taşyılanı bir kısakılıç darbesiyle boruyu kenara fırlattı. Jon'un seçtiği adam, ayağa sıçrayarak yanan bir odun parçasını hasmının yüzüne savurdu. Jon geri çekilirken alevlerin sıcaklığını hissetmişti. Uyuyan adamın döndüğünü gözünün kenarıyla gördüğünde kendi adamının işini bir an önce bitirmek zorunda olduğunu biliyordu. Alevli odun tekrar savrulduğunda piçkılıcını iki eliyle birden savurdu. Valyria çeliği derinin, kürkün ve etin içine girdi fakat yabanıl düşerken bedeni döndü; kılıç, Jon'un elinden kurtuldu. Uyuyan adam kalkmıştı, postların altında oturur halde duruyordu. Jon kamasını çıkardı, yabanılı saçlarından yakalayıp bıçağın ucunu çenesinin altına bastırırken adamın, hayır, kadının...

Elleri dondu. "Bir kız."

"Bir gözcü," dedi Taşyılanı. "Bir yabanıl. İşini bitir."

Jon kızın gözlerindeki korkuyu ve ateşi görebiliyordu. Beyaz boğazından, kamanın ucunun deldiği yerden kan sızıyordu. *Sadece bir hamle ve bitecek*, dedi Jon kendine. Öyle yakındı ki kızın nefesindeki soğan kokusunu duyabiliyordu. *Benden daha büyük değil.* Kızdaki bir şeyler Arya'yı düşünmesine sebep oluyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı halbuki. "Teslim oluyor musun?" diye sordu kamasına yarım çember çizdirirken. *Ya olmazsa?*

"Teslim oluyorum." Sözleri soğuk havada buharlaştı.

"O halde bizim tutsağımızsın." Kamasını kızın boğazından çekti.

"Qhorin tutsak almakla ilgili bir şey söylemedi," dedi Taşyılanı.

“Almamamızı da söylemedi.” Jon kızın saçlarını bırakıp uzaklaştı.

“O bir mızrak karısı.” Taşyılanı, kürklerin yanındaki uzun saplı baltayı gösterdi. “Yakaladığında şu baltaya uzanıyordu. Bir fırsat ver, onu kaşlarının arasına gömsün.”

“Zerre fırsat vermeyeceğim.” Jon baltayı tekmeleyip kızın ulaşamayacağı kadar uzağa fırlattı. “Bir adın var mı?”

“Ygritte.” Kız, eliyle boğazını ovuşturdu. Geri çektiğinde eli kana bulanmıştı, ıslaklığa baktı.

Jon kamasını kınına soktu, Uzunpençe’yi, öldürdüğü adamın bedeninden çekip çıkardı. “Benim tutsağımsın Ygritte.”

“Ben adımı söyledim.”

“Benim adım Jon Kar.”

Kız geri çekildi. “Şeytani bir isim.”

“Bir piç ismi,” dedi Jon. “Babam Kışyarı Lordu Eddard Stark’tı.”

Kız temkinli gözlerle Jon’a bakıyordu ama Taşyılanı, iğneleyici bir tonla kıkırdadı. “Bir şeyler anlatması gereken kişi tutsak, unuttun mu?” Korucu uzunca bir dalı ateşe soktu. “Anlatmayacak gerçi. Sorulara cevap vermemek için kendi dilini ısırıp koparan yabanıllar gördüm.” Dalın ucu neşeyle alevlenince korucu iki adım atıp dalı geçitten aşağı fırlattı. Dal gözden kaybolana dek döne döne karanlığın içine düştü.

“Öldürdüğünüz adamları yakmalısınız,” dedi Ygritte.

“Bunun için daha büyük bir ateş lâzım. Büyük ateşler çok parlar.” Taşyılanı döndü. Gözleri herhangi bir ışık görebilmek için karanlığın derinliklerini tarıyordu. “Yakınlarda daha başka yabanıllar da mı var, bu mu?”

“Onları yakın,” diye tekrarladı kız inatla, “yoksa kılıçlarınızı yine kullanmanız gerekir.”

Jon, ölü Othor’u ve soğuk, kara ellerini hatırladı. “Belki de kızın dediğini yapmalıyız.”

“Başka yollar da var.” Taşyılanı, öldürdüğü adamın yanında diz çöktü. Yabanılın pelerinini, çizmelerini, kemerini ve yeleğini çıkardı, sonra cesedi zayıf omzuna alıp uçurumun kenarına taşıdı. Cesedi aşağı atarken homurdandı. Bir an sonra ıslak ve ağır bir çarpma sesi duydular. Korucu o esnada ikinci cesedi

soymuş, kolundan tutarak sürüklemeye başlamıştı. Jon yabanılın ayaklarından tuttu ve ölü adamı gecenin karanlığına fırlattılar.

Ygritte bir şey söylemeden izledi. Jon'un ilk düşündüğünden daha büyüktü, belki yirmi yaşındaydı ama yaşına göre kısaydı, çarpık bacaklıydı, yüzü yuvarlaktı ve basık bir burnu vardı. Kuş yuvasına benzeyen kızıl saçları karmakarışıktı. Çöküp oturduğu yerde tıknazmış gibi görünüyordu ama bunun sebebi üstündeki kat kat deriler ve kürklerdi. Onların altındaki bedeni en az Arya'nınki kadar cılız olabilirdi.

"Bizi gözlemek için mi gönderilmiştiniz?"

"Sizi ve diğerlerini."

Taşyılanı ateşte ellerini ısıtıyordu. "Geçidin ötesinde kimler bekliyor?"

"Özgür insanlar."

"Kaç kişiler?"

"Yüzlerce, binlerce. Daha önce hiç görmediğin kadar çok, karga." Gülümsedi. Dişleri çarpıktı ama bembeyazdı.

Kaç kişi olduğunu bilmiyor. "Neden buraya geldiniz?"

Ygritte sessizleşti.

"Ayazdiş'te kralınızın istediği ne var? Burada kalamazsınız, hiç yiyecek yok."

Kız yüzünü çevirdi.

"Amacınız Sur'a yürümek mi? Ne zaman?"

Kız onu hiç duymuyormuş gibi alevlere bakıyordu.

"Amcamla ilgili bir şey biliyor musun, Benjen Stark?"

Ygritte duymazdan geldi. Taşyılanı güldü. "Eğer kendi dilini tükürürse seni uyarmadığımı söyleme."

Kayaların üstünde pes bir kükreme yankılandı. *Bir gölgekedisi,* Jon hemen anlamıştı. Ayağa kalkarken bir kükreme daha duydu, bu daha yakındı. Kılıcını çekip döndü, dinlemeye başladı.

"Bize ilişmezler," dedi Ygritte. "Ölüler için geliyorlar. Gölgekedileri kanın kokusunu altı mil uzaktan alabilir. Bütün etlerini son lokmasına kadar yiyip, ilik için kemiklerini parçalayana dek cesetlerin yanında kalacaklar."

Jon beslenen hayvanlardan çıkan seslerin yankılarını duyabiliyordu, rahatsız

olmuştu. Ateşin sıcaklığı kemiklerine kadar yorgun olduğunu hatırlatmıştı ama uyumaya cesaret edemezdi. Bir tutsak almıştı ve tutsağa sahip çıkmak onun göreviydi. “Akrabaların mıydı?” diye sordu kıza sessizce. “Öldürdüğümüz iki adam?”

“Seninle ne kadar akrabaysak.”

“Ben mi?” Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kışyarı’nın piçi olduğunu söyledin.”

“Öyleyim.”

“Annen kimdi?”

“Bir kadın. Çoğu öyledir.” Bunu bir zamanlar biri söylemişti Jon’a. Kim olduğumu hatırlamıyordu.

Kız tekrar gülümsedi, beyaz dişleri parladı. “Sana kış gülü şarkısını söylemedi mi hiç?”

“Ben annemi hiç tanımadım. Öyle bir şarkı da bilmiyorum.”

“Ozan Bael yazmış,” dedi Ygritte. “Bir zamanlar Sur’un Ötesindeki Kral oydu. Bütün özgür insanlar onun şarkılarını bilir ama belki siz güneyde o şarkıları söylemiyorsunuzdur.”

“Kışyarı güneyde değil,” diye itiraz etti Jon.

“Evet öyle. Sur’un aşağısındaki her yer bizim için güneydir.”

Jon böyle düşünmemişti hiç. “Sanırım her şey nerede durduğuna bağlı.”

“Evet,” dedi Ygritte. “Hep öyledir.”

“Anlat,” diye ısrar etti Jon. Qhorin’in yukarı çıkması saatler sürecekti ve bir hikâye uyanık kalmasına yardım edebilirdi. “Hikâyeni duymak istiyorum.”

“Çok hoşlanmayabilirsin.”

“Benim için bütün hikâyeler aynı.”

“Cesur bir kara karga,” diye alay etti kız. “Pekâlâ, Bael çok uzun zaman önce özgür insanların kralıydı, kudretli bir akıncıydı.”

Taşyılanı homurdandı. “Bir katil, hırsız ve tecavüzcüydü demek istiyorsun.”

“Bu da nerede durduğuna bağlı,” dedi Ygritte. “Kışyarı’ndaki Stark, Bael’in kafasını istedi ama asla alamadı ve başarısızlığın tadı onu hasta etti. Bir gün ağzındaki acılıkla Bael’e ödlek dedi, sadece zayıf olanları avlayan bir korkak. Bu sözler kulağına gittiğinde Bael, lorda bir ders vermek için yemin etti. Sur’u

aştı, Kral Yolu'nu geçti ve bir kış gecesinde elinde arpıyla Kışyarı'na girdi. Adının Sygerrik Skgos olduğunu söylemişti. *Sygerrik* Eski Dil'de 'hilekâr' demektir, bu dili İlk İnsanlar konuşurdu ve devler hâlâ konuşur.

Kuzey ya da güney, şarkıcılar her yerde hoş karşılanır. Bael, Lord Stark'ın sofrasına oturdu ve yüksek koltukta oturan lord için gece yarısına kadar şarkılar çaldı. Eski şarkıları ve kendisinin yazdığı yenileri söyledi. O kadar güzel çalıp söylüyordu ki bitirdiğinde lord, Bael'in kendi ödülünü kendisinin seçmesine izin verdi. 'Bütün istediğim bir çiçek,' dedi Bael. 'Kışyarı'nın bahçelerinde açan en güzel çiçek.'

Kış gülleri sadece o vakitler açıyordu ve onlardan daha nadir, daha kıymetli çiçek yoktu. Stark, cam bahçelerine birini gönderdi ve şarkıcının ödemesini yapmak için en güzel kış güllerinin toplanmasını emretti. Emri yerine getirildi. Ama sabah olduğunda şarkıcı ortadan kaybolmuştu... Lord Brandon'ın bakire kızı da öyle. Yatağını boş buldular ama kızın yastığının üstünde Bael'in bıraktığı mavi gül vardı."

Jon daha önce bu hikâyeyi duymamıştı. "Hangi Brandon'dan bahsediyorsun? Mimar Brandon, Kahramanlar Çağı'nda yaşamıştı, Bael'den binlerce yıl önce. Yangın Brandon ve onun babası Gemici Brandan da vardı ama..."

"Bahsettiğim Mahdumesiz Brandon," dedi Ygritte sertçe. "Hikâyeyi duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Jon kaşlarını çattı. "Devam et."

"Lord Brandon'ın başka çocuğu yoktu. Yüzlerce kara karga, lordun emriyle kalelerinden uçtu ama ne Bael'in ne de şu bakirenin izine rastladılar. Lord inancını kaybedip yatağa düşene kadar neredeyse bir yıl aradılar. Stark soyu sona ermiş gibi görünüyordu. Ama bir gece, Lord Brandan yatağında ölümü beklerken bir çocuk ağlaması duydu. Sesi takip etti ve kızını odasında buldu, göğsünde bir bebekle uyuyakalmıştı."

"Bael kızı geri mi getirmiş?"

"Hayır. Onca zaman boyunca hep Kışyarı'nda kalmışlar. Kalenin altında, ölülerin yanında saklanmışlar. Kız, Bael'i öyle çok sevmiş ki ona bir oğul vermiş, şarkı böyle söyler... ama doğrusunu istersen Bael'in yazdığı şarkılardaki bütün kızlar ona âşıktır. Öyle bile olsa, Bael izinsiz kopardığı gülün karşılığını

bir çocukla ödedi ve o çocuk büyüdüğünde bir sonraki Kışyarı Lordu oldu. İşte, sen de tıpkı benim gibi Bael'in kanını taşıyorsun."

"Böyle bir şey asla olmadı," dedi Jon.

Kız omuzlarını silkti. "Olmuştur ya da olmamıştır. Ama güzel bir şarkı. Annem bana söylerdi eskiden. O da bir kadındı Jon Kar. Senin annen gibi." Kamanın kestiği boynunu ovuşturdu. "Şarkı, bebeği buldukları yerde bitiyor ama hikâyenin daha karanlık bir sonu var. Otuz yıl sonra, Sur'un Ötesindeki Kral Bael özgür insanları güneye götürdüğünde, onu Donuk Kıyı'da genç Lord Stark karşılamış... ve öldürmüş, çünkü kılıç kılıca karşılaştıklarında Bael öz oğluna kıyamamış."

"Ama oğul babasını katletmiş," dedi Jon.

"Evet," dedi kız, "ama tanrılar kral katillerinden nefret eder, bilmeden öldürseler bile. Lord Stark mücadeleden dönmüş. Annesi, Bael'in kazığa geçirilmiş kafasını gördüğünde acıya boğulmuş ve kendini bir kuleden aşağı atmış. Oğlu da ondan daha çok yaşamamış. Sancak beylerinden biri lordun derisini yüzüp adamı cübbe niyetine giymiş."

"Senin Bael yalancıymış," dedi Jon, artık emindi.

"Hayır," dedi Ygritte, "ama bir ozanın gerçekleri bizimkilerden farklıdır. Her neyse, hikâye dinlemek istedin ben de anlattım." Yüzünü Jon'dan çevirdi, gözlerini kapadı, uyuyormuş gibi görünüyordu.

Qhorin Yarımel şafakla birlikte geldi. Taşyılanı yukarı çıkan korucuları gördüğünde kara kayalar griye, doğu seması çivit mavisine dönmüştü. Jon tutsağını uyandırdı ve tırmanan adamları karşılamak için aşağı inerlerken kolundan tuttu. Neyse ki, dağdan inmek için kuzey ve batı boyunca uzanan ve onları tepeye çıkaran patikadan çok daha nazik olan başka yollar vardı. Atlarını arkalarında yürüterek gelen kara kardeşler göründüğünde, Jon ve yanındakiler dar bir geçitte bekliyordu. Hayalet, Jon'un kokusunu alır almaz öne fırladı. Jon, ulu kurdun dişlerini koluna geçirip çekiştirebilmesi için yere çömeldi. Birlikte oynadıkları bir oyundu bu. Ama kafasını kaldırıp baktığında Ygritte'in kocaman gözlerle ve yumurta kadar beyaz bir suratla onları izlediğini gördü.

Qhorin Yarımel tutsağı gördüğünde hiçbir şey söylemedi. "Üç kişilerdi," dedi Taşyılanı. Sustu.

“İkisinin yanından geçtik,” dedi Ebben, “daha doğrusu kedilerin bıraktığı artıkların yanından.” Keskin gözlerle kıza baktı; şüphe, yüzünden okunabiliyordu.

Jon, “Teslim oldu,” demek zorunda hissetti kendini.

Qhorin’in yüzü ifadesizdi. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Qhorin Yarımel.” Kız, korucunun yanında çocuk gibi kalıyordu ama adamla cesurca yüzleşmişti.

“Bana doğruyu söyle; eğer ben, senin insanlarının eline düşüp teslim olduğumu söyleseydim bu bana ne kazandırırdı?”

“Daha yavaş bir ölüm.”

Büyük korucu, Jon’a baktı. “Ne onu besleyecek yiyeceğimiz ne de kollayacak fazladan adamımız var.”

“Önümüzdeki yol yeterince tehlikeli delikanlı,” dedi Yaver Dalbridge. “Sessizliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bir çığlık atması yeter, hepimizin felaketi olur böyle bir şey.”

Ebben hançerini çıkardı. “Çelik bir öpücük onu sessizleştirir.”

Jon’un boğazı sıkışıyordu. Umutsuzca adamlara baktı. “Bana teslim oldu.”

“O halde yapılması gerekeni sen yapmalısın,” dedi Qhorin Yarımel. “Sen Kışyarı kanı taşıyorsun ve Gece Nöbetçileri’nin adamısın.” Diğerlerine baktı. “Gelin kardeşlerim. Onu yalnız bırakın. Bizim bakmamamız işini kolaylaştırır.” Adamlarını dik ve kıvrımlı patikadan yürütüp, bir dağ yarığının arasından doğan güneşin soluk pembe pırıltısına doğru götürdü. Çok geçmeden yabanıl kızın yanında yalnızca Jon ve Hayalet kalmıştı.

Jon, Ygritte’in kaçmaya çalışacağını düşünmüştü ama kız öylece duruyordu, bekliyordu, ona bakıyordu. “Daha önce bir kadın öldürmedin, değil mi?” Jon kafasını sallayınca, “Biz de erkekler gibi ölüyoruz,” dedi. “Ama bunu yapmana gerek yok. Mance sizi ele geçirecek, bunu biliyorum. Gizli yollar var. O kargalar bizi asla yakalayamaz.”

“Ben de onlar kadar kargayım,” dedi Jon.

Kız başıyla onayladı, pes etmişti. “Daha sonra beni yakacak mısın?”

“Yapamam, duman görünür.”

“Öyle,” dedi kız, omuzlarını silkti. “Pekâlâ, sonum bir gölgekedisinin

midesinden çok daha kötü bir yerde de olabilirdi.” Jon omzunun üstünden Uzunpençe’yi çekti. “Korkmuyor musun?”

“Dün gece korkuyordum,” diye itiraf etti kız, “ama şimdi güneş doğdu.” Boynunu açıkta bırakmak için saçlarını yana çekti ve Jon’un önünde diz çöktü. “Kılıcını sert ve adam gibi indir karga, yoksa geri döner sana dadanırım.”

Uzunpençe, babasının kılıcı Buz kadar uzun ya da ağır değildi ama tıpkı onun gibi Valyria çeliğinden dövülmüştü. Kılıcın kenarını, darbenin ineceği yeri işaretlemek için kızın boynuna değdirdi, Ygritte titredi. “Soğukmuş,” dedi. “Durma, çabucak hallet.”

Jon, Uzunpençe’yi başının üstüne kaldırdı, kabzayı iki eliyle sıkı sıkı kavramıştı. *Tek bir vuruş, bütün gücümle.* Kıza çabuk ve temiz bir ölüm verebilirdi en azından. O, babasının oğluydu. Değil miydi? Değil miydi?

“Yap şunu,” diye ısrar etti kız bir an sonra. “Piç. *Yap şunu.* Sonsuza kadar cesur kalamam.” Boynuna darbe inmeyince başını çevirip Jon’a baktı.

Jon kılıcını indirdi. “Git,” diye mırıldandı.

Ygritte bakakalmıştı.

“Şimdi,” dedi Jon, “aklım başıma gelmeden önce. Git.”

Ve kız gitti.

Sansa

Güney seması dumanla kararmıştı. Uzaktaki yüz ateşten kıvrılarak yükselen dumanın isli parmakları yıldızları kirletiyordu. Geceleri, Karasu Nehri'nin karşısında, ufuk çizgisinin bir ucundan diğer ucuna kadar sıra sıra ateşler yanıyordu. Nehrin bu tarafındaki bütün kıyıyı da İblis ateşe vermişti: İskeleler ve ardiyeler, evler ve umumhaneler... şehir duvarlarının arkasındaki her şey.

Kızıl Kale'nin içinde bile kül tadındaydı hava. Sansa tanrı korusunun sessizliğinde Sör Dontos'u bulduğunda, "Ağlıyor musun?" diye sordu adam. "Duman yüzünden," diye yalan söyledi Sansa. "Kral Ormanı'nın yarısı yanıyor sanki."

"Lord Stannis, İblis'in dağ adamlarını dumana boğmak istiyor." Dontos konuşurken sallanıyordu. Tek eli bir kestane ağacının gövdesindeydi. Şarap lekeleri soytarı kıyafetinin sarı kırmızı desenlerini bozmuştu. "Dağ adamları, Stannis'in keşifçilerini öldürüp malzeme arabalarını yağmalıyor. Vahşiler de ateş yakıyor. İblis, Stannis'in atlara kül yemeyi öğretmesi gerektiğini çünkü yakında hiç ot kalmayacağını söyledi kraliçeye. Kendim duydum. Bir soytarı olduğumdan beri çok çeşitli şeyler duyuyorum, bir şövalyeyken asla duymadığım şeyler. Ben orada değilmişim gibi konuşuyorlar," –yaklaşıp eğildi, şarap kokan nefesi, Sansa'nın burnundaydı– "ve Örümcek her türden dedikodu için iyi altın veriyor. Bence Ay Oğlan yıllardır onun malı."

Yine sarhoş. Kendine Zavallı Florian diyor ve öyle. Ama tek umudum o.
"Lord Stannis'in Fırtına Burnu'ndaki tanrı korusunu yaktığı doğru mu?"

Dontos başıyla onayladı. "Ağaçlardan kocaman bir cenaze ateşi yakmış, yeni tanrısı için bir hediye. Bunu kırmızı rahibe yaptırmış ona. Stannis'i o kadının yönettiği söyleniyor, hem bedenini, hem ruhunu. Şehri alırsa Yüce Baelor Septi'ni de yakacağına yemin etmiş."

"Yaksın." Sansa mermer duvarlı ve yedi kristal kuleli Yüce Sept'i ilk gördüğünde dünyanın en güzel yapısı olduğunu düşünmüştü ama Lord Eddard'ın kafası o septin merdivenlerinde Joffrey tarafından kestirilmeden önceydi bu.

“Yanmasını istiyorum.”

“Sessiz ol çocuk, tanrılar seni duyacak.”

“Neden duysunlar? Dualarımı hiç duymuyorlar.”

“Evet duyuyorlar. Sana beni yolladılar, öyle değil mi?”

Sansa bir ağacın gövdesine tutundu. Başı dönüyor gibiydi, ateşi vardı sanki. “Seni yolladılar ama ne işe yaradın? Beni eve götüreceğine söz verdin fakat hâlâ buradayım.”

Dontos, Sansa’nın kolunu sıvazladı. “Bir adamla konuştum, iyi bir dostum... ve sizin de dostunuz leydim. Doğru zaman geldiğinde bizi güvenli bir yere götürebilecek hızlı bir gemi kiralayacak.”

“Doğru zaman şimdi,” diye ısrar etti Sansa, “savaş başlamadan önce. Beni umursamıyorlar. Eğer denersek kaçabileceğimizi biliyorum.”

“Çocuğum, çocuğum.” Dontos başını iki yana salladı. “Kalenin dışına çıkabiliriz, bunu yapabiliriz ama şehir kapılarında her zamankinden fazla nöbetçi var. İblis nehri bile kapadı.”

Doğruydu. Sansa daha önce Karasu Nehri’ni bu kadar boş görmemişti. Bütün tekneler nehrin kuzey kıyısına çekilmişti. Ticaret kadırgaları kaçmış ya da savaşta kullanılacak şekilde yenilenmek üzere İblis tarafından ele geçirilmişti. Sadece kralın savaş kadırgaları göz önündeydi. Gemiler, nehrin ortasındaki derin sularda, aşağı ve yukarı doğru sonsuzmuş gibi uzanan bir sıra oluşturuyor, Stannis’in güney kıyısındaki okçularıyla ok sürüleri değiş tokuş ediyorlardı.

Lord Stannis’in kendisi hâlâ yoldaydı ama öncü kuvveti iki gece önce siyah ayda ortaya çıkmıştı. Kral Toprakları, Stannis’in çadırlarını ve sancaklarını görerek uyanmıştı. Beş bin adam olduklarını duymuştu Sansa, neredeyse şehirdeki altın pelerinlilerin sayısı kadar. Sancaklarında Fossoway Hanedanı’nın kırmızı ve yeşil elmaları, Estermontlar’ın kaplumbağası, Florentler’in tilki ve çiçekleri dalgalanıyordu. Kumandanları, ünlü bir güneyli şövalye olan ve adamlarının Yeşil Guyard dediği Sör Guyard Morrigen’di. Şövalyenin sancağında uçan bir karga vardı, kanatları fırtına yeşili bir gökyüzünde açılmıştı. Ama şehre asıl musallat olanlar, soluk sarı sancaklardı. Püsküllü uzun kuyruklar, sancakların arkasından titreyen alevler gibi akıyordu. Sancakların üstünde bir lordun arması yerine bir tanrının nişanı vardı: Işık Tanrısı’nın alevli kalbi.

“Stannis geldiğinde Joffrey’den on kat fazla adamı olacak, herkes böyle söylüyor.”

Dontos, Sansa’nın omzunu sıktı. “Nehrin yanlış kıyısında durdukları sürece ordunun büyüklüğü önemli değil tatlım. Stannis gemileri olmadan nehri geçemez.”

“Gemileri *var.* Joffrey’ninkilerden fazla.”

“Fırtına Burnu’ndan buraya gelmek uzun zaman alır. Donanma, Massey Kancası’na gidip Kanal’ı geçmek ve Karasu Koyu’nu aşmak zorunda. Belki de merhametli tanrılar bir fırtına gönderir ve onları denizden süpürür.” Dontos umut dolu bir şekilde gülümsedi. “Biliyorum, senin için kolay değil. Ana sabırlı olmalısın çocuğum. Dostum şehre döndüğünde gemimize kavuşacağız. Florian’ına inan ve korkmamaya çalış.”

Sansa tırnaklarını avcuna geçirdi. Korkuyu karnında hissediyordu; burkan, çimdikleyen ve her geçen gün daha beter olan bir korku. Prenses Myrcella’nın denize açıldığı gün olanların kâbusları hâlâ uykularını bölüyordu; karanlık ve boğucu rüyalar onu gecenin bir yarısında uyandırıyor, nefessiz bırakıyordu. İnsanların ona bağırdığını duyuyordu; sözsüz çığlıklar, hayvanlar gibi. Onu çekiştirmişler, yüzüne pislik atmışlar, atından düşürmeye çalışmışlardı ve Tazı yanına gelmeseydi çok daha kötüsünü yapacaklardı. Yüce Rahip’i parçalara ayırmışlar, Sör Aron’ın başını taşla ezmişlerdi. *Ve Korkmamaya çalış!* diyordu Dontos.

Bütün şehir korkuyordu. Sansa kale duvarlarından görebiliyordu bunu. Halk, sanki güvende olmalarına yetecekmiş gibi, sıkı sıkı kapatılmış pencerelerin ve kapıların arkasında saklanıyordu. Kral Toprakları son düştüğünde Lannisterlar şehri yağmalamış, canlarının istediği gibi tecavüz etmiş ve yüzlerce insanı kılıçtan geçirmişti, şehir kapılarının açılmasına rağmen. İblis bu defa savaşmak niyetindeydi ve savaşan bir şehir merhamet umamazdı.

Dontos gevezeliğe devam ediyordu. “Eğer hâlâ şövalye olsaydım zırhımı giyer diğerleriyle birlikte duvarlara çıkardım. Kral Joffrey’nin ayaklarını nazikçe öpüp ona tatlılıkla teşekkür etmeliyim.”

“Joffrey’ye seni soytarı yaptığı için teşekkür edersen tekrar şövalye olursun,” dedi Sansa sertçe.

Dontos kıkırdadı. “Benim Jonquil’im akıllı bir kız, öyle değil mi?”

“Joffrey ve annesi aptal olduğumu söylüyor.”

“Bırak söylesinler. Böylesi daha güvenli tatlım. Kraliçe Cersei, İblis, Lord Varys ve onlar gibiler, birbirlerini şahin misali keskin gözlerle izliyor, birbirlerinin neler yaptığını öğrenmek için ona buna altın veriyorlar ama kimse Leydi Tanda’nın kızını umursamıyor, öyle değil mi?” Dontos geğirme sesini bastırmak için elini ağzına götürdü. “Tanrılar seni korusun küçük Jonquil’im.” Ağlamaklıydı, şarap yüzünden böyle oluyordu. “Şimdi Florian’ına küçük bir öpücük ver. Şans öpücüğü.” Sansa’ya doğru yalpaladı.

Sansa dudaklarını arayan ıslak dudaklardan kurtulup adamın tıraşsız yanağını hafifçe öptü ve iyi geceler diledi. Ağlamamak için bütün gücünü kullanıyordu. Son zamanlarda çok fazla ağlıyordu. Bu yakışıksızdı, biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Gözyaşları kendiliğinden geliyordu, çok önemsiz konularda bile ve Sansa kendine hâkim olamıyordu.

Maegor Hisarı’ndaki açılır kapanır köprüde nöbetçi yoktu. İblis, altın pelerinlilerin çoğunu şehir duvarlarına kaydırmıştı ve Kral Muhafızları’nın beyaz şövalyelerinin, Sansa’nın peşinde dolaşmaktan daha önemli görevleri vardı. Sansa kaleden ayrılamaya teşebbüs etmediği sürece istediği her yere gidebilirdi ama gitmek istediği hiçbir yer yoktu.

Kuru hendeği ve zalim demir kazıkları geçti, dikenli kapıyla korunan dar merdiveni tırmandı ama odasının kapısına vardığında içeri girecek cesareti bulamadı. Odanın duvarları kendini kapana kısılmış gibi hissettiriyordu; pencereler ardına kadar açıkken bile içeride solunacak hava yoktu sanki.

Sansa dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Duman, yıldızları ve incecik hilal ayı saklıyordu. Çatı karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Ama Sansa buradan her şeyi görebiliyordu: Kızıl Kale’nin uzun kuleleri ve köşe hisarları, şehrin labirenti andıran caddeleri, güneye ve batıya doğru kapkara akan nehir, duman ve köz, ateş sütunları; ateş her yerdeydi. Askerler şehir duvarlarının üstünde meşaleler taşıyan karıncalar gibi koşuşturuyor ve siperlerdeki ahşap setlerde yığılıyordu. Sansa akan dumanın arasından Çamur Kapısı’ndaki üç devasa mancınığın belli belirsiz hatlarını seçebiliyordu. İnsanın görebileceği en büyük mancınıklardı, duvarlara en az altı metre yukarıdan bakıyorlardı. Ama bunların

hiçbiri daha az korkmasını sağlamıyordu. İçinden bir bıçak sancısı geçti, öyle keskindi ki Sansa hıçkırdı ve karnını tuttu. Düşebilirdi ama aniden bir gölge geldi, güçlü parmaklar kolunu yakalayıp düşmesine engel oldu.

Destek almak için korkuluğa tutundu, parmakları pürüzlü taşı tırmalıyordu. “Bırak beni,” diye bağırdı. “Bırak.”

“Küçük kuş kanatları olduğunu mu sanıyor? Yoksa sonunun sakat kardeşininki gibi olmasını mı istiyorsun?”

Adamın elinden kurtulmak için debeleniyordu. “Düşmeyecektim. Ben sadece... beni şaşırttınız, hepsi bu.”

“Seni korkuttum demek istiyorsun. Ve hâlâ korkutuyorum.”

Sansa derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. “Yalnız olduğumu sanıyordum. Ben...” Başını çevirip başka tarafa baktı.

“Küçük kuş hâlâ bana bakmaya tahammül edemiyor, öyle mi?” Sansa’yı bıraktı. “İsyancıların elindeyken yüzümü görmek seni çok mutlu etmişti, unuttun mu?”

Sansa her şeyi gayet iyi hatırlıyordu. İnsanların nasıl uluduğunu, taşla yarılan alnından yanağına doğru akan kanın sıcaklığını, onu atından aşağı çekmeye çalışan adamın sarımsak kokan nefesini hatırlıyordu. Dengesini kaybedip düşmeye başladığında bileğine yapışan zalim parmakların baskısını hâlâ hissediyordu.

Sansa o an öleceğini düşünmüştü ama parmaklar, beşi birden, seğirmiş ve adam bir at kadar gürültülü bağırmıştı. Adamın eli geri çekildiğinde, başka bir el, daha güçlü, Sansa’yı tekrar eyerinin üstüne oturtmuştu. Sarımsak nefesli adam yerdeydi, kolundan kan fışkırıyordu ama etraf isyancılarla doluydu, bazılarının elinde sopalar vardı. Tazı onların üstüne atıldı, her savruluşunda arkasında kırmızı buharlar bırakan bulanık bir çelik parçasına dönüşmüştü kılıcı. İsyancılar kırılıp kaçmaya başladıklarında Tazı gülmüştü, korkunç şekilde yanmış yüzü bir an için şekil değiştirmişti.

Şimdi kendini o yüze bakmak için zorluyordu Sansa, gerçekten bakmak için. Nezaket gereğiydi, bir leydi nezaket kurallarını asla unutmamalıydı. *En kötü yanı, yanık izleri değil, hatta ağzındaki seğirme bile değil. Gözleri.* Sansa daha önce bu kadar öfke dolu gözler görmemişti. “Ben... Ben daha sonra

gelmeliydim,” dedi tereddütle. “Teşekkür etmek için... beni kurtardığınız için... çok cesurdunuz.”

“Cesur?” Kahkahası yarı kükreme gibiydi. “Bir köpek fareleri kovalamak için cesarete ihtiyaç duymaz. Otuz kişiye karşı tek başımaydım ve biri bile benimle yüzleşmeye cesaret edemedi.”

Adamın konuşma şeklinden nefret ediyordu, her zaman çok sert ve öfkeliydi. “İnsanları korkutmak sizi eğlendiriyor mu?”

“Hayır, insanları öldürmek beni eğlendiriyor.” Ağzı seğirdi. “Yüzünü istediğin kadar buruştur ama bu sahte takvanı kendine sakla. Sen büyük bir lordun kızıydın. Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın hiç kimseyi öldürmediğini söyleme sakın.”

“Bu onun göreviydi. Öldürmeyi asla sevmedi.”

“Sana böyle mi söyledi?” Clegane tekrar güldü. “Baban yalan söylemiş. Öldürmek en tatlı şeydir.” Uzunkılıcını çekti. “İşte gerçek *budur.* Çok kıymetli baban, bu gerçeği Baelor’un merdivenlerinde öğrendi. Kışyarı Lordu, Kral Eli, Kuzey Muhafızı, sekiz bin yıllık bir soydan gelen kudretli Eddard Stark... ama İlyn Payne’in kılıcı onun boynuna da herhangi birinin boynuna iner gibi indi, öyle değil mi? Başı omuzlarının üstünden düştüğünde yaptığı dansı hatırlıyor musun?”

Sansa kendine sarıldı, birdenbire üşümüştü. “Neden bu kadar nefret dolusunuz? Size *teşekkür* ediyordum...”

“Şu sevdiğin şövalyelerden biriymişim gibi, evet. Bir şövalye ne işe yarar sanıyorsun kızım? Şövalyeliğin; leydilerden uğur mendilleri alıp zırhların içinde güzel görünmekten ibaret olduğunu mu düşünüyorsun? Şövalyeler *öldürmek* içindir.” Uzunkılıcının kenarını Sansa’nın boynuna, kulağının tam altına dayadı. Sansa çeliğin keskinliğini hissedebiliyordu. “İlk kez on iki yaşımdayken adam öldürdüm. O günden beri öldürdüklerimin sayısını karıştırdım. Soylu isimleri olan büyük lordlar, kadifelere bürünmüş şişman ve zengin adamlar, gururlarının sidik torbası gibi şişirdiği şövalyeler ve evet, kadınlar, çocuklar; onların hepsi et ve ben de kasabım. Bırak arazileri, tanrıları ve altınları olsun. Bırak *sör*leri olsun.” Sandor Clegane bütün bunlar hakkında ne düşündüğünü göstermek için Sansa’nın ayaklarının dibine tükürdü. “Buna sahip olduğum sürece,” kılıcını

Sansa'nın boğazından çekti, "bu dünyadaki hiçbir adamdan korkmama gerek yok."

Ağabeyin dışında, diye düşündü Sansa ama bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akıllıydı. *O bir köpek, tam da söylediği gibi. Onu okşamaya çalışan her eli ısıran, kötü huylu, yarı vahşi bir köpek ama sahibini incitmeye kalkışan herkesi parçalamaya hazır.* "Nehrin karşısındaki adamlardan da mı?"

Clegane gözlerini uzaktaki ateşlere çevirdi. "Bütün bu ateşe vermeler..." Kılıcını kınına soktu. "Yalnızca korkaklar ateşle savaşır."

"Lord Stannis bir korkak değil..."

"Ama ağabeyi gibi bir adam da değil. Robert, şu nehir kadar küçük bir engelin onu durdurmasına izin vermezdi."

"Stannis nehri geçtiğinde ne yapacaksınız?"

"Dövüşeceğim. Öldüreceğim. Belki öleceğim."

"Korkmuyor musunuz? Tanrılar yaptığınız bunca şeytanlık için sizi korkunç bir cehenneme gönderebilir."

"Hangi şeytanlık?" Güldü. "Hangi tanrılar?"

"Hepimizi yaratan tanrılar."

"Hepimizi?" diye alay etti. "Söyle bana küçük kuş, ne çeşit bir tanrı İblis gibi bir ucubeyi yaratır ya da Leydi Tanda'nın kızı gibi bir yarım akıllıyı? Eğer tanrılar varsa; kurtların et yiyebilmesi için koyunları yarattılar ve güçlülerin oyuncağı olsun diye zayıfları."

"Gerçek şövalyeler zayıf olanları korur."

Tazı homurdandı. "Gerçek şövalye diye bir şey yok, tıpkı tanrıların olmaması gibi. Eğer kendini koruyamıyorsan öl ve bunu yapabilenlerin yolundan çekil. Bu dünyaya keskin çelikler ve güçlü kollar hükmeder, bunun aksine asla inanma."

Sansa adamdan uzaklaştı. "Siz kötüsünüz."

"Ben dürüstüm. Kötü olan dünya. Şimdi uç küçük kuş. Bana cikcik ötmenden sıkıldım."

Sansa tek kelime etmeden uzaklaştı. Sandor Clegane'den korkuyordu... buna rağmen bir yanı, Tazı'nın gaddarlığının birazının Sör Dontos'ta olmasını diliyordu. *Tanrılar var,* dedi kendine, *gerçek şövalyeler de var. Bütün hikâyeler yalan olamaz.*

O gece rüyasında yine isyanı gördü Sansa. İnsanlar etrafında toplanıyordu, tiz çığlıklar atıyorlardı, çıldırmış bin yüzlü bir canavara benziyorlardı. Baktığı her yerde, çarpılarak insan dışı suretlere dönüşen yüzler görüyordu. Ağladı, onları incitecek hiçbir şey yapmadığını söyledi, buna rağmen onu atından düşürdüler. "Hayır," diye haykırdı, "hayır, lütfen yapmayın, *yapmayın*," ama kimse onu dinlemiyordu. Sör Dontos'u çağırdı, kardeşlerini, ölü babasını, ölü kurdunu, bir zamanlar ona kırmızı bir gül veren ihtişamlı Sör Loras'ı ama hiçbiri gelmedi. Şarkılardaki kahramanları çağırdı, Florian'ı, Sör Ryam Redwyne'ı ve Ejderha Şövalyesi Prens Aemon'ı ama kimse duymadı. Kadınlar birer gelincik gibi üstüne çullanmıştı, bacaklarını kıstırıp karnını tekmeliyorlardı. Sonra çelik pırıltısını gördü. Bıçak karnına girdi, deşti ve deşti ve deşti, Sansa'dan geriye ıslak ve parlak şeritlerden başka bir şey kalmayana dek.

Uyandığında solgun sabah ışıkları penceresinden içeri giriyordu ama Sansa kendini hiç uyumamış gibi yorgun ve ağrılı hissediyordu. Bacaklarının içinde yapış yapış bir şey vardı. Battaniyeyi üstünden attı ve kanı gördü, bütün düşünebildiği rüyasının bir şekilde gerçek olduğuydu. İçine girip dönen, parçalayan bıçakları hatırladı. Dehşet içinde geri sıçradı, çarşafları tekmeledi, yere düştü, düzensizce soluyordu, çıplaktı, kana bulanmıştı, korkuyordu.

Ama ellerinin ve dizlerinin üstünde emeklerken neler olduğunu anlamaya başladı. "Hayır, lütfen." Hıçkırdı. "Lütfen, hayır." Bunun olmasını istemiyordu, şimdi değil, burada değil, şimdi değil, şimdi değil, şimdi değil.

Çılgınlık, Sansa'yı ele geçirmişti, karyola direğine tutunup ayağa kalktı, su çanağına gidip bacaklarının arasını yıkadı, bütün yapışkanlığı temizledi. İşini bitirdiğinde su kanla pembeleşmişti. Oda hizmetçileri suyu gördüklerinde anlayacaklardı. Sonra yatak örtülerini hatırladı. Hızla yatağa dönüp korkuyla koyu kırmızı lekeye ve anlattığı hikâyeye baktı. Bütün düşünebildiği lekeden nasıl kurtulacağıydı, yoksa göreceklerdi. Görmelerine izin veremezdi, onu Joffrey'le evlendirip yatağına girmeye zorlarlardı.

Bıçağını kapıp çarşafa geçirdi, lekenin olduğu yeri kesti. *Deliğin ne olduğunu sorarlarsa ne cevap vereceğim?* Gözlerinden yaşlar boşaldı. Kestiği çarşafı yataktan aldı, lekeli battaniyeyi de. *Bunları yakmak zorundayım.* Kanıtları bir topak haline getirip şöminenin içine tıkıştırdı, başucundaki

lambanın yağıyla ıslattı ve ateş yaktı. Sonra, kanın çarşafı geçerek kuş tüyü şilteye de işlediğini fark etti, onu da katladı ama şilte büyük ve ağırdı, taşıması zordu. Sansa şiltenin sadece yarısını ateşe sokabilmişti. Odanın kapısı gürültüyle açıldığında dizlerinin üstündeydi, şilteyi alevlerin içine itmek için çabalıyordu, yoğun duman etrafını bir girdap gibi sarmış, odayı doldurmuştu, oda hizmetçisinin soluksuz kaldığını duydu.

Sonunda, onu ateşin başından uzaklaştırabilmek için üç kişi gerekti. Ve bütün çabası boşunaydı, yatak örtüleri yanmıştı ama onu taşırlarken bacaklarının arası tekrar kan içinde kalmıştı. Sanki kendi vücudu Joffrey uğruna ona ihanet ediyordu, bütün dünya görsün diye Lannister kırmızısından bir sancak açıyordu.

Ateş söndüğünde alazlanmış kuş tüyü şilteyi dışarı çıkardılar, odayı havalandırdılar ve bir banyo teknesi getirdiler. Kadınlar gelip gitti, fısıldaşıyor, tuhaf bakışlarla Sansa'yı süzüyorlardı. Tekneyi kaynar suyla doldurdular, Sansa'ya banyo yaptırdılar, saçlarını yıkadılar ve bacaklarının arasına koyması için bir kumaş parçası verdiler. Sansa artık sakinleşmişti ve aptallığından utanıyordu. Duman yüzünden elbiselerinin çoğu mahvolmuştu. Kadınlardan biri odadan çıktı, elinde yeşil yünden yapılmış bir hizmetçi elbisesiyle geri döndü. Elbiseyi Sansa'nın başından geçirirken, "Sizin kıyafetleriniz kadar güzel değil ama iş görür," dedi. "Ayakkabılarınız yanmamış, en azından kraliçenin huzuruna çıplak ayakla çıkmak zorunda kalmayacaksınız."

Sansa, Cersei Lannister'ın çalışma odasına götürüldüğünde kraliçe kahvaltısını ediyordu. "Oturabilirsin," dedi kadın zarafetle. "Aç mısın?" Masayı işaret etti. Yulaf lapası, bal, süt, haşlanmış yumurta ve çıtır balık vardı.

Yiyeceklerin görüntüsü Sansa'yı hasta hissettirmişti. Midesi düğümlenmiş gibiydi. "Hayır, teşekkür ederim Majesteleri."

"Seni suçlayamam. Tyrion ve Lord Stannis'in arasında yediğim her şeyin tadı küle benziyor. Şimdi sen de ateş yakıyorsun. Ne başarmayı umuyordun?"

Sansa başını yere indirdi. "Kan beni korkuttu."

"Kan, kadınlığının mührüdür. Leydi Catelyn seni buna hazırlamalıydı. İlk kez çiçek açtın, hepsi bu."

Sansa kendini hiç bu kadar çiçeksiz hissetmemişti. "Leydi annem anlatmıştı ama ben... farklı olacağını düşünmüştüm."

“Nasıl farklı?”

“Bilmiyorum. Bu kadar... bu kadar kirli değil ve çok daha büyülü.”

Kraliçe Cersei güldü. “Bir çocuk doğurana kadar bekle Sansa. Bir kadının hayatının onda dokuzu kirdir ve ancak onda biri büyüdür... ve büyülü gibi görünen şeylerin aslında en kirli kısımlar olduğu anlaşılır sonra.” Bir yudum süt içti. “Demek artık bir kadın oldun. Bunun ne anlama geldiğine dair en küçük bir fikrin var mı?”

“Artık evlenmek ve yatağa girmek için uygun yaşta olduğum anlamına geliyor,” dedi Sansa, “ve krala çocuklar doğurmak için.”

Kraliçe küçümser bir şekilde gülümsedi. “Seni eskisi kadar cezbetmeyen bir ihtimal, görebiliyorum. Seni bu yüzden suçlayamam. Joffrey her zaman zordu. Doğumu bile... onu dünyaya getirene kadar bir buçuk gün doğum sancısı çektim. Acıyı hayal bile edemezsin Sansa. Öyle yüksek sesli çığlıklar attım ki Kral Ormanı’ndaki Robert’ın beni duyabildiğini hayal ettim.”

“Majesteleri yanınızda değil miydi?”

“Robert? Robert avdaydı. Bu onun geleneğiydi. Ne zaman doğum vaktim yaklaşsa soylu kocam, avcıları ve tazılarıyla birlikte ormana kaçardı ve döndüğünde bana bir post ya da bir geyiğin kafasını hediye ederdi. Ben de ona bir bebek verirdim.

Doğrusu, kalmasını da *istememiştim*, Yüce Üstat Pycelle ve bir ebe ordusu yanımdaydı. Kardeşim de benimleydi. Jaime’ye doğum odasına giremeyeceğini söylediklerinde gülümsemiş ve onu kimin dışarıda tutabileceğini sormuş.

Joffrey sana asla böyle bir bağlılık gösteremeyecek korkarım. Bunun için kız kardeşine teşekkür edebilirsin, eğer ölmediyse. Joffrey, Üç Dişli Mızrak’ta, senin önünde kız kardeşin tarafından utandırıldığı o günü bir türlü unutamadı ve karşılığında seni utandırıyor. Ama sen göründüğünden daha güçlüsün. Bir parça aşağılanma seni öldürmez, diye düşünüyorum. Beni öldürmedi. Kralı asla sevmeyebilirsin ama onun çocuklarını seveceksin.”

“Ben Majesteleri’ni bütün kalbimle seviyorum.”

Kraliçe iç geçirdi. “Bir an önce yeni yalanlar öğrensen iyi edersin. Lord Stannis bu yalandan hoşlanmayacak, emin olabilirsin.”

“Yeni Yüce Rahip, tanrıların Lord Stannis’in kazanmasına asla izin

vermeyeceğini söyledi çünkü Joffrey bizim gerçek kralımız.”

Kraliçenin yüzünden yarım bir gülümseme geçti. “Robert’ın öz oğlu ve veliahtı. Buna rağmen, Robert ne zaman kucağına alsa Joffrey ağlamaya başlardı. Majesteleri bundan hiç hoşlanmazdı. Piçleri ise onu gördüğünde mutlulukla gülücükler saçar, Robert parmağını küçük soysuz ağızlarına soktuğunda emerlerdi. Robert, etrafında gülücükler ve neşeli sesler olsun isterdi ve bunları bulduğu yerlere gitti hep; arkadaşlarının ve fahişelerinin yanına. Robert sevilmek isterdi. Kardeşim Tyrion’da da aynı hastalık var. Sen de sevilmek istiyor musun Sansa?”

“Herkes sevilmek ister.”

“Görüyorum ki çiçek açmak seni daha akıllı yapmamış,” dedi Cersei. “Sansa, bu özel günde seninle bir parça kadın bilgeliği paylaşmama izin ver. Aşk zehirdir. Tatlı bir zehirdir, evet, ama neticede öldürür.”

Jon

Çığlık Geçidi karanlıktı. Dağların muazzam taş gövdeleri, günün büyük bir kısmında güneşi saklıyordu. Atların ve adamların nefesleri soğuk havada buharlaşırken gölgelerin içinde yol alıyorlardı. Başlarının üstündeki kar yığınlarından süzülen buzlu parmaklar, atlarının ayaklarının altında çatırdayıp kırılan, donmuş gölcüklere akıyordu. Zaman zaman, kayalardaki çatlakların arasından çıkmak için mücadele veren birkaç köke ya da üç beş solgun ciğerotuna rastlıyorlardı ama hiç çimen yoktu ve ağaçlar aşağıda kalmıştı artık.

Patika ensiz olduğu kadar dikti, kıvrılarak yukarı uzanıyordu. Korucular, geçidin iyice daraldığı yerlerde tek sıra halinde yürümek zorunda kalıyorlardı. Yaver Dalbridge başı çekiyordu, ilerlerken gözleriyle tepeleri tarıyordu, uzunyayı her zaman elinin altındaydı. Gece Nöbetçileri'nin en keskin gözlü adamının o olduğu söylenirdi.

Hayalet, Jon'un yanında huzursuzca yürüyordu. Zaman zaman durup dönüyor, arkalarında bir şey duymuş gibi kulaklarını dikiyordu. Jon, gölgekedilerinin açlıktan kırılmadıkları sürece canlı insanlara saldırmayacağını düşünüyordu ama buna rağmen Uzunpençe'nin kınını gevşetmişti.

Rüzgârın aşındırmasıyla oluşmuş gri taş kemer, geçidin en yüksek noktasını işaretliyordu. Yol burada, Sütnehri'nin vadisine doğru inmeye başlarken genişliyordu. Qhorin gölgeler tekrar büyüyene kadar burada beklemeye karar verdi. "Gölgeler, siyahlara bürünmüş adamların dostudur," dedi.

Jon bunun mantığını anlayabiliyordu. Bir süre için ışıkta yol almak, parlak dağ güneşinin giysilerinin içine sızmasına ve kemiklerine işleyen soğuğu kovmasına izin vermek güzel olurdu ama buna cesaret edemezlerdi. Üç gözcü varsa, boruyu çalmak için bekleyen başkaları da olabilirdi.

Taşyılanı, kürk pelerinin altına kıvrılıp hemen uykuya daldı. Ebben ve Yaver Dalbridge atları beslerken Jon tuzlu etini Hayalet'le paylaştı. Qhorin Yarımel sırtını bir kayaya yaslayıp ağır ve uzun darbelerle kılıcını bileylemeye koyuldu. Jon birkaç dakika korucuyu izledi ve sonra adamın yanına gidecek cesareti

buldu. “Lordum,” dedi, “ne olduğunu hiç sormadınız. Kızla.”

“Ben lord değilim Jon Kar.” Qhorin, iki parmaklı eliyle taşı yumuşakça çeliğin üstüne sürtüyordu.

“Onunla birlikte kaçarsam Mance’in beni kabul edeceğini söyledi.”

“Doğru söylemiş.”

“Akraba olduğumuzu bile ima etti. Bana bir hikâye anlattı...”

“...Ozan Bael ve Kışyarı gülünün hikâyesi. Taşyılanı anlattı. Şarkıyı ben de biliyorum. Eskiden Mance söylerdi, keşiften döndüğünde. Yabanılların müziğine düşkündü. Ah, kadınlarına da.”

“Onu tanır mıydınız?”

“Hepimiz tanırdık.” Sesi hüzünlüydü.

Kardeş oldukları kadar arkadaşlardı, diye fark etti Jon, *ve şimdi düşmanlar.*
“Neden kaçtı?”

“Bazıları bir fahişe yüzünden olduğunu söyler. Bazıları da taç için kaçtığını.” Qhorin başparmağının ucuyla kılıcının keskinliğini kontrol etti. “Mance kadınları severdi ve kolay diz çöken bir adam değildi, bu gerçek. Ama bundan fazlası vardı. Sur’un ötesindeki vahşiliği daha çok seviyordu. Kanında vardı bu. Yabanıl doğumluydu, henüz çocukken alınmıştı, bazı akıncıların kılıçtan geçirildiği sırada. Gölge Kule’den kaçarken sadece evine dönüyordu aslında.”

“İyi bir korucu muydu?”

“En iyimizdi,” dedi Yarımel, “ve aynı zamanda en beterimiz. Sadece Thoren Smallwood gibi ahmaklar yabanılları küçümser. Onlar da bizim kadar cesurlar Jon. Bizim kadar güçlü, hızlı ve zekiler. Ama disiplinleri yok. Kendilerine özgür insanlar diyorlar. Her biri, kendinin bir kral kadar iyi ve bir üstattan daha akıllı olduğunu düşünüyor. Mance de aynıydı. İtaat etmeyi asla öğrenemedi.”

“Tıpkı benim gibi,” dedi Jon sessizce.

Qhorin’in zekâ dolu gözleri Jon’un içini görüyordu sanki. “Yani kızın gitmesine izin verdin?” Sesinde zerre kadar şaşkınlık yoktu.

“Biliyorsunuz?”

“Şimdi, bana onun canını neden bağışladığını anlat.”

Kelimelere dökmek kolay değildi. “Babam asla bir cellat kullanmazdı. Bir adamın gözlerine bakıp son sözlerini duymanın borç olduğunu söylerdi. Ve ben

Ygritte'in gözlerine baktığımda..." Jon umutsuzca ellerine bakıyordu. "Onun düşman olduğunu biliyordum ama içinde şeytanlık yoktu."

"Diğer ikisinde olduğundan fazla değil."

"Bizim canımıza karşı onların canıydı," dedi Jon. "Eğer bizi görselerdi, o boruyu öttürselerdi..."

"Yabanıllar bizi avlayıp katlederdi, yeterince doğru."

"Boru şimdi Taşyılanı'nda, Ygritte'in bıçağını ve baltasını da aldık. Arkamızda kaldı, yayan ve silahsız..."

"Bir tehdit değil," diyerek onayladı Qhorin. "Kızın ölmesini gerekli görseydim yanında Ebben'i bırakırdım ya da işi kendim hallederdim."

"O halde neden bana emir verdiniz?"

"Emir vermedim. Sana ne gerekiyorsa onu yapmanı söyledim ve yapılacak şeyin kararını sana bıraktım." Qhorin ayağa kalkıp kılıcını kınına soktu. "Bir dağın araştırılması gerektiğinde Taşyılanı'nı çağırırım. Rüzgârlı bir muharebe alanının karşı tarafında duran bir düşmanın kaşlarının arasına bir ok saplanması gerekiyorsa Yaver Dalbridge'i getirtirim. Ebben, herhangi birinin ağzından bütün sırlarını söküp alabilir. Adamlarına liderlik edebilmek için onları tanıman gerekir Jon Kar. Senin hakkında bu sabahkinden daha çok şey biliyorum şimdi."

"Ya kızı öldürseydim?"

"Ölü olurdu, ben de seni eskisinden iyi tanırdım. Bu kadar konuşma yeter. Uyuman gerek. Fersahlarca yolumuz ve yüzleşmek zorunda olduğumuz tehlikeler var. Güce ihtiyacın olacak."

Jon kolayca uyuyabileceğini düşünmüyordu ama Yarımel haklıydı. Çıkıntılı bir kayanın altında rüzgârdan uzak bir yer buldu ve battaniye olarak kullanmak için pelerinini çıkardı. "Hayalet," diye seslendi. "Buraya, bana gel." Ulu kurt yanındayken daha iyi uyuyordu; hayvanın kokusunda teselli ve beyaz kürkünde sıcaklık buluyordu. Ama bu sefer, Jon'a bakmaktan başka bir şey yapmadı Hayalet. Sonra arkasını döndü, atların çevresinden dolaştı ve gitti. *Avlanmak istiyor,* diye düşündü Jon. Belki bu dağlarda keçiler vardı. Gölgekedileri bir şeylerle besleniyor olmalıydı sonuçta. "Sakın bir kediyi avlamaya kalkışma," diye mırıldandı. Bunu denemek bir ulu kurt için bile tehlikeli olabilirdi. Pelerinini üstüne çekti ve kayanın dibine uzandı.

Gözlerini kapadığında rüyasında ulu kurtları gördü.

Altı tane olmaları gerekirdi ama beş taneydiler, hepsi birbirinden ayrı yerlerde. Derin bir boşluk sancısı ve yarım kalmışlık hissi duydu. Orman uçsuz bucaksız, soğuktu ve onlar çok küçüktüler, kaybolmuşlardı. Kardeşleri oralarda bir yerde olmalıydı ama hepsinin kokusunu kaybetmişti. Arka ayaklarının üstüne oturup başını kararmaya başlayan gökyüzüne kaldırdı, haykırışı orman boyunca yankılandı, uzun ve yas dolu bir çığlık. Sesi silinip giderken kulaklarını dikti, bir cevap almak için dinliyordu ama duyduğu tek şey savrulan karların iç çekişiydi.

Jon?

Ses arkasından gelmişti, bir fısıltıdan daha hafifti ama güçlüydü aynı zamanda. Bir çığlık sessiz olabilir miydi? Kafasını çevirdi, kardeşini arıyordu, ağaçların arasında hareket eden ince gri bir şekil, görmek için bakıyordu ama hiçbir şey yoktu, sadece...

Bir büvet ağacı.

Som kayada filizlenmiş gibiydi. Beyaz kökleri sayısız kılcal yarığın ve saç teli inceliğindeki çatlakların arasından kıvrılarak yukarı tırmanıyordu. Gördüğü diğer büvet ağaçlarından daha inceydi, henüz bir fidandı ama o izlerken büyüyordu ağaç, gökyüzüne uzanırken kalınlaşıyordu dalları. Temkinli bir şekilde pürüzsüz, beyaz gövdesinin çevresini dolaştı, yüze gelene dek. Kırmızı gözler ona baktı. Öfkeli gözlerdi ama onu gördüklerine sevinmiş gibiydiler. Büvet ağacının yüzü kardeşinin yüzüydü. Kardeşinin her zaman üç gözü mü vardı?

Her zaman değil, dedi sessiz çığlık. *Kargadan önce yoktu.*

Ağacın kabuğunu kokladı; kurdun, ağacın ve çocuğun kokusunu aldı. Bunların arkasında başka kokular da vardı; sıcak toprağın kahverengi zengin kokusu, taşların gri sert kokusu ve bir şey daha, korkunç bir şey. Ölüm, biliyordu. Ölüm kokluyordu. Korkuyla geri çekildi, tüyleri diken dikendi, dişlerini gösterdi.

Korkma, karanlığı seviyorum. Seni kimse göremez ama sen onları görebilirsin. Fakat önce gözlerini açmalısın. Gördün mü? İşte böyle. Ve ağaç aşağı uzanıp ona dokundu.

Sonra aniden dağlara geri döndü, büyük bir uçurumun kenarında duruyordu,

pençeleri bir kar yığınının içine gömülmüştü. Rüzgârlı bir boşluğa açılan Çığlık Geçidi ve bir sonbahar öğleden sonrasının bütün renkleriyle dolu üçgen şekilli vadi, bir yorgan gibi önüne serilmişti.

Uçsuz bucaksız mavi beyaz bir duvar, vadinin bir ucunu tıkıyordu; onları omuzlarıyla itip açmak istiyormuşçasına dağların arasına sıkışmıştı. Bir an için yine Kara Kale'de olduğunu düşlediğini zannetti. Sonra, binlerce metre yükseklikten bir buz nehrine baktığını fark etti. Işıldayan soğuk uçurumun dibinde çok büyük bir göl vardı, gölü çevreleyen karlı tepeler kobalt mavisi derin sularda yansıyordu. Vadide adamlar vardı, şimdi görüyordu; çok adam, binlerce, büyük bir ordu. Bazıları savaş için talim yaparken diğerleri yarı donmuş zeminde büyük delikler açıyordu. Karıncalardan daha iri görünmeyen atların sırtındaki süvari sürüsünün, bir kalkan duvara saldırışını izledi. Bir maskaralıktan ibaret mücadelelerinin sesi, rüzgârla savrulan çelik yaprakların hışırtısı gibiydi. Karargâhların bir düzeni yoktu; ne hendekler, ne sivri kazıklar, ne de düzenli at sıraları gördü. Her yerde, üstünkörü yapılmış toprak barınaklar ve gelişigüzel yayılmış çadırlar vardı, dünyanın yüzündeki çiçek bozuğu gibiydiler. Darmadağın saman yığınları gördü, olağanüstü sayıda keçinin, koyunun ve köpeğin kokusunu aldı. Binlerce yemek ateşinden siyah duman filizleri yükseliyordu.

Bu bir ordu değil, bir kasaba. Bu, insanların bir araya toplanışı.

Büyük gölün karşısındaki tümseklerden biri hareket etti. Daha dikkatlice baktı ve hareket edenin bir toprak yığını olmadığını fark etti. Ama canlıydı; hantalca hareket eden, burnunun yerinde bir yılan olan, gelmiş geçmiş en iri yaban domuzundan daha uzun dişli, tüylü bir canavardı. Ve canavarı süren, şey de devasaydı, şekli tuhaftı, bacakları ve kalçaları bir insan için çok kalındı.

Ani bir soğuk fırtınası tüylerini kaldırdı, hava kanat sesleriyle titredi. Gözlerini buz beyazı dağın tepesine kaldırınca, bir gölgenin gökyüzünden dimdik aşağı düştüğünü gördü. Tiz bir çığlık havayı kesti. Mavi gri kanatlar genişçe açılmıştı, güneşi kapatıyorlardı...

"Hayalet!" diye bağırdı Jon kalkarken. Kuş pençelerini ve acıyı hâlâ hissedebiliyordu. "Hayalet, bana gel!"

Ebben gelip Jon'u yakaladı, sarstı. "Sessiz ol! Yabanılların tepemize binmesi

mi istiyorsun? Senin neyin var evlât?”

“Bir rüya,” dedi Jon bitkin bir sesle. “Ben, Hayalet’tim, bir dağın kenarından donmuş bir nehre bakıyordum ve bir şey bana saldırdı. Bir kuş... kartal, sanırım...”

Yaver Dalbridge gülümsedi. “Ben rüyalarımda güzel kadınlar görürüm hep. Keşke daha sık rüya görebilseydim.”

Qhorin, Jon’un yanına geldi. “Donmuş bir nehir mi dedin?”

“Sütnehri, bir buzulun ayağındaki büyük bir gölden akar,” diyerek lafa karıştı Taşyılanı.

“Kardeşimin yüzüne bürünmüş bir ağaç vardı. Yabanıllar... *binlercesi* vardı, hiç düşünmediğim kadar çoklardı. Ve mamutlara binmiş devler gördüm.” Değişen gün ışığından, dört ya da beş saat uyuduğu sonucunu çıkardı Jon. Başı ve kuş pençelerinin battığı ensesi ağrıyordu. *Ama bunlar rüyamda oldu.*

“Bana bütün hatırladıklarını anlat, baştan sona,” dedi Qhorin Yarımel.

Jon’un aklı karışmıştı. “Sadece bir rüyaydı.”

“Bir kurt rüyası,” dedi Yarımel. “Craster, Lord Kumandan’a yabanılların Sütnehri’nin kaynağında toplandığını söylemişti. Belki o rüyayı görmenin sebebi budur. Ya da birkaç saat ileride bizi neyin beklediğini gördün. Anlat.”

Qhorin’e ve diğer koruculara böyle şeyler anlatmak kendini aptal gibi hissetmesine sebep olmuştu ama emredileni yaptı. Bitirdiğinde Yaver Dalbridge bile gülümsemiyordu artık.

“Derideğiştiren?” dedi Ebben acımasızca, Yarımel’e bakıyordu. *Kartalı mı kastediyor?* diye merak etti Jon. *Yoksa beni mi?* Derideğiştirenler ve varglar Yaşlı Dadı’nın hikâyelerine aitti, bütün ömrünün geçtiği gerçek dünyaya değil. Ama burada, kayalardan ve buzdan ibaret bu çıplak vahşilikte inanmak zor değildi.

“Soğuk rüzgârlar esiyor. Mormont’un korktuğu gibi. Benjen Stark da hissetti. Ölü adamlar yürüyor. Ağaçların gözleri var yine. Devlere ve varglara neden şaşıralım?”

“Bu, benim rüyalarımın da gerçek olacağı anlamına mı geliyor?” diye sordu Yaver Dalbridge. “Mamutlar, Lord Kar’da kalabilir. Ben kadınlarımı istiyorum.”

“Nöbet’e hem çocuk, hem erkek olarak hizmet ettim,” dedi Ebben. “Devlerin

kemiklerini gördüm ve tuhaf masallar duydum ama hepsi bu. Onları kendi gözlerimle görmeliyim.”

“Dikkat et de onlar seni görmesin Ebben,” dedi Taşyılanı.

Yola koyulmak için hazırlandılar ama Hayalet hâlâ ortaya çıkmamıştı. Geçidi gölgeler kaplamıştı. Korucuların, Çatalucu dediği büyük dağın sivri ikiz tepelerinin arasında güneş hızla batıyordu. *Eğer rüya gerçekse...* Düşüncesi bile Jon’u korkutuyordu. Kartal, Hayalet’e zarar vermiş ya da onu uçurumdan itmiş olabilir miydi? Kardeşinin yüzünü almış, karanlık ve ölüm kokan büvet ağacı neydi peki?

Güneşin son ışıkları Çatalucu’nun ikiz tepelerinin arasında kayboldu. Alacakaranlık, Çığlık Geçidi’ni doldurdu. Hava bir anda daha da soğudu. Artık tırmanmıyorlardı. Doğrusu, yol belli belirsiz inişe geçmişti; çatlaklarla, iri kaya bloklarıyla ve taş yığınlarıyla doluydu. *Birazdan hava kararacak ve Hayalet hâlâ dönmedi.* Jon’un içi parçalanıyordu ama ulu kurduna dileği gibi seslenmeyi göze alamıyordu. Başka şeyler de onları dinliyor olabilirdi.

“Qhorin,” diye seslendi Yaver Dalbridge hafifçe. “Orada. Bak.”

Kartal, epey ilerideki bir kayanın tepesine tünemişti, koyulaşan gökyüzünde hatları seçiliyordu. *Başka kartallar da gördük,* diye düşündü Jon. *Rüyamda gördüğüm kartal olmak zorunda değil.*

Ebben kartala bir ok fırlatacaktı ki yaver onu durdurdu. “Kuş, okun ulaşamayacağı kadar uzakta.”

“Bizi izlemesinden hoşlanmıyorum.”

Yaver omuz silkti. “Ben de ama onu durduramazsın, sadece iyi bir ok ziyan etmiş olursun.”

Qhorin eyerinde oturmuş epey zamandır kartalı izliyordu. “Devam edeceğiz,” dedi sonunda. Korucular yola koyulmak için hareketlendi.

Hayalet, diye bağırmak istiyordu Jon. Neredesin?

Jon, iki kaya parçasının arasında parlak bir beyazlık gördüğünde Qhorin ve diğerlerinin peşine düşmek üzereydi. *Eski bir kar yığını,* diye düşündü beyazlık hareket edene kadar. Hemen atından indi. Dizlerinin üstüne çöktüğünde Hayalet başını kaldırdı. Boynu ıslaktı, parlıyordu ama Jon eldivenini çıkarıp dokunduğunda hiç ses çıkarmadı. Kuş pençeleri kürkünün ve derisinin üstünde

kanlı izler bırakmıştı ama kartal hayvanın boynunu koparmayı başaramamıştı.

Qhorin Yarımel, Jon'un yanında ayakta duruyordu. "Ne kadar kötü?"

Hayalet, güçlükle de olsa, cevap verir gibi ayağa kalktı.

"Bu kurt kuvvetli," dedi korucu. "Ebben, su getir. Taşyılanı, şarap mataranı ver. Onu sıkıca tut Jon."

Kurdun tüylerindeki pıhtılaşmış kanı birlikte temizlediler. Qhorin kartalın açtığı kırmızı yaraların üstüne şarap dökerken Hayalet kurtulmak için debelenip dişlerini gösterdi ama Jon kollarını hayvanın bedenine dolayıp teskin edici sözler söyledi, kurt kısa zaman içinde sakinleşti. Jon'un pelerininden bir şerit yırttıklarında hava tamamen kararmıştı. Gökyüzünü taşların siyahlığından ayıran tek şey, havaya serpilmiş yıldızlardı. "Gidiyor muyuz?" diye sordu Taşyılanı.

Qhorin atına doğru yürüdü. "Geri, ileri değil."

"Geri mi?" Jon şaşırmıştı.

"Kartalların gözleri insanlarınkinden daha keskindir. Görüldük ve şimdi kaçmalıyız." Yarımel siyah bir kaşkolü yüzüne sarıp atına atladı.

Diğer korucular bakıştılar ama hiçbiri karşı çıkmayı düşünmedi. Teker teker eyerlerine binip atlarını ev yoluna doğru çevirdiler.

Yukarı çıkan kıvrımlı geçitleri ve uzayıp giden kırık zemini hissederek bütün gece at sürdüler. Rüzgâr şiddetlenmişti. Bazen öyle karanlık oluyordu ki atlarından inip yola yayan devam etmek zorunda kalıyorlardı, her adam kendi atını yürütüyordu. Ebben bir meşalenin işe yaracağını söyledi ama, "Ateş yok," dedi Qhorin ve konu kapandı. Bir gölgekedisi karanlıkta öfkeyle kükredi, sesi kayaların üstünde sekerek yankılandı, onlarca kedi kükremeye cevap veriyordu sanki. Jon, başlarının üstündeki bir kaya düzlüğünde parlak gözler gördüğünü sandı bir sefer, hasat ayları kadar parlak gözler.

Şafaktan hemen önceki karanlık saatte, atlarına su içirmek ve birer avuç yulafla bir parça saman yedirmek için durdular. "Yabanılların öldüğü yerden fazla uzakta değiliz," dedi Qhorin. "Bir adam yüz adamı tutabilir orada. Doğru bir adam." Yaver Dalbridge'e baktı.

Yaver başını eğdi. "Bana bırakabildiğiniz kadar ok bırakın kardeşlerim." Yayını okşadı. "Ve eve vardığınızda atıma bir elma yedirin. Zavallı hayvan bunu hak etti."

Ölmek için kalıyor. Jon anlamıştı.

Qhorin, yaverin kolunu eldivenli eliyle sıktı. “Eğer kartal sana bakmak için aşağı uçarsa...”

“...birkaç yeni tüy çıkarır.”

Jon’un Yaver Dalbridge’e ait gördüğü son şey; tepelere çıkan dar patikayı tırmanırken döndüğü sırtıydı.

Şafak söktüğünde Jon bulutsuz gökyüzüne baktı ve maviliğin içinde hareket eden bir leke gördü. Ebben de görmüştü, küfür ediyordu ama Qhorin adama sessiz olmasını söyledi. “Dinleyin.”

Jon nefesini tuttu ve duydu. Arkalarında ve çok uzakta, dağlarda yankılanan bir av borusu ötüyordu.

“İşte şimdi geliyorlar,” dedi Qhorin.

Tyrion

Pod, çetin sınavı için Tyrion'a Lannister kırmızısı tüylü kadife tuniğini giydirdi ve El zincirini getirdi. Tyrion zinciri yatağının başındaki komodinin üstüne bıraktı. İblis'in Kral Eli olduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu Cersei ve Tyrion da ablasıyla arasındaki ilişkinin halihazırdakinden daha iltihaplı olmasını istemiyordu.

Avluyu geçerken Varys'e yakalandı. "Lordum," dedi hadım hafiften nefes nefese. "Bunu okusanız iyi olur." Yumuşak, beyaz eliyle bir parşömen uzattı. "Kuzeyden bir rapor."

"İyi haber mi, yoksa kötü mü?" diye sordu Tyrion.

"Buna karar vermek bana düşmez."

Tyrion parşömeni açtı. Meşale alevleriyle aydınlanan avluda kelimeleri seçebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Tanrılar merhamet edin," dedi sessizce. "İkisi de mi?"

"Korkarım öyle lordum. Çok hüzünlü. Ölümüne hüzünlü. Çok küçük ve çok masumdular."

Stark çocuğu düştüğünde kurtların nasıl uluduğunu hatırladı Tyrion. *Şu anda da uluyorlar mı, merak ediyorum?* "Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu.

"Henüz değil ama söylemem gerekecek."

Tyrion mektubu dürdü. "Ablama ben söylerim." Cersei'nin haberi nasıl karşılayacağını görmek istiyordu. Çok istiyordu bunu.

Kraliçe bu gece her zamankinden daha güzel görünüyordu. Gözlerinin rengini ortaya çıkaran, yeşil kadifeden, yakasız bir elbise giymişti. Altın saçları çıplak omuzlarına lüle lüle dökülüyordu ve beline zümrütlerle süslü örme bir kemer takmıştı. Tyrion mektubu ablasına uzatmak için oturmak istedi ve şarabının servis edilmesini bekledi. Tek kelime söylemedi. Cersei masumca baktığı kardeşinin elinden parşömeni aldı.

"Memnun olduğuna eminim," dedi Tyrion, ablası mektubu okurken. "Yanılmıyorsam Stark çocuğunun ölmesini istiyordun."

Cersei yüzünü ekşitti. “Çocuğu o pencereden aşağı iten Jaime’ydi, ben değil. Aşk uğruna dedi, bu beni mutlu edecekmiş gibi. Yaptığı şey aptalcaydı ve bunun yanı sıra tehlikeli ama sevgili kardeşimiz ne zaman düşünmek için durdu ki?”

“Çocuk sizi görmüştü,” diye hatırlattı Tyrion.

“O bir çocuktu sadece. Onu korkutup susturabilirdim.” Düşünceli gözlerle mektuba baktı. “Bir Stark ayağını bir yere çarpıyor ve her seferinde ben suçlanıyorum. Bu Greyjoy’un işiydi. Benimle ilgisi yok.”

“Dua edelim de Leydi Catelyn buna inansın.”

Cersei’nin gözleri büyüdü. “O Jaime’yi asla...”

“...öldürmez mi? Neden? Joffrey ve Tommen katledilseydi sen ne yapardın?”

“Sansa hâlâ benim elimde!” dedi kraliçe.

“Sansa hâlâ bizim elimizde,” diye düzeltti Tyrion. “Ve ona çok iyi bakmak zorundayız. Pekâlâ, bana söz verdiğin şu akşam yemeği nerede tatlı ablacığım?”

Cersei zevkli bir masa kurmuştu, bu inkâr edilemezdi. Kremalı kestane çorbası, çıtır çıtır sıcak ekmek; çamfıstığı ve elma sosuyla lezzetlendirilmiş yeşilliklerle başladılar. Ardından bofa balığı tartı, ballı domuz budu, tereyağlı havuç, beyaz bezelye, jambon ve son olarak da mantar ve istiridyeyle doldurulmuş kuğu kızartması geldi. Tyrion aşırı derecede nazikti; her yemeğin en iyi porsiyonunu ablasına sundu ve sadece onun yediklerini yemeye özen gösterdi. Cersei’nin onu zehirleyeceğini düşünmüyordu gerçekten ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Starklar’la ilgili haberler kadının tadını kaçırmıştı, Tyrion görebiliyordu. “Acı Köprü’den bir haber alamadık mı?” diye sordu kaygıyla, hançerinin ucuna geçirdiği bir parça elmayı küçük, nazikçe ısırıklarla yerken.

“Hiç.”

“Serçeparmak’a asla güvenmedim. Kâfi miktarda altın karşılığında göz açıp kapayıncaya kadar Stannis’in tarafına geçer.”

“Stannis Baratheon’ın kahrolası ahlâkı adam satın almasına izin vermez. Üstelik Petyr gibiler için rahat bir lord da olmaz. Bu savaş bazı tuhaf dostluklar yarattı, katılıyorum ama o ikisi? Hayır.”

Tyrion domuz budundan bir dilim keserken, “Domuz için Leydi Tanda’ya teşekkür etmeliyiz,” dedi Cersei.

“Sevgisinin bir göstergesi mi?”

“Rüşvet. Kalesine dönme izni için yalvarıyor. Benim kadar senin iznin için de. Onu yolda tutuklatacağından korkuyor sanırım, Lord Gyles’a yaptığın gibi.”

“Tahtın veliahtıyla birlikte sıvışmayı mı planlıyor?” Tyrion ablasına bir dilim et servis etti, bir dilim de kendisi için aldı. “Kalmasını tercih ederim. Kendisi güvende hissetmek istiyorsa Stokeworth’teki garnizonunu buraya getirsin. Ne kadar adamı varsa.”

“Adama bu kadar çok ihtiyacımız varsa vahşilerini neden gönderdin?” Cersei’nin sesinde fark edilir bir hırçınlık tınlıyordu.

“Onları kullanmanın en iyi şekli buydu,” dedi Tyrion dürüstçe. “Onlar korkusuz savaşçılar ama asker değiller. Gerçek bir savaşta disiplin cesaretten daha önemlidir. Şimdiden Kral Ormanı’nda, şehir duvarlarında olabileceklerinden çok daha faydalı oldular.”

Kuğu servis edilirken kraliçe, Tyrion’ı Boynuzlu Adamlar komplosuyla ilgili sorguya çekti. Korkmaktan öte rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Neden bunca ihanetle sarılıyız? Lannister Hanedanı bu sefillere ne kötülük etti ki?”

“Hiç,” dedi Tyrion, “ama kazanan tarafta olmak istiyorlar... yani, hain oldukları kadar aptallar.”

“Hepsini bulduğundan emin misin?”

“Varys öyle diyor.” Kuğu, Tyrion’ın damağı için fazla baharatlıydı.

Cersei’nin beyaz alnında, o muhteşem gözlerinin ortasında bir çizgi belirdi. “Şu hadıma fazla güveniyorsun.”

“Bana iyi hizmet ediyor.”

“Ya da seni buna inandırdı. Sırlar fısıldadığı tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Onsuz yapamayacağımızı düşünmemize yetecek kadar sır veriyor her birimize. Robert’la ilk evlendiğimde benimle de aynı oyunu oynadı. Yıllar boyunca konseyde ondan daha gerçek bir dostum olmadığından emindim ama şimdi...” Bir an kardeşinin yüzünü inceledi. “Tazı’yı Joffrey’den almaya niyetli olduğunu söylüyor.”

Kahrolası Varys. “Clegane’e daha önemli işlerde ihtiyacım var.”

“Hiçbir şey kralın hayatından daha önemli değildir.”

“Kralın hayatı tehlikede değil. Joffrey, cesur Sör Osmond ve Meryn Trant

tarafından korunacak.” *Başka bir işe yaramazlar.* “Balon Swann ve Tazı’nın hücumlara liderlik etmeleri gerek. Stannis, Karasu’nun bize ait tarafında basacak yer bulamamalı.”

“Jaime hücumları bizzat yönetirdi.”

“Nehirova’dan mı? İşte buna hücum derim.”

“Joff daha çocuk.”

“Bu mücadelenin parçası olmak isteyen bir çocuk ve hayatında ilk kez biraz mantık sergiliyor. Onu mücadelenin ortasına koymayı düşünmüyorum elbette ama görünmesi gerek. Adamlar, annesinin eteklerinin altına saklanan bir kral için değil, tehlikeyi paylaşan bir kral için ateşli bir şekilde dövüşürler.”

“Daha *on üç* yaşında Tyrion.”

“On üç yaşındaki Jaime’yi hatırlıyor musun? Joffrey’nin, babasının oğlu olmasını istiyorsan bırak üstüne düşeni yapsın. Altının satın alabileceği en iyi zırhı giyiyor ve çevresinde bir düzine altın pelerinli olacak, her an. Şehrin düşeceğine dair en küçük bir işaret görürsem, onu hemen Kızıl Kale’ye geri göndereceğim.” Söylediklerinin Cersei’yi rahatlatacağını düşünmüştü ama o yeşil gözlerde memnuniyetten eser yoktu. *“Şehir düşecek mi?”*

“Hayır.” *Ama düşerse, lord babamız yardıma gelene kadar Kızıl Kale’yi tutabilmemiz için dua et.*

“Bana daha önce de yalan söyledin Tyrion.”

“Her zaman iyi bir nedenim vardı tatlı ablacığım. Aramızda dostluk olmasını senin kadar ben de istiyorum. Lord Gyles’ı serbest bırakmaya karar verdim.” Gyles’ı bu jesti yapabilmek için güvende tutmuştu. “Sör Boros Blount’u da geri alabilirsin.”

Kraliçenin ağzı gerildi. “Sör Boros, Rosby’de çürüyebilir,” dedi, “ama Tommen...”

“...olduğu yerde kalacak. Lord Jacelyn’in koruması altında Lord Gyles’ın yanında olacağından çok daha güvende.”

Uşaklar neredeyse hiç dokunulmamış kuğuyu masadan aldı. Cersei bir el işaretiyle tatlıyı getirtti. “Böğürtlen turtası seviyorsundur umarım.”

“Ben her çeşit turtaya bayılırım.”

“Ah, bunu uzun zamandır biliyorum. Varys’in neden bu kadar tehlikeli

olduğunu biliyor musun?”

“Şimdi de bilmece oyunu mu oynuyoruz? Hayır.”

“Çünkü aleti yok.”

“Senin de yok.” *Ve bundan nefret ediyorsun, değil mi Cersei?*

“Belki ben de tehlikeliyim. Öte yandan, sen her erkek kadar aptalsın. Düşünme işinin yarısını bacaklarının arasındaki solucan yapıyor.”

Tyrion parmaklarındaki kırıntıları yaladı. Ablasının gülümsemesinden hoşlanmamıştı. “Evet. Ve solucanım artık gitme vaktimin geldiğini düşünüyor.”

“İyi değil misin kardeşim?” Göğüslerini Tyrion’ın gözlerine sererek öne eğildi. “Birdenbire heyecanlandın sanki.”

“Heyecanlanmak?” Tyrion kapıya baktı. Dışarıdan bir ses duyduğunu düşündü. Buraya yalnız geldiği için pişmanlık duymaya başlıyordu. “Daha önce aletimle ilgilenmemiştin hiç.”

“Beni ilgilendiren aletin değil, onu neyin içine soktuğun önemli. Ben senin gibi bütün meselelerde hadıma bel bağlamıyorum. Bazı şeyleri öğrenmek için kendi yöntemlerim var... özellikle insanların bilmemi istemediği şeyleri öğrenmek için.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sadece şunu... *küçük fahişen elimde.*”

Tyrion şarap kadehine uzandı, düşüncelerini toplamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. “Erkeklerin, zevkine daha uygun olduğunu sanıyordum.”

“Nasıl da komiksin küçük adam. Söyle bakalım, bununla evlenmedin mi daha?” Tyrion cevap vermeyince Cersei güldü. “Babamız çok rahatlayacak,” dedi.

Tyrion’ın midesi yılan balıklarıyla dolu gibiydi. Shae’i nasıl bulmuştu? Varys ona ihanet mi etmişti? Yoksa onca tedbir, malikâneye doğrudan gittiği geceki sabırsızlığıyla heba mı olmuştu? “Yatağımı kimin ısıttığını neden önemsiyorsun ki?”

“Bir Lannister borcunu mutlaka öder,” dedi Cersei. “Kral Toprakları’na geldiğin günden beri bana karşı entrikalar düzenliyorsun. Myrcella’yı sattın, Tommen’ı sattın ve şimdi Joffrey’yi öldürmek için komplo hazırlıyorsun. Tommen üzerinden hükmedebilmek için Joff’un ölmesini istiyorsun.”

Bunun çok cazip bir fikir olduğunu inkâr edemem. “Bu çılgınlık Cersei. Stannis birkaç gün içinde burada olacak. Bana ihtiyacın var.”

“Ne için? Savaş meydanında göstereceğin olağanüstü cesaret için mi?”

“Bronn’un paralı askerleri ben olmadan savaşmaz,” diye yalan söyledi Tyrion.

“Ah, bence savaşırlar. Senin altınlarını seviyor onlar, şeytani zekânı değil. Korkma, sensiz kalmayacaklar. Zaman zaman boğazını kesmeyi düşünmediğimi söyleyemem ama bunu yaparsam Jaime asla affetmez beni.”

“Ya fahişe?” Kızın adını kullanmıyordu. *Onu, Shae’in benim için bir anlamı olmadığına inandırabilirsem, belki...*

“Kıza yeterince nazik davranılacak, oğullarıma bir zarar gelmediği sürece. Ama Joff öldürülürse ya da Tommen düşmanın eline düşerse, küçük orospun tahmin bile edemeyeceğin acılar içinde can verir.”

Öz yeğenlerimi öldürmeye niyetli olduğumu düşünüyor gerçekten. “Çocuklar güvende,” dedi bitkin bir halde. “Tanrılar merhamet edin, Cersei, onlar benim kanımdan! Sen benim ne çeşit bir adam olduğumu sanıyorsun?”

“Küçük ve çarpık.”

Tyrion kadehinin dibindeki tortuya baktı. *Benim yerimde olsa Jaime ne yapardı?* Büyük ihtimalle kaltağı öldürürdü ve sonuçlarıyla daha sonra uğraşırdı. Ama Tyrion’ın ne altın bir kılıcı ne de o kılıcı savuracak kabiliyeti vardı. Ağabeyinin pervasız gazabını seviyordu ama benzemek istediği adam, lord babasıydı. *Taş, taş olmalıyım, Casterly Kayası olmalıyım, sert ve sarsılmaz. Bu sınavdan geçemezsem memnuniyetle en yakın ucubeliği ararım.* “Bence kızı çoktan öldürdün,” dedi.

“Onu görmek ister misin? İsteyeceğini düşünmüştüm.” Cersei odanın karşısına gidip ağır meşe kapıyı ardına kadar açtı. “Kardeşimin fahişesini getirin.”

Sör Osmund’ın kardeşleri Osney ve Osfryd aynı bezelye kabuğundan çıkmış taneler gibiydi; kanca burunlu uzun adamlar, koyu renk saçlar ve zalim gülümsemeler. Kız, adamların arasında sallanıyordu. Esmer yüzündeki gözleri kocaman ve bembeyazdı. Patlak dudağından kan sızıyordu, elbisesinin yırtıklarından bedenindeki çürükleri görebiliyordu Tyrion. Elleri iple

bağlanmıştı, konuşamaması için ağzını tıkamışlardı.

“Ona zarar verilmeyeceğini söylemiştin.”

“Dövüştü.” Osney Karakazan, ağabeylerinin aksine tıraşlıydı, sakalsız yanaklarındaki tırnak izleri açıkça görülebiliyordu. “Bu kızın gölgekedisi gibi pençeleri var.”

“Çürükler iyileşir,” dedi Cersei sıkılmış gibi. “Fahişe yaşayacak. Joffrey yaşadığı sürece.”

Tyrion ablasına gülmek istedi. Tatlı olurdu, çok tatlı olurdu ama gülerse oyunu ortaya çıkardı. *Kaybettin Cersei. Karakazanlar, Bronn’un söylediğinden daha aptallarmış.* Bütün yapması gereken kelimeleri söylemekti.

Bunun yerine kızın yüzüne bakıp, “Mücadeleden sonra onu serbest bırakacağına dair yemin ediyor musun?” dedi.

“Eğer Tommen’ı bırakırsan, evet.”

Tyrion ayağa kalktı. “O halde onu tut ama güvende tut. Bu hayvanlar onu kullanabileceklerini düşünüyorlarsa... pekâlâ tatlı ablacığım, bir terazinin iki tarafa da eğildiğini hatırlatmama izin ver.” Sesi sakindi, düzdü, umursamazdı; babasının sesini aramış ve bulmuştu. “Kıza olanların aynısı Tommen’a da olur, dayak ve tecavüz dâhil.” *Madem bir canavar olduğumu düşünüyor, ben de rolümü oynarım.*

Cersei bunu beklemiyordu. “Cesaret edemezsin.”

Tyrion gülümsedi, ağır ve soğuk. Yeşil ve siyah gözleri kraliçeye gülüyordu. “Cesaret? Kendim yaparım.”

Cersei’nin eli, Tyrion’ın yüzüne doğru parladı ama Tyrion ablasının bileğini yakalayıp kadın çığlık atana kadar büktü. Osfryd kraliçeyi kurtarmak için hareketlendi. “Bir adım daha atarsan kolunu kırarım,” diye uyardı cüce. Adam durdu. “Bana bir daha vuramayacağını söylediğim günü hatırlıyor musun Cersei?” Ablasını yere fırlattı ve Karakazanlar’a döndü. “Kızı çözün ve ağzındakini çıkarın.”

İp o kadar sıkı bağlanmıştı ki kızın ellerine kan gitmiyordu. Kan geri gelirken kız acıyla inledi. Tyrion, tekrar his kazanana kadar parmakları nazikçe ovdu. “Tatlım,” dedi, “cesur olmalısın. Seni incittikleri için üzgünüm.”

“Beni kurtaracağınızı biliyorum lordum.”

“Kurtaracağım,” diye söz verdi Tyrion ve Alayaya öne eğilip onu alnından öptü. *Bu kanlı öpücük benim hak ettiğimden fazla,* diye düşündü Tyrion. *Ben olmasam başına bunlar gelmezdi.*

Dönüp kraliçeye baktığında alnında kızın kanı vardı. “Senden hiçbir zaman hoşlanmadım Cersei ama ablam olduğun için sana hiç zarar vermedim. Bunu sonlandırdın. Şu yaptığın şey için inciteceğim seni. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum ama bana zaman ver. Kendini güvende ve mutlu hissettiğin bir gün gelecek ve mutluluğun bir anda ağzındaki küllere dönüşecek. İşte o zaman borcun ödendiğini anlayacaksın.”

Savaşta, bir ordu kırılıp kaçtığı anda mücadele biter, demişti babası bir keresinde. Bir an önceki kuvvetleri, hâlâ zırhlı ve silahlı olmaları bir şey değiştirmez, önünden bir kez kaçtılarsa dönüp tekrar savaşmazlar. Cersei’yle de aynıydı. Kadının bulabildiği tek yanıt, “Defol,” oldu. “Gözümün önünden defol.”

Tyrion reverans yaptı. “O halde iyi geceler ve tatlı rüyalar.”

Tyrion, kafatasının içinde yürüyen bin zırhlı piyadeyle birlikte Kral Eli Kulesi’ne döndü. *Chataya’nın gardırobunun arkasına kaydığım ilk gün, bunun olacağını görmeliydim.* Görmek *istememişti* belki de. Merdivenlerin sonuna geldiğinde bacakları zonkluyordu. Pod’u bir sürahi şarap getirmesi için yolladı ve yatak odasına gitti.

Shae cibinlikli yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Göğüslerinin üstüne düşen ağır altın zincir hariç üzerinde hiçbir şey yoktu: Birbirine tutturulmuş altın ellerden oluşan bir zincir, her el bir diğerine kenetlenmiş.

Tyrion kızı beklemiyordu. “Burada ne işin var?”

Shae gülerek zinciri okşadı. “Göğüslerimde eller olsun istedim... ama bu küçük, altın eller çok soğuk.”

Tyrion bir an için ne diyeceğini bilemedi. Onun yerine bir başka kadının dövüldüğünü ve mücadelede bir terslik olur da Joffrey düşerse o kadının onun yerine öleceğini nasıl anlatabilirdi Shae’e? “Leydi Lollys...”

“Uyuyor. İstediği tek şey uyumak, koca inek. Uyuyor ve yiyor. Bazen yerken uyuyakalıyor. Yiyecekler battaniyelerin altına düşüyor, onların üstünde yuvarlanıyor ve ben temizlemek zorunda kalıyorum.” İğrenmiş gibi yüzünü

buruşturdu. “Altı üstü *düzdüler* onu.”

“Annesi kızın hasta olduğunu söylüyor.”

“Karnında bir çocuk var. Hepsi bu.”

Tyrion odaya göz attı. Her şey bıraktığı gibi görünüyordu. “İçeri nasıl girdin? Bana gizli kapıyı göster.”

Shae omuzlarını silkti. “Lord Varys bana bir başlık giydirdi, göremedim... ama bir yer vardı, başlığın ucundan zemine bakabildim. Taşlarla kaplanmıştı, bilirsin, şu resim oluşturanlardan.”

“Mozaik mi?”

Shae başıyla onayladı.

“Kırmızı ve siyah renkteydiler. Galiba bir ejderha resmiydi. Bunun dışında her şey karanlıktı. Bir merdivenden indik ve çok uzun yolları yürüdük, sonunda başım döndü. Bir kere durduk ve hadım bir demir kapının kilidi açtı. Kapıdan geçerken demire süründüm. Ejderha kapıdan sonraydı. Sonra başka bir merdivenle yukarı çıktık, bir tünele girdik. Ben eğilmek zorunda kaldım ve Lord Varys emekliyordu sanırım.”

Tyrion yatak odasını dolaştı. Apliklerden biri gevşek görünüyordu. Ayak parmaklarının ucunda yükselip çevirmeye çalıştı. Aplik, duvarı sıyırarak ağır ağır kendi etrafında döndü, baş aşağı geldiğinde içindeki mum yere düştü. Soğuk taş zemine dağılan fitil parçaları bir sorun çıkarmadı. “Lordum benimle yatmak istemiyor mu?” diye sordu Shae.

“Birazdan.” Tyrion gardırobunu açtı, giysilerini kenara çekti ve dolabın arkasını itti. Bir genelevde işe yarayan şey bir kalede de işe yarabilirdi... ama hayır, ahşap sağlamdı, esnemiyordu. Pencere sekisinin yanındaki bir taş dikkatini çekti ama bütün itmeleri, dürtmeleri boşunaydı. Hüsran ve huzursuzlukla yatağa gitti.

Shae bağcıklarını çözüp kollarını boynuna doladı. “Omuzların taş gibi sertleşmiş,” dedi. “Çabuk ol, seni içimde hissetmek istiyorum.” Ama kız bacaklarını beline doladığında Tyrion’ın erkekliği ona ihanet etti. Shae lordunun yumuşadığını hissedince yatak örtüsünün altına kaydı ve erkekliğini ağzına aldı ama bu bile Tyrion’ı tahrik etmeye yetmiyordu.

Birkaç dakika sonra kızı durdurdu. “Sorun ne?” diye sordu Shae. Dünyanın

bütün tatlı masumiyeti kızın genç suratındaki çizgilere yazılmıştı.

Masumiyet? Seni aptal, o bir fahişe, Cersei haklı; aletinle düşünüyorsun, aptal, aptal.

"Hadi uyu tatlım," dedi kızın saçlarını okşayarak. Ama Shae uykuya daldıktan uzun zaman sonra Tyrion yatakta gözlerini kırpmadan yatıyordu, tek eliyle kızın küçük göğsünü avuçlamıştı, nefes alıp verişini dinliyordu.

Catelyn

Nehirova'nın Büyük Salon'u, iki kişinin baş başa yemeğinde boş kalan bir yerdi. Duvarları derin gölgeler perdeliyordu. Bir meşale, arkasında yanan üç meşale bırakarak söndü. Catelyn gözlerini şarap kadehine dikmiş oturuyordu. Şarap, dilinde zayıf ve ekşi bir tat bırakıyordu. Brienne karşısındaydı. Aralarında babasının yüksek koltuğu vardı, salonun geri kalanı kadar boştu. Hizmetkârlar bile gitmişti. Catelyn onların kutlamalara katılmasına izin vermişti.

Kalenin duvarları kalındı, buna rağmen avludan gelen eğlence seslerini duyabiliyorlardı. Sör Desmond kilerden yirmi fıçı getirtmişti, sıradan insanlar Edmure'un an meselesi olan dönüşünü ve Robb'un Sarpkaya'yı fethini esmer bira dolu içki boynuzlarını havaya kaldırarak kutluyorlardı.

Onları suçlayamam, diye düşündü Catelyn. *Bilmiyorlar. Bilseler bile niye umursasınlar? Onlar benim oğullarımı tanımadılar. Bran'ın tırmanışlarını yürekleri ağızlarında, aynı anda hem dehşet hem gurur duyarak izlemediler, onun kahkahalarını duymadılar hiç. Rickon'un ağabeyleri gibi olmak için öfkeyle çabalamasını görüp gülümsemediler.* Önündeki akşam yemeğine baktı; jambona sarılmış alabalık; köklü yeşillikler, kırmızı rezene ve tatlı otlardan yapılmış salata, bezelye, soğan ve sıcak ekmek. Brienne yemeklerini düzenli bir sırayla yiyordu, akşam yemeği yerine getirmesi gereken görevlerden biriydi sanki. *Suratsız bir kadına dönüştüm,* diye düşündü Catelyn. *Ne etten ne de şaraptan keyif alıyorum, şarkılar ve kahkahalar benim için şüpheli yabancılara dönüştü. Yas, toz ve acı özlemlerden ibaret bir yaratığım artık. Bir zamanlar kalbimin olduğu yerde bir boşluk var şimdi.*

Karşısında oturan kadının yemek yerken çıkardığı sesler tahammül edilmez olmuştu. "Brienne, ben senin için uygun bir arkadaş değilim, istersen gidip kutlamalara katıl. Bir kupa bira iç ve Rymund'un arpıyla dans et."

"Ben kutlamalar için yaratılmamışım leydim." Büyük elleri siyah ekmek somunun ucunu kopardı, Brienne ne olduğunu unutmuş gibi ekmek parçasına baktı. "Eğer emrederseniz ben..."

Catelyn kızın huzursuzluğunu hissedebiliyordu. “Benden daha mutlu insanların arkadaşlığından keyif alabilirsin diye düşünmüştüm sadece.”

“Ben gayet iyiyim.” Kız, ekmeğini alabalığın kızartıldığı yağa bandırdı.

“Bu sabah bir kuş daha geldi.” Catelyn bunu neden söylediğini bilmiyordu. “Üstat beni hemen uyandırdı. Görevini yapıyordu ama bu nazikçe bir tavır değildi, hiç değildi.” Brienne’e söylemeye niyeti yoktu. Kendisinden ve Üstat Vyman’dan başka kimse bilmiyordu, zamanı gelene kadar da söylemeyecekti, zamanı gelene kadar...

Hangi zaman? Aptal kadın, bir sır olarak saklamak, bunun gerçekliğini azaltacak mı? Hiç bahsetmezsen, hiç konuşmazsan bir rüyaya mı dönüşecek, rüyadan çok, yarısı hatırlanan bir kâbusa? Ah, keşke tanrılar bu kadar merhametli olsaydı.

“Haberler Kral Topraklarından mı?” diye sordu Brienne.

“Keşke öyle olsaydı. Kuzgun, Cerwyn Kale’sinden, kale kumandanım Sör Rodrik’ten geldi.” *Kara kanatlar, kara haberler.* “Toplayabildiği bütün kuvveti toplamış ve kaleyi geri almak için Kışyarı’na gidiyormuş.” Bütün bunlar ne kadar önemsiz geliyordu şimdi. “Ama demiş ki... yazmış ki...”

“Leydim, ne oldu? Oğullarınızla ilgili bir haber mi?”

Ne kadar basit bir soruydu; keşke cevabı da o kadar basit olsaydı. Catelyn konuşmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlenmişti. “Benim Robb’dan başka oğlum yok.” Bu korkunç kelimeleri hıçkırmadan söylemeyi başarmıştı ve bunun için müteşekkirdi.

Brienne dehşetle ona bakıyordu. “Leydim?”

“Bran ve Rickon kaçmaya çalışmışlar ama Pelit Suyu’ndaki değirmende yakalanmışlar. Theon Greyjoy oğullarımın kafalarını Kışyarı’nın duvarlarına çakmış. On yaşından beri soframda oturan Theon Greyjoy.” *İşte söyledim, tanrılar beni affetsin. Söyledim ve gerçek oldu.*

Brienne’in yüzü ıslak bir bulanıklıktı. Masanın üstünden öne doğru uzandı ama parmakları Catelyn’in eline yaklaşınca durdu, bir dokunuşun hoş karşılanmayacağından korkar gibi. “Ben... söylenecek söz yok leydim. Benim iyi leydim. Oğullarınız... onlar şimdi tanrıların yanında.”

“Öyle mi?” dedi Catelyn sertçe. “Nasıl bir tanrı bunun olmasına izin verir?

Rickon daha bebekti. Böyle bir ölümü nasıl hak etmiş olabilir? Ve Bran... ben kuzeyden ayrılırken, düştüğü günden beri gözlerini açmamıştı. O uyanmadan geri dönmüş olmalıydım. Şimdi asla dönemeyeceğim ona, gülüşünü bir kez daha duyamayacağım.” Brienne’e avuçlarını gösterdi, parmaklarını. “Bu yara izleri... Bran yatağında uyurken boğazını kesmesi için bir adam gönderdiler. Oğlum o gün ölebilirdi, ben de öyle ama Bran’ın kurdu adamın boğazını parçaladı.” Bu, Catelyn’i bir an duraksattı. “Theon kurtları da öldürdü sanırım. Öldürmüş olmalı, aksi takdirde... Ulu kurtlar yanlarında olduğu sürece oğullarımın güvende olacağından emindim. Boz Rüzgâr’la Robb gibi. Ama kızlarımın kurtları yok artık.”

Konunun aniden değişmesi Brienne’i şaşırtmıştı. “Kızlarınız...”

“Sansa üç yaşındayken bile bir leydiydi; daima çok zarif ve insanları memnun etmeye hevesli. Şövalyelerin yiğitliklerini anlatan hikâyelerden daha çok sevdiği bir şey yoktu. İnsanlar yüzünün bana benzediğini söyler ama benim hiç olmadığım kadar güzel bir kadın olacak, bunu görmek çok kolay. Hizmetçisini gönderir, saçlarını kendim tarardım sık sık. Kızıl saçları var, benimkilerden daha açık, çok gür ve yumuşak... saçlarındaki kırmızılık meşalelerin ışığını yakalar ve bakır gibi ışıldar.

Ve Arya, evet... Ned’in ziyaretçileri avluya haber vermeden girdiklerinde onu ahırda çalışan çocuklardan biri sanırlardı. Arya bir mücadeleydi, bunu söylemek gerekir. Yarı oğlan çocuğu, yarı kurt yavrusu. Ona bir şeyi yasakla ve yasakladığın şey onun yüreğinin tutkusu olsun. Ned’in uzun yüzü vardı onda, kahverengi saçları her zaman bir kuş yuvası gibi görünürdü. Arya’yı bir leydi yapmaktan umudumu kesmiştim. Diğer kızlar oyuncak bebekler biriktirirken o yara kabukları biriktirirdi. Aklına gelen her şeyi söylerdi. O da ölmüş olmalı.” Bunu söylediğinde dev gibi bir el göğsünü sıkıyormuş gibi hissetti. “Hepsinin ölmesini istiyorum Brienne. Önce Theon Greyjoy, sonra Jaime Lannister, Cersei ve İblis, hepsi, hepsi. Ama kızlarım, kızlarım...”

“Kraliçe... onun da küçük bir kızı var,” dedi Brienne tuhaf bir sesle. “Ve oğulları da, sizinkilerle aynı yaşta, belki acır ve...”

“Kızlarımı zarar görmemiş bir halde geri mi gönderir?” Catelyn hüzünle gülümsedi. “Sen de tatlı bir masumiyet var çocuğum. Öyle olmasını dilerdim...

ama hayır. Robb kardeşlerinin intikamını alacak. Buz da ateş gibi, öldürür. Buz, Ned'in uzunkılıcıydı. Valyria çeliğinden dövülmüştü, binlerce katın haresiyle mühürlenmişti, o kadar keskindi ki dokunmaya korkardım. Buz'la kıyaslandığında Robb'un kılıcı bir sopa kadar kör kalır. Theon'un kafasını kesmek Robb için kolay olmayacak korkarım. Starklar cellat kullanmaz. Kılıcı, hükmü veren indirmelidir, derdi Ned her zaman ama bu görevi hiç sevmezdi. Ben seveceğim, ah, evet." Yaralı ellerine baktı. Açıp kapadı ellerini ve gözlerini yavaşça yukarı kaldırdı. "Ona şarap yolladım."

"Şarap?" Brienne'in kafası karışmıştı. "Robb'a mı? Yoksa... Theon Greyjoy'a mı?"

"Kral Katili'ne." Bu oyun Cleos Frey'de işe yaramıştı. *Umarım susamışsındır Jaime. Umarım boğazın kuru ve dardır.* "Benimle gelmeni istiyorum."

"Ben sizin emrinizdeyim leydim."

"Güzel." Catelyn birdenbire ayağa kalktı. "Sen kal, güzelce yemeğini bitir. Seni daha sonra çağırtacağım. Gece yarısında."

"O kadar geç vakitte mi leydim?"

"Zindanlar penceresiz, orada her saat aynı ve benim için bütün saatler gece yarısı." Catelyn salondan çıkarken ayak sesleri boşlukta yankılandı. Lord Hoster'ın çalışma odasına çıkarken dışarıdan gelen bağrışmaları duyuyordu, "Tully!" ve, "Bir kadeh! Genç ve cesur lord için bir kadeh!" *Babam ölmedi henüz,* diye bağırmak istedi Catelyn. *Oğullarım öldü ama babam yaşıyor, hepiniz kahrolun, o hâlâ sizin lordunuz.*

Lord Hoster derin uykudaydı. "Kısa zaman önce rüya şarabı içti leydim," dedi Üstat Vyman. "Ağrısı için. Burada olduğunuzu fark etmeyecek."

"Önemli değil," dedi Catelyn. *Canlıdan çok ölü, buna rağmen benim zavallı, tatlı oğullarımdan daha canlı.*

"Leydim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Belki bir uyku ilacı?"

"Teşekkür ederim üstat ama hayır. Yasımı uyuyarak geçirmeyeceğim. Bran ve Rickon daha iyisini hak ediyor. Gidip kutlamalara katılın, bir süre babamla kalacağım."

"Nasıl isterseniz leydim." Vyman reverans yapıp ayrıldı.

Lord Hoster sırtüstü yatıyordu, ağzı açıktı, nefesi hafifçe ıslık çalan bir iç çekişti. Bir eli yataktan aşağı sarkmıştı; bir deri bir kemikti, kırılgan ve solgundu ama sıcaktı. Parmaklarını babasının parmaklarının arasına geçirip kapadı. *Ne kadar sıkı tutarsam tutayım burada kalmasını sağlayamam,* diye düşündü kederle. *Gitmesine izin vermeliyim.* Ama parmakları açılmıyordu.

"Konuşacak kimsem yok baba," dedi. "Dua ediyorum ama tanrılar bana cevap vermiyor." Babasının elini hafifçe öptü. Teni ılıktı, şeffaf derisinin altındaki mavi damarlar nehirler gibi kollara ayrılmıştı. Dışarıda daha büyük nehirler akıyordu. Kırmızı Çatal ve Tökeztaş sonsuza kadar akacaktı ama babasının elindeki nehirler donacaktı. Akıntı çok yakında duracaktı. "Geçen gece, Lysa'yla birlikte Denizgözcüsü'nden geri dönerken kaybolduğumuz günü gördüm rüyamda. Hatırlıyor musun? Ortalığı tuhaf bir sis basmıştı ve biz kafilenin gerisinde kalmıştık. Her şey griydi, atımın burnunun ucundan geçen adımları bile göremiyordum. Yolu kaybetmiştik. Ağaçların dalları, önlerinden geçerken bizi yakalamak için uzanan cılız kollara benziyordu. Lysa ağlamaya başlamıştı ve sis benim haykırışlarımı yutuyor gibiydi. Ama Petyr nerede olduğumuzu biliyordu, geri dönüp bizi buldu...

Ama beni bulacak kimse yok şimdi, değil mi? Bu sefer yolumu kendim bulmak zorundayım ve bu zor, çok zor.

Stark sözünü hatırlayıp duruyorum. Kış geldi baba. Benim için. Benim için. Robb, Greyjoylar'la da savaşmak zorunda şimdi, Lannisterlar'la savaştığı gibi, peki ne uğruna? Altın bir şapka ve demir bir sandalye için mi? Toprak yeterince kanadı artık. Kızlarımı geri istiyorum, Robb'un kılıcını kenara bırakmasını, Walder Frey'in gösterişsiz kızlarından birini seçmesini, o kızın oğlumu mutlu etmesini ve ona oğullar vermesini istiyorum. Bran ve Rickon'u geri istiyorum. Ben..." Catelyn başını eğdi. "Ben," dedi bir kez daha ve sonra kelimeler onu terk etti.

Bir süre sonra mum eriyip söndü. Ay ışığı panjurların arasından süzülüp babasının yüzüne gümüşi çizgiler düşürdü. Babasının zahmetli soluklarının yumuşak fısıltılarını duyuyordu, nehirlerin sonsuz ve sert akışını, avludan yükselen bir aşk şarkısının belli belirsiz notalarını, çok hüzünlü ve çok tatlı. *"Sonbahar kadar kızıl bir kız sevdim,"* diye söyledi Rymund, *"saçlarında gün*

batımı.”

Catelyn şarkıların ne zaman bittiğini fark etmemişti bile. Saatler geçmişti ama Brienne kapıda göründüğünde sadece bir kalp atımı vakit geçmiş gibiydi. “Leydim,” dedi kız sessizce. “Gece yarısı geldi.”

Gece yarısı geldi baba, diye düşündü Catelyn, *ve ben görevimi yerine getirmeliyim.* Adamın elini bıraktı.

Gardiyan küçük, sinsi bir adamdı, burnu çatlak damarlarla doluydu. Onu bir maşrapa bira ve bir güvercin turtasının artıklarının üstüne eğilmiş halde buldular, sarhoştu. Şüpheli gözlerle kadınlara baktı. “Affınız için yalvarırım leydim ama Lord Edmure onun yazılı ve mühürlü izni olmadan kimsenin Kral Katili’nin yanına giremeyeceğini söyledi.”

“*Lord* Edmure? Babam öldü ve kimse bana söylemedi mi?”

Gardiyan dudaklarını yaladı. “Hayır leydim, bildiğim kadarıyla ölmedi.”

“Hücreyi açacaksın ya da benimle birlikte Lord Hoster’ın çalışma odasına gelip neden bana meydan okumayı uygun bulduğunu anlatacaksın.”

Adamın gözleri düştü. “Leydim nasıl emrederse.” Anahtarlar, adamın beline sarılı deri kuşağa asılmıştı. Kral Katili’nin hücresinin kapısına uyanı bulana dek bıyık altından söylenerek anahtarları karıştırdı.

“Birana geri dön ve bizi yalnız bırak,” diye emretti Catelyn. Alçak tavandaki kancaya bir yağ lambası asılmıştı. Lambayı alıp alevi yükseltti. “Brienne, beni kimse rahatsız etmesin.”

Brienne başıyla onaylayarak hücre kapısında durum aldı, eli kılıcının kabzasındaydı. “Bana ihtiyacınız olursa seslenin leydim.”

Catelyn demir ve ahşaptan yapılmış ağır kapıyı omzuyla iterek açtı ve kokuşmuş karanlığa doğru bir adım attı. Burası Nehirova’nın bağırsaklarıydı ve buna uygun kokuyordu. Ayaklarının altındaki eski kamışlar çıtırdıyordu. Duvarların rengi güherçile yamalarıyla bozulmuştu. Taşların arkasından Tökeztaş’ın belli belirsiz gümbürtüsünü duyabiliyordu. Lambanın ışığı, bir köşedeki bok dolu kovayı ve diğer köşedeki kambur şekli ortaya çıkardı. Şarap sürahisi kapının yanında duruyordu, dokunulmamıştı. *Bu oyun burada biter. Şarabı kendisi içmediği için gardiyana teşekkür etmeliyim belki de.*

Jaime yüzünü örtmek için ellerini kaldırdı, bileklerindeki zincirler şıngırdadı.

“Leydi Stark,” dedi kullanılmamaktan kalınlaşmış sesiyle. “Korkarım sizi karşılayacak durumda değilim.”

“Bana bakın sör.”

“Işık gözlerimi acıtıyor. Bir dakika bahşederseniz.” Fısıltılı Orman’da esir alındığından beri Jaime Lannister’ın ustura kullanmasına izin verilmemişti, kraliçenin bir zamanlar çok sevdiği o yüz sakallarla kaplıydı. Lambanın ışığında altın gibi parlayan tüyler yüzünden büyük ve sarı bir canavar gibi görünüyordu adam, zincirlere bağlıyken bile muhteşemdi. Kirli saçları sicimler ve düğümler halinde omuzlarına dökülüyordu, kıyafetleri bedeninde çürüyordu, yüzü solgun ve haraptı... buna rağmen adamın gücü ve güzelliği hâlâ aşikardı.

“Görüyorum ki size gönderdiğim şarabın tadına bakmamışsınız.”

“Böyle ani bir cömertlik şüphe uyandırdı.”

“Arzu ettiğim anda kafanızı alabilirim, sizi neden zehirlemek isteyeyim?”

“Zehirle gelen ölüm doğal görünebilir. Kafam basitçe yere düşerse bunu iddia etmek zor olur.” Kısık bakışlarını yerden kaldırdı. Kedi yeşili gözleri ışığa ağır ağır alışıyordu. “Oturmanızı teklif edebilirdim ama kardeşiniz bana bir sandalye vermeyi ihmal etti.”

“Gayet rahat ayakta durabilirim.”

“Öyle mi? Çok kötü göründüğünüzü söylemek zorundayım. Belki buradaki ışık yüzündendir.” Ayak ve el bilekleri iltihaplanmıştı, kelepçeler birbirine zincirliydi, bu yüzden ne ayağa kalkabiliyor ne de rahatça yatabiliyordu. Ayak bileklerindeki zincirler duvara çiviliydi. “Bileziklerim sizce yeterince ağır mı yoksa yenilerini eklemek için mi geldiniz? Eğer isterseniz onları sevimli bir şekilde şıngırdatabilirim.”

“Bunu kendiniz istediniz,” diye hatırlattı Catelyn. “Soyunuza ve rütbenize uygun bir kule hücresi vermiştik size. Karşılığını kaçmaya teşebbüs ederek ödediniz.”

“Hücre hücredir. Casterly Kayası’nın altındaki bazı hücrelerle kıyaslanınca benimki güneşli bir bahçeye benziyor. Bir gün onları size gösteririm belki.”

Korkuyorsa bile bunu çok iyi saklıyor, diye düşündü Catelyn. “Elleri ve ayakları zincirli bir adamın ağzında çok daha saygılı bir dil olmalı sör. Buraya tehdit edilmek için gelmedim.”

“Öyle mi? O halde benden zevk almak için geldiniz. Dul kadınların boş yataklarından bezdiği söylenir. Biz Kral Muhafızları asla evlenmemek için yemin ederiz ama ihtiyacınız olan şey buysa size hizmet edebilirim sanırım. Bize biraz şarap koyun, şu elbiseyi üstünüzden çıkarın, hoşuma gidecek mi bir bakalım.”

Catelyn tiksintiyle adama baktı. *Bunun kadar güzel ve bir o kadar aşağılık başka bir adam daha oldu mu hiç?* “Bunu oğlumun duyabileceği bir yerde söylerseniz, ölürsünüz.”

“Bunları taktığım sürece.” Jaime Lannister zincirlerini şıngırdattı. “Oğlunuzun teke tek bir dövüşte benimle karşılaşmaktan korktuğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Oğlum genç olabilir ama onun aptal olduğunu düşünürseniz çok yanılırsınız... ve bana öyle geliyor ki, arkanızda bir ordu varken bu kadar kolay meydan okuyamamıştınız.”

“Eski Kışyarı Kralları da annelerinin eteğinin altına saklanır mıydı?”

“Bundan sıkılmaya başladım sör. Bilmem gereken şeyler var.”

“Size neden herhangi bir şey söyleyeyim?”

“Hayatınızı kurtarmak için.”

“Ölümden korktuğumu mu sanıyorsunuz?” Bu fikir adamı eğlendirmiş gibiydi.

“Korkmalısınız. Günahlarınız, yedi cehennemin en derininde bir işkence yeri kazanmanızı sağlayacak, eğer tanrılar adaletliyse.”

“Hangi tanrılardan bahsediyorsunuz Leydi Catelyn? Kocanızın dua ettiği ağaçlardan mı? O tanrılar, kardeşim kafasını kestirirken kocanıza iyi hizmet ettiler mi?” Jaime kıkırdadı. “Eğer tanrılar varsa dünya neden bunca acıyla ve adaletsizlikle dolu?”

“Sizin gibi adamlar yüzünden.”

“Benim gibi adamlar yok. Sadece ben varım.”

Burada kibirden, gururdan ve çılgın bir adamın beyhude cesaretinden başka bir şey yok. Nefesimi boşa harcıyorum. Bir zamanlar içinde bir parça onur varsa bile çoktan ölmüş. “Demek benimle konuşmayacaksınız, öyle olsun. Şarabı için ya da şarap kabına işeyin sör, benim için fark etmez.”

Catelyn kapının tokmağını tuttuğunda, “Leydi Stark,” dedi Jaime. Catelyn döndü, bekledi. “Bu rutubette her şey paslanıyor,” diye devam etti Jaime. “Bir adamın nezaketi bile. Gitmeyin, size istediğiniz cevapları vereceğim... bir bedel karşılığında.”

Hiç utanması yok. “Tutsaklar bedel belirleyemez.”

“Ah, benimkini oldukça makul bulacaksınız. Gardiyanınız bana iğrenç yalanlardan başka bir şey anlatmıyor ve onlar bile tutarsız, bir gün Cersei’nin derisinin yüzüldüğünü söylüyor ertesi gün babamınkinin. Siz benim sorularımı cevaplayın, ben de sizinkileri.”

“Gerçekleri mi?”

“Ah, istediğiniz *gerçekler* mi? Tyrion, insanın her zaman gerçeklere aç olduğunu iddia ettiğini ama gerçeğin tadını çok ender beğendiğini söyler.”

“Söyleyeceğiniz her şeyi duyabilecek kadar güçlüyüm.”

“O halde nasıl isterseniz. Ama önce, nezaket gösterirseniz... şarap. Boğazım çok kuru.”

Catelyn lambayı kapıya astı ve kupayla sürahiyi yakına getirdi. Jaime şarabı yutmadan önce ağzının içinde çalkaladı. “Ekşi ve adi,” dedi, “ama iş görür.” Sırtını tekrar duvara dayadı, dizlerini göğsüne çekti ve Catelyn’e baktı. “İlk sorunuz Leydi Stark?”

Bu oyunun ne kadar süreceğini kestiremeyen Catelyn hiç vakit kaybetmedi. “Joffrey’nin babası siz misiniz?”

“Yalnızca cevaplarını bildiğiniz soruları soruyorsunuz.”

“Sizin ağzınızdan duymak istiyorum.”

Adam omuz silkti. “Joffrey benden. Cersei’nin diğer yavruları gibi, sanırım.”

“Kız kardeşinizin sevgiliniz olduğunu kabul ediyorsunuz?”

“Kardeşimi her zaman sevdim. Bana iki cevap borçlusunuz. Bütün akrabalarım hâlâ hayatta mı?”

“Sör Stafford Lannister’ın Öküzağzı’nda öldürüldüğünü duydum.”

Jaime etkilenmemişti. “Kız kardeşim ona Ahmak Amca derdi. Beni Cersei ve Tyrion ilgilendiriyor ve lord babam.”

“Sağlar, üçü de.” *Ama uzun zaman için değil, tanrılar merhametliyse.*

Jaime biraz daha şarap içti. “Diğer sorunuzu sorun.”

Catelyn, bir sonraki sorusuna yalandan başka bir şeyle cevap vermeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordu. “Oğlum Bran nasıl düştü?”

“Onu pencereden aşağı attım.”

Bunu söyleyişindeki rahatlık Catelyn’in sesini bir an için alıp götürdü. *Bir bıçağım olsaydı onu şu an öldürürdüm,* diye düşündü, sonra kızlarını hatırladı. “Siz bir şövalyeydiniz, masum ve zayıfları korumak için yemin etmiştiniz,” derken boğazı sıkıştı.

“Yeterince zayıftı ama o kadar masum değildi belki de. Bizi gözetliyordu.”

“Bran kimseyi gözetlemezdi.”

“O zaman şu kıymetli tanrılarınızı suçlayın, çocuğu o pencereye getirip asla görmemesi gereken bir şeyi görmesini sağlayan kimdi?”

“*Tanrıları* mı suçlayayım?” dedi Catelyn inanamayarak. “Oğlumu aşağı iten sizin ellerinizdi. Onun ölmesini istediniz.”

Jaime’nin zincirleri hafifçe şıngırdadı. “Çocukları nadiren daha sağlıklı olmaları için pencerelerden aşağı fırlatırım. Evet, onun ölmesini istedim.”

“Ve ölmediğinde tehlikenin her zamankinden çok daha büyük olduğunu biliyordunuz, Bran’ın bir daha asla uyanmayacağından emin olmak için köpeğinize bir kese gümüş verdiniz.”

“Öyle mi yaptım?” Jaime kupasını kaldırıp büyük bir yudum şarap içti. “Bununla ilgili konuştuğumuzu inkâr etmeyeceğim ama siz gece gündüz çocuğun yanındaydınız, üstadınız ve Lord Eddard da sık sık yanına gidiyordu, ayrıca muhafızlar vardı ve hatta şu kahrolası ulu kurtlar... Kışyarı’nın yarısını boylu boyunca geçmem gerekirdi. Hem, çocuk kendi kendine ölecekmiş gibi görünürken neden zahmet edecektim ki?”

“Bana yalan söylerseniz bu görüşme biter.” Catelyn parmaklarını ve avuçlarını göstermek için ellerini uzattı. “Bu yara izlerini Bran’ın boğazını kesmeye gelen adam bıraktı bana. O adamın gönderilmesinde bir rolünüz olmadığı dair yemin eder misiniz?”

“Lannister onurum üstüne.”

“Sizin Lannister onurunuz *bundan* daha kıymetsiz.” Bok kovasını tekmeleyip devirdi. Leş kokulu kahverengi pislik hücrenin zeminine yayıldı, samanların içine işledi.

Jaime Lannister zincirlerinin izin verdiği ölçüde pislikten uzaklaştı. “Boktan bir onurum olabilir gerçekten, bunu inkâr etmeyeceğim ama benim yerime öldürecek birini tutmadım ben, hiçbir zaman. Neye isterseniz ona inanın Leydi Stark ama Bran’ın ölmesini isteseydim onu kendi ellerimle katlederdim.”

Tanrılar merhamet edin, doğruyu söylüyor. “Katili siz göndermediyseniz, kız kardeşiniz gönderdi.”

“Öyle olsaydı bilirdim. Cersei benden hiçbir şey saklamaz.”

“O halde İblis’ti.”

“Tyrion sizin Bran’ınız kadar masum. O kimsenin penceresine tırmanıp casusluk yapmıyordu.”

“Peki suikastçinin elinde neden onun hançeri vardı?”

“Nasıl bir hançer?”

“Uzundu,” dedi Catelyn ellerini birbirinden ayırarak, “sadeydi ama işçiliği iyiydi, Valyria çeliğinden bıçağı ve ejderha kemiğinden kabzası vardı. Kardeşiniz o hançeri, Prens Joffrey’nin isim günü için düzenlenen turnuvada Lord Baelish’ten kazanmış.”

Lannister şarap doldurdu, içti, doldurdu, kupaya baktı. “Bu şarap içtikçe daha kaliteli oluyor sanki. O hançeri hatırlıyor gibiyim, şimdi siz de tarif edince. Kazanmış, dediniz. Nasıl?”

“Çiçek Şövalyesi’yle yaptığınız mızrak müsabakasında sizin üzerinize bahis oynamış.” Catelyn kendi sözlerini duyunca yanlış anlattığını fark etti. “Hayır... tam tersi.”

“Tyrion müsabakalarda daima benim üzerime bahis oynar,” dedi Jaime, “ama o gün Sör Loras beni atımdan düşürdü. Bir talihsizlik. Delikanlıyı hafife aldım ama o kadar önemli değil. Kardeşim ortaya her ne koyduysa kaybetti... fakat hançerin el değiştirdiği doğru, şimdi hatırlıyorum. Robert o hançeri ziyafet gecesi göstermişti bana. Majesteleri yaralarıma tuz basmaktan hoşlanırdı, özellikle de sarhoşken. Ne zaman sarhoş değildi ki?”

Ay Dağları’dan geçerlerken Tyrion Lannister da hemen hemen aynı şeyleri anlatmıştı, Catelyn hatırlıyordu. Adama inanmamıştı. Petyr tam tersine yemin etmişti. Catelyn için neredeyse bir kardeş olan Petyr, onu çok seven, elini tutmak için düello yapan Petyr... buna rağmen, Jaime ve Tyrion aynı hikâyeyi

anlatıyorlarsa, bunun anlamı neydi? İki kardeş, bir yıldan uzun zaman önce Kışyarı'ndan ayrıldıklarından beri birbirlerini görmemişlerdi. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsunuz?" Burada bir yerde bir tuzak vardı.

"Çok kıymetli yumurcağınızı pencereden aşağı ittiğimi kabul ettim, bu hançerle ilgili yalan söylemek bana ne kazandırır?" Bir kupa şarabı daha midesine indirdi. "İstediğinize inanın. İnsanların benim hakkımda ne söylediğini umursamaktan vazgeçtim. Ve sıra bende. Robert'ın kardeşleri araziye çıktı mı?"

"Çıktılar."

"Bu çok kısa bir yanıt. Bana daha fazlasını verin yoksa bir sonraki cevabım aynı derecede kısa olur."

"Stannis, Kral Toprakları'na yürüyor," dedi Catelyn isteksizce. "Renly öldü, Acı Köprü'de ağabeyi tarafından katledildi, anlayamadığım bir kara büyü marifetiyle."

"Yazık olmuş," dedi Jaime. "Renly'den hoşlanırdım ama Stannis bambaşka bir hikâye. Tyrelller kimin tarafını tuttu?"

"Önce Renly'nin. Şimdi, bilemem."

"Oğlunuz kendini çok yalnız hissediyor olmalı."

"Robb birkaç gün önce on altı yaşına girdi... yetişkin bir erkek ve bir kral. Girdiği bütün mücadeleleri kazandı. Ondan gelen son haber, Sarpkaya'yı Westerlingler'den aldığıydı."

"Henüz babamla karşılaşmadı, değil mi?"

"Karşılaştığında onu bozguna uğratacak. Tıpkı sizi uğrattığı gibi."

"Beni gafil avladı. Bir korkağın kandırmacası."

"Kandırmacalardan bahsetmeye cesaret edebiliyor musunuz siz? Kardeşiniz Tyrion elçi kılığına girmiş katiller yolladı, barış sancağı altında."

"Bu hücrede yatan sizin oğullarınızdan biri olsaydı, erkek kardeşleri onun için aynısı yapmaz mıydı?"

Benim oğlumun hiç erkek kardeşi yok, diye düşündü Catelyn ama acısını böyle bir yaratıkla paylaşmayacaktı.

Jaime biraz daha şarap içti. "Onur tehlikedeyken bir kardeşin hayatının ne önemi var, ha?" Bir yudum daha. "Tyrion, oğlunuzun beni fidye karşılığında geri vermeyeceğini bilecek kadar zeki."

Catelyn bunu inkâr edemezdi. “Robb’un sancak beyleri sizin ölünüzü görmeyi tercih ediyor. Özellikle Rickard Karstark. Fısıltılı Orman’da iki oğlunu katlettiniz.”

“Güneş ışıklı sancakları olan iki delikanlı mı?” Jaime omuzlarını silkti. “Doğrusunu isterseniz katletmeye çalıştığım kişi sizin oğlunuzdu. O ikisi araya girdi. Onları adil bir dövüşte öldürdüm, mücadelenin ateşiyle. Herhangi bir şövalye aynı şeyi yapardı.”

“Ettiğiniz bütün yeminleri bozmuşken kendinize nasıl şövalye diyebilirsiniz hâlâ?”

Jaime kupasını doldurmak için sürahiye uzandı. “Çok fazla yemin... sizi yeminlere zorluyorlar, yeminler, yeminler... Kralı savun. Krala itaat et. Kralın sırlarını sakla, emirlerini yerine getir. Onun canına karşılık seninki. Ama babana itaat et. Kız kardeşini sev. Masumu koru. Zayıfı savun. Tanrılara saygı duy. Kanunlara uy. Çok fazla. Ne yaparsan yap bir yemin ya da öbürü bozuluyor.” Büyük bir yudum şarap alıp bir an için gözlerini kapadı, sırtını duvardaki güherçile yamasına dayadı. “Ben beyaz pelerini giyen en genç adamdım.”

“Ve temsil ettiği her şeye ihanet eden en genç adam, Kral Katili.”

“Kral Katili,” diye telaffuz etti dikkatlice. “Hem de ne kraldı!” Kupasını kaldırdı. “Aerys Targaryen’a, Hanedanından Bu İsimle Anılan İkinci Kral, Yedi Krallık Lordu, Diyar’ın Koruyucusu. Ve onun boğazını kesen kılıca. *Altın* bir kılıçtı, bilmiyorsunuz. Kralın kanı bıçağa kıpkırmızı akana dek. Lannister renkleri, kırmızı ve altın.”

Jaime gülerken Catelyn şarabın işe yaradığını fark etti; adam sürahinin çoğunu içmişti, sarhoştu. “Sadece sizin gibi bir adam böyle bir fiille gurur duyabilir.”

“Size söylemiştim, benim gibi bir adam yok. Cevap verin Leydi Stark... Sevgili Ned’iniz babasının nasıl öldüğünü anlattı mı size? Ya da kardeşinin?”

“Brandon’ı babasının gözlerinin önünde boğdular ve ardından Lord Rickard’ı da öldürdüler.” Bu çirkin bir hikâyeydi ve on altı yıl öncesine aitti. Neden soruyordu ki?

“Öldürdüler, evet, ama *nasıl?*”

“Kordonla ya da baltayla, sanırım.”

Jaime bir yudum içti, ağzını sildi. “Ned’in sizi korumaya çalıştığı besbelli. Bir bakire olmasa da gencecik tatlı bir gelin. Pekala, gerçeği istediniz. Sorun bana. Bir pazarlık yaptık, sizden hiçbir şey saklayamam. Sorun.”

“Ölü ölüdür.” *Bunu bilmek istemiyorum.*

“Brandon ağabeyinden farklıydı, öyle değil mi? Onun damarlarında buzlu su yerine kan akıyordu. Daha çok benim gibiydi.”

“Brandon size hiç benzemiyordu.”

“Eğer öyle diyorsanız. İkiniz evlenecektiniz.”

“Nehirova’ya doğru yola çıkmıştı ama...” bu konudan bahsetmek bunca yıl sonra bile boğazının sıkışmasına sebep oluyordu, garipti. “...Leydi Lyanna’yı duyduğunda buraya gelmek yerine Kral Toprakları’na gitti. Aceleyle verilmiş cüretkâr bir karardı.” Haberler Nehirova’ya ulaştığında kendi babasının nasıl öfkelendiğini hatırlıyordu Catelyn. *Yiğit aptal*, demişti Brandan için.

Jaime son yarım kupa şarabı aldı. “Birkaç dostuyla birlikte Kızıl Kale’ye girdi ve Prens Rhaegar’ı dışarı çıkıp ölüme çağırdı. Ama Rhaegar kalede değildi. Aerys, oğluna karşı ölüm planı yapmak suçuyla hepsinin tutuklanması için muhafızlarını gönderdi. Diğerleri de lordların oğulları gibi görünmüştü bana.”

“Ethan Glover, Brandon’ın yaveriydi,” dedi Catelyn. “Sadece o sağ kurtuldu. Diğerleri Jeffory Mallister, Kyle Royce ve Elbert Arryn, Jon’un yeğeni ve vârisi.” Bunca sene sonra isimleri hatırlaması tuhaftı. “Aerys onları vatan hainliğiyle suçladı ve suçun hesabını vermeleri için babalarını konseye çağırdı, oğullarını rehin olarak tutuyordu. Adamlar geldiğinde Aerys bir yargılama yapmadan hepsini öldürttü. Hem babaları hem oğulları.”

“Yargılama vardı. Bir çeşit. Lord Rickard dövüşle yargılanma talep etti ve kral bu isteği yerine getirdi. Stark, Kral Muhafızları’ndan biriyle dövüşeceğini düşünerek zırhını kuşandı. Belki de benimle. Ama onu taht odasına götürüp kirişlere astılar, Aerys’in alev kehanetçilerinden ikisi adamın altında bir ateş tutuşturdu. Kral, Targaryen Hanedanı adına dövüşecek şövalyenin ateş olduğunu söyledi Stark’a. Yani, Lord Rickard’ın vatan hainliğinden suçsuz olduğunu kanıtlamak için yapması gereken tek şey... yanmamaktı.

Ateş alevlendiğinde Brandan içeri getirildi. Elleri arkasına zincirlenmişti. Boğazına ıslak bir deri kordon bağlanmıştı; kordonun ucu, kralın Tyrosh’tan

getirttiği bir alete bağlanmıştı. Bacakları serbestti ve uzunkılıcı yere, uzanamayacağı bir noktaya yerleştirilmişti.

Alev kehanetçileri Lord Rickard'ı ağır ağır kızarttılar, iyi ve sabit bir sıcaklık elde etmek için ateşin etrafına taşlar dizip, yellediler. Lordun pelerini tutuştu önce, sonra cübbesi, az zaman sonra üstünde küllerden ve metalden başka bir şey yoktu. Artık pişmeye başlayacağını söyledi Aerys... oğlu onu kurtarmazsa. Brandan denedi ama o debelendikçe boğazına sarılı kordon daha da daraldı. Sonunda kendi kendini boğdu.

Lord Rickard'a gelince, ölmeden önce göğüs kalkanının çeliği kiraz kırmızısına dönmüştü ve mahmuzlarındaki altın eriyip ateşe damlamaya başlamıştı. Ben, beyaz zırhımın ve pelerinimin içinde Demir Taht'ın ayağında duruyordum, kafam Cersei'yle doluydu. Daha sonra bizzat Gerold Hightower beni kenara çekti ve dedi ki, 'Sen kralı korumak için yemin ettin, onu yargılamak için değil.' O, Beyaz Boğa'ydı, sonuna kadar sadık ve benden daha iyi bir adam, bu doğru."

"Aerys..." Catelyn boğazındaki ödün tadını alabiliyordu. Hikâye öyle iğrençti ki doğru olduğunu düşündü. "Aerys deliydi, bunu bütün diyar biliyordu ama onu Brandan Stark'ın intikamını almak için öldürdüğünüze inanmamı istiyorsanız..."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Starklar'ın benim için hiçbir anlamı yoktu. İtiraf etmeliyim ki asla yapmadığım bir iyilik için biri tarafından sevilirken, birçok insanın yaptığım en iyi şey yüzünden benden nefret etmesini tuhaftan da öte buluyorum. Robert'ın taç giyme töreni sırasında Yüce Üstat Pycelle ve hadım Varys'le birlikte diz çöktürüldüm, böylece kral, bizleri hizmetine almadan önce işlediğimiz suçları *affedebilecekti.* Ned'inize gelince, Aerys'i katleden elleri öpmesi gerekirdi ama Robert'ın tahtında otururken yakaladığı popoyu aşağılamayı tercih etti. Bence Ned Stark, Robert'ı kardeşinden ve babasından daha çok sevdi... hatta sizden çok leydim. Robert'a bir kez bile ihanet etmedi, öyle değil mi?" Jaime sarhoş bir kahkaha attı. "Hadi Leydi Stark, bütün bunları korkunç şekilde eğlenceli bulmuyor musunuz?"

"Sizinle ilgili hiçbir şeyi eğlenceli bulmuyorum, Kral Katili."

"Yine o isim. Düşündüm de, sizi düzmeyeceğim sanırım, önce Serçeparmak

yapmıştı bunu, değil mi? Ben asla başka bir adamın artıklarını yemem. Ayrıca, tatlı kardeşimin yarısı kadar bile güzel değilsiniz.” Gülümsemesi kesildi. “Cersei’den başka hiçbir kadınla asla yatmadım. Ben, sizin Ned’inizden daha sadık bir adamdım, kendime göre. Zavallı, ölü Ned. Onur şimdi kimin umurunda, sorarım size? Piçinin adı neydi?”

Catelyn bir adım geri çekildi. “*Brienne.*”

“Hayır, bu değildi.” Jaime Lannister sürahiyi baş aşağı çevirdi. Yüzüne şarap damladı, kan kadar parlak. “‘Kar’dı. Ne kadar beyaz bir isim... Kral Muhafızları’nda o sevimli yeminlerimizi ederken bize giydirdikleri sevimli pelerinlerimiz gibi.”

Brienne hücrenin kapısını açtı ve içeri girdi. “Beni mi çağırdınız leydim?”

“Bana kılıcını ver.” Catelyn elini uzattı.

Theon

Gökyüzü bir kasvet bulutuydu. Orman ölü ve donuktu. Theon koşarken kökler ayağına dolanıyor, çıplak dallar yüzünü kamçılayıp yanaklarında ince kan şeritleri bırakıyordu. Umursamadan, nefes nefese atıldı, buz saçakları parçalara ayrılıp önünde uçuştu. *Merhamet,* diye hıçkırdı. Kanını donduran, tüyler ürpertici bir uluma sesi geliyordu arkasından. *Merhamet, merhamet.* Omzunun üstünden arkasına bakınca yaklaştıklarını gördü; at büyüklüğünde devasa kurtlardı, başları küçük çocukların başlarıydı. *Ah, merhamet, merhamet.* Ağızlarından damlayan zift kadar kara kan, düştüğü karlı zeminde delikler açıyordu. Her adımda biraz daha yaklaşıyorlardı. Theon daha hızlı koşmaya çalıştı ama bacakları ona itaat etmiyordu. Bütün ağaçların yüzleri vardı, ona gülüyorlardı. Uluma tekrar duyuldu. Arkasındaki canavarların sıcak nefeslerinin kokusunu alabiliyordu, kükürt ve çürüme kokusuydu. *Onlar öldü, öldü, onların öldüğünü gördüm,* diye bağırmaya çalıştı. *Kafalarının katrana batırıldığını gördüm,* ama ağzını açtığında bir inleme çıktı yalnızca ve sonra bir şey ona dokundu, döndü, bağırdı...

...yatağının başındaki hançeri almak için debelendi ama sadece yere düşürmeyi başarabildi. Wex kenara kaçtı. Leş, dilsizin arkasında duruyordu, yüzü elindeki mumun ışığıyla aydınlanmıştı. “Ne?” Theon çığlık attı. *Merhamet.* “Ne istiyorsun? Neden odamdasın? *Neden?*”

“Lord prensim,” dedi Leş, “ablanız Kışyarı’na geldi. Varır varmaz haber verilmesini istemiştiniz.”

“Geç bile kaldı,” diye mırıldandı Theon parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. Asha’nın onu kaderiyle baş başa bırakmaya niyetli olduğundan korkmaya başlamıştı. *Merhamet.* Pencereden dışarı baktı, şafağın ilk solgun ışıkları Kışyarı’nın kulelerine dokunmaya başlamıştı. “Nerede?”

“Lorren, onu ve adamlarını kahvaltı etmeleri için Büyük Salon’a götürdü. Ablanızı şimdi mi göreceksiniz?”

“Evet.” Theon battaniyeleri attı. Ateş köze dönüşmüştü. “Wex, sıcak su.”

Asha'nın onu böyle darmadağın ve ter içinde görmesine izin veremezdi. *Çocuk yüzlü kurtlar...* Titredi. "Panjurları kapatın." Yatak odası, rüyasındaki orman kadar soğuktu.

Son zamanlarda bütün rüyaları soğuktu ve her biri, bir öncekinden daha korkunçtu. Geçen gece rüyasında o değirmendeydi yine, dizlerinin üstüne çökmüş ölüleri giydiriyordu. Cesetlerin kolları ve bacakları çoktan katılaşmıştı, Theon yarı donmuş parmaklarıyla pantolonlarını çekiştirip bağcıklarını bağlarken, kürk kaplı çizmelerini bükülmeyen ayaklarına giydirmeye çalışırken ve bir karış bellerine kemerlerini takarken huysuzca direniyor gibiydiler. "İstediğim bu değildi," dedi onlara, işini yaparken. "Bana başka seçenek bırakmadılar." Cesetler cevap vermedi, sadece daha da soğuyup ağırlaştılar.

Bir önceki gece değirmencinin karısı vardı rüyasında. Theon kadının adını unutmuştu ama vücudunu hatırladı; yumuşak yastık gibi göğüslerini, karnındaki çatlaklarını, onu becerirken Theon'un sırtına geçirdiği tırnaklarını. Geçen gece rüyasında bir kez daha o kadınla yataktaydı ama bu sefer hem yukarıda hem *aşağıda* dişleri vardı kadının, Theon'un boğazını parçalarken, aynı anda erkekliğini kemiriyordu. Çılgınlıktı. Onun da öldüğünü görmüştü Theon. Merhamet için Theon'a yalvarırken Gelmarr tek balta darbesiyle kesmişti kadını. *Beni rahat bırak kadın. Seni öldüren Gelmarr'dı, ben değil. Ve o da öldü.* Gelmarr, Theon'un uykularına dadanmıyordu en azından.

Wex suyu getirdiğinde rüya geri çekildi. Theon teri ve uykuyu vücudundan temizleyip, oyalana oyalana giyinmeye başladı. Asha onu yeterince bekletmişti; şimdi bekleme sırası ondaydı. Siyah ve altın çizgili ipek bir tunik ve gümüş düğmeli bir deri yelek seçti... ama sonra, sefil ablasının güzellikten çok bıçaklardan etkilendiğini hatırladı. Küfür ederek kıyafetlerini yırtarcasına çıkarıp baştan giyindi; keçeli siyah yün ve örgü zırh. Babasının sofrasında ablası tarafından küçük düşürüldüğü geceyi düşünürken kemerine bir kılıç ve bir hançer astı. *Daha emzikteki bebeği, evet. Pekâlâ, benim de bir bıçağım var ve onu kullanmayı biliyorum.*

En son tacını taktı; kara elmas parçaları ve altın yumrularıyla süslenmiş, parmak kadar ince, soğuk, demir bir çember. Şekilsiz ve çirkindi ama yapacak bir şey yoktu. Mikken mezara gömülmüş yatıyordu ve yeni demir ustası ancak

nallarla ve çivilerle uğraşacak kadar yetenekliydi. Theon, bunun sadece bir prens tacı olduğunu hatırlayarak kendini avuttu. Kral olduğu zaman çok daha güzel bir taç takacaktı.

Leş, Urzen ve Kromm'la birlikte kapının dışında bekliyordu. Theon onlarla beraber yola koyuldu. Son günlerde her yere muhafızlarıyla gidiyordu, tuvalete bile. Kışyarı onun ölmesini istiyordu. Pelit Suyu'ndan döndükleri gece, Gaddar Gelmarr merdivenlerden yuvarlanmış ve boynunu kırmıştı. Ertesi gün Aggar, boğazı bir kulağından ötekine kadar kesilmiş halde bulunmuştu. Gynir Kırmızıburun öyle korkuyordu ki şarap içmez olmuştu, zırhını, boyunluğunu, miğferini giyip uyuyordu. Barınaktaki en gürültücü köpeği, uyuduğu yere yaklaşan biri olursa havlayarak uyarması için sahiplenmişti. Bir sabah bütün kale küçük köpeğin çılgın havlamalarıyla uyandı. Hayvan kuyunun etrafında dönüp duruyordu. Kırmızıburun kuyuda yüzüyordu, boğulmuştu.

Theon bu cinayetlerin cezasız kalmasına izin veremezdi. Farlen herkes kadar şüpheliydi, Theon kararını verdi, onu suçlu ilan etti ve ölüme mahkûm etti. Bu bile ters gitmişti. Farlen kütüğün önünde diz çökerken, "Benim lordum Eddard cezayı her zaman kendi eliyle infaz ederdi," dedi. Theon ya baltayı alacaktı ya da zayıf görünecekti. Elleri terliyordu, baltanın sapı avuçlarının içinde kaydı ve ilk darbesi Farlen'ın omuzlarının arasına indi. Bütün kasları ve kemiği geçip başı vücuttan ayırmak için üç darbe daha gerekmişti, iş bittikten sonra kendini hasta hissediyordu Theon. Farlen'la birlikte şarap içip tazılardan ve avdan bahsettikleri bütün o vakitleri hatırlamıştı. *Başka seçeneğim yoktu,* diye bağırmak istedi cesede. *Demirdoğumlular sır tutmayı bilmez, ölmek zorundaydılar ve biri suçu üstlenmeliydi.* Adamı daha temiz bir şekilde öldürmüş olmayı dilerdi. Bir adamın başını uçurmak için tek darbeden fazlasına asla ihtiyaç duymazdı Ned Stark.

Farlen'ın ölümünden sonra cinayetler durmuştu ama buna rağmen Theon'un adamları huzursuz ve kaygılıydı. "Bir mücadele sırasında korku nedir bilmezler," dedi Kara Lorren, "ama çamaşırcı kadının seni öpmeye mi yoksa öldürmeye mi niyetli olduğunu, biracı çocuğun kupana bira mı zehir mi koyduğunu bilemeden düşmanın içinde yaşamak başka bir mesele. Buradan gitsek iyi olur."

"Ben Kışyarı Prensi'yim!" diye bağırdı Theon. "Burası benim makamım,

beni hiçbir adam buradan kaçıramaz. Hayır. Ve hiçbir kadın!”

Asha. Bu onun işiydi. Benim tatlı, öz ablam, Ötekiler onu bir kılıçla becersin. Theon’un ölmesini istiyordu. Böylece babalarının veliahtı olmak için kardeşinin yerini çalabilecekti. Theon’un gönderdiği bütün acil emirleri bu yüzden duymazdan gelmiş, onu burada çürümeye bırakmıştı.

Theon ablasını Starklar’ın yüksek koltuğunda, bir horozu elleriyle parçalarken buldu. Salon, Asha’nın adamlarının sesleriyle çınlıyordu, Theon’un adamlarıyla birlikte içerken hikâyeler anlatıyorlardı. O kadar fazla gürültü yapıyorlardı ki Theon’un girişi kimsenin dikkatini çekmedi. “Diğerleri nerede?” diye sordu Leş’e. Masalarda elliden fazla adam yoktu ve çoğu Theon’un adamlarıydı. Kışyarı’nın Büyük Salon’unda bu sayının on katı oturabilirdi.

“Bütün adamları bu kadar lord prensim.”

“*Bütün...* kaç kişi getirmiş?”

“Saydığım kadarıyla yirmi.”

Theon Greyjoy ablasının yayıldığı yere doğru yürüdü. Asha adamlarından birinin anlattığı bir şeye gülüyordu ama kardeşinin geldiğini görünce sustu. “İşte Kışyarı Prensi.” Salonda gezinen köpeklerden birine bir kemik attı. Şahin burnunun altındaki ağzı alaycı bir sırıtmayla çarpılmıştı. “Yoksa Aptallar Prensi mı?”

“Kıskançlık bir kadını hasta eder.”

Asha parmaklarındaki yağı emdi. Bir tutam siyah saç gözlerinin üstüne düştü. Adamları bira ve et için bağırıyordu. O kadar az olmalarına rağmen epey gürültü çıkarıyorlardı. “Kıskançlık mı Theon?”

“Buna başka ne isim verebilirsin? Kışyarı’nı otuz adamla bir gecede ele geçirdim. Senin Derinorman Kalesi’ni alabilmen için bin adam ve bir ay dönümü gerekti.”

“Evet, ben senin kadar büyük bir savaşçı değilim kardeşim.” Kupasındaki biranın yarısını bir dikişte içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Kapıların üstündeki kafaları gördüm. Bana doğruyu söyle, en korkunç dövüşü hangisiyle yaptın, sakatla mı bebekle mi?”

Theon kanının yüzüne yürüdüğünü hissedebiliyordu. O kafalar onu mutlu etmiyordu, çocukların başsız bedenlerini kalenin önünde sergilemek de

etmemişti. Yaşlı Dadı, dişsiz ve yumuşak ağzını hiç ses çıkarmadan açıp kapamıştı, Farlen tazıları gibi hırlayarak Theon'un üstüne atılmıştı, Urzen ve Cadwyl mızraklarının sapıyla adamı şuursuzca dövmek zorunda kalmışlardı. Sineklerle dolu cesetlere bakarken, *Buraya nasıl geldim ben?* diye düşündüğünü hatırladı Theon.

Sadece Üstat Luwin cesetlere yaklaşacak gücü bulmuştu. Taş yüzlü, küçük, gri adam, çocukların başlarını bedenlerine dikmesine izin vermesi için Theon'a yalvarmıştı. Böylece diğer ölü Starklar'la birlikte mahzen mezarlarda yatabilirlerdi.

"Hayır," dedi Theon. "Mahzen mezar olmaz."

"Ama neden lordum? Size zarar veremeyecekleri ortada. Oraya aitler. Bütün Stark kemikleri..."

"*Hayır,* dedim." Kafaları duvardaki kazıklara geçirmesi gerekiyordu ama başsız bedenleri daha o gün yaktı, güzel giysileriyle beraber. Daha sonra erimiş gümüş cürufunu ve çatlak oltu taşını almak için küllerin ve kemiklerin yanına diz çöktü; bir zamanlar Bran'a ait olan kurt başı şeklindeki broştan geri kalanlar hâlâ Theon'daydı.

"Bran ve Rickon'a cömert davrandım," dedi ablasına. "Kendi kaderlerini kendileri yazdılar."

"Hepimiz gibi küçük kardeşim."

Theon'ın sabrı tükenmişti. "Bana sadece yirmi adam getirmişken Kışyarı'nı nasıl elimde tutmamı bekliyorsun?"

"On," diye düzeltti Asha. "Diğerleri benimle birlikte geri dönüyor. Öz ablanın, ormanın tehlikelerini muhafızsız bir halde göğüslemesini istemezsin, öyle değil mi? Karanlıkta dolaşan ulu kurtlar var." Büyük taş koltuktan ayrılıp ayağa kalktı. "Gel, özel olarak konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Haklıydı, Theon bunu biliyordu ama bu kararı onun vermesine öfkelenmişti. *Salona hiç gelmemeliydim,* diye düşündü. *Onu huzuruma çağırtmalıydım.*

Bunun için geçti artık. Asha'yı Ned Stark'ın çalışma odasına götürmekten başka seçeneği yoktu. Odada, sönmüş ateşin küllerinin önünde patladı, "Dagmer, Torrhen Kalesi'ndeki mücadeleyi kaybetti..."

"Yaşlı kale kumandanı Dagmer'ın kalkan duvarını kırdı, evet," dedi Asha

sakince. “Ne bekliyordun? Şu Sör Rodrik, Yarıkçene’nin aksine araziyi avcunun içi gibi biliyordu ve kuzeyli adamların çoğu atlıydı. Demirdoğumlular, zırhlı atların hücumu karşısında duracak disipline sahip değildir. Dagmer yaşıyor, bunun için şükret. Sağ kalanları Taşlı Kıyı’ya götürüyor.”

Benden çok şey biliyor, diye düşündü Theon. Bu onu daha fazla öfkelendirdi. “Zafer, duvarlarının arkasından çıkıp Sör Rodrik’e katılma cesaretini gösteren Leobald Tallhart’ın oldu. Lord Manderly’nin; şövalyeler, savaş atları ve kuşatma makineleriyle dolu bir düzine mavnayı nehrin yukarısına yolladığına dair bir rapor aldım. Umberler de Son Nehir’in arkasında yığılıyor. Daha ay bitmeden kapılarıma bir ordu dayanacak ve sen bana sadece on adam mı getiriyorsun?”

“Sana hiç adam getirmek zorunda değildim.”

“Sana emir vermiştim...”

“*Babam* bana Derinorman Kalesi’ni almamı emretti,” diye parladı Asha. “Küçük kardeşimi kurtarmak zorunda olduğuma dair bir şey söylemedi.”

“Derinorman’ı becereyim,” dedi Theon. “Bir tepenin üstündeki ahşap bir sidik kovasından başka bir şey değil. Bu toprakların kalbi Kışyarı’dır ama bir garnizonum olmadan burayı nasıl tutabilirim?”

“Kaleyi almadan önce düşünecektin bunu. Ah, çok zekiceydi, hakkını teslim etmeliyim. Keşke kaleyi yerle bir edip iki küçük prensi rehine olarak Pyke’a götürmeyi de akıl edebilseydin, savaşı tek darbede kazanmış olurdun.”

“Bu hoşuna giderdi, değil mi? Ödülümün enkaza ve küllere dönüşmesini izlemek.”

“Senin ödülün kendi felaketin olacak. Deniz canavarları denizden çıkar Theon, yoksa kurtlarla birlikte geçirdiğin onca yılda unuttun mu bunu? Bizim kuvvetimiz dargemilerimizdir. Benim ahşap sidik kovam, ihtiyacım olduğunda malzeme ve yeni adamların hemen varabileceği kadar denize yakın. Ama Kışyarı fersahlarca içeride; ormanlarla, tepelerle, düşman karakollarla ve kalelerle çevrili. Binlerce fersah alandaki her adam senin düşmanın artık, sakın hata yapma. O kafaları kapı kulübesindeki kazıklara geçirdiğin anda bunu kaçınılmaz hale getirdin.” Asha başını salladı. “Nasıl bu kadar aptal olabildin? O *çocuklar...*”

“Bana meydan okudular!” diye bağırdı Theon ablasının yüzüne. “Üstelik,

kana karşı kandı bu, Rodrik ve Maron'a karşılık Lord Eddard'ın iki oğlu." Kelimeler ağzından düşünmeden çıkmıştı ama söylediği anda babasının bundan hoşlanacağını biliyordu Theon. "Ağabeylerimin ruhlarını huzura kavuşturdum."

"Ağabeylerimiz," diye düzeltti Asha, dudağındaki yarım gülümseme kardeşinin intikam konuşmasını iyi baharatlanmış bulduğunu gösteriyordu. "Onların ruhlarını Pyke'tan mı getirttin kardeşim? Ben de onların sadece babamıza dadandığını sanıyordum."

"Bir kadın intikamdan ne anlar?" Babası, Kışyarı'nı ele geçirmesini takdir etmese bile, ağabeylerinin intikamını almasını onaylamak *zorundaydı!*

Asha bir kahkahayla cevap verdi. "Şu Sör Rodrik de aynı erkeksi ihtiyacı hissediyor olmalı, bunu düşündün mü? Senin kanın benim kanımdır Theon, ne olursan ol. İkimizi de doğuran annemizin hatırına benimle birlikte Derinorman Kalesi'ne gel. Kışyarı'nı ateşe ver ve hâlâ fırsatın varken buradan ayrıl."

"Hayır." Theon tacını düzeltti. "Bu kaleyi aldım ve elimde tutmaya niyetliyim."

Ablası uzunca bir süre ona baktı. "O halde tutmalısın," dedi, "hayatının geri kalanı boyunca." İçini çekti. "Yaptığın aptallık kokuyor derim ama utangaç bir bakire böyle işlerden ne anlar?" Kapıya vardığında döndü ve son bir alaycı gülümsemeyle kardeşine baktı. "Bilmelisin ki gördüğüm en çirkin taç bu. Kendin mi yaptın?"

Theon'ı üstünden dumanlar tüter halde bıraktı ve atlarını besleyip su içirmeye yetecek zamandan daha uzun oyalanmadı. Getirdiği adamların yarısı, söylediği gibi onunla birlikte geri döndü, Bran ve Rickon'un kaçmak için kullandığı Avcı Kapısı'ndan çıkıp gittiler.

Theon onların gidişini duvarın tepesinden izledi. Asha, Kral Ormanı'nın sisleri içinde gözden kaybolurken, neden söz dinleyip onunla birlikte gitmediğini düşündü Theon.

"Gitti ha?" Leş yanındaydı.

Theon adamın ne geldiğini duymuştu ne de kokusunu almıştı. Daha az görmek istediği başka biri gelmiyordu aklına. Bu adamın bildiklerini düşününce, onu nefes alıp verirken ve ortalıkta dolaşırken görmek Theon'u huzursuz ediyordu. *İş bittikten sonra onu da diğerleriyle birlikte öldürmeliydim,* diye

düşündü ama bu fikir onu endişelendirdi. Çok tuhaftı ama Leş okuma yazma biliyordu ve yaptıkları şeye dair gizli bir belgeye sahip olacak kadar da kurnazdı.

“Lord prensim, bunu söylediğim için beni affedin ama sizi böyle terk etmesi doğru değildi. Ve on adam, bu hiçbir şey.”

“Bunun gayet farkındayım,” dedi Theon. *Asha da farkında.*

“Pekâlâ, size yardım edebilirim belki,” dedi Leş. “Bana bir at ve bir torba sikke verin, size bazı iyi adamlar bulabilirim.”

Theon gözlerini kıstı. “Kaç tane?”

“Yüz olabilir. İki yüz. Belki daha fazla.” Gülümsedi, gözleri parlıyordu. “Ben burada, kuzeyde doğdum. Pek çok adam tanıyorum. Pek çok adam da Leş’i tanıyor.”

İki yüz adam bir ordu sayılmazdı ama Kışyarı kadar sağlam bir kaleyi elde tutmak için binlerce adama ihtiyaç da yoktu. Mızrağın hangi ucunun öldürdüğünü öğrenebildikleri sürece gerekli farkı yaratabilirlerdi. “Söylediğini yaparsan vefasız olmadığımı göreceksin. Kendi ödülünü kendin seçebilirsin.”

“Lordum, Lord Ramsey’in yanından ayrıldığımdan beri kadınım olmadı,” dedi Leş. “Palla’ya göz koydum ve duydum ki ona çoktan... yani...”

Geri dönemeyeceği kadar ileri gitmişti Leş’le. “İki yüz adam ve kız senindir. Ama bir adam bile eksik olursa domuzları düzmeye devam edersin.”

Leş, güneş batmadan önce gitti, yanında bir torba Stark gümüşü ve Theon’un umutları vardı. *Bu sefili bir daha görmeyeceğim muhtemelen,* diye düşündü Theon acıyla. Buna rağmen şansını denemek zorundaydı.

O gece rüyasında; Kral Robert, Kışyarı’nı ziyaret ettiğinde Ned Stark’ın verdiği ziyafeti gördü. Dışarıda soğuk rüzgârlar esmesine rağmen salon müzik ve kahkahalarla çınlıyordu. Önce her şey şaraptan ve kızarmış etten ibaretti. Theon şakalar yapıyor, hizmetçi kızları süzüyor, iyi vakit geçiriyordu... salonun gittikçe karanlıklaştığını fark edene kadar. Müzik o kadar neşeli gelmemeye başladı sonra; ahenksiz akorlar ve tuhaf sessizlikler duyuyordu ve havada asılı notalar kanıyordu. Ağzındaki şarap birdenbire acılaştı, kafasını kadehten kaldırıp baktığında sofrada cesetlerle birlikte oturuyordu.

Kral Robert’ın bağırsakları, midesindeki büyük yarıktan dökülüp masanın üstüne yayılmıştı ve kralın yanında oturan Lord Eddard başsızdı. Cesetler

aşağıdaki sıralara yan yana dizilmişti, kupalarını havaya kaldırırken kemiklerinden yeşil kahverengi et parçaları dökülüyordu, bir vakitler gözlerinin olduğu boşluklarda kurtçuklar kıvranıyordu. Theon onları tanıyordu, hepsini; Jory Cassel, Şişman Tom, Porther, Cayn, seyis başı Hullen ve güneye at sürüp asla geri dönmemek üzere Kral Toprakları'na giden diğerleri. Mikken ve Chayle birlikte oturuyordu; birinden kan, diğerinden su damlıyordu. Benfred Tallhart ve Vahşi Tavşanlar'ı bir masanın hemen hemen tamamını doldurmuştu. Değirmencinin karısı da oradaydı, Farlen da öyle, hatta Theon'un Kurt Ormanı'nda Bran'ı kurtarmak için öldürdüğü yabanıl bile.

Ama hayatı boyunca hiç tanışmadığı başka yüzler de vardı, sadece taşlarda gördüğü yüzler. Solgun mavi güllerden yapılmış bir taç takan, beyaz elbisesi kanla lekelenmiş ince ve hüzünlü kız Lyanna'dan başkası olamazdı. Ağabeyi Brandon yanında duruyordu ve babası Lord Rickard hemen arkasında. Gölgelerin arasından zar zor görünen, uzun yüzleri hüzünle dolu hayaletler duvarlarda hareket ediyordu. Görüntüleri Theon'un içine bıçak kadar keskin bir korku soktu. Sonra yüksek kapılar bir çatırtıyla açıldı, salon boyunca dondurucu bir rüzgâr esti ve Robb gecenin içinden çıkıp yürümeye başladı. Boz Rüzgâr yanındaydı, gözleri yanıyordu, hem adamın hem de kurdun bedenindeki onlarca vahşi yaradan kan sızıyordu.

Theon çığlık atarak uyandı, Wex öyle korkmuştu ki odadan çırılçıplak kaçtı. Muhafızlar kılıçlarını çekmiş halde odaya daldığında Theon üstadı getirmelerini emretti. Üstat Luwin darmadağın ve uykulu bir şekilde geldiğinde Theon'un içtiği şarap ellerinin titremesini geçirmişti ve az önceki korkusu yüzünden utanıyordu. "Bir rüya," diye mırıldandı, "hepsi buydu, hiçbir anlamı yoktu."

"Yoktu," diye onayladı Luwin ciddi bir sesle. Giderken bir uyku ilacı bıraktı ama üstat odadan çıkar çıkmaz Theon ilacı tuvalete döktü. Luwin, üstat olduğu kadar adamdı ve o adamın Theon'a karşısı hiç sevgisi yoktu. *Uyumamı istiyor, evet... uyumamı ve asla uyanmamamı. Bunu en az Asha kadar istiyor.*

Kyra'yı çağırttı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kızın üstüne çıktı, sahip olduğunu hiç fark etmediği bir öfkeyle becerdi fahişeyi. İşini bitirdiğinde kız hıçkırıyordu, boynu ve göğüsleri ısırık izleriyle, çürüklerle doluydu. Kızı yataktan aşağı itti, bir battaniye fırlattı. "Defol."

Ama ondan sonra da uyuyamadı.

Şafak geldi, Theon giyindi ve dış duvarları yürümek için dışarı çıktı. Sert sonbahar rüzgârı siperlerin arasında dönerek esiyordu. Yanakları kızardı, gözleri batıyordu. Güneş ışığı sessiz ağaçların arasına sızarken griden yeşile dönen ormanı izledi. Solunda, iç duvarın üzerine çıkan kulelerin tepelerini görüyordu, çatıları doğan güneşle parlıyordu. Büvet ağacının kırmızı yaprakları, yeşilliğin arasında yanan alevler gibi görünüyordu. *Ned Stark'ın ağacı,* diye düşündü, *Starklar'ın ormanı, Starklar'ın kalesi, Starklar'ın kılıcı, Starklar'ın tanrıları. Burası onların yeri, benim değil. Ben Pyke'ın Greyjoy'uyum, kalkanımın üstüne bir deniz canavarı boyamak ve büyük tuzlu denize açılmak için doğdum. Asha'yla birlikte gitmeliydim.*

Kapı kulübesinin üstündeki demir kazıklara geçirilmiş kafalar bekliyordu.

Theon sessizce onlara baktı. Rüzgâr küçük, hayalet elleriyle pelerinini çekiştiriyordu. Değirmencinin oğulları Bran ve Rickon'la yaşıttı, cüsseleri ve renkleri de aynıydı. Leş, suratlarını yüzüp başlarını katrana buladığında, çürük etlerin üstündeki şekilsiz yumrularda tanıdık hatlar görmek zor olmamıştı. İnsanlar nasıl da aptaldı. *Onların koç kafaları olduğunu söyleseydik boynuzları göreceklerdi.*

Sansa

Düşman gemileriyle ilgili ilk rapor kaleye ulaştığından beri, bütün sabahı septte ilahiler söyleyerek geçirmişlerdi. Sesleri atların kişnemelerine, çelik şıngırtılarına ve büyük bronz kapılardaki menteşelerin inlemesine karışmış, tuhaf ve ürkütücü bir müzik yaratmıştı. Septte Anne'nin merhameti için şarkılar söyleniyordu ama duvarlarda sessizce Savaşçı'ya dua ediliyordu. Rahibe Mordane, Anne ve Savaşçı'nın, aynı yüce tanrının yüzlerinden sadece ikisi olduğunu söylerdi eskiden. *Ama sadece bir tanrı varsa kimin duaları duyulacak?*

Sör Meryn Trant, Joffrey'nin binebilmesi için kan kırmızısı doru atı tutuyordu. Hem at hem de delikanlı, yaldızlı zırhlar ve kızıl mineli göğüs kalkanları giymişti, başlarında birbirine eş altın aslanlar vardı. Joffrey her hareket ettiğinde güneş ışığı altınların ve kırmızıların üstünde parıldıyordu. *Parlak, ışıltılı ve boş,* diye düşündü Sansa.

İblis kızıl bir aygırın sırtındaydı, kralınkinden daha gösterişsiz ve onu babasının giysilerini giymiş bir çocuk gibi gösteren savaş kıyafetleri kuşanmıştı. Ama kalkanından sarkan savaş baltasında çocuksu hiçbir şey yoktu. Sör Mandon Moore, İblis'in yanında at sürüyordu; buz gibi parlak, beyaz çelik. Tyrion, Sansa'yı gördüğünde atını çevirdi. "Leydi Sansa," diye seslendi eyerinin üstünden, "eminim ki, ablam sizden Maegor'daki diğer soylu leydilere katılmanızı istemiştir?"

"Evet lordum ama Kral Joffrey beni gidişini izlemem için çağırttı, septe de gitmek istiyorum, dua etmeye."

"Kimin için olduğunu sormayacağım." Ağzı garip bir biçimde çarpıldı; eğer bu bir gülümsemeyse, Sansa'nın gördüğü en tuhaf gülümsemeydi. "Bu her şeyi değiştirebilir. Lannister Hanedanı için olduğu kadar sizin için de. Şimdi düşününce, sizi de Tommen'la birlikte göndermeliydim. Yine de Maegor'da yeterince güvende olacaksınız, eğer..."

"Sansa!" Çocuksu haykırış avlu boyunca yankılandı; Joffrey onu görmüştü. "Sansa, buraya!"

Bir köpeği çağırır gibi çağırıyor beni, diye düşündü Sansa.

“Majesteleri’nin size ihtiyacı var,” dedi Tyrion Lannister. “Mücadeleden sonra tekrar konuşuruz, tanrılar izin verirse.”

Joffrey onu daha yakınına çağırırken Sansa bir grup altın pelerinli mızrakçının arasından geçti. “Çok yakında mücadele olacak, herkes böyle söylüyor,” dedi Joffrey.

“Tanrılar hepimize merhamet göstersin.”

“Merhamete ihtiyaç duyacak tek kişi amcam ve ben ona zerre merhamet göstermeyeceğim.” Joffrey kılıcını çekti. Kabza topuzu, kalp şeklinde kesilip bir aslanın çenesinin arasına yerleştirilen yakuttan yapılmıştı. Bıçağın üstüne derince üç oluk oyulmuştu. “Yeni kılıcım, Yürekyiyen.”

Bir zamanlar Aslan Dişi adında bir kılıcı vardı, Sansa hatırlıyordu. Arya kılıcı ondan almış ve nehre atmıştı. *Umarım Stannis aynı şeyi yeni kılıcına yapar.* “Çok güzel işlenmiş Majesteleri.”

“Çeliğimi bir öpücükle kutsa.” Kılıcı Sansa’ya uzattı. “Hadi, öp onu.”

Bundan daha aptal ve çocuksu görünmemişti daha önce. Sansa, Joffrey’yi öpmektense sayısız kılıcı öpmeyi tercih edeceğini düşünerek dudaklarını metale değdirdi. Ama hareketi Joffrey’yi memnun etmiş gibi görünüyordu. Kılıcı abartılı bir tavırla kınına soktu. “Döndüğümde onu tekrar öpeceksin ve amcamın kanının tadını alacaksın.”

Kral Muhafızları’ndan biri onu, senin için öldürürse ancak. Beyaz Kılıçlar’dan üçü Joffrey ve dayısıyla birlikte gidecekti: Sör Meryn, Sör Mandon ve Sör Osmund Karakazan. “Mücadele sırasında şövalyelerinizi siz mi komuta edeceksiniz?” diye sordu Sansa, öyle olmasını umut ederek.

“Ederdim ama dayım İblis, Stannis’in nehri asla geçmeyeceğini söylüyor. Fakat Üç Fahişe’yi ben komuta edeceğim. Hainlerle bizzat ilgileneceğim.” Bu fikir Joffrey’yi gülümsetti. Dolgun pembe dudakları yüzünden her zaman cazibeli görünüyordu, Sansa bir zamanlar bundan hoşlanıyordu ama şimdi midesi bulanıyordu.

“Ağabeyim Robb’un, her zaman mücadelenin en yoğun olduğu yerde durduğunu söylüyorlar,” dedi Sansa pervasızca. “Tabi ki o sizden daha büyük Majesteleri. Yetişkin bir erkek.”

Joffrey kaşlarını çattı. “Ağabeyinle, hain amcamın işini bitirdikten sonra ilgileneceğim. Onu Yürekyiyen’le deşeceğim, göreceksin.” Atını çevirip kapıya doğru koşturdu. Sör Meryn ve Sör Osmund kralın sağına ve soluna geçtiler, altın pelerinliler dörtlü sıralar halinde onların peşine düştü, İblis ve Sör Mandon Moore en arkadaydı. Muhafızlar onları çığlıklarla ve tezahüratlarla uğurladı. Son adam da gittiğinde avlunun üstüne ani bir suskunluk çöktü, fırtınadan önceki sessizlik gibi.

Sessizliğin içinden gelen ilahi sesleri Sansa’yı çekti. Septe doğru döndü. Ahırlarda çalışan iki çocuk ve nöbeti sona eren bir muhafız onu takip etti. Diğerleri de onların peşine düştü.

Sansa septi ne bu kadar kalabalık ne de bu kadar aydınlık görmüştü daha önce; gökkuşağı renklerindeki güneş ışığı demetleri, yüksek pencerelerdeki kristallerden içeri giriyordu. Her yerde mumlar vardı, minik alevler yıldızlar gibi göz kırpıyordu. Anne’nin ve Savaşçı’nın mihrapları ışık içinde yüzüyordu ama Demirci, Yaşlı Hatun, Bakire ve Baba da inançlılardan paylarına düşeni almışlardı, hatta Yabancı’nın yarı insan yüzünün altında bile birkaç alev dans ediyordu... eğer Yabancı onları yargılamak için gelmediyse Stannis Baratheon nereden çıkmıştı? Sansa sırayla bütün Yedi’yi ziyaret etti, hepsinin mihrabında birer mum yaktı ve sonra kendini sıralarda, yaşlı ve buruşuk bir çamaşırcı kadınla Rickon’dan daha büyük olmayan bir çocuğun arasında otururken buldu. Çocuğun üstünde bir şövalyenin oğlunun iyi ketenden dikilmiş tuniği vardı. Yaşlı kadının elleri kemikliydi ve nasırlarla sertleşmişti, çocuğunkiler küçük ve yumuşaktı, ne olursa olsun tutunacak birilerini bulmak güzeldi. Hava sıcak ve ağırdı, tütsü ve ter kokuyordu, kristallerle öpülmüş, mumlarla aydınlanmıştı. Bu havayı ciğerlerine çekmek Sansa’nın başını döndürüyordu.

Bu ilahiyi biliyordu; uzun zaman önce Kışyarı’nda annesi öğretmişti. Sesini diğer seslere ekledi.

Şefkatli Anne, merhamet pınarı,
koru savaştan oğullarımızı,
okları al ellerinden ve kılıçları,
görsünler daha güzel yarınları.

Şefkatli Anne, kadındaki kuvvet,
kızlarımıza bu kavgada yardım et,
dinsin gazap ve uysallaşsın hiddet,
hepimize daha iyi yollar öğret.

Şehrin diğer ucunda, binlerce insan Yüce Baelor Septi'nde toplanmıştı ve onlar da ilahiler söylüyorlardı. Sesleri şehrin üstünde yükseliyordu, nehrin karşısında, gökyüzünde. *Tanrılar bizi duyuyor olmalı elbet,* diye düşündü Sansa.

İlahilerin çoğunu biliyordu, bilmediklerini de elinden geldiğince söylemeye çalışıyordu. Kır saçlı yaşlı hizmetkâr adamlarla ve endişeli genç kadınlarla birlikte söyledi, hizmetçi kızlarla ve askerlerle, aşçılarla ve avcılarla, şövalyelerle ve düzenbazlarla, yaverlerle ve ızgaracı adamlarla, bebek emziren kadınlarla birlikte söyledi. Kale duvarlarının içindekilerle ve dışındakilerle, bütün şehirle birlikte söyledi. Merhamet için söyledi; hem canlılar hem ölüler için, Bran için, Rickon için, Robb için, Arya için ve Sur'daki piç ağabeyi Jon Kar için. Annesi ve babası için söyledi, büyükbabası Lord Hoster için, dayısı Edmure Tully için, arkadaşı Jeyne Poole için, sarhoş Kral Robert için, Rahibe Mordane için ve Sör Dontos, Jory Cassel, Üstat Luwin için. Bugün ölecek olan bütün şövalyeler ve askerler için ve onların ardından yas tutacak çocukları ve karıları için söyledi. Hatta en sonunda, İblis Tyrion ve Tazı için bile söyledi. *O gerçek bir şövalye değil ama öyleymiş gibi kurtardı beni,* dedi Anne'ye. *Mümkünse onu koru ve içindeki öfkeyi körelt.*

Ama rahip gelip yükseğe tırmandığında, soylu ve gerçek krallarını korumaları için tanrılara seslendiğinde Sansa ayağa kalktı. Koridor insanlarla tıkış tıkıştı. Rahip, Joffrey'nin kılıcına kuvvet vermesi için Demirci'ye, ona cesaret vermesi için Savaşçı'ya ve onu koruması için Baba'ya dua ederken, Sansa kalabalığı omzuyla iterek kendine yol açıyordu. *Bırak kılıcı kırılsın ve kalkanı parçalara ayrılsın,* diye düşündü kapıdan çıkarken, *bırak cesareti onu yarı yolda bıraksın ve bütün adamları onu terk etsin.*

Kapı kulübesinin siperlerinin arasında birkaç nöbetçi volta atıyordu fakat bunun dışında kale boş görünüyordu. Sansa durup dinledi. Uzaktan gelen mücadele seslerini duyabiliyordu. İlahiler sesleri neredeyse boğuyordu ama

dikkatlice dinleyince oradaydılar: Savaş borularının pes inlemeleri, taş fırlatan mancınıkların çatırtıları ve gümbürtüleri, su şapırtıları ve ahşap çıtırtıları, yanan ziftin hışırtıları ve bir metre uzunluğundaki demir başlı şaftları boşalan akrep mancınıklarının tıngırtıları... ve hepsinin altında, ölen adamların çığlıkları.

Bu bambaşka bir şarkıydı, korkunç bir şarkı. Sansa pelerininin başlığını kulaklarına kadar çekti ve aceleyle Maegor Hisarı'na doğru yürümeye başladı; kale içinde kale, kraliçenin orada güvende olacaklarına dair söz verdiği yer. Açılır kapanır köprünün ayağında Leydi Tanda ve iki kızıyla karşılaştı. Falyse, dün küçük bir grup askerle beraber Stokeworth Kale'sinden gelmişti. Tatlı sözlerle kardeşini köprüden geçmesi için ikna etmeye çalışıyordu ama Lollys hizmetçisine yapışmıştı, hıçkırıyordu. "İstemiyorum, istemiyorum, istemiyorum."

"Mücadele başladı," dedi Leydi Tanda gergin bir sesle. "İstemiyorum, istemiyorum."

Sansa'nın onları görmezden gelmesi mümkün değildi. Zarifçe selam verdi. "Yardımım dokunur mu?"

Leydi Tanda utançla kızardı. "Hayır leydim ama teşekkür ederiz. Kızımı bağışlamalısınız, son zamanlarda pek iyi hissetmiyor kendini."

"İstemiyorum." Lollys hizmetçisine tutundu; ince, hoş ve siyah saçlı kız, hanımını kuru hendeğin içindeki demir kazıkların üstüne atmayı her şeyden fazla istiyormuş gibi görünüyordu. "Lütfen, lütfen, istemiyorum."

Sansa yumuşak bir sesle Lollys'e konuştu. "İçeride hepimiz üç kat daha iyi korunacağız, ayrıca yiyecek, içecek ve şarkılar olacak."

Lollys ağzı açık bir halde Sansa'ya baktı. Yaşlarla ıslanmış mat kahverengi gözleri vardı. "İstemiyorum."

"Mecbursun," dedi Falyse sertçe. "Bu kadar yeter. Shae, bana yardım et." Kızın kollarını tutup, yarı sürükleyerek yarı taşıyarak köprüyü geçmeye başladılar. Sansa kızların annesiyle birlikte peşlerine düştü. "Hasta," dedi Leydi Tanda. *Eğer bir bebek hastalık olarak adlandırılabilirse,* diye düşündü Sansa. Bütün kalede Lollys'in hamile olduğu konuşuluyordu.

Kapıdaki iki muhafız, aslan işlemeli miğferler ve Lannister Hanedanı'nın kırmızı pelerinlerini giymişti ama Sansa onların kıyafet değiştirmiş paralı

askerler olduklarını biliyordu. Bir diğer adam merdivenin başında oturuyordu – gerçek bir muhafız ayakta olurdu, kucağında teberiyle basamakta oturur halde değil– ama gelenleri gördüğünde kalktı, onları içeri almak için kapıyı açtı.

Kraliçe'nin Balo Salonu, Büyük Salon'un onda biri büyüklüğünde bile değildi, Kral Eli Kulesi'ndeki Küçük Salon'un yarısı kadardı, buna rağmen yüz kişi alıyordu ve şıklığı küçüklüğünü telafi ediyordu. Bütün apliklerin arkasında gümüşten dövülmüş aynalar vardı, böylece meşaleler iki kat parlak yanıyordu. Duvarlar oymalı ahşap panellerle kaplıydı, yerde mis kokulu hasırlar seriliydi. Yukarıdaki sekilikten flütlerin ve kemanların neşeli sesleri akıyordu. Güney duvarı boyunca bir dizi kemerli pencere vardı ama ağır perdelerle örtülmüşlerdi. Kalın kadife kumaşlar içeri ışık girmesine izin vermiyordu ve hem dualaların hem de savaşın seslerini boğuyordu. *Bir şey değişmez,* diye düşündü Sansa. *Savaş bizimle.*

Şehirdeki soylu kadınların hemen hepsi uzun ahşap masalarda oturuyordu, yanlarında küçük çocuklar ve birkaç yaşlı adam vardı. Kadınlar eşti, evlattı, anneydi, kardeşti. Erkekleri Lord Stannis'le çarpışmaya gitmişti. Birçoğu geri dönmeyecekti. Hava bunu bilmekle ağırlaşmıştı. Sansa, Joffrey'nin nişanlısı olmasından ötürü, kraliçenin sağındaki itibarlı yerde oturacaktı. Arka duvardaki gölgelerin arasında duran adamı gördüğünde platforma çıkıyordu. Adamın üstünde yağlanmış örgü zincirden yapılmış, uzun, siyah bir zırhlı yelek vardı, kılıcını önünde tutuyordu: Lord Eddard'ın büyük kılıcı, Buz, neredeyse adam kadar uzun. Ucu yerdeydi, adamın sert ve kemikli parmakları balçağın her iki ucunun etrafında kıvrılmıştı. Sansa'nın nefesi kesildi. Bakışı hissetmiş gibi görünen Sör İlyn Payne çiçek bozuğu zayıf yüzünü Sansa'ya çevirdi.

"*Onun* burada ne işi var?" diye sordu Sansa, Osfryd Karakazan'a. Kraliçenin yeni kırmızı pelerinlilerinin kumandanıydı adam.

Osfryd sırıttı. "Majesteleri gece bitmeden ona ihtiyaç duyabileceğini düşünüyor."

Sör İlyn, Kral Adaleti'ydi. Ona yalnızca bir görev için ihtiyaç duyulabilirdi. *Kraliçe kimin kafasını istiyor?*

"Majesteleri için ayağa kalkın, Lannister Hanedanı'ndan Cersei, Vekil Kraliçe ve Diyar'ın Koruyucusu," diye bağırdı kraliyet kâhyası.

Cersei’nin elbisesi kar beyazı ketenden dikilmişti, Kral Muhafızları’nın pelerinleri kadar beyazdı. Elbisenin yarasa kesimli uzun kollarının içinden altın renkli saten astar görünüyordu. Parlak sarı saçları iri dalgalar halinde çıplak omuzlarına düşüyordu. Zarif boynuna elmaslar ve zümrütlerle süslenmiş bir kolye takmıştı. Beyaz renk tuhaf bir şekilde masum gösteriyordu kadını, neredeyse bir bakire gibi ama yanaklarında renk vardı.

“Oturun,” dedi kraliçe platforma çıktığında. “Hoş geldiniz.” Osfryd Karakazan kraliçenin sandalyesini çekti, bir uşak da aynı şeyi Sansa için yaptı. “Solgun görünüyorsun Sansa,” dedi Cersei. “Kırmızı çiçeğin hâlâ açıyor mu?”

“Evet.”

“Ne kadar da uygun. Adamlar dışarıda kanayacak, sen ise burada.” Kraliçe ilk yemeklerin getirilmesi için işaret verdi.

“Sör İlyn neden burada?” diye soruverdi Sansa.

Kraliçe dilsiz cellada baktı. “Hainlikle baş etmek için, gerekli olduğu takdirde bizi savunmak için. Bir cellat olmadan önce bir şövalyeydi o.” Kaşığıyla salonun sonunu gösterdi, ahşap kapılar kapatılıp sürgülenmişti. “Şu kapılara balta darbeleri inerken onun varlığından mutluluk duyabilirsin.”

Onun yerine Tazı olsaydı daha mutlu olurdum, diye düşündü Sansa. Ne kadar kaba birisi olursa olsun Sandor Clegane’in ona herhangi bir zarar gelmesine izin vereceğine inanmıyordu. “Muhafızlarınız bizi korumayacak mı?”

“Bizi muhafızlarımdan kim koruyacak?” Kraliçe yan gözle Osfyrd’e baktı. “Sadık paralı askerler, bakire fahişeler kadar enderdir. Mücadeleyi kaybedersek, muhafızlarım üzerlerindeki kırmızı pelerinleri çıkarmak için telaş ederken tökezleyip düşecekler. Değersiz postlarını kurtarmak için çalabildikleri her şeyi alıp, servis yapan adamlarla, çamaşırcı kadınlarla ve ahırlarda çalışan oğlanlarla birlikte kaçacaklar. Bir şehir yağmalanırken neler olduğuna dair bir fikrin var mı Sansa? Hayır, yok, öyle değil mi? Hayatla ilgili bildiğin her şeyi şarkılardan öğrendin. Yağmalarla ilgili iyi şarkı kıtlığı var.”

“Gerçek şövalyeler kadınlara ve çocuklara asla zarar vermez.” Bu kelimeler, söylediği anda bile boş geliyordu kulağına.

“Gerçek şövalyeler.” Kraliçe bunu çok eğlenceli bulmuş gibi görünüyordu. “Haklısın şüphesiz. O halde, iyi bir kız olup çorbanı iç ve Symeon Yıldızgöz’le

Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın gelip seni kurtarmasını bekle tatlım. Fazla uzun sürmeyeceğinden eminim.”

Davos

Karasu Koyu rüzgârlı ve çalkantılıydı, her yerde köpüklü dalgalar vardı. *Kara Hayat* kabaran dalganın üstünde kaydı, rüzgâr yön değiştirdikçe yelkenleri çatırdayıp şaklıyordu... *Hortlak* ve *Leydi Marya* onun yanında yol alıyordu, gövdelerinin arasında yirmi metreden fazla mesafe yoktu. Oğulları hizada durmayı başarıyordu. Davos gurur duydu.

Denizin karşısında savaş boruları uludu; gemiden gemiye tekrar eden inlemeler, canavarımsı kornetlerin çıkardığı pes çağrılara benziyordu. “Ariya yelken,” diye komut verdi Davos. “Direği yatırın. Kürekçiler küreklere.” Oğlu Matthos emirleri tekrarladı. Mürettebat, nerede dururlarsa dursunlar sürekli ayak altındaymış gibi görünen askerleri iterek işe koyulmak için koştururken *Kara Hayat*’ın güvertesi çalkalanıyordu. Sör Imry nehre sadece küreklerle girmeye karar vermişti; yelkenler, Kral Toprakları’nın duvarlarındaki akrep mancınıklarına ve ateş toplarına maruz kalmayacaktı böylece.

Davos güneydoğu yönünde, epey açıktaki *Hiddet*’i seçebiliyordu. Geminin yelkenleri aşağı indirilirken altın ışıltılarla parıldıyordu, üzerlerine Baratheonlar’ın taçlı erkek geyiği işlenmişti. Stannis Baratheon on altı yıl önce, Ejderha Kayası’na düzenlenen saldırıyı *Hiddet*’in güvertesinden komuta etmişti ama bu defa ordusuyla birlikte at sürmeyi tercih etmişti. Donanmasının ve *Hiddet*’in komutasını karısının kardeşine; Lord Alester ve diğer Florentler’le birlikte Fırtına Burnu’na gelip Stannis’in tarafına geçen Sör Imry’ye bırakmıştı.

Davos, *Hiddet*’i kendi gemileri kadar iyi tanıyordu. Üç yüz küreğin hemen üstündeki güverte tamamen akreplerle doluydu. Baş ve kıç kasarasına, ziftle dolu yanan variller fırlatabilecek kadar büyük mancınıklar yerleştirilmişti. Son derece heybetli ve bir o kadar hızlı bir gemiydi ama Sör Imry geminin pruvasını zırhlı şövalyeler ve silahlı askerlerle doldurmuştu. Bu durum sürati kesiyordu.

Savaş boruları tekrar duyuldu, *Hiddet*’ten emirler yankılanıyordu. Davos kesik parmaklarının karıncalandığını hissetti. “Puta kürek,” diye bağırdı, “Muharebe düzeni.” Kürekçi başının davulu gümlemeye başladığında yüz kürek

sulara girdi. Çıkan ses, kocaman ve ağır vuruşlu bir kalbin çarpışına benziyordu ve yüz adam tek kişi gibi hareket ediyordu.

Hortlak ve *Leydi Marya*'dan da ahşap kanatlar çıktı. Üç kadırga, kürekleri suları döverken aynı hızda ilerliyordu. "Yavaş seyir," diye bağırdı Davos. Lord Velaryon'un gümüş gövdeli *Akıntıtaşı Gururu, Hortlak*'ın solunda durum aldı. *Cesur Kahkaha* hızla yetişiyordu ama *Harridan* küreklerini suya yeni indirmişti ve *Denizatı* hâlâ direğini yatırmak için uğraşıyordu. Davos geminin kıç tarafına baktı. Evet, oradaydı, kuzeyde, bu yalnızca *Kılıç Balığı* olabilirdi, her zamanki gibi geride kalmıştı. Gemi iki yüz küreğe ve donanmadaki en büyük mahmuza sahipti ama Davos'un kaptanla ilgili ciddi endişeleri vardı.

Askerlerin birbirlerine cesaret verici sözlerle bağırdıklarını duyuyordu. Adamlar Fırtına Burnu'ndan beri daha dengeli ve zaferden emin bir halde düşmanın tepesine binmeye hevesliydi. Amiralleri, Lord Yüksek Kaptan Sör Imry Florent'le tek zihin olmuşlardı.

Amiral üç gün önce, donanma Ağırsu'nun ağzında demir attığında, taktik düzenini bildirmek üzere bütün kaptanlarını *Hiddet*'te düzenlediği savaş konseyine çağırmıştı. Davos ve oğulları ikinci savaş hattına atanmıştı, tehlikeli sağ kanadın açığına. "İtibarlı bir konum," demişti Allard, cesaretini kanıtlama şansı bulduğu için memnundu. "Tehlikeli bir konum," diye düzeltmişti Davos. Oğulları ona acıyan gözlerle bakmışlardı, genç Maric dâhil. *Soğan Şövalyesi yaşlı bir kadına dönüşmüş,* diye düşündüklerini duyabiliyordu Davos, *özünde hâlâ bir kaçakçı.*

Sonuncusu doğruydu, Davos bunun için özür dilemeyecekti. *Seaworth*'ün kulağa soylu gelen bir tınısı vardı ama o hâlâ Bit Çukuru'ndan gelen Davos'tu. Üç tepenin üstüne kurulmuş bu şehre, evine dönüyordu. Gemiler, yelkenler ve kıyılar hakkında Yedi Krallık'taki her adamdan fazla şey biliyordu. Islak güvertelerde, kılıç kılıca umutsuz dövüşlerden payına düşeni almıştı. Ama bu çeşit bir mücadelede bakir sayılırdı, heyecanlıydı ve korkuyordu. Kaçakçılar savaş borusu öttürüp sancak açmazdı. Tehlike kokusu aldıklarında yelkenlerini şişirir ve rüzgârdan hızlı kaçarlardı.

Eğer amiral kendisi olsaydı her şeyi çok farklı yapardı. İlk önce; aceleyle darbe vurmak yerine, nehrin yukarısını araştırmak ve onların neyin beklediğini

görmek için en hızlı gemilerinden birkaç tanesini yollardı. Bunu Sör Imry'ye önerdiğinde, Lord Yüksek Kaptan nazikçe teşekkür etmişti ama bakışları o kadar nazik sayılmazdı. *Bu soysuz korkak da kim?* diye soruyordu o bakışlar. *Şövalyeliğini soğanla satın alan adam bu mu?*

Sör Imry, çocuk kralın sahip olduğundan dört kat fazla gemisi varken tedbire ya da aldatıcı taktiklere ihtiyaç duymamıştı. Donanmayı on savaş hattına tertiplemişti, her hatta yirmi gemi. İlk iki hat, Joffrey'nin küçük donanmasını ya da Sör Imry'nin lord kaptanlarını eğlendirmek için dediği gibi "oğlanın oyuncaklarını" sıkıştırıp yok etmek üzere nehri süpürecekti. Diğerleri, şehir duvarlarına okçu ve mızrakçı birlikleri çıkardıktan sonra nehirdeki mücadeleye katılacaktı. Salladhor Saan'ın *Lysli*'si tarafından korunacak olan geri hattaki daha küçük ve daha yavaş gemiler, Stannis'in ordusunun ana bölümünü nehrin güney kıyısından taşıyacaktı. *Lysli*, Lannisterlar'ın kıyı boyunca gizlenmiş başka gemileri olması ihtimaline karşı koyun açıklarında kalacak, böyle bir durumda gemilere arkadan saldırmak için bekleyecekti.

Adil olmak gerekirse, Sör Imry'nin bu acelesinin bir sebebi vardı. Fırtına Burnu'nda başlayan sefer boyunca rüzgâr dostça davranmamıştı. Daha yelken açtıkları ilk gün, Gemikıran Koyu iki gökeyi yutmuştu, talihsiz bir başlangıçtı. Myrli kadırgalardan biri Tarth Boğazı'nda batmıştı ve Kanal'a girerken yakalandıkları fırtına, donanmayı Dar Deniz'e dağıtmıştı. Sonunda on iki gemi Massey Kancası'nın korunaklı omurgasının arkasında, Karasu Koyu'nun sakin sularında bir araya toplanmıştı fakat hatırı sayılır bir vakit kaybetmişlerdi.

Stannis, Karasu Nehri'ne günlerce önce ulaşabilirdi. Kral Yolu, Fırtına Burnu'ndan dümdüz Kral Toprakları'na çıkıyordu ve deniz yolundan çok daha kısa bir güzergâhtı. Bunun yanı sıra, Stannis'in ordusunun büyük bölümü atlıydı; yaklaşık yirmi bin şövalye, hafif atlılar ve hürsüvariler; Renly'nin, ağabeyine bıraktığı gönülsüz miras. Yolu kısa vakitte alabilirlerdi ama zırhlı savaş atları ve on iki metrelik mızraklar Karasu Nehri'nin derin sularına ve şehrin yüksek taş duvarlarına karşı çok az işlerine yarardı. Stannis lordlarıyla birlikte nehrin güney kıyısında kamp kurmuştu, sabırsızlıkla köpürüyor ve Sör Imry'nin donanmasına ne yaptığını merak ediyordu şüphesiz.

İki gün önce, Merling Kayası'nın açıklarında altı balıkçı sandalı görmüşlerdi.

Balıkçılar kaçmaya çalışmıştı ama teker teker yakalanıp gemiye alınmışlardı. “Bir kaşık zafer, mücadeleden önce mideyi bastırmaya birebir,” demişti Sör Imry mutlulukla. “Daha büyük bir yemek için adamların iştahını açıyor.” Ama Davos, adamların Kral Toprakları’nın savunması hakkında söyleyeceği şeylerle daha çok ilgileniyordu. İblis, nehrin ağzını kapatmak için bir çeşit set inşa ettiriyordu ama balıkçılar setin tamamlanıp tamamlanmadığından emin değildi. Davos tamamlanmış olmasını dilerken yakaladı kendini. Eğer nehir kapalı olursa, Sör Imry durmak ve durum değerlendirmesi yapmak zorunda kalırdı.

Deniz seslerle doluydu: Bağrışmalar, çağrılar, savaş boruları, davullar, binlerce kürek inip kalktıkça suyu döven ahşabın sesi. “Hattı koruyun,” diye bağırdı Davos. Sert bir rüzgâr eski pelerinini çekiştirdi. Bütün zırhı, kaynatılmış deriden yapılmış bir yelekten ve bir büyük miğferden ibaretti. Ağır metallerin denizde insanın canına mal olacağına inanıyordu. Sör Imry ve diğer soylu kaptanlar Davos’un bu görüşüne katılmıyordu; güvertelerinde volta atarken ışıl ışıl parlıyorlardı.

Harridan ve *Denizatı* artık yerlerine geçmişti ve Lord Celtigar’ın *Kızıl Pençe*’si onların arkasındaydı. Allard’ın *Leydi Marya*’sının sancak tarafında, Stannis’in talihsiz Lord Sunglass’tan aldığı *Züht*, *Dua* ve *İbadet* vardı. *Kılıç Balığı* bile yaklaşıyordu, hem yelkenlerini hem küreklerini kullanarak kabaran denizde hantalca ilerliyordu. *Bu sayıda küreğe sahip bir geminin çok daha hızlı olması gerekir,* diye düşündü Davos. *Şu tanıdığı mahmuz, çok büyük, geminin dengesi yok.*

Rüzgâr güneyden kuvvetli esiyordu ama kürek çekerken bunun bir önemi yoktu. Kabarmış dalgaları iterek ilerleyeceklerdi, nehrin akıntısı Lannisterlar’ın lehine olacaktı. Karasu Nehri denizle buluştuğu yerde şiddetli ve hızlı akıyordu. *İlk taarruz kaçınılmaz şekilde düşmana hizmet edecek. Onlarla Karasu Nehri’nde karşılaşacağımız için aptalız,* diye düşündü Davos. Açık denizdeki herhangi bir çarpışmada, savaş hatları düşman donanmasını her iki kanattan ablukaya alabilir ve imha etmek için içeri doğru çekebilirdi. Ama nehirde, Sör Imry’nin gemilerinin sayısı ve ağırlığı o kadar işe yaramayacaktı. Küreklerin birbirine çarpma tehlikesinden ötürü yirmiden fazla gemiyi, yan yana dizemezlerdi.

Savaş gemilerinin oluşturduğu hattın ötesinde, Yüksek Aegon Tepesi'nin üstündeki Kızıl Kale'yi görebiliyordu Davos. Nehrin karşısındaki güney kıyısı askerlerle ve atlarla kararmıştı, yaklaşan gemileri görmüşlerdi ve sinirli bir karınca sürüsü gibi hareket ediyorlardı. Stannis onları sallar inşa ettirerek, okları dengelettirerek oyalamış olmalıydı ama beklemek her şeye rağmen dayanılması zor bir işti. Kıyıdakiler borazanlarını öttürdüler, tiz ve yüksek. Borazanların sesi bir an sonra binlerce adamın kükremeye benzer bağrışıyla boğuldu. Davos sakat elini, içinde parmak kemikleri olan keseye götürüp şans için sessiz bir dua okudu.

Hiddet, ilk savaş hattının merkezinde duracaktı, iki yüz kürekli *Lord Staffon* ve *Deniz Boynuzu* geminin iki yanında yer alacaktı. Sancak ve iskele kanadında yüzlerce gemi olacaktı: *Leydi Harra, Parlakbalık, Gülen Lord, Deniz Şeytanı, Boynuzlu Onur, Perişan Jenna, Üçlü Çatal, Hızlı Kılıç, Prenses Rhaenys, Köpek Burnu, Asa, İnançlı, Kızıl Kuzgun, Kraliçe Alysanne, Kedi, Yiğit ve Ejderfelaketi.* Her pupada Ateş Tanrısı'nın alevli kalbi dalgalanıyordu; kırmızı, sarı ve turuncu. Davos ve oğullarının arkasından, şövalyeler ve lord kaptanlar tarafından komuta edilen, yüzlerce gemiden oluşan başka bir hat geliyordu ve onların da arkasında, en fazla seksen kürekli, daha küçük ve daha ağır Myr gemileri yol alıyordu. Daha geride yelkenliler, karaklar ve hantal gökeler vardı. Ve en arkada Salladhor Saan'ın gururu *Valyrialı* yüzüyordu; üç yüz kürekli muazzam gemiye Saan'ın diğer kadırgaları eşlik ediyordu. Gövdelerine göz alıcı şeritler boyanmıştı.

Ahooooooooooooooo. Çağrı, Hiddetin üst güvertesinden yükselip beyaz köpüklere ve suları çalkalayan küreklere ulaştı: Sör Imry saldırıyı başlatıyordu. *Ahooooooooooooooo, ahooooooooooooooo.*

Kılıç Balığı sonunda hatta katılmıştı, yelkenleri hâlâ açıktı. "Hızlı seyir," diye bağırdı Davos. Davul daha hızlı vurmaya başladı ve kürekler hemen ritme uydu. Sular yarılıyordu. Güvertedeki askerler kılıçlarını kalkanlarına vururken, okçular sessizce yaylarını geriyor ve kemerlerine asılı ok çantalarından ilk oklarını çıkarıyorlardı. İlk savaş hattı görüşünü engelleyince Davos daha iyi bir yer bulabilmek için güverteyi dolaştı. Bir set göremedi; ağzı açık nehir hepsini yutmak istiyordu sanki. Yalnız...

Kaçakçılık yaptığı günlerde, Kral Toprakları'nı avcunun içinden daha iyi

bildiğini, çünkü hayatının büyük bir bölümünü sinsice avcunun içine girip çıkmakla geçirmediğini söyleyerek şaka yapardı Davos. Karasu Nehri'nin ağzında, birbirinin tam karşısında duran, yeni taşlardan inşa edilmiş kısa kuleler Sör Imry Florent için bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama Davos için sakat elinde iki yeni parmak çıkması gibi bir şeydi.

Elini, batıya dönen güneşe karşı gözlerine siper ederek kulelere daha dikkatli baktı. Bir garnizon barındıramayacak kadar küçüktüler. Kuzey kıyısındaki kulenin sırtı uçuruma dayanmıştı, Kızıl Kale kaşlarını çatmış kuleye bakıyordu, güney kıyısındaki ikizinin ayakları sudaydı. *Kıyı boyunca bir kanal kazmışlar,* hemen anlamıştı. Bu, kalelere saldırmayı zorlaştırırdı; saldıran taraf suyun içinden geçmek ya da kanalın üzerine köprü kurmak zorunda kalırdı. Stannis aşağıya yaylı adamlar yerleştirmişti, başını siperlerin arkasından kaldıracak kadar gözüpek davranan müdafaacılara ok fırlatıyorlardı ama bunun dışında bir rahatsızlıkları yoktu.

Koyu sular kulenin temelinde çalkalanınca derinde bir şey pırıldadı. Çeliğe vuran güneş ışığıydı ve Davos'a bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. *Bir zincir set... ama nehrin ağzını kapatmamışlar. Neden?*

Bu konuda da bir tahmin yürütebilirdi ama soruyu düşünecek vakit yoktu. İlerideki gemilerden birinden bir bağırış yükseldi ve savaş boruları tekrar öttü: Düşman önlerindeydi.

Davos, Asa'nın ve İnançlı'nın hızla hareket eden küreklerinin arasından, nehrin üzerine çekilmiş ince bir çizgiye benzeyen kadırga hattını gördü. Gemilerin altın rengine boyalı gövdelerinden güneş ışığı yansıyordu. Bu gemileri kendininkiler kadar iyi tanıyordu Davos. Kaçakçıyken, ufuk çizgisinde gördüğü geminin hızlı mı yoksa yavaş mı olduğunu bilmek kendini daha güvende hissetmesini sağlardı, geminin kaptanının zafere aç genç bir adam mı, yoksa emekliliğini bekleyen bir ihtiyar mı olduğunu bilmek de öyle.

Ahooooooooooooo, diye öttü savaş boruları. "Mücadele hızı," diye bağırdı Davos. Dale ve Allard'ın sancakta ve iskelede aynı komutu tekrarladığını duydu. Davullar çılgınca gümlemeye başladı, kürekler inip kalkıyordu. *Kara Hayat* ileri atıldı. Davos, *Hortlak*'a doğru baktığında Dale selam verdi. *Kılıç Balığı* bir kez daha geride kalıyordu, iki yanındaki daha küçük gemilerin arkasında

debeleniyordu. Bunun dışında, hat bir kalkan duvarı kadar düzdü.

Uzaktan daracık görünen nehir şimdi deniz kadar genişti ama şehir de devleşiyordu bir yandan. Yüksek Aegon Tepesi'nden öfkeyle aşağı bakan Kızıl Kale, yaklaşanları görüyordu. Demir taçlı siperleri, devasa kuleleri ve kalın, kırmızı duvarları yüzünden, nehrin ve caddelerin üstüne eğilmiş gaddar bir canavar gibi görünüyordu. Üstüne çömeldiği uçurumlar dik ve kayalıktı, eğri büğrü ağaçlarla ve ciğer otlarıyla yamalanmıştı. Donanma, limana ve arkasındaki şehre ulaşmak için kalenin altından geçecekti.

İlk hat nehirdeydi artık fakat düşman kadırgaları geri çekiliyordu. *Bizi içeri çekmek niyetindeler. Sıkışmamızı, daralmamızı, etraflarında hareket edecek alanımızın olmamasını... ve zincir setin arkamızda kalmasını istiyorlar.* Joffrey'nin donanmasını daha iyi görebilmek için boynunu uzatarak güverteyi arşınladı. Oğlanın oyuncakları arasında hantal *İnayet*, yaşlı ve yavaş *Prens Aemon, İpek Leydisi* ve kız kardeşi *Günahkâr Leydi, Asi Yel, Kralkarası, Akyürek, Mızrak* ve *Denizgülü* vardı. Ama *Aslanyıldız* neredeydi? Kral Robert'ın, çok sevdiği ve kaybettiği bakirenin ardından isimlendirdiği güzel *Leydi Lyanna* neredeydi? Ve *Kral Robert'ın Çekici* neredeydi? Dört yüz küreğiyle kraliyet donanmasının en büyük savaş kadırgası oydu, çocuk kralın sahip olduğu savaş gemilerinin içinde, *Hiddet*'i yenebilecek tek gemiydi. Kanunlara göre herhangi bir savunmanın kalbini o gemi oluşturmalıydı.

Davos tuzak tadı alıyordu ama arkalarında düşmandan eser yoktu, Stannis'in büyük donanması ıslak ufuk çizgisine yayılıyordu. *Zinciri yukarı kaldırıp bizi ikiye mi bölecekler?* Bunun ne işe yarayabileceğini anlamıyordu. İkiye bölünseler bile, koyun dışında bırakılan gemiler şehrin kuzeyine adam çıkarabilirdi; daha ağır ama daha güvenli bir geçiş.

Kaleden turuncu bir kuş sürüsü kanatlandı, yirmi ya da otuz kuş; yanan zift dolu çömlekler, arkalarında alevlerden şeritler bırakarak nehirden havalanıyordu. Sular çoğunu yuttu ama bazıları ilk savaş hattındaki kadırgaların güvertelerine ulaşmayı başardı, kırıldıkları anda alev saçıyorlardı. Silahlı askerler, *Kraliçe Alysanne*'in güvertesinde yerde sürünüyordu ve Davos, kıyıya en yakın gemi olan *Ejderfelaketi*'nin çeşitli noktalarından dumanlar yükseldiğini görebiliyordu. O sırada ikinci sürü de yola çıkmıştı, kulelerin tepesine yerleştirilen okçu

yuvalarından oklar yağmaya devam ediyordu. Bir asker, *Kedi*'nin küpeştesinden düştü, küreklere çarptı ve suda kayboldu. *Bugünün ilk ölümü,* diye düşündü Davos, *ama sonuncusu olmayacak.*

Kızıl Kale'nin burçlarında çocuk kralın sancakları dalgalanıyordu: Atın zeminde yürüyen taçlı Baratheon geyiği ve kırmızı üzerinde kükreyen Lannister aslanı. Zift dolu çömlekler uçmaya devam ediyordu. Alevler *Yiğit*'in güvertesine yayılırken çığlık atan adamları duyuyordu Davos. Geminin kürekçileri, kendilerini alevli ziftten koruyan yarım güvertenin altında güvendeydi ama yukarıdaki silahlı askerler o kadar talihli değildi. Asıl hasarı, tam da Davos'un korktuğu gibi, sancak kanadı alıyordu. *Birazdan bizim sıramız gelecek,* diye hatırlattı kendine, huzursuzca. Kuzey kıyısındaki altıncı gemi olan *Kara Hayat* ateş çömleklerinin menzili içindeydi. Sancak tarafında sadece Allard'ın *Leydi Marya*'sı, dengesiz *Kılıç Balığı*, –gemi o kadar geride kalmıştı ki, üçüncü hatta ikinciden daha yakındı artık– ve zayıflıkları yüzünden tanrıların mutlak müdahalesine ihtiyaçları olan *Züht, Dua* ve *İbadet* vardı.

İkinci savaş hattı kuleleri geçtiğinde Davos daha dikkatlice baktı. İnsan kafasından daha büyük olmayan deliklerden çıkıp su altında gözden kaybolan üç sıralı devasa zinciri görebiliyordu. Kulelerin birer kapısı vardı, yerden en az altı metre yukarı yerleştirilmişlerdi. Kuzey kulesinin çatısına konumlanan okçular, *Dua* ve *İbadet*'i hedef almıştı. *İbadet*'in okçuları karşılık veriyordu. Göğsünden isabet alan bir adamın çığlığı duyuldu.

"Kaptan sör." Oğlu Matthos hemen yanında belirdi. "Miğferiniz." Davos miğferi aldı ve kafasına geçirdi. Miğferin siperi yoktu; Davos görüşünün kısıtlanmasından nefret ediyordu.

Zift çömlekleri etraflarına düşmeye başlamıştı artık. Bir tanesinin *Leydi Marya*'nın güvertesinde parçalandığını gördü, neyse ki Allard'ın mürettebatı alevleri çabucak söndürdü. İskele tarafında, *Akıntıtaşı Gururu*'nun güvertesinden savaş borularının sesi yükseldi. Küreklerin her darbesi havaya su zerrecikleri saçıyordu. Bir akrebin fırlattığı bir metrelik mızrak Matthos'un iki adım önüne düştü ve geminin ahşap güvertesine gömüldü. Öndeki ilk savaş hattı düşman yaylarının menziline girmişti; oklar, gemilerin arasında yılanlar gibi tıslayarak gidip geliyordu.

Karasu'nun güneyinde, dalgalanan binlerce sancağın altında sıralanıp durum alan askerleri ve ilkel salları suya doğru çeken adamları gördü Davos. Alevli kalp her yerdeydi ama alevlerin arasına hapsedilmiş erkek geyik seçilemeyecek kadar küçüktü. *Taçlı erkek geyiği dalgalandırmalıydık,* diye düşündü. Geyik, Kral Robert'ın armasıydı, şehir o armayı gördüğünde canlanırdı. *Bu yabancı sancaklar insanları aleyhimize döndürmekten başka bir işe yaramıyor.*

Davos, Melisandre'nin Fırtına Burnu'nun altındaki karanlıkta doğurduğu gölgeyi düşünmeden bakamıyordu alevli kalbe. *En azından bu mücadeleyi aydınlıkta yapacağız, dürüst adamların silahlarıyla,* dedi kendine. Kırmızı kadın ve onun karanlık çocukları bu mücadelenin bir parçası olmayacaklardı. Stannis, Melisandre'yi piç yeğeni Edric Fırtına'yla birlikte Ejderha Kayası'na geri yollamıştı. Kaptanları ve sancak beyleri, savaşta bir kadına yer olmadığını söyleyerek ısrar etmişlerdi. Bu fikre sadece kraliçenin adamları muhalif olmuştu ama seslerini fazla yükseltememişlerdi. Kralın kendisi de sancak beylerinin ısrarını reddedecekken, Lord Bryce, "Majesteleri, büyücü kadın bizimle birlikte gelirse, insanlar zaferin size değil ona ait olduğunu söyleyecekler. Tacınızı o kadının büyülerine borçlu olduğunuzu konuşacaklar." dedi. Bu, dalgaların yönünü değiştirmişti. Davos bu tartışmalar sırasında dilini tutmuştu ama doğruyu söylemek gerekirse, kadının gittiğini görmek onu hiç üzmemişti. Ne Melisandre'yle ne de onun tanrısıyla işi olsun istiyordu.

Sancak tarafında, *İbadet* kıyıya yaklaşıyordu. Gövdesinden dışarı bir iskele tahtası uzatılmıştı. Okçular sığ sulara atladılar, sicimlerinin ıslanmaması için yaylarını başlarının üzerine kaldırdılar. Dik kayalıkların altındaki dar koridordan karaya çıktılar. Kaleden, adamları ezmek için taşlar fırlatılıyordu, oklar ve mızraklar da yağıyordu ama açı dikti ve fırlatılanlar pek isabet etmiyor gibi görünüyordu.

Dua, nehrin yirmi beş metre kadar yukarısına çıktı. Savaş atlarının sırtındaki müdafaacılar sığ suları köpürterek nehir kıyısına inerken, *Züht* sahile yanaşıyordu. Şövalyeler okçuların arasına karıştı, tavukların arasına girmiş kurtlar gibiydiler; okçular henüz bir ok bile fırlatamadan onları suya ve gemilere geri itiyorlardı. Silahlı askerler, kılıçları ve baltalarıyla okçuların yardımına koştular; ortalık göz açıp kapayıncaya kadar kan içen bir keşmekeşe

dönüşmüştü. Davos, Tazı'nın kafasındaki köpek başlı miğferi tanıdı. Clegane, atını *Dua*'dan sarkan iskele tahtasının üstüne sürerken beyaz pelerini omuzlarından akıyordu, gücünün yettiği derecede yaklaşmak hatasını yapan herkesi biçiyordu adam.

Kalenin ötesinde, tepenin üstünde, kendisini çevreleyen duvarların arkasında Kral Toprakları yükseliyordu. Nehir kıyısı kapkara bir viraneydi; Lannisterlar kıyıdaki her şeyi yakmış, Çamur Kapısı'nın ardına çekilmişti. Batık ambar gemilerin kömürleşmiş direkleri sığ sularda oturuyordu; uzun, taş rıhtımlara çıkmayı engelliyorlardı. *Oradan çıkamayız.* Davos, Çamur Kapısı'nın arkasındaki üç muazzam mancınığın tepelerini görebiliyordu. Visenya Tepesi'ndeki Yüce Baelor Septi'nin yedi kristal kulesinde güneş ışıkları parıldıyordu.

Davos mücadelenin başlangıcını görmedi ama duydu; iki kadırga birbirine çarparken çıkan, kulakları yırtan bir çatırtı. Hangi iki gemi olduğunu bilmiyordu. Bir an sonra nehrin üstünde ikinci çarpışma yankılandı ve sonra üçüncüsü. Kıymıklara ayrılan ahşabın tiz çığlıklarının arasından, *Hiddet*'in baş tarafındaki büyük mancınığın gümlemesi duyuldu. *Deniz Boynuzu*, Joffrey'nin kadırgalarından birini temiz bir kesikle ikiye böldü ama *Köpek Burnu* yanıyordu. *İpek Leydisi*'yle *Günahkâr Leydi*'nin arasında sıkışmış *Kraliçe Alysanne*'in mürettebatı korkulukların üstünden düşmanla dövüşüyordu.

Davos tam karşıda, düşmana ait *Kralkarası*'nın, *İnançlı*'yla *Asa*'nın arasına girdiğini gördü. Kürekçi başı, çarpışmadan hemen önce geminin sancak tarafındaki küreklerini yoldan çekti ama *Asa*'nın iskele kürekleri, *Kralkarası* geminin gövdesine sürtünürken kıvılcımlar çıkararak parçalandı. "Bırak," diye komut verdi Davos ve okçular suyun karşısına kuru bir ok yağmuru gönderdi. Davos, *Kralkarası*'nın kaptanının düştüğünü gördü, adamın adını hatırlamaya çalıştı.

Karada, devasa mancınıkların bir, iki, üç kolu kalktı ve yüzlerce taş sarı gökyüzüne havalandı. Taşların her biri insan başı kadar büyüktü; düştükleri yerde suları havaya fışkırtıyor, ahşabı kırıp geçiyor ve canlı adamları kemiğe, ete, kıkırdağa çeviriyorlardı. İlk savaş hattı nehir boyunca savaşıyordu. Kancalı halatlar fırlatılıyor, demirden gemi mahmuzları ahşap gövdeleri yarıyor, düşman

askerleri gemilere akın ediyor, savrulan dumanların içinde oklar birbirleriyle fısıldaşıyor ve adamlar ölüyordu... ama Davos'un adamları değil, şimdilik.

Kara Hayat nehrin yukarısına çıktı. Kürekçi başının davulu, geminin mahmuzu için uygun bir kurban arayan gemi kaptanının kafasının içinde gümlüyordu. Kapana kısılmış *Kraliçe Alysanne*, Lannisterlar'ın savaş gemilerinin arasında tutsaktı, üç gemi kancalarla ve halatlarla birbirlerine kenetlenmişti.

"Mahmuz hızı!" diye bağırdı Davos.

Davulların ritmi, uzun ve hararetli çekiç vuruşlarına dönüştü ve *Kara Hayat* uçtu, pruvasının yardığı sular süt beyazı kesiliyordu. Aynı fırsatı Allard da görmüştü; *Leydi Marya*, *Kara Hayat*'ın hemen yanında coşuyordu. İlk savaş hattı, münferit mücadelelerden oluşan bir karmaşada dağılmıştı. Birbirine dolanmış üç gemi önlerinde göründü, dönüyorlardı. Birbirlerine kılıçlarla ve baltalarla saldıran adamlar, gemilerin güvertelerini kıpkırmızı bir keşmekeşe çevirmişti. *Biraz daha,* diye yalvardı Davos Seaworth, Savaşçı'ya, *onu biraz daha döndür, onun bordasını göster bana.*

Savaşçı dinliyor olmalıydı. *Kara Hayat* ve *Leydi Marya; Günahkâr Leydi*'nin bordasına hemen hemen aynı anda girdiler, geminin başını ve kıçını öyle büyük bir kuvvetle mahmuzlamışlardı ki, üç gemi ilerideki *İpek Leydisi*'nin güvertesindeki adamlar suya savrulmuştu. Dişleri birbirine vurduğunda az kalsın kendi dilini koparıyordu Davos. Ağzındaki kanı tükürdü. *Bir dahaki sefere ağzını kapat aptal.* Denizde tam kırk yıl geçirmişti ama ilk kez bir gemiyi mahmuzluyordu. Okçuları ok salmaya devam ediyordu.

"Geri," diye komut verdi. *Kara Hayat* küreklerini ters çevirdiğinde, nehir suyu mahmuzun açtığı deliğe hücum etti ve *Günahkâr Leydi*, Davos'un gözlerinin önünde parçalara ayrıldı, düzinelerce adam nehre döküldü; canlıların bazısı yüzdü, ölülerin bazısı suyun yüzünde sürüklendi, ağır zırhların içindeki adamlar dibe battı; hem canlılar, hem ölüler. Boğulan adamların yalvarışları Davos'un kulağında yankılanıyordu.

Yeşil bir patlama gözünü aldı, solda ve uzakta. Ve *Kraliçe Alysanne*'in kıç tarafından, tıslayarak yanan zümrüt yılanlar yükseldi. Sadece bir an sonra dehşet dolu bir çığlık duydu Davos, "Çılgınateş!"

Yüzünü buruşturdu. Yanan zift başka bir şeydi, çılgınateş başka. Şeytani bir karışımdı, neredeyse söndürülemezdi. Üstüne pelerin kapatıp boğmaya çalışsan pelerin tutuşurdu, avcunun içiyle bir zerresine dokunsan elin alev alırdı. "Çılgınateşin üstüne işe, aletin küle dönsün," derdi eski denizciler. Ama Sör Imry, simyacıların iğrenç *maddesinin* tadına bakabileceklerine dair uyarmıştı kaptanları. Neyse ki çok az gerçek alev kehanetçisi kalmıştı. *Yakında hiç kalmayacak.* Sör Imry böyle demişti.

Davos gerekli emirleri sıraladı; bir sıra kürek gemiyi geri iterken diğer sıra suya ters girdi ve kadırga yön değiştirdi. *Leydi Marya* da dönmüştü. İyi giden bir şey daha vardı. Çılgınateş, *Kraliçe Alysanne* ve düşmanlarının üstünde, Davos'un mümkün olabileceğine inanamadığı bir hızla yayılıyordu. Yeşil alevlerin içinde bükülen adamlar suya atlıyordu. Çığlıklarında insana dair hiçbir şey yoktu. Kral Toprakları'nın duvarlarındaki ateş topları ölüm kusuyordu ve Çamur Kapısı'nın arkasındaki dev mancınıklar kaya blokları fırlatıyordu. Bir öküz boyutundaki kaya parçası *Kara Hayat*'la *Hortlak*'ın arasına düştü, her iki gemi de şiddetle sallandı ve güvertelerdeki bütün adamlar sırılsıklam oldu. İlkinden çok da küçük olmayan başka bir kaya, *Cesur Kahkaha*'yı buldu. Velaryon kadırgası, bir kulenin tepesinden aşağı düşen bir oyuncak gibi parçalandı, etrafa saçılan kıymıklar insan kolu büyüklüğündeydi.

Davos, kapkara dumanın ve yeşil alevlerin arasından, nehrin aşağısına doğru yönelen küçük tekneleri gördü, sürü gibiydiler: Yolcu tekneleri, patalyalar, mavnalar, futalar, sandallar ve yüzemeyecek kadar çürük görünen ambar gemiler. Bu teknelerin hareketi çaresizlik kokuyordu; suların üstünde sürüklenen bu ahşap parçaları savaşın akışını değiştiremezdi, sadece ayakaltında dolaşmış olurlardı. Davos, savaş hatlarının umutsuzca karıştığını gördü. İskele tarafında; *Lord Steffon*, *Perişan Jenna* ve *Hızlı Kılıç* taarruza geçmiş, nehrin yukarısını süpürüyordu. Sancak kanadındaki mücadele hararetliydi. Bununla birlikte, mancınıkların fırlattığı taşların altında kalan ana hat dağılmıştı. Kaptanların bazıları nehrin aşağısına dönüyordu, diğerleri iskeleye dümen kırıyordu, gemilerini parçalayan yağmurdan kaçmak için yapabilecekleri ne varsa yapıyorlardı. *Hiddet*'in kıç tarafındaki mancınık şehre doğru dönmüştü ama menzili yeterli değildi; zift dolu variller şehir duvarlarının dibinde

parçalanıyordu. Asa küreklerinin çoğunu kaybetmişti, *İnançlı* mahmuzlanmış ve yana yatmaya başlamıştı. Davos, *Kara Hayat*'ı iki geminin arasına götürdü; Kraliçe Cersei'nin, şekerlemeler yerine askerle dolu olan oymalı ve yaldızlı zevk mavnasına güçlü bir yan darbe vurdu. Çarpışma askerlerin yarısı nehre döktü, *Hayat*'ın okçuları suyun üstünde kalmaya çalışanları avladı.

Matthos'un bağırışı Davos'u soldan gelen tehlikeye karşı uyardı; Lannister kadırgalarından biri *Kara Hayat*'ı mahmuzlamak üzere yaklaşıyordu. "Kuvvetle sancak," diye bağırdı Davos. Adamların bazıları kürekleri kullanarak mavnadan kurtulurken diğerleri de kadırgayı çevirdi. Hücuma geçen *Akyürek*'in pruvasıyla yüz yüze kalmışlardı. Davos bir an için çok yavaş hareket ettiğinden ve batmak üzere olduğundan korktu ama akıntı *Kara Hayat*'ın dönmesine yardım etti; çarpışmayı hafif bir yan darbeyle atlattılar, iki geminin gövdesi birbirine sürttü ve her ikisinin de kürekleri kırıldı. Sivri uçlu bir kürek parçası Davos'un kafasının üstünden uçtu, herhangi bir mızrak kadar keskindi. "Gemiye çıkın!" diye bağırdı Davos. Ucu kancalı halatlar atıldı. Davos kılıcını çekti ve küpeştelerin üstünden atlayıp adamlarına yol gösterdi.

Akyürek'in mürettebatı, onları küpeştede karşıladı ama Kara Hayat'ın silahlı askerleri çelikten bir dalga gibi adamların üstüne bindi. Davos kalabalığı yarıp ilerledi, kaptanı arıyordu ama adam ölmüştü. Davos cesedin tepesinde dururken, biri arkasından baltayla saldırdı. Miğferi darbeyi tuttu, kafatası ikiye ayrılmış olabilirdi ama beynindeki korkunç bir çınlamayla kurtuldu. İyice sersemlemişken yapabildiği tek şey yana yuvarlanmak oldu. Saldırgan çığlık atarak tekrar üstüne atıldı. Davos kılıcını iki eliyle birden kavrayıp ucunu adamın karnına sapladı.

Adamlarından biri Davos'u çekip ayağa kaldırdı. "Kaptan sör, *Akyürek* bizim." Doğruydu, Davos görebiliyordu. Düşmanın çoğu ölmüştü, ölmek üzereydi, teslim oluyordu. Miğferini çıkardı, ölülerden dökülen bağırsaklarla kayganlaşmış ahşabın üstünde dikkatle yürüdü. Matthos elini uzattı, Davos'un küpeştenin üstünden kendi gemisine atlamasına yardım etti.

Birkaç dakika boyunca, *Kara Hayat* ve *Akyürek* fırtınanın ortasında sakince durdular. Hâlâ birbirlerine kenetlenmiş halde olan *Kraliçe Alysanne* ve *İpek Leydisi* yeşil cehennemlere dönüşmüştü, nehrin aşağısına doğru sürükleniyor ve

Günahkâr Leydi'nin parçalarını da beraberlerinde götürüyorlardı. Myr kadırgalarından biri gemilere çarptı, artık o da alevler içindeydi. *Kedi*, hızla batan *Yiğit*'in güvertesindeki adamları alıyordu. *Ejderfelaketi*'nin kaptanı, gemisini iki rıhtımın arasına almıştı, geminin kıç tarafında bağırıyordu; mürettebat, duvara hücum eden silahlı askerlere katılmak için karaya dökülüyordu. *Kızıl Kuzgun* mahmuzlanmıştı, ağır ağır batıyordu. *Deniz Boynuzu* aynı anda hem alevlerle hem de güvertesindeki düşman askerleriyle savaşıyordu ama Joffrey'nin *Sadık Adam*'ında alevli kalp dalgalanıyordu. Bir kaya bloğu yüzünden pruvası içe göçen *Hiddet, İnayet*'le çarpışıyordu. Davos, Lord Velaryon'un *Akıntıtaşı Gururu*'nu gördü; iki Lannister teknesinin arasındaydı, tekini deviriyor, diğerini alevli oklarla aydınlatıyordu. Nehrin güney kıyısında, şövalyeler atlarını gökelere bindiriyordu. Silahlı askerlerle dolu daha küçük kadırgalar kuzey kıyısına geçmeye başlamışlardı bile. Batan gemilerin ve yayılan çılgınateşin arasında dikkatle yol almak zorundaydılar. Kral Stannis'in bütün donanması nehirdeydi artık, Salladhor Saan'ın *Lysli*'si dışında. Karasu yakın vakitte onların kontrolünde olacaktı. *Sör Imry istediği zafere kavuşacak,* diye düşündü Davos, *ve Stannis ordusunu karşıya geçirecek, ama tanrılar affetsin, bütün bunların bedeli...*

"Kaptan sör!" Matthos, Davos'un koluna dokundu.

Kılıç Balığı'nın iki sıra küreği suya batıp çıkıyordu. Yelkenlerini hiç indirmemişti ve yanan zift halatlarını tutuşturmuştu. Davos gemiyi izlerken alevler yayıldı, iplere ve yelkenlere tırmandı. Şeklini geminin adından alan dengesiz demir mahmuz nehrin yüzeyini yarıyordu. *Kılıç Balığı*'nın tam önünde, dönerek ona doğru sürüklenen ve çok cazip görünen bir hedef vardı, Lannisterlar'ın ambar gemilerinden biriydi, suya gömülmüş halde yüzüyordu. Bordalarının arasından, yeşil ve koyu kan sızıyordu.

Davos bunu gördüğünde kalbi durdu.

"Hayır," dedi. "Hayır, *HAYIIIIIIR!*" Bağrışmaların ve savaşın gürültüsünün içinde onu Matthos'tan başka kimse duymadı. *Kılıç Balığı*'nın kaptanının duymadığı muhakkaktı, sonunda, gemisinin şişman ve dengesiz mahmuzuyla bir şey deleceği için hevesliydi. *Kılıç Balığı* mücadele hızına geçti. Davos, sakat elini, parmak kemiklerini sakladığı deri keseyi tutmak için yukarı kaldırdı.

Kılıç Balığı; bileyen, parçalayan, yırtan bir darbeyle çürük ambar gemisini ikiye böldü. Gemi, fazla olgunlaşmış bir meyve gibi patladı ama hiçbir meyve bu ahşap çığlığı gibi bir çığlık atmış olamazdı. Davos, geminin içindeki binlerce kırık kavanozdan akan yeşil iltihabı gördü; ölmek üzere olan bir canavarın bağırsaklarından dökülen zehir gibi parlıyor, ışıldıyor, nehrin yüzeyine yayılıyordu...

"Geri," diye kükredi. "Uzağa. Ondan uzaklaşın. Geri, geri!" Kancalı halatlar kesildi. *Kara Hayat, Akyürek*'ten ayrılırken, Davos ayaklarının altında güvertenin hareket ettiğini hissetti. Kürekler suya girdi.

Sonra kısa bir *puf* sesi duydu, sanki biri kulağına üflemişti. Yarım kalp atımı zaman sonra kükreme geldi. Altındaki güverte kayboldu ve kara sular yüzüne çarptı, ağzı ve burnu suyla doldu. Batıyordu, boğuluyordu. Kör bir panik içinde, hangi tarafın yukarı olduğunu anlayamadan nehirle boğuşuyordu ve aniden yüzeye çıktı. Su kustu, ciğerlerini havayla doldurdu, en yakınındaki moloz parçasını yakaladı ve tutundu.

Kılıç Balığı ve ambar gemi gitmişti, kararmış gövdeleri nehrin aşağısına doğru sürükleniyordu, zor nefes alan adamlar, üstünden duman tüten ahşap parçalarına tutunuyordu. On beş metre yüksekte, yeşil alevlerden vücut bulmuş bir canavar nehrin üzerinde dans ediyordu. Canavarın bir düzine eli vardı ve her elinde bir kamçı, dokunduğu her şeyi tutuşturuyordu. *Kara Hayat*'ın ve onun iki tarafındaki *Akyürek* ve *Sadık Adam*'ın yandığını gördü Davos. *Züht, Kedi, Yiğit, Asa, Kızıl Kuzgun, Harridan, İnançlı, Hiddet,* hepsi havaya uçmuştu, *Kralkarası* ve *İnayet* de öyle; canavar kendine ait olanı da yiyordu. Lord Velaryon'un parlak *Akıntıtaşı Gururu* dönmeye çalışıyordu ama canavar, yeşil parmaklarından birini geminin gümüşi küreklerine değdirdi ve kürekler sıradan mumlar gibi alev aldı. *Akıntıtaşı* bir an için, nehrin sularında iki sıra meşaleyle yol alıyormuş gibi göründü.

Akıntı Davos'u dişlerinin arasına almıştı, döndürüp duruyordu. Suyun üstünde yüzen çılgınateş yamasından kurtulmak için tekme attı. *Oğullarım,* diye düşündü ama kükreyen cehennemin ortasında onları aramanın yolu yoktu. Arkasında, çılgınateşle dolu başka bir ambar gemi daha havaya uçtu. Karasu, yatağında kaynıyor gibiydi. Yanan direkler, yanan insanlar ve kırılmış gemilerin

parçaları havada uçuşuyordu.

Koya doğru sürükleniyorum. Orası daha iyi olmalıydı, kıyıya ulaşabilirdi belki, güçlü bir yüzücüydü. Salladhor Saan'ın gemileri de koydaydı. Sör Imry onlara açıkta beklemelerini emretmişti...

Akıntı onu tekrar döndürdü ve Davos nehrin aşağısında onu neyin beklediğini gördü.

Zincir, tanrılar bizi koruyun, *zinciri kaldırdılar.*

Nehrin Karasu Koyu'na doğru genişlediği yerde zincir iyice gerilmişti, suyun en fazla bir metre üzerindeydi. Bir düzine kadırga zincire takılmıştı bile ve akıntı diğer kadırgaları da onların üstüne itiyordu. Hemen hepsi alevler içindeydi, geri kalanlarda çok yakında alev alacaktı. Davos, Salladhor Saan'ın gemilerinin şeritli gövdelerini seçebiliyordu ama onlara asla ulaşamayacağını biliyordu. Kırmızı ve sıcak çelikten, alazlanmış ahşaptan ve girdap gibi gibi dönen yeşil alevlerden oluşan bir duvar önüne çekilmişti. Karasu Nehri'nin ağzı, cehennemin ağzıydı şimdi.

Tyrion

Tyrion Lannister bir burcun tepesinde tek dizinin üstüne çömelmişti, bir gargoyle kadar hareketsizdi. Çamur Kapısı'nın ve bir zamanlar balık pazarı ve rıhtım olan harabenin arkasındaki nehir tutuşmuş gibi görünüyordu. Stannis'in ordusunun yarısı alevler içindeydi, Joffrey'nin gemilerinin çoğuyla birlikte. Çılgınateşin öpücüğü gururlu gemileri cenaze ateşlerine, adamları canlı meşalelere çevirmişti. Hava dumanla, oklarla ve çığlıklarla doluydu.

Nehrin aşağısında, hem sıradan halk hem de soylu lordlar, Karasu'nun akıntısıyla karaklarına, teknelerine, sallarına doğru ilerleyen yeşil ve sıcak ölümü görebiliyorlardı. Yön değiştirmeye çalışan Myr kadırgalarının uzun ve beyaz kürekleri çıldırmış bir çıyanın bacakları gibi görünüyordu ama çabaları işe yaramıyordu. Çıyanların kaçacak yeri yoktu.

Şehir duvarlarının altında, yanan ziftle dolu fıçıların patladığı yerlerde onlarca büyük yangın vardı ama çılgınateş, cayır cayır yanan bir evin içindeki mum alevlerine çevirmişti onları; turuncu ve kızıl kanatları, yeşim rengi bir soykırımın karşısında zavallıca çırpınıyordu. Alçak bulutlar, yanan nehrin rengini yakalamış ve gökyüzünü yeşilin farklı tonlarıyla örten bir çatıya dönüşmüştü, tuhaf ve ürkütücü bir şekilde güzeldi. *Korkunç bir güzellik. Ejderha alevi gibi.* Fatih Aegon'ın, Ateş Tarlası'nın üstünde uçarken böyle hissedip hissetmediğini merak etti Tyrion.

Sıcak rüzgâr kırmızı pelerinini savurup çıplak yüzüne vurdu ama Tyrion başka tarafa dönemiyordu. Altın pelerinlilerin siperlerdeki setlerden gelen neşeli seslerinin hayal meyal farkındaydı. Onlara eşlik edecek sesi yoktu. Yarım bir zaferdi bu. *Yetmez.*

Kral Aerys'in kararsız meyveleriyle doldurduğu ambar gemilerden birini gördü. Nehirden yeşil bir alev pınarı fışkırdı, öyle parlaktı ki ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. On, belki on iki metre yükseldiğindeki alev sütunları suyun üstünde dans ediyordu, çıtırdayıp tıslayarak. Bir an için çığlıkları bastırdılar. Suyun içinde yüzlerce insan vardı, boğuluyor ya da yanıyorlardı,

belki her ikisi birden.

Çığlıklarını duyabiliyor musun Stannis? Yandıklarını görebiliyor musun? Bu, benim olduğu kadar senin de marifetin. Karasu'nun kuzeyinde, üstünden duman tüten insan yığının arkasında bir yerde Stannis de izliyordu, Tyrion biliyordu. Stannis'te, ağabeyi Robert'ın savaş iştahı olmamıştı hiçbir zaman. Artçı kuvveti komuta edecekti, yedek kuvveti, tıpkı Lord Tywin gibi. Şu anda bir savaş atının sırtında oturuyordu büyük ihtimalle, parlak bir zırh kuşanmıştı, tacı başındaydı. *Kırmızı altından yapılmış bir taç, uçlarının alev şeklinde olduğunu söylemişti Varys.*

"Gemilerim," diye çatladı Joffrey'nin sesi yürüme yolundan bağırdığında, muhafızlarıyla birlikte siperlerin arkasına saklanmıştı. Krallığının işareti olan altın çember, savaş miğferini süslüyordu. "*Kralkarası* yanıyor. *Kraliçe Cersei, Sadık Adam.* Bak, *Denizgülü* orada." Yeni kılıcının ucuyla gösterdi; yeşil alevler *Denizgülü*'nün altın renkli gövdesini yalıyor ve küreklerine tırmanıyordu. Kaptan gemiyi nehrin yukarısına doğru çevirmeye çalışmıştı ama çılgınateşten kaçabilecek kadar hızlı değildi.

Gemi lanetlenmişti, Tyrion biliyordu. *Başka bir yol yoktu. Onlarla yüzleşmek için öne çıkmasaydık Stannis tuzağı sezerdi.* Bir oka yön verilebilirdi, bir mızrağa, hatta mancınıktan fırlatılan bir taşa ama çılgınateşin kendi iradesi vardı. Bir kez serbest bırakıldığında insanların kontrolünden çıkardı. "Yapacak bir şey yok," dedi Tyrion yeğenine. "Donanmamız her halükarda yok olacaktı."

Tyrion, burcun tepesinde durmasına rağmen –etrafa siperlerin üstünden bakamayacak kadar kısaydı, bu sebeple adamları onu burca çıkarmıştı– alevler ve duman yüzünden nehrin aşağısında olanları göremiyordu ama kafasının içinde binlerce kez görmüştü her şeyi. Bronn, Stannis'in amiral gemisi Kızıl Kale'nin önünden geçtiği anda öküzleri kamçılamıştı; zincir korkunç ağırlıktaydı, devasa bocurgatlar çatırdayıp inleyerek ağır ağır dönmüştü. Suyun üstünde metalin ilk pırıltısı göründüğünde düşman donanmasının tamamı zinciri geçmişti. Halkalar, üstlerinden sular damlayarak, çamurla ışıldayarak teker teker ortaya çıkmıştı, kudretli zincir iyice gerilene dek. Kral Stannis donanmasını Karasu'ya sokmuştu ama buradan çıkışı yoktu.

Buna rağmen, bazıları uzaklaşıyordu. Nehir akıntısı aldatıcı bir şeydi ve

çılgınateş Tyrion'ın umduğu kadar eşit yayılmamıştı. Ana kanal tamamen tutuşmuştu fakat Myrli adamların çoğu güney kıyısına ulaşmıştı ve burunları bile kanamadan kaçmayı başarmış gibi görünüyorlardı. En az sekiz gemi şehir duvarlarının altına yanaşmıştı. *Yanaşmış ya da vurmuş, ikisi de aynı anlama gelir; karaya adam çıkarıyorlar.* Daha kötüsü, ambar gemiler bir cehennem yaratarak havaya uçtuğunda düşmanın ilk iki savaş hattının güney kanadı nehrin epey yukarısındaydı. Kaba bir tahminle Stannis'in elinde otuz ya da kırk kadırga kalacaktı; bütün ordusunu karşıya geçirmeye yeterdi bu sayı, adamları cesaretlerini geri kazandıklarında.

Cesaret toplamaları vakit alacaktı; binlerce arkadaşının alevler tarafından yutulduğunu gördükten sonra en cesur adam bile dehşete kapılırdı. Madde bazen öyle sıcak yanardı ki, insan eti iç yağı gibi erirdi, Hallyne söylemişti. Ama yine de...

Tyrion kendi adamlarıyla ilgili hayallere kapılmıyordu. *Mücadelenin sert olacağını anladıkları anda kırılacaklar, kötü kırılacaklar,* diye uyarmıştı Jacelyn Bywater. Yani, kazanmanın tek yolu mücadeleyi baştan sona yumuşak tutmaktı.

Nehrin kıyısındaki rıhtımların enkazlarının arasında hareket eden koyu renkli şekilleri görebiliyordu. *Yeni bir hücum için vakit geldi,* diye düşündü. Düşman askerlerinin en savunmasız olduğu an karaya çıktıkları andı. Düşmana kuzey kıyısında toplanacak kadar vakit vermemeliydi.

Burçtan aşağı atladı. "Lord Jacelyn'e nehir kıyısında düşmanlar olduğunu bildir," dedi Bywater'ın ona tahsis ettiği ulaklardan birine. Bir diğerine, "Sör Arneld'e saygılarımı ilet ve Fahişeler'i otuz derece batıya çevirmesini söyle," dedi. Bu açı, suyun içine kadar olmasa da daha uzun bir atış menzili sağlayacaktı.

"Annem, Fahişeler'i kullanabileceğimi söylemişti," dedi Joffrey. Kralın miğfer siperini yine açık görmek Tyrion'ı kızdırmıştı. Çocuğun bütün o ağır çeliklerin içinde piştiğine şüphe yoktu... ama yeğeninin gözüne saplanmış serseri bir ok Tyrion'ın istediği son şey bile değildi.

Siperi aşağı indirdi. "Bunu kapalı tutun Majesteleri, tatlı varlığınız hepimiz için çok kıymetli." *Bu sevimli suratının mahvolmasını da istemezsin.* "Fahişeler senin." Uygun bir zamandı; alevler içindeki gemilere daha fazla ateş topu

fırlatmanın anlamı yoktu. Boynuzlu Adamlar çırılçıplak ve birbirlerine zincirlenmiş halde aşağıdaki meydandaydı, boynuzları kafalarına çivilenmişti. Yargılanmak için Demir Taht'ın önüne getirildiklerinde, hepsini Stannis'e yollayacağına dair söz vermişti Joff. İnsan bedeni bir kayadan ya da ziftle dolu bir fıçıdan daha hafifti ve çok daha uzağa fırlatılabilirdi. Altın pelerinlilerden bazıları, vatan hainlerinin Karasu'nun karşısına kadar uçup uçamayacağı üstüne bahse girmişlerdi. "Acele edin Majesteleri," dedi Tyrion. "Kısa zaman sonra mancınıklara tekrar ihtiyacımız olacak. Çılgınateş bile sonsuza dek yanmaz."

Joffrey sevinç içinde merdivenlere koşturdu. Sör Meryn yanındaydı, Sör Osmund peşlerinden gidecekken Tyrion adamı kolundan yakaladı. "Ne olursa olsun onu güvende tutun ve *orada tutun*, anlaşıldı mı?"

"Emredersiniz," dedi Sör Osmund itaatkâr bir sesle.

Tyrion, kral herhangi bir zarar gördüğü takdirde onların başına neler geleceğiyle ilgili Trant'ı ve Karakazan'ı uyarmıştı ve on iki tecrübeli altın pelerinli Joffrey'yi merdivenlerin başında bekliyordu. *Sefil piçini mümkün olan en iyi şekilde koruyorum Cersei,* diye düşündü Tyrion acıyla. *Umarım Alayaya için aynı şeyi yapıyorsundur.*

Joffrey gittikten kısa bir vakit sonra bir ulak nefes nefese merdivenlerin başında belirdi. "Lordum, çabuk!" Tek dizinin üstüne düştü. "Turnuva alanına yüzlerce adam çıkardılar! Kral Kapısı'nın önüne bir koçbaşı getiriyorlar."

Tyrion bir küfür savurup paytak adımlarıyla merdivenlere yöneldi. Podrick Payne atlarla birlikte aşağıda bekliyordu. Nehir Yolu'ndan aşağı dörtnala koşturdular. Pod ve Sör Mandon hızla arkalarından geliyordu. Pencereleri sıkı sıkı kapatılmış evler yeşil gölgelerle boğulmuştu ama yollarda kalabalık yoktu; Tyrion, muhafızların bir kapıdan diğerine hızlıca ulaşabilmesi için yolların açık tutulmasını emretmişti. Buna rağmen, Kral Kapısı'na vardıklarında duyduğu gümleme sesleri, koçbaşının oyuna dâhil edildiğini anlatıyordu. Devasa menteşelerin iniltileri, ölmek üzere olan bir devin feryatlarına benziyordu. Kapı kulübesinin önündeki meydan yaralılarla doluydu ama Tyrion atlılardan oluşan sıralar da görüyordu, bütün adamları zarar görmemişti; güçlü bir hat oluşturmaya yetecek kadar paralı asker ve altın pelerinli vardı. "Toplanın," diye bağırdı yere atlarken. "Burayı kim komuta ediyor. Dışarı çıkıyorsun."

“Hayır.” Duvarın gölgesinden bir gölge ayrıldı ve koyu gri bir zırh giyen uzun boylu bir adama dönüştü. Sandor Clegane miğferini iki eliyle birden çıkarıp yere attı. Çelik ezilmiş ve alazlamıştı, hırlayan köpeğin sol kulağı kopmuştu. Tek gözünün üstündeki derin yarıktan çıkan kan, eski yanık izlerinin üstüne akıyor, yüzünün yarısını maskeliyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Tyrion.

Clegane’in solukları düzensizdi. “Bütün bunların canı cehenneme, seninki de.”

Bir paralı asker Tazı’nın yanına geldi. “Dışarı çıktık. Tam üç kez. Adamlarımızın yarısı öldürüldü ya da yaralandı. Her yerde çılgınateş patlıyor. Atlar insanlar gibi çığlık atıyor, insanlar da atlar gibi...”

“Sizleri turnuvada dövüşmeniz için mi tuttuğumuzu sanıyordun? Sana bir bardak buzlu süt ve bir kase ahududu getirmemi ister misin? Hayır mı? O halde şu kahrolası atına bin. Tazı, sen de.”

Clegane’in yüzündeki kan kıpkırmızı parlıyordu ama gözlerinin akı görünüyordu. Uzunkılıcını çekti.

Korkuyor, diye fark etti Tyrion şaşkınlıkla. *Tazı korkuyor.* Durumun acileyetini açıklamaya çalıştı. “Kapıya bir koçbaşıyla yükleniyorlar, seslerini duyabilirsin, onları dağıtmak zorundayız...”

“Kapıları aç. İçeri doluştuklarında etraflarını sar ve hepsini öldür.” Tazı, uzunkılıcının ucunu yere sapladı, kabza topuzuna tutundu, ileri geri sallanmaya başladı. “Adamlarımın yarısını kaybettim. Atlarımı da. O ateşin içine bir kez daha girmem.”

Sör Mandon Moore, Tyrion’ın yanına geldi, beyaz mineli kalkanı lekesizdi. “Kral Eli emrediyor.”

“Kral Eli’ni becereyim.” Tazı’nın yüzünün kanla kaplı olmayan yanı süt kadar beyazdı. “Biri bana içecek bir şey getirsin.” Bir altın pelerinli adama bir kupa uzattı. “Su? Suyunu becereyim. Bana şarap getir.”

Tükenmiş. Tyrion bunu görebiliyordu artık. *Yaraları, alevler... işi bitmiş, başka birini bulmak zorundayım ama kim? Sör Mandon?* Adama baktığı anda işe yaramayacağını biliyordu. Clegane’in korkusu hepsini sarsmıştı. Bir lider olmadan onlar da dışarı çıkmayı reddedecekti ve Sör Mandon... tehlikeli bir

adam, Jaime söylemişti, evet ama diğer adamların takip edeceği bir adam değildi.

Tyrion uzaktan büyük bir gümleme daha duydu. Duvarların üstünde kararan gökyüzü yeşil ve turuncu ışıklarla doluydu. Kapı daha ne kadar dayanabilirdi?

Bu çılgınlık, diye düşündü, *ama çılgınlığı yenilgiye tercih ederim. Yenilgi ölüm ve utanç demek.* "Pekâlâ, hücuma ben önderlik edeceğim."

Tazı'nın utanıp cesaretini tekrar kazanacağını düşündüyse de yanılmıştı. Clegane sadece güldü. "Sen?"

Tyrion adamların yüzündeki inanmazlığı görebiliyordu. "Ben. Sör Mandon, siz kralın sancağı olacaksınız. Pod, miğferim." Delikanlı emre itaat etmek için koştu. Tazı, kertilmiş ve kana bulanmış kılıcına yaslanıp kocaman açılmış gözleriyle Tyrion'a baktı. Sör Mandon, Tyrion'ın atına binmesine yardım etti. *"Toplanın!"* diye bağırdı Tyrion.

Tyrion'ın kızıl aygırına boyun ve baş zırhı giydirilmişti. Sağrısındaki örgü zırhın üstüne kırmızı ipek serilmişti. Eyeri yaldızlıydı. Podric Payne, Tyrion'a miğferini ve kalkanını uzattı; küçük altın aslanlarla çevrilmiş altın bir el, meşeden yapılmış ağır kırmızı kalkanı süslüyordu. Tyrion az sayıdaki kuvvetine bakarak atına bir çember çizdirdi. Yalnızca bir avuç adam emrine itaat etmişti, yirmiden fazla değillerdi. En az Tazı'nınki kadar beyaz yüzleriyle atlarının sırtında oturuyorlardı. Tyrion aşağılayan gözlerle diğer adamları süzdü; Clegane'in komutasındaki şövalyeler ve paralı askerler. "Benim yarım bir adam olduğumu söylüyorlar," dedi. "Ben yarım bir adamsam sizler nesiniz?"

Bu soru adamları yeterince utandırmıştı. Bir şövalye eyerine bindi, miğfersiz, diğerlerine katılmak için atını sürdü. Bir çift paralı asker şövalyeyi takip etti. Sonra diğerleri. Kral Kapısı tekrar inledi. Birkaç dakika içinde Tyrion'ın ekibi iki katına çıkmıştı. Onları tuzağa düşürmüştü. *Ben savaştığım sürece onlar da savaşmak zorunda, yoksa bir cüce bile etmeyecekler.*

"Beni Joffrey'nin adını haykırırken duymayacaksınız," dedi adamlara. "Beni Casterly Kayası diye bağırırken de duymayacaksınız. Stannis'in işgal etmeye niyetlendiği bu şehir sizin ve yıkmaya çalıştığı bu kapı size ait. Benimle gelin ve şu orospu çocuğunu öldürelim!" Tyrion baltasını çıkardı, atını çevirdi ve karşı taarruz geçidine doğru koşturmaya başladı. Adamların takip ettiğini

düşünüyordu ama arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Sansa

Meşale alevleri duvar apliklerinin metallerinde ışıldıyor, Kraliçe'nin Balo Salonu'nu gümüşi bir ışıkla dolduruyordu. Buna rağmen karanlık vardı bu salonda. Sansa, arka kapıda taş kadar kıpırtısız duran, hiçbir şey yiyip içmeden bekleyen Sör İlyn Payne'in gözlerinde görüyordu karanlığı. Lord Gyles'ın gergin öksürüğünde, Cersei'ye son havadisleri vermek için salona giren Osney Karakazan'ın fısıltılarında duyuyordu.

Osney arka kapıdan girip ilk kez geldiğinde Sansa çorbasını bitirmek üzereydi. Adamın, ağabeyi Osfryd'le konuştuğunu gördü. Daha sonra platforma çıktı Osney, yüksek koltuğun önünde diz çöktü, at kokuyordu, yanağındaki dört uzun ve ince sıyrık kabuk bağlamıştı, yakasına kadar inen saçları gözlerine girmişti. Adam fısılyordu ama Sansa kulak kabartmaktan alamadı kendini. "Donanmalar çarpışıyor. Birkaç okçu karaya çıkmayı başardı ama Tazı onları parçalara ayırdı Majesteleri. Kardeşiniz kudretli zinciri kaldırıyor, işareti duydum. Bit Çukuru'ndaki bazı sarhoşlar kapıları kırıyor, pencerelerden içeri giriyor ama Lord Bywater altın pelerinlileri gönderdi, icaplarına bakılacak. Baelor Septi tıka basa dolu, herkes dua ediyor."

"Ya oğlum?"

"Kralımız, Yüce Rahip'in duasını almak için Baelor'a gitti. Şu anda El'le birlikte duvarları yürüyor, adamlarımıza cesur olmalarını söylüyor, morallerini yükseltiyor."

Cersei bir kadeh şarap daha istemek için uşağını çağırdı; Arbor'dan gelen altın hasat şarabı, meyveli ve yoğun. Kraliçe fazlaca içiyordu ama şarap onu daha da güzelleştiriyordu sanki; yanakları pembeleşmişti, salona tepeden bakan gözlerinde parlak, ateşli bir ısı vardı. *Çılgınateşin gözleri,* diye düşündü Sansa.

Müzisyenler şarkılar çaldı, jonglörler gösteri yaptı. Ay Oğlan uzun sırıkların üstünde salonu dolaşıp herkesle alay ederken Sör Dontos süpürge sopasından atıyla hizmetçi kızları kovaladı. Konuklar güldü ama neşesiz kahkahalardı bunlar, göz açıp kapayıncaya kadar hıçkırıklara dönüşebilecek kahkahalar.

Bedenleri burada ama akılları şehir duvarlarında, yürekleri de öyle.

Çorbadan sonra; elma, ceviz ve kuru üzümlü salata getirildi. Başka bir vakitte lezzetli gelebilirdi ama bu gece bütün yemeklere korku baharatı katılmıştı. Hiç iştahı olmayan sadece Sansa değildi. Lord Gyles yediğinden fazla öksürüyordu, Lollys Stokeworth kambur halde oturmuş titriyordu ve Sör Lancel'in şövalyelerinden birinin genç gelini teselli edilemez bir şekilde ağlıyordu. Kraliçe, Üstat Frenken'e kızı yatırmasını ve rüya şarabı vermesini emretti. Şövalyenin karısı salondan çıkarılırken, "Gözyaşları," dedi küçümseyerek. "Kadınların silahı, leydi annem böyle derdi eskiden. Bir erkeğin silahı kılıcıdır. Ve bu, sana bilmen gereken her şeyi anlatıyor, değil mi?"

"Ama erkekler cesur olmak zorunda," dedi Sansa. "Herkes seni öldürmeye çalışırken dışarı çıkıp kılıçlarla ve baltalarla yüzleşmek..."

"Jaime, sadece savaş meydanında ve yatakta gerçekten yaşıyormuş gibi hissettiğini söylemişti bana bir keresinde." Kadehini kaldırıp büyük bir yudum içti. Salatasına dokunmamıştı. "Bu korkak tavuk sürüsünün varlığından keyif alıyormuş gibi yapıp çaresizce oturmaktansa kılıçlarla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Onları buraya siz çağırdınız Majesteleri."

"Bir kraliçeden beklenen belli şeyler vardır. Eğer Joffrey'le evlenirsen aynı şeyler senden de beklenecek. Öğrensen iyi olur." Sıraları dolduran eşleri, kızları, anneleri inceledi. "Bu tavukların hiçbir önemi yok ama horozlar şu ya da bu sebeple önemli ve bazıları bu savaştan sağ çıkacak. Bana yakışan, kadınlarının güvende olmasını sağlamaktır. Eğer benim sefil cüce kardeşim bir şekilde başarılı olursa bu kadınlar kocalarına, babalarına dönecekler ve benim nasıl cesur olduğumu, benim cesaretimin onları nasıl ayakta tuttuğunu ve zafer kazanacağımızdan nasıl bir an bile şüphe etmediğimi anlatacaklar."

"Ya kale düşerse?"

"Bunu çok isterdin, öyle değil mi?" Cersei bir inkâr duymak için beklemedi. "Eğer kendi muhafızlarımın ihanetine uğramazsam bir süre burada kalabilirim. Daha sonra kale duvarlarına gidip Lord Stannis'e bizzat teslim olurum. Bu, bizi en kötüsünden kurtarır. Ama Maegor Hisarı, Stannis gelmeden önce düşerse konuklarımın çoğu tecavüze maruz kalır diyebilirim. Ve böyle zamanlarda;

kötürüm bırakılmayı, işkenceyi ve cinayeti de göz ardı etmemelisin.”

Sansa dehşete kapılmıştı. “Bunlar kadın, silahsız ve hassas yaratılışlı.”

“Cinsiyetleri onları koruyabilir,” diye kabul etti Cersei, “ama düşündüğün kadar değil. Bu kadınların hepsi iyi fidye eder ama bir mücadele çılgınlığından sonra askerler sikke değil et ister genelde. Yine de, altın bir kalkan hiç kalkanın olmamasından iyidir. Sokaklardaki kadınlara, bize gösterdikleri şefkatin yarısını bile göstermeyecekler. Hizmetçilerimize de. Leydi Tanda’nın hizmetçisi gibi güzel kızlar eğlenceli bir gecenin oyuncağı olabilir ama yaşlıların, halsizlerin ve çirkinlerin kurtulabileceğini sanma sakın. Yeterince içki, kör bir çamaşırcı kadını ya da domuz ağılında çalışan leş kokulu bir kızı bile senin kadar alımlı yapabilir tatlım.”

“Ben?”

“Bir fare gibi konuşmamaya çalış Sansa. Artık bir kadın oldun, unuttun mu? Ve benim ilk oğlumla nişanlısın.” Kraliçe bir yudum şarap daha içti. “Kapılardaki başka biri olsaydı aklını çelmeyi umabilirdim. Ama bu Stannis Baratheon, atını baştan çıkarmak istesem daha çok şansım olur.” Sansa’nın yüzündeki ifadeyi görünce güldü. “Sizi şaşırttım mı leydim?” Öne eğildi. “Seni küçük aptal. Bir kadının tek silahı gözyaşları değildir. Bacaklarının arasında bir silahın daha var ve onu kullanmayı öğrensen iyi edersin. Erkeklerin, kılıçlarını yeterince özgürce kullandığını göreceksin. Her iki kılıcı da.”

İki Karakazan salona girince Sansa cevap vermekten kurtuldu. Sör Osmund ve kardeşleri kalenin en sevilen adamları olmuşlardı; gülümsemeleri ve şakaları her daim hazırdı, şövalyeler ve yaverlerle olduğu kadar seyislerle ve avcılarla da anlaşıyorlardı. Hepsinden çok, hizmetçi kızlarla anlaştıkları söyleniyordu. Sör Osmund yakın zamanda Tazı’nın görevini üstlenmişti, Joffrey’nin yanında o vardı artık. Çamaşır kuyusunun başındaki kadınlar, Osmund’ın Tazı kadar güçlü olduğunu söylüyordu, daha genç ve daha hızlıydı sadece. Eğer gerçekten böyleyse; Sör Osmund, Kral Muhafızları’na seçilmeden önce Karakazanlar’ı neden hiç duymadığını merak etti Sansa.

Kraliçenin yanında diz çökerken Osmund’ın yüzünde güller açıyordu. “Ambar gemiler havaya uçtu Majesteleri. Bütün Karasu alevler içinde. Yüz gemi yanıyor, belki daha fazla.”

“Ya oğlum?”

“El’le beraber Çamur Kapısı’nda Majesteleri. Daha önce siperlerdeki setlerde okçularla konuştu ve onlara yay kullanmakla ilgili birkaç sır verdi, evet yaptı. Onun epey cesur bir delikanlı olduğu konusunda herkes hemfikir.”

“Epey *canlı* bir delikanlı olarak kalsa iyi olur.” Cersei, Osfryd’e döndü, ağabeyinden daha uzun ve daha ciddi görünümlüydü, siyah bir bıyığı vardı. “Evet?”

Osfryd uzun siyah saçlarının üstüne bir miğfer geçirmişti, yüzündeki ifade acımasızdı. “Majesteleri,” dedi sessizce, “bir seyis ve iki hizmetçi kız, kralımızın atlarından üçüyle birlikte arka kapıdan kaçmaya çalışırken yakalandı.”

“Gecenin ilk hainleri,” dedi kraliçe, “ama korkarım sonuncular olmayacaklar. Onlarla Sör İlyn ilgilensin, kafaları kazığa geçirilip ibret olsun diye ahırların önüne dikilsin.” Karakazanlar gittiğinde Sansa’ya döndü. “Oğlumun yanında oturmak istiyorsan öğrenmen gereken bir ders daha; böyle bir gecede merhametli davran ve etrafın sert bir yağmurdan sonra ortaya çıkan mantarlar gibi ihanetle sarılsın. İnsanların sadakatini kesin hale getirmenin tek yolu; senden, düşmanlardan daha fazla korkmalarını sağlamaktır.”

İnsanların sadakatine giden en güvenilir yolun korku değil sevgi olduğunu duyarak büyümesine rağmen, “Bunu unutmayacağım Majesteleri,” dedi Sansa. *Eğer bir gün kraliçe olursam insanların beni sevmesini sağlayacağım.*

Salatayı yengeç ayağı tartları takip etti. Ardından ekmek içinde servis edilen, pırasa ve havuçla kızartılmış koyun eti geldi. Lollys çok hızlı yemişti, midesi bulandı ve hem ablasının hem kendi elbisesinin üstüne kustu. Lord Gyles öksürdü, içti, öksürdü, içti ve sızdı. Yüzü tabağına, eli bir şarap gölcüğüne gömülmüş halde masaya yayılan adama tiksinti dolu gözlerle baktı kraliçe. “Erkekliği böyle yaratıklara vererek heba eden tanrılar çıldırmış olmalı ve ben de bu sefilin serbest bırakılmasını istediğim için.”

Osfryd Karakazan geri geldi, kırmızı pelerini uçuşuyordu. “İnsanlar meydanda toplanıyor Majesteleri, kaleye sığınmak istiyorlar. Ayak takımından değiller, zengin tüccarlar ve akranları.”

“Onlara evlerine dönmelerini emret,” dedi kraliçe. “Gitmezlerse okçularımız birkaçını öldürsün. Saldırı olmasın; kapılar hiçbir sebeple açılmayacak.”

“Emredersiniz.” Adam reverans yapıp ayrıldı.

Kraliçenin yüzü sert ve öfkeliydi. “Keşke boyunlarını kendi elimle kesebilseydim.” Dili dolaşmaya başlamıştı. “Küçükken Jaime’yle birbirimize o kadar çok benzerdik ki babam bile bizi ayırt edemezdi. Bazen şaka olsun diye birbirimizin kıyafetlerini giyer, bütün günü birimiz öbürümüzmüş gibi davranarak geçirirdik. Buna rağmen, Jaime’ye ilk kılıcı verildiği gün benim için bir kılıç getirilmemişti. ‘*Ben* ne alacağım?’ diye sorduğumu hatırlıyorum. Biz aynıydık ve ikimize neden o kadar *farklı* davranıldığını asla anlayamadım. Jaime kılıçla, mızrakla ve gürzle dövüşmeyi öğrenirken; bana gülümsemek, şarkı söylemek, memnun etmek öğretildi. O, Casterly Kayası’nın varisi olmak için doğmuştu ve ben bir yabancıya satılmak için, bir at gibi. Yeni sahibim ne zaman isterse üstüme çıkacaktı ve zamanı gelince daha genç bir kısrak yavrusu için beni bir kenara atacaktı. Jaime’nin kaderinde güç ve zafer vardı, benimkinde doğum ve kan.”

“Ama siz bütün Yedi Krallık’ın kraliçesi oldunuz,” dedi Sansa.

“İş kılıçlara gelince kraliçe dediğin bir kadındır sadece.”

Cersei’nin şarap kadehi boşalmıştı. Uşak tazelemek için hareketlendi ama kraliçe kadehi çevirdi ve başını salladı. “Bu kadarı kâfi. Zihnimin açık olması gerek.”

Son yemek, kızarmış elma dilimleriyle servis edilen keçi peyniriydi. Osney Karakazan kraliçenin yanında son kez diz çökerken salon tarçın kokusuyla doluydu. “Majesteleri,” diye mırıldandı adam, “Stannis turnuva alanına adam çıkardı ve daha fazlası da geliyor. Çamur Kapısı saldırı altında, Kral Kapısı’na bir koçbaşı dayadılar. İblis düşmanı dağıtmak için dışarı çıktı.”

“Düşman korkudan titreyecek,” dedi kraliçe kuru bir sesle. “Joffrey’yi yanına almadı umarım.”

“Hayır Majesteleri, kralımız ağabeyimle birlikte Fahişeler’in yanında, Boynuzlu Adamlar’ı nehre fırlatıyor.”

“Çamur Kapısı saldırı altındayken? Saçmalık. Sör Osmund’a oğlumu derhal oradan çıkarmasını söyleyin, çok tehlikeli. Onu kaleye getirin.”

“İblis dedi ki...”

“Seni ilgilendiren *benim* ne dediğim.” Cersei gözlerini kıstı. “Ağabeyin

kendisine söyleneni yapacak, aksi takdirde bir sonraki hücuma o liderlik eder ve sen de onun yanında gidersin.”

Masalar temizlendikten sonra konukların çoğu septe gitmek için izin istedi. Cersei bu isteği nezaketle kabul etti. Gidenlerin arasında Leydi Tanda ve kızları da vardı. Bir şarkıcı öne çıktı ve geride kalanlar için salonu arpının tatlı sesiyle doldurdu. Jonquil ve Florian’ı söyledi, Ejderha Şövalyesi Prens Aemon’ın, kendi kardeşinin kraliçesine karşı duyduğu aşkı, Nymeria’nın on bin gemisini. Şarkılar çok güzeldi ama ölümüne hüzünlüydü. Kadınların çoğu ağlıyordu. Sansa da gözlerinin nemlendiğini hissetti.

“Çok iyi tatlım.” Kraliçe Sansa’ya doğru eğildi. “Gözyaşlarını prova etmelisin. Kral Stannis’in karşısında gerekecek.”

Sansa huzursuzca kıpırdandı. “Majesteleri?”

“Ah, şu boş nezaketlerini kendine sakla. Adamlarımız bir cücenin liderliğine ihtiyaç duyuyorsa, iş umutsuz bir noktaya varmış demektir, yani sen de maskeni çıkarabilirsin artık. Tanrı korusundaki küçük hainliğinden haberim var.”

“Tanrı korusu?” *Sör Dontos’a bakma, bakma, bakma,* dedi Sansa kendine. *Haberi yok, kimse bilmiyor, Dontos söz verdi bana, Florian’ım beni asla yarı yolda bırakmaz.* “Ben hainlik yapmadım. Tanrı korusuna dua etmek için gidiyorum.”

“Stannis için. Ya da ağabeyin için, aynı şey. Yoksa neden babanın tanrılarından yardım isteyesin? Bizim yenilmemiz için dua ediyorsun. Buna hainlik denmez de ne denir?”

“Joffrey için dua ediyorum,” dedi Sansa ısrarla.

“Neden, sana çok iyi davrandığı için mi?” Kraliçe, tatlı erik şarabıyla dolu sürahiyi hizmetçi kızın elinden kapıp Sansa’nın kadehini doldurdu. “İç,” diye emretti soğuk bir sesle. “Belki bir kez olsun gerçekle yüzleşecek cesareti verir sana.”

Sansa kadehi dudaklarına götürüp bir yudum içti. Şarap iç bayıltacak kadar tatlıydı ama çok sertti.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin,” dedi Cersei. “Kraliçen emrediyor.”

Neredeyse boğuluyordu ama kadehi boşalttı Sansa, yoğun ve tatlı şarap başını döndürene dek içti.

“Biraz daha?” diye sordu Cersei.

“Hayır, lütfen.”

Kraliçe hoşnutsuz görünüyordu. “Bana Sör İlyn’i sorduğunda sana yalan söyledim. Gerçeği duymak ister misin Sansa? Onun aslında neden burada olduğunu öğrenmek ister misin?”

Sansa cevap vermeye cesaret edememişti ama bu önemli değildi. Kraliçe bir yanıt beklemeden elini kaldırdı ve çağırdı. Sansa, Sör İlyn’in salona geri döndüğünü bile görmemişti ama adam oradaydı, yüksek masanın arkasındaki gölgelerden çıkmıştı ve bir kedi kadar sessizce yaklaşıyordu. Elinde Buz vardı. Lord Eddard bir adamın kafasını aldıktan sonra kılıcını tanrı korusunda temizlerdi hep, Sansa hatırlıyordu, ama Sör İlyn o kadar titiz bir adam değildi. Hareli çelikte kurumaya yüz tutmuş kan vardı; kırmızı, kahverengiye dönmüştü bile. “Leydi Sansa’ya neden yanımızda olduğunu söyle,” dedi Cersei.

Sör İlyn ağzını açtı ve boğuk bir hırıltı çıkardı. Çiçek bozuğu suratı ifadesizdi.

“Bizim için burada olduğunu söylüyor,” dedi kraliçe. “Stannis şehri alabilir, tahtı alabilir ama beni yargılamakla yormayacağım onu. Bizi canlı olarak ele geçirmesine müsaade etmeyeceğim.”

“Bizi?”

“Beni duydun. Belki de baştan dua etmen gerekiyor Sansa, daha farklı bir sonuç için. Starklar, Lannister Hanedanı’nın düşmesine sevinemeyecek, sana söz veriyorum. Uzandı ve Sansa’nın saçlarına nazikçe dokunarak boynunu açıkta bıraktı.

Tyrion

Miğferindeki ince oluk Tyrion'ın önünü rahatça görmesine engel oluyordu ama başını çevirdiğinde turnuva alanına yanaşmış üç kadırga gördü. Ve dördüncüsü, diğerlerinden daha büyük başka bir gemi de nehrin açıklarında duruyordu. Güvertesindeki mancınık, yanan zift dolu fıçılar fırlatıyordu.

"Müselles şekil," diye bağırdı Tyrion adamları karşı taarruz geçidinden dışarı akarken. Bir mızrak başı şeklinde durum aldılar, Tyrion mızrağın ucundaydı. Sör Mandon onun sağına geçti, alevler adamın beyaz mineli zırhında ışıldıyordu, ölü gözleri miğferinin içinde tutkusuzca parlıyordu. Bembeyaz koşum takımı giydirilmiş kömür karası bir at sürüyordu. Kral Muhafızları'nın kar beyazı kalkanı koluna bağlanmıştı. Tyrion sol yanında Podrick Payne'i görünce şaşırdı, çocuk kılıcını çekmişti. "Sen çok küçüksün," dedi hemen. "Geri dön."

"Ben sizin yaverinizim lordum."

Tyrion'ın tartışmaya vakti yoktu. "O halde benimle kal, yakınımda dur." Atını mahmuzladı.

Yüksek duvarları takip ederek diz dize at sürdüler. Joffrey'nin sancakları Sör Mandon'ın direğinde kırmızı ve altın ışıltılarla dalgalanıyordu; erkek geyik ve aslan, pençe ve toynakla dans ediyordu. Geniş bir açıyla kalenin etrafını dönerken atlarını tırısa kaldırdılar. Şehir duvarlarından oklar havalanıyordu, başlarının üstünde döne döne uçan taşlar kör bir halde toprağın, suyun, etin ve çeliğin üstüne düşüyordu. İleride Kral Kapısı göründü, düşman askerleri kara meşeden yapılmış demir topuzlu bir koçbaşıyla cebelleşiyordu. Gemilerdeki okçular, kapı kulübesinin duvarlarında görünen müdafaacıların üstüne ok yağdırmak için bekliyordu. "Mızraklar," diye bağırdı Tyrion. Atını eşkin koşturmaya başladı.

Zemin, kan ve çamur yüzünden ıslak ve kaygandı. Kızıl aygır, bir cesede takılıp tökezledi, ayakları ıslak toprağa batıp çıkarak kayıyordu. Tyrion, daha düşmana ulaşamadan eyerinden düşeceğinden korkmaya başlamıştı ama bir şekilde hem atı, hem kendisi dengede durmayı başardı. Kapının altındaki

adamlar dönüyordu, darbeye hazırlanmak için aceleyle birleşmeye çalışıyorlardı. Tyrion baltasını kaldırdı, *"Kral Toprakları!"* diye bağırdı. Diğer sesler haykırışı tekrar etti ve mızrak başı uçuşa geçti; çeliğin ve ipeğin, toynakların ve ateşle öpülmüş bıçakların uzun çığlığıyla.

Sör Mandon mümkün olan son anda mızrağının başını düşürdü ve Joffrey'nin sancağını zırhlı yelek giyen bir adamın göğsüne sapladı, sancak direği kırılmadan önce adamın ayakları yerden kesilmişti. Tyrion'ın önünde, pelerininde çiçek çemberinin içinden burnunu çıkartmış tilki motifi olan bir şövalye vardı. Tyrion'ın aklına gelen ilk şey *Florent* oldu ama *miğfersiz* hemen arkasından koşuyordu. Baltasının, kolunun ve atının bütün ağırlığıyla adamın yüzüne vurdu, kafasının yarısını götürdü. Darbenin etkisi kolunu uyuşturmuştu. *Shagga olsa bana gülerdi,* diye düşündü ilerlerken.

Kalkanına bir mızrak çarptı. Yanlarından geçen her düşmanı devirerek Pod'la yan yana dörtnala koşturuyorlardı. Duvarlardaki adamların tezahüratlarını hayal meyal duydu. Koçbaşı büyük bir gümbürtüyle çamura düştü ve onu taşıyan adamlar kaçmak ya da dövüşmek için dağıldığı anda unutuldu. Tyrion bir okçuyu ezdi, bir mızrakçıyı koltuk altından omzuna kadar biçti, denizatıyla süslenmiş bir miğferi havaya uçurdu. Koçbaşının önüne geldiklerinde kızıl aygır şaha kalktı ama kömür karası aygır engelin üstünden rahatça atladı ve Sör Mandon hızla Tyrion'ın yanından geçti, kar beyazı ipeklere bürünmüş ölüm gibiydi. Kılıcı; kolları ve bacakları kesti, kafaları kırdı, kalkanları parçalara ayırdı... ama birkaç düşman askeri, kalkanları zarar görmemiş halde nehrin karşısına geçmeyi başarmıştı.

Tyrion aygırını koçbaşının üstünden atlamaya zorladı. Düşman kaçıyordu. Başını sağa sola çevirdi, arkasına baktı ama Podric Payne'i göremedi. Bir ok, yanağında kırıldı, göz kapağını bir santimle ıskalamıştı. Ani panik duygusu onu az kalsın atından düşürecekti. *Burada böyle kütük gibi duracaksam göğüs kalkanıma bir hedef çizeyim bari.*

Atını mahmuzlayıp cesetlerin üstünden ve yanından geçti. Karasu Nehri'nin aşağısı ambar gemilerle ve yanan kadırgalarla doluydu. Çılgınateş suyun yüzeyinde yanıyordu hâlâ, altı metrelik alev sütunları döne döne havaya yükseliyordu. Koçbaşıyla kapıya saldıran adamları dağıtmışlardı ama

mücadelenin nehir kıyısı boyunca devam ettiğini görüyordu Tyrion. Sör Balon Swann'ın adamları, belki de Lancel'inkiler, yanan gemilerden kıyıya çıkan düşman askerlerini suya geri püskürtmek için uğraşıyordu. "Çamur Kapısı'na gidiyoruz," diye emretti Tyrion.

Sör Mandon bağırdı, *"Çamur Kapısı!"* Ve tekrar at koşturuyorlardı. *"Kral Toprakları!"* diye bağırıyordu adamları. Ve, *"Yarımadam! Yarımadam!"* diye. Bunu kimden öğrendiklerini merak etti Tyrion. Çelik seslerinin ve miğferinin altındaki dolgulu başlığın içinden ızdırap dolu çığlıkları, alevlerin aç çıtırtılarını, savaş borularının inlemelerini ve borazanların metalik ötüşlerini duyabiliyordu. Her yerde alevler vardı. *Tanrılar merhamet edin, Tazı'nın korkmasına şaşmamak gerek. Alevlerden korkuyor...*

At büyüklüğünde bir taş kadırgalardan birinin ortasına düştüğünde korkunç bir çatırtı Karasu Nehri boyunca yankılandı. *Bizim kadırgamız mı, onlarınki mi? Geri dönmeliydim,* diye düşündü ilerlerken.

Elindeki balta ağırdı. Arkasındaki bir avuç adam hâlâ onu takip ediyordu, diğerleri ya ölmüş ya da kaçmıştı. Atının başını doğuya doğru tutmak için cebelleşiyordu. Bu büyük savaş atı da alevleri Sandor Clegane'den fazla sevmiyordu ama hayvanı gütmek daha kolaydı.

Nehirden sürünerek çıkıyordu adamlar, kanayan ve yanan adamlar, su kusuyorlardı, yalpalıyorlardı, ölüyorlardı. Birliğini adamların içine sürdü, ayakta duracak kadar gücü kalanlara daha hızlı ve daha temiz bir ölüm götürdü. Savaş, miğferindeki incecik göz oluğuna sığacak büyüklükteydi artık. Cüssesinin iki katından büyük şövalyeler ondan kaçıyordu ya da önünde durup ölüyorlardı. Küçük ve korkak şeyler gibi görünüyorlardı. *"Lannister!"* diye bağırdı kıyıma devam ederken. Kolu, dirseğine kadar kırmızıydı, nehirden yansıyan ışıkla parlıyordu. Atı tekrar şaha kalktığında baltasını yıldızlara doğru salladı ve yıldızların, *"Yarımadam! Yarımadam!"* diye bağırdığını duydu. Tyrion kendini sarhoş hissediyordu.

Savaş humması. Jaime sıkça bahsederdi bundan ama Tyrion kendi başına geleceğini düşünmemişti hiç. Zaman bulanıklaşmış, ağırlaşmış, hatta durmuştu; şimdiki andan başka bir şey kalmayana dek yok olmuştu geçmiş ve gelecek; korku gitmişti, düşünce gitmişti, hatta bedeni gitmişti. "Yaralarını hissetmezsin

bile,” demişti Jaime. “Zırhının ağırlıyla ağrıyan sırtını, gözlerinin içine akan teri hissetmezsin. Hissetmeyi bırakırsın, düşünmeyi bırakırsın, sen olmayı bırakırsın; sadece dövüş vardır, sadece düşman, bir adam, sonra bir diğeri, sonra diğeri, sonra diğeri; onların korktuğunu ve yorgun olduğunu bilirsin ama sen ne yorulursun ne de korkarsın. Damarında hayat akar, ölümle sarılmışsındır ama düşmanın kılıcı o kadar ağır hareket eder ki sen kahkahalar atarak aralarında dans edersin.” *Savaş humması. Ben yarım bir adamım ve katliamla sarhoşum, öldürebiliyorlarsa öldürsünler beni!*

Denediler. Başka bir mızrakçı ona doğru koştu. Tyrion adamın etrafında çemberler çizerek mızrağın başını kesti, sonra adamın elini, sonra kolunu. Yaysız bir okçu elindeki oku bir bıçakmış gibi tutarak Tyrion’a saldırdı. Savaş atı baldırlarını tekmeleyip adamı yere serdi ve Tyrion havlamaya benzer bir kahkaha attı. Çamura gömülmüş bir sancağın yanından geçti; Stannis’in alevli kalplerinden biri, sancak direğini baltasının tek darbesiyle ikiye ayırdı. Bir şövalye hiç yoktan önüne çıktı, çift elli büyük kılıcını Tyrion’ın kalkanına indirdi, tekrar ve tekrar, başka biri, şövalyenin koluna bir hançer saplayana kadar. Tyrion’ın adamlarından biriydi belki. Görmemişti.

“Teslim oluyorum,” diye bağırdı başka bir şövalye nehrin aşağısında. “Teslim oluyorum sör. Size teslim oluyorum. Yemin ediyorum, işte, işte.” Adam kara bir su birikintisinin içinde yatıyordu, pullu çelik eldivenini teslimiyetinin göstergesi olarak uzattı. Tyrion eldiveni almak için aşağı eğilmek zorunda kaldı, o sırada başının üstünde bir kavanoz çılgınateş yeşil alevler saçarak patladı. Tyrion ani ışıkla su birikintisinin siyah değil kırmızı olduğunu gördü, şövalyenin eli hala eldivenin içindeydi. Eldiveni geri attı. Adam umutsuzca, “Teslim oluyorum,” diye hıçkırıyordu. Tyrion uzaklaştı.

Silahlı bir asker kızıl aygırın yularını yakalayıp elindeki hançeri Tyrion’ın yüzüne savurdu. Tyrion hançeri savuşturup baltasını adamın ensesine gömdü. Baltayı saplandığı yerden kurtarırken gözünün ucunda bir beyazlık belirdi. Sör Mandon’ı tekrar yanında bulacağını düşünerek döndü ama bu farklı bir beyaz şövalyeydi. Sör Balon Swann aynı beyaz zırhı giyiyordu ama atının koşum takımında Swann Hanedanı’nın siyah ve beyaz kuğuları vardı. *Beyazdan öte benekli bir şövalye,* diye düşündü Tyrion anlamsızca. Sör Balon’ın her bir yanı

kanla lekenlemiş ve ise bulanmıştı. Mızrağının ucuyla nehrin aşağısını işaret etti. “Lordum, bakın.”

Tyrion, Karasu’ya bakmak için atını çevirdi. Aşağıdaki nehir hâlâ şiddetli ve kapkara akıyordu ama yüzeyi kanla ve alevlerle kaplıydı. Gökyüzü kırmızıydı, turuncuydu ve parlak yeşildi. “Ne?” dedi. Ve sonra gördü.

Çeliğe bürünmüş silahlı askerler, iskeleye çarpmış enkaz halindeki bir kadırgadan dışarı tırmanıyordu. *Çok kalabalıklar, nereden geliyorlar?* Dumanın ve alevlerin arasından görebilmek için gözlerini kıstı ve bakışlarıyla adamları takip etti. Orada, uç uca duran yirmi kadırga vardı, belki de daha fazla, saymak zordu. Kürekleri bağlanmıştı, gövdeleri kancalı halatlarla birbirlerine kenetlenmişti, birbirlerinin mahmuzlarına dayanmışlardı, aşağı düşen yelken halatlarının arasında kör düğüm olmuşlardı. Daha küçük iki geminin arasındaki bir ambar gemi havaya uçtu. Enkaz durumundalardı, ama birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki bir güverteden diğerine atlayarak Karasu’yu geçmek mümkündü.

Stannis’in en gözü kara adamlarının yüzlercesi tam olarak bunu yapıyordu. Tyrion, aptal bir şövalyenin karşıya geçmeye çalıştığını gördü, adam ürkmüş atını küpeştelerin ve küreklerin üstüne yürütüp, kanla kayganlaşan ve yeşil alevlerle çatırdayan yana yatmış güvertelere atlamaya zorluyordu. *Onlar için kahrolası bir köprü kurduk*, diye düşündü Tyrion dehşetle. Köprünün bazı bölümleri batıyordu, diğer tarafları tutuşmuştu ve bütünü, her an havaya uçacakmış gibi çatırdayıp sallanıyordu ama bu durum askerleri durdurmuyordu. Sör Balon’a, “Bunlar cesur adamlar,” dedi Tyrion hayranlıkla. “Gidip onları öldürelim.”

Adamlarını gürül gürül yanan ateşlerin, isin ve küllerin arasından geçirip nehir kıyısına götürdü. Atların toynakları uzun taş rıhtımı dövüyordu. Sör Balon hemen arkasındaydı. Sör Mandon da onlara yetişti. Kalkanı perişan bir harabeye dönmüştü. Havada köz ve duman uçuşuyordu. Ve düşman, onların hücumu karşısında kırıldı; kendilerini tekrar suya atıyor, tırmanmak için çabalarken birbirlerini eziyorlardı. Köprünün ayağı yarı batmış bir düşman kadırgasıydı, pruvasına *Ejderfelaketi* yazılmıştı, Tyrion’ın iki rıhtım arasına yerleştirdiği ambar gemilerden biri kadırganın kıç tarafını koparmıştı. Celtigar Hanedanı’nın kırmızı yengeçli armasını taşıyan bir mızrakçı, silahının ucunu Balon Swann’ın

atının göğsüne sapladı, şövalye eyerinden düştü. Tyrion atını hızla sürerek mızrakçının kafasını uçurdu ama dizginleri çekmek için geç kalmıştı. Kızıl aygır rıhtımın ucunda ileri fırladı ve parçalanmış küpeştenin üstünden uçarak gürültüyle yere düştü, bilek boyunda suyun içinde çığlıklar atıyordu. Önce savaş baltası döne döne havaya uçan Tyrion havalandı ve güverte yükselip onu ıslak bir tokatla karşıladı.

Devamı çılgınlıktı. Kızıl aygırın bacağı kırılmıştı ve hayvan korkunç çığlıklar atıyordu. Tyrion bir şekilde hançerini çekmeyi başardı ve zavallı yaratığın boğazını kesti. Kan, kızıl bir pınar gibi fışkırıyordu, Tyrion'ın kolları ve göğsü sırılsıklam olmuştu. Tekrar ayağa kalkıp tırabzana doğru yalpaladı ve sonra, suyla örtülü eğri büğrü güvertede dövüşüyordu. Adamlar üstüne geliyordu. Bazısını öldürdü, bazısını yaraladı, bazısı ondan kaçtı ama bitmiyorlardı. Hançerini kaybetti ve kırık bir mızrak kazandı, bunun nasıl olduğunu söyleyemezdi. Mızrağı kavradı, sapladı, küfürler savuruyordu. Adamlar kaçtı, o kovaladı, tırabzanların üstünden atlayarak bir gemiden diğerine geçiyordu. İki beyaz gölgesi hep onunla birlikteydi; Balon Swann ve Mandon Moore, beyaz zırhlarının içinde güzel görünüyorlardı. Velaryon mızrakçıları tarafından bir çemberin içine alınmışlardı, sırt sırta dövüşüyorlardı; dövüşü zarif bir dansa çevirmişlerdi.

Onun cinayetleri sakarca şeylerdi. Sırtı dönük bir adamı böbreğinden bıçakladı, bir diğerini bacağından yakalayıp baş aşağı nehre attı. Oklar tıslayarak başının üstünden geçiyor, zırhına çarpıyordu; bir tanesi göğüs kalkanıyla omzunun arasına saplandı ama Tyrion hissetmedi bile. Gökyüzünden çıplak bir adam düştü ve güverteye çarptı; bedeni, bir kulenin tepesinden aşağı atılan kavun gibi patladı. Adamın kanı Tyrion'ın miğferinin göz oluğuna sıçradı. Taşlar yağmaya başlamıştı, güvertelere çarpıyor, adamları lapaya çeviriyordu. Bütün köprü titredi, ayağının altında zalimce kıvrıldı ve Tyrion yana devrildi.

Nehir miğferinin içine doluyordu. Miğferi çıkarıp attı ve suyun sadece boğazına kadar geldiği yere varana dek yan yatmış güvertede kulaç attı. Bir inilti havayı doldurdu, devasa bir canavarın ölüm çığlığına benziyordu. *Gemi*, diye düşünecek vakit buldu, *gemi parçalanmak üzere.* Kırık kadırgalar parçalanıyordu, köprü parçalanıyordu. Bunu fark eder etmez ani bir çatırtı

duydu, gök gürültüsü kadar yüksek, güverte sallandı ve Tyrion tekrar suyun içine kaydı.

Eğim çok dikti, bir halata tutunarak kendini santim santim yukarı çekmek zorunda kaldı. Gözünün ucuyla, kadırganın bağlı olduğu ambar geminin nehrin akıntısıyla aşağı doğru sürüklendiğini gördü, adamlar kaçışırken gemi yavaşça dönüyordu. Adamlardan bazıları Stannis'in alevli kalbini taşıyordu, bazıları Joffrey'nin aslanını ve geyiğini, bazıları da diğer armaları ama bunun önemi yokmuş gibi görünüyordu. Nehrin aşağısı ve yukarısı yanıyordu. Tyrion'ın bir yanında ateşli bir mücadele vardı; çırpınan adamlar denizinin üstündeki parlak sancakların muazzam karmaşası, kurulan ve kırılan kalkan duvarlar, kalabalığı yarıp geçen atlı şövalyeler, toz ve çamur, kan ve duman. Diğer yanında Kızıl Kale dikiliyordu, ateş tükürüyordu. Ama yanlış taraflardaydılar. Tyrion bir an için delirdiğini düşündü, Stannis ve kale yer değirmişti. *Stannis kuzey kıyısına nasıl geçti?* Güvertenin dönmekte olduğunu fark etti sonra, bir şekilde o da ters dönmüştü ve kaleyle mücadele taraf değiştirmişti. *Mücadele, hangi mücadele, eğer Stannis karşıya geçmediyse kiminle dövüşüyor?* Bütün bunlardan bir anlam çıkarmak için uğraşamayacak kadar yorgundu Tyrion. Kolu korkunç şekilde ağrıyordu, ovuşturmak için uzandığında oku gördü ve hatırladı. *Bu gemiden çıkmak zorundayım.* Nehrin aşağısında bir ateş duvarından başka bir şey yoktu, gemi enkazı sürüklenmeye başlarsa akıntı onu doğrudan oraya götürecekti.

Mücadelenin gürültüsünün arasından, bir sesin adını bağırdığını duydu. Tyrion da bağırmaya çalıştı. "Buradayım! Buradayım, yardım et!" Sesi öyle zayıftı ki kendisi bile zor duyuyordu. Kendini yukarı çekip tırabzana tutundu. Geminin gövdesi önündeki kadırgaya çarptı ve şiddetle geri tepti, Tyrion neredeyse suya düşüyordu. Bütün gücü nereye gitmişti? Yapabildiği tek şey tutunmaktı.

"LORDUM! ELİMİ TUTUN! TYRION LORDUM!"

İşte, öndeki geminin güvertesinde, gittikçe genişleyen kara girdabın karşısında Sör Mandon Moore duruyordu, elini uzatmıştı. Sarı ve yeşil alevler beyaz zırhının üstünde parlıyordu, pullu çelik eldiveni kanla yapış yapış olmuştu ama Tyrion hiç düşünmeden elini uzattı, kollarının daha uzun olmasını dilerdi. Parmak uçları sonunda birbirine değdiğinde bir şey onu paniğe sürükledi... Sör

Mandon sol elini uzatıyordu, neden...

Bu yüzden mi geri çekilmişti, yoksa kılıcı mı görmüştü? Bunu asla bilemeyecekti. Kılıcın ucu gözlerinin tam altını yardı. Önce soğuk ve sert dokunuşu, ardından acının alevini hissetti. Başı sert bir tokat yemiş gibi dönüyordu. Soğuk suyun darbesi ikinci tokattı ve ilkinden daha sarsıcıydı. Tutunacak bir şey aradı, suya gömülürse geri çıkamayacağını biliyordu. Eli bir şekilde kırık bir okun kıymıklı ucunu buldu. Umutsuz bir âşık gibi küreğe sarıldı, kendini santim santim yukarı çekti. Gözleri su doluydu, ağzı kan doluydu, başı korkunç şekilde zonkluyordu. *Tanrılar, bana güverteye ulaşacak kuvvet verin...* Başka hiçbir şey yoktu; sadece kürek, su, güverte.

Sonunda yana yuvarlandı ve soluk soluğa, tükenmiş halde sırtüstü uzandı. Yeşil ve turuncu alev topları, başının üstünde uçuyordu, yıldızların arasında çizgiler bırakıyordu. Sör Mandon görüşünü kapatmadan önce, manzaranın ne kadar güzel olduğunu düşünecek bir an bulmuştu Tyrion. Şövalye beyaz çelikten bir gölgeydi, miğferinin ardındaki gözleri kapkara ışıldıyordu. Tyrion bir bez bebek kadar güçlüydü ancak. Sör Mandon kılıcının ucunu boğazının çukuruna dayadı ve kabzayı iki eliyle birden kavradı.

Ve aniden sola doğru yalpaladı, tırabzana doğru sendeledi. Ahşap yarıldı ve Sör Mandon bir çığlık atarak suyun içinde kayboldu. Sadece bir an sonra gövdeler tekrar birbirine çarpıyordu, öyle şiddetliydi ki güvertenin sıçradığını sandı Tyrion. Sonra, biri yanında diz çöktü. “Jaime?” diye bir hırıltı çıktı boğazından, ağzını dolduran kanla boğulacaktı neredeyse. Ağabeyinden başka kim kurtarırdı onu?

“Kımıldamayın lordum, kötü yaralanmışsınız.” *Bir erkek çocuğunun sesi, çok anlamsız,* diye düşündü Tyrion. Neredeyse Pod’un sesi gibiydi.

Sansa

Sör Lancel Lannister kraliçeye mücadelenin kaybedildiğini söylediğinde kraliçe elindeki boş şarap kadehini çevirdi ve, “Kardeşime söyleyin sör,” dedi. Sesi mesafeliydi, sanki bu haberin onun için hiçbir önemi yoktu.

“Kardeşiniz muhtemelen öldü.” Sör Lancel’in pelerini omzunun altından akan kanla ıslanmıştı. Salona girdiği andaki görüntüsü konuklarının bazılarının çığlık atmasına sebep olmuştu. “Gemi köprüsü parçalandığında orada olduğunu düşünüyoruz. Büyük ihtimalle Sör Mandon da gitti. Tazı’yı bulamıyoruz. Tanrılar kahretsin Cersei, Joffrey’yi *neden* kaleye getirttin? Yüzlerce altın pelerinli mızraklarını bırakıp kaçıyor. Kralın ayrıldığını gördüklerinde bütün şevklerini kaybettiler. Karasu enkazlarla, alevlerle ve cesetlerle dolu ama dayanabilirdik, eğer...”

Osney Karakazan şövalyeyi itip ön çıktı. “Şu anda nehrin her iki kıyısında da mücadele var Majesteleri. Stannis’in bazı lordları birbirleriyle savaşıyor olabilir, kimse emin değil, orada büyük bir karmaşa var. Tazı gitti, nereye, kimse bilmiyor, Sör Balon şehrin içine çekildi. Nehir kıyısı onların. Tekrar Kral Kapısı’na dayandılar. Ve Sör Lancel haklı, adamlarınız duvarları terk ediyor ve kendi kumandanlarına saldırıyorlar. Ayak takımı, Demir Kapı’sında ve Tanrı Kapısı’nda yığıldı, dışarı çıkmak için dövüşüyorlar. Bit Çukuru’nda sarhoş isyanı var.”

Tanrılar merhamet edin, diye düşündü Sansa, *işte oluyor. Joffrey’nin kafası uçacak ve benimki de öyle.* Gözleri Sör İlyn’i aradı ama Kral Adaleti ortalıkta görünmüyordu. *Ama onu hissedebiliyorum. Yakınlarda bir yerde. Ondan kaçamayacağım, kafamı kesecek.*

Kraliçe tuhaf bir sakinlikle Osney’nin ağabeyi Osfryd’e döndü. “Köprüyü kaldırın ve kapıları sürgüleyin. Benim iznim olmadan Maegor’a giriş ve Maegor’dan çıkış yapılmayacak.”

“Dua etmeye giden kadınlar ne olacak?”

“Benim sunduğum güvenliği bırakıp gitmeyi tercih ettiler. Bırakın dua

etsinler, belki tanrılar onları savunur. Oğlum nerede?”

“Kalenin kapı kulübesinde. Okçuları komuta etmek istedi. Kalenin dışında uluyan isyancılar var ve yarısı altın pelerinli, Çamur Kapısı’ndan ayrıldığımızda kralımızla birlikte gelenler.”

“Kralı Maegor’a getirin, *şimdi.*”

“Hayır!” Lancel o kadar öfkeliydi ki alçak sesle konuşmayı unutmuştu. Bağırdığında insanların kafası onlara döndü. “Çamur Kapısı’nı geri alacağız. Bırak olduğu yerde kalsın, o *kral...*”

“O benim oğlum.” Cersei Lannister ayağa kalktı. “Sen de bir Lannister olduğunu iddia ediyorsun kuzenim, kanıtla. Osfryd, neden burada dikiliyorsun? *Şimdi,* bugün demek.”

Osfryd Karakazan kardeşiyle birlikte aceleyle salondan çıktı. Konukların çoğu da kapılara yönelmişti. Kadınlardan bazıları ağlıyor, bazıları dua ediyordu. Diğerleri masalarda oturmaya devam ediyor ve biraz daha şarap istiyordu. “Cersei,” diye yalvardı Sör Lancel, “eğer kale düğerse Joffrey öldürülecek zaten, bunu biliyorsun. Bırak kalsın, onu yanımdan ayırmayacağım, yemin ederim...”

“Yolumdan çekil.” Cersei eliyle şövalyenin yarasına vurdu. Kraliçe odadan çıkarken Lancel acıyla inledi, neredeyse bayılıyordu. Cersei, Sansa’nın yüzüne bile bakmamıştı. *Beni unuttu. Sör İlyn beni öldürecek ve kraliçe hiç umursamayacak.*

“Ah, tanrılar,” diye feryat etti yaşlı bir kadın. “Kaybettik, mücadeleyi kaybettik, kraliçe kaçıyor.” Pek çok çocuk ağlıyordu. *Korkunun kokusunu alabiliyorlar.* Sansa yüksek masada tek başına buldu kendini. Burada mı kalmalıydı yoksa kraliçenin peşinden koşup hayatı için yalvarmalı mıydı?

Neden ayağa kalktığını bilmiyordu ama kalkmıştı. “Korkmayın,” dedi insanlara, yüksek sesle. “Kraliçe köprüyü kaldırttı. Şehirdeki en güvenli yer burası. Kalın duvarlar var, hendek, kazıklar...”

“Neler oluyor?” diye sordu bir kadın talepkâr bir tonla. Sansa uzaktan tanıyordu kadını, önemsiz bir lordun karısıydı. “Osney kraliçeye ne söyledi? Kral yaralandı mı, şehir düştü mü?”

“Söyleyin bize,” diye bağırdı bir başkası. Bir kadın babasını sordu, bir diğeri oğlunu.

Sansa sessizlik sağlamak için elini kaldırdı. “Joffrey kaleye geri döndü. Yaralı değil. Mücadele devam ediyor, bütün bildiğim bu. Kraliçe birazdan geri dönecek.” Son söylediği yalandı ama insanları sakinleştirmesi gerekiyordu. Mutfağın kapısında bekleyen soytarıları gördü. “Ay Oğlan, bizi güldür.”

Ay Oğlan takla atıp bir masanın üstüne çıktı. Dört tane şarap kadehi alıp havada döndürmeye başladı. Kadehlerden biri habire düşüp kafasına çarpıyordu. Salonda birkaç tedirgin kahkaha yankılandı. Sansa, Sör Lancel’in yanına gidip diz çöktü. Kraliçenin vurduğu yaradan taze kan akıyordu. “Çılgınlık,” diye mırıldandı şövalye. “Tanrılar, İblis haklıydı, haklıydı...”

“Ona yardım edin,” diye emretti Sansa uşaklardan ikisine. Biri ona baktı ve elindeki sürahi ve her şeyle birlikte kaçtı. Öbür hizmetkârlar da salonu terk ediyordu ama Sansa’nın yapabileceği bir şey yoktu. Sansa ve diğer uşak, birlikte şövalyeyi ayağa kaldırdılar. “Onu Üstat Frenken’e götür.” Lancel *onlardan* biriydi ama Sansa onun ölmesini dilemeye zorlayamıyordu kendini. *Yumuşak, zayıf ve aptalım, tam da Joffrey’nin söylediği gibi. Onu öldürmem gerekirdi, ona yardım etmem değil.*

Meşaleler tükenmeye başlamıştı, birkaç tanesi titreyerek söndü. Kimse yenilerini getirmeye niyetlenmedi. Cersei geri dönmedi. Bütün gözler diğer soytarının üzerindeyken Sör Dontos yüksek masaya geldi. “Odanıza geri dönün tatlı Jonquil,” diye fısıldadı. “Kendinizi içeri kilitleyin, orada daha güvende olursunuz. Mücadele sona erdiğinde sizin için geleceğim.”

Biri benim için gelecek, diye düşündü Sansa, *ama gelen sen mi olacaksın yoksa Sör İlyn mi?* Çılgın bir an boyunca Dontos’a onu koruması için yalvarmayı düşündü. Bir zamanlar Dontos da şövalyeydi, kılıç eğitimi almış, zayıfları korumak için yemin etmişti. *Hayır. Adamın ne gücü var ne de kabiliyeti. Onu da öldürmüş olurum sadece.* Tek isteği koşarak kaçmakken, Kraliçenin Balo Salonu’ndan ağır ağır yürüyerek çıkmak Sansa’nın bütün gücünü almıştı. Ama merdivenlere vardığında, soluksuz kalıp başı dönene kadar koştu. Merdivenlerde muhafızlardan biriyle çarpıştı. Mücevherlerle süslenmiş bir şarap kadehi ve iki gümüş şamdan sarıldıkları kırmızı pelerinden dökülüp basamaklara çarparak aşağı düştü. Muhafız aceleyle peşlerinden koşturdu; ganimetlerini almaya çalışmayacağını anladığında Sansa’yı boş vermişti.

Yatak odası zifiri karanlıktı. Sansa kapıyı sürgüledi ve karanlıkta el yordamıyla pencereye gitti. Perdeleri açtığında nefesi boğazında tıkandı.

Güney seması yanardöner renklerle doluydu; aşağıda yanan büyük ateşlerin yansıması. Uğursuz yeşil dalgalar bulutların karnında hareket ediyordu ve turuncu ışık gölleri cennetlere yayılmıştı. Sıradan alevlerin kırmızıları ve sarıları, çılgınateşin zümrütleriyle ve yeşimleriyle savaşıyordu. Renkler parıldıyor, bir an sonra ölecek olan kısa ömürlü bir gölge ordusu doğurup sönüyordu. Yeşil şafaklar göz açıp kapayana dek turuncu akşamlara dönüşüyordu. Havanın kendisi yanık kokuyordu, ateşte unutulan çorba dolu bir kazanın dibi tuttuğunda çıkan koku gibi. Havada uçuşan közler bir ateş böceği sürüsüne benziyordu.

Sansa pencereden ayrıldı, güvenli yatağına doğru geriledi. *Uyuyacağım,* dedi kendine, *uyandığımda yeni bir gün doğacak ve gökyüzü tekrar mavi olacak. Mücadele bitecek ve biri gelip yaşayıp yaşamayacağımı söyleyecek bana.* "Leydi," diye hıçkırdı hafifçe, öldüğünde kurduyla tekrar buluşup buluşmayacağını merak ederek.

Sonra, arkasında bir şey hareket etti ve karanlığın içinden bir el çıkıp bileğini yakaladı.

Sansa çığlık atmak için ağzını açtı ama başka bir el yüzüne kapandı, boğuluyordu. Adamın parmakları nasırlı ve sertti, kanla yapış yapıştı. "Küçük kuş. Geleceğini biliyordum." Sarhoş bir gıcırtıydı sesi.

Dışarıda, zümrüt ışıktan bir mızrak döne döne yıldızlara yükseldi, oda yeşil bir parıltıyla doldu. Sansa bir an için gördü adamı, tamamen siyah ve yeşildi. Yüzündeki kan, zift kadar karaydı. Gözleri bir köpeğinkiler gibi parlıyordu. Sonra ışık yok oldu ve adam lekeli beyaz pelerinin içindeki kocaman bir gölgeye dönüştü.

"Bağırırsan seni öldürürüm. Bana inan." Elini Sansa'nın ağzından çekti. Sansa nefes nefeseydi. Tazı, yatağın başındaki komodinin üstüne bir şarap sürahisi koymuştu. Büyük bir yudum aldı. "Kimin kazandığını öğrenmek istemiyor musun küçük kuş?"

"Kim?" dedi Sansa, adama karşı gelmeye korkuyordu.

Tazı güldü. "Sadece kimin kaybettiğini biliyorum. Ben."

Daha önce bu kadar sarhoş görmemiştim onu. Yatağımda uyuyordu. Burada

ne işi var? “Ne kaybettiniz?”

“Her şeyi.” Yüzünün yanık yarısı kurumuş kandan bir maskeyle örtülmüştü. “Kahrolası cüce. Onu yıllar önce öldürmeliydim.”

“Öldüğünü söylüyorlar.”

“Ölmüş mü? Hayır. Kahretsin. Onun ölmesini istemiyorum.” Boş sürahiyi kenara fırlattı. “Onun yanmasını istiyorum. Eğer tanrılar merhametliyse onu yakarlar ama ben görmeyeceğim. Gidiyorum.”

“Gitmek mi?” Kurtulmak için debelendi ama adamın parmakları demir gibiydi.

“Küçük kuş duyduğu her şeyi tekrar ediyor. Evet, *gidiyorum.*”

“Nereye gideceksiniz?”

“Buradan uzağa. Alevlerden uzağa. Demir Kapı’dan çıkacağım sanırım. Kuzeye bir yere gideceğim, herhangi bir yere.”

“Dışarı çıkamazsınız,” dedi Sansa. “Kraliçe, Maegor’ı kapattı, şehir kapıları da kapalı.”

“Benim için değil. Benim beyaz pelerinim var. Ve bir de *bu.*” Kılıcının kabzasına vurdu. “Beni durdurmaya çalışan adam ölü adamdır. Tabi tutuşmadıysa.” Acı bir şekilde güldü.

“Burayı neden geldiniz?”

“Bana bir şarkı sözün vardı küçük kuş, unuttun mu?”

Adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Şimdi şarkı söyleyemezdi ona, burada, gökyüzü alevlerle doluyken ve yüzlerce, binlerce adam ölürken. “Söyleyemem,” dedi. “Bırakın, beni korkutuyorsunuz.”

“Seni her şey korkutuyor. Bana bak. Bana *bak.*”

Kan, yaralarının en kötülerini örtmüştü ama gözleri beyazdı, kocamandı ve dehşetle doluydu. Ağzının yanık köşesi seğirdi ve tekrar seğirdi. Sansa adamın kokusunu duyabiliyordu; ekşi ve tatlı şarap, bayat kusmuk ve hepsini bastıran leş kokulu kan, kan, kan.

“Seni koruyabilirdim,” diye hırladı. “Hepsi korkuyor benden. Bir daha kimse incitemezdi seni, onları öldürürdüm.” Sansa’yı kendine çekti, bir an için adamın onu öpeceğini düşündü Sansa. Karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Bir an önce bitmesini isteyerek gözlerini kapadı ama hiçbir şey olmadı. “Hâlâ bakmaya

dayanamıyorsun, değil mi?” dediğini duydu Tazı’nın. Adam kolunu sertçe büktü. “O şarkıyı istiyorum. Florin ve Jonquil demiştin.” Hançeri dışarıdaydı, Sansa’nın boğazında duruyordu. “Söyle küçük kuş. Küçük hayatın için söyle.”

Sansa’nın boğazı kurumuştu ve korkuyla sıkışıyordu. Bildiği her şarkıyı unutmuştu. *Lütfen beni öldürme,* diye bağırmak istedi, *lütfen yapma.* Tekrar gözlerini kapayacakken hatırladı. Florian ve Jonquil’in şarkısı değildi ama şarkıydı. Kendi sesi incecik ve titrek geldi kulağına.

Şefkatli Anne, merhamet pınarı,
koru savaştan oğullarımızı,
okları al ellerinden ve kılıçları,
görsünler daha güzel yarınları.

Şefkatli Anne, kadındaki kuvvet,
kızlarımıza bu kavgada yardım et,
dinsin gazap ve uysallaşsın hiddet,
hepimize daha iyi yollar öğret.

Diğer kıtaları unutmuştu. Şarkı bittiğinde adamın onu öldüreceğinden korktu ama Tazı bir süre sonra hançerini Sansa’nın boynundan çekti, hiç konuşmadı.

Sansa tuhaf bir duyguyla elini kaldırıp parmaklarıyla adamın yanağına dokundu. Oda onu göremeyeceği kadar karanlıktı ama kanın yapışkanlığını hissedebiliyordu ve kan olmayan bir ıslaklığı. “Küçük kuş,” dedi adam bir kez daha. Sonra kalktı. Sansa kumaşın yırtıldığını duydu ve ardından, uzaklaşan adımların daha yumuşak sesini.

Epey zaman sonra yataktan kalktığında yalnızdı. Tazı’nın pelerinini yerde buldu, sıkıca burulmuştu; beyaz yün, kan ve ateşle lekelenmişti. Gökyüzü daha karanlıktı artık, yıldızların arasında dans eden birkaç yeşil hayalet vardı sadece. Soğuk bir rüzgâr esiyordu, pencereler çarpıyordu. Sansa üşüdü. Yırtık pelerini açıp sırtına altı ve kambur halde yere oturdu, titriyordu.

Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu ama bir zaman sonra şehrin karşı tarafından gelen çan sesini duydu. Pes, bronz bir gümlemeydi bu, her çalışta biraz daha hızlanıyordu. Sansa ikinci çanı ve sonra üçüncüsünü duyduğunda ne

anlama geldiklerini merak etti. Çan sesleri, tepelerden ve çukurlardan, sokaklardan ve kulelerden Kral Toprakları'nın dört bir yanına sesleniyordu. Pelerini bir kenara fırlatıp pencereye koştu.

Şafağın ilk solgun işareti doğudaydı ve Kızıl Kale'nin çanları da çalıyordu şimdi. Yüce Baelor Septi'nin kristal kulelerinden akan kabarık ses nehrine katılıyordu çınlamalar. Çanların Kral Robert öldüğünde çaldığını hatırladı ama bu farklıydı, ağır ve kederli ölüm vuruşları değildi bunlar, neşeli bir gök gürültüsüne benziyorlardı. Caddelerde bağıran adamların seslerini de duyabiliyordu Sansa, bunlar sadece tezahürat olabilirdi.

Haberleri Sör Dontos getirdi. Odanın açık kapısından içeri girdi, gevşek kollarını Sansa'ya doladı ve onu havaya kaldırıp döndürdü. Öyle tutarsızca haykırıyordu ki adamın söylediği tek kelimeyi anlayamıyordu Sansa. Tıpkı Tazı gibi sarhoştu adam ama mutlu, dans ettiren bir sarhoşluktu onunki. Dontos sonunda yere bıraktığında Sansa'nın başı dönüyordu. "Ne?" Yatak direğine tutundu. "Ne oldu? Anlat!"

"Bitti! Bitti! Şehir kurtuldu. Lord Stannis öldü, Lord Stannis kaçtı, kimse bilmiyor, kimse umursamıyor, ordusu dağıldı, tehlike bitti. Katledildi, dağıtıldı, ezildi diyorlar. Ah, o parlak sancaklar. Sancaklar Jonquil, sancaklar! Şarabın var mı? Bugün içmeliyiz, evet. Anlamıyor musun? Bu güvende olduğun anlamına geliyor."

"Neler olduğunu anlat bana!" Sansa adamı sarstı.

Sör Dontos güldü ve bir ayağının üstünden diğerine sıçradı, neredeyse düşüyordu. "Nehir yanarken küllerin arasından çıkıp gelmişler. Nehir. Stannis boğazına kadar nehrin içindeymiş ve onu arkadan yakalamışlar. Ah, tekrar bir şövalye olmak, mücadelenin bir parçası olmak! Stannis'in adamlarının neredeyse dövüşmediğini söylüyorlar. Bazıları kaçmış ama çoğu diz çöküp taraf değiştirmiş, Lord Renly için bağırıyorlarmış! Stannis bunu duyduğunda neler düşünmüştür kim bilir. Osney Karakazan'dan duydum, o da Sör Osmund'dan duymuş. Sör Balon geri döndü ve onun adamları da aynı şeyi söylüyor, altın pelerinliler de. Başardık tatlım! Gül Yolu'ndan ve nehir kıyısından gelmişler, Stannis'in yaktığı arazilerden geçmişler, küller çizmelerinin altında uçuşmuş ve zırhlarını griye boyamış ama ah! *Sancaklar* parlaktı mutlaka, altın gül, altın

aslan ve diğerleri, Marbrand'ın ve Rowan'ın ağaçları, Tarly'nin avcısı, Redwyne'ın üzümleri ve Leydi Oakheart'ın yaprağı. Batılı adamların hepsi, Yüksek Bahçe'nin ve Casterly Kayası'nın bütün kuvveti! Stannis'in ordusunun sağ kanadını nehrin kuzeyinde bizzat Lord Tywin almış, Randyll Tarly merkezi komuta ediyormuş, Mace Tyrell de solu ama savaşı öncü kuvvet kazanmış. Bir kabağa saplanan mızrak gibi Stannis'e saplanmışlar, adamlar çelik giymiş şeytanlar gibi uluyormuş. Ve öncü kuvveti kim komuta ediyormuş biliyor musun? Biliyor musun? Biliyor musun? *Biliyor musun?*"

"Robb mu?" Bu çok büyük bir umuttu ama...

"*Lord Renly*'ymiş! Yeşil zırhının içindeki Lord Renly! Miğferinin altın boynuzlarında alevler parlayan Lord Renly! Elinde uzun mızrağıyla Lord Renly! Sör Guyard Morringen'i teke tek bir dövüşte kendi elleriyle öldürmüş, on kadar büyük şövalyeyi de. Renly'ymiş. Renly, Renly! Ah! Sancaklar, Sansa tatlım. Ah! Şövalye olmak!"

Daenerys

İrri; küçük incilerle süslü, ince dokumalı fildişi ipekten Qarth tarzında dikilmiş elbiseyi getirdiğinde, Dany bir kâse soğuk karides ve hurma çorbasından oluşan kahvaltısını yiyordu. “Götür,” dedi. “Rıhtımlar şık kıyafetler giyilecek yerler değil.”

Süt Adamlar onun bir vahşi olduğunu düşünüyordu, o da buna uygun giyinecekti. Ahırlara giderken, rengi solmuş kum ipeği bir pantolon ve hasırdan örülmüş sandaletler giydi. Küçük göğüsleri, boyalı bir Dothrak yeleğinin altında özgürce sallanıyordu ve madalyonlu kemerinden hilal ay şeklinde bir hançer sarkıyordu. Jhiqui, Dany’nin saçlarını Dothrak tarzında ördü ve örgünün ucuna gümüş bir zil taktı. Zil hafifçe çınladığında, “Ben hiç zafer kazanmadım,” demeye çalıştı Dany hizmetçisine.

Jhiqui aynı fikirde değildi. “*Maegi*’leri toz saraylarının içinde yaktınız ve ruhlarını cehenneme gönderdiniz.”

Drogon’un zaferiydi, benim değil, demek istedi ama dilini tuttu. Saçlarındaki birkaç çan, Dorthraklar’ın ona daha çok saygı duymasını sağlardı. Dany gümüş kısrağına binerken ve atının sonraki her adımında çınladı ama ne Sör Jorah, ne de kansüvarileri zil hakkında bir şey söyledi. Yokluğunda insanlarını ve ejderhalarını koruması için Rakharo’yu görevlendirmişti. Jhogo ve Aggo onunla birlikte limana gelecekti.

Mermer sarayları ve mis kokulu bahçeleri arkalarında bıraktılar ve mütevazı tuğla evlerin penceresiz duvarlarının caddelere dönük olduğu, şehrin daha fakir yerlerine gittiler. Ortalıkta çok az at ve deve vardı ve hiç tahtırevan görünmüyordu ama sokaklar çocuklarla, dilencilerle ve kum rengi sıska köpeklerle doluydu. *Kim olduğumu biliyorlar ve beni sevmiyorlar.* Ona bakan gözlerden anlayabiliyordu Dany.

Sör Jorah, Dany’yi tahtırevanın içine kapatmak ve ipek perdelerin arkasında gizlemek istemişti fakat o bunu reddetmişti. Saten minderlerin üstüne uzanarak ve öküzlerin onu oraya buraya taşımasına izin vererek yeterince zaman

geçirmişti. Atının sırtındayken bir yere varacakmış gibi hissediyordu en azından.

Limanı aramak bir tercih değildi. Yine kaçıyordu. Bütün hayatı uzun bir kaçıştı zaten. Annesinin rahminde başlamıştı kaçmaya ve asla durmamıştı. Gece karanlığında Viserys'le birlikte kaç kez sinsice yollara düşmüşlerdi, İşgalci'nın bıçağından sadece bir adım önde? Ama ya kaçacaktı, ya ölecekti. Xaro, Pyat Pree'nin, sağ kalan büyücüleri Dany'ye zarar vermek için bir araya topladığını öğrenmişti.

Dany bunu duyduğunda gülmüştü. "Büyücülerin, güçleri ve kabiliyetleri onları terk ettikten sonra bile böbürlenmeye devam eden yaşlı ve çelimsiz askerlere benzediğini söyleyen sen değil miydin?"

Xaro huzursuz görünüyordu. "O zaman öyleydi. Ama şimdi? O kadar emin değilim. Gece Yürüyen Uratthon'ın evinde cam mumlar yandığı söyleniyor, yüzlerce yıldır yanmayan mumlar. Gehane Bahçesi'nde hayalet otları büyüyor. Büyücüler Yolu'ndaki penceresiz evlerin arasında mesajlar taşıyan gölge kaplumbağalar görüldü ve şehirdeki bütün fareler kendi kuyruklarını yiyor. Mathos Mallarawan'ın karısı bir büyücünün güve kemiği dolu elbisesiyle alay etmişti bir zamanlar, kadın çıldırdı ve şimdi hiç elbise giymiyor. Yeni yıkanmış ipekler bile teninde binlerce böcek yürüyormuş gibi hissettiriyor. Ve Göz Yiyenler'den Kör Sybassion tekrar görmeye başlamış. Köleleri yemin ediyor. İnsan meraklanıyor." İç geçirdi. "Qarth'ta tuhaf bir zaman yaşanıyor. Ve tuhaf zamanlar ticaret için iyi değildir. Bunu söylemek beni ölümüne üzüyor ama Qarth'ı bir an önce terk etmeniz en iyisi." Güven vermek istercesine Dany'nin parmaklarını okşadı. "Ama tek başınıza gitmek zorunda değilsiniz. Siz Toz Sarayı'nda karanlık imgeler gördünüz ama Xaro daha parlak şeyler düşledi. Bir yatakta yattığınızı gördüm, mutluydunuz, göğsünüzde ikimizin bebeği vardı. Benimle birlikte Yeşim Denizi'ne açılın ve rüyayı gerçek yapalım! Çok geç değil. Bana bir erkek evlat verin benim neşe dolu tatlı şarkım!"

Bir ejderha demek istiyorsun. "Seninle evlenmeyeceğim Xaro."

Xaro'nun yüzü soğudu. "Gidin o halde."

"Ama nereye?"

"Buradan uzakta bir yere."

Zamanı gelmişti belki de. *Khalasar*'ındaki insanlar, kızıl toprakların verdiği

hasarı onarma fırsatını memnuniyetle karşılamıştı ama dinlenip tıknazlaştıkça asileşmeye başlamışlardı. Dothraklar aynı yerde uzun süre kalamazdı. Onlar savaşçı insanlardı, şehirler için yaratılmamışlardı. Belki de şehrin rahatlığıyla ve güzelliğiyle baştan çıkarak Qarth'ta gereğinden fazla oyalanmıştı Dany. Vereceğinden fazlasını vadeden bir şehirdi bu ve Ölümsüzler Sarayı dumanlar ve alevler içinde çöktüğünden beri Dany'ye hoş davranmıyordu. Qarthlılar bir gece içinde ejderhaların *tehlikeli* yaratıklar olduğunu hatırlamıştı. Dany'ye hediyeler vermek için birbirleriyle yarışmıyorlardı artık. Tam aksine, Turmalin Kardeşliği açıkça sınır dışı edilmesini istemişti ve Kadim Baharatçılar Loncası, ölümünü. Xaro'nun bütün yapabildiği On Üçler'in onlara katılmasını engellemekti.

Ama nereye gideceğim? Sör Jorah uzak doğuya yolculuk etmelerini önermişti, Yedi Krallık'taki düşmanlarının uzağına. Kansüvarileri büyük çim denizlerine geri dönmek istiyordu, bu, kızıl topraklarla tekrar yüzleşmek demek olsa bile. Dany, ejderhaları büyüyüp güçlenene kadar Vaes Tolorro'ya yerleşme fikriyle oyalıyordu kendini. Ama kalbi şüphelerle doluydu. Bunların hepsinin hata olacağını hissediyordu bir şekilde... ve nereye gideceğine karar verse bile, oraya nasıl gideceği rahatsız edici bir soru olarak kalıyordu.

Xaro Xhoan Daxos ona yardım etmeyecekti, bunu biliyordu artık. Bütün bağlılık yeminlerine rağmen kendi oyununu oynuyordu o, Pyat Pree'den çok farklı değildi. Dany'ye şehri terk etmesini söylediği gece, Dany son bir iyilik için yalvarmıştı ona. "Bir ordu mu?" diye sordu Xaro. "Bir kazan altın mı? Belki de bir kadırga?"

Dany kızardı. Dilenmekten nefret diyordu. "Bir gemi, evet."

Xaro'nun gözleri burnundaki mücevherler kadar parlak ışıldadı. "Ben bir tacirim *Khaleesi.* Belki bundan böyle vermek yerine değiştokuştan söz etmeliyiz. Bir ejderhanız karşılığında donanmamdaki en iyi gemilerden onuna sahip olabilirsiniz. Bütün yapmanız gereken o tatlı kelimeyi söylemek."

"Hayır," dedi Dany.

"Kahretsin," diye hıçkırdı Xaro, "bahsettiğim kelime bu değildi."

"Bir anneden, çocuklarından birini satmasını ister miydin?"

"Neden olmasın? İstediği zaman daha fazlasını yapabilir. Anneler her gün çocuklarını satıyor."

“Ejderhaların Anası satmaz.”

“Yirmi gemi için bile mi?”

“Yüz gemi için bile.”

Xaro dudaklarını sarkıttı. “Yüz gemim yok. Ama Sizin üç ejderhanız var. Birini bana verin, bütün iyiliklerim için. İkisi hâlâ sizin olur ve otuz gemi.”

Otuz gemi, Batıdiyar’ın kıyılarına küçük bir ordu çıkarmaya yeterdi. *Ama benim küçük bir ordum yok.* “Kaç gemiye sahipsin Xaro?”

“Seksen üç. Zevk mavnam hariç.”

“Peki On Üçler’deki arkadaşların?”

“Hepimizin gemilerini toplarsak, belki bin.”

“Baharatçılar ve Turmalin Kardeşliği?”

“Onların fındık kabuğundan gemilerinin bir kıymeti yok.”

“Olsun,” dedi Dany. “Söyle.”

“Baharatçılar, bin iki yüz ya da bin üç yüz. Kardeşlik sekiz yüzden fazla değil.”

“Peki; Asshaililer, Braavoslular, Yaz Adalılar, İbbenliler ve büyük tuzlu denizde yelken açan bütün insanlar, onların kaç gemisi var? Hepsi?”

“Çok, çok fazla,” dedi Xaro rahatsız bir şekilde. “Bunun ne önemi var?”

“Dünyadaki üç canlı ejderhadan birine fiyat biçmeye çalışıyorum.” Dany tatlılıkla gülümsedi. “Dünyadaki bütün gemilerin üçte biri adil olur sanırım.”

Xaro’nun gözyaşları, mücevher hızmalı burnunun iki yanından yanaklarına aktı. “Toz Sarayı’na girmemeniz için uyarmadım mı sizi? İşte tam olarak bundan korkuyordum. Büyücülerin fısıltıları sizi Mallarawan’ın karısı kadar deli etti. Dünyadaki bütün gemilerin üçte biri? Peh. Peh derim. Peh.”

Dany o günden beri görmemişti adamı. Xaro’nun kâhyası, Dany’ye mesajlar getiriyordu, her biri bir öncekinde daha soğuk. Dany evini terk etmeliydi. Onu ve insanlarını beslemekten bıkmıştı. Dany’nin kötü niyetlerle kabul ettiği hediyelerin iade edilmesini istiyordu. Dany’nin tek tesellisi, en azından adamla evlenmeyecek kadar mantıklı davranmış olmasıydı.

Büyücüler üç ihanet göreceğimi fısıldadı... biri kanda, biri altında, biri aşkta. İlk hain Mirri Maz Duur’du şüphesiz, insanlarının intikamını almak için Khal Drogo’yu ve doğmamış oğullarını öldürmüştü. Pyat Pree ve Xaro Xhoan

Daxos ikinci ve üçüncü olabilir miydi? Sanmıyordu. Pyat Pree'nin yaptığı şey altın için değildi ve Xaro onu asla gerçekten sevmemişti.

Kasvetli taş ambarların arasından geçerlerken caddeler boşalmaya başlamıştı. Aggo önünde at sürüyordu ve Jhogo arkasında, Sör Jorah Mormont yanındaydı. Örgüsündeki zil hafifçe çınladı ve Dany kendini Toz Sarayı'nı düşünürken buldu yine; dilin, kırılan bir dişin bıraktığı boşluğa gitmesi gibi bir şeydi bu. *Üçün çocuğu,* demişlerdi ona, *ölümün kızı, yalanların katili, alevlerin gelini.* Çok üç vardı. Üç ateş, sürülecek üç at, üç ihanet. "Ejderhanın üç başı var," dedi iç geçirerek. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz Sör Jorah?"

"Majesteleri? Targaryen Hanedanı'nın arması üç başlı bir ejderhadır, siyah üstünde kırmızı."

"Bunu biliyorum. Ama üç başlı bir ejderha yok."

"Üç baş, Aegon ve kız kardeşleriydi."

"Visenya ve Rhaenys," diye hatırladı Dany. "Ben Aegon ve Rhaenys'ten geliyorum, oğulları Aenys ve torunları Jaehaerys vasıtasıyla."

"Mavi dudaklar sadece yalan konuşur, Xaro böyle söylememiş miydi size? Büyücülerin fısıltılarını neden bu kadar çok umursuyorsunuz? Bütün istedikleri teninizdeki canı çekip almaktı, bunu biliyorsunuz artık."

"Belki," dedi Dany tereddütle. "Ama gördüğüm şeyler..."

"Bir geminin pruvasındaki ölü adam, mavi bir gül, cesetlerin ziyafet masası... bunların ne anlamı var *Khaleesi?* Oyuncu ejderhası, demiştiniz. Oyuncu ejderhası nedir tanrılar aşkına?"

"Bezden bir ejderha, bir direğin ucuna konulur," diye açıkladı Dany. "Oyuncular güldürülerinde kullanır, kahramanların dövüşmesi için."

Sör Jorah kaşlarını çattı.

Dany konuyu kapatamıyordu. "*Onunki buz ve ateşin şarkısı,* dedi ağabeyim. Ağabeyim olduğundan eminim. Viserys değil, Rhaegar. Gümüş telli bir arpı vardı."

Sör Jorah'ın gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti, kaşları birbirine değiyordu. "Prens Rhaegar öyle bir arp çalıyordu," diye kabul etti. "Onu gördünüz mü?"

Dany başıyla onayladı. "Bir kadın yatakta yatıyordu, göğsünde bir bebek

vardı. Ağabeyim, bebeğin vadedilen prens olduğunu ve ona Aegon adını verdiğini söyledi kadına.”

“Prens Aegon, Rhaegar’ın Dornelu Elia’dan doğma veliahtıydı,” dedi Sör Jorah. “Ama Aegon vadedilen prens olsa bile, Lannisterlar onun kafasını duvara vurarak kırdığında o vaat de kırıldı.”

“Hatırlıyorum,” dedi Dany hüzünle. “Rhaegar’ın kızını da öldürdüler, küçük prensesi. Adı Rhaenys’ti, Aegon’ın kardeşi gibi. Visenya yoktu ama ejderhanın üç başı olduğunu söyledi. Buz ve ateşin şarkısı nedir?”

“Daha önce duyduğum bir şarkı değil.”

“Büyücülere bazı cevaplar bulmak için gitmiştim ama yüzlerce yeni soruyla bıraktılar beni.”

Caddeler yine insanlarla dolmuştu. “Yol açın,” diye bağırdı Aggo, Jhogo kuşkuyla havayı kokluyordu. “Kokusunu alabiliyorum *Khaleesi*,” diye seslendi. “Zehirli su.” Dothraklar denize ve denizin üstündeki hiçbir şeye güvenmezdi. Atların içemediği sularla işleri olsun istemezlerdi. *Öğrenecekler,* diye karar verdi Dany. *Ben Khal Drogo’yla birlikte onların deniziyle yüzleştim. Şimdi onlar benim denizimle yüzleşecekler.*

Qarth, dünyanın en büyük limanlarından biriydi. Korunaklı rıhtımı; renklerin, seslerin ve ilginç kokuların cümbüşü gibiydi. Caddelere yan yana dizilmiş şaraphaneler, ambarlar ve kumarhaneler; ucuz genelevler ve tuhaf tanrıların tapınaklarıyla dip dibeydi. Yankesiciler, katiller, falcılar ve sarraflar her tür kalabalığın arasına karışmıştı. Su kıyısı, alışverişin gece ve gündüz devam ettiği muazzam bir pazar yeriydi. Nereden geldiklerini sormazsan buradaki malları gerçek değerlerinin çok altında bir fiyata satın alabilirdin. İyice kamburlaşmış yaşlı kadınlar omuzlarına astıkları seramik ibriklerle aromalı sular ve keçi sütü satıyordu. Elli farklı milletten denizciler tezgâhların arasında dolaşıyor, baharatlı içkiler içip tuhaf dillerde birbirleriyle şakalaşıyordu. Hava tuz ve kızarmış balık, sıcak zift ve bal, yağ ve döl kokuyordu.

Aggo balla kızartılmış fare şiş için küçük bir çocuğa bir bakır ödedi ve yola devam ederlerken yedi. Jhogo bir avuç dolusu beyaz kiraz aldı. Başka bir yerde güzel beyaz hançerler satılıyordu, kurutulmuş mürekkep balıkları ve işlenmiş akikler, bakire sütünden ve akşam gölgesinden hazırlanmış çok güçlü bir iksir ve

hatta şüpheli bir şekilde, boyanmış taşlar gibi görünen ejderha yumurtaları.

On Üçler için ayrılmış uzun taş rıhtımları geçerken, Xaro'nun süslü gemisi *Varmallion Öpücüğü*'nden indirilen safran, buhur ve karabiber dolu sandıkları gördü Dany. Şarap fıçıları, ekşi yaprak balyaları ve çizgili hayvan postları iskele tahtasından yuvarlanarak, akşam dalgalarıyla denize açılacak olan *Azure Gelini*'ne yükleniyordu. Daha ileride, Baharatçılar'ın kadırgası Şems Alazı'nın çevresinde insanlar toplanmıştı, köleler için fiyat veriyorlardı. Köle satın alınacak en ucuz yerin gemiler olduğu iyi bilinirdi ve kadırganın direklerinde dalgalanan sancaklar *Şems Alazı*'nın Astapor'daki Köle Körfezi'nden geldiğini bildiriyordu.

Dany; On Üçler'den, Turmalin Kardeşliği'nden ya da Kadim Baharatçılar Loncası'ndan yardım alamayacağını biliyordu. Gümüş atını onlara ait iskelelerin, rıhtımların, ambarların millerce uzağına sürdü ve at nalı şeklindeki limanın; Yaz Adaları'ndan, Batıdiyar'dan ve Özgür Şehirler'den gelen gemilerin demir atmalarına izin verilen en uç noktasına gitti.

Bir kumar çukurunun yanında atından indi. Bağrışan denizcilerin oluşturduğu bir çemberin ortasında dev bir kertenkele, kızıl bir köpeği parçalara ayırıyordu. "Aggo, Jhogo; Sör Jorah ve ben kaptanlarla konuşurken atlara sahip çıkın."

"Emredersiniz *Khaleesi.* Siz giderken bakacağız."

Tekrar Valyria dilinde konuşan insanlar duymak güzel, hatta Ortak Dil'de, diye düşündü Dany ilk gemiye yaklaşırlarken. Denizciler, liman işçileri ve tacirler, Dany'ye yol veriyordu; Dothrak kıyafetleri giymiş, yanında bir şövalyeyle birlikte yürüyen, gümüş saçlı, genç ve ince kızdan ne anlam çıkaracaklarını bilemiyorlardı. Sör Jorah havanın sıcaklığına rağmen örgü zırhının üstüne yeşil yün pelerinini giymişti. Göğsüne Mormontlar'ın siyah ayısı işliydi.

Ama gemilerine ihtiyaç duydukları bu adamların karşısında, ne Dany'nin güzelliği ne de şövalyenin cüssesi ve kuvveti işe yarardı.

"Yüz Dothraklı, bütün atları, bu şövalye, kendiniz ve üç *ejderha* için geçiş istiyorsunuz?" dedi *Şevkli Dost* isimli büyük gökenin kaptanı, kahkahalar atarak uzaklaşmadan önce. *Borazancı*'nın güvertesindeki bir Lysliye, Yedi Krallık

Kraliçesi Daenerys Fırtınadadoğan olduğunu söylediğinde, adam ölü gözleriyle bakıp, “Evet. Ve ben de Lord Tywin Lannister’ım, her gece altın sıçıyorum,” dedi. Myr kadırgası *İpek Ruh*’un hamule başı, ejderhaların denizde çok tehlikeli olacağını söyledi; kazayla üfledikleri alevli bir nefes geminin halatlarını tutuşturabilirdi. *Lord Faro’nun Göbeği*’nin sahibi ejderhaları göze alıyordu ama Dothraklar’ı değil. “Bu tanrısız vahşileri *Göbek*’ime sokmam. Yapmam.” *Cıva* ve *Boztazı* isimli kardeş gemilerin kaptanları olan iki kardeş cana yakın görünüyorlardı ve onları birer kadeh Arbor kırmızısı içmek için kamaralarına davet ettiler. Adamlar o kadar nazikti ki Dany bir süre için umutlandı ama sonunda istedikleri fiyat Dany’yi aşıyordu, Xaro’yu bile aşabilirdi. *Çimdikkıçlı Petto* ve *Erikgözlü Bakire,* Dany’nin ihtiyacı için küçüktü. *Bravo,* Yeşim Denizi’ne açılacaktı ve *Yargıç Manolo* denize açılacak kadar dayanıklı görünmüyordu.

Bir sonraki rıhtıma doğru giderlerken Sör Jorah elini Dany’nin beline koydu. “Majesteleri. Takip ediliyorsunuz. Hayır, dönmeyin.” Dany’yi, pirinçten yapılmış eşyalar satan bir tezgahın önüne götürdü. “Bu çok asil bir işçilik kraliçem,” dedi yüksek sesle, Dany’nin daha iyi bakabilmesi için elindeki pirinç tepsiyi yukarı kaldırdı. “Güneşte nasıl parladığına bir bakın.”

Pirinç çok iyi cilalanmıştı. Dany tepside kendi yüzünü görebiliyordu... ve Sör Jorah tepsiyi sağa doğru çevirdiğinde Dany arkasını da gördü. “Esmer, şişman bir adam ve bastonlu, yaşlı bir adam görüyorum. Hangisi?”

“İkisi de,” dedi Sör Jorah. “Cıva’dan ayrıldığımızdan beri bizi takip ediyorlar.”

Pirincin üstündeki hareler yabancıların görüntüsünü tuhaf şekillere sokuyordu, adamlardan biri uzun ve cılız görünüyordu, diğeri son derece kısa ve geniş. “Bu, en mükemmel pirinçtir büyük leydi,” diye bağırdı satıcı. “Güneş kadar parlak! Ve Ejderhaların Anası için sadece otuz sikke.”

Tepsi üç sikkeden fazla etmezdi. “Muhafızlarım nerede?” diye bağırdı Dany. “Bu adam beni soymaya çalışıyor!” Sesini Sör Jorah için alçaltarak Ortak Dil’de konuştu. “Bana zarar vermeye niyetli olmayabilirler. Erkekler zamanın başlangıcından beri kadınlara bakar, belki hepsi budur.”

Pirinç satıcısı fısıltıların üstünde durmadı. “Otuz? Otuz mu dedim? Ne

aptalım. Fiyatı yirmi sikkedir.”

“Bu tezgâhtaki bütün pirinçler yirmi sikke etmez,” dedi Dany tepsideki yansımaları incelerken. Yaşlı adamda Batıdiyarlı görüntüsü vardı, kahverengi derili adam yüz otuz kiloya yakın olmalıydı. *İşgalci, beni öldüren adama lordluk vereceğini söyledi ve bu iki adam evlerinden çok uzaktalar. Büyücülerin yaratıkları olabilirler mi, beni gafil avlamaya mı çalışıyorlar?*

“On, *Khaleesi,* çok güzel olduğunuz için. Onu ayna yerine kullanın. Böyle bir güzelliği sadece bu kadar kaliteli bir pirinç yakalayabilir.”

“İnsan gübresi taşımak için kullanılabilir. Eğer bunu çöpe atarsan oradan alabilirim ama eğilmek zorunda kalmazsam. Ama bunun için *sikke ödemek?*” Dany tepsiyi adamın eline tutuşturdu. “Solucanlar burnundan girip beynini yemiş.”

“Sekiz sikke,” diye bağırdı adam. “Karılarım beni dövüp, aptal diyecek ama sizin karşınızda çaresiz bir çocuğa dönüşüyorum. Yapmayın, bu tepsi sekiz sikkeden fazla eder.”

“Xaro Xhoan Daxos beni altın tabaklardan besliyorken değersiz bir pirinç tepsiyi ne yapayım?” Dany ilerlemek için arkasını döndüğünde yabancıları şöyle bir süzdü. Esmer adam tepsideki yansıması kadar genişti, kel kafası parlıyordu ve yanakları bir hadımınkiler gibi pürüzsüzdü. Ter lekeleriyle dolu, sarı ipekten bel kuşağında bir *arakh* asılıydı. Kuşağının üstündeki bedeni, giydiği demir düğmeli ve manasız bir şekilde dar yelek dışında çıplaktı. Ağaç gövdesi kalınlığındaki kolları, geniş göğsü ve kocaman göbeği, fındık rengi teninde solgun görünen eski yara izleriyle doluydu.

Diğer adam, boyasız yünden yapılmış bir yolculuk pelerini giyiyordu. Başlığı arkaya atılmıştı. Uzun, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu ve ipeksi beyaz sakalları yüzünün yarısını örtüyordu. *Bana zarar vermek istiyorlarsa, sadece aptallar gözlerini böyle açık açık üstüme dikerdi.* Buna rağmen, Aggo’yla Jhogo’nun yanına dönmek daha ihtiyatlı olacaktı. Sör Jorah onu tezgâhtan uzaklaştırırken, “Yaşlı adamın kılıcı yok,” dedi Dany, Ortak Dil’de konuşarak.

Pirinç satıcısı hoplaya hoplaya önlerine geldi. “Beş sikke, beş sikkeye sizin olur, bu size kısmetmiş.”

“Sert ağaçtan yapılmış bir baston da herhangi bir gürz gibi kafatası kırabilir,”

dedi Sör Jorah.

“Dört! Bu tepsiyi istediğinizi biliyorum.” Satıcı önlerinde dans ediyordu, tepsiyi yüzlerine doğru uzatırken geri geri koşuyordu.

“Takip ediyorlar mı?”

“Şunu biraz yukarı kaldır,” dedi şövalye, satıcıya. “Evet. Yaşlı adam çömlek tezgâhında oyalanıyormuş gibi yapıyor ama esmer olan sizden başka bir şeye bakmıyor.”

“İki sikke! İki! İki!” Satıcı geri geri koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

“Kendini öldürmeden önce şuna sikke verin,” dedi Dany, Sör Jorah’a, kocaman pirinç bir tepsiyi ne yapacağını düşünerek. Sör Jorah kesesine uzanırken Dany geri döndü, bu farsa bir son vermeye niyetliydi. Ejderhanın kanı, pazar boyunca yaşlı bir adam ve şişman bir hadım tarafından güdülmeyecekti.

Önüne bir Qarthlı çıktı. “Ejderhaların Anası, sizin için.” Diz çöktü ve elindeki mücevher kutusunu Dany’ye uzattı.

Dany kutuyu neredeyse gayriihtiyari aldı. Kutu; ahşap oymaydı, sedefli kapağına yeşim ve alaca akik kakılmıştı. “Çok cömertsiniz.” Kutuyu açtı. İçinde, zümrüt ve akikten kesilmiş bir hapböceği vardı. *Güzel,* diye düşündü. *Yolculuk için ödeme yapmamıza yardımcı olur bu.* Dany elini kutunun içine uzatırken, “Çok üzgünüm,” dedi adam ama Dany hayal meyal duymuştu.

Hapböceği tıslayarak açıldı.

Dany, kapkara ve kötücül bir surat gördü, neredeyse insana benziyordu. Ve ucundan zehir damlayan kavisli bir kuyruk... sonra, kutu parçalara ayrılıp elinden fırladı, yuvarlandı. Ani bir acı parmaklarını büktü. Dany haykırıp eliyle parmaklarını tutarken pirinç satıcısı tiz bir feryat kopardı, bir kadın çığlık attı. Qarthlı bağırıyor, insanları kenara itiyordu. Sör Jorah koşarak yanına geldi ve Dany dizlerinin üstüne düştü. Tekrar tıslamayı duydu. Yaşlı adam bastonun ucunu yere vurdu. Aggo, bir yumurta satıcısının önünden atını sürerek geldi ve eyerinden aşağı atladı. Jhogo’nun kamçısı şakladı. Sör Jorah pirinç tepsiyle hadımın kafasına vurdu. Denizciler, fahişeler ve satıcılar bağrışarak kaçışıyordu.

“Majesteleri, binlerce kez özür dilerim.” Yaşlı adam eğildi. “Böcek öldü. Elinizi kırdım mı?”

Dany irkildi, parmaklarını kapadı. “Sanmıyorum.”

“Onu öldürmek zorundaydım,” diyerek konuşmaya başladı adam ama cümlesini bitiremeden kansüvarileri tepesine bindi. Aggo bastonu tekmeleyip uzağa fırlattı. Jhogo adamı omuzlarından yakalayıp dizleri üstüne çökmeye zorladı ve hançerini adamın boğazına dayadı. “*Khaleesi,* size saldırdığını gördük. Kanının rengini görmek ister misiniz?”

“Onu bırak.” Dany ayaklarının üstüne kalktı. “Bastonunun ucuna bak kanımın kanı.” Hadım, Sör Jorah’ı itti. Uzunkılıç ve *arakh* pırıltılarla kınlarından çıkarken Dany iki adamın arasına girdi. “Silahlarınızı bırakın! Durun!”

“Majesteleri?” Sör Jorah kılıcını sadece bir santim indirmişti. “Bu adamlar size saldırdı.”

“Beni savunuyorlardı.” Dany, acıyı parmaklarından uzaklaştırmak için elini salladı. “Diğer adamdı, Qarthlı.” Etrafına baktı ama adam gitmişti. “Üzgün Adamlar’dan biriydi. Bana verdiği mücevher kutusunun içinde bir mantikor vardı. Bu yaşlı adam kutuya vurup elimden düşürdü.” Pirinç satıcısı hâlâ yerde yuvarlanıyordu. Adamın yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti. “Böcek seni soktu mu?”

“Hayır, iyi leydim,” dedi titreyerek, “soksaydı ölürdüm. Ama bana dokundu, *ıyyk,* kutudan düştüğünde koluma kondu.” Adam altını pisletmişti, Dany gördü ve şaşırmadı.

Satıcıya bir gümüş verip gönderdi ve beyaz sakallı yaşlı adama döndü. “Hayatımı borçlu olduğum kişi kimdir?”

“Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz Majesteleri. İsmim Arstan ama buraya gelmek için yaptığımız yolculukta Belwas bana Beyazsakal adını taktı.” Jhogo serbest bırakmıştı ama yaşlı adam hâlâ tek dizinin üstündeydi. Aggo aldığı bastonun ucuna baktı. Dothrak dilinde küfür etti. Bir kayaya sürterek mantikordan geriye kalanları temizlediği bastonu sahibine geri verdi.

“Peki Belwas kim?” diye sordu Dany.

Kahverengi, iri hadım; *arakh*’ını kınına sokarak öne çıktı. “Ben Belwas. Meereen’in dövüş meydanlarında Güçlü Belwas derler bana. Hiç kaybetmediğim için.” Yara izleriyle dolu göbeğine vurdu. “Öldürmeden önce, her adamın beni bir kez kesmesine izin veririm. İzleri sayarsanız Güçlü Belwas’ın kaç kişiyi katlettiğini öğrenirsiniz.”

Dany’nin izleri saymasına gerek yoktu; çok vardı, tek bakışta görülebiliyordu. “Peki neden buradasınız Güçlü Belwas?”

“Meereen’den Qohor’a satıldım, sonra Pentos’a, saçlarında şekerli bir koku olan şişman adama. Güçlü Belwas’ı tekrar denizin karşısına gönderen o adamdır ve ona hizmet etmesi için Beyazsakal’ı.”

Saçlarında şekerli bir koku olan şişman adam... “İllyrio?” dedi Dany. “Sizi Yargıç İllyrio mu gönderdi?”

“Evet Majesteleri,” diye yanıtladı yaşlı Beyazsakal. “Yargıç, kendisi gelmek yerine bizi gönderdiği için affınızı rica ediyor. Kendisi gençliğindeki gibi at süremiyor artık ve deniz yolculuğu midesini rahatsız ediyor.” Yaşlı adam daha önce Özgür Şehirler’in Valyria dilinde konuşuyordu ama şimdi Ortak Dil’e geçmişti. “Eğer sizi endişelendirdiysek özür dileriz. Doğruyu söylemem gerekirse, emin olamadık. Daha farklı birini bekliyorduk, daha...”

“Kraliçe gibi?” Dany güldü. Yanında ejderhaları yoktu ve giysilerinin kraliçelere yakışır olduğu söylenemezdi. “Ortak Dil’i çok iyi konuşuyorsun Arstan. Batıdiyarlı mısın?”

“Evet. Dorne Hudutları’nda doğdum Majesteleri. Bir delikanlıyken Lord Swann’ın maiyetinde yaverlik yaptım.” Uzun bastonunu dimdik yanında tuttu, sancağa ihtiyacı olan bir direk gibi görünüyordu baston. “Şimdi Belwas’ın yaveriyim.”

“Bu iş için biraz yaşlı sayılmaz mısın?” Sör Jorah adamları omzuyla itip Dany’nin yanına gelmişti, pirinç tepsiyi tuhaf bir şekilde koltuk altında taşıyordu. Belwas’ın kafası pirinci epey eğmişti.

“Efendime hizmet edemeyecek kadar yaşlı değilim Lord Mormont.”

“Beni de tanıyorsun.”

“Sizi birkaç kez dövüşürken görmüştüm. Lannis Limanı’nda, Kral Katili’ni az kalsın atından düşürecekken ve Pyke’ta. Hatırlamıyor musunuz Lord Mormont?”

Sör Jorah kaşlarını çattı. “Yüzün tanıdık geliyor ama Lannis Limanı’nda yüzlerce adam vardı ve Pyke’ta binlerce. Ayrıca artık lord değilim. Ayı Adaları benden alındı. Ama şövalyeyim.”

“Kraliçe Muhafızları’nın şövalyesi.” Dany adamın kolunu tuttu. “Aynı

zamanda iyi dostum ve danışmanım.” Arstan’ın yüzünü inceledi. Adamda izzet vardı, Dany’nin sevdiği sessiz bir kuvvet. “Ayağa kalk Arstan Beyazsakal. Hoş geldin Güçlü Belwas. Sör Jorah’ı tanıyorsunuz. Ko Aggo ve Ko Jhogo benim kanımın kanıdır. Benimle kızıl toprakları geçtiler ve ejderhalarımın doğumuna şahit oldular.”

“At oğlanları.” Belwas dişlerini göstererek sırıttı. “Belwas dövüş çukurlarında bir sürü at oğlanı öldürdü. Ölürken çınlıyorlar.”

Aggo’nun eli *arakh*’ına gitti. “Aggo daha önce kahverengi şişman bir adam öldürmedi. Belwas ilk olacak.”

“Silahını kaldır kanımın kanı,” dedi Dany. “Bu adam bana hizmet etmeye geldi. Belwas, insanlarıma saygı göstereceksin yoksa arzu ettiğinden çok daha önce ve şimdikinden çok daha fazla yarayla hizmetimden ayrılırsın.”

Dev adamın geniş, kahverengi suratındaki eksik dişli gülümseme, yerini çatık kaşlı bir akıl karışıklığına bırakarak kayboldu. Görünüşe göre insanlar Belwas’ı sık sık tehdit etmiyordu hele kendi cüssesinin üçte biri kadar kızlar hiç...

Dany, azarlamasının yarattığı batma hissini biraz azaltabilmek için adama gülümsedi. “Şimdi, bana söyleyin, Sizi Pentos’tan buraya onca yola gönderdiğine göre, Yargıç İllyrio benden ne istiyor?”

“Ejderhaları istiyor,” dedi Belwas huysuzca. “Sizi bulmamız ve Pentos’a geri götürmemiz söylendi bize. Yedi Krallık’ın size ihtiyacı var. İşgalci Robert öldü ve diyar kanıyor. Pentos’tan yelken açtığımızda topaklarda dört kral vardı ve hiç adalet yoktu.”

İçinde sevinç çiçeklenmişti ama Dany yüzüne yansıtmadı. “Üç ejderham var,” dedi, “ve *khalasar*’ımda yüzden fazla insan, bütün eşyaları ve atlarıyla birlikte.”

“Sorun değil,” dedi Belwas. “Hepsini alacağız. Şişman adam, gümüş saçlı kraliçesi için üç gemi kiraladı.”

“Öyle Majesteleri,” dedi Arstan Beyazsakal. “Büyük göke *Saduleon*, rıhtımın ucuna bağlandı. *Yazgüneşi* ve *Muzip Foso* isimli kadırgalar da dalgakıranın arkasında demir attı.”

Ejderhanın üç başı var, diye düşündü Dany merakla. “İnsanlarıma bir an

önce yola çıkmak için hazırlanmalarını söylemeliyim. Ama beni eve götürecek gemiler farklı isimler taşımalı.”

“Nasıl arzu ederseniz,” dedi Arstan. “Hangi isimleri tercih edersiniz?”

“Vhagar,” dedi Daenerys. “*Meraxes.* Ve *Balerion.* Bu isimleri gemilerin gövdelerinin bir metre yukarısına altın harflerle yazın Arstan. Gemileri gören her adamın, ejderhaların döndüğünü öğrenmesini istiyorum.”

Arya

Kafalar, çürümeyi yavaşlatmak için katrana batırılmıştı. Arya her sabah, Roose Bolton'ın su çanağını doldurmak için kuyuya giderken onların önünden geçmek zorunda kalıyordu. Dışarı bakıyorlardı, bu yüzden yüzlerini hiç görmemişti ama içlerinden birinin Joffrey olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Onun yakışıklı yüzünün katrana bulandığında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. *Bir karga olsaydım, kafasına konar, o aptal, dolgun dudaklarını gagalardım.*

Kafaların ziyaretçisi eksik olmuyordu. Leş kargaları gürültülü bir zalimlikle kapı kulübesinin etrafında dönüp duruyor ve siperlerin üstünde gözler için kavga ediyorlardı. Bağırarak birbirlerini gaklıyor, bir nöbetçi ne zaman siperlerdeki yürüme yolundan geçse havalanıyorlardı. Zaman zaman üstadın kuzgunları da ziyafete katılıyordu, geniş siyah kanatlarını açarak kuşluktan iniyorlardı. Kuzgunlar geldiğinde kargalar dağılıyordu, büyük kuşların gittiği anda geri dönmek üzere.

Kuzgunlar, Üstat Tothmure'u hatırlıyor mudur? diye merak etti Arya. *Onun için üzülüyorlar mıdır? Ona gakladıklarında neden cevap vermediğini merak ediyorlar mıdır?* Belki de ölüler, canlıların duyamayacağı gizli bir dilde konuşuyordu kuşlarla.

Tothmure, Harrenhal'un düştüğü gece Casterly Kayası'na ve Kral Toprakları'na kuş yolladığı için baltaya gitmişti; Kâhya Harra, Leydi Whent'in maiyetine onlara hizmet etmelerini söylediği için; kale kâhyası, hazine odasının anahtarını Lord Tywin'e verdiği için. Aşçının canı bağışlanmıştı (bazıları gelincik çorbasını yaptığı için olduğunu söylüyordu) ama sevimli Pia ve Lannister askerlerinin yatağını paylaşan diğer kadınlar için karar verilmişti... İsteyen adamların özgürce kullanması için, çırılçıplak ve tıraş edilmiş bir halde orta avludaki ayı kafesinin yanına bırakılmışlardı.

Arya o sabah kuyuya giderken, Freyler'in üç silahlı askeri kullanıyordu kadınları. Arya bakmamaya çalıştı ama adamların kahkahalarını duyabiliyordu.

Kova, suyla dolduğunda çok ağır oluyordu. Kâhya Amabel kolundan yakaladığında Arya kovayı Kralateşi'ne götürüyordu. Amabel'in bacaklarının üzerine su döküldü. "Bunu bilerek yaptın," diye cırladı kadın.

"Ne istiyorsun?" Arya kadının elinden kurtulmak için kıvranıyordu. Amabel, Harra'nın kafasının kesildiği günden beri yarı delirmiş haldeydi.

"Şunu görüyor musun?" Avlunun karşısındaki Pia'yı gösterdi. "Kuzeyli adamlar düştüğünde o kızın yerinde sen olacaksın."

"*Bırak* beni." Kurtulmaya çalıştı ama Amabel parmaklarını daha da sıktı.

"O adam da *düşecek,* Harrenhal eninde sonunda hepsini dibe çeker. Lord Tywin savaşı kazandı, bütün kuvvetiyle birlikte buraya dönecek ve ihanet edenleri cezalandırma sırası onun olacak. Senin yaptıklarını öğrenmeyeceğini düşünme sakın!" Yaşlı kadın güldü. "Seni ben bile becerebilirim. Harra'nın eski bir süpürgesi vardı. Onu senin için saklayacağım. Sapı çatlak ve kıymıklı..."

Arya kovayı salladı, suyun ağırlığı yüzünden kova elinde döndü ve istediği gibi Amabel'in kafasına çarpmadı ama üstü başı sırılsıklam olan kadının onu serbest bırakmasını sağladı. "Bana bir daha *sakın* dokunma," diye bağırdı Arya. "Yoksa seni *öldürürüm.* Benden uzak dur."

Üzerinden sular damlayan kadın işaret parmağını Arya'nın tuniğinin önündeki derisi yüzülmüş adama batırdı. "Göğsündeki bu kanlı adam sayesinde güvende olduğunu sanıyorsun ama değilsin! Lannisterlar geliyor. Buraya vardıklarında neler olacak göreceksin."

Kovadaki suyun dörtte üçü yere dökülmüştü, Arya tekrar kuyuya gitti. *Bu söylediklerini Lord Bolton'a anlatsam, daha akşam olmadan kafası Harra'nınkinin yanına asılır,* diye düşündü kovayı yukarı çekerken. Ama anlatmazdı.

Bir keresinde, siperlerde şimdikinin yarısı kadar kafa varken, Arya'yı onlara bakarken yakalamıştı Gendry. "Marifetinle gurur mu duyuyorsun?" diye sordu.

Gendry kızgındı çünkü Lucan'ı seviyordu. Arya bunu biliyordu ama Gendry'nin tavrı adil değildi yine de. "Çelikkanca Walton'ın marifetiydi," diye savundu kendini. "Ve Oyuncular'ın, Lord Bolton'ın."

"Bizi kim onlara verdi peki? Sen ve gelincik çorban."

Arya delikanlının koluna vurdu. "Sadece sıcak çorbaydı. Sen de Sör

Amory’den nefret ediyordun.”

“Bu sürüden daha çok nefret ediyorum. Sör Amory lordu için savaşıyordu ama Oyuncular sadece paralı askerler ve dönekler. Yarısından çoğu Ortak Dil’i konuşamıyor bile. Rahip Utt küçük oğlanlardan hoşlanıyor, Qyburn kara büyü yapıyor ve dostun Isırgan insan *yiyor.*”

En kötüsü; Arya, Gendry’nin haksız olduğunu bile söyleyemezdi. Harrenhal’a yiyecek temin etmek için yapılan yağmaların çoğu Cesur Dostlar’ın işiydi ve Roose Bolton, Lannisterlar’ı yok etme görevini de onlara vermişti. Vargo Hoat, mümkün olduğunca fazla kasabayı basabilmek için adamlarını dört gruba ayırmıştı. En büyük grubu kendisi komuta ediyordu ve diğerlerini en güvendiği kumandanların emrine vermişti. Rorge, Lord Vargo’nun hainleri bulma yöntemine gülüyordu. Vargo’nun bütün yaptığı; Lord Tywin’in sancağı altındayken gittiği kasabaları tekrar ziyaret edip, o zamanlar kendisine yardım edenleri yakalamaktı. Çoğu, Lannister gümüşleriyle satın alınmıştı, bu yüzden Oyuncular çoğu zaman sikke dolu torbalarla geri dönüyordu, kafa dolu sepetlerin yanı sıra. “İşte size bir bilmece!” diye bağırıyordu Shagwell. “Eğer Lord Bolton’ın keçisi, Lannisterlar’ın keçisini besleyen adamları yerse, kaç keçi kalır?”

“Bir,” demişti Arya, Shagwell bilmeceyi ona sorduğunda.

“İşte, keçi kadar akıllı bir gelincik!” diye kıkırdamıştı soytarı.

Rorge ve Isırgan en az diğerleri kadar kötüydü. Lord Bolton’ın garnizonla birlikte yemek yediği zamanlarda Arya onları diğer adamların arasında görüyordu. Isırgan bozuk peynir gibi kokuyordu, bu yüzden Cesur Dostlar adamı masanın en sonuna; kendi kendine homurdanıp tıslayabileceği, etini dişleriyle ve elleriyle parçalayabileceği bir yere oturtuyordu. Ne zaman yanından geçse Arya’yı kokluyordu adam ama Arya’yı asıl korkutan Rorge’tu. Rorge, Sadık Urswyck’in yanında oturuyordu ve Arya kendi işleriyle meşgul olurken Rorge’un gözlerinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Jaqen H’ghar’la birlikte Dar Deniz’in karşısına gitmiş olmayı diliyordu bazen. Jaqen’in verdiği aptal sikkeyi hâlâ saklıyordu; kenarları küflenmiş, metelikten daha büyük olmayan bir demir parçası. Bir yüzünde Arya’nın okuyamadığı tuhaf kelimeler yazıyordu. Diğer yüzünde bir adamın başı vardı

ama o kadar çok aşınmıştı ki hatları silinmişti. *Jaqen bu sikkenin çok kıymetli olduğunu söyledi ama büyük ihtimalle bu da bir yalandı. Tıpkı adı, hatta suratı gibi.* Bunu düşünmek Arya'yı o kadar sinirlendiriyordu ki bir keresinde sikkeyi atmıştı ama bir saat sonra kendini kötü hissetmiş ve hiçbir değeri olmamasına rağmen gidip onu tekrar bulmuştu.

Elindeki kovanın ağırlığıyla cebelleşerek Akantaş Avlusu'ndan geçerken sikkeyi düşünüyordu. "Nan," diye bağırdı bir ses. "O kovayı bırak ve gelip bana yardım et."

Elmar Frey, Arya'dan daha büyük değildi ve yaşına göre kısaydı. Kum dolu bir fıçıyı avlunun engebeli zemininde yuvarlıyordu, yorgunluktan yüzü kızarmıştı. Arya çocuğa yardım etmeye gitti. Birlikte, fıçıyı önce duvara kadar yuvarladılar, sonra da geriye ve en sonunda da düzelttiler.

Elmar fıçının kapağını levyeyle açıp içindeki örgü zırhı çıkarırken Ara kımıldayan kumların seslerini duyabiliyordu. "Sence yeterince temiz olmuş mu?" Elmar, Roose Bolton'ın yaveri olduğu için lordun zırhını temiz ve parlak tutmak onun göreviydi.

"Kumu silkelemen gerek. Birkaç pas lekesi var hâlâ. Gördün mü?" Parmağıyla gösterdi. "Tekrar temizlesen iyi olur."

"Sen temizle." Elmar, yardıma ihtiyaç duyduğunda arkadaşça davranabilirdi ama işi bittikten sonra kendisinin bir yaver, Arya'nınsa sadece hizmetçi bir kız olduğunu hatırlardı hep. Geçit Lordu'nun oğlu olduğunu söyleyip böbürlenmekten hoşlanıyordu; bir yeğen, bir piç ya da bir torun değildi, öz oğuldu ve bu yüzden bir prensesle evlenecekti.

Çocuğun kıymetli prensesi Arya'nın umrunda değildi ve ondan emir almaktan hoşlanmıyordu. "Lordumun çanağı için su götürmek zorundayım. Odasında sülükleniyor. Sıradan, siyah sülükler değil, iri ve beyaz olanlardan."

Elmar'ın gözleri haşlanmış yumurta gibi büyüdü. Sülükler onu dehşete düşüyordu, özellikle de kanla dolana kadar jöle gibi görünen beyaz sülükler. "Unutmuşum, bu kadar ağır bir fıçıyı itemeyecek kadar sıskasın."

"Unutmuşum, aptalsın." Arya kovasını aldı. "Belki senin de sülüklenmen gerekiyordur. Boğaz'da domuzlar kadar büyük sülükler var." Çocuğu fıçıyla birlikte bırakıp gitti.

Lordun yatak odası kalabalıktı. Bütün kardeşleri, üvey kardeşleri ve kuzenleriyle birlikte bir düzine Frey'in yanı sıra, baldır zırhı ve örgü zırh giyen suratsız Walton'la Qyburn da odadaydı. Roose Bolton çırılçıplak yatağa uzanmıştı. Sülükler, adamın kollarının ve bacaklarının içine, solgun göğsüne yapışmıştı, uzun ve şeffaf yaratıklar kan emdikçe pembeleşiyordu. Bolton, Arya'yı umursadığından fazla umursamıyordu onları.

Arya su çanağını doldururken, "Lord Tywin'in bizi burada, Harrenhal'da kıstırmasına izin vermemeliyiz," diyordu Sör Aenys Frey. Eğri büğrü elleri ve sulu, kırmızı gözleri vardı. Gri ve kambur bir deve benziyordu. Harrenhal'a bin beş yüz kılıç getirmişti ama kendi kardeşlerini bile komuta etmekten acizmiş gibi görünüyordu sık sık. "Kale o kadar büyük ki tutabilmek için bir ordu gerekir ve kuşatılırsak bir orduyu *besleyemeyiz.* Yeterince erzak bulma şansımız da yok; topraklar küle döndü, kasabaları kurtlar aldı, hasat yandı ya da çalındı. Sonbahar tepemizde ama ne ambarlarda ne de tarlalarda yiyecek var. Yağmalardan ele geçirdiklerimizle besleniyoruz ve Lannisterlar bunu yapmamızı da engellerse, bir ay içinde fareleri ve ayakkabı derilerini yemek zorunda kalırız."

"Burada kuşatılmaya niyetim yok." Roose Bolton'ın sesi o kadar hafifti ki adamlar onu duyabilmek için öne eğilmek zorunda kalıyordu. Lordun odasında tuhaf bir sessizlik vardı her zaman.

"O halde ne yapıyoruz?" diye sordu Sör Jared Frey; zayıf, hafifçe kelleşmiş, çiçek bozuğu bir adamdı. "Edmure Tully, Lord Tywin'le açık arazide savaşmayı düşünecek kadar zafer sarhoşu mu yoksa?"

Savaşırsa onu yener, diye düşündü Arya. *Onları tıpkı Kızıl Çatal'da ezdiği gibi ezer, görürsünüz.* Kimsenin dikkatini çekmeden gidip Qyburn'un yanında durdu.

"Lord Tywin buradan fersahlarca uzakta," dedi Bolton sakince. "Kral Toprakları'nda halletmesi gereken pek çok meselesi var. Bir süre daha Harrenhal'a yürüyemez."

Ser Aenys başını inatla salladı. "Siz, Lannisterlar'ı bizim kadar tanımıyorsunuz lordum. Kral Stannis de Lord Tywin'in fersahlarca uzakta olduğunu düşündü ve bu bitirdi onu."

Sülükler kanıyla beslenirken belli belirsiz gülümsedi yataktaki solgun adam.

“Ben bitirilecek bir adam değilim sör.”

“Nehirova bütün kuvvetini bir araya getirse ve Genç Kurt batıdan dönse bile, Lord Tywin’in üzerimize yollayacağı adamların sayısına denk olmayı nasıl umabiliriz? Yeşil Çatal’da komuta ettiği kuvvetin kat kat fazlasıyla gelecek buraya. Yüksek Bahçe, Joffrey’nin tarafına geçti, hatırlatırım!”

“Unutmadım.”

“Bir zamanlar Lord Tywin’in tutsağı oldum,” dedi Sör Hosteen; kare suratlı iri yarı adamın Freyler’in en güçlüsü olduğu söyleniyordu. “Lannisterlar’ın konukseverliğini tekrar tatmaya istekli değilim.”

Anne tarafından Frey olan Sör Harys Haigh heyecanlı bir şekilde başıyla onayladı. “Lord Tywin, Stannis Baratheon gibi tecrübeli bir adamı bozuna uğrattıysa, bizim çocuk kralımızın onun karşısında ne şansı olur?” Destek bulabilmek için kardeşlerine ve kuzenlerine baktı, çoğu onaylar şekilde mırıldandı.

“Biri bunu söylemeye cesaret etmeli,” dedi Sör Hosteen. “Bu savaşı kaybettik. Kral Robb, bunu görmeye zorlanmalı.”

Roose Bolton solgun gözleriyle adamı inceledi. “Majesteleri, Lannisterlar’la yüzleştiği her mücadeleyi kazandı.”

“Kuzeyi kaybetti,” diye ısrar etti Hosteen Frey. “Kışyarı’nı kaybetti! Kardeşleri öldü...”

Arya bir an için nasıl nefes alındığı unuttu. *Ölü? Bran ve Rickon öldü mü? Ne demek istiyor? Kışyarı derken ne demek istedi? Joffrey, Kışyarı’nı asla alamaz, asla, Robb buna izin vermez.* Sonra, Robb’un Kışyarı’nda olmadığını hatırladı. Uzakta, batıdaydı o. Ve Bran sakattı, Rickon dört yaşındaydı. Sessiz ve sakin durabilmek için bütün gücünü kullanması gerekti, Syrio’dan öğrendiği gibi, bir eşya gibi öylece durmak için. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ve o yaşları geri gönderdi. *Bu doğru değil, doğru olamaz, bir Lannister yalanı sadece.*

“Stannis kazansaydı her şey farklı olabilirdi,” dedi Ronel Nehir kederle. Lord Walder’ın piçlerinden biriydi.

“Stannis kaybetti,” dedi Sör Hosteen sertçe. “Tersini dilemek bunu değiştirmez. Kral Robb, Lannisterlar’la barış yapmalı. Tacını çıkarıp diz

çökmeli, bundan hoşlansa da hoşlanmasa da.”

“Peki bunu kim söyleyecek ona?” Roose Bolton gülümsedi. “Böyle zorlu bir zamanda bu kadar cesur kardeşlere sahip olmak iyi bir şey. Söylediklerinizi düşüneceğim.”

Gülümsemesi, konuşmanın bittiği anlamına geliyordu. Freyler nazikçe selam verip dışarı çıktılar, odada sadece Qyburn, Çelikkanca Walton ve Arya kaldı. Lord Bolton Arya’yı yanına çağırdı. “Kâfi derecede kanadım. Nan, sülükleri çıkarabilirsin.”

“Hemen lordum.” Lord Bolton’a bir şeyi iki kez söyletmemek en iyisiydi. Arya, Sör Hosteen’in Kışyarı’yla ilgili söylediği şeyleri sormak istedi ama cesaret edemedi. *Elmar’a sorarım,* diye düşündü. *Elmar bana anlatır.* Sülükleri dikkatlice lordun bedeninden çıkarırken hayvanlar Arya’nın elinde ağır ağır kıvranıyordu. Solgun bedenleri yumuşaktı ve kanla şişmişti. *Onlar sadece sülük,* diye hatırlattı kendine. *Ellerimi kapatırsam parmaklarımın arasında ezilirler.*

“Leydi karınızdan bir mektup var.” Qyburn kolunun içinden bir parşömen çıkardı. Üstat cübbesi giymesine rağmen boynunda zincir yoktu; ruh çağırma seansları yaptığı için zincirinin geri alındığı söyleniyordu.

“Okuyabilirsin,” dedi Bolton.

Leydi Walda hemen hemen her gün İkizler’den yazıyordu ama bütün mektuplar aynıydı. “Sabah, öğlen ve akşam sizin için dua ediyorum tatlı lordum,” yazıyordu, “ve tekrar yatağımı paylaşacağınız ana kadar günleri sayıyorum. Bir an önce bana dönün. Sevgili Domeric’inizin yerini dolduracak ve sizden sonra Dehşet Kalesi’ni yönetecek öz oğullar vereceğim size.” Bir beşikte yatan tombul ve pembe bir bebek hayal etti Arya, tombul ve pembe sülüklerle kaplanmış.

Yumuşak ve tüysüz vücudunu silmesi için Lord Bolton’a nemli bir havlu verdi. “Ben de bir mektup göndereceğim,” dedi Bolton bir zamanlar üstat olan adama.

“Leydi Walda’ya mı?”

“Sör Helman Tallhart’a.”

İki gün önce Sör Helman’dan bir süvari gelmişti. Tallhart adamları, Darryler’in kalesini almıştı, kısa bir kuşatmanın ardından Lannister

garnizonunun teslimiyetini kabul etmişlerdi.

“Tutsakları kılıçtan geçirmesini ve kaleyi ateşe vermesini söyle, kralın emriyle. Daha sonra kuvvetini Robett Glover’la birleştirsin ve doğuya, Gölgeli Vadi’ye doğru gitsin. Savaşın dokunmadığı zengin topraklar. Buraların tadına bakmalarının zamanı geldi. Glover bir kale kaybetti ve Tallhart bir oğul. Bırakalım intikamlarını Gölgeli Vadi’den alsınlar.”

“Mektubu mühürlemeniz için hazırlayacağım lordum.”

Arya, Darryler’in kalesinin yanacağını duyduğu için memnundu. Joffrey’le kavga ettikten sonra Arya’yı oraya götürmüşlerdi. Kraliçe, Lord Eddard’ı Sansa’nın kurdunu öldürmeye orada mecbur etmişti. *Yanmayı hak ediyor.* Robett Glover ve Sör Helman Tallhart’ın Harrenhal’a dönmesini de isterdi aslında; kaleden çok çabuk ayrılmışlardı, Arya küçük sırrıyla ilgili onlara güvenip güvenemeyeceğine karar veremeden gitmişlerdi.

Qyburn, kapitone yeleğini giymesine yardım ederken, “Bugün avlanacağım,” diye duyurdu Roose Bolton.

“Güvenli olur mu lordum?” diye sordu Qyburn. “Rahip Utt’un adamları daha üç gün önce kurtların saldırısına uğradı. Hayvanlar doğrudan kampın içine girmiş, ateşten en fazla beş metre uzakta durmuşlar, iki at öldürmüşler.”

“Kurtları avlamak niyetindeyim. Ulumaları yüzünden geceleri neredeyse hiç uyumuyorum.” Bolton kemerine eğilip kılıç ve hançer askısını ayarladı. “Ulu kurtların, bir zamanlar insanlardan ya da mamutlardan hiç korkmadan, yüzden fazla hayvandan oluşan büyük sürülerle kuzeyde dolaştığı söylenir. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve başka bir topraktaydı. Sıradan kurtların güneyde böyle cesurca dolaştığını görmek tuhaf.”

“Korkunç zamanlar korkunç şeyler doğurur lordum.”

Bolton, gülümseme olabilecek bir hareketle dişlerini gösterdi. “Bunlar o kadar korkunç zamanlar mı üstat?”

“Yaz bitti ve diyarda dört kral var.”

“Bir kral korkunç olabilir ama dördü?” Omuz silkti. “Nan, kürk cübbem.” Arya cübbeyi getirdi. “Döndüğümde odam temiz ve düzenli olsun,” dedi Bolton, Arya cübbenin yakasını bağlarken. “Ve Leydi Walda’nın mektubuyla ilgilen.”

“Emredersiniz lordum.”

Lord ve üstat, Arya'ya gözlerinin ucuyla bile bakmadan odadan çıktılar. Adamlar gittiğinde Arya mektubu alıp şömineye attı, alevleri canlandırmak için kütükleri ateş demiriyle çevirdi. Kıvrılıp kararan ve sonunda tutuşan parşömeni izledi. *Lannisterlar, Bran'ı ve Rickon'ı incittiyse Robb herkesi öldürür. O asla diz çökmez, asla, asla, asla. O kimseden korkmaz.* Küller bacaya doğru yükseldi. Arya ateşin yanında çömelmişti, sıcak gözyaşlarından dokunmuş bir duvağın ardından alevleri izliyordu. *Eğer Kışyarı gerçekten gittiyse benim evim burası mı artık? Hâlâ Arya mıyım ben, yoksa hizmetçi kız Nan miyim yalnızca? Sonsuza kadar, sonsuza, sonsuza, sonsuza?*

Sonraki birkaç saati lordun yatak odasıyla ilgilenerek geçirdi. Eski hasırları çıkarıp yerlerine temiz, mis kokulu olanları serdi, şöminede yeni bir ateş yaktı, çarşafları değiştirip kuş tüyü yatağı kabarttı, lazımlıkları tuvalet çukuruna boşaltıp temizledi, bir kucak dolusu kirli kıyafeti çamaşırcı kadınlara götürdü ve mutfaktan bir kâse taze sonbahar armudu getirdi. Yatak odasıyla işi bitince yarım kat aşağıdaki büyük çalışma odasına indi, küçük bir kalenin salonu kadar geniş, cereyanlı bir odaydı. Mumlar köklerine kadar erimişti, Arya yenileriyle değiştirdi. Pencerelerin altında, lordun mektuplarını yazdığı büyük meşe masa vardı. Arya kitapları düzenledi, mumları değiştirdi; tüy kalemleri, mürekkepleri ve mühür mumlarını sıraya koydu.

Kâğıtların üstüne, geniş ve yırtık pırtık bir koyun derisi atılmıştı. Renkler dikkatini çekince Arya deriyi açmaya başladı: Nehirlerin ve göllerin mavisi, kalelerin ve şehirlerin işaretlendiği kırmızı noktalar, ormanların yeşili. ÜÇ DİŞLİ MIZRAK ARAZİLERİ, diyordu haritanın altındaki süslü yazı. Harita, Boğaz'dan Karasu Nehri'ne kadar olan her şeyi gösteriyordu. *Büyük gölün tepesinde Harrenhal var,* diye fark etti, *ama Nehirova nerede?* Sonra gördü. *Çok uzakta değil...*

İşlerini bitirdiğinde öğlen vakti geçmemişti henüz, Arya tanrı korusuna gitti. Lord Bolton'ın kadeh taşıyıcısı olduğundan beri, görevleri Weese'in ya da Pembegöz'ün yanında çalıştığı, zamanlardakinden daha hafifti, gerçi bir uşak gibi giyinmesi ve hiç istemediği kadar çok yıkama işi yapması gerekiyordu. Lordun avdan dönmesi saatler sürecekti, yani İğne işiyle uğraşmak için biraz zamanı vardı.

Kırık süpürge sopasının kıymıklı ucu yemyeşil ve yapış yapış olana kadar huş yapraklarına saldırdı. “Sör Gregor,” diye nefes aldı. “Dunsen, Polliver, Tatlı Raff.” Döndü, zıpladı, parmaklarının ucunda dengede durdu, orayı burayı hedef aldı, kozalakları havaya uçurdu. “Vadeci,” dedi bir kez, “Tazı,” dedi sonra. “Sör İlyn, Sör Meryn, Kraliçe Cersei.” Bir meşe ağacının gövdesi önüne dikildi, kılıcının ucunu gövdeye saplamak için hamle yaptı, “Joffrey, Joffrey, Joffrey,” diye homurdanarak. Kolları ve bacakları güneş ışığıyla ve yaprakların gölgesiyle beneklenmişti. Durduğunda teni terle kaplıydı. Sağ ayağının topuğu sıyrıldığı yerden kanıyordu, yürek ağacının önünde tek ayak üstünde durup selam vererek kılıcını kaldırdı. *“Valar morghulis,”* dedi kuzeyin eski tanrılarına. Kelimeleri söylediğinde duyduğu tınıyı seviyordu.

Hamamlara gitmek için avludan geçerken, kuşluğa doğru döne döne alçalan bir kuzgun gördü ve nereden geldiğini, ne mesaj getirdiğini merak etti. *Robb’dan olabilir, Bran ve Rickon hakkındaki haberlerin doğru olmadığını söylemek için gelmiştir.* Umutla dudağını ısırdı. *Kanatlarım olsaydı Kışyarı’na uçar kendim görürdüm. Ve eğer doğruysa sadece uzağa uçardım, ayı ve parlak yıldızları geçer, Yaşlı Dadı’nın hikâyelerindeki şeyleri görürdüm; ejderhaları, deniz canavarlarını ve Braavos Titanı’nı. Ve belki, canım istemedikçe geri dönmezdim.*

Av kafilesi dokuz ölü kurtla birlikte akşam vaktine yakın geri döndü. Kurtlardan yedisi yetişkindi; vahşi ve güçlü, gri kahverengi iri canavarlardı. Dudakları, ölürken gösterdikleri uzun sarı dişlerin üstüne çekilmişti. Ama diğer ikisi küçük yavrulardı sadece. Lord Bolton hayvanların derisinin yüzülmesini ve yatağı için battaniye yapılmasını emretti. “Yavru kurtların tüyleri hâlâ yumuşak,” dedi adamlarından biri. “Sıcak tutan güzel bir çift eldiven olur.”

Bolton kapı kulübesinin kulelerinde dalgalanan sancaklara baktı. “Starklar’ın bize hatırlattığı gibi, kış geliyor. Yaptırın.” Arya’yı gördüğünde, “Nan, bir sürahi baharatlı sıcak şarap istiyorum. Ormanda üşüdüm. Şarap soğumasın. Bu akşam yalnız yiyeceğim. Arpa ekmeği, yağ ve yaban domuzu.”

“Hemen lordum.” Söylenecek en iyi şey her zaman buydu.

Arya mutfağa girdiğinde Al Turta yulaflı kek pişiriyordu. Diğer üç aşçı, balık ayıklıyordu; ızgaracı adam, alevlerin üstünde bir domuz çeviriyordu. “Lordum akşam yemeğini istiyor ve yanında baharatlı sıcak şarap,” dedi Arya. “Soğuk

olmasını istemiyor.” Aşçılardan biri ellerini yıkadı, bir kazan aldı. Kazanın içini yoğun, tatlı kırmızıyla doldurdu. Al Turta’ya, şarap ısınırken içine baharatları ufalaması söylenmişti. Arya yardım etmek için çocuğun yanına gitti.

“Kendim yapabilirim,” dedi Turta terslenerek. “Şarabın nasıl baharatlandığını senden öğrenecek değilim.”

O da benden nefret ediyor ya da benden korkuyor. Geri çekildi, kızgın değil üzgündü. Yemek hazır olduğunda aşçı yemeğin üstünü gümüş bir kapakla örttü ve şarap sürahisini soğumaması için kalın bir havluyla sardı. Dışarıda akşam çöküyordu. Kargalar, bir kralın etrafındaki nedimler gibi duvardaki başların etrafında dolanıyordu. Muhafızlardan biri Kralateşi’nin kapısında bekliyordu. “Umarım gelincik çorbası değildir bu,” diye şaka yaptı.

Arya içeri girdiğinde Roose Bolton şöminenin yanına oturmuş deri ciltli kalın bir kitabı okuyordu. “Birkaç mum yak,” diye emretti sayfayı çevirirken. “Burası karanlık olmaya başladı.”

Yemeği lordun yanına bıraktı ve kendisine emredileni yaptı. Oda titrek ışıklarla ve karanfil kokusuyla doldu. Bolton parmaklarıyla birkaç sayfa daha çevirdi, sonra kitabı kapattı ve dikkatlice alevlerin arasına yerleştirdi. Alevlerin kitabı yutmasını seyretti, solgun gözleri ışığı yansıtıyordu. Eski ve kuru deri ıslık çalarak tutuştu, sarı sayfalar kıvrılarak yanmaya başladı, bir hayalet tarafından okunuyorlardı sanki. “Bu gece sana daha fazla ihtiyacım olmayacak,” dedi lord, Arya’nın yüzüne hiç bakmadan.

Bir fare kadar sessizce gitmeliydi ama bir şey onu durdurdu. “Lordum,” dedi, “Harrenhal’dan ayrılırken beni de alacak mısınız?”

Lord, Arya’ya bakmak için döndü, yemeği az önce onunla konuşmuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

“Bana soru sorman için izin verdim mi Nan?”

“Hayır lordum.” Gözlerini yere indirdi.

“O halde konuşmamalıydın, öyle değil mi?”

“Evet lordum.”

Adam bir an için eğleniyormuş gibi göründü. “Sana bu seferlik cevap vereceğim. Kuzeye döndüğümde kaleyi Lord Vargo’ya bırakacağım. Sen burada, onunla birlikte kalacaksın.”

“Ama ben...” diye başladı Arya.

Lord, Arya’nın cümlesini kesti. “Hizmetkârlar tarafından sorgulanmak gibi bir alışkanlığım yok Nan. Yoksa dilini mi kesmeliyim?”

Başka bir adamın bir köpeğe vurması kadar kolayca yapardı bunu, Arya biliyordu.

“Hayır lordum.”

“O halde git. Bu saygısızlığını unutacağım.”

Arya gitti ama yatağına değil. Avlunun karanlığına çıktığında kapıdaki muhafız başını sallayıp, “Fırtına geliyor. Havayı koklayabiliyor musun?” dedi. Rüzgâr sert esiyordu. Kafalardan oluşan sıranın yanındaki duvarların üstüne yerleştirilmiş meşalelerin alevleri savruluyordu. Tanrı korusuna giderken, bir zamanlar Weese’in korkusuyla yaşadığı İnleyen Kule’nin önünden geçti. Harrenhal düştüğünden beri kule Freyler’indi. Arya bir pencereden süzülen öfkeli sesleri duyabiliyordu, bir sürü adam aynı anda konuşup tartışıyordu. Elmar, dışarıdaki basamaklarda tek başına oturuyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu Arya, çocuğun yanağından akan yaşları görünce.

“Prensesim,” diye hıçkırdı Elmar. “Aenys onurumuza leke sürüldüğünü söylüyor. İkizler’den bir kuzgun geldi. Lord babam başka biriyle evlenmem gerektiğini söylüyor ya da rahip olacakmışım.”

Aptal bir prenses, diye düşündü Arya, *arkasından ağlanacak bir değil.* “Erkek kardeşlerim ölmüş olabilir,” diye itiraf etti.

Elmar aşağılayan gözlerle Arya’ya baktı. “Bir hizmetçi kızın kardeşleri kimsenin umrunda değildir.”

Arya çocuğa vurmamak için zor tutuyordu kendini. “Umarım prensesin ölür,” dedi ve çocuk onu yakalayamadan kaçtı.

Tanrı korusunda, kılıcını bıraktığı yerde buldu ve yürek ağacına götürdü. Orada diz çöktü. Kırmızı yapraklar hışırdadı. Kırmızı gözler Arya’nın içine saplandı. *Tanrıların gözleri.* “Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin tanrılar,” diye dua etti.

Uzunca bir süre rüzgârdan, sudan ve dalların tıkırtısından başka ses yoktu. Ve sonra, çok, çok uzaktan; tanrı korusunun, tekinsiz kulelerin ve Harrenhal’un kalın duvarlarının ötesinden yalnız bir kurdun uluması duyuldu. Arya’nın tüyleri

ürperdi ve bir an için başının döndüğünü hissetti. Sonra, belli belirsiz, babasının sesini duyar gibi oldu. “Kış geldiğinde ve kar düştüğünde yalnız kurt ölür ama sürü yaşamaya devam eder,” dedi ses.

Arya, “Ama sürü yok,” diye fısıldadı büvet ağacına. Bran ve Rickon ölmüştü. Sansa, Lannisterlar’ın elindeydi. Jon, Sur’daydı. “Ben, ben bile değilim artık, ben Nan’im.”

“Sen Kışyarı’nın Arya’sısın, kuzeyin kızısın. Güçlü olabileceğini söylemiştin bana. Senin damarlarında kurt kanı akıyor.”

“Kurt kanı,” Arya şimdi hatırlıyordu. “Robb kadar güçlü olabilirim. Olacağımı söyledim.” Derin bir nefes aldı, sonra süpürge sapını iki eliyle birden kaldırıp dizine indirdi. Sopa büyük bir çatırtıyla kırıldı, parçalarını kenara fırlattı Arya. *Ben bir ulu kurdum ve tahta dişlerle işim kalmadı.*

O gece dar yatağında, kaşıntı veren samanların üstünde, yaşayanların ve ölülerin fısıltılı tartışmalarını dinleyerek ayın doğmasını bekledi. Güvendiği tek ses onlardı artık. Kendi nefesinin sesini duyabiliyordu, kurtları da; koca bir sürü olmuşlardı şimdi. *Tanrı korusunda duyduğum kurttan çok daha yakındalar,* diye düşündü Arya. *Bana sesleniyorlar.*

Sonunda battaniyenin altından çıktı, üstüne bir tunik geçirdi ve çıplak ayaklarıyla merdivenlerden indi. Roose Bolton tedbirli bir adamdı ve Kralateşi’nin girişi gece gündüz korunuyordu, bu yüzden dar bir kiler penceresinden dışarı çıkmak zorunda kaldı. Avlu sakindi, büyük kale tekinsiz rüyalarda kaybolmuştu. Yukarıda, İnleyen Kule’de ağladı rüzgâr.

Dökümhaneye gittiğinde ateşlerin sönmüş, kapıların kapatılıp sürgülenmiş olduğunu gördü. Daha önce bir kez yaptığı gibi pencereden içeri süzüldü. Gendry, bir yatağı diğer iki demirci çırağıyla paylaşıyordu. Gözleri, yatağın ucundaki delikanlının Gendry olduğundan emin olacak kadar karanlığa alışana dek, çömelmiş halde tavan arasında uzunca bir süre bekledi. Daha sonra elini Gendry’nin ağzına kapatıp onu çimdikledi. Gendry gözlerini açtı. Çok derin uyumuyor olmalıydı. *“Lütfen,”* diye fısıldadı Arya. Elini delikanlının ağzından çekip parmağıyla gösterdi.

Bir an, Gendry’nin anlamadığını düşündü ama sonra delikanlı battaniyenin altından çıktı. Çırılçıplak bir halde odanın karşısına gidip üzerine yün bir tunik

geçirdi ve Arya'nın peşinden tavan arasından aşağı indi. Uyuyan çıraklar kıpırdamamıştı. "Yine ne istiyorsun?" diye sordu Gendry alçak, öfkeli bir sesle.

"Bir kılıç."

"Karaparmak bütün bıçakları kilit altında tutuyor, bunu sana yüz defa söyledim. Lord Sülük için mi?"

"Benim için. Kilidi çekicinle kır."

"Ellerimi kırarlar," diye homurdandı Gendry. "Ya da daha kötüsünü yaparlar."

"Benimle birlikte kaçarsan yapamazlar."

"Kaç ve seni yakalayıp öldürsünler."

"Sana daha beterini yapacaklar. Lord Bolton, Harrenhal'u Kanlı Oyuncular'a veriyor, bana söyledi."

Gendry gözlerine düşen siyah saçlarını geri itti. "Yani?"

Arya korkusuzca delikanlının yüzüne baktı. "Yani, Vargo Hoat lord olduğunda, kaçmalarını engellemek için bütün hizmetkârların ayaklarını kesecek. Demircilerin de."

"Bu sadece bir hikâye," dedi Gendry küçümseyerek.

"Hayır, bu doğru. Lord Vargo'nun kendi ağzıyla söylediğini duydum," diye yalan söyledi Arya. "Herkesin tek ayağını kesecek. Sol ayaklarını. Mutfağa gidip Al Turta'yı uyandır, sen ne söylersen yapar o. Ekmeğe, yulaflı keklere ya da öyle bir şeylere ihtiyacımız olacak. Sen kılıçları al, ben atları halledeceğim. Doğu duvarındaki yan kapıda buluşalım, Hayalet Kulesi'nin arkasında. Oraya kimse uğramaz."

"O kapıyı biliyorum. Nöbetçiler var, diğerlerinde de olduğu gibi."

"Yani? Kılıçları unutmayacaksın değil mi?"

"Geleceğimi söylemedim."

"Söylemedin. Ama gelirsen, kılıçları unutmazsın değil mi?"

Gendry kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sonunda. "Unutmam sanırım."

Arya geldiği yoldan Kralateşi'ne döndü ve etraf dinleyerek sarmal merdivenleri tırmandı. Hücresine vardığında tamamen soyundu ve dikkatlice giyindi; iki kat iç çamaşırı, sıcak çoraplar ve en temiz tuniği. Lord Bolton'ın üniformasıydı, göğsüne onun arması işlenmişti; Dehşet Kalesi'nin derisi

yüzülmüş adamı. Ayakkabılarını bağladı, sıska omuzlarının üstüne yün bir cübbe aldı ve yakasını boğazının altında birleştirdi. Bir gölge kadar sessiz hareket ederek merdivenlere döndü. Lordun çalışma odasının dışında bir an durup dinledi, sessizlikten başka bir şey duymayınca kapıyı yavaşça açtı.

Koyun derisi, masanın üstünde, Lord Bolton'ın akşam yemeğinden kalanların yanındaydı. Arya haritayı sıkıca dürüp kemerine sıkıştırdı. Lord, hançerini de masada bırakmıştı, Arya onu da aldı, Gendry cesaretini kaybeder de gelmezse işe yarardı.

Karanlık ahıra girdiğinde bir at hafifçe kişnedi. Seyislerin hepsi uykudaydı. Birini ayağının ucuyla dürtüp uyandırdı. "Eh? Ne?"

"Lord Bolton eyerli ve yularlı üç at istiyor."

Ahırda çalışan çocuk, derisi yüzülmüş adama bakıyordu hâlâ. Ne anlama geldiğini biliyordu. "Üç mü dedin?"

"Bir, iki, üç. Av atları. Hızlı ve dengeli." Atların eyerlerini ve yularlarını takarken çocuğa yardım etti, böylece oğlan diğerlerini uyandırmak zorunda kalmayacaktı. O gittikten sonra çocuğa zarar vermemelerini diledi ama vereceklerini biliyordu.

Atları kalenin içinden geçirmek işin en zor kısmıydı. Mümkün olduğunca, perde duvarların gölgesinde kalmaya çalıştı. Siperlerde yürüyen nöbetçilerin onu görebilmek için dimdik aşağı bakması gerekiyordu böylece. *Baksalar ne çıkar? Ben lordumun kadeh taşıyıcısıyım.* Soğuk ve rutubetli bir sonbahar gecesiydi. Bulutlar yıldızları gizleyerek batıdan geliyordu ve İnleyen Kule rüzgârın her esişinde yas dolu çığlıklar atıyordu. *Yağmur kokuyor.* Yağmurun, kaçışları için iyi mi kötü mü olacağını bilmiyordu Arya.

Tanrı korusunun duvarının üstünde yürüyen beyaz gri kediden başka kimse onu görmedi, o da kimseyi. Kedi durup Arya'ya tısladı; Kızıl Kale, babası ve Syrio Forel'le ilgili anıları uyandırdı. Arya, "İsteseydim seni yakalayabilirdim," dedi kediye, "ama gitmek zorundayım kedi." Kedi tekrar tıslayıp kaçtı.

Hayalet Kulesi, Harrenhal'un beş muazzam kulesinin en harap olanıydı. Üç yüzyıldır yalnızca farelerin dua etmeye gittiği yıkık septten kalanların arkasında karanlık ve viran bir halde dikiliyordu. Gelip gelmeyeceklerini merak ederek Gendry ve Al Turta'yı orada bekledi. Çok uzun zamandır bekliyormuş gibi

hissediyordu. Bulutlar son yıldızları da yutmuştu, atlar taşların arasında büyüyen otları kemiriyordu. Arya kendini meşgul etmek için hançeri bileyliyordu, Syrio'nun öğrettiği gibi uzun, düzgün darbelerle. Çıkan ses onu sakinleştiriyordu.

Geldiklerini görmeden önce seslerini duydu. Al Turta nefes nefeseydi, karanlıkta tökezleyip bileğini burktuğunda, Harrenhal'un yarısını uyandırmaya yetecek kadar yüksek sesle küfür etti. Gendry daha sessizdi ama taşıdığı kılıçlar her adımında birbirine çarpıyordu. "Buradayım." Arya ayağa kalktı. "Sessiz olun yoksa sizi duyacaklar."

İki delikanlı devrilmiş taşların üstünde yürüyerek Arya'ya doğru ilerledi. Gendry'nin pelerininin altında yağlanmış örgü zırh olduğunu gördü Arya. Al Turta'nın yuvarlak, kırmızı yüzü bir başlığın altına gizlenmişti. Sağ elinden ekmek dolu bir çuval sarkıyordu, sol kolunun altında bir tekerlek peynir taşıyordu. "Yan kapıda bir nöbetçi var," dedi Gendry sessizce. "Olacağını söylemiştim sana."

"Siz burada atlarla kalın," dedi Arya. "Ben ondan kurtulacağım, çağırdığımda hemen gelin."

Gendry başıyla onayladı. Al Turta, "Gelmemizi istediğinde baykuş gibi öt," dedi.

"Ben baykuş değilim," dedi Arya. "Ben bir kurdum. Ulurum."

Hayalet Kulesi'nin gölgelerinden tek başına çıktı. Korkusunun önüne geçmek istiyormuşçasına hızlı yürüyordu ve Syrio Forel hemen yanındaydı sanki. Ve Yoren, Jaqen H'hgar, Jon Kar. Gendry'nin getirdiği kılıcı almamıştı, henüz değil. Bu iş için hançer daha iyiydi; usta işi ve keskindi. Yan kapı, Harrenhal'un kapılarının en önemsiziydi. Ağır meşeden yapılmış ve demir çivilerle güçlendirilmiş dar kapı, bir savunma kulesinin altındaki duvarın köşesine yerleştirilmişti. Kapıyı yalnızca bir adam koruyordu ama Arya kulede de nöbetçiler olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun bir gölge kadar sessiz hareket etmeliydi. *Seslenmemeli.* Yağmur çiselemeye başlamıştı. Bir damlanın alnına düşüp burnundan aşağı ağır ağır süzüldüğünü hissetti.

Saklanmak için gayret göstermek yerine nöbetçiye açıkça yaklaştı, onu Lord Bolton göndermiş gibi. Nöbetçi, Arya'nın gelişini izledi, bir hizmetçiyi gecenin

bu saatinde neyin buraya getirdiğini merak ediyordu. Arya yaklaştığında nöbetçinin kuzeyli adamlardan biri olduğunu gördü, çok uzun ve zayıftı, eski püskü bir kürk cübbeye sarınmıştı. Bu kötüydü. Bir Frey'i ya da Cesur Dostlar'dan birini kandırabilirdi ama Dehşet Kalesi'nin adamları bütün hayatları boyunca Roose Bolton'a hizmet etmişlerdi ve onu Arya'dan çok daha iyi tanıyorlardı. *Ona Arya Stark olduğumu söyleyip kenara çekilmesini emretsem...* Hayır, buna cesaret edemezdi. Adam bir kuzeyliydi ama Kışyarı'ndan değildi. O, Roose Bolton'a bağlıydı.

Nöbetçinin yanına vardığında, göğsündeki derisi yüzülmüş adamın görünmesi için cübbesinin yakasını açtı. "Beni Lord Bolton gönderdi."

"Bu saatte? Ne için?"

Arya, adamın kürkünün altındaki çeliğin pırıltısını görebiliyordu ve hançerin ucunu örgü zırhın içine sokabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. *Boğazı, boğazına sokmalıyım ama çok uzun, asla yetişemem.* Bir an için ne cevap vereceğini bilemedi. Bir an için küçük bir kız olmuştu yine, korkuyordu ve yüzüne düşen yağmur gözyaşlarına benziyordu.

"Bütün muhafızlarına birer gümüş vermemi söyledi, iyi hizmetleri için." Kelimeler hiç yoktan çıkıp gelmiş gibiydi.

"Gümüş mü dedin?" Arya'ya inanmamıştı ama inanmak istiyordu. "Ver o zaman."

Arya'nın parmakları tuniğinin altına gitti ve Jaqen'in verdiği sikkeyi buldu. Demir, bu karanlıkta mat gümüşle karıştırılabilirdi. Sikkeyi dışarı çıkardı... ve parmaklarının arasından yere düşmesine izin verdi.

Nöbetçi, Arya'ya sessizce küfrederek, sikkeyi yerden almak için tek dizinin üstüne çöktü, boynu Arya'nın tam önündeydi işte. Arya hançerini çekip adamın boğazını kesti, yaz ipeği kadar yumuşak bir hareketle. Fışkıran sıcak kan, Arya'nın ellerini kapladı. Adam bağırmaya çalıştı ama ağzı kanla doluydu.

Adam ölürken, *"Valar morghulis,"* diye fısıldadı Arya.

Nöbetçi hareketsiz kalınca Arya sikkeyi yerden aldı. Harrenhal'un duvarlarının dışında bir kurt uludu, yüksek sesle ve uzunca. Arya sürgüyü kaldırdı, kenara attı ve ağır meşe kapıyı çekip açtı. Al Turta ve Gendry atlarla birlikte geldiklerinde yağmur şiddetli yağıyordu. "Onu *öldürdün!*" dedi Al Turta

soluksuz bir halde.

“Ne yapacağımı düşünmüştün?” Elleri kanla yapış yapıştı ve kan kokusu kısrağını huzursuz ediyordu. *Sorun değil,* diye düşündü eyerine binerken. *Yağmur ellerimi temizleyecek.*

Sansa

Taht odası; mücevherlerden, kürklerden ve parlak kumaşlardan oluşan bir denizdi. Lordlar ve leydiler salonun arkalarını doldurmuştu, yüksek pencerelerin altında duruyor, rıhtımdaki balıkçı karıları gibi itişiyorlardı.

Joffrey'nin sarayının sakinleri, birbirlerini gölgede bırakmak için yarışıyordu bugün. Jalabhar Xho tüylere bürünmüştü. Kuş tüyü kıyafeti öyle şahane ve abartılıydı ki adam her an havalanacakmış gibi görünüyordu. Yüce Rahip başını her hareket ettirdiğinde, kristal tacı havaya gökkuşakları gönderiyordu. Konsey masasındaki Kraliçe Cersei altın rengi kumaştan dikilmiş kırmızı astarlı elbisesinin içinde pırıldıyordu. Kraliçenin yanında oturan Varys leylak rengi sırmalı ipeklere bürünmüştü; yüzünde heyecanlı ve yapmacık bir gülümseme vardı. Ay Oğlan ve Sör Dontos, bir ilkbahar sabahı kadar temiz, yeni soytarı kıyafetlerini giymişlerdi. Turkuaz rengi ipek ve kürkten dikilmiş, birbirinin aynısı elbiseler giyen Leydi Tanda ve kızları bile hoş görünüyordu. Lord Gyles, kenarları altın dantelli, kırmızı ipek mendilinin ucuna öksürüyordu. Kral Joffrey herkesin üstünde, Demir Taht'ın bıçaklarının ve dikenli tellerinin arasında oturuyordu. Kızıl ipekler içindeydi, siyah gömleği yakut düğmelerle süslenmişti, başında ağır altın tacı vardı.

Sansa; şövalyelerden, yaverlerden ve zengin şehir halkından oluşan kalabalığın arasında zar zor ilerleyip sekiliğin önüne vardığında, borazanlar Lord Tywin Lannister'ın gelişini duyurdu.

Lord Tywin savaş atını salon boyunca sürüp Demir Taht'ın önünde eyerinden indi. Sansa daha önce böyle bir zırh görmemişti; iyice cilalanmış kırmızı çelik altın oymalarla süslenmişti. Eklem pulları güneş şeklindeydi, miğferini süsleyen aslanın gözleri yakuttandı. Her iki omzundaki dişi aslanlar, altın kumaştan yapılmış ağır pelerinini zırhına tutturuyordu. Pelerin öyle uzundu ki, katları savaş atının bacaklarına döküyordu. Atın zırhı bile yaldızlıydı, sırtındaki örtü, Lannister aslanıyla süslenmiş kırmızı ipekten dikilmişti.

Casterly Kayası Lordu öyle etkileyici bir görüntü sergiliyordu ki savaş atının

tahtın tam önüne pislemesi büyük şaşkınlık yarattı. Joffrey, büyükbabasını kucaklamak ve onu Şehrin Halaskârı ilan etmek için tahttan indiğinde dikkatlice pisliğin etrafından dolaştı. Sansa gergin bir gülümsemeyi saklamak için ağzını eliyle örttü.

Joff, abartılı bir gösteriyle büyükbabasından şehrin yönetimini devralmasını istedi ve Lord Tywin bu sorumluluğu ağır başlılıkla kabul etti, "Majesteleri reşit olana kadar." Daha sonra, yaverler Lord Tywin'in zırhını çıkardı ve Joff, El zincirini büyükbabasının boynuna taktı. Savaş atı salondan çıkarılıp hediyesi yerden temizlendiğinde Cersei törenin devam etmesi için başıyla işaret verdi.

Büyük meşe kapılardan içeri giren kahramanların her biri, pirinç borazanların çığlıklarıyla karşılandı. Çığırtkan herkesin duyabilmesi için kahramanın adını ve yaptığı yiğitliği duyurdu; asil leydiler ve soylu şövalyeler, horoz dövüşü izleyen katiller gibi şehvetle tezahürat yaptılar. Onur yeri Mace Tyrell'e verilmişti; Yüksek Bahçe Lordu, bir zamanlar çok güçlüyken yağ bağlamış adam, hâlâ yakışıklıydı. Lordu, oğulları takip ediyordu; Sör Loras ve ağabeyi Sör Garlan. Üçü bir örnek giyinmişti, samur kürkle süslenmiş yeşil kadifeler içindeydiler.

Kral onları karşılamak için tahttan bir kez daha indi, büyük bir onurdu bu. Her birinin boynuna, yumuşak altından oyulmuş güllerden oluşan zincirler taktı; zincirlerin ucunda sallanan yuvarlak levhaların üstünde, yakutla işlenmiş Lannister aslanı vardı. "Aslanı tahkim eden güller, diyarı tahkim eden Yüksek Bahçe'nin kudretine," diye duyurdu Joffrey. "Eğer benden istediğiniz bir lütuf varsa söyleyin ve sizin olsun."

İşte başlıyor, diye düşündü Sansa.

"Majesteleri," dedi Sör Loras, "Kral Muhafızları'nda size hizmet etme onuru için yalvarıyorum, sizi düşmanlarınıza karşı korumak için."

Joffrey, Çiçek Şövalyesi'ni ayağa kaldırdı ve alnından öptü. "Senindir kardeşim."

Lord Tyrell başını eğdi. "Majesteleri'ne hizmet etmekten daha büyük bir mutluluk yok. Kraliyet konseyinize katılacak kadar değerli olduğum farz edilirse, benden daha sadık ve esaslı biri olmadığını göreceksiniz."

Joff, elini Lord Tyrell'in omzuna koydu ve ayağa kalktığında adamı öptü.

“Arzunuz yerine getirildi.”

Sör Garlan Tyrell, Sör Loras’tan beş yaş büyüktü ve kendisinden daha ünlü kardeşinin daha uzun ve sakallı haliydi. Göğsü daha geniş, kolları daha kalındı. Yüzü, yeterince hoş olmasına rağmen Sör Loras’ın göz kamaştırıcı güzelliğinden yoksundu. Kral yaklaştığında, “Majesteleri,” dedi Sör Garlan, “bakire bir kız kardeşim var, Margaery, hanedanımızın neşesi. Kendisi, sizin de bildiğiniz gibi Renly Baratheon’la evliydi ama Lord Renly evliliğin gereğini yerine getiremeden savaşa gitti, kız kardeşimin masumiyeti bozulmadı. Margaery; zekânız, cesaretiniz ve kahramanlıklarınızla ilgili hikâyeleri duydu ve sizi uzaktan sevmeye başladı. Onu çağırtmanız, elini tutmanız ve hanedanınızı sonsuza kadar benim hanedanımla evlendirmeniz için size yalvarıyorum.”

Kral Joffrey şaşırmış gibi yaptı. “Sör Garlan, kız kardeşinizin güzelliği bütün Yedi Krallık’ta dillere destandır ama ben bir başkasıyla nişanlıyım. Bir kral verdiği sözü tutmalı.”

Kraliçe Cersei eteklerini hışırdatarak ayağa kalktı. “Majesteleri, küçük konseyinizin kararı şudur ki, vatan hainliği yüzünden başı kesilmiş bir adamın kızıyla, şu anda bile tahta açık açık ihanet etmekle meşgul bir asinin kardeşiyle evlenmeniz ne uygun olacaktır ne de akıllıca. Efendimiz, danışmanlarınız size yalvarıyor, diyarın iyiliği için Sansa Stark’tan vazgeçin. Leydi Margaery sizin için çok daha uygun bir kraliçe olacaktır.”

Salondaki leydiler ve lordlar eğitimli bir köpek sürüsü gibi memnuniyetlerini bağırarak ifade etmeye başladılar. *“Margaery,”* diye bağırdılar. “Bize Margaery’yi verin! Hain kraliçe istemiyoruz! Tyrell! Tyrell!”

Joffrey elini kaldırdı. “İnsanlarımın arzusuna göre davranmak isterim anne ama kutsal bir yemin ettim.”

Yüce Rahip öne çıktı. “Majesteleri, tanrılar nişanlılığı kutsal kabul eder lâkin babanız Kral Robert bu anlaşmayı, Kışyarı Starkları hainliklerini göstermeden evvel yaptı. Starklar’ın diyara karşı işledikleri suçlar, sizi verdiğiniz bütün sözlerden azat eder. İnanç’ın kurallarına göre Sansa Stark’la aranızda geçerli bir evlilik sözleşmesi yoktur.”

Salonu bir ses fırtınası doldurdu ve, *“Margaery, Margaery,”* diye bağıran çığlıklar etrafı sardı. Sansa öne eğildi, elleri sekiliğin tırabzanını sıkı sıkı

kavramıştı. Birazdan ne olacağını biliyordu ama Joffrey'nin söyleyebileceği şeylerden endişeleniyordu, onu şimdi, bütün krallığı buna bağlıyken bile bırakmayacağından korkuyordu. Yine Yüce Baelor Septi'nin mermer merdivenlerindeymiş gibi hissetti kendini; babası için merhamet dilendiği prensin bu arzuyu yerine getirmesini beklerken ve prensin bunu yapmak yerine, Sör İlyn Payne'e babasının başını kesme emri verdiğini duyarken. *Lütfen*, diye dua etti gayretle, *söylesin, söylesin.*

Lord Tywin torununa bakıyordu. Joff asık suratla lorda baktı, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve Sör Garlan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Tanrılar merhametli. Kalbimin sesini dinlemek için özgürüm. Kardeşinizle evleneceğim sör, bunu memnuniyetle yapacağım." Salon tezahüratlarla çınlarken Sör Garlan'ın sakallı yanağını öptü.

Sansa'nın başı dönüyordu. *Özgürüm.* Üzerine dikilmiş bakışları hissedebiliyordu. *Gülümsememeliyim,* diye hatırlattı kendine. Kraliçe onu uyarmıştı; içinde ne hissederse hissetsin, insanlara gösterdiği yüzü perişan görünmeliydi. "Oğlumun aşağılanmasına izin vermeyeceğim," demişti Cersei. "Beni anlıyor musun?"

"Evet. Ama kraliçe olmayacaksam, bana ne olacak?"

"Bu konunun düşünülmesi gerek. Şimdilik bizim vesayetimizde burada kalacaksın."

"Eve gitmek istiyorum."

Kraliçe bundan rahatsız olmuştu. "Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, hiçbirimiz istediğimiz şeylere sahip olamıyoruz."

Ben oldum, diye düşündü Sansa. *Joffrey'den kurtuldum. Onu öpmek, bekâretimi ona vermek, onun çocuğunu doğurmak zorunda kalmayacağım. Bütün bunlar Margaery Tyrell'in olsun, zavallı kız.*

Tezahüratlar dindiğinde Yüksek Bahçe Lordu konsey masasına oturmuştu ve oğulları pencerelerin altında bekleyen diğer şövalyelere ve küçük lordlara katılmıştı. Karasu Savaşı'nın diğer kahramanları ödüllerini almak üzere tahtın önüne çağırılırken Sansa ümitsiz ve terk edilmiş görünmeye çalışıyordu. Arbor Lordu Paxter Redwyne, ikiz oğulları Dehşet ve Salya'nın arasında koridoru yürüdü, eski bir mücadele sırasında alınmış bir yara yüzünden topallıyordu.

Onların arkasından kar beyazı takımının göğsünde altın iplikle işlenmiş bir ağaç olan Mathis Rowan; mücevher kakmalı kınının içindeki büyük kılıcı sırtında taşıyan, uzun ve kel Lord Randyll Tarly; tıknaz yapılı, kelleşmeye başlamış ve kısa sakallı Sör Kevan Lannister; bakır kızılı saçları omuzlarına dökülen Sör Addam Marbrand; batılı büyük lordlar Lydden, Crakehall ve Brax geliyordu.

Onlardan sonra, mücadele sırasında fark edilmeyi başaran alt tabaka doğumlu dört adam geldi: Lord Bryce Caron'ı teke tek bir dövüşte katleden tek gözlü Sör Philip Foote; Fossowayler'in elli silahlı askerinin arasından geçmeyi başararak, kırmızı elmadan Sör Bryan'ı ve Sör Edwyd'i öldüren, yeşil elmadan Sör Jon'u esir alan ve bu sayede Lothor Elmayiyen lakabını kazanan hürsüvari Lothor Brune; efendisini devrilen atının altından kurtarıp bir düzine saldırgana karşı savunan, Sör Harys'in hizmetindeki silahlı asker Willit; henüz on dört yaşında olmasına rağmen iki şövalye öldürüp bir şövalyeyi yaralayan ve ikisini de esir alan yaver Josmyn Peckledon. Willit bir tahtırevanda taşınıyordu, yaraları o kadar ağırdı.

Sör Kevan, ağabeyi Lord Tywin'in yanına oturdu. Çığırtkanlar bütün kahramanların gösterdiği yiğitlileri anlatmayı bitirince ayağa kalktı. "Majesteleri, bu iyi adamların yiğitliklerinden ötürü ödüllendirilmesini arzu ediyor. Sör Philip bundan böyle Foote Hanedanı Lordu olacaktır ve Caron Hanedanı'nın bütün toprakları, hakları ve gelirleri kendisine verilecektir. Lothor Brune şövalyelik unvanına layık görülmüştür ve savaşın sonunda kendisine nehir topraklarında bir kale ve arazi tahsis edilecektir. Josmyn Peckledon'a bir kılıç, bir zırh, kraliyet ahırlarından seçeceği bir savaş atı ve uygun yaşa gelir gelmez şövalyelik unvanı verilecektir. Ve son olarak, İyi Adam Willit gümüş saplı bir mızrakla, yeni dökülmüş bir örgü zırhla ve siperlikli bir miğferle ödüllendirilecektir. Daha sonra, Willit'in oğulları Casterly Kayası'nda Lannisterlar'ın hizmetine alınacaktır; büyük oğlu yaver ve küçük oğlu uşak olarak, iyi ve sadık bir şekilde hizmet ettikleri takdirde şövalyeliğe terfi yolları açıktır. Majesteleri emretti, Kral Eli ve küçük konsey onayladı."

Daha sonra kralın savaş gemileri *Prens Aemon, Nehir Oku* ve *Savaşyeli*'nin kaptanları onurlandırıldı. *İnayet, İpek Leydisi, Mızrak* ve *Koçbaşı*'ndan subaylara da ödüller verildi. Sansa'nın anlayabildiği kadarıyla, asıl başarıları

nehrin üstünde gerçekleşen bir mücadeleden sağ çıkmalarıydı, az kişinin böbürlenebileceği bir marifet. Alev Kehanetçisi Hallyne ve Simyacılar Loncası'nın ustaları da kralın teşekkürlerini aldı. Hallyne lordluğa terfi ettirilmişti ama adama bu unvanla birlikte araziler ve bir kale verilmediğini fark etti Sansa, yani simyacı, Varys'ten daha *gerçek* bir lord olmayacaktı. En dikkat çekici lordluk unvanı Sör Lancel Lannister'a bahşedilendi. Joffrey onu, Darry Hanedanı'nın arazileriyle, kalesiyle ve bütün haklarıyla ödüllendirdi. Lord Darry'nin son oğlu nehir topraklarındaki mücadele sırasında yok olmuştu, "piç bir kuzen haricinde, Darry kanından gelen meşru bir vâris bırakmayarak."

Sör Lancel yeni unvanını kabul etmek için ortaya çıkmadı; yaralarının tek koluna, hatta hayatına mal olabileceği söyleniyordu. Başına aldığı korkunç bir kesikten ötürü İblis'in de ölmek üzere olduğu konuşuluyordu.

Çığırtkan, *"Lord Petyr Baelish,"* diye bağırdığında Serçeparmak öne çıktı, gül ve erik renklerinin tonlarına bürünmüştü. Pelerininin üstünde alaykuşu desenleri vardı. Demir Taht'ın önünde diz çökerken adamın gülümsediğini görebiliyordu Sansa. *Çok memnun görünüyor.* Serçeparmak'ın savaş sırasında kahramanca bir şey yaptığını duymamıştı ama görünüşe göre o da diğerleri gibi ödüllendirilecekti.

Sör Kevan tekrar ayağa kalktı. "Majesteleri, sadık danışmanı Petyr Baelish'in diyara ve kraliyete sunduğu yüksek hizmetlerden ötürü ödüllendirilmesini arzu ediyor. Bilinsin ki Harrenhal, bütün arazileri ve gelirleriyle birlikte Lord Baelish'e verilmiştir, bundan böyle makamı orası olacaktır ve kendisi Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu olarak hükmedecektir. Bu unvan sonsuza kadar Petyr Baelish'e, oğullarına ve torunlarına aittir. Üç Dişli Mızrak'ın bütün lordları, gerçek efendileri olarak kendisine bağlılık yemini edeceklerdir. Majesteleri emretti, Kral Eli ve küçük konsey onayladı."

Dizinin üstünde duran Serçeparmak gözlerini Kral Joffrey'ye kaldırdı. "Minnettarım Majesteleri. Sanırım, birkaç oğul ve torun edinmek için bir şeyler yapmam gerecek."

Joffrey güldü, bütün salon da onunla birlikte. *Üç Dişli Mızrak'ın Azam Lordu,* diye düşündü Sansa, *ve aynı zamanda Harrenhal Lordu.* Bunların Serçeparmak'ı neden bu kadar mutlu ettiğini anlamıyordu; bu onurlar, Alev

Kehanetçisi Hallyne'a verilen unvan kadar boştu. Harrenhal lanetliydi, bunu herkes biliyordu ve şu anda kale Lannisterlar'ın elinde bile değildi. Ayrıca, Üç Dişli Mızrak lordları Nehirova'ya, Tully Hanedanı'na ve Kuzey Kralı'na bağlıydı; Serçeparmak'ı asla efendileri olarak kabul etmezlerdi. *Mecbur bırakılmazlarsa. Ağabeyim, dayım ve büyükbabam devrilip öldürülmezlerse.* Bu düşünce Sansa'yı endişelendirdi ama aptallık ettiğini söyledi kendine. *Robb her seferinde onları yendi. Gerekirse Lord Baelish'i de yener.*

O gün, altı yüzden fazla kişi şövalye ilan edilmişti. Bütün gece boyunca Yüce Baelor Septi'nde nöbet tutmuş ve bu sabah, tevazularını kanıtlamak için şehri boydan boya çıplak ayakla geçmişlerdi. Şimdiyse, boyanmamış yünden yapılmış düz elbiselerinin içinde sırayla öne çıkıyor, Kral Muhafızları'ndan şövalyelik unvanlarını alıyorlardı. Tören uzun sürüyordu çünkü Beyaz Kılıçlar'ın Yeminli Kardeşler'inden sadece üçü unvan vermek için oradaydı. Mandon Moore mücadelede kaybolmuştu. Tazı ortadan yok olmuştu. Aerys Oakheart, Prenses Myrcella'yla birlikte Dorne'daydı ve Jaime Lannister, Robb'un tutsağıydı. Yani Kral Muhafızları; Balon Swann, Meryn Trant ve Osmund Karakazan'dan ibaretti. Adamlar unvanlarını aldıktan sonra kemerlerini bağlıyor ve pencerelerin altında bekliyorlardı. Şehirdeki yürüyüş yüzünden bazılarının ayakları kanıyordu ama hepsi de başları dik ve gururlu duruyormuş gibi görünüyordu Sansa'ya.

Bütün yeni şövalyelere sörlükleri verildiğinde salondakiler sabırsızlıkla kıpırdanmaya başlamıştı ve hiçbiri Joffrey'den daha sabırsız değildi. Sekilikte oturanlardan bazıları sessizce sıvışmaya başlamıştı ama zemindekiler kapana kısılmıştı, kralın izni olmadan salondan ayrılamıyorlardı. Demir Taht'ın üstündeki Joffrey'nin durmadan kıpırdanmasından bu izni seve seve vereceği anlaşılıyordu ama günün işleri bitmekten çok uzaktı henüz. Şimdi sikkenin diğer yüzü çevrilmişti; salona tutsaklar getiriliyordu.

Bu grubun içinde de büyük lordlar ve soylu şövalyeler vardı: Yaşlı ve aksi Lord Celtigar, nam-ı diğer Kırmızı Yengeç; Sör İyi Bonifer; Celtigar'dan bile yaşlı Lord Estermont; bütün salon boyunca kırık ayağıyla yürüyen ama yardım kabul etmeyen Lord Varner; kolu sol dirseğinden kopan gri yüzlü Sör Mark Mullendore; Akbaba Tüneği'nden Kırmızı Ronnet; Yağmur Ormanı'ndan Sör

Dermot; Lord Willum ve oğulları Josua ve Elyas; Sör Jon Fossoway; Sör Timon, nam-ı diğer Keskindil; Akıntıtaşı piçi Aurane; Lord Staedmon, nam-ı diğer Meteliksever ve yüzlercesi.

Mücadele sırasında taraf değiştirenlerin yapması gereken tek şey Joffrey'ye bağlılık yemini etmekti ama acı son gelene kadar Stannis için savaşanlar konuşmak zorundaydı. Kaderlerini ağızlarından çıkacak kelimeler belirleyecekti. Eğer ihanetlerinin bağışlanması için yalvarır ve bundan böyle sadakatle hizmet edeceklerine dair söz verirlerse Joffrey onları tekrar kral barışının altına alacak, arazilerini ve haklarını iade edecekti. Buna rağmen meydan okuyan bir avuç adam vardı. "Bu işin bittiği hayaline kapılma evlat," diye uyardı biri, bir Florent'in piç oğluydu. "Işık Tanrısı, Stannis'i koruyor, şimdi ve daima. Onun saati geldiğinde bütün kılıçların ve bütün entrikaların bile seni kurtaramayacak."

"*Senin* saatin şimdi geldi." Joffrey, Sör İlyn Payne'i çağırdı ve adamı dışarı çıkarıp kafasını kesmesini emretti. Ama adam dışarı çıkarılır çıkarılmaz, pelerininin göğsüne alevli bir kalp işlenmiş vakur yüzlü bir şövalye bağırdı, "Stannis gerçek kraldır. Demir Taht'ta bir canavar oturuyor, ensestten doğmuş bir zelil!"

"Sessiz ol," diye kükredi Sör Kevan Lannister.

Şövalye tam tersine sesini yükseltti. "Diyarın kalbini yiyen kara bir solucandır Joffrey! Onun babası karanlıktır ve annesi ölüm. Hepinizi çürütmeden önce yok edin onu! Hepsini yok edin, fahişe kraliçeyi ve solucan kralı, aşağılık cüceyi ve muhbir örümceği, sahte çiçekleri. Kendinizi kurtarın!" Altın pelerinlilerden biri adamı adamı yere serdi ama şövalye bağırmaya devam ediyordu. "Temizleyen ateş gelecek! Kral Stannis dönecek!"

Joffrey ayağa zıpladı. "Kral *benim!* Onu öldürün! Onu şimdi öldürün! Emrediyorum." Elini aşağı indirdi, öfkeli ve ani bir hareketti... ve kolu tahtın keskin dişlerinden birine değince acıyla çığlık attı. Gömleğin kızıl ipeği, yeni kralın kanını emerken kırmızının daha koyu bir tonuna boyanıyordu. *"Anne!"* diye inledi kral.

Bütün gözler kralın üstündeyken, yerde yatan adam bir şekilde altın pelerinlilerden birinin mızrağını kaptı ve ona tutunarak ayağa kalktı. "Taht onu inkâr ediyor!" diye bağırdı. "O *kral değil!*"

Cersei tahta doğru koşuyordu ama Lord Tywin bir kaya kadar hareketsiz kaldı. Sadece tek parmağını kaldırdı ve Sör Meryn Trant kılıcını çekip öne çıktı. Son, hızlı ve zalimane idi. Altın pelerinliler şövalyeyi kollarından yakaladı. Sör Meryn uzunkılıcının ucunu göğsüne saplarken, "O kral değil!" diye bir kez daha bağırdı şövalye.

Joff, annesinin kollarının arasına yığıldı. Üç üstat aceleyle yanlarına gidip Joffrey'yi kral kapısından dışarı çıkardılar. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Altın pelerinliler ölü adamı yerde sürüklerken, cesedi taş zeminde parlak kan izleri bırakıyordu. Varys kulağına bir şeyler fısıldarken Lord Baelish sakalıyla oynuyordu. *Bizi gönderecekler mi artık?* diye merak etti Sansa. Bir grup tutsak hâlâ bekliyordu ama yemin etmek için mi, lanet okumak için mi olduğunu kim bilebilirdi?

Lord Tywin ayağa kalktı. "Devam edelim," dedi, mırıltıları kesen net ve güçlü bir sesle. "İhanetlerinin bağışlanmasını isteyenler konuşabilir. Başka saçmalık olmayacak." *Demir Taht'a doğru gitti ve bir basamağa oturdu, yerden en fazla bir metre yüksekteydi.*

Oturum sona erdiğinde, pencerelerden içeri giren ışık solmaya başlamıştı. Sansa sekilikten inerken bitkinlikten topallıyormuş gibi hissediyordu. Joffrey'nin kolunun ne kadar kötü kesildiğini merak etti. *Demir Taht'ın, üstünde oturmak için yaratılmamışlara zalim davrandığı söylenir.*

Odasının güvenli duvarlarının arasına girdiğinde bir yastığı yüzüne kapattı ve sevinç çığlığını boğdu. *Ah, merhametli tanrılar, yaptı, herkesin önünde benden vazgeçti.* Akşam yemeğini getiren hizmetçi kızı neredeyse öpecekti. Yemekte sıcak ekmek ve taze yağ vardı, koyu et çorbası, horoz ve havuç, ballı şeftali. *Yemeklerin tadı bile daha güzel,* diye düşündü.

Karanlık çöktüğünde bir pelerinin altına gizlenip tanrı korusuna gitti. Beyaz zırhının içindeki Sör Osmund Karakazan köprüde nöbet tutuyordu. Sansa adama selam verirken sesinin mümkün olduğunca perişan çıkması için çabaladı. Tamamıyla ikna edici davrandığından emin olamadı çünkü şövalye Sansa'ya yan yan bakıyordu.

Dontos yapraklı ay ışığında bekliyordu. "Neden öyle üzgün suratlısın?" diye sordu Sansa neşeyle. "Sen de oradaydın, duydun. Joffrey benden vazgeçti,

benimle işi bitti, beni...”

Dontos, Sansa’nın elini tuttu. “Ah Jonquil, benim zavallı Jonquil’im, anlamıyorsun. İşi bitti mi? Daha yeni başlıyor.”

Sansa’nın kalbi durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Kraliçe gitmene asla izin vermeyecek, asla. Sen çok kıymetli bir rehinesin. Ve Joffrey... tatlım, o hâlâ kral. Eğer seni yatağına almak isterse alır ama bu sefer rahmine ektiği tohumlar öz oğullar değil piçler olur.”

“Hayır,” dedi Sansa şaşkınlıkla. “O beni bıraktı, o...”

Sör Dontos, Sansa’nın kulağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Cesur ol. Seni evine götüreceğime dair yemin etmiştim ve artık yapabilirim. Gün belirlendi.”

“Ne zaman?” diye sordu Sansa. “Ne zaman gideceğiz?”

“Joffrey’nin düğün gecesinde. Ziyafetten sonra. Bütün gerekli ayarlamalar yapıldı. O gece Kızıl Kale’ye yabancılar doluşacak. Konseyin yarısı sarhoş olacak ve diğerleri Joffrey’nin gelinle yatmasına yardım edecek. Sen bir süre için unutulacaksın ve karmaşa bizim dostumuz olacak.”

“Düğün bir aydan önce değil. Margaery Tyrell, Yüksek Bahçe’de. Onu yeni çağırttılar.”

“Çok uzun zamandır bekliyorsun, biraz daha sabret. Bak, sana bir şey getirdim.” Sör Dontos kesesini karıştırarak çıkardığı gümüşi bir örümcek ağını kalın parmaklarının arasından sarkıttı.

İncecik gümüş liflerden yapılmış bir saç filesiydi, teller o kadar ince ve narindi ki Sansa fileyi eline aldığında bir nefesten daha ağır değilmiş gibi hissetti. İki telin kesiştiği her noktaya küçük mücevherler konulmuştu, koyu renk taşlar ay ışığını içiyordu. “Bunlar ne taşı?”

“Asshai’den gelen ametistler. Çok ender rastlanan bir tür, gün ışığında koyu mor parlar.”

“Çok güzel,” dedi Sansa, *benim bir gemiye ihtiyacım var, bir saç filesine değil,* diye düşünürken.

“Bildiğinden daha güzel tatlı çocuğum. Bu gördüğün bir sihir. Bu, adalet. Bu, babanın intikamı.” Dontos eğilip Sansa’yı tekrar öptü. “Bu, *evin.*”

Theon

Duvarların dışında ilk keşif süvarileri görüldüğünde Üstat Luwin geldi. “Lord prensim,” dedi, “teslim olmalısınız.”

Hizmetçilerin getirdiği; yulaflı kek, bal ve kan sosisinden oluşan kahvaltı tepsisine baktı Theon. Yine uykusuz geçirdiği gece sinirlerini germişti ve yemeğin görüntüsü midesini bulandırıyordu. “Amcamdan cevap yok mu?”

“Yok,” dedi üstat. “Pyke’taki babanızdan da.”

“Daha çok kuş yolla.”

“İşe yaramaz. Kuşlar onlara varana kadar...”

“Yolla!” Yemek tepsisini bir vuruşta kenara fırlattı, üstündeki battaniyeyi atıp Ned Stark’ın yatağından çıplak ve öfkeli bir halde kalktı. “Yoksa ölmemi mi istiyorsun? Mesele bu mu Luwin? Şimdi gerçekler.”

Küçük, gri adam korkmuyordu. “Üstatlar hizmet eder.”

“Evet. Ama kime?”

“Diyara,” dedi Üstat Luwin, “ve Kışyarı’na. Theon, bir zamanlar sana sayıları ve harfleri öğrettim, tarihi ve savaş sanatını. Ve öğrenmek isteseydin daha fazlasını da öğretebilirdim. Sana karşı büyük bir sevgi duyduğumu söylemeyeceğim, hayır, ama senden nefret de edemem. Etsem bile, içtiğim ant sebebiyle Kışyarı senin elinde olduğu sürece sana tavsiye vermekle yükümlüyüm. Ve şimdi sana *teslim olmanı* tavsiye ediyorum.”

Theon yerdeki nemli pelerini eğilerek aldı, silkeledi ve omuzlarına serdi. *Bir ateş, bir ateş lazım ve temiz kıyafetler. Wex nerede? Mezarıma kirli kıyafetler içinde girmeyeceğim.*

“Burayı elinde tutma umudun yok,” diye devam etti üstat. “Lord babanın yardım göndermeye niyeti olsaydı şimdiye kadar yapardı bunu. Onu asıl ilgilendiren yer, Boğaz. Kuzey için dövüşülecek mücadele, Moat Cailin’in yıkıntılarının ortasında gerçekleşecek.”

“Olabilir,” dedi Theon. “Ama Kışyarı benim elimde olduğu sürece Sör Rodrik ve Starklar’ın sancak beyleri güneye yürüyüp amcama arkadan

saldıramazlar.” *Savaş sanatında senin düşündüğün kadar acemi değilim yaşlı adam.* “Gerekirse, bir yıllık kuşatmaya dayanacak kadar yiyeceğim var.”

“Kuşatma olmayacak. Merdivenleri kurmak ve iplerin ucuna kanca takmak için bir iki gün harcayacaklar belki. Ama sonra, aynı anda yüzlerce noktadan duvarlarını aşacaklar. Kuleyi bir süre tutabilirsin ama kale bir saat içinde düşecek. En iyisi kapıları açman ve...”

“...*merhamet* için yalvarmam mı? Bana ne çeşit bir merhamet göstereceklerini biliyorum.”

“Bir yol var.”

“Ben demirdoğumluyum,” diye hatırlattı Theon. “Benim kendi yolum var. Bana ne seçenek bıraktılar? Hayır, cevap verme. Senden yeterince *tavsiye* duydum. Git ve emrettiğim gibi kuşları yolla, Lorren’a onu görmek istediğimi söyle. Wex’i de. Zırhımın temizlenmesini ve garnizonumun avluda toplanmasını istiyorum.”

Bir an için üstadın ona karşı geleceğini düşündü. Ama sonunda Luwin hafifçe eğildi. “Nasıl emrederseniz.”

Acınacak kadar küçük bir kalabalık oluşturdular; demiradamlar az, avlu büyüktü. “Kuzeyliler akşam olmadan tepemize binecekler,” dedi Theon adamlarına. “Sör Rodrik Cassel ve onun çağrısına yanıt veren bütün lordlar. Onlardan kaçmayacağım. Bu kaleyi aldım ve elimde tutmaya niyetliyim, Kışyarı prensi olarak yaşamaya ya da ölmeye. Ama hiç kimseye benimle birlikte ölmesini emretmeyeceğim. Sör Rodrik’in ana kuvveti buraya ulaşmadan önce kaleden ayrılırsanız kurtulma şansınız olabilir.” Uzunkılıcını kınından çıkardı ve yere bir çizgi çizdi. “Kalacak ve savaşacak olanlar, öne çıkın.”

Kimse konuşmadı. Adamlar zırhlarının, kürklerinin ve kaynatılmış derilerinin içinde taştan yapılmışçasına hareketsiz duruyorlardı. Birkaçı aralarında bakıştı. Urzen kıpırdandı. Dykk Harlaw boğazını temizleyip tükürdü. Rüzgârın parmağı, Endehar’ın uzun, güzel saçlarının arasından geçti.

Theon boğuluyormuş gibi hissediyordu. *Neden şaşırdım ki?* diye düşündü umutsuzca. Babası ondan vazgeçmişti, amcaları, ablası, hatta o sefil yaratık Leş bile. Adamları neden onlardan daha sadık olacaktı? Söylenecek bir şey yoktu, yapılacak bir şey yoktu. Gri duvarların ve beyaz gökyüzünün altında öylece

durabilirdi sadece, elinde kılıcı, beklerdi, beklerdi...

Çizgiyi geçen ilk kişi Wex oldu. Üç hızlı adım ve Theon'un yanındaydı. Omuzları düşmüştü. Çocuğun hareketiyle utanan Kara Lorren onu takip etti. Yüzü asıktı. "Başka?" dedi Theon. Kırmızı Rolfe öne çıktı. Kromm. Werlag. Tymor ve kardeşleri. Bela Ulf. Koyunhırsızı Harrag. Dört Harlaw ve iki Botley. Balina Kenned sonuncuydu. Toplamda on yedi adam.

Urzen, yerinden kımıldamayanların arasındaydı. Stygg ve Asha'nın Derinorman Kalesi'nden getirdiği on adamın hepsi. "Gidin o halde," dedi Theon. "Ablama koşun. Sizi sıcak bir şekilde karşılayacağından şüphem yok."

Stygg utanmış gibi görünecek nezakete sahipti en azından. Diğerleri tek kelime etmeden gitti. Theon, kalan on yedi adama döndü. "Duvarlara dönün. Tanrılar sağ kalmamıza izin verirse her birinizi hatırlayacağım."

Diğerleri giderken Kara Lorren kaldı. "Kale ahalisi dövüş başlar başlamaz karşımızda yer alacak."

"Bunu biliyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"İşlerini bitirin," dedi Lorren. "Hepsinin."

Theon başını salladı. "İlmik hazır mı?"

"Hazır. Kullanacak mısınız?"

"Daha iyi bir yol biliyor musun?"

"Evet. Baltamı alıp köprünün üstünde duracağım. Gelip beni denesinler. Teker teker, ikişer ikişer, üçer üçer, hiç fark etmez. Ben nefes alırken kimse o hendekten geçmeyecek."

Ölmeye niyetli, diye düşündü Theon. *İstediği şey zafer değil, şarkılara layık bir son.* "İlmiği kullanacağız."

"Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi Lorren, gözlerinde küçümseme vardı.

Wex, Theon'un mücadele için giyinmesine yardım etti. Siyah pelerininin ve altın rengi gömleğinin altında iyice yağlanmış örgü zırh ve onun da altında kaynatılmış deri vardı. Zırhını giyip silahlarını kuşanınca, doğu ve güney duvarlarının birleştiği köşedeki gözcü kulesine tırmanıp felaketine baktı. Kuzeyli adamlar kaleyi çember içine almak için yayılıyorlardı. Sayılarını tahmin etmek güçtü. En az bin kişi, belki de bunun iki katı. *On yedi adama karşı.* Mancınıklar ve akrepler getirmişlerdi. Theon, Kral Yolu'nda gümbürdeyen bir kuşatma kulesi

göremedi ama Kurt Ormanı'nda istedikleri kadar kule kurmalarına yetecek ağaç vardı.

Üstat Luwin'in Myr mercekli tüpünden bakıp adamların sancaklarını inceledi Theon. Baktığı her yerde Cerwynler'in savaş baltası dalgalanıyordu, Tallhartlar'ın ağacı da vardı ve Beyaz Liman'ın balıkadamı. Flintler'in ve Karstarklar'ın sancakları daha azdı. Orada burada Hornwoodlar'ların yaban geyiğini bile gördü. *Ama Gloverlar yok, Asha onların işini bitirdi. Dehşet Kalesi'nden Boltonlar, Sur'un gölgesinden çıkıp aşağı inen Umberlar da yok.* Onlara ihtiyaç da yoktu gerçi. Kısa zaman sonra, Cley Cerwyn denen delikanlı uzun bir direğin ucunda dalgalanan barış sancağıyla birlikte kale kapısının önünde belirdi ve Sör Rodrik'in Dönek Theon'la görüşme talep ettiğini duyurdu.

Dönek. Bu isim safra kadar acıydı. Babasının dargemilerini Lannis Limanı'nın üstüne yüzdürmek için Pyke'a gitmişti o, hatırladı. "Birazdan çıkacağım," diye bağırdı aşağıya. "Tek başıma."

Kara Lorren itiraz etti. "Kanı sadece kan temizler," dedi. "Şövalyeler diğer şövalyelerle ateşkes yapabilir ama kanun kaçağı kabul ettikleri adamlarla uğraşırken onurları o kadar da umurlarında olmaz."

Theon parladı. "Ben Kışyarı Prensi'yim ve Demir Adaları'nın vârisiyim. Şimdi gidip kızı bul ve sana söylediğim şeyi yap."

Kara Lorren öldürücü gözlerle Theon'a baktı. "Tamam. Prens."

O da bana karşı döndü, diye fark etti Theon. Son zamanlarda Kışyarı'nın taşları bile ona karşıydı. *Ölürsem, dostsuz ve terk edilmiş bir adam olarak öleceğim.* Bu durumda, yaşamaktan başka ne seçeneği vardı?

Başında tacıyla kapı kulübesine doğru at sürdü. Bir kadın kuyudan su çekiyordu ve aşçı Gage mutfak kapısındaydı. Nefretlerini, kasvetli bakışlarının ve bir taş kadar ifadesiz yüzlerinin arkasına saklamışlardı ama Theon hissedebiliyordu.

Köprü aşağı indirilirken, soğuk rüzgâr hendek boyunca iç çekti. Rüzgârın dokunuşu Theon'u titretti. *Soğuk, başka bir şey değil,* dedi kendine. *Cesur bir adam bile titretebilir.* Atını rüzgârın üstüne sürdü, yivli kapının altından, köprünün üstünden geçti. Dış kapılar onun için açıldı. Duvarların dibinden geçerken çocukların kendisini izlediğini hissedebiliyordu; bir zamanlar

gözlerinin olduğu boş çukurlardan.

Sör Rodrik alaca atının sırtında pazar yerinde bekliyordu. Rodrik'in hemen yanındaki genç Cley Cerwyn'in taşıdığı direğin ucunda Starklar'ın ulu kurdu dalgalanıyordu. Meydanda yalnızdılar ama Theon etraftaki evlerin çatılarına tünemiş okçuları, sağ tarafındaki mızrakçıları ve sol tarafında, Manderly Hanedanı'nın mızraklı balıkadamının altında sıralanmış atlı şövalyeleri görebiliyordu. *Her biri ölmemi istiyor.* Birlikte içki içtiği delikanlılardı bazıları, birlikte zar oynadığı, hatta birlikte zamparalık yaptığı... ama ellerine düşerse bunlar onu kurtaramazdı.

"Sör Rodrik." Theon dizginleri çekti. "Birer düşman olarak karşılaşmak zorunda kalmamız beni derinden üzüyor."

"Benim üzüntümse, seni asmadan önce biraz beklemek zorunda olmamdan kaynaklanıyor." Yaşlı şövalye çamurlu zemine tükürdü. "Dönek Theon."

"Ben Pykelı bir Greyjoy'um," diye hatırlattı Theon. "Babamın beni sardığı kundağın üstünde bir deniz canavarı vardı, bir ulu kurt değil."

"On yıl boyunca Starklar'ın vesayetindeydin."

"Rehine ve tutsaktım derim ben ona."

"Belki de Eddard Stark bir zindan duvarına zincirlemeliydi seni. Ama bunun yerine kendi oğullarıyla birlikte büyüttü, katlettiğin o tatlı çocuklarla birlikte ve ben seni savaş sanatında eğittim, asla ölmeyecek utancımdır bu."

"Buraya bir görüşme için geldim, hakaretlerini dinlemek için değil. Ne söyleyeceksen söyle ihtiyar. Benden ne istiyorsun?"

"İki şey," diye yanıt verdi yaşlı adam, "Kışyarı'nı ve canını. Adamlarına kapıları açmalarını ve silahlarını bırakmalarını emret. Çocuk katili olmayanlar gitmekte özgür ama sen Kral Robb'un adaleti için tutulacaksın. Dua et de kral döndüğünde tanrılar sana acısın."

"Robb, Kışyarı'nı bir daha göremeyecek," dedi Theon. "Moat Cailin'de kırılacak, on binlerce yıldır her güneyli ordunun kırıldığı gibi. Kuzey artık bize ait sör."

"Sadece üç kaleyi tutuyorsun," diye karşılık verdi Sör Rodrik. "Ve ben bu kaleyi geri alacağım, Dönek."

Theon bunu duymazdan geldi. "İşte *benim* şartlarım. Dağılmak için akşama

kadar vaktiniz var. Kralları olarak Balon Greyjoy'a ve Kışyarı Prensi olarak bana bağlılık yemini edenlerin haklarına ve mallarına dokunulmayacak, onlar zarar görmeyecekler. Bize meydan okuyanlar yok edilecek."

Genç Cerwyn duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Çıldırdın mı Greyjoy?"

Sör Rodrik başını salladı. "Sadece kibirli, delikanlı. Theon'un kendisiyle ilgili abartılı fikirleri vardı her zaman." Yaşlı adam parmağını Theon'a doğrulttu. "Senin gibilerle uğraşmak için Robb'un Boğaz'dan dönmesini beklemek zorunda olduğu düşünme bile. Yanımda iki bine yakın adam var... ve hikâyeler doğruysa senin elliden fazla adamın yok."

Gerçekte on yedi. Theon kendini gülümsemeye zorladı. "Adamlardan daha iyi bir şeyim var." Ve yumruğunu havaya kaldırdı; Kara Lorren'ın görmek için beklediği işaret.

Kışyarı'nın duvarları Theon'un arkasındaydı ama Sör Rodrik'in yüzü duvarlara dönüktü, görmemesi mümkün değildi. Theon yaşlı adamın yüzünü seyretti. Beyaz sakallarının altındaki çenesi titremeye başladığında Sör Rodrik'in ne gördüğünü biliyordu. *Şaşırmadı,* diye düşündü üzülerek, *ama korku orada.*

"Bu namertlik," dedi Sör Rodrik. "Bir çocuğu bu şekilde kullanmak... bu rezillik."

"Ah, biliyorum," dedi Theon. "Tadına baktığım bir yemek bu, yoksa unuttunuz mu? Başka isyanlar çıkarmayacağından emin olmak için beni babamın evinden aldığınızda on yaşındaydım."

"Aynı şey değil!"

Theon'ın yüzü umursamazdı. "Benim boynuma geçirilen ilmik kendirden yapılmamıştı, doğru. Ama ben öyle hissediyordum. İlmik boğuyordu Sör Rodrik. Zalimce boğuyordu." Bunu şimdiye kadar tam anlamıyla fark etmemişti ama kelimeler ağzından çıktığı anda gerçekliğini gördü.

"Sana hiç zarar verilmedi."

"Ve Beth'inize de zarar verilmeyecek, bana..."

Sör Rodrik, Theon'un cümlesini bitirmesini beklemedi. *"Yılan,"* diye bağırdı şövalye, beyaz sakallarının arkasındaki yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Sana adamlarını kurtarman ve bir zerre onurla ölmen için bir şans verdim Dönek.

Ama bir çocuk katilinden bunu bekleyemeyeceğimi bilmeliydim.” Eli kılıcının kabzasına gitti. “Seni burada öldürüp yalanlarına ve kandırmacalarına bir son vermeliyim. Tanrılar biliyor ki bunu yapmalıyım.”

Theon titrek ve yaşlı bir adamdan korkmuyordu ama çatılardaki okçular ve sıralanmış şövalyeler başka bir meseleydi. Eğer kılıçlar kınlarından çıkarsa, kaleye geri dönme ihtimali çok azla hiç arasındaydı. “Yeminini boz ve beni öldür. Ve küçük Beth’i bir ipin ucunda sallanırken seyret.”

Sör Rodrik’in parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ama bir an sonra elini kılıcın kabzasından çekti. “Doğrusu, yeterince uzun yaşadım.”

“Buna itiraz edemem sör. Şartlarımı kabul ediyor musunuz?”

“Leydi Catelyn’e ve Stark Hanedanı’na karşı sorumluluklarım var.”

“Ya kendi hanedanınıza? Beth soyunuzun sonuncusu.”

Yaşlı şövalye atının sırtında dimdik oturdu. “Kızımın yerine kendimi öneriyorum. Onu serbest bırak ve rehine olarak beni al. Kışyarı’nın kale kumandanı bir çocuktan çok daha değerlidir.”

“Benim için değil.” *Yiğitçe bir davranış ihtiyar ama ben o kadar büyük bir aptal değilim.* “Bahse girerim ki Lord Manderly ve Leobald Tallhart için de değil.” *Senin zavallı, yaşlı postun onlar için herhangi bir adamınkinden daha kıymetli değil.* “Hayır, kızı tutacağım... ve güvende tutacağım, emirlerimi yerine getirdiğiniz sürece. Hayatı sizin ellerinizde.”

“Tanrılar merhamet edin. Theon, bunu nasıl yapabilirsin? Saldırmak zorunda olduğumu biliyorsun, yemin ettim...”

“Bu ordu, güneş batarken hâlâ kapımın önünde olursa Beth asılacak,” dedi Theon. “Sabahın ilk ışıklarında bir rehine daha onun peşinden mezara girecek ve güneş batarken bir rehine daha. Ordu buradan gidene kadar, her gün doğumu ve batımı ölüm anlamına gelecek. Rehine sıkıntısı çekmiyorum.” Bir cevap duymak için beklemedi, Gülümseyen’i çevirip kaleye doğru sürdü. Önce ağır ağır gitti ama arkasındaki okçuları düşününce hızlandı. Kazıklara geçirilmiş küçük kafalar onu izliyorlardı, her metrede biraz daha büyüyorlardı; aralarında küçük Beth Cassel duruyordu, boynuna yağlı ip geçirilmişti, ağlıyordu. Atını mahmuzlayıp dörtnala kaldırdı. Gülümseyen’in nalları köprünün üstünde gümlüyordu, davul gibi.

Avluda eyerinden inip dizginleri Wex'e uzattı. "Bu onları durdurabilir," dedi Kara Lorren'a. "Gün batarken anlayacağız. O zamana kadar kızı içeri al ve güvenli bir yerde tut." Deri, çelik ve yün katmanlarının altında ter içinde kalmıştı. "Bir kadeh şarap istiyorum. Bir fıçı şarap daha da iyi olur."

Ned Stark'ın yatak odasındaki şömine yakılmıştı. Theon ateşin başına oturup kalenin mahzeninden getirilen yoğun kırmızıyı kadehine doldurdu. Ruh hali kadar ekşi bir şaraptı. *Saldıracaklar,* diye düşündü alevlere bakarken. *Sör Rodrik kızını seviyor ama o hâlâ kale kumandanı ve her şeyden öte bir şövalye.* Boynuna ip geçirilen kişi Theon ve dışarıdaki orduyu komuta eden adam Lord Balon olsaydı, saldırıyı haber veren savaş boruları çoktan ötmüş olurdu, bundan emindi. Theon, Sör Rodrik demirdoğumlu olmadığı için tanrılara şükretmeliydi. Yeşil toprakların erkekleri daha yumuşak bir malzemeden yapılmıştı ama yeterince yumuşak davranacaklarından emin olamıyordu.

Yaşlı adam her şeye rağmen kaleye saldırmaya karar verirse Kışyarı düşerdi; Theon bu konuda hayallere kapılmıyordu. On yedi adam; kendi sayılarının üç, dört ya da beş katını öldürebilirdi ama sonunda ezilirdi.

Theon, şarap kadehinin kenarından alevlere baktı, bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordu. "Fısıltılı Orman'da Robb Stark'ın yanında at sürdüm," diye mırıldandı. O gece korkmuştu ama şimdiki gibi değildi. Etrafında dostların varken girdiğin mücadele başkaydı, tek başına ve küçümsenerek yok edileceğin mücadele başka. *Merhamet,* diye düşündü umutsuzca.

Aradığı teselliyi şarapta bulamayınca Wex'ten yayını istedi ve eski iç avluya gitti. Orada durdu, kolları ağrıyıp parmakları kanayana kadar ok üstüne ok fırlattı, yeni bir tura başlarken okları hedeflerden toplamak için duruyordu sadece. *Bu yayla Bran'ın hayatını kurtardım,* diye hatırlattı kendine. *Keşke kendimi, canımı da kurtarabilseydim.* Kuyunun yanına kadınlar geldi ama fazla oyalanmadılar, Theon'un yüzünde gördükleri şey her neyse çabucak uzaklaşmalarına sebep olmuştu.

Yıkık kule, Theon'un arkasındaydı, çok uzun zaman önceki bir yangının harabeye çevirdiği üst katların zirvesi dikenli bir taca benziyordu. Güneş hareket ettikçe kulenin gölgesi de hareket etti, yavaş yavaş uzuyordu, Theon Greyjoy'a uzanan siyah bir kol gibi. *Eğer kızı asarsam kuzeyli adamlar hiç vakit*

kaybetmeden saldırır, diye düşündü oku serbest bırakırken. *Eğer kızı asmazsam tehditlerimin boş olduğunu anlarlar.* Yaya bir ok daha taktı. *Çıkış yolu yok. Hiç.*

"Senin kadar iyi yüz okçun olsaydı, kaleyi elinde tutma şansın olurdu," dedi yumuşak bir ses.

Theon döndü, Üstat Luwin arkasındaydı. "Uzaklaş," dedi Theon. "Yeterince tavsiye aldım."

"Ya hayat? Yeterince yaşadınız mı lord prensim?"

Theon yayını kaldırdı. "Bir kelime daha edersen bu oku kalbine gömerim."

"Yapmazsınız."

Theon, gri kaz tüylerini yanağına çekerek yayı gerdi. "Bahse girmek ister misin?"

"Ben senin son umudunum Theon."

Benim hiç umudum yok, diye düşündü Theon. Ama yayı bir santim aşağı indirip, "Kaçmayacağım," dedi.

"Kaçmaktan bahsetmiyorum. Siyahları kuşan."

"Gece Nöbetçileri?" Theon yayı yavaşça saldı ve okun ucunu yere doğrulttu.

"Sör Rodrik bütün hayatı boyunca Stark Hanedanı'na hizmet etti ve Stark Hanedanı her zaman Nöbet'in dostu oldu. Seni geri çevirmeyecektir. Kapıları aç ve silahını bırak, onun şartlarını kabul et, siyahları kuşanmana müsaade etmek *zorunda.*"

Gece Nöbetçileri'nin kardeşi. Ne tacı, ne oğlu, ne de kadını olacağı anlamına geliyordu bu... ama hayat anlamına da geliyordu, onurlu bir hayat. Ned Stark'ın öz kardeşi Nöbet'i seçmişti ve Jon Kar da öyle.

Bir sürü siyah kıyafetim var, deniz canavarlarını yırtarsam elbet. Atım bile siyah. Nöbet'te yükselebilirim... baş korucu, hatta Lord Kumandan. O kanlı adalar Asha'nın olsun, en az onun kadar kasvetliler zaten. Eğer Doğugözcüsü'nde hizmet verirsem kendi gemimin kumandanı bile olabilirim ve Sur'un ötesinde ava çıkabilirim. Kadınlara gelince, hangi yabanıl kadın yatağında bir prens olsun istemez? Yüzünden hafif bir gülümseme geçti. *Siyah bir pelerin değiştirilemez. En iyi adamlardan biri...*

"PRENS THEON!" Ani çığlık gündüz düşünü parçalara ayırdı. Kromm avlunun karşısından koşarak geliyordu. "Kuzeyli adamlar..."

Theon ani bir dehşet duygusuyla sarsıldı. “Saldırıyorlar mı?”

Üstat Luwin, Theon’u kolundan yakaladı. “Hâlâ vaktin var. Barış sancağını çek...”

“Dövüşüyorlar,” dedi Kromm aceleyle. “Daha fazla adam geldi, yüzlercesi, önce onlara katılır gibi yaptılar. Ama şimdi tepelerine bindiler!”

“Asha mı?” Sonunda kardeşini kurtarmaya mı gelmişti?

Ama Kromm başını iki yana salladı. “Hayır. Bunlar kuzeyli derim ben. Sancaklarında kanlı bir adam var.”

Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı. Leş’in, yakalanmadan önce Bolton’ın piçine hizmet ettiğini hatırladı Theon. Leş gibi sefil bir yaratığın Boltonlar’ı taraf değiştirmeye ikna ettiğine inanmak zordu ama başka bir mantıklı açıklama da yoktu. “Kendim göreceğim,” dedi.

Üstat Luwin onu takip etti. Siperlere vardıklarında, kale kapılarının dışındaki pazar meydanının ölü adamlarla ve ölmek üzere olan atlarla dolu olduğunu gördüler. Bir savaş hattı görmedi Theon, kılıçlardan ve sancaklardan oluşan bir karışıklık vardı sadece. Bağrışmalar ve çığlıklar soğuk sonbahar havasında çınlıyordu. Sör Rodrik’in adamları daha kalabalıktı ama Dehşet Kalesi’nin adamları daha iyi komuta ediliyordu, düşmanı gafil avlıyorlardı. Saldırıyor, geri çekiliyor, tekrar saldırıyorlardı. Kendilerinden daha büyük olan kuvvet, evlerin arasında durum almaya çalıştığında hücum ediyor, onları kanlı parçalara ayırıyorlardı. Sakatlanan atların korkunç inlemelerinin arasından, meşe kalkanlara inen demir baltaların sesini duyuyordu Theon. Hanın yandığını gördü.

Kara Lorren yanına geldi ve bir süre sessizce durdu. Güneş batıda alçalmıştı, arazileri ve evleri parlak kırmızıya boyuyordu. Acı dolu titrek bir çığlık duvarları aştı ve yanan evlerin ötesinden bir savaş borusu duyuldu. Yaralı bir adamın kendini yerde sürüdüğünü gördü Theon, pazar meydanının ortasındaki kuyuya ulaşmaya çalışırken kanını toprağa bulaştırıyordu. Kuyuya varamadan öldü. Deri bir yelek ve koni şekilli bir yarım miğfer giyiyordu ama hangi tarafta dövüştüğünü belli eden bir arma yoktu üzerinde.

Kargalar, akşam yıldızlarıyla birlikte mavi tozda geldiler. “Dothraklar; yıldızların, kahraman ölülerin ruhları olduğuna inanır,” dedi Theon. Uzun zaman önce Üstat Luwin söylemişti bunu.

“Dothraklar?”

“Dar Deniz’in karşısındaki at efendileri.”

“Ah, onlar.” Kara Lorren sakallarının altından homurdandı. “Vahşiler pek çok aptalca şeye inanır.”

Hava karardıkça ve duman etrafa yayıldıkça aşağıda olup bitenleri görmek zorlamıştı ama çelik sesleri gittikçe azalıp yok olmuştu. Çığlıklar ve savaş boruları yerlerini iniltilere ve yürek parçalayan feryatlara bırakmıştı. Sonunda bir grup atlı dumanların arasından çıktı. Liderleri siyah zırhlı bir şövalyeydi. Yuvarlak miğferi kasvetli bir kırmızıyla parıldıyordu ve omuzlarından soluk pembe bir pelerin dökülüyordu. Ana kapının önünde dizginlerini çekti ve adamlarından biri kalenin açılması için bağırdı.

“Dost musun, düşman mı?” dedi Kara Lorren.

“Bir düşman böylesine güzel bir armağan getirir miydi?” Kırmızı Miğfer elini salladı ve kapının önüne üç ceset bırakıldı. Duvarın üstündeki adamlar yüzlerini görebilsin diye meşaleler cesetleri aydınlattı.

“Yaşlı kale kumandanı,” dedi Kara Lorren.

“Leobald Tallhart ve Cley Cerwyn’le birlikte.” Çocuk lordun gözüne bir ok saplanmıştı ve Sör Rodrik’in sol kolu dirseğinden kopmuştu. Üstat Luwin sözsüz bir dehşet çığlığı attı ve dizlerinin üstüne düştü.

“Büyük domuz Manderly, Beyaz Liman’dan ayrılamayacak kadar ödlek olmasaydı onu da getirirdik,” diye bağırdı Kırmızı Miğfer.

Kurtuldum, diye düşündü Theon. Öyleyse neden bu kadar boş hissediyordu kendini? Bu bir zaferdi, tatlı bir zafer, uğruna dua ettiği bir başarı. Üstat Luwin’e baktı. *Teslim olmaya ve siyahları kuşanmaya ne kadar yaklaştığımı düşününce...*

“Dostlarımız için kapıları açın.” Belki bu gece, rüyalarının getirebileceği şeylerin korkusu olmadan uyuyabilirdi Theon.

Dehşet Kalesi’nin adamları hendeği geçip iç kapıdan kaleye girdiler. Theon onlarla buluşmak için Kara Lorren ve Üstat Luwin’le birlikte avluya indi. Birkaç mızrağın ucundan soluk renkli flamalar sarkıyordu ama adamların çoğu savaş baltası ya da uzunkılıç taşıyordu, kalkanlar parçalanmıştı. “Kaç adam kaybettiniz?” diye sordu Theon, Kırmızı Miğfer atından inerken.

“Yirmi ya da otuz.” Meşalenin ışığı adamın miğfer siperinin çentilmiş

minesinden yansıdı. Miğferi ve boyun zırhı, insan yüzü ve omuzları şeklinde dövülmüştü. Derisiz ve kanlı, ağzı sessiz bir ızdırap çığlığıyla açılmış.

"Sör Rodrik'in bir adama karşılık beş adamı vardı."

"Evet ama bizi dost sanıyordu. Yaygın bir hata. Yaşlı aptal bana elini uzattığında kolunun yarısını aldım. Sonra yüzümü görmesine izin verdim." Adam, miğferini iki eliyle birden başından çıkarıp kolunun altına aldı.

"Leş," dedi Theon huzursuzca. *Bir hizmetkâr böyle bir zırha nasıl sahip oldu?*

Adam güldü. "Sefil herif öldü." Theon'a yaklaştı. "Kızın suçu; eğer o kadar uzağa koşmasaydı sefil herifin atı sakatlanmazdı ve biz de kaçabilirdik. Bayırdan süvarilerin geldiğini görünce kendi atımı ona verdim. O sırada kızla işim bitmişti, vücut soğumadan önce o da sırasını savmak istedi. Onu kızın üstünden çekip almak zorunda kaldım ve kendi kıyafetlerimi eline tutuşturdum; dana derisi çizmeler, kadife bir takım, gümüş işlemeli kılıç kemeri ve hatta samur kürklü pelerinim. Dehşet Kalesi'ne git, dedim ona, bulabildiğin bütün yardımı getir. Atımı al, hızlı koşucudur. Ve işte, bana babamın verdiği yüzüğü tak, seni benim gönderdiğimi anlasınlar. Beni sorgulamaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Sırtına bir ok saplandığında, ben kendimi kızın pisliğine bulamış, adamın perişan giysilerini giymiştim bile. Beni bütün bunlara rağmen asabilirlerdi ama görebildiğim tek seçenek buydu." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ve şimdi tatlı prensim, bana bir kadın söz verilmişti, iki yüz adam getirirsem. Ben bunun üç katını getirdim, üstelik yeşil oğlanlar ya da çiftçiler değil; babamın garnizonu."

Theon söz vermişti. Bu geri çekilmek için uygun bir zaman değildi. *Ona olan borcunu öde ve onunla daha sonra ilgilen.* "Harrag," dedi, "barınağa git ve Palla'yı dostumuz?.."

"Ramsay." Dolgun dudaklarında gülümseme vardı ama solgun gözleri gülmüyordu. "Sevgili karım kendi parmaklarını yemeden önce bana Kar derdi ama ben Bolton'ı tercih ediyorum." Gülümsemesi ekşidi. "Üstün hizmetimi barınakta çalışan bir kızla ödüllendiriyorsunuz demek, uygun olan bu mudur?"

Sesinde Theon'un hoşlanmadığı bir ton vardı, Dehşet Kalesi adamlarının gözlerindeki küstah bakıştan da hoşlanmamıştı. "Söz verilen şey oydu."

“Köpek boku kokuyor. Kötü kokulardan bıktım. Onun yerine sizin yatağınızı ısıtan kızı alacağım sanırım. Adı neydi? Kayra?”

“Çıldırdın mı?” dedi Theon öfkeyle. “Seni...”

Piçin elinin tersi Theon’un yüzüne indi ve yanağı pullu çeliğin altında mide bulandırıcı bir kırılma sesiyle parçalandı. Dünya kıpkırmızı bir acı çığlığının içinde kayboldu.

Theon, bir süre sonra gözlerini açtığında kendini yerde buldu. Karnının üstüne yuvarlanıp bir ağız dolusu kan yuttu. *Kapıları kapatın!* diye bağırmaya çalıştı ama çok geçti. Dehşet Kalesi’nin adamları Kırmızı Rolfe’u ve Kenned’i öldürmüştü, örgü zırhlardan ve kılıçlardan oluşan bir nehrin içinde diğer adamları da boğuluyordu. Theon’un kulaklarında çınlama, etrafında dehşet vardı. Büyük Salon’a doğru koşmaya çalışan Ulf’un karnına bir ok saplandığını gördü. Üstat Luwin; savaş atının sırtındaki bir şövalye, mızrağını omuzlarının arasına saplamadan ve sonra geri dönüp üstünden geçmeden önce Theon’a ulaşmaya çalışıyordu. Başka bir adam, elindeki meşaleyi başının üstünde birkaç kez hızla döndürdükten sonra ahırın saman kaplı çatısına fırlattı. *“Freyler’i bana bırakın,”* diye bağırıyordu piç, alevler gürleyerek yükselirken. *“Geri kalanları yakın. Her şeyi yakın.”*

Theon Greyjoy’un gördüğü son şey Gülümseyen’di; yanan ahırdan çıkıyordu, yelesi alev almıştı, şahlanıyordu, çığlıklar atıyordu...

Tyrion

Çatlak bir tavan vardı rüyasında. Kan, dışkı ve yanık et kokuları. Hava keskin dumanla doluydu. Etrafındaki adamlar inliyordu ve zaman zaman acıyla kalınlaşmış bir çığlık havayı deliyordu. Hareket etmeye çalıştığında yattığı yere pislediğini fark etti. Havadaki duman gözlerini sulandırdı. *Ağlıyor muyum?* Babasının görmesine izin vermemeliydi. Casterly Kayası'ndan bir Lannister'dı o. *Bir aslan, bir aslan olmalıyım, aslan gibi yaşa, aslan gibi öl.* Ama canı çok acıyordu. İnlemeye bile gücü yoktu, kendi pisliğinin içinde yatıp gözlerini kapadı. Yakınlarda biri, ağır ve tekdüze bir sesle tanrılara küfrediyordu. Tyrion sövgüleri dinledi ve ölüp ölmediğini merak etti. Bir süre sonra oda kayboldu.

Kendini şehrin dışında buldu, renksiz bir dünyada yürüyordu. Kuzgunlar, geniş siyah kanatlarıyla gri gökyüzünde süzülüyordu. Tyrion nereye ayak bassa, leş kargaları öfkeli bulutlar halinde ziyafetlerinin üstünden havalanıyordu. Beyaz larvalar siyah cesetleri kemiriyordu. Kurtlar griydi, sessiz rahibeler de öyle; ölenlerin kemiklerinden etlerini sıyırıyorlardı. Turnuva alanı cesetlerle doluydu. Güneş, sıcak ve beyaz bir sikkeydi; batık gemilerin kömüre dönmüş kemiklerinin etrafında köpüren gri nehrin sularında parıldıyordu. Ölülerin cenaze ateşlerinden, kara dumanlar ve beyaz küller yükseliyordu. *Benim marifetim,* diye düşündü Tyrion Lannister. *Benim emrimle öldüler.*

Dünyada hiç ses yoktu önce ama bir süre sonra ölülerin yumuşak ve korkunç seslerini duymaya başladı. Ağladılar, inlediler, acılarının bitmesi için yalvardılar, yardım istediler, annelerini çağırdılar. Tyrion annesini hiç tanımamıştı. O Shae'i istedi ama Shae orada değildi. Hatırlamaya çalışarak gri gölgelerin ortasında tek başına yürüdü.

Sessiz rahibeler ölü adamların zırhlarını ve kıyafetlerini çıkarıyordu. Katledilenlerin pelerinlerindeki parlak boyalar silinmişti. Beyazın ve grinin tonlarını giyinmiş ölülerin kanları siyah ve kabukluydu. Adamların çıplak bedenlerinin, ellerinden ve ayaklarından tutulup taşınarak, dostlarına katılmak üzere cenaze ateşlerine atılışını izledi Tyrion. Çelik ve kumaş, iki büyük siyah at

tarafından çekilen beyaz bir arabanın arkasına fırlatılıyordu.

Çok fazla ölü, çok, çok fazla. Cesetleri gevşekti, yüzleri sarkmıştı ya da katılaşmıştı, gazla şişmişti, tanınmayacak haldeydiler, neredeyse insan değildiler. Sessiz rahibelerin çıkardığı kıyafetleri siyah kalplerle, gri aslanlarla, ölü çiçeklerle ve solgun, hayaletimsi geyiklerle süslenmişti. Zırhları göçmüş, yarılmıştı. Örgü zırhları kopmuş, kırılmış, kesilmişti. *Onları neden öldürdüm?* Bir zamanlar biliyordu ama her nasılsa unutmuştu.

Sessiz rahibelerden birine sorabilirdi ama konuşmaya çalıştığında ağzı olmadığını fark etti. Bu keşif onu dehşete düşürdü. Bir ağzı olmadan nasıl yaşayabilirdi? Koşmaya başladı. Şehir fazla uzak değildi. Şehrin içinde güvende olacaktı, bütün bu ölülerden uzakta. Ölülerin yanı değildi onun yeri. Ağzı yoktu ama hâlâ canlı bir adamdı o. *Hayır, bir aslan, bir aslan, canlı bir aslan.* Ama şehir duvarlarına vardığında kapılar kapalıydı.

Tekrar uyandığında hava karanlıktı. Önce hiçbir şey göremedi ama bir süre sonra bir yatağın belli belirsiz hatları çıktı ortaya. Perdeler kapalıydı ama oymalı yatak direklerinin şeklini ve kafasının üstündeki kadife cibinliğin drapelerini görebiliyordu. Altında, kuş tüyü bir yatağın teslim alan yumuşaklığı vardı ve başı kaz tüyü bir yastığın üstündeydi. *Benim yatağım, kendi yatağımdayım, kendi odamdayım.*

Cibinliğin içi sıcaktı, üstünü örten battaniyelerin ve kürk yığınının altında terliyordu. *Ateş,* diye düşündü sersemlemiş bir halde. Kendini çok zayıf hissediyordu, elini kaldırmaya çalıştığında bıçak gibi bir sancı hissetti. Pes etti. Kafasının kocaman olduğunu hissediyordu, yatak kadar büyük, yastıktan kaldıramayacağı kadar ağır. Vücudunu neredeyse hiç hissedemiyordu. *Buraya nasıl geldim?* Hatırlamaya çalıştı. Mücadele, yanıp sönen görüntüler halinde geldi. Nehirdeki arbede, çelik eldivenini sunan şövalye, gemilerden oluşan köprü...

Sör Mandon. Ölü ve boş gözleri, uzanan eli, beyaz mineli göğüs kalkanında parıldayan yeşil ateşi gördü. Korku, soğuk ve şiddetli bir akıntıyla çöktü üstüne; örtülerin altında idrar torbasının boşaldığını hissetti. Bir ağzı olsaydı çığlık atardı. *Hayır, rüyaydı,* diye düşündü, başı zonkluyordu. *Yardım edin, biri bana yardım etsin. Jaime, Shae, anne, biri... Tysha...*

Kimse duymadı. Kimse gelmedi. Karanlıkta tek başına, sidik kokulu bir uykuya daldı. Ablasının, yatağının başında durduğunu gördü rüyasında, yanında lord babaları vardı, babanın kaşları çatılmıştı. Bu bir rüya olmalıydı çünkü Lord Tywin binlerce fersah uzaktaydı, batıda Robb Stark'la savaşıyordu. Diğerleri de gelip gitti. Varys ona bakıp içini çekti ama Serçeparmak şakalar yaptı. *Seni kahrolası hain piç,* diye düşündü Tyrion kinle. *Seni Acı Köprü'ye gönderdik ama geri dönmedin.* Gelenlerin birbirleriyle konuştuğunu duyabiliyordu bazen ama kelimeleri anlayamıyordu. Sesleri kulaklarında vızıldıyordu, kalın keçelerin arasında boğulmuş arılar gibi.

Savaşı kazanıp kazanmadıklarını sormak istedi. *Kazanmış olmalıyız, aksi takdirde kazığa geçirilmiş bir kafadan ibaret olurdum. Yaşıyorsam, kazanmışız demektir.* Onu neyin daha fazla mutlu ettiğinden emin değildi: Zafer ya da zafer kazandıklarını anlayabilmiş olması. Yavaş da olsa geri geliyordu zekâsı. Bu iyiydi. Zekâsı bütün servetiydi.

Bir dahaki uyanışında perdeler açıktı ve Podrick Payne elinde bir mumla başında bekliyordu. Tyrion gözlerini açınca koştu çocuk. *Hayır, gitme, bana yardım et, yardım,* diye seslenmek istedi ama bütün yapabildiği hafifçe inlemekti. *Ağzım yok.* Tek elini yüzüne götürdü, her hareketi acı doluydu, el yordamıyla bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Et, dudak ve diş olması gereken yerlerde katılaşmış kumaş buluyordu parmakları. *Keten.* Yüzünün alt yarısı sıkıca sargılanmıştı; nefes almak ve beslenmek için delikler açılmış alçı bir maske.

Kısa süre sonra Pod tekrar ortaya çıktı. Bu defa yanında bir yabancı vardı, zincirli ve cübbeli bir üstat. "Lordum, hiç kımıldamamalısınız," diye mırıldandı adam. "Vahim yaralarınız var. Kendinize büyük zarar verirsiniz. Susadınız mı?"

Tyrion tuhaf bir şekilde başını salladı. Üstat, ağzının üstündeki deliğe bakır bir huni yerleştirip boğazına ağır ağır bir sıvı akıttı. Tyrion yuttu, neredeyse hiç tat almadan. Sıvının haşhaş sütü olduğunu geç fark etti. Üstat huniyi ağzından çektiğinde Tyrion döne döne uykuya düşmeye başlamıştı bile.

Bu defa bir ziyafetteydi rüyasında, bir büyük salonda, zafer ziyafetinde. Bir yüksek masada, yüksek koltukta oturuyordu. İnsanlar kadehlerini kaldırıp onu bir kahramanmış gibi selamlıyorlardı. Marillion oradaydı; Ay Dağları'nda

onlarla birlikte yolculuk eden şarkıcı. Ahşap arpını çalıyor, İblis'in cesaret dolu kahramanlıklarının şarkısını söylüyordu. Lord Tywin bile memnun bir şekilde gülümsüyordu. Şarkı bittiğinde Jaime ayağa kalktı, Tyrion'a diz çökmesini emretti ve altın kılıcıyla önce sağ sonra sol omuza dokundu, Tyrion bir şövalye olarak ayağa kalktı. Ona sarılmak için bekleyen Shae'in elini tuttu. Kız gülüyor, şakalar yapıyor, ona Lannister devi diyordu.

Karanlıkta, soğuk bir odaya açıldı gözleri. Perdeler yine çekilmişti. Bir şeyler yanlıştı, tersti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Yine yalnızdı. Battaniyeleri itip oturmaya çalıştı ama ağrı öyle şiddetliydi ki nefes nefese yığıldı. Yüzü en küçük sıkıntısıydı. Sağ tarafında korkunç bir ağrı vardı ve ne zaman kolunu kaldırmaya çalışsa göğsüne bıçak gibi bir sancı saplanıyordu. *Bana neler oldu?* Hatırlamaya çalıştıkça mücadele bile bir rüya gibi görünüyordu. *Düşündüğümden çok daha ağır yaralanmışım. Sör Mandon...*

Hatırladığı şey onu korkuttu ama Tyrion o ana tutunmak için zorladı kendini. Hatırayı kafasının içinde çevirdi, iyice baktı. *Beni öldürmeye çalıştı, hata yok. Bu kısmı rüya değildi. Beni ikiye ayıracaktı eğer Pod... Pod nerede?*

Dişlerini sıkarak cibinliğin püsküllerini tuttu ve çekti. Yatağın kubbesinden kurtulan kadife kumaşın yarısı Tyrion'ın üstüne, yarısı yere döküldü. Bu kadar küçük bir gayret bile sersemlemesine yetmişti. Bütün çıplak duvarlar, karanlık gölgeler ve tek sıra dar pencerelerle birlikte oda dönüyordu. Kendisine ait bir sandık gördü, kıyafetlerinden bir yığın, hasarlı zırhı. *Bu benim odam değil,* diye fark etti. *Burası El Kulesi bile değil.* Biri yerini değiştirmişti. Kızgın bağrışı, ağzından boğuk bir inilti olarak çıktı. *Beni ölmem için buraya taşımışlar,* diye düşündü mücadele etmekten vazgeçip gözlerini bir kez daha kaparken. Oda rutubetli ve soğuktu ve Tyrion yanıyordu.

Rüyasında daha iyi bir yer gördü, Gün Batımı Denizi'nin kıyısında küçük, rahat bir kulübe. Duvarları yamuk ve çatlaktı, zemini sertleştirilmiş topraktan yapılmıştı ama Tyrion hep sıcaklık hissederdi orada, ateş söndüğünde bile. *Eskiden benimle dalga geçerdi bu yüzden,* diye anımsadı. *Ateşi beslemek hiç aklıma gelmezdi çünkü bu hizmetkârların yapacağı bir işti.* "Bizim hizmetkârlarımız yok," diye hatırlatırdı bana, "Ben varım, ben senin hizmetkârınım," derdim ben, "Tembel bir hizmetkâr, Casterly Kayası'nda tembel

hizmetkârlara ne yapıyorlar lordum?" derdi o, "Onları öpüyorlar," derdim. Bu her zaman güldürürdü onu. "Hayır öpmezler. Bahse girerim ki döverler," derdi, "Hayır öperler, işte böyle," diye ısrar ederdim ben. Nasıl yaptıklarını gösterirdim. "Önce parmaklarını öperler, her birini, sonra bileklerini, kollarının içini. Sonra komik kulaklarını öperler, bütün hizmetkârların komik kulakları vardır. Gülme! Onların yanaklarını öperler, sonra hafif kemerli burunlarını, işte, aynen böyle, ardından güzel alınlarını öperler ve saçlarını ve dudaklarını... mımm... ağızlarını... böyle..."

Saatlerce öpüşürlerdi ve bütün günlerini yatakta tembellik ederek, dalgaların sesini dinleyerek, birbirlerine dokunarak geçirirlerdi. Vücudu Tyrion için bir harikalar diyarıydı ve o da Tyrion'da güzellik buluyormuş gibi görünüyordu. Bazen şarkılar söylüyordu Tyrion'a. *Yaz kadar güzel bir kız sevdim, saçlarında güneş ışığı.* "Seni seviyorum Tyrion," diye fısıldardı kulağına gece uykuya dalmadan önce. "Dudaklarını seviyorum, sesini seviyorum, bana söylediğin kelimeleri ve bana şefkatle davranışını. Yüzünü seviyorum."

"Yüzü mü?"

"Evet. Evet. Ellerini seviyorum ve bana dokunuşunu. Kamışını, kamışını seviyorum, içime girişini."

"O da sizi seviyor leydim."

"Adını söylemeyi seviyorum. Tyrion Lannister. Benim adımla uyuşuyor. Lannister değil, ilk adın. Tyrion ve Tysha. Tysha ve Tyrion. Tyrion. Lordum Tyrion..."

Yalanlar, diye düşündü Tyrion, *hepsi sahte, hepsi altın için, Jaime'nin fahişesi, Jaime'nin hediyesi, yalanların leydisi.* Tysha'nın yüzü yavaş yavaş yok oldu, gözyaşından bir duvağın arkasında çözüldü ama o gittikten sonra bile zayıf, uzak sesini duyabiliyordu Tyrion, adını söylüyordu. "...lordum, beni duyabiliyor musun? Lordum? Tyrion? Lordum?"

Haşhaş sütüyle bulanıklaşmış bir uyku sisinin arasından, üzerine eğilen pembe, yumuşak bir yüz gördü. Yırtık cibinlikli, rutubetli odadaydı yine ve gördüğü yüz yanlıştı, kız değildi, fazla yuvarlak ve kahverengi sakallı bir yüz. "Susadınız mı lordum? Sütünüz bende, tatlı sütünüz. Karşı koymamalısınız, hayır, hareket etmeye çalışmayın, dinlenmeye ihtiyacınız var." Pembe ve nemli

ellerinden birinde huni vardı, diğerinde matara.

Adam daha da eğilince Tyrion'ın parmakları adamın zincirini yakaladı, çekti. Üstat matarayı düşürdü, haşhaş sütü battaniyenin üstüne döküldü. Halkalar üstadın şişman boğazına batana kadar zinciri burdu Tyrion. *"Daha fazla yok,"* dedi boğuk bir sesle, sesi o kadar pürüzlüydü ki konuştuğundan emin bile değildi. Ama konuşmuş olmalıydı çünkü üstat boğulur gibi cevap verdi. "Bırakın, lütfen lordum... süte ihtiyacınız var, ağrınız... zincir, yapmayın, bırakın, hayır..."

Tyrion zinciri bıraktığında pembe yüz morarmaya başlamıştı. Üstat geriledi, ciğerlerini havayla dolduruyordu. Kızarmış boğazında, zincirin battığı yerde derin, beyaz izler vardı. Gözleri de beyazdı. Tyrion elini yüzüne götürdü ve maskenin üstünde hareket ettirdi, tekrar ve tekrar.

"Siz... sargıların çıkarılmasını istiyorsunuz, öyle mi?" dedi üstat sonunda. "Ama çıkaramam... bu... hiç akıllıca olmaz lordum. Henüz iyileşmediniz, kraliçe..."

Ablasından bahsedildiğini duymak Tyrion'ı inletti. *Sen de onun adamlarından biri misin?* Parmağını üstada doğrulttu ve sonra elini yumruk haline getirdi. Ezen, boğan, tehdit eden bir yumruk, bu aptal kendine emredileni yapmazsa.

Şükürler olsun ki üstat anlamıştı. "Ben... ben emrinizi yerine getireceğim, elbette, ama bu yanlış, yaralarınız..."

"Yap." Bu sefer daha yüksek bir sesle.

Adam reverans yaparak odadan çıktı ve birkaç dakika sonra testere dişli uzun bir bıçak, bir çanak su, bir yığın yumuşak bez ve mataralarla birlikte geri döndü. Tyrion kendini birkaç santim geri itmeyi başarmıştı, yatakta yarı oturur haldeydi. Üstat, bıçağın ucunu çenesinin altına, alçının üstüne koyduğunda Tyrion'a hiç kımıldamamasını söyledi. *Eli hafifçe kaysa Cersei benden kurtulur,* diye düşündü. Boğazının sadece bir santim yukarısındaki testerenin katılaşmış keteni biçtiğini hissedebiliyordu.

Neyse ki bu pembe ve yumuşak adam Cersei'nin cesur köpeklerinden biri değildi. Bir süre sonra yanaklarındaki serin havayı hissetti Tyrion. Ağrı da vardı ama umursamamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Üstat, merhem

yüzünden hâlâ kıtır kıtır olan sargıları çıkardı. “Şimdi kıpırdamadan durun, yarayı yıkamalıyım.” Adamın dokunuşu nazikti, su ılık ve rahatlatıcıydı. *Yara,* diye düşündü Tyrion, gözlerinin hemen altına indiği anlaşılan parlak gümüşü hatırladı aniden. Bir bez parçasını, içine çeşitli bitkiler katılmış şaraba batırırken, “Bu biraz yakabilir,” diye uyardı üstat. Biraz yakmaktan çok daha fazlasını yaptı. Tyrion’ın yüzüne ateşten bir çizgi çizdi ve burnunun üstüne korlaşmış bir süngü batırdı. Tyrion parmaklarını çarşafa geçirdi, soluksuz kaldı ama bir şekilde çığlık atmamayı başardı. Üstat, yaşlı bir tavuk gibi gıdaklıyordu. “Maskeyi etler kaynayana kadar yüzünüzde bırakmak daha akıllıca olurdu lordum. Yine de temiz görünüyor, güzel, güzel. Sizi o kilerde ölülerin ve ölmek üzere olanların arasında bulduğumuzda yaralarınız çok pisti. Bir kaburganız kırıktı, şüphesiz siz de hissediyorsunuz, bir mızrak darbesiyle ya da düşerken kırılmış olabilir, söylemesi zor. Ve kolunuzun omzunuzla birleştiği yere bir ok isabet etmiş. Kangren belirtileri gösteriyordu, bir süre için kolunuzu kaybedeceğinizden endişelendim ama yarayı kaynamış şarap ve sürfeyle tedavi ettik, şimdi temizce iyileşiyormuş gibi görünüyor...”

“İsim,” dedi Tyrion nefesini tutarken. *“İsim.”*

Üstat gözlerini kırpıştırdı. “Siz Tyrion Lannister’sınız lordum. Kraliçenin kardeşi. Mücadeleyi hatırlıyor musunuz? Kafa yaralanmaları bazen...”

“*Senin* adın.” Boğazı kuruydu, dili kelimeleri şekillendirmeyi unutmuştu.

“Ben Üstat Ballabar.”

“Ballabar,” diye tekrarladı Tyrion. “Getir. Ayna.”

“Lordum,” dedi üstat, “tavsiye etmem... bu akıllıca olmaz... yaralarınız...”

“Getir,” diyebildi. Ağzı gergin ve ağrılıydı, bir yumruk dudağını yarmış gibi. “Ve içki. *Şarap.* Haşhaş değil.”

Üstat kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle ayağa kalktı ve aceleyle gitti. Bir sürahi amber rengi şarap ve altın çerçeveli bir aynayla geri döndü. Yatağın kenarına oturdu, yarım kadeh şarap doldurup Tyrion’ın şişmiş dudaklarına götürdü. Şarap boğazından serince aktı ama tadını neredeyse hiç alamamıştı Tyrion. *“Daha,”* dedi kadeh boşaldığında. Üstat Ballabar kadehi tekrar doldurdu. İkinci kadehin sonunda, kendini aynaya bakacak kadar güçlü hissediyordu Tyrion Lannister.

Aynayı çevirdi ve gülmesi mi, ağlaması mı gerektiğine karar veremedi.

Yüzündeki yarık uzun ve yamuktu, sol gözünün hemen altında başlıyor, çenesinin sağ tarafında bitiyordu. Burnunun dörtte üçü ve dudağının bir parçası gitmişti. Biri parçalanmış etleri kedi bağırsağıyla dikmişti, acemice atılmış dikişler, yarı iyileşmiş kırmızı etin üstündeydi hâlâ. Aynayı kenara fırlatırken, *"Sevimli,"* diye hırladı.

Şimdi hatırlıyordu. Gemi köprüsü, Sör Mandon Moore, bir el, yüzüne inen kılıç. *Eğer geri çekilmeseydim o kılıç kafamın tepesini uçurabilirdi.* Jaime, Sör Mandon'ın Kral Muhafızları'ndaki en tehlikeli adam olduğunu söylerdi her zaman çünkü adamın bir sonraki adımının ne olacağını yüzünden anlamak imkânsızdı. *Onların hiçbirine asla güvenmemeliydim.* Sör Meryn ve Sör Boros'un Cersei'ye ait olduğunu biliyordu, daha sonra Sör Osmund da onlara eklenmişti ama Tyrion, diğerlerinin onurlarını tamamen kaybetmediğine inandırmıştı kendini. *Cersei, benim savaştan dönmememi sağlamak için ona altın vermiştir. Yoksa neden yapsın bunu? Bildiğim kadarıyla ben Sör Mandon'a hiçbir zarar vermedim.* Yüzüne dokundu, kalın parmaklarıyla görkemli yarasını yokladı. *Tatlı ablamdan bir hediye daha.*

Üstat, havalanmak üzere olan bir kaz gibi yatağın yanında duruyordu. "Lordum, orada, orada bir yara izi kalması muhtemel..."

"Muhtemel?" Kahkahası acı dolu bir irkilmeye dönüştü. Bir yara izi kalacaktı elbette. Burnunun kısa zaman sonra tekrar çıkacağı da yoktu. Yüzü hiçbir zaman bakmaya kıyamayacak kadar güzel olmamıştı ne de olsa. "Öğret, oynamamak, bana, baltalarla." Sırıtışı gergindi. "Nerde, biz? Neresi, bu yer?" Konuşmak canını yakıyordu ama Tyrion çok uzun zamandır sessizdi.

"Ah, Maegor Hisarı'ndasınız lordum. Kraliçenin Balo Salonu'nun üstündeki bir odadasınız. Majesteleri yakınında olmanızı istedi, sizinle bizzat ilgilenebilmek için."

Bahse girerim istemiştir. "Götürün," diye emretti Tyrion. "Benim yatağım. Benim odam." *Etrafımda kendi adamlarımın ve kendi üstadımın olacağı yere, güvenebileceğim tek kişi bulabilirsem.*

"Sizin odanız... lordum, bu mümkün değil. Kral Eli sizin eski dairenize yerleşti."

"Kral Eli. *Benim.*" Konuşmaya çalışmaktan yorgun düşmeye başlamıştı ve

duyduğu şey aklını karıştırmıştı.

Üstat Ballabar huzursuz görünüyordu. “Hayır lordum, ben... yaralanmıştınız, ölmek üzereydiniz. O görevi lord babanız üstlendi artık. Lord Tywin...”

“Burada?”

“Mücadele gecesinden beri. Lord Tywin hepimizi kurtardı. Sıradan insanlar bizi Lord Renly’nin hayaletinin kurtardığını söylüyor ama akıllı adamlar daha iyi bilir. Kurtarıcılarımız babanız ve Lord Tyrell’di, Çiçek Şövalyesi ve Lord Serçeparmak’la birlikte. Küllerin arasından çıktılar ve işgalci Stannis’i arkadan yakaladılar. Büyük bir zaferdi. Ve şimdi Lord Tywin, Majesteleri’nin diyara çeki düzen vermesine yardım etmek için Kral Eli Kulesi’ne yerleşti, tanrılara şükürler olsun.”

“Şükürler olsun,” diye tekrarladı Tyrion ruhsuz bir sesle. Kahrolası babası ve kahrolası Serçeparmak ve *Renly’nin hayaleti?* “Bana...” *Kimi istiyorum?* Pembe Ballabar’dan Shae’i getirmesini isteyemezdi. Kimi çağırtabilirdi, kime güvenebilirdi? Varys? Bronn? Sör Jacelyn? “...yaverimi çağır,” diye bitirdi cümlesini. “Pod. Payne.” *Gemi köprüsündeki Pod’du, hayatımı o delikanlı kurtardı.*

“Çocuğu mu? Tuhaf çocuk?”

“Tuhaf çocuk. Podrick. Payne. Onu *çağır.*”

“Nasıl isterseniz lordum.” Üstat Ballabar başını sallayıp aceleyle dışarı çıktı. Tyrion bütün gücünün içinden akıp gittiğini hissediyordu beklerken. Kaç zamandır orada öylece uyuduğunu merak etti. *Cersei sonsuza dek uyumamı istiyor ama ben o kadar söz dinlemeyeceğim.*

Podrick Payne bir fare kadar ürkek bir şekilde odaya girdi. “Lordum?” Sürünerek yatağa yaklaştı. Bir mücadele sırasında o kadar cesur olan bir delikanlı, bir hasta odasında nasıl böyle korkaklaşır? diye merak etti Tyrion. “Sizin yanınızda kalmak istedim ama üstat beni gönderdi.”

“*Onu* gönder. Beni dinle. Konuşmak zor. Rüya şarabı lazım. Haşhaş sütü değil. *Rüya şarabı.* Frenken’e git. *Frenken,* Ballabar olmaz. Yaparken bak. Şarabı. Buraya getir.” Pod gözünün ucuyla Tyrion’ın yüzüne baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı. *Onu bu yüzden suçlayamam.* “İstiyorum,” diye devam etti Tyrion, “kendi muhafızım. Bronn. Bronn nerede?”

“Onu şövalye yaptılar.”

Kaş çatmak bile canını yakıyordu. “Onu bul. Getir.”

“Emredersiniz lordum. Bronn.”

Tyrion delikanlının bileğini yakaladı. “Sör Mandon?”

Çocuk irkildi. “Bb-en asla onu ö-ö-ö-ö...”

“*Öldü* mü? Emin misin? Öldü mü?”

Pod ayaklarını yere sürüdü, utanmıştı. “Boğuldu.”

“Güzel. Bir şey söyleme. Onunla ilgili. Benimle. *Hiçbir şey.*”

Yaveri odadan ayrılırken Tyrion’ın son gücü de gitmişti. Uzanıp gözlerini kapadı. Belki rüyasında Tysha’yı görürdü yine. *Yüzümü şimdi de sever miydi acaba?* diye düşündü acıyla.

Jon

Qhorin Yarımel ateş için biraz çalı bulmasını söylediğinde, sonlarının yakın olduğunu biliyordu Jon.

Ölü bir ağacın gövdesindeki çıplak dalları keserken, *kısacık bir zaman için olsa bile tekrar sıcaklık hissetmek güzel olacak,* dedi kendine. Hayalet, arka ayaklarının üstüne oturmuş, her zamanki sessizliğiyle onu izliyordu. *Öldüğüm zaman, Bran düştüğünde Yaz'ın uluduğu gibi uluyacak mı benim için?* diye merak etti. *Tüylüköpek, Kışyarı'nda ve Boz Rüzgâr'la Nymeria her neredelerse, uluyacaklar mı?*

Güneş bir dağın arkasında batarken, ay bir başka dağın arkasından doğuyordu. Jon, sonunda incecik bir duman çıkana kadar, çakmak taşıyla hançerini birbirine sürttü. Ağaç kabuklarının ve kuru çam iğnelerinin üstünden ilk titrek alevler yükselmeye başladığında Qhorin, Jon'un yanına geldi. "Düğün gecesindeki bir bakire kadar utangaç," dedi büyük korucu yumuşak bir sesle. "Ve o kadar güzel. Bir ateşin ne kadar güzel olabileceğini unutuyor insan bazen."

Bakirelerden ve düğün gecelerinden bahsederken görmeyi umacağın bir adam değildi Yarımel. Jon'un bildiği kadarıyla bütün hayatını Nöbet'te geçirmişti. *Bir kızı sevdi mi hiç ya da bir düğünü oldu mu?* Soramazdı. Ateşi yelledi. Alevler çıtırdamaya başladığında ellerini ısıtmak için eldivenlerini çıkardı, iç geçirdi. Bir öpücüğün bile kendisini bu kadar iyi hissettiremeyeceğini düşündü. Isı, parmaklarından bedenine erimiş yağ gibi yayılıyordu.

Yarımel, yere oturup ateşin yanında bağdaş kurdu. Titrek ışık yüzünün sert hatlarına vuruyordu. Çığlık Geçidi'nden kaçıp Ayazdiş'in mavi gri vahşiliğine dönen beş korucudan ikisi kalmıştı sadece.

Jon, Yaver Dalbridge'in yabanılları geçitte tutabileceğini ummuştu önce. Ama çok uzaktan gelen boru sesi duyulduğunda içlerindeki her adam yaverin öldüğünü biliyordu artık. Daha sonra, mavi gri kanatlarıyla akşam karanlığında süzülen bir kartal gördüler. Taşyılanı, yayını kaldırdı ama daha germeye fırsat kalmadan kartal menzilden çıktı. Ebben tükürdü, varglar ve derideğiştirenlerle

ilgili homurdandı.

Ertesi gün kartalı iki kere daha gördüler ve dağlarda yankılanan av borularını duydular. Her seferinde biraz daha yüksek, biraz daha yakındı sesler. Karanlık çöktüğünde, Yarımel, Ebben'e hem kendi atını hem de yaverinkini alıp geldikleri yoldan doğuya dönmesini ve bütün hızıyla Mormont'a gitmesini söyledi. Geri kalanlar takipçileri şaşırtacaktı. "Jon'u gönder," diye ısrar etti Ebben. "O da benim kadar hızlı at sürebilir."

"Jon'un başka bir görevi olacak."

"O hâlâ çocuk sayılır."

"Hayır," dedi Qhorin. "O, Gece Nöbetçileri'nin bir adamı." Ebben ay yükseldiğinde ayrıldı. Taşyılanı, kısa bir süre onunla birlikte doğuya doğru gitti ve izlerini örtmek için aynı yolu geri döndü. Kalan üç kişi güneybatıya doğru yola koyuldular.

Bundan sonra, günler ve geceler birbirine karıştı. Eyerlerinin üstünde uyudular ve sadece atlarını doyurup su içirmeye yetecek kadar durakladılar. Çıplak kayaları, eski kar yığınlarını, karanlık çam ormanlarını, buzlu bayırları ve ismi olmayan sığ nehirleri geçtiler. Qhorin ya da Taşyılanı, izlerini silmek için aynı yolları iki kez geçiyordu bazen ama beyhude bir çabaydı bu. İzleniyorlardı. Uçsuz bucaksız gökyüzünde bir lekeden farksız, her sabah ve her akşam tepelerin arasında süzülen kartalı görüyorlardı.

Karla kaplı iki tepenin arasındaki alçak bir bayırdan geçerken, kükreyerek ininden çıkan gölgekedisini gördüler. Canavar, on metre uzaklarında bile değildi, sıskaydı, açlıktan kırılmak üzereydi ama kokusu Taşyılanı'nın atını ürküttü. Hayvan şahlanıp koşmaya başladı. Korucunun sakinleştirmesine fırsat kalmadan dik bir eğimde tökezleyip devrilen atın bacağı kırılmıştı.

Hayalet, o gün karnını iyice doyurdu. Qhorin, kısrağın kanını yulaflarına karıştırmaları için koruculara ısrar etti, bunun güç vereceğini söyledi. Kan kokan yulafın tadı Jon'u neredeyse boğuyordu ama kendini yutmak için zorladı. Her biri, yol boyunca çiğnemek için hayvanın leşinden birer düzine et şeridi kesti ve gerisini gölgekedilerine bıraktı.

İki kişinin aynı ata binmesi söz konusu değildi. Taşyılanı, orada kalıp takipçileri beklemeyi ve geldiklerinde onları şaşırtmayı teklif etti. Belki

cehenneme giderken birkaçını yanında götürebilirdi. Qhorin reddetti. “Eğer Gece Nöbetçileri’nde Ayazdiş’i tek başına ve yayan geçebilecek bir adam varsa, o sensin kardeşim. Bir at, dağların çevresini dolaşmak zorunda kalır ama sen tırmanırsın. Yumruk’a git. Mormont’a Jon’un gördüklerini anlat ve nasıl gördüğünü. Eski güçlerin uyandığını söyle ona; devlerin, vargların ve daha beterlerinin. Ağaçların yine gözleri olduğunu söyle.”

Taşyılanı kar kaplı bir bayırın ardında kaybolurken, *hiç şansı yok,* diye düşündü Jon, sonsuz beyazlığın üstünde sürünen kara bir böcek gibi görünüyordu adam.

Ondan sonraki günlerde, her gece bir öncekinden daha soğuk ve daha yalnızdı sanki. Hayalet, sürekli yanlarında değildi ama onlardan çok da uzaklaşmıyordu asla. Ayrı olsalar bile kurdun yakınlığını hissediyordu Jon. Bunun için müteşekkirdi. Yarımel’in en hoşsohbet adam olduğu söylenemezdi. Qhorin’in gri, uzun saç örgüsü atının her adımında yavaşça sallanıyordu. Saatlerce hiç konuşmadan yol alıyorlardı çoğunlukla. Atların taşlara sürtünen nallarından ve tepelerin arasında hiç durmadan esen rüzgârın ağıtından başka bir şey duymuyorlardı. Jon’un uykularında rüya yoktu artık; ne kurtları, ne kardeşlerini, ne de başka bir şeyi görüyordu. *Burada rüyalar bile yaşayamıyor,* dedi kendine.

“Kılıcın keskin mi Jon Kar?” diye sordu Qhorin Yarımel ateşin karşısından.

“Benim kılıcım Valyria çeliğinden. Yaşlı Ayı’nın hediyesi.”

“Yemininin sözlerini hatırlıyor musun?”

“Evet.” Unutulacak kelimeler değildi onlar. Bir kere söylendiklerinde geri alınamazlardı. Hayatını sonsuza kadar değiştirirlerdi.

“Şimdi onları benimle birlikte tekrar söyle Jon Kar.”

“Nasıl isterseniz.” Sesleri yükselen ayın altında tek oldu, Hayalet dinledi ve dağlar onlara şahitlik etti. “Gece çöküyor ve son nefesime kadar sürecek nöbetim başlıyor. Evlenmeyeceğim. Mülk edinmeyeceğim. Baba olmayacağım. Hiç taç takmayacak, zafer kazanmayacağım. Nöbette yaşayacak, nöbette öleceğim. Ben karanlıktaki kılıç, duvardaki gözcüyüm. Ben soğukta yanan ateş, şafak vaktindeki ışığım. Ben uyurları uyandıran nida, diyar halkını koruyan kalkanım. Bu gece ve gelecek tüm gecelerde, hayatımı ve onurumu Gece Nöbetçileri’ne

adıyorum.”

Bitirdiklerinde, alevlerin hafif çıtırtısından ve rüzgârın iç çekişinden başka ses yoktu. Jon yanık parmaklarını kapatıp açtı. Aklındaki kelimelere sıkı sıkı tutunmuştu. Vakti geldiğinde cesurca ölecek güce sahip olmak için babasının tanrılarına dua etti. Az kalmıştı. Atların bütün gücü tükenmişti artık. Qhorin’in atının bir gün daha dayanamayacağından endişeliydi Jon.

Alevler küçülmüş, sıcaklık kaybolmaya başlamıştı. “Ateş birazdan sönecek,” dedi Qhorin, “ama Sur düşerse bütün ateşler söner.”

Jon’un buna karşılık söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Başıyla onayladı.

“Onlardan hâlâ kaçabiliriz,” dedi korucu. “Ya da kaçamayız.”

“Ölmekten korkmuyorum ben.” Yarım bir yalandı.

“O kadar kolay olmayabilir Jon.”

Jon anlamamıştı. “Ne dernek istiyorsunuz?”

“Yakalanırsak teslim olmak zorundasın.”

“Teslim?” İnanmayan bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı. Yabanıllar, karga dedikleri adamları tutsak olarak almazdı. Onları öldürürlerdi, sadece... “Yeminbozanların canını bağışlarlar. Onlara katılanların, Mance Rayder gibi.”

“Ve senin gibi.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Asla yapmam.”

“Yapacaksın. Sana emrediyorum.”

“*Emir?* Ama...”

“Diyar güvende olduğu sürece onurumuzun canımızdan fazla kıymeti yoktur. Sen Gece Nöbetçileri’nin adamı mısın?”

“Evet. Ama...”

“*Ama* yok, Jon Kar. Öyle misin, değil misin?”

Jon dimdik oturdu. “Öyleyim.”

“O zaman beni dinle. Yakalanırsak onların tarafına geçeceksin, esir aldığın yabanıl kızın ısrar ettiği gibi. Pelerinini kesmeni, babanın mezarı üstüne yemin etmeni, kardeşlerine ve Lord Kumandan’a küfretmeni isteyebilirler senden. Ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın. Sana ne emrederlerse yap... ama kalbinde, kim olduğunu unutma. Onlarla birlikte at sür, yemek ye, dövüş, ne kadar gerekirse o kadar zaman. Ve *gözle*.”

“Neyi?” diye sordu Jon.

“Keşke bilseydim,” dedi Qhorin. “Kurdun, Sütnehri’nin vadisinde onların kazılarını gördü. O kadar uzak ve kasvetli bir yerde ne arıyorlardı? Aradıklarını buldular mı? Lord Mormont’a ve kardeşlerine dönmeden önce bunları öğrenmelisin. Sana verdiğim görev budur Jon Kar.”

“Dediğiniz gibi yapacağım,” dedi Jon gönülsüzce, “ama... onlara söyleyeceksiniz, değil mi? En azından Yaşlı Ayı’ya? Yeminimi asla bozmadığımı söyleyeceksiniz.”

Qhorin Yarımel ateşin karşısından Jon’a baktı, gözleri gölge havuzlarının içinde kaybolmuştu. “Onu bir dahaki görüşümde. Söz veriyorum.” Ateşi gösterdi. “Daha fazla dal. Ateşin parlak ve sıcak olmasını istiyorum.”

Jon dal kesmek için kalktı, ateşe atmadan önce tüm dalları ikiye ayırıyordu. Ağaç uzun zamandır ölüydü ama ateşin içinde tekrar canlanıyormuş gibi görünüyordu. Dalların içindeki ateşli dansçılar; sarı, kırmızı ve turuncu parlak elbiseleriyle dönüp kıvrılmak için uyanıyordu.

“Yeterli,” dedi Qhorin. “Şimdi gidelim.”

“Gitmek?” Alevlerin ötesi karanlıktı ve gece soğuktu. “Nereye?”

“Geriye.” Qhorin bir kez daha bitkin atının sırtına çıkmıştı. “Ateş onları çekecek, umarım. Gel kardeşim.”

Jon eldivenlerini giyip başlığını taktı. Atlar bile ateşin yanından ayrılmaya gönülsüz gibiydi. Güneş çoktan batmıştı ve önlerinde uzanan tehlikeli zemini aydınlatmak için yarım ayın soğuk ve gümüşi ışığı vardı sadece. Qhorin’in aklından neler geçtiğini bilmiyordu Jon ama bir şans vardı belki de. Öyle olmasını umuyordu. *Yeminbozan rolü oynamak istemiyorum, iyi bir amaç uğruna olsa bile.*

Dikkatlice gittiler, bir insanın ve bir atın hareket edebileceği en sessiz şekilde. Dağların arasından çıkan küçük ve buzlu derenin aktığı dar boğazın ağzına dönene kadar kendi ayak izlerini takip ettiler. Jon dereyi hatırladı. Güneş batmadan önce atlarına burada su içirmişlerdi.

“Su donuyor,” dedi Qhorin yana dönerken, “donmasaydı dere yatağında ilerleyebilirdik. Ama buzu kırarsak görürler. Yamaçlara yakın dur. Yarım mil ileride bizi saklayabilecek bir mağara var.” Atını boğazın içine doğru sürdü. Jon

uzaktaki ateşe özlem dolu gözlerle son bir kez baktı ve korucunun peşinden gitti.

Onlar ilerledikçe yamaçlar birbirine yaklaştı. Ay ışığıyla aydınlanan dereyi kaynağına doğru takip ettiler. Derenin taşlı kıyıları buz tutmuştu ama sert ve ince tabakanın altından akan suyun sesini duyabiliyordu Jon.

Yamacın bir bölümünün çöktüğü yerde, büyük bir kaya yığını yollarını kapadı ama sağlam ayaklı küçük atlar kayaların arasından ilerlemeyi başardı. Önlerindeki duvarlar keskin bir biçimde birbirilerinin üstüne kapanıyordu, dere onları yüksek bir çavlanın ayağına götürdü. Hava sisle doluydu, büyük ve soğuk bir canavarın soluğu gibi. Yukarıdan akan sular ay ışığında gümüşi parlıyordu. Jon umutsuzlukla etrafa baktı. *Çıkış yok.* Yamaca tırmanabilirlerdi ama atları bırakmak zorunda kalırlardı. Yayan halde uzun süre dayanabileceklerini sanmıyordu.

"Şimdi, hızlıca," diye emir verdi Yarımel. Küçük atın sırtındaki büyük adam, buzla kayganlaşmış taşların üstünde koşup su perdesinin içine daldı ve gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıkmayınca Jon atını mahmuzladı ve adamın peşinden gitti. Küçük at geri çekilmemek için elinden geleni yapmıştı. Yukarıdan düşen su, donmuş yumruklarıyla yüzlerine vuruyordu ve ilk soğuk darbe Jon'un nefesini kesmişti.

Sonra perdeyi geçti; sırılsıklamdı, titriyordu ama geçmişti.

Kayadaki yarık; bir adam ve bir atın zar zor geçebileceği kadar genişti ancak ama yarıktan sonra duvarlar açıldı ve zemin yumuşak kuma dönüştü. Jon, su zerreciklerinin sakalında donduğunu hissedebiliyordu. Hayalet, öfkeli bir telaşla çavlanın içinden geçti, tüylerindeki su damlalarını silkti, şüpheyle karanlığı kokladı ve tek bacağını kayalık duvara doğru kaldırdı. Qhorin atından inmişti, Jon da öyle yaptı. "Burada böyle bir yer olduğunu biliyor muydunuz?"

"Senin yaşlarındayken, bir kardeşin, bir gölgekedisinin peşinde bu şelalelerden geçtiğini duymuştum." Atının eyerini, gemini ve yularını çıkardı, parmaklarını hayvanın kabarık yelesinin arasından geçirdi. "Dağın kalbinden geçen bir yol var. Şafak söktüğünde bizi hâlâ bulamamış olurlarsa ilerleyeceğiz. İlk nöbet benim kardeşim." Qhorin kuma oturdu, sırtını duvara dayadı, mağaranın karanlığında belli belirsiz siyah bir gölgeden ibaretti. Yere çarpan suyun gümbürtülerinin arasından, deriye sürtünen çeliğin sesini duydu Jon,

Qhorin kılıcını çekti demekti bu.

Islak pelerinini çıkardı ama mağara daha fazlasını çıkaramayacağı kadar rutubetli ve soğuktu. Hayalet, yanına uzandı ve kıvrılıp uyumadan önce eldivenini yaladı. Jon, hayvanın sıcaklığı için şükrediyordu. Dışarıdaki ateşin hâlâ yanıp yanmadığını merak etti. *Sur düşerse bütün ateşler söner.* Ay ışığı su perdesinin arasından süzülüyor, kumun üstüne solgun şeritler çiziyordu ama bir süre sonra o da yok oldu ve mağara karanlığa gömüldü.

Sonunda uyku geldi ve kâbuslarını da getirdi. Kalelerin yandığını ve huzursuz ölülerin mezarlarından kalktığını gördü Jon. Qhorin onu uyandırdığında hava hâlâ karanlıktı. Qhorin uyudu, Jon sırtını duvara dayayıp oturdu, suyun sesini dinleyip şafağı bekledi.

Gün söktüğünde ikisi de yarım düzine et şeridi çiğneyip bir kez daha atlarını eyerlediler ve siyah pelerinlerini omuzlarına aldılar. Yarımel, nöbeti boyunca altı meşale yapmıştı, eyer heybesinde taşıdığı yağı, kuru yosun tomarlarına emdirmişti. İlk meşaleyi yaktı ve solgun ışığı önünde tutarak karanlığa devam eden yolu aydınlattı. Jon atlarla birlikte korucuyu takip etti. Taşlı patika kıvrıldı, döndü, önce aşağı, sonra yukarı, sonra daha dik bir şekilde yine aşağı. Yol bazı yerlerde öyle daralıyordu ki atları oradan geçebileceklerine ikna etmek mücadeleye dönüşüyordu. *Dışarı çıktığımızda izimizi kaybettirmiş olacağız,* dedi Jon kendine. *Kartallar bile kalın taşların içini göremez. İzimizi kaybettireceğiz, bütün hızımızla Yumruk'a doğru at süreceğiz ve bütün öğrendiklerimizi Yaşlı Ayı'ya anlatacağız.*

Ama saatler sonra tekrar gün ışığına çıktıklarında kartal onları bekliyordu, yamacın otuz metre yukarısındaki ölü bir ağaca tünemişti. Hayalet, taşları yerinden oynatarak kartalın peşinden gitti ama kuş kanatlarını çırpıp havalandı.

Qhorin kartalın uçuşunu izlerken çenesini sıktı. "Burası direnmek için iyi bir yer," dedi. "Mağaranın ağzı bizi yukarıya karşı koruyor ve dağın içinden geçmedikleri sürece bizi arkadan kıstıramazlar. Kılıcın keskin mi Jon Kar?"

"Evet," dedi Jon.

"Atları doyuralım. Bize cesurca hizmet ettiler, zavallı canavarlar."

Jon, kalan son yulafını atına yedirdi ve hayvanın yelesini okşadı. Hayalet, huzursuzca kayaların arasında dolanıyordu. Jon eldivenlerini iyice çekti ve yanık

parmaklarını esnetti. *Ben diyar halkını koruyan kalkanım.*

Dağların arasında bir av borusu yankılandı ve bir an sonra tazıların havlaması duyuldu. “Birazdan yanımızda olacaklar,” dedi Qhorin. “Kurdunu elinin altında tut.”

“Hayalet, buraya,” diye seslendi Jon. Ulu kurt gönülsüzce Jon’un yanına gitti, kuyruğu dikilmişti.

Yabanıllar, en fazla yarım mil uzaktaki bayırın üstünden kaynayarak geldiler. Tazıları önlerinde koşuyordu; kanlarında kurt olan, gri kahverengi gözlü canavarlar. Hayalet dişlerini gösterdi, tüyleri kabarmıştı. “Sakin,” diye mırıldandı Jon. “Bekle.” Başının üstünde kanatların hışırtısını duydu. Kartal, bir kayanın çıkıntısına kondu ve bir zafer çığlığı attı.

Avcılar temkinli bir şekilde yaklaştılar, belki de oklardan korkuyorlardı. Jon on dört kişi saydı, sekiz köpekle birlikte. Geniş ve yuvarlak kalkanları, örgü hasırın üstüne gerilmiş deriden yapılmıştı, üzerlerine kafatasları boyanmıştı. Hemen hemen yarısı, yüzlerini ahşap ya da kaynatılmış deriden yapılmış basit miğferlerin arkasına saklamıştı. Her iki kanattaki okçular, oklarını ahşap ve kemik yaylarına geçirip germişti ama henüz salmamışlardı. Diğerleri, mızraklarla ve tokmaklarla silahlanmış gibi görünüyordu. Birinin elinde çentilmiş bir taş balta vardı. Ölü koruculardan aldıkları ya da yağmalar sırasında ele geçirdikleri yarım yamalak zırhları giymişlerdi. Yabanıllar madencilik ya da demircilik yapmıyordu; Sur’un ötesinde çok az demir ustası ve daha az dökümhane vardı.

Qhorin uzunkılıcını çekti. Sağ elinin yarısını kaybettikten sonra kendi kendine sol elle dövüşmeyi öğretmesi, Yarımel efsanesinin bir parçasıydı; şimdi, eskiden olmadığı kadar iyi kılıç kullandığı söyleniyordu. Jon, büyük korucuyla omuz omuza durdu ve Uzunpençe’yi kınından çıkardı. Havanın soğuğuna rağmen ter gözlerini yakıyordu.

Avcılar mağaranın yaklaşık on metre altında durdular. Liderleri tek başına yaklaştı; bindiği hayvan, engebeli yamaçta gayet sağlam yürümesinden dolayı attan çok keçi gibi görünüyordu. Adam ve bineği yaklaşırken Jon tıkırtıları duydu; her ikisi de kemik zırh giymişti. İnek kemikleri, koyun kemikleri, keçilerin, öküzlerin ve geyiklerin kemikleri, tüylü mamutların devasa

kemikleri... ve insan kemikleri.

“Çıngıraklı,” diye seslendi Qhorin, buz gibi bir nezaketle.

“Kargalar için Kemik Lordu.” Atlının miğferi bir devin kırık kafatasından yapılmıştı ve kaynatılmış derisinin kollarının üstüne boydan boya ayı pençeleri dikilmişti.

Qhorin güldü. “Ben lord görmüyorum. Sadece tavuk kemikleri giyinmiş bir köpek, hareket ettikçe çıngırdıyor.”

Yabanıl öfkeyle tısladı, bineği geriledi. Gerçekten *çıngırdadı,* Jon duyabiliyordu. Kemikler yan yana gevşekçe dikilmişti, bu yüzden adam ne zaman hareket etse birbirlerine çarpıp ses çıkarıyorlardı. “Yakında senin kemiklerini çıngırdatacağım Yarımel. Derilerini kaynatıp kemiklerinden sıyıracağım ve kaburgalarından zırh yelek yapacağım. Dişlerini söküp fal bakmak için kullanacağım. Kafatasından yulaf lapası yiyeceğim.”

“Kemiklerimi istiyorsan gel de al.”

Çıngıraklı bunu yapmaya istekli görünmüyordu. Adamlarının kalabalığı, kara kardeşlerin konumlandığı yerdeki kayaların çevrelediği dar alanda pek bir şey ifade etmiyordu; yabanılların onları mağaranın dışına çıkarması için, yukarı her seferde iki kişi göndermeleri gerekiyordu. Ama Çıngıraklı’nın beraberindekilerden biri, atının sırtında adamın yanına geldi, *mızrak karısı* denen savaşçı kadınlardandı. “Biz, ikiye karşı on dördüz. Kurda karşı sekiz köpek,” dedi. “Kaçın ya da savaşın, bizimsiniz.”

“Göster onlara,” dedi Çıngıraklı.

Kadın kan lekeleriyle dolu bir çuvala uzandı ve içinden bir av yadigârı çıkardı. Ebben’in kafası yumurta kadar keldi, bu yüzden kafayı kulağından tutmuş sallıyordu kadın. “Cesurca öldü,” dedi.

“Ama öldü,” dedi Çıngıraklı, “siz de öleceksiniz.” Savaş baltasını aldı, başının üstünde çevirdi. İyi çelikten yapılmıştı, her iki kenarında da şeytani bir pırıltı vardı; Ebben silahlarını ihmal eden bir adam değildi. Diğer yabanıllar alaycı bağrışmalarla öne çıkarak Çıngıraklı’nın yanında toplandı. Birkaçı alay etmek Jon’u seçmişti. “Bu senin kurdun mu çocuk?” dedi sıska bir genç, gürzünü çıkarırken. “Güneş batmadan önce benim cübbem olacak.” Sıranın öbür tarafındaki bir başka mızrak karısı perişan haldeki kürklerini açıp beyaz ve ağır

göğüslerini gösterdi. “Bu bebek annesini mi istiyor? Gel de şunları biraz em evlat.” Köpekler de havlıyordu.

“Bizi utandırıp bir saçmalık yapmamızı sağlamaya çalışıyorlar.” Qhorin uzun uzun Jon’a baktı. “Aldığın emri unutma.”

“Kargaları kızartmamız gerekecek galiba,” diye bağırdı Çıngıraklı diğer sesleri bastırarak. “Tüylerini yolun!”

“Hayır!” diye bağırdı Jon yaycılar oklarını salamadan. “Teslim oluyoruz.”

“Piç kanının ödlek olduğuna dair uyarmışlardı beni,” dedi Qhorin soğuk bir sesle. “Görüyorum ki öyleymiş. Yeni efendilerine koş korkak.”

Yüzü kızararak Çıngıraklı’nın at sırtında beklediği bayıra indi Jon. Yabanıl, miğferindeki göz deliklerinden Jon’a baktı, “Özgür insanların korkaklara ihtiyacı yok,” dedi.

“O korkak değil.” Okçulardan biri koyun derisinden dikilmiş miğferini çıkarıp kızıl saçlarını salladı. “Bu, benim canımı bağışlayan Kışyarı piçi, bırakın yaşasın.”

Jon’un gözleri Ygritte’le buluştu. Tek kelime etmedi.

“Bırakın ölsün,” diye ısrar etti Çıngıraklı. “Kara karga hilekâr bir kuştur. Ona güvenmiyorum.”

Kartal, başlarının üstündeki kayada kanatlarını çırptı ve öfkeli bir çığlıkla havayı kesti.

“Kuş senden nefret ediyor Jon Kar,” dedi Ygritte. “Haklı, sen onu öldürmeden önce bir erkekti.”

“Bilmiyordum,” dedi Jon dürüstçe, geçitte katlettiği adamın yüzünü hatırlamaya çalışarak. “Mance’in beni alacağını söylemiştin.”

“Ve alacak,” dedi Ygritte.

“Mance burada değil,” dedi Çıngıraklı. “Ragwyle, deş şunu.”

Yaşlı mızrak karısı gözlerini kıstı, “Karga, özgür insanlara katılmak istiyorsa cesaretini göstersin ve dürüstlüğünü kanıtlasın,” dedi.

“Ne derseniz yaparım.” Kelimeler ağzından zor çıktı ama söyledi Jon.

Çıngıraklı kahkaha atarken kemik zırhı çıngırdıyordu. “O halde Yarımel’i öldür piç.”

“Sanki yapabilirmiş gibi,” dedi Qhorin. “Dön, Kar. Ve öl.”

Hemen sonra Qhorin'in kılıcı, Jon'un üstüne iniyordu. Jon darbeyi engellemek için Uzunpençe'yi kaldırmayı bir şekilde başardı. Darbenin şiddeti piç kılıcını neredeyse yere düşürüyordu, Jon geriye sendeledi. *Ne isterlerse istesinler geri adım atmamalısın.* Kılıcını iki eliyle kavradı, kendi darbesini indirecek kadar hızlı davranmıştı ama Qhorin onu alay eder bir rahatlıkla savuşturdu. Siyah pelerinleri uçuşurken öne ve arkaya hareket ettiler; gencin çabukluğu, Qhorin'in solak darbelerinin kuvvetine karşı. Yarımel'in uzunkılıcı aynı anda her yerdeydi sanki, önce bir yandan iniyordu, sonra diğer yandan, Jon'u istediği yere itiyordu, dengesini kaybettiriyordu. Jon kollarının uyuştuğunu hissediyordu.

Qhorin, Hayalet'in çenesi baldırına kenetlendiği arada bile ayakta durmayı başardı. Ama tam ona döndüğünde, açıklık oradaydı. Jon durum aldı ve kılıcını savurdu. Korucu geriye çekiliyordu ve bir an için Jon'un darbesi adama dokunmamış gibi göründü. Sonra, iri adamın boğazında, kırmızı gözyaşlarından bir sicim belirdi, yakut bir kolye kadar parlaktı, ardından kan fışkırdı ve Qhorin Yarımel düştü.

Hayalet'in burnu kıpkırmızıydı ama piç kılıcının sadece ucu lekelenmişti, yarım santimi. Jon, ulu kurdu çekti ve tek koluyla hayvanın boynuna sarıldı. Gözlerindeki ışık solmaya başlayan Qhorin, "...keskin," dedi kesik parmaklarını kaldırarak. Sonra eli düştü, gitmişti.

Biliyordu, diye düşündü Jon uyuşmuş gibi. *Benden ne isteyeceklerini biliyordu.* Samwell Tarly'yi düşündü sonra, Grenn'i, Efkârlı Edd'i, Kara Kale'deki Pyp'i ve Kurbağa'yı. Bran'ı, Rickon'u ve Robb'u kaybettiği gibi onları da mı kaybetmişti? O şimdi kimdi? Neydi?

"Kaldırın şunu." Kaba eller Jon'u ayağa kaldırdı. Jon direnmedi. "Bir adın var mı?"

Ygritte onun yerine cevap verdi. "Adı Jon Kar. Eddard Stark'ın kanından, Kışyarı'ndan."

Ragwyle güldü. "Kimin aklına gelirdi? Qhorin Yarımel küçük bir lordun darbesiyle öldü."

"Deşin şunu." Konuşan, hâlâ atının sırtında oturan Çıngıraklı'ydı. Kartal, adama doğru uçtu ve çığlık atarak kemik miğferin tepesine kondu.

“Teslim oldu,” diye hatırlattı Ygritte.

“Evet. Ve kardeşini katletti,” dedi paslı bir miğfer takmış kısa boylu bir adam.

Çıngıraklı yaklaştı, kemikler birbirine çarpıyordu. “Onun işini kurdu yaptı. Hile vardı. Yarımel’i ben öldürmeliydim.”

“Bunu yapmaya ne kadar hevesli olduğunu hepimiz gördük,” diye alay etti Ragwyle.

“O bir varg,” dedi Kemik Lordu, “ve bir karga. Ondan hoşlanmıyorum.”

“Bir varg olabilir,” dedi Ygritte, “ama bizi korkutmadı.” Diğerleri onaylar şekilde bağrıştılar. Çıngıraklı’nın, sararmış kafatasındaki göz deliklerinin arkasından bakan gözleri habisti ama isteksizce teslim oldu. *Bu insanlar gerçekten özgür,* diye düşündü Jon.

Qhorin Yarımel’i düştüğü yerde, çam iğnelerinden, çalılardan ve kırık dallardan hazırladıkları cenaze ateşinde yaktılar. Dallardan bazıları hâlâ yeşildi, ağır ağır ve duman çıkararak yanıyordu. Koyu mavi gökyüzüne kara sütunlar yükseliyordu. Çıngıraklı, kömürleşen kemikleri istedi daha sonra, diğerleri korucunun eşyaları için zar attı. Pelerinini Ygritte kazandı.

“Çığlık Geçidi’nden mi döneceğiz?” diye sordu Jon, kıza. O dağlarla tekrar yüzleşebileceğinden ya da atının o yoldan sağ çıkabileceğinden emin değildi.

“Hayır,” dedi kız. “Arkamızda hiçbir şey yok.” Jon’a bakışı hüzünlüydü. “Mance, Sütnehri’ne indi bile, Sur’a yürüyor.”

Bran

Gri karlar gibi düşüyordu küller.

Kuru çam iğnelerine ve kahverengi yapraklara basarak ormanın kenarına, çamların seyreldiği yere doğru yürüdü. Açık arazilerin ötesinde, alevlere karşı çırılçıplak duran büyük yapıları görebiliyordu. Kan ve yanık et kokan rüzgâr sıcak esiyordu. Koku öyle keskindi ki ağzından salya akmaya başlamıştı.

Ama bir koku onları kendine çekerken, diğer kokular uzak durmaları için uyarıyordu. Yükselen dumanı kokladı. *İnsanlar, çok fazla insan, atlar ve ateş, ateş, ateş.* Başka hiçbir koku bu kadar tehlikeli değildi, demirin sert ve soğuk kokusu bile; insan pençesinin ve sert derinin hülasası. Küller ve duman gözlerini bulanıklaştırıyordu. Kuyruğu bir ateş nehrinden vücut bulan, kanatlı ve kocaman bir yılan gördü gökyüzünde. Hırladı ama yılan gitmişti. Tepelerin arkasındaki yüksek alevler yıldızları yiyordu.

Ateş bütün gece boyunca çıtırdadı. Bir kez, ayağının altındaki toprağı sarsan bir gümbürtü ve çöküş sesi duydu. Köpekler havlayıp inledi, atlar dehşet dolu çığlıklar attı. Uluma sesleri geceyi titretti; insan sürüsünün ulumaları, korku dolu feryatlar ve vahşi haykırışlar, kahkahalar ve çığlıklar. Hiçbir canavar insanlar kadar gürültülü değildi. Kulaklarını dikip dinledi, kardeşi duyduğu her sese hırlıyordu. Çam kokulu rüzgâr, külleri ve közleri gökyüzüne savururken ağaçların altında yürüdüler. Alevler zamanla küçüldü ve sonunda yok oldu. O sabah güneş gri ve dumanlı doğdu.

Ancak o zaman ayrıldı ağaçlardan, ağır adımlarla araziyi geçti. Kardeşi onunla birlikte yürüdü, kanın ve ölümün kokusuna çekiliyordu. İnsanların ağaçlardan, otlardan ve çamurdan yaptığı inlerin arasında sessizce adım attılar. Pek çoğu yanmış ve pek çoğu yıkılmıştı; diğerleri eskiden olduğu gibi duruyordu. Ne canlı insan gördüler, ne de kokusunu aldılar. Kargalar bedenlerin üstünü örtmüştü, o ve kardeşi yanlarından geçerken çığlık atarak havalanıyorlardı. Vahşi köpekler onları gördüklerinde sessizce kenara çekiliyordu.

Büyük, gri uçurumların altında, bir at haykırarak ölüyordu, kırık bacağının üstüne kalkmaya çalışıyor, düştüğünde çığlıklar atıyordu. Kardeşi atın çevresinde döndü ve sonra boğazını parçaladı. At güçsüzce tekmeler atıp gözlerini yuvarladı. Leşe yaklaştığında kardeşi ona hırladı ve kulaklarını geri yatırdı, ön peçesiyle saldırıp bacağını ısırdı. Ölü atın yanında; otların, toprağın ve küllerin ortasında dövüştüler. Kardeşi sonunda kuyruğunu indirerek teslim oldu ve yana yuvarlandı. Atın boğazından bir ısırık daha aldı, doymuştu, kardeşinin yemesine izin verdi ve siyah kürkündeki kanı yaladı.

Kara yer onu kendine çekiyordu; bütün insanların kör olduğu fısıltılı ev. Soğuk parmakların ona dokunduğunu hissedebiliyordu. Taş kokusu burnundaydı. Çekime karşı koymaya çalıştı. Karanlığı sevmiyordu. O bir kurttu. Avcıydı, iz sürendi, katildi. O, kardeşleriyle birlikte derin ormanlara aitti, yıldızların altında özgürce koşmalıydı. Arka ayaklarının üstüne oturdu, başını kaldırdı ve uludu. *Gitmeyeceğim,* diye bağırdı. *Ben bir kurdum, gitmeyeceğim.* Ama karanlık koyulaştı, gözlerini ve burnunu doldurdu, kulaklarını tıkadı; ne görüyor, ne duyuyor, ne kokluyor, ne de kaçabiliyordu. Gri uçurumlar gitmişti, ölü at gitmişti, kardeşi gitmişti; her şey siyahtı, hareketsizdi, siyahtı, soğuktu, siyahtı, ölüydü, siyahtı...

“Bran,” diye fısıldadı bir ses hafifçe. *“Bran, geri dön. Şimdi geri dön, Bran, Bran...”*

Üçüncü gözünü kapadı ve diğer ikisini açtı, kör olanları. Bu karanlık yerde bütün insanlar kördü. Ama biri onu tutuyordu. Ona sarılan kolları, yakınındaki bedenin sıcaklığını hissediyordu. Hodor’un kendi kendine şarkı mırıldandığını duyabiliyordu, “Hodor, hodor, hodor.”

“Bran?” Bu Meera’nın sesiydi. “Çırpınıyordun, korkunç sesler çıkarıyordun. Ne gördün?”

“Kışyarı.” Dili ağzının içinde kalınlaşmış gibiydi, tuhaftı. *Bir gün geri döndüğümde konuşmayı unutmuş olacağım.* “Kışyarı’nı gördüm. Yanıyordu. At kokusu vardı ve çelik ve kan. Herkesi öldürdüler Meera.”

Kızın elini yüzünde hissetti, saçlarını geri itiyordu. “Ter içinde kaldın,” dedi Meera. “Su ister misin?”

“Su,” dedi. Meera dudaklarına bir matara götürdü ve Bran hızla içmeye

başladı. Su ağzının kenarlarından akıyordu. Geri döndüğünde çok susamış oluyordu hep. Ve aç. Ölü atı hatırladı, ağzındaki kan tadını, sabah havasına karışan yanık et kokusunu. “Ne kadar zaman oldu?”

“Üç gün,” dedi Jojen. Çocuk çok sessiz adımlarla gelmiş olmalıydı ya da hep oradaydı; bu kör ve karanlık dünyada bilemezdi Bran. “Senin için endişelendik.”

“Yaz’la birlikteydim,” dedi Bran.

“Çok uzun. Açlıktan öleceksin. Meera boğazına su damlattı, ağzına bal sürdük ama yeterli değil.”

“Yedim,” dedi Bran. “Bir geyik avladık ve onu çalmaya kalkışan bir ağaç kedisini kovaladık.” Kedi kahverengiydi, ulu kurtların yarısı kadardı ama cesurdu. Hayvanın miske benzer kokusunu ve bir meşe ağacının dalından onlara kükreyişini hatırladı.

“Kurt yedi,” dedi Jojen. “Sen değil. Dikkatli ol Bran. Kim olduğunu unutma.”

Bran kim olduğunu gayet iyi hatırlıyordu; Çocuk Bran, Kırık Bran. *Daha iyisi Canavar Bran.* Yaz rüyalarını, kurt rüyalarını görmek istemesinin şaşılacak bir yanı var mıydı? Ne zaman istese Yaz’a ulaşabiliyordu ve bir seferinde Hayalet’e bile ulaşmış, Jon’la konuşmuştu. Belki de sadece düşlemişti bunu. Jojen’in onu neden sürekli geri çağırdığını anlamıyordu. Oturur hale gelmek için kollarının gücünü kullandı. “Gördüklerimi Osha’ya anlatmalıyım. Burada mı? Nereye gitti?”

Yabanıl kadın cevap verdi. “Hiçbir yere lordum, karanlıkta yeterince sakarlık ettim.” Taşa sürünen ayak sesleri duydu, başını sese doğru çevirdi ama hiçbir şey görmedi. Kadını koklayabileceğini düşündü ama emin değildi. Hepsi birbirinin aynısı kokuyordu ve Bran’da Yaz’ın burnu yoktu, ayırt edemiyordu. “Dün gece bir kralın ayağına işedim,” diye devam etti Osha. “Belki de sabahtı kim bilir. Uyuyordum ama şimdi uyanığım.” Hepsi çok fazla uyuyordu, sadece Bran değil. Yapacak başka bir şey yoktu. Uyu, ye, tekrar uyu, bazen biraz konuşuyorlardı... ama çok değil ve sadece fısıltıyla, güvende olmak için. Hiç konuşmasalar Osha daha mutlu olurdu ama Rickon’u sessiz tutmak, Hodor’un kendi kendine, “Hodor, hodor, hodor,” diye mırıldanmasına engel olmak mümkün değildi.

“Osha,” dedi Bran, “Kışyarı’nı gördüm. Yanıyordu.” Sol tarafında Rickon’un

hafifçe nefes alıp verdiğini duyuyordu.

“Bir rüya,” dedi Osha.

“Bir kurt rüyası,” dedi Bran. “*Kokladım* da. Hiçbir şey ateş ya da kan gibi kokmaz.”

“Kimin kanı?”

“İnsanların, atların, köpeklerin, herkesin. Gidip bakmalıyız.”

“Bu cılız derimden başka derim yok,” dedi Osha. “O kalamar prensi beni yakalarsa derimi kamçıyla yüzer.”

Meera’nın eli karanlıkta Bran’ın elini buldu. “Korkuyorsan ben gelirim.”

Bran, deriyi yoklayan parmakları duydu, sonra çakmak taşına sürtülen çeliğin sesi geldi. Sonra bir daha. Bir kıvılcım çıktı, tutuştu. Osha hafifçe üfledi. Uzun ve solgun bir alev uyandı, parmaklarının ucunda yükselen bir kız gibi yukarı uzandı. Osha’nın yüzü alevin üstünde yüzüyordu. Kadın bir meşalenin başıyla aleve dokundu. Fitil, dünyayı turuncu bir parlaklıkla doldurarak yanmaya başladığında Bran gözlerini kısmak zorunda kaldı. Işık, Rickon’u uyandırmıştı; çocuk esneyerek oturdu.

Gölgeler hareket edince ölüler de uyanmış gibi göründü bir an. Lyanna ve Brandon, babaları Lord Rickard Stark, onun babası Lord Edwyle, Lord Willam ve kardeşi Zalim Artos, Lord Donnor, Lord Beron ve Lord Rodwell, tek gözlü Lord Jonnel, Lord Barth ve Lord Brandon, Ejderha Şövalyesi’yle dövüşen Lord Cregan. Ayaklarının dibindeki kurtlarıyla beraber taştan tahtlarında oturuyorlardı. Bedenlerindeki sıcaklık uçup gittiğinde geldikleri yerdi burası; burası ölülerin karanlık salonuydu, yaşayanların adımlamaktan korktuğu koridor.

Lord Eddard Stark’ı bekleyen boş lahdin ağzında, lordun granit benzerinin altında; ekmek, su ve kurutulmuş etten oluşan küçük hazinelerinin başında toplanmıştı altı kaçak. “Çok az kaldı,” diye mırıldandı Osha erzaklarına bakarken. “Bu yakınlarda yukarı çıkıp yiyecek çalmalıyım, yoksa Hodor’u yemek zorunda kalırız.”

“Hodor,” dedi Hodor kadına, sırıtarak.

“Yukarıda gündüz mü, gece mi acaba?” diye merak etti Osha. “Artık takip edemiyorum.”

“Gündüz,” dedi Bran, “ama duman yüzünden karanlık.”

“Lordum emin mi?”

Kırık vücudunu hiç kıpırdatmıyordu ama hareket edebiliyormuş gibi dışarı çıktı ve artık çift görüyordu. İşte; Meera, Jojen, Hodor ve meşaleyi tutan Osha oradaydı. Çift sıralı yüksek sütunlar ve onların arkasındaki ölü lordlar karanlığın içine doğru uzayıp gidiyordu... ama duman yüzünden grileşmiş Kışyarı’nı da görüyordu. Büyük meşe kapılar kömürleşmiş, devrilmişti. Açılır kapanır köprünün kalasları kırılmıştı; köprü bir zincir düğümün içine düşmüştü. Hendekte bedenler yüzüyordu. Cesetler karga adalarına dönüşmüştü.

“Eminim,” dedi Bran.

Osha bir an düşündü. “O zaman gidip bakacağım. Sizler yanımdan ayrılmayın. Meera, Bran’ın sepetini al.”

“Eve mi gidiyoruz?” diye sordu Rickon heyecanla. “Atımı istiyorum. Elmalı kek, yağ ve bal istiyorum. Tüylüköpek’i de. Tüylüköpek’in yanına mı gidiyoruz?”

“Evet,” diye söz verdi Bran, “ama sessiz olmalısın.”

Meera, sepeti Hodor’un sırtına bağladı ve işe yaramaz bacaklarını deliklere sokarak Bran’ın sepete girmesine yardım etti. Bran’ın karnında tuhaf bir his vardı. Onları yukarıda neyin beklediğini biliyordu ama korkusunu azaltmıyordu bu. Dönüp son bir kez babasına baktı, Lord Eddard’ın gözlerinde hüzün varmış gibi geldi Bran’a, gitmelerini istemiyordu sanki. *Mecburuz,* diye düşündü. *Vakit geldi.*

Osha’nın bir elinde uzun meşe mızrağı, diğer elinde meşale vardı. Sırtından çıplak bir kılıç sarkıyordu; Mikken’ın mührünü taşıyan son kılıçlardan biriydi. Lord Eddard’ın lahdi için dövmüştü onu, ruhu huzurlu olsun diye. Ama Mikken ölmüştü ve cephaneliğin kapısında demiradamlar vardı, iyi çeliğe karşı koymak zordu; bu mezar soygunculuğu demek olsa bile. Meera, Lord Rickard’ın kılıcını istemişti, ağırlığından şikâyetçiydi gerçi. Brandon adaşınınkini almıştı; hiç tanımadığı amcası için yapılan kılıcı. Bir dövüş sırasında pek faydalı olamayacağını biliyordu ama çeliğe dokunmak kendini iyi hissettiriyordu.

Ama bu bir oyundu sadece, Bran biliyordu.

Ayak sesleri karanlık mahzen mezarda yankılandı. Arkalarındaki gölgeler babasını yutarken, önlerindeki gölgeler diğer heykelleri göstermek için geri

çekiliyordu; önemsiz lordlar değildi bunlar, eski Kuzey Kralları'ydı. Alınlarında taştan taçlar vardı. Torrhen Stark, Diz Çöken Kral. Bahar Kralı Edwyn. Theon Stark, Aç Kurt. Yangın Brandon ve Gemici Brandon. Jorah ve Jonos. Habis Brandon. Ay Kralı Walton. Damat Edderion. Eyron. Tatlı Benjen. Acı Benjen. Kral Edrick Karsakal. Yüzleri sert ve güçlüydü. Bazıları gerçekten korkunç şeyler yapmıştı ama hepsi Stark'tı. Bran onların bütün hikâyelerini biliyordu. Mahzen mezardan hiçbir zaman korkmamıştı; bu mezar, evinin ve kendi varlığının bir parçasıydı. Bir gün kendisinin de burada yatacağını her zaman biliyordu.

Ama şimdi o kadar emin değildi. *Yukarı çıkarsam, aşağı geri dönebilecek miyim? Öldüğümde nereye gideceğim?*

"Bekleyin," dedi Osha, yeryüzüne çıkan ve daha eski kralların hâlâ karanlık tahtlarında oturduğu alt katlara inen sarmal merdivenlerin başına geldiğinde. Meşaleyi Meera'ya verdi. "Yukarı el yordamıyla çıkacağım." Bir süre kadının yumuşak ayak seslerini duydular ama sesler gittikçe azaldı ve sonunda tamamen yok oldu. "Hodor," dedi Hodor endişeyle.

Bran defalarca, karanlıkta saklanmaktan ne kadar nefret ettiğini, güneşi tekrar görmeyi ne çok istediğini, atını yağmurun ve rüzgârın üstüne sürmeyi nasıl özlediğini söylemişti kendine. Ama şimdi vakit gelmişti ve Bran korkuyordu. Karanlıkta kendini güvende hissediyordu; yüzünün önündeki kendi elini sen bile bulamıyorken, düşmanların da seni bulamayacağına inanmak kolaydı. Ve taş lordlar ona cesaret veriyordu. Onları göremediği zamanlarda bile orada olduklarını biliyordu Bran.

Tekrar bir ses duyduklarında aradan çok uzun vakit geçmiş gibiydi. Bran, Osha'ya bir şey olduğundan korkmaya başlamıştı. Rickon huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. "Eve *gitmek istiyorum!*" dedi bağırarak. Hodor başını oynatıp, "Hodor," dedi. Sonra yine ayak seslerini duydular, giderek yükseliyordu ses. Bir süre sonra Osha göründü. "Bir şey kapıyı tutuyor. Hareket ettiremiyorum."

"Hodor her şeyi hareket ettirebilir," dedi Bran.

Osha tartan gözlerle dev adama baktı. "Belki işe yarar. Gel o zaman."

Basamaklar dardı, tek sıra halinde tırmanmak zorundaydılar. Osha önden gitti. Hodor arkasındaydı, Bran kafasını tavana çarpmamak için başını iyice

aşağı eğdi. Meera meşaleyle onları takip ediyordu. En arkada Jojen vardı, Rickon'un elini tutuyordu. Döne döne tırmandılar, yukarı ve daha yukarı. Bran dumanın kokusunu alabildiğini düşündü, belki de sadece meşalenin kokusuydu.

Mahzen mezarın kapısı demir ağacından yapılmıştı. Eski ve ağırdı, yere doğru eğimliydi. Kapıya bir kerede sadece tek kişi yaklaşabilirdi. Osha vardığında bir kez daha açmayı denedi ama Bran kapının kımıldamadığını görüyordu. "Bırak Hodor denesin."

Önce, sıkışmaması için Bran'ı sepetten çıkarmak zorunda kaldılar. Osha ve Meera yer değiştirirken Meera basamağa, Bran'ın yanına çömeldi ve korumak istermiş gibi kolunu omzuna doladı. "Hodor, kapıyı aç," dedi Bran.

Dev adam iki elini birden kapının üstüne koydu ve homurdanarak itti. "Hodor?" Ahşabı yumrukladı ama kapı titremekten başka bir şey yapmadı. "Hodor."

"Sırtını kullan," dedi Bran. "Ve bacaklarını."

Hodor döndü, sırtını kapıya dayayıp itti. Tekrar. Tekrar. "Hodor!" Bir ayağını daha yüksek bir basamağa koydu, eğimli kapının altında iki büklümdü. Kaldırmayı denedi. Kapı bu defa çatırdadı. *"Hodor!"* Diğer ayağını da basamağa koydu, bacaklarını ayırdı, kapıya yüklendi, doğruldu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, sırtındaki ağırlığı yukarı itmeye çalışırken boynundaki bağlar dışarı fırlamıştı, Bran görüyordu. *"Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR!"* Dışarıdan mat bir gümbürtü geldi. Sonra kapı aniden bir parça yukarı kalktı ve Bran'ın yüzüne gün ışığı vurdu. Bir an için körleşti Bran. Hodor tekrar kapıya yüklendi ve yuvarlanan bir kayanın sesi duyuldu, yol açılmıştı. Osha mızrağını boşluktan geçirdi, ardından kendisi dışarı kaydı. Rickon, Osha'nın arkasından gitmek için Meera'nın bacaklarının arasından geçti. Hodor kapıyı ardına kadar itip yeryüzüne çıktı. Son birkaç basamakta Bran'ı Reedler taşımak zorunda kaldı.

Gökyüzü griydi, dumanlar döne döne gökyüzüne yükseliyordu. İlk Kule'nin gölgesinde durdular ya da ondan geriye kalanların gölgesinde. Kulenin bütün bir yanı göçmüştü, taşlar ve kırık gargoyleler avluya saçılmıştı. *Benim düştüğüm yere düşmüşler,* diye düşündü Bran yaratık heykellerini gördüğünde. Gargoylelerden bazıları öyle küçük parçalara ayrılmıştı ki Bran nasıl hayatta

kalabildiğini merak etti. Kargalar, devrilen taşların altında kalan bir cesedi gagalıyordu. Yüzüstü yatan adamın kim olduğunu söyleyemezdi Bran.

İlk Kule yüzyıllardır kullanılmıyordu ve şimdi her zamankinden fazla haraptı. Bütün katları ve kolonları yanmıştı. Yıkılan duvarların içinden odaları, hatta tuvaletleri görebiliyorlardı. Ama arkadaki yıkık kule ayaktaydı, eskiden olduğu kadar yanıktı. Jojen Reed duman yüzünden öksürüyordu. *"Beni eve götür!"* dedi Rickon talepkâr bir sesle. *"Eve gitmek istiyorum!"* Hodor ağır ağır yürüyerek çemberler çiziyordu. "Hodor," diye inledi hafifçe. Enkazın ve ölümün ortasında birbirlerine yanaştılar.

"Bir ejderhayı uyandırmaya yetecek kadar gürültü yaptık," dedi Osha, "ama kimse gelmedi. Kale yanmış, ölü, tıpkı Bran'ın rüyasında gördüğü gibi. En iyisi..." Arkalarından gelen bir ses Osha'yı susturdu. Osha aynı anda mızrağıyla birlikte arkaya döndü.

Kırık kulenin arkasından çıkan iki güçlü şekil yıkıntıların arasında ilerlemeye başladı. Rickon mutlulukla bağırdı, *"Tüylü!"* ve siyah ulu kurt zıplayarak Rickon'a doğru koştu. Yaz, daha ağır yaklaştı, başını Bran'ın koluna sürttü, yüzünü yaladı.

"Gitmeliyiz," dedi Jojen. "Bunca ölüm, Yaz ve Tüylüköpek'ten başka kurtlar da getirir ve hepsi dört ayaklı olmaz."

"Evet, yakında gideceğiz," diye onayladı Osha, "ama yiyeceğe ihtiyacımız var ve bütün bunların içinden sağ kurtulmuş insanlar olabilir. Birbirinizden ayrılmayın. Meera, kalkanını yukarıda tut ve arkamızı kolla."

Kalenin etrafını dolaşmak bütün sabahlarını aldı. Büyük granit duvarlar duruyordu, bazı yerleri kararmıştı ama bunun dışında hasarları yoktu. Fakat duvarların içi yıkımdan ve ölümden ibaretti. Büyük Salon'un kapıları kömürleşmişti ve için için yanıyordu. Salonun kirişleri çökmüş, bütün tavan yere inmişti. Cam bahçelerin yeşil ve sarı pencereleri parçalara ayrılmıştı. Ağaçlar, meyveler ve çiçekler sökülmüş, açıkta ölüme terk edilmişlerdi. Ahşap ve sazdan yapılmış ahırlardan geriye; küllerden, közlerden ve ölü atlardan başka bir şey kalmamıştı. Bran, Dansçı'yı düşündü, ağlamak istedi. Kütüphane Kulesi'nin arkasında dumanlı bir göl vardı, gölün içindeki çatlaktan kaynar su fışkırıyordu. Çan Kulesi'yle kuşluğu birbirine bağlayan köprü avluya düşmüştü. Üstat

Luwin’in küçük, yuvarlak kulesi de yoktu artık. Büyük Kule’nin zemin katındaki dar bir kiler penceresinden kızıl bir pırıltı görünüyordu ve ikinci bir yangın ambarlardan birini hâlâ yakıyordu.

Osha, tüten dumanların içinde ilerlerken hafifçe sesleniyordu ama kimse cevap vermiyordu. Bir cesetle uğraşan bir köpek gördüler ama hayvan, ulu kurtların kokusunu alınca hızla uzaklaştı; diğer köpekler barınakta katledilmişti. Üstadın kuzgunları cesetlerin bazılarına nezaket ziyaretinde bulunurken, kırık kulenin kargaları da diğer ölülerle ilgileniyordu. Bran Tıfıl Tym’i tanıdı; yüzünün yarısı bir baltayla biçilmiş olmasına rağmen. Leydi Catelyn’in küle dönmüş septinin önünde, kömürleşmiş bir ceset, simsiyah yumruklarını yüzünün önüne kaldırmış halde oturuyordu, kendisine yanaşmaya cesaret edecekleri yumruklamaya hazırlanmıştı sanki. “Eğer tanrılar adaletliyse,” dedi Osha öfkeli bir sesle, “bunu yapanları Ötekiler alır.”

“Bunu yapan Theon’du,” dedi Bran kederle.

“Hayır. Bak.” Osha mızrağının ucuyla avlunun karşısını gösterdi. “Bu, Theon’un demiradamlarından biri. Şuraya bak. Greyjoy’un savaş atı değil mi o? Bedenine ok saplanmış olan, siyah at, gördün mü?” Kaşlarını çatarak ölülerin arasında yürüdü. “İşte, Kara Lorren.” Adam öyle kötü bıçaklanıp kesilmişti ki, sakalı kahverengimsi bir kırmızıydı şimdi. “Yanında birkaç kişiyi götürmüş.” Osha başka bir ölüyü ayağıyla yuvarladı. “Üstünde arma var. Kıpkırmızı bir adam.”

“Dehşet Kalesi’nin derisi yüzülmüş adamı,” dedi Bran.

Yaz, uludu ve hızla koşmaya başladı.

“Tanrı korusu.” Meera Reed ulu kurdun arkasından koştu, kalkanı ve kurbağa mızrağı elindeydi. Diğerleri de devrik taşların ve dumanın arasından yürüyerek kızın peşine düştü. Hava, ağaçların altında daha tatlıydı. Korunun kenarındaki çam ağaçları kavrulmuştu ama içerilerdeki nemli toprak ve yeşil ağaçlar alevlerin üstesinden gelmişti. “Canlı ağaçlarda kudret vardır,” dedi Jojen Reed, Bran’ın aklından geçenleri biliyormuş gibi, “Ateş kadar şiddetli bir kudret.”

Büvet ağacının gölgesindeki siyah gölün kenarında, Üstat Luwin yüzüstü yatıyordu. Yerdeki ıslak yaprakların üstünde kan izleri vardı; üstat, ağaçların

arasından gölün kenarına kadar sürünmüştü. Yaz, yaşlı adamın yanında durdu, Bran önce üstadın öldüğünü düşündü ama Meera boğazına dokunduğunda adam inledi. “Hodor?” dedi Hodor kederle.

Luwin’i yavaşça sırtüstü döndürdüler. Gözleri ve saçları griydi, bir zamanlar cübbesi de griydi ama şimdi kan yüzünden daha koyuydular. “Bran,” dedi üstat hafifçe, Hodor’un sırtındaki çocuğu gördüğünde. “Ve Rickon.” Gülümsedi. “Tanrılar merhametli. Biliyordum...”

“Biliyor muydunuz?” diye sordu Bran şaşkınlıkla.

“Bacaklar, anlamıştım... kıyafetler üstüne olmuştu ama bacak kasları... zavallı çocuk...” Öksürdü, ağzından kan geldi. “Yok oldunuz... ormanda... ama nasıl?”

“Hiç gitmedik,” dedi Bran. “Aslında sadece ormanın kenarına kadar gittik ve aynı yoldan geri döndük. Kurtları iz bırakmaları için gönderdim, biz babamın lahdinde saklandık.”

“Mahzen mezar,” diye kıkırdadı Luwin, dudağının kenarında kan köpürdü. Hareket etmeye çalıştığında acıyla inledi.

Bran’ın gözleri yaşlarla doldu. Bir insan yaralandığında onu üstada götürürdün ama üstadın yaraladığında ne yapabilirdin ki?

“Onu taşımak için bir sedye yapmamız gerek,” dedi Osha.

“İşe yaramaz,” dedi Luwin. “Ben ölüyorum kadın.”

“Ölemezsin,” dedi Rickon öfkeyle. *“Hayır ölemezsin.”* Rickon’un yanındaki Tüylüköpek dişlerini gösterip hırladı.

Üstat gülümsedi. “Sessiz ol çocuk. Ben senden çok yaşlıyım, istediğim gibi... ölebilirim.”

“Hodor, aşağı,” dedi Bran. Hodor üstadın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

“Dinle,” dedi üstat, Osha’ya. “Prensler... Robb’un veliahtları... birlikte... olmamalı... anladın mı?”

Yabanıl kadın mızrağına yaslandı. “Evet. Ayrı yerlerde olmaları daha güvenli. Ama onları nereye götüreceğim? Cerwynler’e götürebileceğimi düşünmüştüm.”

Üstat Luwin başını iki yana salladı, bu çabanın adama neye mal olduğu kolayca anlaşılıyordu. “Cerwyn’in oğlu öldü. Sör Rodrik, Leobald Tallhart,

Leydi Hornwood... hepsi katledildi. Derinorman düştü, Moat Cailin de. Yakında Torrhen Kalesi de düşer. Demiradamlar, Taşlı Kıyı'da. Bolton'ın piçi doğuda."

"O zaman nereye?"

"Beyaz Liman... Umberlar... bilmiyorum... savaş her yerde... komşular birbirlerine karşı savaşıyor ve kış geliyor... bu saçmalık, kara ve çılgın bir saçmalık..." Üstat Luwin uzandı ve Bran'ın kolunu tuttu. Yaşlı adamın parmakları umutsuz bir güçle kapandı. "Şimdi güçlü olmalısın. *Güçlü.*"

"Olacağım," dedi Bran ama zordu. *Sör Rodrik öldürülmüş, Üstat Luwin ölüyor, herkes, herkes...*

"Güzel," dedi üstat. "İyi bir çocuksun... babanın oğlusun Bran. Şimdi gidin."

Osha, büvet ağacına ve solgun gövdesine oyulmuş kırmızı yüze baktı. "Ve seni tanrılara mı bırakalım?"

"Su..." Üstat yutkundu. "Biraz su istiyorum... bir iyilik daha. Eğer yaparsan..."

"Tamam," dedi Osha, Meera'ya döndü. "Çocukları götür."

Jojen ve Meera, Rickon'u aralarına alıp korunun dışına doğru yürümeye başladılar. Hodor onları takip etti. Ağaçların arasından geçerlerken dallar Bran'ın yüzüne çarpıyordu, yapraklar gözyaşlarını sildi. Osha birkaç dakika sonra avluda onlara katıldı. Üstat Luwin'le ilgili hiçbir şey söylemedi. "Hodor, Bran'la kalmalı; onun bacakları olmalı," dedi yabanıl kadın sertçe. "Rickon'u ben alacağım."

"Biz Bran'la gideceğiz," dedi Jojen Reed.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Osha. "Sanırım Doğu Kapısı'nı deneyeceğim ve Kral Yolu'nu takip edeceğim."

"Biz Avcı Kapısı'ndan çıkacağız," dedi Meera.

"Hodor," dedi Hodor.

Önce mutfaklarda durdular. Osha, hâlâ yenebilecek durumda olan yanık ekmek somunları ve hatta kızarmış bir ördek buldu, bulduklarını ikiye ayırdı. Meera bir çömlek bal ve bir çuval elmayı topraktan çıkardı. Avluda vedalaştılar. Rickon hıçkırarak Hodor'un bacağına yapıştı; Osha mızrağının sapıyla çocuğa vurmak zorunda kaldı. Rickon, ancak o zaman, aceleyle kadını takip etmeye başladı. Tüylüköpek peşlerinden gidiyordu. Ulu kurdun kuyruğunun, Kırık

Kule'nin arkasında kayboluşu, Bran'ın onlara dair gördüğü son şeydi.

Avcı Kapısı denen demirden yapılma yivli kapı, ısı yüzünden öyle kötü bükülmüştü ki otuz santimden daha yukarı kalkmıyordu. Kapının kazıklarının arasından sürünerek, teker teker dışarı çıktılar.

"Bozsu Gözcüsü'ne, Lord babanıza mı gideceğiz?" diye sordu Bran duvarların arasındaki köprüden geçerlerken.

Meera sorunun cevabı için kardeşine baktı. "Bizim yolumuz kuzeyde," dedi Jojen.

Bran, tanrı korusunun kenarında, bütün hayatı demek olan kaleye son bir kez bakmak için sepetinde döndü. Duman demetleri, gri gökyüzüne yükseliyordu hâlâ ama soğuk bir sonbahar akşamında Kışyarı'nın bacalarından tütenden fazlası değildi. Okçu pencereleri isle kararmıştı. Perde duvarın orasında burasında eksik korkuluklar ve çatlaklar vardı ama bu mesafeden önemsiz görünüyorlardı. Duvarların ötesinde, kalelerin ve kulelerin tepeleri asırlardır durdukları gibi duruyorlardı; kalenin yakıldığını, yağmalandığını anlamak zordu. *Taşlar güçlü,* dedi Bran kendine, *ağaçların kökleri çok derine iniyor ve Kış Kralları yeraltında tahtlarında oturuyor.* Bunlar var olduğu sürece Kışyarı var olacaktı. Ölmemişti, sadece kırıktı. *Benim gibi*, diye düşündü Bran. *Ben de ölmedim.*

Ekler

Krallar ve Maiyetleri

Demir Taht’taki Kral

JOFFREY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, on üç yaşında, Kral I. Robert Baratheon’ın ve Lannister Hanedanı’ndan Kraliçe Cersei’nin büyük oğulları,

— annesi, KRALİÇE CERSEI, Vekil Kraliçe ve Diyar’ın Koruyucusu,

— kız kardeşi, PRENSES MYRCELLA, dokuz yaşında,

— erkek kardeşi, PRENS TOMMEN, sekiz yaşında, Demir Taht’ın veliahtı,

— amcaları:

  — STANNIS BARATHEON, Ejderha Kayası Lordu, kendini Kral I. Stannis ilan etti,

  — RENLY BARATHEON, Fırtına Burnu Lordu, kendini Kral I. Renly ilan etti,

— dayıları:

  — SÖR JAIME LANNISTER, Kral Katili, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Nehirova’da tutsak,

  — TYRION LANNISTER, vekil Kral Eli,

    — Tyrion’ın yaveri, PODRICK PAYNE,

    — Tyrion’ın muhafızları ve yeminli kılıçları:

      — BRONN, paralı asker, saçları ve kalbi kara,

      — DOLF OĞLU SHAGGA, Taş Kargalar’dan,

      — TIMETT OĞLU TIMETT, Yanık Adamlar’dan,

      — CHEYK KIZI CHELLA, Kara Kulaklar’dan,

      — CALOR OĞLU CRAWN, Ay Kardeşleri’nden,

    — Tyrion’ın metresi, SHAE, kamp takipçisi, on sekiz yaşında,

— küçük konseyi:

  — YÜCE ÜSTAT PYCELLE,

  — LORD PETYR BAELISH, nam-ı diğer SERÇEPARMAK, hazine başı,

  — LORD JANOS SLYNT, Kral Toprakları Şehir Muhafızları

Kumandanı (“altın pelerinliler”)

— VARYS, hadım, nam-ı diğer ÖRÜMCEK, muhbir başı,

— Kral Muhafızları:

— SÖR JAIME LANNISTER, nam-ı diğer Kral Katili, Lord Kumandan, Nehirova’da tutsak,

— SANDOR CLEGANE, nam-ı diğer TAZI,

— SÖR BOROS BLOUNT,

— SÖR MERYN TRANT,

— SÖR ARYS OAKHEART,

— SÖR PRESTON GREENFIELD,

— SÖR MANDON MOORE,

— maiyeti ve hizmetkârları:

— SÖR ILYN PAYNE, Kral Adaleti, cellat,

— VYLARR, Lannister muhafızlarının kumandanı, (“kırmızı pelerinliler”),

— SÖR LANCEL LANNISTER, Kral Robert’ın eski yaveri, yakın zamanda şövalye ilan edildi,

— TYREK LANNISTER, Kral Robert’ın eski yaveri,

— SÖR ARON SANTAGAR, silah ustası,

— SÖR BALON SWANN, Taşmiğfer’den Lord Gulian Swann’ın ikinci oğlu,

— LEYDİ ERMESANDE HAYFORD, bebek,

— SÖR DONTOS HOLLARD, nam-ı diğer KIRMIZI, ayyaş,

— JALABHAR XHO, Yaz Adaları’ndan, sürgün bir prens,

— AY OĞLAN, saray soytarısı,

— LEYDİ TANDA STOKEWORTH,

— FALYSE, büyük kızı,

— LOLLYS, küçük kızı, otuz üç yaşında bir bakire,

— LORD GYLES ROSBY,

— SÖR HORAS REDWYNE ve ikiz kardeşi SÖR HOBBER REDWYNE, Arbor Lordu’nun oğulları,

— Kral Toprakları ahalisi:

— Şehir Muhafızları (“altın pelerinliler”):
— JANOS SLYNT, Harrenhal Lordu, Lord Kumandan,
— MORROS, büyük oğlu ve vârisi,
— ALLAR DEEM, Slynt’in baş çavuşu,
— SÖR JACELYN BYWATER, nam-ı diğer DEMİR YUMRUK, Nehir Kapısı Kumandanı,
— ALEV KEHANETÇİSİ HALLYNE, Simyacılar Loncası’ndan bir Bilge,
— CHATAYA, pahalı bir genelevin sahibesi,
— ALAYAYA, DANCY, MAREI, kızlarından bazıları,
— TOBHO MOTT, zırh ustası
— SALLOREON, zırh ustası,
— DEMİRGÖBEK, demirci,
— LOTHAR BRUNE, hürsüvari,
— SÖR OSMUND KARAKAZAN, kötü şöhretli, vasıfsız bir şövalye,
— OSFRYD ve OSNEY KARAKAZAN, kardeşleri,
— SYMON GÜMÜŞDİL, şarkıcı.

Kral Joffrey’nin sancağında Baratheonlar’ın altın zemin üstündeki siyah, taçlı erkek geyiği ve Lannisterlar’ın kırmızı zemin üstündeki altın aslanı vardır; dövüşürler.

Dar Deniz’deki Kral

STANNIS BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Kral Robert’ın büyük erkek kardeşi, eski Ejderha Kayası Lordu, Lord Steffon Baratheon’ın ve Estermont Hanedanı’ndan Leydi Cassana’nın ikinci oğulları,
— karısı, Florent Hanedanı’ndan LEYDİ SELYSE,
— SHIREEN, tek çocukları, on yaşında, kız,
— dayısı ve kuzeni:
— SÖR LOMAS ESTERMONT, dayısı,
— oğlu, SÖR ANDREW ESTERMONT, kuzeni,
— konseyi ve hizmetkârları:
— ÜSTAT CRESSEN, şifacı ve danışman, yaşlı bir adam,
— ÜSTAT PYLOS, Üstat Cressen’in genç halefi,
— RAHİP BARRE,
— SÖR AXELL FLORENT, Ejderha Kayası’nın kale kumandanı, Kraliçe Selyse’nin amcası,
— YAMALI YÜZ, yarım akıllı bir soytarı,
— ASSHAI’DEN LEYDİ MELISANDRE, nam-ı diğer KIRMIZI KADIN, Ateşin Kalbi R’hllor’un rahibesi,
— SÖR DAVOS SEAWORTH, nam-ı diğer SOĞAN ŞÖVALYESİ ve bazen KISAEL, eski kaçakçı, *Kara Hayat*’ın kaptanı,
— karısı, MARYA, bir marangozun kızı,
— yedi oğlu:
— DALE, *Hortlak*’ın kaptanı,
— ALLARD, *Leydi Marya*’nın kaptanı,
— MATTHOS, *Kara Hayat*’ın ikinci kaptanı,
— MARIC, *Hiddet*’in kürekçi başı,
— DEVAN, Kral Stannis’in yaveri,
— STANNIS, dokuz yaşında,
— STEFFON, altı yaşında,

— BRYEN FARRING, Kral Stannis’in yaveri,
— lord sancak beyleri ve yeminli kılıçları:
— ARDRIAN CELTIGAR, Pençe Adası Lordu, yaşlı bir adam,
— MONFORD VELARYON, Dalgalar Lordu ve Akıntıtaşı Efendisi,
— DURAM BAR EMMON, Keskinburun Lordu, on dört yaşında,
— GUNCER SUNGLASS, Tatlıliman Seleni Lordu,
— SÖR HUBARD RAMBTON,
— SALLADHOR SAAN, Özgür Şehir Lys’ten, Dar Deniz Prensi,
— MYRLİ MOROSH, paralı amiral.

Kral Stannis’in sancağında Işık Tanrısı’nın alevli kalbi vardır; parlak sarı zemin üstünde, turuncu alevlerle çevrelenmiş kırmızı bir kalp. Kalbin içine Baratheon Hanedanı’nın taçlı siyah erkek geyiği resmedilmiştir.

Yüksek Bahçe’deki Kral

RENLY BARATHEON, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kral, Kral Robert’ın küçük erkek kardeşi, eski Fırtına Burnu Lordu, Lord Steffon Baratheon’ın ve Estermont Hanedanı’ndan Leydi Cassana’nın üçüncü oğulları,

— yeni karısı, Tyrell Hanedanı’ndan LEYDİ MARGAERY, on beş yaşında,

— dayısı ve kuzenleri:

- — SÖR ELDON ESTERMONT, dayısı,
  - — Sör Eldon’ın oğlu, SÖR AEMON ESTERMONT, kuzeni,
    - — Sör Aemon’ın oğlu, SÖR ALYN ESTERMONT,

— lord sancak beyleri:

- — MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu ve Kral Eli,
- — RANDYLL TARLY, Boynuz Tepe Lordu,
- — MATHIS ROWAN, Altınbahçe Lordu,
- — BRYCE CARON, Hudutlar Lordu,
- — SHYRA ERROL, Haystack Kalesi Leydisi,
- — ARWYN OAKHEART, Eski Meşe Leydisi,
- — ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,
- — TARTHLI LORD SELWYN, nam-ı diğer AKŞAMYILDIZI,
- — LEYTON HIGHTOWER, Eski Şehir Sözcüsü, Liman Lordu,
- — LORD STEFFON VARNER,

— Gökkuşağı Muhafızları:

- — SÖR LORAS TYRELL, Çiçek Şövalyesi, Lord Kumandan,
- — LORD BRYCE CARON, Turuncu,
- — SÖR GUYARD MORRIGEN, Yeşil,
- — SÖR PARMEN CRANE, Mor,
- — SÖR ROBAR ROYCE, Kırmızı,
- — SÖR EMMON CUY, Sarı,
- — TARTHLI BRIENNE, Mavi, nam-ı diğer BRIENNE GÜZELLİK,

Lord Selwyn Akşamyıldızı’nın kızı,
— şövalyeleri ve yeminli kılıçları:
— SÖR CORTNAY PENROSE, Fırtına Burnu’nun kale kumandanı,
— Sör Cortnay’in muhafızı, EDRIC FIRTINA, Kral Robert’ın,
Florent Hanedanı’ndan Leydi Delena’dan doğma gayrimeşru oğlu,
— maiyeti:
— SÖR DONNEL SWANN, Taşmiğfer vârisi,
— SÖR JON FOSSOWAY, Fossowayler’in yeşil elmasından,
— SÖR BRYAN FOSSOWAY, SÖR TANTON FOSSOWAY VE SÖR EDWYD FOSSOWAY, Fossowayler’in kırmızı elmasından,
— YEŞİLHAVUZLAR’dan SÖR COLEN
— SÖR MARK MULLENDORE,
— KIRMIZI RONNET, Akbaba Tüneği Şövalyesi,
— ÜSTAT JURNE, danışman, şifacı, hoca.

Kral Renly’nin sancağında, Fırtına Burnu’ndan Baratheon Hanedanı’nın altın zemin üstünde taçlı siyah erkek geyiği vardır. Aynı sancağı ağabeyi Kral Robert da dalgalandırmıştır.

Kuzey’deki Kral

ROBB STARK, Kışyarı Lordu ve Kuzey Kralı, Kışyarı Lordu Eddard Stark’ın ve Tully Hanedanı’ndan Leydi Catelyn’in ilk oğulları, on beş yaşında,

— ulu kurdu, BOZ RÜZGÂR,

— annesi, Tully Hanedanı’ndan LEYDİ CATELYN,

— kardeşleri:

— PRENSES SANSA, on iki yaşında,

— Sansa’nın ulu kurdu {LEYDİ}, Darry Kalesi’nde öldürüldü,

— PRENSES ARYA, on yaşında,

— Arya’nın ulu kurdu NYMERIA, bir yıldır kayıp,

— PRENS BRANDON, kısaca Bran olarak anılır, Kışyarı ve Kuzey veliahtı, sekiz yaşında

— Bran’ın ulu kurdu, YAZ,

— PRENS RICKON, dört yaşında,

— Rickon’un ulu kurdu, TÜYLÜKÖPEK,

— üvey kardeşi, JON KAR, on beş yaşında, gayrimeşru, Gece Nöbetçileri’nin adamı,

— amcaları, dayısı ve teyzesi:

— {BRANDON STARK}, amcası, Lord Eddard’ın ağabeyi, Kral II. Aerys Targaryen’ın emriyle öldürüldü,

— BENJEN STARK, amcası, Lord Eddard’ın kardeşi, Gece Nöbetçileri’nin adamı, Sur’un ötesinde kayboldu,

— LYSA ARRYN, teyzesi, Leydi Catelyn’in kardeşi, {Lord Arryn}’in dul karısı, Kartal Yuvası Leydisi,

— SÖR EDMURE TULLY, dayısı, Leydi Catelyn’in kardeşi, Nehirova vârisi,

— SÖR BRYNDEN TULLY, nam-ı diğer KARABALIK, Leydi Catelyn’in amcası,

— yeminli kılıçları ve savaş arkadaşları:
— THEON GREYJOY, Lord Eddard'ın vesayetinde, Pyke ve Demir Adaları'nın vârisi,
— HALLIS MOLLEN, Kışyarı'nın muhafız başı:
— JACKS, QUENT, SHADD, Mollen'in komutasındaki muhafızlar,
— SÖR WENDEL MANDERLY, Beyaz Liman Lordu'nun ikinci oğlu,
— PATREK MALLISTER, Denizgözcüsü vârisi,
— DACEY MORMONT, Leydi Maege'in büyük kızı, Ayı Adası vârisi,
— JON UMBER, nam-ı diğer KÜÇÜKJON,
— ROBIN FLINT, SÖR PERWYN FREY, LUCAS BLACKWOOD,
— yaveri, OLYVAR FREY, on sekiz yaşında,
— Nehirova'daki maiyeti:
— ÜSTAT VYMAN, danışman, şifacı, hoca,
— SÖR DESMOND GRELL, silah ustası,
— SÖR ROBIN RYGER, muhafız başı,
— UTHERYDES WAYN, Nehirova kâhyası,
— KAFİYECİ RYMUND, şarkıcı,
— Kışyarı'ndaki maiyeti:
— ÜSTAT LUWIN, danışman, şifacı, hoca,
— SÖR RODRIK CASSEL, silah ustası,
— BETH, küçük kızı,
— WALDER FREY, nam-ı diğer BÜYÜK WALDER, Leydi Catelyn'in vesayetinde, sekiz yaşında,
— WALDER FREY, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, Leydi Catelyn'in vesayetinde, sekiz yaşında,
— RAHİP CHAYLE, kale septinin ve kütüphanesinin sorumlusu,
— JOSETH, seyis başı,
— BANDY ve SHYRA, ikiz kızları,
— FARLEN, barınak başı,
— PALLA, barınakta çalışan bir kız,
— YAŞLI DADI, hikâye anlatıcı, eski sütanne, çok yaşlı,
— HODOR, büyük-büyük torunu, yarım akıllı bir seyis,

— GAGE, aşçı,
— ŞALGAM, bulaşıkçı kız, hizmetçi,
— OSHA, Kurt Ormanı'nda yakalanan bir yabanıl kadın, mutfakta köle,
— MIKKEN, demirci ve zırh ustası,
— SAMANKAFA, ŞAKACI, TIFIL TYM, BİRAGÖBEK, muhafızlar,
— CALON ve TOM, muhafızların çocukları,
— lord sancak beyleri ve kumandanları:
— (Robb'la birlikte Nehirova'da olanlar)
— JON UMBER, nam-ı diğer İRİJON,
— RICKARD KARSTARK, Karhold Lordu,
— GALBART GLOVER, Derinorman Kalesi'nden,
— MAEGE MORMONT, Ayı Adası Leydisi,
— SÖR STEVRON FREY, Lord Walder Frey'in en büyük oğlu ve İkizler vârisi,
— Sör Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN FREY,
— Sör Ryman'ın oğlu, KARA WALDER FREY,
— MARTIN NEHİR, Lord Walder Frey'in gayrimeşru oğlu,
— (Roose Bolton'ın ordusuyla birlikte İkizler'de olanlar)
— ROOSE BOLTON, Dehşet Kalesi Lordu, kuzey ordusunun büyük bölümünü komuta ediyor,
— ROBETT GLOVER, Derin Orman Kalesi'nden,
— WALDER FREY, Geçit Lordu,
— SÖR HELMAN TALLHART, Torrhen Kalesi'nden,
— SÖR AENYS FREY,
— (Lord Tywin tarafından esir alınanlar)
— LORD MEDGER CERWYN,
— HARRION KARSTARK, Lord Rickard'ın sağ kalan tek oğlu,
— SÖRYMLIS MANDERLY, Beyaz Liman vârisi,
— SÖR JARED FREY, SÖR HOSTEEN FREY, SÖR DANWELL FREY ve piç kardeşleri RONEL NEHİR,
— (arazide ya da kalelerinde olanlar)

— LYMAN DARRY, erkek çocuk, sekiz yaşında,
— SHELLA WHENT, Harrenhal Leydisi, Lord Tywin Lannister tarafından kalesinden çıkarıldı,
— JASON MALLISTER, Denizgözcüsü Lordu,
— JONOS BRACKEN, Taş Çit Lordu,
— TYTOS BLACKWOOD, Kuzgunağaç Kalesi Lordu,
— LORD KARYL VANCE,
— SÖR MARQ PIPER,
— SÖR HALMON PAEGE,
— kuzeydeki sancak beyleri ve kale kumandanları:
— WYMAN MANDERLY, Beyaz Liman Lordu,
— HOWLAND REED, Bozsu Gözcüsü'nden, adalı,
— Howland'ın kızı MEERA, on beş yaşında,
— Howland'ın oğlu JOJEN, on üç yaşında,
— LEYDİ DONELLA HORNWOOD, dul, yaslı bir anne,
— CLEY CERWYN, Lord Medger'ın vârisi, erkek çocuk, on dört yaşında,
— LEOBALD TALLHART, Sör Helman'ın kardeşi, Torrhen Kalesi'nin kale kumandanı,
— Leobald'ın karısı, Hornwood Hanedanı'ndan BERENA,
— Leobald'ın oğlu, BRANDON, on dört yaşında,
— Leobald'ın oğlu, BEREN, on yaşında,
— Sör Helman'ın oğlu, BENFRED, Torrhen Kalesi vârisi,
— Sör Helman'ın kızı, EDDARA, dokuz yaşında,
— LEYDİ SYBELLE, Robett Glover'ın karısı, kocasının yokluğunda Derinorman Kalesi'ni yönetiyor,
— Robett'in oğlu, GAWEN, üç yaşında, Derinorman vârisi,
— Robett'in kızı, ERENA, bebek, bir yaşında,
— LARENCE KAR, Lord Hornwood'un gayrimeşru oğlu, Galbart Glover'ın vesayetinde, on iki yaşında,
— MORS KARGAYEMİ ve HOTHER FAHİŞEFELAKETİ, Umber Hanedanı'ndan, İri Jon'un amcaları,

— LEYDİ LYESSA FLINT, Robin’in annesi,
— ONDREW LOCKE, Eskikale Lordu, yaşlı bir adam.

Kuzey Kralı’nın sancağı binlerce yıldır hep aynı kalmıştır: Kışyarı Starkları’nın buz beyazı zemin üstünde koşan gri ulu kurdu.

Denizin Karşısındaki Kraliçe

DAENERYS TARGARYEN, nam-ı diğer Daenerys Fırtınadadoğan, Ateş Geçirmez, Ejderhaların Anası, Dothrak Khaleesi'si, Hanedanından Bu İsimle Anılan İlk Kraliçe, Kral II. Targaryen'ın ve karısı/kardeşi Kraliçe Rhaella'nın sağ kalan tek çocuğu, dul, on dört yaşında,

— yeni doğan ejderhaları, DROGON, VISERION, RHAEGAL,

— ağabeyleri:

  — {RHAEGAR}, Ejderha Kayası Prensi ve Demir Taht'ın veliahtı, Üç Dişli Mızrak'ta Kral Robert tarafından katledildi,

    — {RHAENYS}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma kızı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

    — {AEGON}, Rhaegar'ın, Dornelu Elia'dan doğma oğlu, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,

  — {VISERYS}, Kendine Kral Viserys derdi, Hanedanından Bu İsimle Anılan Üçüncü Kral, nam-ı diğer Yalvaran Kral, Vaes Dothrak'ta, Khal Drogo'nun eliyle katledildi,

— kocası, {DROGO}, Dothrak Khal'ı, iyileşmeyen yarası yüzünden öldü,

  — {RHAEGO}, Daenerys'in ve Khal Drogo'nun ölü doğan oğulları, ana rahminde, Mirri Maz Duur tarafından katledildi,

— Kraliçe Muhafızları:

  — SÖR JORAH MORMONT, sürgündeki şövalye, eski Ayı Adası Lordu,

  — JHOGO, ko ve kansüvarisi, kamçı,

  — AGGO, ko ve kansüvarisi, yay,

  — RAKHARO, ko ve kansüvarisi, arakh,

— hizmetçileri,

  — IRRI, Dothraklı bir kız,

  — JHIQUI, Dothraklı bir kız,

  — DOREAH, Lysli bir köle, eski fahişe,

— üç takipçisi,
— XARO XHOAN DAXOS, Qarthlı bir tacir prens,
— PYAT PREE, Qarthlı bir büyücü,
— QUAITHE, Asshai'den maskeli bir gölge bağcısı,
— ILLYRIO MOPATIS, Özgür Şehir Pentos'tan bir yargıç. Daenerys'in Khal Drogo'yla evliliğini ayarladı ve Viserys'i Demir Taht'a oturtmak için komplo düzenledi.

Targaryenlar'ın sancağı; Yedi Krallık'ı fetheden, hanedanı kuran ve mağlup düşmanlarının kılıcından Demir Taht'ı yaptıran Fatih Aegon'ın sancağıdır: Siyah zemin üstünde üç başlı kırmızı bir ejderha.

Büyük ve Küçük Diğer Hanedanlar

Arryn Hanedanı

Arryn Hanedanı, savaşın başlangıcında, savaş halindeki iddia sahiplerinin hiçbirinin müttefiki olmadı. Kuvvetini, Kartal Yuvası'nı ve Arryn Vadisi'ni korumak üzere geride tuttu.

Arryn Hanedanı'nın arması, gök mavisi zemin üstünde ay ve şahindir. Arryn Hanedanı'nın sözü: *Onur Kadar Yüksek.*

ROBERT ARRYN, Kartal Yuvası Lordu, Vadi'nin Savunucusu, sekiz yaşında, hasta bir çocuk,
— annesi, Tully Hanedanı'ndan LEYDİ LYSA, merhum Kral Eli {Lord Jon Arryn}'ın üçüncü karısı ve dulu, Leydi Catelyn'in kardeşi,
— maiyeti:
— ÜSTAT COLEMON, danışman, şifacı ve hoca,
— SÖR BELMORE, baş muhafız,
— LORD NESTOR ROYCE, Vadi Baş Vekilharcı,
— Lord Nestor'ın oğlu, SÖR ALBAR,
— MYA TAŞ, hizmetindeki gayrimeşru bir kız çocuğu, Kral Robert'ın kızı,
— MORD, zalim bir zindancı,
— MARILLION, genç bir şarkıcı,
— lord sancak beyleri, talipleri ve hizmetkârları:
— LORD YOHN ROYCE, nam-ı diğer BRONZ YOHN,
— Lord Yohn'un büyük oğlu, SÖR ANDAR,
— Lord Yohn'un ikinci oğlu, SÖR ROBAR, Kral Renly'nin hizmetinde, Gökkuşağı Muhafızları'nın Kırmızı Robar'ı,
— Lord Yohn'un küçük oğlu, {SÖR WAYMAR}, Gece Nöbetçileri'nin adamı, Sur'un ötesinde kayboldu,
— LORD NESTOR ROYCE, Lord Yohn'un kardeşi, Vadi Baş Vekilharcı,
— Lord Nestor'ın oğlu ve vârisi, SÖR ALBAR,

— Lord Nestor’ın kızı, MYRANDA,

— SÖR LYN CORBRAY, Leydi Lysa’nın talibi,

— MYCHEL REDFORT, yaveri,

— LEYDİ ANYA WAYNWOOD,

— Leydi Anya’nın büyük oğlu ve vârisi, SÖR MORTON, Leydi Lysa’nın talibi,

— Leydi Anya’nın ikinci oğlu, SÖR DONNEL, Kapı Şövalyesi,

— EON HUNTER, Uzunyay Kalesi Lordu, yaşlı bir adam, Leydi Lysa’nın talibi.

Florent Hanedanı

Parlaksu Kalesi'nin Florentler'i, Yüksek Bahçe'nin yeminli sancak beyleridir ve Tyrellller'i takip ederek Kral Renly'nin tarafında yer almışlardır. Bununla birlikte, Stannis'in kraliçesi Selyse bir Florent'tir ve kraliçenin amcası Ejderha Kayası'nın kale kumandanıdır. Bu münasebetle Florentler'in bir ayağı da diğer karargâhtadır.

Florent Hanedanı'nın arması, bir çiçek çemberinin içindeki tilki başıdır.

ALESTER FLORENT, Parlaksu Kalesi Lordu,
— karısı, Crane Hanedanı'ndan LEYDİ MELARA,
— çocukları:
  — ALEKYNE, Parlaksu vârisi,
  — MELESSA, Lord Randyll Tarly'yle evli,
  — RHEA, Lord Leyton Hightower'la evli,
— kardeşleri:
  — SÖR AXELL, Ejderha Kayası Kale Kumandanı,
  — {SÖR RYAM}, attan düşerek öldü,
    — Sör Ryam'ın kızı, KRALİÇE SELYSE, Kral Stannis'le evli,
    — Sör Ryam'ın büyük oğlu ve vârisi, SÖR IMRY,
    — Sör Ryam'ın ikinci oğlu, SÖRERREN,
  — SÖR COLIN,
    — Colin'in kızı, DELENA, SÖR HOSMAN NORCROSS'la evli,
      — Delena'nın oğlu, EDRIC FIRTINA, Kral Robert'ın gayrimeşru oğlu,
      — Delena'nın oğlu, ALESTER NORCROSS,
      — Delena'nın oğlu, RENLY NORCROSS,
    — Colin'in oğlu, ÜSTAT OMER, Eski Meşe'nin hizmetinde,
    — Colin'in oğlu, MERRELL, Arbor'da yaver,
  — kız kardeşi, RYLENNE, Sör Rycherd Crane'le evli.

Frey Hanedanı

Kuvvetli, varlıklı ve kalabalık Freyler, Tully Hanedanı'nın sancak beyleridir ve kılıçları Nehirova'ya hizmet etmek için ant içmiştir fakat görevlerini yerine getirmek hususunda her zaman sebatkâr davranmamışlardır. Robert Baratheon, Üç Dişli Mızrak'ta Rhaegar Targaryen'la karşılaştığında, Freyler ancak mücadelenin sonunda ortaya çıkmıştır. Bu hadiseden sonra Lord Hoster Tully, Lord Walder'a, ölüp de gelmedi anlamında "Merhum Lord Frey" adını takmıştır. Robb Stark, savaşın bitiminde Lord Frey'in kızlarından ya da torunlarından biriyle evlenmeyi kabul ettikten sonra, Lord Frey, Kuzey Kralı'nın davasına destek vermeyi kabul etmiştir. Lord Walder'ın doksan bir yaşında olduğu bilinir ama yakın zamanda kendinden yetmiş yaş küçük bir kızla sekizinci evliliğini yapmıştır. Yedi Krallık'ta, pantolonunun içinden bir ordu çıkarabilecek tek lord olduğu söylenir.

WALDER FREY, Geçit Lordu,
— ilk karısından, {Royce Handanı'ndan LEYDİ PERRA}:
— SÖR STEVRON, İkizler vârisi,
— karısı, {Corenna Swann, hastalıktan öldü},
— Stevron'un büyük oğlu, SÖR RYMAN,
— Ryman'ın oğlu, EDWYN, Janyce Hunter'la evli,
— Edwyn'in kızı, WALDA, sekiz yaşında,
— Ryman'ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KARA WALDER,
— Ryman'ın oğlu, PETYR, nam-ı diğer SİVİLCELİ PETYR,
— karısı Mylenda Caron,
— Petyr'ın kızı, PERRA, beş yaşında,
— karısı, {Jeyne Lydden, attan düşerek öldü},
— Stevron'un oğlu, AEGON, yarım akıllı, nam-ı diğer ÇINGIRAK,
— Stevron'un kızı, {MAEGELLE, doğum sırasında öldü},
— kocası, Sör Dafyn Vance,
— Maegelle'in kızı, MARIANNE,

— Maegelle’in oğlu, WALDER VANCE, yaver,
— Maegelle’in oğlu, PATREK VANCE,
— karısı, {Marsella Waynwood, doğum sırasında öldü},
— Stevron’un oğlu, WALTON, Deana Hardyng’le evli,
— Walton’ın oğlu, STEFFON, nam-ı diğer ŞEKER,
— Walton’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer GÜZEL WALDA,
— Walton’ın oğlu, BRYAN, yaver,
— SÖR EMMON, Lannister Hanedanı’ndan Genna’yla evli,
— Emmon’ın oğlu, SÖR CLEOS, Jeyne Darry’yle evli,
— Cleos’un oğlu, TYWIN, on bir yaşında, yaver,
— Cleos’un oğlu, WILLEM, Külizi’nde uşak,
— Emmon’ın oğlu, SÖR LYONEL, Melesa Crakehall’la evli,
— Emmon’ın oğlu, TION, Nehirova’da tutsak bir yaver,
— Emmon’ın oğlu, WALDER, nam-ı diğer KIRMIZI WALDER, Casterly Kayası’nda uşak,
— SÖR AENYS, doğum sırasında ölen {Tyana Wylde} ile evliydi,
— Aenys’in oğlu, AEGON KANLIDOĞAN, bir haydut,
— Aenys’in oğlu, RAEGAR, Jeyne Beesbury’yle evli,
— Rhaegar’ın oğlu, ROBERT, on üç yaşında,
— Rhaegar’ın kızı, WALDA, nam-ı diğer BEYAZ WALDA, on yaşında,
— Rhaegar’ın oğlu, JONOS, sekiz yaşında,
— PERRIANE, Sör Leslyn Haigh’le evli,
— Perriane’in oğlu, SÖR HARYS HAIGH,
— Harys’in oğlu, WALDER HAIGH, dört yaşında,
— Perriane’nin oğlu, SÖR DONNEL HAIGH,
— Perriane’nin oğlu, ALYN HAIGH, yaver,
— ikinci kansından, {Swann Hanedanı’ndan LEYDİ CYRENNA}:
— SÖR JARED, büyük oğulları, {Alys Frey} ile evliydi,
— Jared’in oğlu, SÖR TYTOS, Zhoe Blanetree’yle evli,
— Tytos’un oğlu, ZACHERY, on iki yaşında, Eski Şehir Septi’nde eğitim alıyor,

— Tytos’un kızı, ZIA, on dört yaşında,
— Jared’in kızı, KYRA, Sör Garse Goodbrook’la evli,
— Kyra’nın oğlu, WALDER GOODBROOK, dokuz yaşında,
— Kyra’nın kızı, JEYNE GOODBROOK, altı yaşında,
— RAHİP LUCEON, Kral Toprakları’ndaki Yüce Baelor Septi’nde görevli,
— üçüncü karısından, {Crakehall Hanedanı’ndan LEYDİ AMAREI}:
— SÖR HOSTEEN, büyük oğulları, Bellena Hawick’le evli,
— Hosteen’in oğlu, SÖR ARWOOD, Ryella Royce’la evli,
— Arwood’un kızı, RYELLA, beş yaşında,
— Arwood’un ikiz oğulları, ANDROW ve ALYN, üç yaşındalar,
— LEYDİ LYTHENE, Lord Lucias Vypren’le evli,
— Lythene’in kızı, ELYANA, Sör Jon Wylde’la evli,
— Elyana’nın oğlu, RICKARD WYLDE, dört yaşında,
— Lythene’in oğlu, SÖR DAMON VYPREN,
— SYMOND, Braavoslu Betharios’la evli,
— Symond’un oğlu, ALESANDER, şarkıcı,
— Symond’un kızı, ALYX, on yedi yaşında,
— Symond’un oğlu, BRADAMAR, on yaşında, Braavos’ta, Oro Tendyris isimli tacirin vesayetinde,
— SÖR DANWELL, Wynafrei Whent’le evli,
— {Çok sayıda düşük ve ölü doğum},
— MERRETT, Mariya Darry’yle evli,
— Merrett’in kızı, AMEREI, kısaca AMI diye anılır, on altı yaşında bir dul, Mavi Çatal’dan {Sör Pate} ile evliydi,
— Merrett’in kızı, WALDA, nam-ı diğer ŞİŞKO WALDA, on beş yaşında,
— Merrett’in kızı, MARISSA, on üç yaşında,
— Merrett’in oğlu, WALDER, nam-ı diğer KÜÇÜK WALDER, sekiz yaşında, Kışyarı’nda, Leydi Catelyn’in vesayetinde,
— {SÖR GEREMY, boğuldu}, Carolei Waynwood’la evliydi,
— Geremy’nin oğlu, SANDOR, on iki yaşında, Donnel

Waynwood'un yaveri,

— Geremy'nin kızı, CYNTHEA, dokuz yaşında, Leydi Anya Waynwood'un vesayetinde,

— SÖR RAYMUND, Beony Beesbury'yle evli,

— Raymund'un oğlu, ROBERT, on altı yaşında, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitim alıyor,

— Raymund'un oğlu MALWYN, on beş yaşında, Lysli bir simyacının çırağı,

— Raymund'un ikiz kızları SERRA ve SARRA, on dört yaşındalar,

— Raymund'un kızı CERSEI, altı yaşında, nam-ı diğer KÜÇÜK ARI,

— dördüncü karısından, {Blackwood Hanedanı'ndan LEYDİ ALYSSA}:

— LOTHAR, büyük oğulları, nam-ı diğer TOPAL LOTHAR, Leonella Lefford'la evli,

— Lothar'ın kızı, TYSANE, yedi yaşında,

— Lothar'ın kızı, WALDA, dört yaşında,

— Lothar'ın kızı, EMBERLEI, iki yaşında,

— SÖR JAMMOS, Sallei Paege'le evli,

— Jammos'un oğlu, WALDER, nam-ı diğer BÜYÜKWALDER, Kışyarı'nda, Leydi Catelyn'in vesayetinde,

— Jammos'un ikiz oğulları, DICKON ve MATHIS, beş yaşındalar,

— SÖR WHALEN, Sylwa Paege'le evli,

— Whalen'ın oğlu, HOSTER, on iki yaşında, Sör Damon Paege'in yaveri,

— Whalen'ın kızı, MERIANNE, kısaca MERRY diye anılır, on bir yaşında,

— LEYDİ MORYA, Sör Flement Brax'le evli,

— Morya'nın oğlu, ROBERT BRAX, dokuz yaşında, Casterly Kayası'nda uşak olarak vesayet altında,

— Morya'nın oğlu, WALDER BRAX, altı yaşında,

— Morya'nın oğlu, JON BRAX, üç yaşında,

— TYTA, nam-ı diğer BAKİRE TYTA, yirmi dokuz yaşında,

— beşinci karısından, {Whent Hanedanı'ndan LEYDİ SARYA}:
— çocukları olmadı,
— altıncı karısından, {Rosby Hanedanı'ndan LEYDİ BETHANY}:
— SÖR PERWYN, büyük oğulları,
— SÖR BENFREY, Jyanna Frey'le evli, kuzeni,
— Benfrey'nin kızı, DELLA, nam-ı diğer SAĞIR DELLA, üç yaşında,
— Benfrey'nin oğlu, OSMUND, iki yaşında,
— ÜSTAT WILLAMEN, Uzunyay Kalesi'nde görevli,
— OLYVAR, Robb Stark'ın hizmetinde yaver,
— ROSLIN, on altı yaşında, kız,
— yedinci karısından, {Farring Hanedanı'ndan LEYDİ ANNARA}:
— ARWYN, on dört yaşında, kız,
— WENDEL, büyük oğulları, on üç yaşında, Denizgözcüsü'nde uşak olarak vesayet altında,
— COLMAR, İnanç'a söz verildi, on bir yaşında,
— WALTYR, kısaca TYR diye anılır, on yaşında,
— ELMAR, Arya Stark'la nişanlı, dokuz yaşında,
— SHIREI, altı yaşında, kız,
— sekizinci karısı, Erenford Hanedanı'ndan LEYDİ JOYEUSE,
— Henüz çocukları olmadı,
— Lord Walder'ın muhtelif annelerden doğma çocukları:
— WALDER NEHİR, nam-ı diğer PİÇ WALDER,
— Piç Walder'ın oğlu, SÖR AEMON NEHİR,
— Piç Walder'ın kızı, WALDA NEHİR,
— ÜSTAT MELWYS, Rosby'de hizmetli,
— JEYNE NEHİR, MARTYN NEHİR, RYGER NEHİR, RONEL NEHİR, MELLARA NEHİR, diğerleri.

Greyjoy Hanedanı

Demir Adaları Lordu Balon Greyjoy, zamanında Demir Taht'a karşı girişilen bir ayaklamanın liderliğini yapmış, Kral Robert ve Lord Eddard Stark tarafından bozguna uğratılmıştır. Kışyarı'nda büyüyen oğlu Theon, Robb Stark'ın destekçilerinden ve yakın dostlarından biri olmasına rağmen, kuzeyliler nehir topraklarına karşı yürüyüşe geçtiklerinde Lord Balon onlara katılmamıştır.

Greyjoy Hanedanı'nın arması, siyah zemin üstünde altın bir deniz canavarıdır. Greyjoy Hanedanı'na ait söz: *Biz Tohum Ekmeyiz.*

BALON GREYJOY, Demir Adaları Lordu, Tuz ve Kaya'nın Kralı, Deniz Rüzgârı'nın Oğlu, Pyke'ın Orak Lordu, *Dev Denizcanavarı'*nın kaptanı,
— karısı, Harlaw Hanedanı'ndan LEYDİ ALANNYS,
— çocukları:
  — {RODRİK}, Greyjoy İsyanı sırasında Denizgözcüsü'nde katledildi,
  — {MARON}, Greyjoy İsyanı sırasında Pyke'ta katledildi,
  — ASHA, *Kara Rüzgâr*'ın kaptanı,
  — THEON, Kışyarı'nda, Lord Eddard'ın muhafızı,
— erkek kardeşleri:
  — EURON, nam-ı diğer KARGAGÖZ, *Sükûnet*'in kaptanı, haydut, korsan ve yağmacı
  — VICTARION, Demir Donanma'nın Lord Kaptan'ı, *Demir Zafer*'in sahibi,
  — AERON, nam-ı diğer BUHARSAÇLI, Boğulmuş Tanrı'nın rahibi,
— Pyke'taki maiyeti:
  — DAGMER, nam-ı diğer YARIKÇENE, silah ustası, *Köpükiçen*'in kaptanı,
  — ÜSTAT WENDAMYR, şifacı ve danışman,
  — HELYA, kale kâhyası,
— Lord Limanı ahalisi:
  — SIGRIN, gemi ustası,

— lord sancak beyleri:

— LORD BOTLEY, Lord Limanı’ndan,

— LORD WYNCH, Demir Yuva’dan,

— LORD HARLAW, Harlaw’dan,

— STONEHOUSE, Eski Wyk’ten,

— DRUMM, Eski Wyk’ten,

— GOODBROTHER, Eski Wyk’ten,

— GOODBROTHER, Büyük Wyk’ten,

— SPARR, Büyük Wyk’ten,

— LORD BLACKTYDE, Blacktyde’dan,

— LORD SALTCLIFFE, Saltcliffe’ten,

— LORD SUNDERLY, Saltcliffe’ten.

Lannister Hanedanı

Casterly Kayası'nın Lannisterlar'ı, Kral Joffrey'nin Demir Taht'a dair iddiasının baş destekçileridir.

Lannister Hanedanı'nın arması, kırmızı zemin üstünde altın bir aslandır. Lannister Hanedanı'nın sözü: *Beni kükrerken duyun!*

TWYIN LANNISTER, Casterly Kayası Lordu, Batı Muhafızı, Lannis Limanı Kalkanı ve Kral Eli, Harrenhal'daki Lannister ordusunu komuta ediyor,
— karısı, {LEYDİ JOANNA}, kuzeni, doğum sırasında öldü,
— çocukları:
— SÖR JAIME, nam-ı diğer KRAL KATİLİ, Doğu Muhafızı, Kral Muhafızları Lord Kumandanı, Kraliçe Cersei'nin ikizi,
— KRALİÇE CERSEI, Kral Robert'ın dulu, Jaime'nin ikizi, Vekil Kraliçe ve Diyar'ın Koruyucusu,
— TYRION, nam-ı diğer İBLİS, cüce,
— kardeşleri:
— SÖR KEVAN, büyük erkek kardeşi,
— Sör Kevan'ın karısı, Swyft Hanedanı'ndan DORNA,
— Leydi Dorna'nın babası, SÖR HARYS SWYFT,
— çocukları:
— SÖR LANCEL, Kral Robert'ın eski yaveri, kralın ölümünden sonra şövalye ilan edildi,
— WILLEM, Martyn'in ikizi, yaver, Fısıltılı Orman'da esir alındı,
— MARTYN, Willem'in ikizi, yaver,
— JANEI, kız, iki yaşında,
— GENNA, kız kardeşi, Sör Emmon Frey'le evli,
— Genna'nın oğlu, SÖR CLEOS FREY, Fısıltılı Orman'da esir alındı,

— Genna’nın oğlu, TION FREY, yaver, Fısıltılı Orman’da esir alındı,
— {SÖR TYGETT}, ikinci erkek kardeşi, çiçek hastalığından öldü,
— Tygett’in dulu, Marbrand Hanedanı’ndan DARLESSA,
— Tygett’in oğlu, TYREK, kral yaveri,
— {GERION}, küçük erkek kardeşi, denizde kayboldu,
— Gerion’ın gayrimeşru kızı JOY, on bir yaşında,
— kuzeni, SÖR STAFFORD LANNISTER, merhum Leydi Joanna’nın kardeşi,
— Sör Stafford’ın kızları, CERENNA ve MYRIELLE,
— Sör Stafford’ın oğlu, SÖR DAVEN,
— lord sancak beyleri, kaptanları ve kumandanları:
— SÖR ADDAM MARBRAND, Külizi vârisi, Lord Tywin’in keşif ve gözcü süvarilerinin kumandanı,
— SÖR GREGOR CLEGANE, Yürüyen Dağ,
— POLLIVER, CHISWYCK, TATLI RAFF, DUNSEN ve VADECİ, emrindeki askerler,
— LORD LEO LEFFORD,
— SÖR AMORY LORCH, baskıncı birliklerin kumandanı,
— LEWYS LYDDEN, Derin İn Lordu,
— GAWEN WESTERLING, Sarpkaya Lordu, Fısıltılı Orman’da esir alındı, Denizgözcüsü’nde tutuluyor,
— SÖR ROBERT BRAX ve kardeşi SÖR FLEMENT BRAX,
— SÖR FORLEY PRESTER, Altın Diş’ten,
— VARGO HOAT, Özgür Şehir Qohor’dan, Cesur Dostlar isimli paralı asker birliğinin kumandanı,
— ÜSTAT CREYLEN, danışmanı.

Martell Hanedanı

Dorne, Demir Taht'a bağlılık yemini eden Yedi Krallık'ın sonuncusudur. Kanları, gelenekleri ve tarihleri, Dornelular'ı diğer krallıklardan ayırır. Savaş patlak verdiğinde, Dorne Prensi sessizliğini korudu ve taraf tutmadı.

Martell Hanedanı'nın arması, altın mızrak saplanmış kızıl güneştir. Martell Hanedanı'nın sözü: *Eğilmez, Bükülmez, Kırılmaz.*

DORAN NYMEROS MARTELL, Güneş Mızrağı Lordu, Dorne Prensi,
— karısı, Özgür Şehir Norvos'tan MELLARIO,
— çocukları:
— PRENSES ARIENNE, büyük kızları, Güneş Mızrağı varisi,
— PRENS QUENTYN, büyük oğulları,
— PRENS TRYSTANE, küçük oğulları,
— kardeşleri:
— kız kardeşi, {PRENSES ELIA}, Prens Rhaegar Targaryen'ın karısı, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— Elia'nın kızı, {PRENSES RHAENYS}, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— Elia'nın oğlu, {PRENS AEGON}, bebek, Kral Toprakları'nın İşgali sırasında katledildi,
— erkek kardeşi, PRENS OBERYN, Kızıl Kobra,
— maiyeti:
— AREO HOTAH, Norvoslu bir paralı asker, baş muhafız,
— ÜSTAT CALEOTTE, danışman, şifacı ve hoca,
— EDRIC DAYNE, Kayanyıldız Lordu,

Güneş Mızrağı'na bağlılık yemini etmiş büyük hanedanlar; Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler, Dayne'dir.

Tyrell Hanedanı

Yüksek Bahçe'nin Lord Tyrell'i, kızı Margaery'nin Renly'yle yaptığı evliliğin ardından, Kral Renly'nin destekçisi olacağını duyurmuş ve önemli sancak beylerini onun davasına katmıştır.

Tyrell Hanedanı'nın arması, çimen yeşili zemin üstünde altın bir güldür. Tyrell Hanedanı'nın sözü: *Güçlenerek Büyür.*

MACE TYRELL, Yüksek Bahçe Lordu, Güney Muhafızı, Dorne Hudutları'nın Savunucusu, Menzil Yüksek Mareşali ve Kral Eli,
— karısı, Eski Şehir'in Hightower Hanedanı'ndan LEYDİ ALERIE,
— çocukları:
— WILLAS, büyük oğlu, Yüksek Bahçe vârisi,
— SÖR GARLAN, ikinci oğulları,
— SÖR LORAS, Çiçek Şövalyesi, küçük oğulları, Gökkuşağı Muhafızları Lord Kumandanı,
— MARGAERY, kızları, on beş yaşında, yakın zamanda Kral Renly'yle evlendi,
— dul annesi, Redwyne Hanedanı'ndan LEYDİ OLENA, nam-ı diğer DİKEN KRALİÇESİ,
— kız kardeşleri:
— MINA, Arbor Lordu Paxter Redwyne'la evli,
— çocukları:
— SÖR HORAS REDWYNE, Hobber'in ikizi, DEHŞET adıyla alaya alınır,
— SÖR HOBBER REDWYNE, Horas'ın ikizi, SALYA adıyla alaya alınır,
— DESMERA REDWYNE, kız, on beş yaşında,
— JANNA, Sör Jon Fossoway'le evli,
— amcaları:
— GARTH, nam-ı diğer KOCAMAN, Yüksek Bahçe'nin Lord

Vekilharcı,

— Garth’ın gayrimeşru oğulları, GARSE ve GARRETT ÇİÇEK,

— SÖR MORYN, Eski Şehir’in Şehir Muhafızları Lord Kumandanı,

— ÜSTAT GORMON, Hisar hocası,

— maiyeti:

— ÜSTAT LOMYS, danışman, şifacı ve hoca,

— IGON VYRWEL, baş muhafız,

— SÖR VORTIMER CRANE, silah ustası,

— YAĞTOPARI, soytarı ve şakacı, olağanüstü şişman.

Gece Nöbetçileri

Gece Nöbetçilerinin Adamları

Gece Nöbetçileri diyarı korur ve hiçbir iç savaşta ya da taht mücadelesinde yer almayacağına dair yemin etmiştir. Geleneksel olarak, isyan zamanlarında, bütün krallara saygı duyar fakat hiçbirinin emrine girmez.

Kara Kale

JEOR MORMONT, Gece Nöbetçileri Lord Kumandanı, nam-ı diğer, YAŞLI AYI,

— yaveri ve kâhyası, JON KAR, Kışyarı piçi, nam-ı diğer LORD KAR,

— Jon'un ulu kurdu HAYALET,

— ÜSTAT AEMON (TARGARYEN), danışman ve şifacı,

— SAMWELL TARLY ve CLYDAS, kâhyaları,

— BENJEN STARK, Baş Korucu, Sur'un ötesinde kayboldu,

— THOREN SMALLWOOD, rütbeli korucu,

— JARMEN BUCKWELL, rütbeli korucu,

— SÖR OTTYN WYTHERS, SÖR ALADALE WYNCH, GRENN, PYPAR, MATTHAR, ELRON, LARK nam-ı diğer KIZ KARDEŞLİ, korucular,

— OTHELL YARAMCK, Mimar Başı,

— HALDER, ALBETT, inşaatçılar,

— BOWEN MARSH, Lord Kâhya,

— CHETT, kâhya ve köpek eğitmeni,

— EDDISON TOLLETT, nam-ı diğer EFKÂRLI EDD, aksi bir yaver,

— RAHİP CELLADAR, sarhoş bir sofu,

— SÖR ENDREW TARTH, silah ustası,

— Kara Kale'nin kardeşleri:

— DONAL NOYE, zırh ustası, demirci, tek kollu,

— ÜÇ PARMAK HOBB, aşçı,
— JEREN, RAST, CUGEN, henüz eğitimdeki acemiler,
— YOREN, “gezgin kargalar”ın başı,
— CONWY, GUEREN, “gezgin kargalar,” Sur için öksüz çocuk ve suçlu toplayan alımcılar,
— PRAED, KESİK JACK, WOTH, REYSEN, QYLE, Sur için toplanan yeni acemiler,
— KOSS, GERREN, DOBBER, KURZ, RORGE, ISIRGAN, JAQEN H’GHAR, Sur için toplanan suçlular,
— LOMMY YEŞİLEL, GENDRY, TARBER, AL TURTA, ARRY, Sur için toplanan öksüz çocuklar.

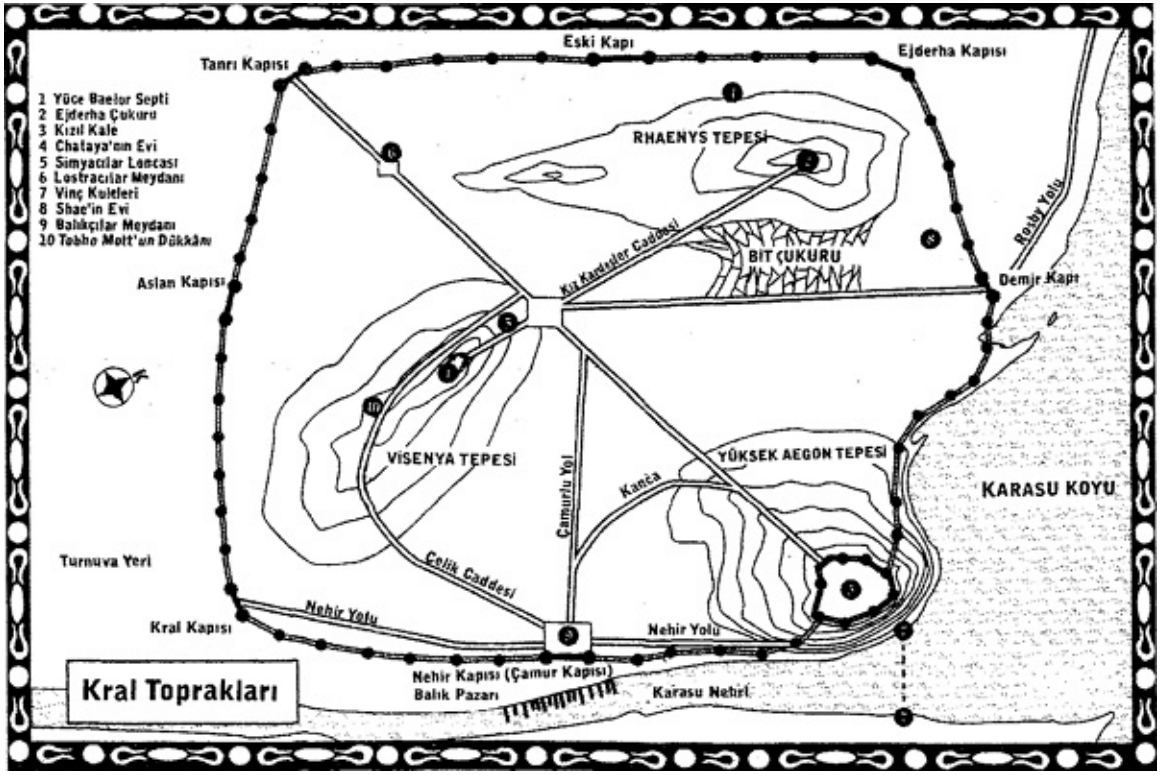
Kıyıdaki Doğugözcüsü

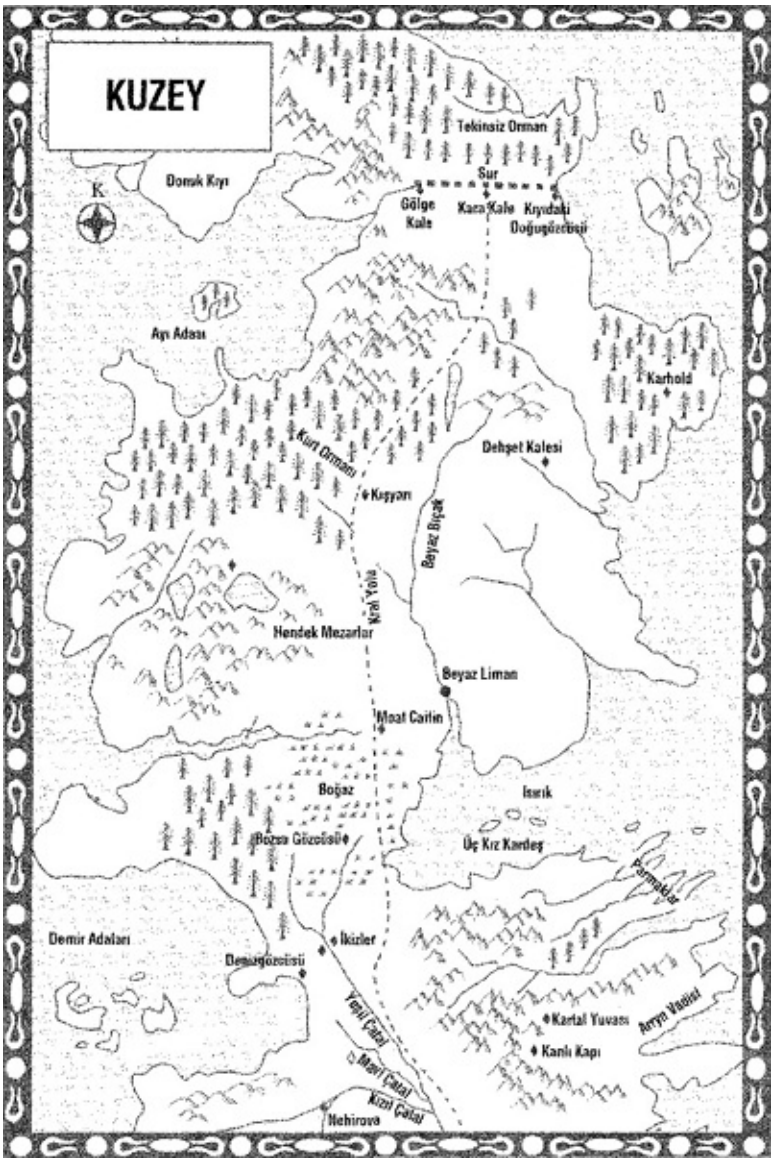
COTTER TURNA, Kumandan, Doğugözcüsü,
— SÖR ALLISER THORNE, silah ustası,
— Doğugözcüsü’nün kardeşleri:
— DAREON, kâhya ve şarkıcı.

Gölge Kule

SÖR DENYS MALLISTER, Kumandan, Gölge Kule,
— QHORIN, nam-ı diğer YARIMEL, rütbeli korucu,
— DALBRIDGE, eski yaver, rütbeli korucu,
— EBBEN, TAŞYILANI, korucular.

Haritalar

1 Yüce Baelor Septi
2 Ejderha Çukuru
3 Kızıl Kale
4 Chataya'nın Evi
5 Simyacılar Loncası
6 Lostracılar Meydanı
7 Vinç Kuleleri
8 Shae'in Evi
9 Balıkçılar Meydanı
10 Tobho Mott'un Dükkânı
Eski Kapı
Tanrı Kapısı
Ejderha Kapısı
RHAENYS TEPESİ
BIT ÇUKURU
Kız Kardeşler Caddesi
Rosby Yolu
Aslan Kapısı
Demir Kapı
VİSENYA TEPESİ
YÜKSEK AEGON TEPESİ
KARASU KOYU
Çamurlu Yol
Kanca
Çelik Caddesi
Turnuva Yeri
Nehir Yolu
Kral Kapısı
Nehir Yolu
Nehir Kapısı (Çamur Kapısı)
Balık Pazarı
Karasu Nehri
Kral Toprakları

KUZEY
K
Tekinsiz Orman
Sur
Gölge Kale
Kara Kale
Kıyıdaki Doğuşözcüsü
Domuk Kıyı
Ayı Adası
Karhold
Kurt Ormanı
Dehşet Kalesi
Kuşyarı
Beyaz Bıçak
Kara Yolu
Hendek Mezarlar
Beyaz Liman
Moat Carlin
Boğaz
Isırık
Bozsu Gözcüsü
Üç Kız Kardeş
Parmaklar
Demir Adaları
İkizler
Demirgözcüsü
Yeşil Çatal
Kartal Yuvası
Arrya Vadisi
Kanlı Kapı
Mavi Çatal
Kızıl Çatal
Nehirova

GÜNEY
K
Üç Kız Kardeş
Kral Yolu
Yeşil Çatal
Mavi Çatal
Demir Adaları
Denizgözüsü
Pyke
Üç Dişli Mızrak
Kızıl Çatal
Tokuztaş
Nehirova
Harrenhal
Allın Diş
Kral Yolu
Tanrı Gözü
Ejderha Kayası
Casterly Kayası
Lannis Limanı
Kral Toprakları
Karasu
Menzil
Kral Ormanı
Tarth
Fırtına Burnu
Yüksek Bahçe
Dorne Hudutları
Dorne Denizi
Eski Şehir
Kaynayıldız
Dorne
Kırık Kol
Güneş Mızrağı
Arbor
Ateş Vadisi
Kartal Yuvası
Kanlı Kapı
Martı Kasabası
Parmaklar